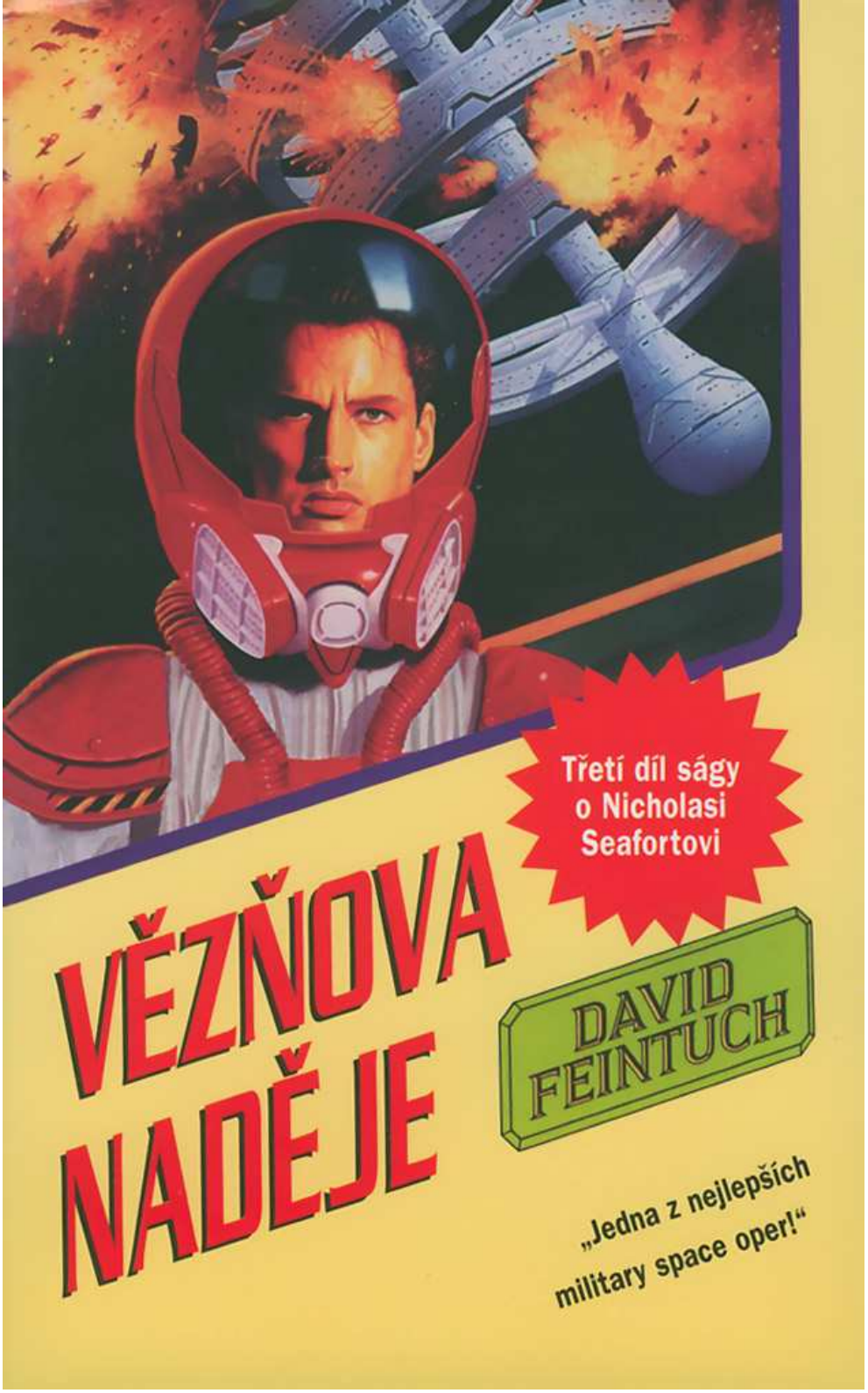

Třetí díl ságy o Nicholasi Seafortovi

VĚZŇOVA NADĚJE

DAVID FEINTUCH

„Jedna z nejlepších military space oper!“

David Feintuch

Vězňova naděje

Copyright © 1995 by David Feintuch
Translation © 2001 by Veronika Volhejnová
Cover design by Don Puckey
Cover illustration by Steve Youll

ISBN 80-7197-175-8

Věnování

Rickovi, Betsy, Johnovi a Beth Graftingovým, přátelům, Ardathu Mayharovi za neochvějnou podporu, Betsy Mitchellové za téměř nekonečnou trpělivost, Donu Maňasovi za to, že pomohl uskutečnit zázrak, a jako vždycky Jettie. Zvláštní poděkování personálu a muzikantům z Ragtime Rick´s v Toledu v Ohiu za to, že obsluhovali a trpěli tu podivnou existenci, co v rohovém boxu ťukala do laptopu.

Třetí plavba
Nicholase Seaforta, U. N. N. S. ,
léta Páně 2200

Část I
Březen léta páně 2200

1

Admirál Tremaine se povytáhl, pusu našpulenou vzteklým znechucením. „Komu budete věřit - tomuhle neopeřenému lumpovi, nebo mně?“ Já jsem stál v pohovu; nikdo si mě v té chvíli nevšímal.

„O to tady nejde.“ Admirál flotily De Marnay ukázal na holovidový čip, který jsem na U. N. S. Hibernia přivezl ze vzdálenosti šedesáti devíti světelných let. „Kapitán Seafort je jen posel. Vaše odvolání nařídila Admiralita na Zemi.“

Okna admirálovy pracovny v Ústředním městě nebyla zakrytá a dovnitř s oslepivou jasností svítilo pozdně odpolední slunce Naděje národů. Tlumený rachot ohlašoval, že z kosmodromu za budovou Admirality právě startuje další raketoplán k orbitální stanici.

Povzdechl jsem si; přistál jsem s Hibernií na stanici teprve před několika hodinami, a má cesta na pevnou zem mi nijak neulevila od napětí, které jsem prožíval celou tu dobu na můstku. Neměl jsem tušení, že Geoffrey Tremaine bude zrovna v kanceláři admirála De Marnayho, až tam ponesu svou zprávu.

„Posel, to určitě.“ Tremaine se ke mně prudce otočil a probodl mě pohledem. „To je vaše práce!“

Rozhodl jsem se brát to jako otázku, na kterou jsem mohl odpovědět, aniž bych odporoval nadřízenému. „Ne, pane, rozhodl o tom admirál Brentley, a se mnou to nekonzultoval.“

„Jasná lež,“ mávl Tremaine povzneseně rukou a obrátil se znova k velícímu admirálovi. „Georgesi, buďte rozumný -“

„To není lež!“ Zavrčel jsem tak divoce, že to překvapilo i mne samotného. Oba admirálové se zamračili, protože je zjevně ohromilo takové přerušení od pouhého kapitána, navíc nejmladšího v celém námořnictvu Spojených národů. Rychle jsem pokračoval, nehledě na poslední zbytky své disciplíny. „Pane Tremaine, Bůh Pán ví, že jestli si někdo zaslouží být zbaven velení, jste to vy. Ale opakuji, že jsem na tom neměl nejmenší podíl. Admirále De Marnayi, protože se tu

zpochybňuje moje důvěryhodnost, žádám zkoušku pravdy!“ Polydrogový výslech by rychle potvrdil pravdivost mého tvrzení, nebo mě usvědčil ze lži.

Georges De Marnay se pomalu zvedl.“Vy žádáte, kapitáne?“ opakoval ledově.

„Pane, nikdy jsem nelhal nadřízenému důstojníkovi!“ To byl jediný zbytek cti, který jsem si na své cestě k zatracení ještě zachoval. „Třikrát mě obvinil -“

„Seaforte, ovládněte se. Mlčte!“

„Rozkaz, pane.“ Praporčík nebo kapitán, na přímý rozkaz nebyla jiná odpověď možná.

Cholerická tvář admirála Tremaina se přímo klepala vzteky. „Vidíte, jaké drzosti jsem musel snášet, když byl na Portii? On - “

„Než jste mu ji ukradl,“ přerušil De Marnay nemilosrdně jeho litanii.

„Ukradl? Co tím chcete říct?“ Než De Marnay stačil odpovědět, Tremaine pokračoval: „Fakta jsou jasná z deníku Portie, který jste osobně prošel, když jsem přistál. Musel jsem mu pohrozit oběšením, než přestoupil na Vyzývatele.“

Škoda, že to neudělal. Mnozí dnes ztracení by žili.

De Marnay neřekl nic.

Tremaine se začal lísat. „Tak nebo tak, vy jste velitel zdejší oblasti. Ti Seafortovi zatracení mimozemšťané mohou každou chvíli zaútočit. Potřebujete velitele tady dole i nahoře, a Admiralita za mě neurčila náhradníka. Jako velící admirál mě můžete potvrdit ve funkci, dokud nevyprší moje mise. Nebo mě vyslýchejte sám, jestli chcete.“

„Ano, to bych mohl udělat.“ De Marnay se otočil i s židlí a poklepával prsty na okraj stolu.

Zavřel jsem oči. Čelist mě bolela, jak křečovitě jsem se snažil udržet pusu zavřenou. Velitel mi přikázal, abych mlčel, budu tedy mlčet. Stejně nic, co můžu říct, nezabrání admirálu De Marnaymu vrátit funkci Tremainovi, člověku, který mi vzal Portii. Jeho vlastní loď, U. N. S. Vyzývatel, poškodili mimozemšťané podobní obřím zlatým rybám, které jsem objevil před třemi lety na své první mezihvězdné cestě. Tremaine

přemístil svou vlajku a mne, spolu se starými a nemocnými cestujícími a s mladými transpopy, které nesnášel, nechal na Vyzývateli hluboko v mezihvězdném prostoru bez možnosti fúzovat.

Když Tremaine utekl, ryby se vrátily. Testovali jsme fúzní pohon, a ony zřejmě dokázaly vnímat naše N-vlny, na nichž lodi cestují prázdnotou mezi hvězdami. Znovu a znovu defúzovaly kolem Vyzývatele a svá žíravá chapadla vrhaly proti našemu trupu.

Přerývaně jsem se nadechl a uvědomil jsem si, že jsem pod naškrobeným sakem úplně propocený.

„Admiralita je koneckonců daleko, ne, Georgesi? Nevědí -“

Admirál De Marnay řekl: „Mohl bych vám hodnost vrátit, pane Tremaine. Ale neudělám to.“

Tremaine pomalu řekl: „Vy snad věříte tomu“ - každé slovo bylo spíš jako plivnutí – „tomu tranďáckému kapitánovi víc než mně?“

„Věřím důkazům v lodním deníku a ve vašem chování, pane,“ odpověděl De Marnay ledově. „Admirále Tremaine, jste odvolán. Pane Seaforte, můžete odejít.“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval jsem a rychle zmizel.

+ + + + +

Vlekl jsem se po nádvoří Admirality směrem k okraji kosmodromu a k budově terminálu, která byla asi o sedmdesát metrů dál. Bylo slyšet jen vzdálené hučení motoru, jinak vládlo všude ticho.

Na okraji přistávací plochy se vršily hromady nákladu. Také náklad mé Hibernie se brzo připojí k zásobám a vybavení připraveným pro potřeby sil Spojených národů, které naši kolonii chrání před mimozemšťany.

Když jsem Naději národů viděl naposledy, byl jsem tak mladý, a dosud jsem se neprovinil onou porušenou přísahou, která mne odsoudila k věčnému zatracení.

Ačkoli fyzicky jsem se ze svých útrap na Vyzývateli už úplně vzpamatoval, mé strašlivé prohřešky mne vrhaly do záchvatů

nejhlubšího zoufalství. Na dlouhé cestě k Naději národů má společnice a milenka Annie Wellsová dělala v samotě naší kajuty, co mohla, aby je zahnala. Napadlo mne, zda Annie vůbec ví, jak moc jsem se naučil spoléhat na její pomoc. Teď už i ona bude brzo ta tam. S Annie jsem se seznámil na Vyzývateli; byla mezi převáženými ze slumů Dolního New Yorku, které transportovali na vzdálenou Odbočku v rámci jakéhosi pošetilého sociálního programu. Po nešťastné plavbě Vyzývatele jsme se spolu znova plavili na Hibernii.

Šestnáctiměsíční plavbu jsme absolvovali v jediné nekonečné fúzi s krátkým korekčním skokem na konci. Přistál jsem na mohutné orbitální stanici, raketoplánem se dopravil na pevninu a ohlásil se na nyní velmi rušné Admiralitě s rozkazem k odvolání admirála Tremaina, uloženým mezi čipy mého pouzdra.

Teď jsem se rozhlédl a uvažoval, co bych tak provedl se zbytkem dne, než se vrátím zpátky nahoru k Annie. Přál jsem si, abych mohl probrat dopolední výstup s někým, jako byl Derek Carr, jeden z důstojníků, které jsem přinutil zůstat na Portii, když jsem já přecházel na Vyzývatele. Jenže Derek sloužil na U. N. S. Catalonia, byl na cestě na Odbočku a domů se neměl vrátit ještě několik měsíců. Byl jsem tedy sám, před sebou jsem měl povinnou dlouhou dovolenou, a tudíž žádnou zodpovědnost. Měl jsem dost času vyhledat Vaxe Holsera a ostatní.

Když jsem přecházel kosmodrom, ozval se radostný výkřik; otočil jsem se a uviděl, jak se ke mně žene poručík Alexi Tamarov. „Vy jste tady! Díky Bohu Pánu, vy jste to dokázal!“ Vzorově zasalutoval a přímo zářil. Pak uviděl mou tvář, a zbledl. „Bože můj, co se stalo, pane?“

Má jizva takhle obvykle působila.

Podal jsem mu ruku. Nevýslovně se mi ulevilo, že ho vidím živého a zdravého. „Laser, na Vyzývateli. Už se to zahojilo.“

„Vypadáte -“ Vzpamatoval se, a nedořekl. Kamarád nekamarád, byl jsem kapitán.

„Strašně. Ano, já vím.“ Zasloužil jsem si takhle znetvořenou tvář. Bůh Pán mě potrestá hůř, až přijde čas. Přísaha je posvátná.

„Ehm, no, jinak, pane.“ Rychle změnil téma. Zatímco klábosil, já jsem uvažoval o tom, co všechno se stalo od té doby,

kdy jsme jako praporčíci na Hibernii sdíleli stejnou ubikaci, od doby, kdy Alexi byl patnáctiletý chlapec a já, sedmnáctiletý, jsem se těžce prodíral k mužnosti.

Poté, co zahynuli všichni důstojníci Hibernie, a já jsem se z ničeho nic stal kapitánem, nechal jsem Alexiho v ubikaci. Znovu jsme se pak nalodili na Portii, ale od té doby jsme po dlouhé dva roky šli každý svou vlastní cestou. Bylo mu teď - kolik? jednadvacet? - a já jsem byl ve třiadvaceti unavený a otupělý.

„Páni, to jsem rád, že jsem na vás narazil, pane. Dnes nemám službu, ale zítra zas musím na Admiralitu.“ Pokrčil rameny a nevesele se usmál. „Přidělili mě k taktickému.“ Jako každý poručík, i Alexi stál hlavně o letové dny, protože ty především rozhodovaly o povýšení. Úsměv mu z tváře zmizel; uhnul pohledem. „Pokud jde o to, co jsem udělal na Portii, pane, hrozně se - stydím se za to.“

„Co jste udělal?“ Pokoušel jsem se upamatovat, zač se tak může stydět.

„Chtěl jsem se dobrovolně nabídnout k přeložení, pane. Chtěl jsem o to admirála požádat, ale nedokázal jsem to. Seděl jsem hodiny ve své kabině, a pak jsem si přestal lhát. Teď vím, jaký jsem zbabělec.“

„Dost!“ zařval jsem tak zuřivě, až couvl. „Řekl jsem vám už tenkrát, že bych vám za žádných okolností transfer na Vyzývatele nedovolil. Vůbec nejste zbabělec.“

„Měl jsem se nabídnout.“ Odvrátil se. „Ať byste mě vzal nebo ne. Vy jste měl odvahu tam jít.“

„Blázne!“ Obořil jsem se na něj tak prudce, až sebou bolestně trhl. „Kdyby byli Amanda a Nate neumřeli, třeba bych taky chtěl žít. Nebyl jsem statečný, jen jsem utíkal!“ Jeho nešťastný pohled mě jen dál popíchl. „Kdybych byl umřel, nestalo by se ze mě to, co teď jsem.“

Alexi se mi znepokojeně podíval do očí. To, co tam uviděl, ho přimělo pokrčit rameny a pokusit se o nesmělý úsměv. „Bez ohledu na naše motivy, pane, jsme všichni udělali to, co v nás bylo. Už vás znova nezklamu.“

„Dávám vám rozhřešení, jestli vám bude něco platné.“ Abych ho přivedl na jiné myšlenky, řekl jsem: „Tremaina odvolali.“

„Díky Bohu Pánu, pane. Ale co vaše výzva?“

„Vy jste o tom slyšel?“ Nepříčetný vzteky, když Geoffrey Tremaine vyložil nedospělé transpopy z Portie, než utekl do bezpečí, přísahal jsem, že ho vyzvu na souboj, který skončí smrtí jednoho z nás. Teď, když ho odvolali, mohl jsem svou přísahu legálně splnit. Ale co vlastně záleží na přísaze? Stejně už jsem se odsoudil k zatracení.

„Ano, všichni jsme to věděli,“ kývl Alexi. „Když jste volal, nebyl admirál na můstku sám. A Danny to zaznamenával. Byl by nám to řekl, kdybychom se to náhodou nedozvěděli hned.“ Čítač Portie si rád poklábosil, jistě proto, aby zmírnil svou osamělost. Byla by radost Dannyho zase navštívit, jak jsem to dělával po tolik zoufale prázdných dnů po smrti své ženy. Stali jsme se přáteli, pokud je něco takového mezi strojem a člověkem možné. Ale nevěděl jsem ani, do kterého kouta galaxie mou starou loď poslali.

„Asi budu muset tu výzvu uskutečnit, Alexi.“ Tehdy jsem toužil vsadit svůj život proti Tremainovu. Jenže Philip Tyre a ti ostatní byli mrtví, a nic jim nevrátí život. S námahou jsem zahnal vzpomínky. „Co se stalo s Vaxem?“

Alexi se kousl do rtu. „Je tady, pane. Střídavě na Admiralitě a na stanici.“

Poručík Holser je živý a zdravý. Můj dávný soupeř, kdysi můj nepřítel, teď můj kamarád. Dvakrát mi zachránil život. „Rád ho zase uvidím.“

Po chvilce začal Alexi mluvit o něčem jiném. Neměl jsem stání, a tak jsem ho pozval, aby se se mnou šel projít po Ústředním městě. S nadšením přijal a hrdě mě vedl k elektromobilu, který se mu podařilo získat. Protože lidí na Naději národů přibývalo, elektromobilů byl nedostatek. Díval jsem se z okna, když mě vezl do centra.

Ústřední město od mé poslední návštěvy vyrostlo, ale nebylo tu nic zajímavého, co bych už neznal, a to, co jsem viděl, mi připomínalo Amandu. Kvůli Aleximu jsem se svou depresí bojoval, jak se dalo, a nakonec jsme se spolu usadili v jedné restauraci v centru. Respektoval mé občasné ponuré odmlky a vcelku jsem ten večer měl takový pocit přátelství, jaký jsem

nepoznal několik měsíců. Když jsme konečně vyšli ven, Malý byl přímo nad námi a Velký, druhý měsíc Naděje národů, právě vycházel nad obzor. Vzhlédl jsem a představoval jsem si, že nad sebou vidím orbitální stanici.

„Máte kde bydlet, pane?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Asi budu pár dní spát na lodi.“

„Myslím dnes. Nechtěl byste -“ Zaváhal. „Pane, nechtěl byste dnes zůstat u mě?“ Chápal jsem jeho rozpaky; propast mezi poručíkem a kapitánem byla normálně nepřekonatelná.

„Annie mě čeká na Hibernii.“ Bylo ale pozdě a ani jsem nevěděl, jestli vůbec dnes poletí ještě nějaký raketoplán. Pokud ne, znamenalo by to, že bych musel přespat na kosmodromu nebo v ubytovně námořnictva. „No... pro dnešní noc ano. Rád.“ Odměnil mě ostýchavým potěšeným úsměvem.

Alexiho byt byl v jednom z těch asi deseti sídlišťátek, které od mé poslední návštěvy vyrostly kolem silnice ke kosmodromu. Byl střídmý, malý a čistý; připomněl mi ubikaci praporčíků, kde jsem kdysi bydlel na Hibernii, i když byl mnohem větší.

Řekl: „Ložnice je tadyhle, pane. Já budu spát na pohovce.“

Jak jsem si mohl neuvědomit, že má pravděpodobně jen jednu ložnici? „Pohovka mi bude milejší,“ řekl jsem nevrle.

„To přece nejde!“ vykřikl zděšeně.

„Nepřipravím vás o postel, Alexi.“ Hodnost nehodnost, nebudu ho vyhánět z jeho domova.

„Prosím, pane.“ Poplácal pohovku. „Je pohodlná, bude mi tady dobře. A stejně,“ pokračoval rychle, než jsem stačil něco namítnout.“Nespal bych vůbec, kdybyste vy ležel tady, a já si zabral jedinou postel. Prosím.“

Neochotně jsem se nechal přesvědčit a uvažoval jsem přitom, jestli jeho úcta patří mé hodnosti, nebo mně samému. Pak jsem se v duchu zasmál své hlouposti. Byl jsem kapitán, a on jen poručík; co jiného mohl udělat?

+ + + + +

Ráno mě Alexi vyložil na kosmodromu a já jsem u přepážky předložil svou poukázku na časný ranní let. Za dvě hodiny jsem už byl zpátky na Hibernii. Uvažoval jsem, jestli se mám podívat na můstek.

Podle regulí námořnictva měli všichni členové posádky po desetiměsíčním či delším letu nárok na třicetidenní dovolenou, a během té dovolené se střídaly jen formální hlídky, přičemž nikdo nemusel na palubě strávit víc než čtyři dny.

I tak jsem ale v obvodové chodbě minul svou vlastní kajutu a zamířil na můstek. Dveře byly otevřené; za normálních okolností, během plavby, by byly uzavřené. Poručice Connorová seděla pohodlně rozvalená v křesle službukonajícího důstojníka, nohy opřené o pult. Zděšeně vytřeštila oči, když jsem vpochodoval dovnitř, a snažila se co nejrychleji vstát.

„Pokračujte, paní Connorová.“ Kdybych ji našel takhle si hovět ve službě během plavby, zuřil bych. Ale teď jsme kotvili, a tak na tom nezáleželo.

Pohlédl jsem na potemnělé simulbrazovky na zakřivené přední přepážce. Normálně nabízely úžasný pohled ze špice lodi. A náš čítač Darla na nich dokázal simulovat jakékoli známé podmínky. Moje černé kožené křeslo stálo u levého pultu uprostřed místnosti. Poručice Connorová samozřejmě byla na svém vlastním sedadle. Nikdo se neopovážil sednout si na místo kapitána.

„Všechno v pořádku, paní Connorová?“

„Ano, pane. Zbytek cestujících odletěl dolů posledním večerním raketoplánem, až na slečnu Wellsovou.“

Neměl jsem tady co dělat. „Budu ve své kajutě.“

„Ano, pane. Slečně Wellsové se, ehm, zřejmě stýská po ostatních cestujících, pane.“ Rychle uhnula pohledem, jako by zašla příliš daleko, když se tak pletla do mých osobních záležitostí. Bylo to tak, ale přešel jsem to.

Jen co jsem otevřel dveře kajuty, vrhlo se na mě štíhlé tělo, až mi málem vyrazilo dech. Objal jsem Annie s upřímnou vřelostí a usmíval jsem se až do chvíle, kdy jsem si uvědomil, že mi tiše vzlyká na rameni. „Co se děje, miláčku?“

Annie se ke mně pořád tiskla.“Sou fuč, všici. Sou dole, všici kuci. Sem tady ztvrdla akorát já.“ Pouze ve stresu ji zrazovala tvrdě nadřená gramatika a výslovnost tak, že upadla zase do svého starého tranďáckého dialektu. Sevřel jsem ji pevněji. Věděla předem, že všichni transpopové čekající na další linku na Odbočku loď opustí, včetně jí samé, a dobrovolně se rozhodla zůstat ještě pár dnů se mnou. Usoudil jsem ale, že bude lepší jí to nepřipomínat. „Omlouvám se, že jsem se včera večer nedostal zpátky, miláčku.“

Povzdechla si a konečně se pustila mého provlhlého ramene. „Já to kápí - chápu,“ kývla. „Řek ti ten tvůj admirál, kam tě pošlou teď?“

„Ne.“ Pověsil jsem sako do skříně. Třetina celé flotily námořnictva teď chránila soustavu Naděje národů. Byla pramalá šance, že by příští lodí směřující do kolonie Odbočka byla právě Hibernia.

Annie i já jsme věděli, že se budeme muset rozloučit. Jediný způsob, jak bychom mohli zůstat spolu, by bylo vzít se, kdyby mě chtěla, a to by mě skoro jistě stálo kariéru. Admiralita byla proslulá svým konzervatizmem; moje neúcta k předpisům a mé mládí už tak dost mluvily proti mně. Kdybych si navíc vzal bývalou transpopku příslušnici těch nevzdělaných a pohrdaných band, které řádí ve většině pozemských velkoměst - měl bych cejch definitivně. I když důvod by mi nikdy nikdo neřekl, patrně už by mi nikdy nesvěřili velení.

„Potkal jsem Alexiho,“ řekl jsem. On i Annie se plavili na Portii, ale ona ho tehdy znala jen jako vzdálenou, pohlednou postavu, kterou občas zahlédla v chodbách první úrovně.

„Nicky, přemýšlela jsem.“ Jak se uklidnila, vrátila se jí i správná výslovnost a já jsem se proti své vůli musel usmát. „Zůstávat tady na lodi, to nemá cve- cenu,“ řekla. „Už nikdy Naději národů neuvidím, a ty potřebuješ chvíli na pevný zemi. Ukázal bys mi to tady?“

„Mám tu moc vzpomínek.“ Mluvil jsem co nejlaskavěji. Jak bych ji mohl vzít tam, kde jsem byl s Amandou? To srovnání by bylo kruté.

„Bysem - chtěla bych znát tvoje vzpomínky.“ Zamračil jsem se, a ona rychle pokračovala. „Nicky, tvoje žena je mrtvá. Už nikdá se nevrátí. Ty musíš žít. Já s tebou nebudu, ale ty musíš žít dál.“

Měla pravdu, ale to mi situaci nijak neulehčovalo. Na druhou stranu jsem jí ale měl být hodně za co vděčný. „No, jestli chceš,“ řekl jsem, „najmeme si dole pokoj a já ti ukážu, co je tu k vidění.“ Možná i Venturu; úžasné pohoří na Západním kontinentu, kde jsme my tři, Amanda, Derek a já - ne, tohle bude jiná cesta.

Mohli bychom se zajet podívat na plantáže. Emmett Branstead, cestující, jehož jsem z moci svého úřadu přinutil nastoupit k námořnictvu na Vyzývateli, se vrátil na Naději národů, zatímco já jsem se v Lunapolis zotavoval ze svých zranění. I když před nástupem se Emmett choval podrážděně a pohrdlivě, stal se z něj, jakmile složil přísahu, svědomitý a loajální námořník. Nechal mi na Admiralitě vzkaz, že jsem na jeho rodinné plantáži kdykoliv vítán.

Jeho pozvání mě dost překvapilo; domníval jsem se, že by spíš chtěl na svou nedobrovolnou službu co nejdřív zapomenout. S jeho bratrem Harmonem jsem se setkal před třemi lety při své dovolené s Derekem Carrem.

Zahnal jsem ty bolestné vzpomínky. „Kdy chceš vyrazit?“

„Dneska?“

Zasténal jsem; hruď mě ještě bolela od ranní cesty nahoru. Ale na druhou stranu ponořit se do gravitace Naděje národů nebude ani z poloviny tak nepříjemné jako dostat se z ní. „Tak dobře.“ Sáhl jsem po interkomu, ale zase jsem ho položil. „Ne, dojdeme k dispečerům pěšky; ukážu ti orbitální stanici.“

„Já tam nechci.“

„Stanice je úplně jako loď, jenom větší.“

„Není tam kolem vzduch. Mně se to nelíbí.“ Pozemské krysy.

„Je stejně bezpečná jako Hibernia, a já budu s tebou. Pojď, ukážu ti to tady.“ Protestovala, ale nechala se vést ven z lodi.

Představte si staromódní tužku postavenou na tupém konci, a na ní téměř v polovině délky navlečené dva nebo tři asi centimetrové kotouče stisknuté k sobě. A máte přibližný model

mezihvězdné lodi. Před kotouči jsou nákladové prostory, kam se nacpe náklad pro naše osadníky a zásoby na dlouhou cestu lodi.

Cestující a posádka bydlí a pracují v kotoučích. Každý kotouč je jedna úroveň, obepnutá obvodovou chodbou a spojená s ostatními úrovněmi východním a západním schodištěm. Můstek je vždycky na první úrovni. Hydroponie a recyklace jsou dole. Za kotouči dál je strojovna, jejíž velké fúzní motory končí u šachty pohonu. Ta představuje samotnou záď lodi.

Orbitální stanice vypadala jako sloupec kotoučů, ale bez tužky. A kotoučů bylo také víc a větších. Stanice měla pět úrovní, což bohatě stačilo, aby se v nich člověk ztratil - a to se mi k mému zahanbení také brzo stalo.

„Nejseš o nic lepší než Zemák," posmívala se Annie, když jsme znova míjeli komisariát. „Se někoho zeptej."

„Dispečeři by měli být v téhle chodbě."

„Posledně nebyli."

Občas by ji jeden uškrtil. „Jen pojď." Minuli jsme ukazatel k velitelství námořnictva, ale já jsem ho ignoroval; sice by nám mohli zařídit dopravu dolů, ale to jsem mohl udělat i z interkomu ve své kajutě. Mým cílem bylo najít dispečery, kteří přece někde tady na čtvrté úrovni museli být.

Když jsme konečně objevili jejich kancelář, Annie se ulevilo stejně jako mně. Raketoplán odlétal za dvě hodiny, takže jsme měli dost času sbalit. Nechal jsem dispečera, aby nás podrobně instruoval, jak se dostat zpátky do toho doku, kde kotvila Hibernia.

Narazil jsem na mladého důstojníka, který postával před velitelstvím námořnictva."Promiňte, poručíku, sloužíte tady?"

Narovnal se."Ano, pane."

„Znáte pana Holsera?"

„Holsera? Aha, ano, Vaxe. Našeho dvorního obra." Usmál se. „Slouží v taktickém. Myslím, že při téhle střídě je na Admiralitě."

„Ověřte mi to, prosím."

Za chvilku se vrátil s dalším poručíkem za patami. „Je to tak, jak jsem myslel, pane. Ještě týden bude na pevnině."

„Dobře. Děkuji vám."

„Ehm, kapitáne Seaforte?“ To byl ten hubený důstojník, který přišel s ním.

Oplatil jsem poručíkovi pozdrav.“Ano?“

„Já jsem si říkal, že jste to vy, pane, podle obrázků v holozínech. Druhý poručík Jeffrey Kahn.“

„Co chcete?“ To jsem řekl ostřeji, než jsem měl v úmyslu.

„Já - nic, pane, jenom s vámi mluvit. Říkal jsem si - jaké to asi bylo vidět mimozemšťany, pane. Myslím prvně.“ Ty zatracené holozíny. Zrovna když začal utichat rozruch kolem objevení mimozemšťanů, vrátil jsem se s Vyzývatelem, a všechno začalo znova.

Annie tiše vyjekla a vykroutila mi ruku. Ve tváři jsem byl rudý, jizva pulzovala. „Kde sloužíte, pane?“

„Byl jsem na Valencii. Mrzí mě, jestli -“

„Kdybych vám velel já, mrzelo by vás to víc, poručíku. Odchod!“

„Rozkaz, pane. Omlouvám se.“

Rázoval jsem chodbou a Annie jsem táhl za sebou, až začala protestovat. „Nicky, to bolí.“

Pustil jsem její paži. „Ta zatra- zatrápená drzost! Oslovit bezdůvodně kapitána!“ Utíkala, aby mi stačila. „Jen aby mohl říkat, že se se mnou setkal!“

Annie s pečlivou výslovností řekla: „Co je na tom, že jseš slavný. Máš kliku.“

„Že jsi slavný,“ opravil jsem ji a zpomalil. Během toho společného roku na Hibernii jsem se na Anniinu žádost snažil naučit ji mluvit a chovat se jako „horňák“. Učila se anglicky, jako by studovala cizí jazyk, což ostatně byla do značné míry pravda.

„Ale o to přece nejde,“ vysvětloval jsem jí. „Kdyby některý z mých poručíků začal takhle otravovat kapitána, tak bych -“

Tak bych co? Nevěděl jsem. Vzpomněl jsem si, jak mi Alexi nabídl nocleh ve svém bytě, ačkoli to bylo křiklavé porušení protokolu. Ale my jsme přece byli přátelé, ne? Sloužili jsme na stejné lodi.

Ne, to by nemělo hrát roli. Povzdechl jsem si. Možná jsem byl na pana Kahna trochu moc tvrdý.

+ + + + +

Procházel jsem nabídky v interkomové budce na kosmodromu a dojednával si prohlídky bytů k pronajmutí. Zařízené byty byly drahé, zvlášť když šlo o pronájem na několik týdnů, ale během letu ve fúzi se mi nahromadil plat, který jsem neměl jak utratit, takže jsem si to teď mohl dovolit. Hned druhý byt, který jsme viděli, náhodou byl jen dva bloky od Alexiho domu a mně se z nějakého důvodu líbil tak, že jsem ho vzal a dál už nic nehledal.

Vybalili jsme pár svých věcí a šli se projít po okolí. Annie hltala Naději národů dychtivýma očima. Slíbil jsem jí prohlídku centra, koupili jsme nějaké jídlo do mikrovlnky, a ještě když slunce teprve zapadalo, šli jsme domů do postele. Když jsme se zachumlali pod deku, dala mi jasně najevo, že se tuhle noc moc nevyspím.

Ráno jsem si překvapivě připadal odpočinutý a vyrazil jsem s Annie do centra. Cestou jsem jí ukazoval významné budovy, které jsem znal. Minuli jsme Okrskový soud, kde jsem před několika lety stál před soudcem Chelseym a obhajoval své právo přijímat kadety. Skoro v samém centru bylo vynecháno místo na park; toulali jsme se jeho zelení.

Zajíkla se. „Co je tohle, Nicky?“ Mezi stromy se vyloupla pseudogotická věžička.

„Katedrála, miláčku.“

„Je krásná.“

A byla. Když jsem tu přistál naposled, zašel jsem se do katedrály Znovusjednocení modlit, aby ze mne bylo sňato břímě velení. „Půjdeme dovnitř?“ Vzal jsem ji za ruku.

Štíhlé věže katedrály se vzpínaly k nebi na silných pilířích z otesaného kamene a každá z nich svědčila o odhodlání a nadšení, z něhož se před víc než stoletím zrodila. Když byla založena Naděje národů, byla už Znovusjednocená církev naším oficiálním státním náboženstvím. I když jsme tolerovali odštěpenecké sekty, naše vláda Spojených národů byla

postavena na autoritě jediného pravého Boha a já jako kapitán jsem byl jeho zástupcem na palubě lodi.

Poklekli jsme s Annie před oltářem. Tiše jsem se modlil, ale bylo mi smutno z vědomí, že má modlitba nemůže být vyslyšena.

Annie čekala za mnou v lavici. Když jsem vstal, zašeptala: „Podívej nahoru."

Vzhlédl jsem k nádherně zdobeným a zlaceným pilířům. „Ano. Je to krása." Stiskl jsem jí ruku.

„Hrozná síla, tady. Je mi... bezpečně. Nechci pryč."

Ano, jestli se mohla někde cítit v bezpečí, bylo to v domě Božím. Zarazil jsem se ale včas a neřekl jsem to nahlas. „Na Odbočce jsou taky kostely, miláčku." Ale žádný takhle krásný. Odbočka byla příliš mladá, příliš syrová.

„Zůstaneme tady chvíli." Pohladila prstem pevné, tmavé dřevo lavice.

„Dobře." Posadil jsem se, vzal do ruky misál a začal jím pomalu listovat. Annie se toulala po chrámu. „Pane? Jste to vy?" Podsaditý mladý muž. Zamžoural jsem na něj. „Pane Forbee!" Starý známý. Podali jsme si ruce. „Já myslel, že vám dovolí odejít zase do zálohy."

Před třemi lety, když jsem prvně přiletěl s Hibernii, Forbee těžce zápolil se svou funkcí velitele malé stanice námořnictva a nemohl se dočkat, až ho někdo vystřídá. „Asi bych mohl, kdybych chtěl," řekl. Očima zalétl k mé jizvě a zase stranou. „Ale při té invazi a tak... a když jsou tady služebně starší důstojníci a já nebudu muset zase velet..."

„Jistě."

Po odmlce dodal. „Jsem teď na taktickém. Ta práce se mi líbí."

„Neslouží tam taky Vax Holser?"

„Ano, pane. Při téhle střídě je na Admiralitě." Zaváhal. „Pane, pokud jde o Vaxe..."

„Vede se mu dobře?"

„Ale ano, to ano. Líp se mu ani vést nemůže."

Řekl jsem: „Je to dobrý chlap, vynikající, ale připouštím, že si na něj člověk musí trochu zvykat." Podíval jsem se na

hodinky a vstal. „Annie, budeme muset jít; Alexi čeká. Rád jsem vás zase viděl, pane Forbee.“ Napřáhl jsem k němu ruku.

S Alexim jsme se setkali v jedné restauraci, kterou jsem si pamatoval ze své předchozí návštěvy, a on nás pak odvezl do našeho bytu. Na Anniino naléhání jsem pak doprovodil Alexiho zpátky na Admiralitu; o večeři se chtěla zasloužit výhradně sama. Rád jsem poslechl.

Alexi během té krátké jízdy moc nemluvil, jako by ho něco trápilo. Když zaparkoval, vystoupili jsme po schodech k dvoukřídlým vratům, kolem okřídlené kotvy, symbolu námořnictva, a kolem mosazné tabulky „Admiralita“, kterou jsem znal od své první návštěvy.

Šlachovitý poručík, který měl službu, vstal od svého pultu a zasalutoval. „Jdete za admirálem De Marnayem?“

„Ne, za Vaxem Holserem.“

„Je nahoře v taktickém oddělení, pane. Mám ho zavolat dolů?“

Usmál jsem se. „Vyběhnu za ním. Známe se léta.“

Alexi mě následoval po schodišti vzhůru.“Pane, asi bych vám měl říct -“

„Potom, Alexi. Nejdřív pozdravím Vaxe.“

„Ale -“

„Vaxi? Jste tam?“

„POZOR!“ Vax Holser zařval tak, až jsem couvl. Místnost plná poručíků a praporčíků vyskočila do pozoru.

Svalnatý poručík stál strnule, jako by měl místo páteře pohrabáč, oči upřené přímo před sebe.

„Pohov.“ Spěchal jsem k němu s napřaženou rukou.“Vaxi, jak se máte? Rád vás -“ Nedořekl jsem.

Vax Holser, místo tváře ledovou masku, přešel do pohovu, ruce založené za zády. Oči upíral přes mé rameno na přepážku. Významně ignoroval mou ruku.

Jen jsem na něj zíral. „Co se děje?“

„Nic, pane.“ Oči nespouštěl ze zdi. Nic nedodal.

„Hrozně rád vás vidím, Vaxi!“

„Děkuji, kapitáne.“ Řekl to jakoby z velké dálky.

Alexi si odkašlal. „Pane Holsere, kapitán Seafort prošel peklem. Přišel vás navštívit hned, jak -“

„Mlčte, pane Tamarove,“ zavrčel jsem. Nedopustím, aby za mne Alexi škemral. „Okamžitě odejděte!“

„Rozkaz, pane.“ Alexi nemohl odporovat přímému rozkazu, ačkoli jsem nebyl jeho velícím důstojníkem.

S obavami jsem přistoupil ke svému někdejšímu prvnímu poručíkovi. „Mluvíte se mnou, Vaxi?“

Vax Holser řekl pomalu a zřetelně: „Ano, pane. Jsem ve službě.“

Jeho odpověď mi řekla všechno, co jsem potřeboval vědět. Otočil jsem se na podpatku a odešel.

Alexi čekal dole v hale. „Snažil jsem se vás varovat, pane, než -“

„Proč?“ ptal jsem se. „Kvůli čemu se tak zlobí?“

„Když jste měl zůstal na Vyzývateli, nedovolil jste mu, aby Tremaina zbavil funkce, ani aby se nechal přeložit s vámi.“

Vyrazilo mi to dech. „On mi nehodlá odpustit, že jsem se mu snažil zachránit krk?“

„Ne, pane.“

Otupěle jsem vyšel ven, do denního žáru. Zastavili jsme se na schodech. „Snažil jsem se mu to vymluvit,“ dodal ještě Alexi. „Ale neposlouchal mě. Říkal, že jste neměl nejmenší právo odmítnout naši pomoc a postavit se té hrůze sám.“

„Bůh Pán ať to všechno zatratí do pekel nejhlubších!“

Alexi sebou ohromeně trhl a couvl. Věděl, že je to rouhání. Ale mně to v té chvíli bylo jedno. Nenáviděl jsem námořnictvo, které mě připravilo o manželku, o syna, o přátele.

„Tak co, vy mizerné štěně, mnete si ruce, jak jste se pomstil, co?“

Prudce jsem se otočil. Zpod schodů se na mě mračil admirál Tremaine.

„Pomstil?“ opakoval Alexi.

„Kvůli němu mě odvolali, jak jistě víte.“ Tremaine se tvářil kysele. „I přes to svoje fňukání jste se dostal domů a zase sem. Takže to vaše kňourání kvůli Vyzývateli bylo zbytečné.“

Byl jsem v mizerné náladě. „Admirále Geoffrey Tremaine, jste mimo činnou službu; před svědkem vás vyzývám, abyste obhájil svou čest!“

Admirál přimhouřil oči: „Takže vy to hodláte přece provést? No dobře. Víte jistě, že zbraně volím já.“

„Ovšem.“ Cvičil jsem s těmi soubojovými pistolemi, které mi věnoval admirál Brentley, ale zdaleka ne dost.

„Dobře. Jestli najdete někoho, kdo by vám dělal sekundanta, ať se u mě zastaví domluvit detaily. Budu -“

„Když dovolíte, pane, budu vaším sekundantem já.“

„Děkuji, Alexi.“ Zasalutoval jsem admirálovi. „Domluvte se, prosím, pánové.“ A odešel jsem.

+ + + + +

Pokoušeli se mi v tom zabránit. Annie mě prosila, a když neuspěla, použila všech možných lstí, aby mě přesvědčila. „Ale k čemu to bude dobrý, dyž tě zmare- zabije? Vrznou tě do futrálu a von si klíďo poletí domů!“

Kvůli ní jsem se snažil odpovídat co nejlaskavěji.“Miláčku, já to musím udělat.“

„Ale proč? Víš přece, že střílí líp než ty!“ Staré palné zbraně byly admirálovým koníčkem.

Samozřejmě tomu nemohla rozumět. V některých případech je důležité pokusit se, ne uspět. A já jsem svou pomstu přísahal před Bohem Pánem. I když už jsem v jiném případě přísahu porušil, byl jsem z toho tak nešťastný, že jsem si dával dobrý pozor, aby se to neopakovalo.

Čtyři dny po výzvě jsme se setkali na louce za městem. Po mém boku stál prkenně Alexi. Poručík ze štábu dělal zjevně nerad sekundanta admirálovi. Kus dál čekali v zamlklých skupinkách další důstojníci; zpráva o našem souboji se rychle rozlétla.

Annie jsem nedovolil, aby při tom byla.

Zatímco naši sekundanti prováděli obvyklý úvodní rituál, stál jsem a potil se v bílé slavnostní uniformě; vnímal jsem každý

chvějící se lístek na mohutném dubu, v jehož stínu jsme stáli, vnímal jsem splašené bouchání svého srdce.

Nemodlil jsem se k Bohu Pánu o pomoc; moje duše propadla zatracení a moje modlitby by musely být oslyšeny. Ale bál jsem se. Nikoli smrti, ale toho, co přijde po ní.

Bylo toho hodně, z čeho se budu muset zpovídat.

Admirálův sekundant vykročil vpřed. „Pánové, prosím vás, abyste zapomněli na svůj spor a prohlásili, že cti bylo učiněno zadost, abychom mohli tuto záležitost uzavřít.“

Admirál Tremaine se usmál - ne, spíš ušklíbl. „Jistě si vzpomínáte, že tento spor vyvolal pan Seafort. Já jen odpovídám.“ Když se jeho poručík zamračil, dodal jakoby neochotně: „Ovšem jsem ochoten prohlásit, že cti bylo učiněno zadost, pokud s tím bude kapitán srozuměn.“

Admirálův sekundant se obrátil ke mně. „Kapitáne Seaforte?“

Slunce pražilo, na louce se nic ani nehnulo. Alexi, mladý a hezký, mne tiše oslovil: „Co uděláte, pane?“ Zaváhal jsem. Vyhrkl: „Pane, má příkaz vrátit se domů k procesu. Říkal jste mi, jak o něm mluvil admirál Brentley. Nemá šanci. Skončil.“

Cítil jsem, jak se mi chvějí nohy, a promluvil jsem hlasitě, abych to zamaskoval. „To vám tolik záleží na tom, jestli budu naživu?“

Alexi sklopil oči, ale s námahou se znovu podíval na mne. „Hodně mi na tom záleží, pane.“

Nohy se mi přestaly třást. Aleximu na mně záleželo a Annie také. Kdyby mi skutečně rozuměli, nemohli by něco takového pociťovat, ale i tak mě to těšilo. Jak Alexi správně řekl, Tremaine skončil. Čest mi nepřikazovala obětovat svůj život proto, abych dosáhl toho, čeho stejně dosáhne zákon.

Také admirála De Marnayho by potěšilo, kdybych to odvolal. Den před soubojem mě povolal do své kanceláře a žádal mě, abych svou výzvu vzal zpět. „Je to rozkaz, pane?“

Mávl rukou. „Víte moc dobře, že vám takový rozkaz dát nemůžu. Vy jste na dovolené a on je mimo činnou službu.“ Bubnoval prsty do mahagonové desky stolu.

„V tom případě, pane -“

„Nemá cenu se s ním bít, Seaforte. Potřebujeme vás na Hibernii.“

„Ano, pane. Jenže já jsem přísahal.“

„Ten zatracený soubojový kodex by měli opravit. Kapitán se bije s admirálem... to nevypadá dobře.“ Podíval se na mě a rychle dodal: „Já samozřejmě vím, že ve vašem případě to nemá nic společného s postupem nebo povýšením. Ale to lidé nepochopí.“

„Kapitán Von Walther se také bil s guvernérem Ibn Saudem, pane.“ K tomu už došlo před několika generacemi, ale kapitán Von Walther byl dodnes idolem každého námořního důstojníka. Jednou jsem stál přesně na stejném místě jako on.

„Guvernér nebyl jeho nadřízený důstojník. A vy nejste Von Walther.“ Řekl to sžíravě.

„Ne, pane.“ Bylo příliš pyšné přirovnávat sám sebe k legendárnímu Hugovi Von Waltherovi, který objevil vrak Celestiny, stal se admirálem flotily a dvakrát byl zvolen generálním tajemníkem. „Ale i tak, je tady ta moje přísaha.“

„Mohl bych vás povolat zpátky do činné služby.“ Tím by mi v souboji velmi účinně zabránil.

„Ano, pane. Ale mám nárok na dovolenou.“

De Marnay na mě chladně pohlédl. „To vím. Ale Tremaine ne. Mohl bych znovu povolat jeho.“

Polkl jsem. „Pokud si to přejete, pane.“

Dál bubnoval prsty. „Ne, neudělám to, dokonce ani abych zachránil vás. Sám jsem ho vyhodit nemohl, ale když se to teď stalo, nechám to tak. Ale přesto si přeji, abyste tu výzvu odvolal.“

„Ano, pane, rozumím.“

Jeho tón zvlídněl. „Seaforte, máte toho hodně za sebou. Jste přetažený jako perko. Kdybyste uvažoval jasně, našel byste nějaký způsob, jak z toho couvnout.“

„Rozumím, pane,“ opakoval jsem. Vzhledem k tomu, že jsem nic nedodal, bylo to jasné odmítnutí.

„No dobře.“ Přejel po mně očima. „To je všechno.“ Když jsem vycházel, cítil jsem v zádech jeho palčivý pohled.

„Pane?“

Zamrkal jsem a vrátil se na místo souboje. Alexi čekal na mou odpověď.

Znovu jsem polkl. Kvůli Annie a kvůli Aleximu. Kvůli admirálu De Marnaymu. „Řekněte mu - řekněte mu, že souhlasím -“

Otcův přísný hlas, když jsem sedával nad učením u rozvrzaného kuchyňského stolu: „Tvoje přísaha je tvoje pouto, Nicholasi. Bez ní nejsi nic.“ Ano, otče. Jenže já už jsem zatracený. Některé hříchy jsou neodpustitelné. Otec s nesouhlasem zmizel v dálce. Mladý, chvějící se hlas: „Jsem moc rád, že jsem s vámi sloužil, pane. Šťastnou plavbu.“

Zbledl jsem a prudce se otočil. „Co jste říkal?“ Alexi couvl. „Nic, pane. Vůbec jsem nemluvil.“

„Ne vy. Philip Ty-“ Sklapl jsem ústa. Blázním už? Philip Tyre je mrtvý vinou krutosti člověka, proti němuž teď stojím. Nešťastný chlapec, který se jen snažil plnit svou povinnost.

Oslovil jsem admirálova sekundanta: „Pane, sdělte svému nadřízenému, že pokud se poníženě omluví památce poručíka Philipa Tyra a cestujícím a posádce Vyzývatele, budu svou přísahu považovat za splněnou. Za žádných jiných podmínek však ne.“

Tremaine ani nečekal, až mu jeho poručík mou odpověď zopakuje. „Tak do toho,“ řekl.

Vzal jsem do ruky pistoli; v dlani mi připadala známá. Dárek na rozloučenou od admirála Brentleyho. Obrátil jsem se k Aleximu. „Děkuji vám za pomoc, pane. Jsem vám velice vděčný.“

Alexi mi stejně škrobeně odpověděl: „A já vám, pane.“ Zasalutoval.

Udělali jsme smluvený počet kroků a obrátili se. Když jsme zvedali zbraně k výstřelu, zahlédl jsem v generálových očích divoký záblesk.

2

„Cti bylo učiněno zadost. Proboha, odvezte je k doktorovi!“

„Kapitána ano.“ Poručík vzhlédl od Tremainova nehybného těla. „Pro admirála je už pozdě.“

Stál jsem nejistě, vděčný za stín javoru. Hruď jsem necítil. Položil jsem si ruku na bok. Když jsem ji odtáhl, byla vlhká.

„Pro kapitána Seaforta bude pozdě taky, jestli si nepospíšíte.“ To řekl někdo z De Marnayova štábu; nepamatoval jsem si jeho jméno.

„Pomůžu vám do helikoptéry, pane,“ ozval se úslužný hlas.

„Nic mi není, Alexi.“

„Ale je, pane. Dovolte, pomůžu vám.“

Otupěle jsem dovolil Aleximu, aby mě odvedl k čekající helikoptéře. Abych se dostal dovnitř, musel jsem se sehnout, a tím jsem v sobě něco podráždil; vlna bolesti mě unášela někam daleko. Zakašlal jsem, a bolest přerostla v palčivá muka.

„Sakra, hoďte sebou!“ vykřikl někdo.

Chtěl jsem ho za to klení pokárat, ale zalkl jsem se a nemohl popadnout dech. Vyplivl jsem slanou červenou tekutinu. Dusot vrtulí helikoptéry se sléval s mým přerývaným dechem v rudé crescendo, které se postupně rozplynulo v požehnané černé ticho.

+ + + + +

Můstek byl bílý, příliš bílý. „Defúzovali jsme? Spočítejte kurz k orbitální stanici.“

„Všechno je v pořádku, pane.“

Praporčík přece musel vědět, že má odpovědět: „Rozkaz, pane.“ To byla jediná přípustná odpověď kapitánovi. No, po výprasku si to už zapamatuje; lavice je účinný učitel.

Ale nejsme pořád ještě ve fúzi? „Nenařídil jsem defúzování!“ Jenže místo abych to vyštěkl, jak jsem chtěl, vyšlo mi z toho nejvýš zašeptání. A co to kolem mě visí? Stan?

„Jsme na pevnině, pane. Jste v nemocnici.“

Co tu dělá Alexi? Ten přece letěl na Naději národů s admirálem Tremainem.

„Kdy jsme přistáli?“ šeptal jsem nechápavě. „Teprve teď jsme defúzovali k navigační kontrole.“

„To bylo před několika týdny, pane.“

Bože, jak mě bolí na prsou! Usnul jsem.

Společnost mi dělaly rozmazané, nejasné postavy. Walter Dakko, profous na Vyzývateli a na Hibernii. Eddie Boss, ten transpop, který se přihlásil na mou výzvu k nástupu do námořnictva. Annie Wellsová s ustaranou tváří. Dokonce i Philip Tyre si ke mně přišel na chvíli posedět, než jsem si vzpomněl, že je mrtvý.

Občas jsem byl při vědomí, občas ne, podle toho, jak silně působila sedativa. Lékaři a sestry se nade mnou nakláněli, mizeli a zase se objevovali. Plameny pekelné žhnuly.

„Infekce se rozšířila,“ prohlásil kdosi úsečně. „Ven s tou plící, nahradit novou, a bude to.“ Dva lékaři se radili, zatímco já jsem na ně nepřítomně zíral přes inhalační masku.

K paži se mi přitiskl medipuls. Pilné ruce mne zvedly z postele na vozík. Strop se rozběhl a já jsem se snažil zůstat vzhůru. Nepodařilo se mi to.

+ + + + +

Důstojník za stolem rychle odvrátil pohled od mé tváře, ale na to jsem už byl zvyklý. „Víte, kde jste?“

Tu trubici jsem měl v krku příliš dlouho; mluvení mě pořád ještě bolelo. „Ve Všeobecné nemocnici v Ústředním městě.“ Přečetl jsem si jmenovku na jeho stole. „A vy jste psycholog, doktor, ehm, Tendres.“ Zakašlal jsem a sykl, jak mnou projela bolest.

Krátce se usmál. „Tenhle rozhovor má za úkol zjistit, jak se orientujete. Vaše jméno.“

„Nicholas Ewing Seafort, kapitán, U. N. N. S. Je mi třiadvacet. Seniorita šest let.“

„Co ještě si pamatujete před svou poslední cestou?“

Zachmuřeně jsem začal: „Plavil jsem se na Portii, která byla součástí záchranné eskadry admirála Tremaina směřující k Naději národů. Můj novorozený syn zemřel při útoku mimozemšťanů a moje žena Amanda krátce po něm. Pak jsme se setkali s admirálovou vlajkovou lodí, kterou vyřadily ryby z činnosti. Tremaine vyložil starší cestující a mladé transpopy. Přísahal jsem, že ho vyzvu na souboj. Zbytek znáte."

„Jen mi to povězte."

V krku mě bolelo a chtěl jsem to mít co nejrychleji za sebou. „Ryby znovu zaútočily." Říkal jsem to monotónně, otupěle. „Všechny naše lasery byly zničené. Použil jsem zbytek paliva k tomu, abych vrazil lodí do největší ryby právě ve chvíli, kdy se pokoušela fúzovat. Fúzovali jsme s ní a několik týdnů jsme hladověli ve zničené lodi. Ryba defúzovala těsně za oběžnou dráhou Jupitera." Ale než nás zasažená ryba odnesla domů, porušil jsem svou posvátnou přísahu.

„Zdá se, že vaše paměť je nedotčená, Seaforte. Víte, jak dlouho tu už jste?"

„Říkali mi, že tři týdny." To byla dost dlouhá doba, aby Hibernia odstartovala beze mě. Ztratil jsem ji, a s ní i ten náznak domova, který jsem měl.

„Většinu té doby jste blouznil nebo byl pod vlivem sedativ."

„Dali mi novou plíci."

„Kterou vaše tělo zatím dobře přijímá. Samozřejmě jste plný antirejekčních léků. Znáte antirejekční terapii?"

Kývl jsem. „Léky s postupným uvolňováním vydrží asi měsíc. Druhá kúra pak prakticky úplně vyloučí riziko, že tělo nový orgán odvrhne."

„Správně. Plíce, to je rutinní náhrada."

Sáhl jsem si na umělou kůži, která přikrývala mou hojící se ránu, a uvažoval, kdy mě odtud asi pustí. A co bylo ještě důležitější, kdy budu schopen činné služby. Než budu moci dostat loď, musí to povolit právě ten člověk, proti kterému teď sedím.

Jako by mi dr. Tendres četl myšlenky. Řekl: „Na mladíka ve vašem věku toho máte za sebou hodně, Seaforte."

Neodpověděl jsem.

Podíval se do mé karty na holovidu. „Máte pořád ještě ty noční můry?“

„Které?“ zeptal jsem se proti své vůli. Mé lékařské záznamy samozřejmě musely obsahovat i poznámku o onom neustále se vracejícím snu, který jsem míval roky. Otec a já jsme šli od nádraží k Akademii, kde jsem měl nastoupit do prvního ročníku; předtím jsem z Cardiffu nikdy neodjel na víc než na den. Když jsme došli na místo, otec mě vzal za ramena, otočil mě a postrčil k bráně. Vešel jsem a obrátil se, abych zamával na rozloučenou, ale on už rázoval pryč a ani se neohlédl. Bylo mi třináct.

Skutečně se to tak stalo. Otec byl takový.

Možná, že se moje záznamy zmiňují i o jiném snu, v němž se Tuak a Rogoff, muži, které jsem pověsil pro vzpouru, mrtví potáceli po mé kajutě.

Pochyboval jsem, že by věděl i o těch ostatních.

Pozvedl obočí: „Povězte mi o svých nočních můrách.“

„Občas se mi něco zdá,“ připustil jsem neochotně. „Nic to není.“

„Viděl jste hodně smrti.“ Řekl to tak neutrálně, že jsem netušil, co si myslí.

„Ano.“ Způsobil jsem hodně smrti.

Náhle se zeptal: „Jaké máte pocity z toho, co jste udělal?“

„Myslíte to zabití?“

„Všechno.“

Dlouho jsem váhal. „Víte, porušil jsem přísahu.“

„A to vám dělá starosti.“

„Starosti?“ Napůl jsem se zvedl z pojízdného křesla, ale klesl jsem s bolestí zpátky. Ten člověk je určitě volnomyšlenkář. Jak jinak by mohl nechápat mé zoufalství?

„Tvá přísaha - to jsi ty,“ vštěpoval mi otec. Byla to má smlouva se samotným Bohem Pánem. A já jsem záměrně porušil to, co jsem přísahal. Tím jsem svou duši odsoudil k zatracení na věky věků; žádné pokání ani lítost mě nemůže zachránit. Tenká nit mého života teď byla tím jediným, co stálo mezi mnou a věčnými mukami zloby Boha Pána.

Ano, to mi dělalo starosti.

A i kdyby se mi mělo nějak dostat zázraku odpuštění Boha Pána, musím žít s vědomím, že jsem člověkem beze cti, mužem, jehož slovu se nedá věřit, zbytečným člověkem.

Podrážděně jsem mávl rukou. „Naučil jsem se s tím žít," řekl jsem. Musí to přece chápat. A pokud ne, nemá stejně cenu pokoušet se něco vysvětlovat.

+ + + + +

„Čum chlapa, helechrápe!"

Známý hlas mne vytrhl z dřímoty. „Ahoj, Annie," řekl jsem. Automaticky jsem dodal: „Nemluv takhle," ačkoli jsem věděl, že mě tím chtěla jen poškádlit.

„Je ti už líp?" Měla na sobě novou blankytně modrou kombinézu a moc jí to slušelo, ačkoliv oblečení bylo možná o číslo těsnější, než bylo nutné. Annie se nadšeně přizpůsobovala nejnovější módě v oblékání a účesech.

„Je, miláčku," řekl jsem. V té chvíli jsem zase zalitoval, že brzo odletí na Odbočku.

„To je dobře." Odměnila mě cudným polibkem na čelo. Annie se ovládala, aby mi přílišné vzrušení nezpůsobilo dýchací problémy. Stulila se do křesla u postele. „Byla jsem nakupovat."

„Ano?" Krk mě dnes skoro nebolel. „Hele!" Vyklopila mi na břicho obsah své nákupní tašky. Vysypalo se nazdobené oblečení. Jemné, pavučinkovité, lehounké. Chemišaty. Materiál reagoval na chemické změny kůže. Při jistých změnách dokonce zprůhledněl.

„Nenosím hedvábné prádlo," řekl jsem a předstíral rozladění, což mělo právě ten účinek, jaký jsem zamýšlel.

„No jasně, už tě v tom vidím na tom tvým můstku, tójo," ušklíbla se.

Opatrně jsem se zvedl. Všechno mě bolelo; ráno mě donutili hodinu se promenádovat po chodbách. Vzal jsem Annie za ruku a znova si lehl. Napadlo mě, jestli moje pomsta na Tremainovi stála za to všechno: za mé zdraví, mou loď, přízeň admirála De Marnayho.

Zastyděl jsem se, když jsem si připomněl utrpení své posádky a cestujících v opuštěné lodi. Vzpomněl jsem si na Philipa Tyra, jak statečně letí vstříc smrti v křehké barkase Vyzývatele. Ano, stálo to za to.

Z myšlenek mě vyrušil tichý hlas Annie. „Kde jsi, Nicky?“

Usmál jsem se. „Jen jsem se zasnil, miláčku. Nic důležitého.“

+ + + + +

Mračil jsem se na mladého poručíka, až se mi dostalo nervózního, úzkostného pohledu. Odvrátil jsem se; nebyla to jeho chyba. Spustil jsem nohy z postele. Annie, která tiše seděla v rohu, se na mě s obavami podívala. „No dobře,“ zavrčel jsem. „Kde mám být?“

„Na pevnině, v Ústředním městě nebo v okolí. Víc admirál De Marnay neříkal.“

Zamračil jsem se na rozkaz na holovidu a pak jsem ho vypnul. „Mimo činnou službu do potvrzení plného zotavení...“

No, ale to bylo fér; mohl jsem si za to sám. Kdybych si nebyl vybral pomstu, nebyl bych strávil týdny v nemocnici a nesnažil se vyhnout kašli, který by mi mohl utrhnout plíci.

Vůbec se mi ale nelíbila následující věta: „... z těžkého fyzického zranění a trvalého emočního stresu.“ Rozkaz podepsal Georges De Marnay osobně.

„Dobře, poručíku. Děkuji.“ Mladý důstojník zasalutoval a se zjevnou úlevou odešel.

Zabil jsem De Marnaymu kolegu admirála; proto mě staví mimo službu? Má pověst čestného člověka, ale... Ne, mohou za to mé lehkomyslné odpovědi na zkoumavé otázky dr. Tendrese. Měl jsem předstírat uklidnění, které jsem necítil, a popřít své noční můry.

Jenže až dosud jsem nikdy nelhal svému nadřízenému důstojníkovi. Jinak jsem měl být málo na co hrdý; tenhle kousek cti si zachovám, i kdyby mě to mělo stát službu.

Usmál jsem se na Annie. „Dostali jsme víc společného času, miláčku. Jsi ráda?“

Zažehla tak, že ani nemusela odpovídat. Uvažoval jsem, kdy ji povolají k letu na Odbočku. Podle nevyslovené dohody jsme nikdy nehovořili o našem rozloučení. Dveře se otevřely. „Cože tolik veselí, pane? Á, dobré odpoledne, slečno Wellsová.“

„Máme prázdniny, Alexi.“ Sáhl jsem po košili.

„Jak dlouho, pane?“

„Nějaký čas.“ Pomalu jsem se oblékal. „Dokud neřeknou, že jsem se uzdravil. Budu potřebovat nějaké bydlení. Přinejmenším mi nevzali plat; mohli byste mi vy dva najít nějaký domov?“ Náš předchozí byt Annie pustila, když začalo být jasné, že si dlouhou dobu poležím v nemocnici.

„Ovšem, pane,“ řekl Alexi automaticky. „Podíváme se po něčem ještě dnes odpoledne, jestli bude slečna Wellsová chtít.“

„Helevíš, že menuju Annie,“ řekla pohrdlivě. „Ty voblbováky se slečnou Wellsovou sou akorát do papírů.“ Přehodila si svetr přes rameno. „Padáme, pane Tamarov.“ U dveří se s královským gestem obrátila. „Zatím nashledanou, Nicku.“ Teď vyslovovala bezvadně. „Přijdu tě zase navštívit po večeři.“ Hodila kšticí, a byla pryč.

Alexi ve dveřích pokrčil rameny. „Promiňte, pane.“ Vykročil za ní. Když jsem byl zase sám, uvažoval jsem o tom, za jaké nitky asi Alexi tahal, aby ho jmenovali mým pobočníkem po dobu rekonvalescence. Nebyla to rozhodně tak špatná služba, když už musel být na pevnině.

Na druhou stranu to možná ani neudělal dobrovolně. Koneckonců, proč by měl stát o službu se mnou?

+ + + + +

„Víte, kolik velkých lodí v téhle soustavě máme? Třicet osm! A neviděli jsme ještě ani jedinou rybu.“ Kapitán Derghinski nevrle hleděl na zapadající slunce.

Odvrátil jsem se a sevřel hrubé zábradlí balkónu. Kdybych si byl nedopřál ten přepych a nevyzval Tremaina na souboj, byl bych měl loď také. Roztržitě jsem se dotkl jizvy na své tváři.

„A to je špatné?“ zeptala se Annie.

Zatvářil se vlídněji. „Já vím, že jste se s mimozemšťany setkala, madam, a že to nebylo příjemné. Ale nemůžeme celou flotilu nechat u Naděje národů věčně, a čekat na ryby.“

Upil jsem chladný nápoj a potěšeně vnímal palčivost alkoholu. Být „uzemněny“ mělo své výhody; alkohol, jako většina drog, byl na palubě lodi zakázaný.

„Překvapuje mě, jak velkou část flotily sem Admiralita poslala,“ připustil jsem. Kromě Tremainovy eskadry dorazily ještě dvě další, zatímco jsem byl v nemocnici. Admirál De Marnay měl teď k dispozici největší palebnou sílu, jaká se kde shromáždila během posledních několika desítek let.

Derghinski kývl. „Nakonec se stejně budeme muset vrátit domů. Co když se ryby ukážou někde poblíž Země nebo lunárních základen? A kvůli eskadrám na Naději národů šel mezihvězdný obchod ke všem čertům.“

Lodi námořnictva přepravovaly většinu nákladu a všechny cestující mezi hvězdami. Letové řády byly dost řídké už před invazí mimozemšťanů. Teď prakticky neexistovaly.

To byl také jeden z důvodů, proč byla Annie stále ještě se mnou. Dříve by osamělá zásobovací loď, která navštívila Naději národů, pokračovala vzápětí dál na Odbočku a dávno ji odvezla do nového domova.

Byt, který našli Alexi a Annie, byl v řadě vzájemně propojených městských domů na kraji Ústředního města. Z balkónu jsem na obzoru občas zahlédl Daleký oceán. Bylo to jen kousek od místa, kde kdysi bydlívala moje žena Amanda; v jiné době, v jiném životě.

„Moc pěkný večírek, pane Seaforte.“

Oplatil jsem kapitánce De Vrouxové úsměv. „Díky, madam.“

K mému překvapení se můj domov stával útočištěm důstojníků, kteří právě nebyli ve službě. Neustálé doplňování zásob jídla a pití mi sice ukusovalo z úspor, ale to mi nevadilo. Aspoň jsem pořád věděl, co je nového. Poručici a kapitáni se zase rádi uvolnili, aniž by si museli dávat pozor na jazyk jako mezi civilisty. A nejspíš je těšila i Anniina krása a bezstarostný šarm.

Zhluboka jsem se nadechl. Byl jsem rád, že jsem se konečně zbavil bolesti. Obrátil jsem se zase ke kapitánu Derghinskému. „Nemůžeme je zasáhnout, dokud je nenajdeme," řekl jsem. „Zatím jsme nikdy my nenašli ryby - vždycky našly ony nás."

Ozval se sebejistý mladý poručík z Průkopníka. „Jenže, pane, pokud je správná vaše teorie, že nás ryby slyší fúzovat, tak už by se tady měly doslova rojit. Všechny naše lodi se při příletu vynořují do normálního prostoru..."

„To byla jen teorie," přerušil jsem ho."A stejně - jakže se jmenujete?"

„Ter Horst, Ravan G., poručík, pane," odpověděl mladík obezřetně. Celkem jsem jeho obavy chápal. Sice jsem sám nikdy nebyl poručíkem, ale vzpomínal jsem si, jakou posvátnou úctu ve mně budil kapitán - kterýkoli kapitán - když jsem byl praporčíkem. Co o mně věděl; stýkal jsem se s admirály, jestli ne i se samotným Bohem Pánem, a jediné moje slovo mohlo mít nedozírné následky. „Tedy, pane Ter Horste, nemáme nejmenší tušení, jak dlouho to trvá, než ryby zareagují, když nás uslyší. Nebo vlastně ani odkud přicházejí." Zachvěl jsem se, ačkoli odpoledne bylo teplé. „Třeba jsou už na cestě."

„Ano, pane."

„Nemusíte mít ze mě strach," obořil jsem se na něj. „Nekoušu, aspoň mimo službu ne."

Pokusil se o úsměv. „Promiňte, pane. Ale stejně, tentokrát jsme na ně připravení. Osmatřicet lodí, všechny po zuby vyzbrojené laserovými děly. Chtěl bych vidět tu rybu, která by takovou blokádu prorazila."

„To není blokáda, Ter Horste," řekl nabručeně kapitán Derghinski. „Jsme rozhození po celé soustavě; musíme chránit i důlní lodi a místní obchodní plavidla. A deset našich lodí má stanoviště poblíž orbitální stanice; tu si za žádnou cenu nemůžeme dovolit ztratit."

V tom měl naprostou pravdu. Naše veliké mezihvězdné lodi, sestavené ve vesmíru, se samy dost dobře nedokážou dostat z okruhu působení planetární přitažlivosti. Ty lodi jsou vlastně létající města a sklady, převážející cestující, posádku a náklady přes obrovské vzdálenosti mezihvězdného prostoru. Jejich cesty

trvají měsíce, ba roky. Náklad a cestující pro Naději národů se vykládají na obrovské, živé orbitální stanici a přesunují se na pevninu raketoplány.

Kdyby byla zničena orbitální stanice a její čluny, zůstalo by veškeré spojení jen na křehkých barkasách mezihvězdných lodí. Ochromilo by to obchod celé kolonie.

„Ale stejně, pane," nedal se poručík, „máme tu víc než dost sil, abychom zvládli jakýkoli představitelný útok."

„Doufám," kývl jsem. I když jsem si přál být v kosmu, část mého já mlčky děkovala Bohu Pánu, že jsem na pevnině; při představě, že se objeví ryby a začnou vrhat svá žíravá chapadla na mou loď, mi běhal mráz po zádech. Odvrátil jsem se, zahanbený svou zbabělostí.

Kapitán Derghinski se nevlídně zadíval na poručíka. „U. N. S. Průkopník, říkal jste? Nevzpomínám si, že by vaše loď byla při cestě sem nějaké ryby potkala, že?"

„Ne, pane," potvrdil Ter Horst.

„Připomínám vám, pane, že mluvíte s kapitánem Nicholasem Seafortem z Hibernie, Portie a Vyzývatele. On ty mimozemšťany objevil a třikrát s nimi bojoval. Sotva potřebuje vaše rady."

Poručík Ter Horst po Derghinského pokárání celý zvadl. „Odpusťte, prosím, kapitáne Seaforte," omluvil se rychle. „Dřív jsem mluvil než myslel."

Snažil jsem se nedat najevo, že mě kapitán Derghinski dopálil; koneckonců byl to nejen můj host, ale byl také služebně starší. „To nic, poručíku. Těší mě, že máte takovou chuť za nás bojovat." Obrátil jsem se k Derghinskému a Ter Horst vděčně využil příležitosti a zmizel. „Díky za vaši starost, pane. Ale nebyla nutná, já jsem v naprostém pořádku."

„Doufám," řekl bez obalu Derghinski, když jsme pomalu vykročili k bufetu. „I když pověsti, které jsem slyšel, říkají něco jiného."

„Ano?"

Změřil mě pohledem. „Říká se, že nejste nervově v pořádku. Prý vás z můstku smetlo nejen zranění, ale také psychologické vyšetření."

„Večeře, Nicku. Pánové?“ Annie se objevila ve dveřích a její požehnaný zásah mě zbavil nutnosti odpovědět.

„Nezaškodilo by, kdybyste si o tom popovídal i na Admiralitě,“ dodal tiše Derghinski, když jsme šli do jídelny.

Ne, to by jistě nezaškodilo - jen kdybych se dokázal dostat k admirálu De Marnaymu. Už jsem se dvakrát marně pokoušel o schůzku.

Předpokládám, že večeře byla skvělá. Já jsem si nevšiml.

+ + + + +

Ukázal jsem na sídliště, které se stavělo na protější straně ulice.“Když jsem tu byl naposledy, nebylo tady nic.“

Annie pokrčila rameny. „Je lepší, když tam něco stojí.“ Pohladil jsem ji po ruce, jak jsme šli spolu ke kosmodromu a k budově Admirality. Skoro celý život prožila v ulicích Dolního New Yorku, kde byly na každém pozemku buď ruiny, nebo nějaká rozpadající se budova; pro Annie volný prostor představoval nebezpečnou džungli, kterou bylo třeba překonat na cestě do bezpečí opuštěných sídel. Pak dodala: „Co je vlastně tady na tom tak zvláštního?“

Tam v tom houští ukryl Alexi Tamarov dva špinavé a neupravené kadety a čekal, až mě loajální námořník přivábí k jejich skrýši, aniž by prozradil své tajemství. „Nic, miláčku.“ Jednou jsem na ulici potkal soudce Chelseyho. Jestli mě poznal, nedal to na sobě znát. Mně to vyhovovalo. Byla to jiná plavba, jiná doba.

Annie mi bude chybět, až transpopové pojedou dál. Tušil jsem, že úřady v Ústředním městě budou jen rády, až jim uvidí paty. Dřívější pouliční gangsteři, osvobození od lodní disciplíny, už se zapletli do pěkných pár malérů.

Většina z nich teď byla shromážděna v dočasném táboře na okraji města.

Železná brána Admirality zaskřípala, když jsem ji otevřel. Dva vycházející poručici zasalutovali; nepřítomně jsem jim pozdrav oplatil, protože myšlenkami jsem byl už u té schůzky, kterou jsem si chtěl vydobýt. Uhladil jsem si vlasy.

„Prosím, pane?“ Poručík u hlavního pultu se na mě tázavě podíval.

„Rád bych mluvil s admirálem De Marnaym.“

„Máte smluvenou schůzku, pane?“

„Ne.“ Nedokázal jsem ji získat.

Zatvářil se pochybovačně. „Nevím, jestli vás dokážu někam nacpat, pane. Admirál neustále létá mezi Admiralitou a orbitální stanicí. A když je na pevnině, stojí ubytovatelé, zásobovací důstojníci a taktici ve frontách.“ Očima zalétl k mé tváři. „Vy jste kapitán Seafort, pane?“

„Ano.“ Moje jizva byla dostatečným poznávacím znamením.

„Já jsem poručík Eiferts. Moc rád vás poznávám. Posaďte se laskavě, vyřídím, že jste tady.“

„Děkuji. Pojď se posadit, Annie.“ Nebyl bych to přiznal, ale ta dlouhá cesta z Ústředního města mě dost vyčerpala. Vzal jsem do ruky holozín a začal jím listovat.

„Pane Seaforte?“ To byl kapitán Forbee. „Máte tady schůzku?“

„Ne tak docela. Udělali jsme si se slečnou Wellsovou dlouhou procházku a mne napadlo, že by mě možná admirál De Marnay mohl přijmout.

„A řekl vám Eiferts, že nemáte šanci?“

„To má admirál tolik práce?“

„No, možná bych vám dokázal zařídit krátký rozhovor. Záleží na tom, jakou bude mít zrovna náladu. Pojďte nahoru.“ Dotkl se čepice a zlehka se uklonil Annie. „Těšilo mě, slečno, ehm, Wellsová.“ Skutečně maličko zaváhal, než řekl to jméno? Vedl mě po schodech s červeným kobercem a po dřevem obložené chodbě.

Forbeeho kancelář byla větší než ta, kterou jsem si pamatoval ze své předchozí návštěvy na Naději národů. Usadil mě do pohodlného křesla a zmizel.

Hledal jsem něco ke čtení, když se ve dveřích objevila hlava. „Promiňte, pane. Praporčík Bezrel. Admirál vás přijme hned.“

„Dobře.“ Šel jsem za mladičkým praporčíkem chodbou a pak čekárnou plnou důstojníků, z nichž některé jsem poznal. Viděl jsem na jejich tvářích, jak uvažují: povolává mě admirál znovu

do činné služby? A pokud ne, jak se mi podařilo je předběhnout?

Praporčík zaklepal a otevřel dveře. Postavil se do pozoru a já také. „Kapitán Seafort, pane," řekl. Jeho hlas se ještě docela neusadil v hlubší poloze.

„Pokračujte, Bezrele. To je všechno." Admirál De Marnay za stolem vstal. „Dobrý den, Seaforte. Pohov." Podal mi ruku.

„Děkuji, že jste mě přijal, pane."

„V takovýchhle případech je zvykem domluvit si schůzku," pokáral mě podrážděně.

„Ano, pane. Několikrát jsem se o to pokoušel."

„A nenapadlo vás, že s vámi ještě nechci mluvit?"

„Doufal jsem, že tomu tak není."

„Jenže ono to tak bylo." Admirál si mě prohlížel, ani přátelsky, ani nepřátelsky. „Sedněte si. Co chcete?"

„Loď, pane."

„Ne."

„Tak návrat do činné služby. V jakékoli funkci."

„Ne."

„Můžu se zeptat proč, pane?"

„Ne."

„Rozkaz, pane." To znamenalo, že jsem skončil. Uvažoval jsem, co bych tak asi mohl dělat mimo námořnictvo.

Smiloval se nade mnou. „Ještě jste se nezotavil po všech těch útrapách, Seaforte. Dost dlouho jste byl blízko smrti." To byla pravda. Se smrtí jsem se setkával déle, než tušil. A většinou jsem ji zavinil svou neschopností.

„Došli jsme sem pěšky, pane. Z centra."

„My?"

„Já a moje přítelkyně, pane."

„No, to je dobře. Ale fyzické zotavení je jen polovina celé věci. Jste příliš stresovaný, Seaforte. Máte za sebou víc tragédií a katastrof, než většina kapitánů zažije za celou svou kariéru. Nejste fit."

Snažil jsem se mluvit klidně. „V jakém smyslu, pane?"

„Emocionálně, Seaforte. Jste uzlíček nervů."

„To je oblbovák," odsekl jsem a prakticky okamžitě toho litoval.

Přešel mou impertinenci mlčením. „Jste tak vystresovaný, že dokonce ani neodpovídáte na otázky psychologovi. Co když se pod tlakem velitelských povinností složíte? Mohl byste ztratit loď, nebo dokonce spáchat sebevraždu jako vaše žena."

„To není fér!" vykřikl jsem. „Amanda byla zoufalá. Její dítě - "

„Vy jste taky zoufalý, ať už si to uvědomujete nebo ne."

„Ne, nejsem! Já mám -"

Jediným pohybem byl na nohách. „Podívejte se na sebe!" zahřímal. „Proč se vám tak lesknou oči? Máte zaťaté pěsti, víte to vůbec? Uvědomujete si, jak se mnou mluvíte?"

Šokovalo mě to tak, že jsem nebyl mocen slova.

„Udělal jste víc, než po vás kdo mohl žádat," pokračoval laskavěji. „Několikrát jste se osvědčil víc než dobře. Nedovolím, abyste sám sebe dohnal do ústavu k hormonálnímu vyvážení. Zasloužil jste si odpočinek, Seaforte. Tak si ho užijte."

Seděl jsem jako hromádka neštěstí a neodvažoval se už nic říct. Nakonec jsem zašeptal: „Já nemůžu jen tak polehávat a nic nedělat, pane. Prosím, dejte mi nějakou práci. Jakoukoliv."

„Jestli vám to povolí náš psycholog dr. Tendres, najdu vám nějaké přidělení na pevnině. Pokud jde o loď, to se uvidí později. To je všechno."

Otevřel jsem ústa k protestu, ale včas jsem si uvědomil, že tím bych si leda přitížil. Zasalutoval jsem a odešel.

Zpátky k našemu bytu bylo daleko; muselo se jít kolem kosmodromu, kolem sídlišť podél silnice, kolem barů a restaurací, kanceláří a obytných domů. Annie se nejdřív pokoušela klábosit, ale odpovídal jsem tak hrubě a neochotně, že zmlkla.

„Promiň," zabručel jsem, když jsem tiskl palec do zámku na dveřích. „Není to tvoje chyba."

„Si piš, že není," odpověděla. „Tak co děláš, jako dyby byla?"

Proti své vůli jsem se usmál. „Protože tu není nikdo jiný, na kom bych si vylil vztek."

„Řekl přece, že ti zas dá něco dělat, ne?“

„Až mi to povolí psycholog.“

„Půjdeš za ním?“

Jít za ním a čelit jeho zkoumavým otázkám. Mohl bych lhát a zachránit svou kariéru, nebo mluvit pravdu a zůstat uzemněný. Takže mám smůlu. Žádná loď nebude. „Jistě, miláčku. Zavolám tam zítra.“

Začala zkoumat ledničku a hledat k večeři něco, co by nám oběma chutnalo. „Akorát že ty z něj máš strach, co,“ prohlásila. „Můj Nicky néjni - není - tak statečný, jak jsme si mysleli.“ Vložila večeře do mikrovlnky. „Dvě minuty na nejvyšší, pak minutu zapékat,“ přikázala jí. Pak se obrátila a ovinula se kolem mě, jak jsem tak vyčerpaně seděl v křesle.

„Já jsem nikdy nebyl statečný,“ odstrčil jsem její laskající ruce.

Zkoumavě na mě pohlédla. „Ty máš fakt bobky, co? Tak dobrý, tak to uděláme po mým.“

„Co uděláme?“

„Slib mně, že toho felčara ještě pár dní nezavoláš.“

„Co? O čem mluvíš?“

„No o tom psychoušovi. Slib mi, že ho nezavoláš.“

„Musím -“

Sedla mi na klín. Přitiskla svoje rty na moje a rukou sjela k pasu.

„Počkej, děláš večeři. Možná pak, až -“

„Slib mi to.“

3

Do nemocnice bylo dál než před čtyřmi dny na kosmodrom, ale skoro jsem se ani nezadýchal. Přimhouřil jsem oči proti prudkému slunci a přinutil se zpomalit. Do domluvené schůzky zbývala ještě celá hodina, a já jsem rázoval jako ustrašený praporčík na Akademii. Usmál jsem se pro sebe.

V nemocniční čekárně jsem vložil zín do holovidu. Holozín byl starý dva roky, ale na Naději národů se dostal teprve před osmi měsíci. Skoro moc čerstvý na čekárnu u doktora. Listoval jsem stránkami na obrazovce. „Vy jste hned první článek, pane Seaforte.“ Trhl jsem sebou a podíval se na sestru.

„Že - cože?“

„Hlavní článek, hned za inzeráty. Vidíte ho?“ Nalistoval jsem prvních pár stránek. Zděšeně jsem hleděl na svou vlastní vyhublou tvář.

„Nehledal jsem - totiž -“

„Nejdřív jste byl ve všech zínech. Hrdina z Důlního tábora, zachránce Hibernie a tak. Pak to trochu utichlo.“ Usmála se.

„Ano.” Vypnul jsem holovid.

„Ale pak to začalo znova, když jste zachránil Vyzývatele a bojoval s tou spoustou ryb,” pokračovala nemilosrdně. „Holoweek vás zařadil na první místo v žebříčku žádoucích nezadaných mužů v námořnictvu, dokonce i s tou nemožnou jizvou.“

„Bože na nebesích.“ Potácivě jsem se zvedl a upustil holovid na stolek.

„Jestli sbíráte výstřižky, pane Seaforte, tak bychom vám jistě mohli -“

„Ne!“

„Vítejte, Seaforte. Vypadáte docela zdravý.“

Obrátil jsem se a uviděl ve dveřích dr. Tendrese.

„Děkuji vám, slečno, ehm, slečno. Díky za optání. Za nabídku.“ Prchl jsem do jeho kanceláře.

„Tak co, jak se cítíte?“ Světla v jeho kanceláři nesvítila. Závěsy byly rozhrnuté, ale jeho stůl stál ve stínu.

„Líp.“ Posadil jsem se na židli před stolem, čepici jsem si položil do klína, kolena srazil k sobě.

„Ještě míváte ty sny?“

„V poslední době ne.“ V každém případě ne v posledních několika dnech. V noci jsem měl moc co dělat, než aby se mi něco zdálo.

„O čem byly ty vaše noční můry?“

Pochopil jsem tu zkoušku; před několika týdny jsem o nich odmítl mluvit. Zhluboka jsem se nadechl. „Ten jeden, o otci, jak mě vede do Akademie, ten znáte z mých záznamů. Taky se mi zdá o mužích, které jsem zabil - Tuakovi, Rogoffovi a ostatních - že se mi jdou pomstít. A o tom, jak brutálně jsem se choval k Philipu Tyrovi, k jednomu poručíkovi, s kterým jsem se plavil.“

„A co přitom cítíte?“

„Myslíte pana Tyra? Mrzí mě, že jsem nebyl laskavější. Přeju si, abych se mu mohl omluvit. A ti ostatní?“ uvažoval jsem. „Nevím. Neměl jsem vlastně na vybranou, musel jsem je popravit.“ Jak hladce mi ta slova plynula z úst.

„Jak moc stojíte o loď, Nicku?“

„Hodně.“ To slovo mi vyklouzlo, než jsem se stačil zarazit.

„Tolik, abyste mi řekl, co chci slyšet?“

„To, co jsem říkal, je pravda.“

„Ano, ale je to i vaše vnitřní pravda?“ Šel k oknu, založil ruce za zády. „Řekněte mi, co cítíte sám k sobě.“

Teď jsem vstal zase já. „Pane, je to nutné?“ Otáčel jsem čepici v ruce.

Obrátil se. „Je to pro vás bolestné?“

„Zoufale.“ Přinutil jsem se podívat se mu do očí. Pozoroval mě.

„Můžete se rozhodnout, jestli odpovíte, nebo ne. Chci na vás jediné: Abyste mi řekl buď pravdu, nebo nic.“

Pomalu jsem si sedl. „Tak dobře.“ Chvilku trvalo, než jsem byl schopen slova. „Považuji se za naprosto neúspěšného člověka. Nebyl jsem schopen vykonávat své povinnosti bez

strašlivých důsledků pro ty okolo mne i pro mne samého. Já vím, že se na to námořnictvo tak nedívá, ale já ano.“

„Jakých následků?“

„Bolesti, smrti a zatracení.“

Po dlouhém tichu jsem si uvědomil, že doktor neřekne nic, a pokračoval jsem: „Mnoha lidem jsem ublížil a způsobil jsem smrt lidí, které jsem mohl zachránit, kdybych byl dost bdělý. A sám sebe jsem zneuctil a odsoudil k zatracení.“

„Vaše přísaha?“

„Moje přísaha.“ Silou vůle jsem zahnal podráždění. Jestli to nechápe, je mým úkolem mu to vysvětlit. „Zastřelil jsem ženu, které jsem přísahal, že jí nic neudělám. Dal jsem jí posvátný slib, abych se k ní dokázal dostat dost blízko a zastřelit ji. Už když jsem tu přísahu skládal, věděl jsem, že ji hodlám porušit.“

„Takže nezáleží ani na důvodu?“

„Ano, udělal jsem to proto, abych zachránil svou loď. Vy všichni - admirál Brentley doma, i ostatní na Admiralitě - si zřejmě myslíte, že moje povinnost chránit Vyzývatele mi byla dostatečnou omluvou. Já si to nemyslím.“ A Bůh Pán jistě také ne.

„Naše vláda je založena na základech Znovusjednocené církve a všichni sloužíme Jedinému pravému Bohu,“ řekl opatrně. „Ale v téhle věci je možný víc než jen jediný výklad Jeho vůle.“

To mě rozzuřilo. „Nebudu se zabývat sofistikou.“

„To není -“

„Ani rouháním!“ To ho umlčelo, jak jinak.

Po dlouhé chvíli řekl chladně: „Nepovedu s vámi teologické disputace, kapitáne Seaforte. To není podstatou našeho rozhovoru.“

Oplatil jsem mu zamračený pohled. Věděl jsem, že jsem se právě připravil o jakoukoli šanci, že by mi mohl dát potřebné povolení.

Ticho se táhlo. Nakonec jsem řekl už klidněji: „Omlouvám se, pane. Vím, že ten výbuch považujete za další důkaz toho, že nejsem v pořádku.“

„Vidím v tom důkaz vašeho silného náboženského přesvědčení.“ Znovu se posadil. „Jak vaše předpokládané zatracení ovlivní způsob, jak žijete?“

„Moje duše propadla; nezbylo mi nic než povinnost.“ I když mi tento život poskytne jakés takés uspokojení, brzo ho bude konec; na to, co přijde pak, jsem nedokázal myslet.

„Můžete být někdy šťastný?“ Uvažoval jsem o tom.

„Jednou jsem byl. Krátce.“

„Kdy?“

„Na Portii se svou ženou a malým synem. Než zemřeli.“

„A teď?“

„Teď mám povinnosti. S milostí Boha Pána možná budu ještě někdy spokojený, ale pochybuji o tom.“

„Takže ještě jednou, co cítíte?“

Zavřel jsem oči a zapátral po upřímné odpovědi. To, co jsem našel, mě překvapilo.

„Ne zrovna štěstí, ale... něco jako mír. Vím, že se mi stane to nejhorší, a všechna ostatní nebezpečí před tím blednou. Mám teď - společnici, a je mi s ní příjemně.“

„Slečnu, ehm, Wellsovou.“

„Ano, pane.“ Jak moc příjemně mi s ní bylo během posledních tří dnů, to jsem mu neměl v úmyslu vykládat. Hodiny a hodiny postelových hrátek, něžné laskání promíchané s omamujícími výbuchy vášnivého milování v nepravidelných, ale častých intervalech. Omelety u stolu v kuchyni, rychlá návštěva koupelny, Anniina ruka, která mě naléhavě táhla zpátky do postele, její zkoumající rty a ruce, její pevná stehna, jak mne horečně tiskla, až jsem ji nakonec jen napůl v žertu prosil, ať mne nechá umřít v míru. Jen se usmála, položila si hlavu na mou hruď a...

Zamrkal jsem a probral jsem se zase v ordinaci dr. Tendrese.

„Promiňte, pane. Na něco jsem si vzpomněl.“

„Vypadalo to na příjemnou vzpomínku.“

Usmál jsem se. „Ano.“

Zapnul holovid. „No, ať je příčina jakákoliv, vypadáte vyrovnaněji, než když jsem vás viděl naposledy.“ Vyrovnaněji?

I tak se tomu dá říkat. „Doporučím omezenou službu na pevnině, pane Seaforte. Tři měsíce, a pak uvidíme.“

„Tři měsíce?“ Tohle mi způsobila moje upřímnost? „Doufal jsem, že mi přidělí loď -“

Netrpělivým mávnutím mě zarazil. „Ne, pane Seaforte, naléháním si nepomůžete. Tři měsíce.“

+ + + + +

„Styčný důstojník, pane?“ opakoval jsem. „To nemůžete myslet vážně.“

„Proč ne?“ zamračil se admirál De Marnay. „Statkáři si váží vašich úspěchů; už jste tady byl, dokonce jste navštívil i jejich plantáže.“

Zachmuřeně jsem hleděl na koberec. „S některými z nich jsem se už setkal, to ano, ale že by si mě vážili -“

„Harmon Branstead a jeho bratr Emmett z Vyzývatele. Pějí na vás chválu ostatním rodinám. Máte tu dobrou pověst.“

Zatvrzele jsem odporoval: „Ať už mám talent k čemukoliv, pane, tak styk s veřejností k tomu nepatří.“

„Ono ani tak moc nejde o styk s veřejností. Plantážníci agitují za samosprávu. Chceme, aby jim někdo s pochopením naslouchal, a přitom se k ničemu nezavázal. Válka je na spadnutí a my musíme především udržet komunikaci.“ Admirál pohlédl na hodinky. „V každém případě tohle je váš úkol. Můžete cestovat, jak budete chtít.“

„Neměl byste nějakou jinou službu, kterou bych -“

De Marnay se na mě rozkřikl: „Sakra, Seaforte, proč mě to nenecháte aspoň říct diplomaticky? Musel jsem vám najít nějakou rádoby práci! Kdybych vám byl neslíbil nějaký úkol, zůstal byste uzemněný až do konce roku!“ Zabubnoval prsty na holovid. „Umluvil jste Tendrese, aby vám dal povolení, takže já dodržím své slovo, ale víc po mně nechtějte.“

Ohromeně jsem mlčel.

Někdo zaklepal na dveře. Týž mladý praporčík, kterého jsem viděl předtím, naléhavě řekl: „Promiňte, pane, ale Průkopník

hlásí nesa- nejasný kontakt na hranici dosahu radaru. Mohla by to být ryba.“

„Dobře, Bezrele. Hned jsem tam. Podívejte, Seaforte. Já proti vám nic nemám.“ Vstal. „Až bude vhodná doba, dostanete loď. Ale nejdřív si musíte odpočinout.“ Ve spěchu mě doprovodil ke dveřím. „Musím běžet. Jestli je to jeden z těch mimozemšťanů...“ Když odcházel, ještě za mnou zavolal: „Vezměte si pobočníka a řidiče.“

Svou zlost jsem si několik dní hýčkal v samotě svého bytu; dokonce ani Anniiny svody mne nedokázaly vylákat z ulity. Vzpamatoval jsem se teprve, když na mně Alexi chtěl povolení zažádat si o přeložení.

„Podejte si žádost, kdy budete chtít,“ souhlasil jsem a snažil se, aby to znělo neutrálně.

„Ano, pane, děkuji vám.“ Znepokojeně se kousal do rtu. „Já jen, když jste se teď uzdravil a nejste v činné službě, tak nemám co dělat.“

„Já vím,“ kývl jsem vlídněji. „Víte přece, jaké oslazené prázdniny mi vnutili. Chcete se na tom podílet se mnou, nebo se vrátit k službě na lodi?“

„Samozřejmě chci sloužit na lodi.“

„Dobře.“

Zrudl až ke kořínkům vlasů. „Ale, ehm, doufal jsem...“

„Ven s tím.“

„Rozkaz, pane. Doufal jsem, že mě vezmete s sebou, až vám dají loď.“

„Alexi.“ Pomalu jsem se doloudal ke dveřím na balkón. „Promiňte. Samozřejmě že vás vezmu. Počkáme si na to spolu?“

Usmál se. „Jak chcete vy, pane.“

„Na Admiralitě je ještě větší zmatek než dřív kvůli tomu falešnému poplachu s rybou, takže si to budeme muset zorganizovat sami. Admirál De Marnay říkal něco o řidiči. Ale toho, myslím, potřebovat nebudeme.“

Alexi namítl:“Promiňte, pane, ale čím početnější budete mít doprovod, tím větší dojem na plantážníky uděláte.“

„Hm.“ Chvilku jsem o tom přemýšlel, a pak jsem povzdechl. „No dobře, požádejte o řidiče.“

Druhý den ráno jsem byl připraven k odjezdu. Vetoval jsem žádost o helikoptéru; už takhle jsme měli stěží co na práci a já jsem chtěl, aby celá výprava byla co nejméně okázalá. Elektromobil bohatě stačil. Alexi naložil naše zavazadla, mapy, vysílačky a pro jistotu i kempinkové vybavení, zatímco já jsem se loučil s Annie. Její představa, jak říct „nashledanou“, se lišila od mé; když jsem se pak převlékal, řekl jsem: „Budeme tam jen pár dní, miláčku. Určitě to tady beze mě zvládneš?“

Odměnila mě šibalským úsměvem.“Budeš zírat, jak skvěle to zvládnu bez tebe, kápo.“

„Nech toho!“ okřikl jsem ji s předstíranou přísností a naposledy jsem ji políbil.

Vyšel jsem ven a spěchal k elektromobilu. „Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Tak se -“ Nedořekl jsem. Řidič se se širokým úsměvem postavil do pozoru. Vypravil jsem ze sebe: „Co vy tady děláte?“ Eddie Boss, stejně jako Annie, patřil k těm transpopům, které Tremaine nechal na Vyzývateli. Rozhodl se nastoupit k námořnictvu a zůstal v něm i poté, co nás zachránili.

„Mám rozkaz dělat vám řidiče, pane.“ Mohutný poddůstojník se usmíval od ucha k uchu ještě víc než obvykle.

„Ale jak- proč-“

„Nevím, pane. Byl jsem na Kitty Hawk a dostal jsem rozkaz. Pěkně mazej dolů, budeš vozit kapitána, povídali mi.“

„Požádal jsem o něj, pane,“ vysvětloval Alexi ,,jako překvapení.“ Poťouchle mě sledoval. „Možná to nebyl nejlepší nápad.“

„No překvapit mě, to se vám tedy podařilo dokonale.“ Uvědomil jsem si, že se usmívám. „Pohov, námořníku.“ Eddie se uvolnil. „Umíte řídit?“ zeptal jsem se. Když žil v Dolním New Yorku, jediná auta, která viděl, byly vykuchané vraky.

„Kluci z Hibernie mě to naučili o dovolené, pane.“

Usadil jsem se na přední sedadlo. „No, tak se podíváme, co jste se naučil. Pane Tamarove, dobře se držte.“ Teatrálně jsem se zapřel za palubní desku.

„Rozkaz, pane!“ A vyrazili jsme.

Nemusel jsem studovat mapu; na západ do oblasti plantáží vedla jen jedna silnice a já už jsem tudy jel. Plantážní silnice,

jak se jí říkalo, zakusující se do úrodné červené půdy, vedla víceméně paralelně s pobřežím. Asi hodinu cesty za městem se zúžila a hladký povrch se změnil v štěrk.

„Tudy jste jel s Derekem Carrem?“ zeptal se ze zadního sedadla Alexi.

„Navštívit jeho rodinné pozemky. Pokud si vzpomínám, obědvali jsme v Oáze šoférů. Porce jsou tam tak velké, že bude mít dost dokonce i pan Boss.“ Eddie se usmál tak, že mu bylo vidět všechny díry v chrupu.

Derek a Alexi spolu sloužili jako praporčíci na Hibernii a byli kamarádi. Derek teď byl na lince na Odbočku, jedenáct týdnů vzdálenou. I když se bezpečně vrátí, možná ho neuvidím, jestli mezitím dostanu loď.

Po nějaké době převzal volant Alexi. Byli jsme tři řidiči, takže jsme se mohli střídat a pokračovat dlouho do noci. Silnici obklopovala houština neznámých houževnatých rostlin, z nichž tu a tam vystrkoval hlavu nějaký ten známější javor. Posledně se mi tahle jízda líbila. Dnes jako by z lesů vyzařovalo zlověstné ticho, které mě znepokojovalo. Co se tady změnilo, samozřejmě kromě mě?

V polovině odpoledne jsme byli ještě několik hodin od zóny plantáží. Zasedl jsem za volant. S večerem nejdřív vyšel Malý a po něm i Velký měsíc. Musel jsem se soustředit na řízení; z jejich dvojitých stínů se mi motala hlava. Občas jsem se kouknul do mapy, abych zjistil, jak daleko jsme ještě od těch obrovských farem, které produkovaly pro Terru většinu potravin.

Alexi podotkl: „Bransteadovi nás čekají až zítra, pane. Můžeme přespat na kterékoli plantáži; v domě pro hosty nás vždycky přivítají.“

„Já vím.“ Všechny plantáže poskytovaly cestujícím jídlo a nocleh zadarmo; byl to místní zvyk, a oni si to mohli snadno dovolit.

Jeli jsme ještě hodinu, než jsme narazili na ukazatel na Mantiet, první z mnoha plantáží, které ospravedlňovaly existenci Naděje národů. Zpomalil jsem a kousl se do rtu. „Vůbec se mi nechce žádat o nocleh v tuhle noční hodinu.“

„Takže budem tábořit?“ ptal se Eddie.

Alexi po něm vyjel: „Mluvte, jen když se vás někdo ptá.“

Jeho chování rozhodlo.

„Proč se máme mořit se stanem, když jsme unavení a podráždění? Najdeme dům pro hosty.“

Zahnul jsem na dlouhou prašnou cestu podél polí s kukuřicí a pšenicí, která v měkkém měsíčním světle zářila. Nakonec jsme dorazili k rozsáhlému trávníku před panským sídlem.

Rozštěkal se pes. Rozsvítilo se; vzápětí se otevřely dveře. Muž, který k nám rázoval, se zjevně oblékal ve spěchu. Nahlédl do auta.

„Promiňte,“ řekl jsem. „Nechtěl jsem vás vzbudit.“

„Tak proč mi jezdíte o půlnoci kolem domu?“

„Doufal jsem, že najdu dům pro hosty.“

„Nemáte dojem, že je trochu pozdě na návštěvy?“ Nečekal na odpověď a ukázal na cestu. „Támhle za domem. Ráno přijďte na snídani, a pak zase jeďte.“ Otočil se na podpatku a vracel se ke dveřím.

Alexi zavolal: „To je kapi-“

„Tiše.“ Rozjel jsem se.

„Kapitáne, je to za -“

„Já jsem ho slyšel, pane Bossi!“ Auto kodrcalo po vymleté příjezdové cestě k silnici.

Alexi se tiše zeptal: „Pokud to dobře chápu, nezůstaneme tady?“

Zavrčel jsem: „Není ta správná teplota.“

„Prosím?“

„Peklo ještě nezamrzlo.“ Zatočil jsem s elektromobilem na hlavní cestu a bručel si pro sebe. Alexi a Eddie Boss mě znali dost dobře na to, aby mlčeli.

Jel jsem hodně rychle, až se mi trochu snížila hladina adrenalinu v krvi a já jsem si připadal už jen unavený a rozklepaný. „Hledejte nějaké dobré místo k zastavení,“ řekl jsem. „Přespíme ve stanu.“

Za půl hodiny jsme už parkovali u silnice a tahali z auta své pytle. Zapomněl jsem už, jak snadno se naše dva stany dají postavit, jinak bych byl měl menší zábrany je použít. Zatloukli jsme vzpěry, přes ně jsme rychle natáhli pevnou plastickou

hmotu a zajistili ji kolíky. Alexi prohrábl ledničku a všem donesl něco k pití; hltavě jsem vyprázdnil svůj džus.

Alexi se zeptal: „Mám spát s panem Bossem, pane?“

Zaváhal jsem. Poručík nespí v jedné místnosti - byť plastikové - s námořníkem; to se prostě nedělá. Jenže nespí ani se svým kapitánem. Měli jsme vzít ty stany tři.

Zatoužil jsem po dávno minulých časech. „Kdybyste si měl vybrat?“

V rozpacích přešlápl. „Já - ehm, jak vy chcete, pane.“

Pozvedl jsem obočí, pak jsem si uvědomil, že ve tmě to nemůže vidět. „Jestli chcete přespat se mnou, nejsem proti,“ řekl jsem nevrle.

„No, jestli to myslíte - totiž, díky, pane.“ Hodil svůj spací pytel do stanu. „Vy si vezměte ten druhý, pane Bossi.“

„Rozkaz, pane.“ Eddie se podíval nahoru, na neznámá souhvězdí. „Ještě nikdy jsem nespal nikde venku.“

„Ani v New Yorku?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „Občas na střeše. Ale tam nebyly vidět hvězdy.“

„Ony vám neublíží, pane Bossi.“

„Já vím,“ řekl opovržlivě. Nechal jsem Eddieho jeho úvahám o majestátu nebes.

Alexi rozbalil naše samonafukovací matrace a chystal se ke spánku. „Skoro jako za starých časů, pane,“ pronesl tiše, když jsem se začal svlékat.

Kolik je to let, co jsme spolu sdíleli ubikaci Hibernie? „Taky jsem na to myslel,“ řekl jsem.

Schoulení na matracích jsme vzpomínali na dávné kolegy: Vaxe Holsera, Dereka Carra a chudáka Sandyho Wilského, který už dávno nežil.

„Nikdy nepochopím, kde jste vzal tu kuráž postavit se Vaxovi, pane. Mohl vás přerazit vejpůl.“

To byla nezapomenutelná rvačka. Ale tak to v námořnictvu chodí: záležitosti ubikace si řeší praporčíci mezi sebou. „Měl jsem tajnou zbraň, Alexi.“

„A jakou, pane?“

„Bylo mi to jedno.“

„Taky jsem měl ten pocit, když tam začal velet Philip Tyre.“

„Mrzí mě to. To jsem vám neměl udělat.“

Dlouhá pauza. „Právě v tomhle jste jiný, pane. Ostatním kapitánům by na tom nezáleželo.“

„No tím hůř. Věděl jsem, že to není správné, a přesto jsem tu chybu udělal.“

„Byl služebně starší.“ Alexi se obrátil na druhý bok. „Když Tremaine vyložil vás a ty ostatní na Vyzývatele, bylo to... divné.“

„Co?“

„Velel kapitán Hasselbrad. Loď má přece jen jednoho kapitána.“

„Samozřejmě.“

„Jenže admirál mu nedal pokoj. Hodiny a hodiny trčel na můstku. Kapitán vydal nějaký rozkaz, a Tremaine ho zrušil před námi přede všemi. Skoro mi bylo Hasselbrada líto.“

„Skoro?“

„Podvolil se tomu, co vám Tremaine provedl.“

„Ale to přece vy všichni, Alexi. Museli jste.“

Vybuchl: „Ne, rozhodli jsme se pro to!“

„To už je za námi.“

Hlas se mu chvěl. „Není. A nikdy nemůže být. Zradili jsme vás.“ Těžce hledal slova. „Když jste... Některé špatné věci se nedají napravit. Jen se s nimi naučíme žít.“

Uvažoval jsem nahlas: „Derek Carr je pryč, v rukou Boha Pána. Vax mě nenávidí. Vy jste můj jediný přítel. Prosím, neubližujte si takhle.“

Dlouho bylo ticho. Pak Alexi řekl zajíkavým hlasem: „Bože můj, pane, strašně jste mi chyběl.“

4

Vstali jsme pozdě, v ledovém zurčícím potůčku jsme se umyli, jak se dalo, a zatímco jsme znova nakládali věci do elektromobilu, upíjeli jsme horkou kouřící kávu. Řídil jsem já. Po hodině jsme narazili na prašnou cestu, která se vinula do hustých lesů skrz ručně vyrobenou bránu s nápisem PLANTÁŽ BRANSTEAD.

Když jsme zastavili u domu, mladík lelkující na zápraží vstal. „Já jsem Jerence.“ Neznělo to moc nadšeně. „Táta říkal, abych vás přivítal, kdyby byl ještě venku.“

„Dost jsi vyrostl, chlapče.“

„Jo, no jo. Je mi teď třináct. Když jste tu byl minule, bylo mi deset.“ Otevřel mi dveře u auta a ukázal k domu. „Běžte dál. Zavolám ho.“

„Díky-“

Nešťastně kopl do červené hlíny. „Není zač.“ Odklátil se někam za dům.

Sarah Bransteadová byla u dveří dřív, než jsme došli ke schodům. „Vítejte zpátky, kapitáne Seaforte. Na Naději národů i na Bransteadově plantáži.“ Usmála se přátelsky a upřímně.

„Díky, madam.“

„Ne, musíte mi říkat Sarah. Ráda vás zase vidím, kapitáne. Slyšela jsem, že jste prožil... těžké věci.“

„Ano.“ Hledal jsem způsob, jak změnit téma. „Kdo tady dnes bude?“

„Tomáš Palabee, starý Zack Hopewell, Laura Triforthová. Volksteaderovi, znáte je? S Plumwellem jste se setkal, to vím - to je správce plantáže Carr. Ještě pár dalších; nevím úplně přesně, koho Harmon pozval. A samozřejmě Mantiet.“ Po tváři jí přelétl krátký záchvěv nevole. „Toho nesmím vynechat.“

Šli jsme dovnitř. Za chvilku už k nám spěchal Harmon Branstead s dvěma chlapci v patách. „Omlouvám se, kapitáne. Pracoval jsem na novém sile.“ Stiskli jsme si ruce a já jsem představil Alexiho.

Když Branstead slyšel, že jsme v noci tábořili, byl bez sebe: „Vždyť jste jeli kolem půl tuctu plantáží! Všude kolem vás čekala pohostinnost!“

Významně jsem broukl a zachytil Alexiho pohled dřív, než stačil něco říct. „Když jsem tu byl minule, taky jsem tábořil,“ řekl jsem. „Těšil jsem se, že si to zopakuji.“

Já bych byl s jídlem počkal až do večeře, ale Eddie Boss i přes můj zamračený pohled na nabídku občerstvení zareagoval s nadšením. Správce, když viděl Eddieho dychtivost, zmizel do kuchyně. Tác, který nám za pár minut donesl - šťavnaté, chutné plátky masa s čerstvou zeleninou, z níž se voňavě kouřilo - představoval spíš celé jídlo než svačinku, a i já jsem se s chutí najedl.

Právě jsem polykal poslední zbytek masové šťávy, když se v dáli ozval rachot helikoptéry. Lehký soukromý vrtulník dosedl na trávník před domem a Bransteadova rodina vyšla uvítat hosty. Mohutný, zachmuřený muž vyskočil dřív, než se listy vrtule zastavily.

S Harmonem Bransteadem si bez nadšení podal ruku a cestou k domu nás Probodával pohledem. „Vy jste Seafort, ten imperiální vyslanec? Já jsem Palabee.“ Měl pevný stisk ruky. „Dali vám příkaz za každou cenu nás zpacifikovat, nebo nám říct, ať jdeme ke všem čertům?“

„Tomáši, nech ho. Zrovna přijel, a v noci stanoval v lese. Tomu tedy říkám imperiální vyslanec!“

„A nejste snad?“ Palabee si servítky nebral.

„Já-“

Harmon Branstead ho rozhodně přerušil. „Ne. Je můj host.“

Palabee měl tolik slušnosti, že se zarděl. Koutky jeho úst se zvedly. „No dobře, omlouvám se. Ale čím dřív začneme mluvit k věci, tím líp.“

„A k jaké věci?“ zeptal jsem se.

Zkoumavě na mě pohlédl. „Oni vám nic neřekli?“

„Řekli mi, že se statkáři dobře vycházím,“ odpověděl jsem chladně. „To se zřejmě mýlili.“

Ignoroval můj tón. „Proč vlastně jste tady?“

„Jako styčný důstojník mezi vládou a majiteli plantáží.“ Zamračil jsem se. „A proč jste tady vy?“

„Přijel jsem vyjednávat, samozřejmě. Jestli vás na to nepřipravili, tak tu všichni ztrácíme čas.“

„O čem vyjednávat?“

Než stačil odpovědět, ozvala se další helikoptéra. Vyšli jsme ven a já jsem byl představen Sethu Morstenovi; byl středního věku, obtloustlý a přátelský. Zatímco jsme čekali na ostatní hosty, popíjeli jsme spolu v salónu.

Volksteaderovi obdělávali hned vedlejší plantáž směrem na západ; přijeli autem. Stejně tak i Lawrence Plumwell, správce plantáže Carr. Nepřátelsky na mě pohlédl. „Jak se zdá, nevidíme se poprvé, kapitáne.“

„Ano, pane. Setkali jsme se před třemi lety.“

„Pokud si vzpomínám, cestoval jste se svým retardovaným synovcem.“ Řekl to sžíravým tónem.

Zarděl jsem se. Tuhle fintu jsme považovali za nezbytnou k tomu, abychom dostali Dereka Carra bezpečně na plantáž, kterou vlastnil, ale neřídil, a hlavně zase z ní. „Je mi líto, pane.“

„Mně také. Byl bych si s panem Carrem rád upřímně promluvil.“

„Jestli ho uvidím, řeknu mu to.“

Plumwell odpověděl jen ironickým úsměvem a šel jinam.

Zack Hopewell vypadal dost staře, aby mohl být dědečkem Harmona Bransteada. A při těch vzájemně propletených vztazích, jaké mezi starými rody Naděje národů vládly, jím dost možná i byl. Krátkým kývnutím pozdravil Palabeeho, přátelsky si stiskl ruku s Bransteadem a pak se obrátil ke mně. „Takže tohle je ten hrdina z Důlního tábora.“

Zarděl jsem se.

„Vážně, kapitáne Seaforte. Moje vnučka mi přikázala, že se nemám vracet bez vašeho podpisu. Vaše dobrodružství jsou tady známá víc než dobře. A obdivujeme vás za ně.“

„To je pocta, bez které bych se rád obešel.“

Stařec mě přísně pokáral: „Bůh Pán rozhoduje o našem osudu. Nikoli my sami.“

Jako bych slyšel svého otce; vzhlédl jsem a napůl čekal, že se setkám s jeho přísnou tváří. „Bůh Pán nám nabízí volbu," řekl jsem pomalu. „Můžeme se obrátit k Němu nebo od Něj."

Zack Hopewell si mě pozorně prohlížel. „Máte starosti."

Vyhrkl jsem: „Porušil jsem přísahu a jsem bezectný." To bylo šokující přiznání, ale když on mluvil tolik jako otec.

Zamrkal. „No, řekl jsem si o to. Nemám se do věcí plést. Omlouvám se."

„Bude lepší, když to budou vědět všichni." Nesnažil jsem se ani skrýt svou trpkost.

„Proto nesete to Kainovo znamení?"

Dotkl jsem se rukou tváře. „Utržil jsem to v boji. Nemám důvod to odstraňovat."

Zamračil se. „Zbavte se toho, chlapče. Lidé budou soudit vaši duši i bez takových vnějších znamení."

Musel jsem se odvrátit; vzpomínky na otce byly příliš silné. Zahanben svou žvanivostí jsem přecházel po nazdobeném salónu a prohlížel si starožitný importovaný nábytek. U bufetu jsem si nalil sklenici vína. Sarah Bransteadová s úsměvem podotkla: „To jsem nevěděla, že vy od námořnictva smíte pít alkohol."

„Na palubě lodi je to zakázáno, madam. Na pevnině ale pít smíme." Usrkl jsem ze své sklenice. „Ale žádný zvláštní piják nejsem."

Paní Bransteadová zatřepala rukou. „To neměla být kritika. Jen bych si přála, aby to v Ústředním městě tak bylo."

Vzpomněl jsem si na námořnický bar poblíž kosmodromu, kam jsem kdysi chodíval. „Nevěděl jsem, že jsou s tím nějaké problémy, madam."

„Zhoršuje se to. Zčásti kvůli válce, zčásti vinou zemědělských dělníků, které jsme sem za ta léta přivezli. Centrum začíná být v noci dost nebezpečné."

„Čtvrť, kde bydlím, mi připadala celkem klidná."

„To máte štěstí," řekla upjatě. „Paní Volksteaderovou přepadli cestou od restaurace k autu. Kdyby se zrovna v pravou chvíli nebyl objevil jiný manželský pár, mohla mít velké potíže."

Přišlo mi líto, že Naděje národů zřejmě kráčí stejnou cestou jako stará Země. „A úřady s tím nic nedělají?“

„Snaží se, ale co můžou dělat? Ústřední město je prostě malé město. Ti chlapi utekli. Naše policie nemá moderní sledovací prostředky jako vaše -“ Její tvář se rozzářila, když uviděla pár vstupující do salónu. „Podívejte, Mantietovi. Omluvte mě na okamžik.“

Frederick Mantiet vrazil do místnosti, jeho udýchaná žena spěchala krok za ním. Paní Bransteadová pozdravila jeho odměřeným kývnutím, ale ženu vřele objala. Po pozdravech přivedla Mantietovy k bufetu a představila nás.

„Rád vás poznávám, pane.“ Podal jsem mu ruku.

Jeho pohled byl nepřátelský a pohrdlivý. „Tak to jste byl vy včera v noci?“ Prohlédl si mě od hlavy k patě. „Chtěl jste mě donutit k nezdvořilosti, abyste byl ve výhodě, co? No ale to vám nevyjde.“

Chladně jsem odpověděl: „Vás nutit k nezdvořilosti zjevně není třeba, pane.“

Zasáhla paní Bransteadová. „Ale ne, já chci, abyste byli přátelé. Fredericku, slyšel jste Emmettovo vyprávění o kapitánu Seafortovi na Vyzývateli? Byl naprosto úžasný.“

Mantiet zamumlal něco nesrozumitelného. Podařilo se mi zabývat se svou sklenicí tak dlouho, až ten nepříjemný okamžik pominul. Po chvíli přišel i Alexi a tiše se zeptal: „Cítíte to nepřátelství, pane?“

„U některých ano.“

„Ale proč?“

„To ještě nevím.“

„S kolika z nich jste se potkal před třemi lety?“

„Jen s Bransteadem a Plumwellem.“

„Až se objeví ještě paní Triforthová, bude tady zastoupeno dohromady asi osmdesát procent příjmů Naděje národů.“

„No a?“

„Pokud jsou nepřátelští, tak je to důvod ke znepokojení, pane.“

„Děkuju, že mi poradíte, co mám dělat, poručíku.“

Alexi polkl. „Promiňte, pane.“ Zmizel.

Čas od času jsem zachytil zamyšlený pohled některého z plantážníků. Snažil jsem se nedat na sobě nic znát a na oplátku jsem si prohlížel je. Palabee byl skeptický a do jisté míry bojovně naladěný v očekávání nějakého vyjednávání. Mantiet byl zjevně nepřátelský, ale nedokázal jsem odhadnout, jestli proto, že jsem v hněvu odjel z jeho sídla, nebo z nějaké hlubší příčiny. Plumwell se příliš přátelsky netvářil, ale nebylo divu, protože jsem kdysi s Derekem zneužil jeho pohostinnosti.

Na druhé straně té stupnice byl Arvin Volksteader, který se zřejmě snažil vycházet s každým; také starý Zack Hopewell vypadal dost přátelsky svým přísným, poctivým způsobem.

Chyběla jen Laura Triforthová.

Sarah Bransteadová se tiše poradila se svým správcem, a pak nás zavolala k časné večeři. Dlouhý dřevěný stůl byl dost velký i pro takové shromáždění, jako bylo to naše. Seděl jsem vedle Harmona, který zaujímal místo v čele. Alexi seděl naproti mně a ostatní plantážníci a jejich manželky dál kolem stolu. Některým hostům se zřejmě jejich místo nelíbilo; o to víc jsem ocenil kulaté stoly, u jakých sedají důstojníci a cestující na lodích.

Jerence, který byl zvyklý jíst s dospělými, byl poslán do kuchyně se svými mladšími bratry a Eddiem Bossem; poslechl s pohrdlivým pohozením hlavou.

Zatímco kolem stolu kolovaly mísy s jídlem, naklonil jsem se k Harmonovi: „Já jsem myslel, že tohle má být seznamovací schůzka, společenská záležitost.“

„Já jsem to tak plánoval, kapitáne Seaforte.“ Tvářil se znepokojeně. „Ale někteří z nich nechtějí čekat; chtějí hned mluvit vážně.“

„Nejsem si úplně jistý -“

„Škoda, že jsme se nesetkali při vaší poslední cestě, pane Seaforte.“ To mne oslovil Tomáš Palabee z druhého konce stolu. „Osmnáctiletý kapitán, to se jen tak nevidí.“

Zdvořile jsem se usmál. „To ne. Měl jsem štěstí, že jsem Hibernii přivedl zpátky domů.“

„To nebylo jen štěstí, ale i schopnosti,“ namítla Sarah Bransteadová. „Emmett říká -“

„Emmett, Emmett, Emmett,“ vysmíval se Mantiet kysele. „Citujete svého švagra jako evangelium, Sarah.“

„Evangelium ne,“ odsekla Sarah. „Jenže on je jediný, kdo viděl kapitána Seaforta v jeho živlu.“

„Jak nám neúnavně připomíná,“ suše dodal Palabee.

Harmona to zřejmě podrážděilo. „Můj bratr je hrdý na svou -“

„Nevstávejte!“ Dveře se rozlétly a dovnitř vpochodovala šlachovitá žena středního věku s vlající pláštěnkou. „Jdu pozdě. Musela jsem ještě něco vyřídit.“

Harmon Branstead vstal. „Kapitáne Seaforte, to je Laura Triforthová z plantáže Triforth.“

Vstal jsem. „Těší mě -“

„Ano, a tak dále a tak dále. Vy jste tedy oficiální pověřenec námořnictva pro styk s místním obyvatelstvem.“ Zkoumavě si mě prohlédla. „Tak to vy jste objevil ty mimozemšťany?“

„Bohužel.“

„Nezdržujte se od večeře. Já jsem jedla, ale sednu si.“ Odepnula si pláštěnku a přehodila ji přes opěradlo volné židle. „Tak co, už jste zlikvidoval tu hnilobu, Palabee?“

Konverzace pokračovala.

Po mohutné večeři jsme přešli do salónu, odkud mezitím zmizely odpolední chuťovky. Alexi nám připravil židle tak, aby seděl vedle mne a kousek za mými zády.

Arvin Volksteader se zeptal: „Kolik toho víte o naší situaci, kapitáne?“

Pomalu jsem odpověděl: „Naděje národů Zemi zásobuje stovkami miliónů tun potravin. Většina z nich pochází z plantáží zastoupených v téhle místnosti.“

„Správně. Takže: Už roky se snažíme o řádnou reprezentaci ve Spojených národech. Před několika lety jsme poslali na Zemi Randolpha Carra jako svého zvláštního vyslance, ale ničeho nedosáhl.“

„Proč potřebujete reprezentaci?“

„Kdo vozí naše obilí?“ odpověděl otázkou Frederick Mantiet.

„Část přepravují mezihvězdné linky,“ odpověděl jsem opatrně. „Většina se vozí bárkami.“ Bárky navzdory svému jménu byly ještě větší než linkové koráby, jako byla Hibernia.

Měly jen nejnutnější posádku a byly pomalé, ale vozily domů obilí z Naděje národů a rudu z Důlního tábora. Oběma směry létal nepřetržitý proud bárek, a tvořil tak jakési potrubí mezi mateřským světem a jeho koloniemi.

„Ano, ale kdo řídí ty bárky?“

„Patří pod jurisdikci námořnictva.“

„Právě!“ Vztekle zavrtěl hlavou.

„Stále ještě nevím, v čem je problém.“

„V tarifech, člověče!“ Mantiet přecházel středem salónu. „Už roky nás systematicky škubete. Stanovujete poplatky za přepravu obilí a za zpětnou dopravu našich zásob.“

„Námořnictvo nestanoví -“

„Ne to vaše zatracené námořnictvo, tarifní úřad Spojených národů!“

Zack Hopewell tiše řekl: „Tohle má být diskuse, ne konfrontace.“

„Diskusí už bylo dost, Zacku! Diskutovali jsme, když jsem byl ještě kluk. A k čemu to je?“

„Tak proč jste tady, Fredericku?“ ptal se Hopewell mírně.

„Přestaňte mě poučovat, vy blázne stará!“

Ozvalo se ohromené šeptání a Zack Hopewell pomalu vstal. Když konečně promluvil, nebylo v jeho chování vůbec nic mírného. „Fredericku Mantiete, tímto vás vyzývám na -“

„Počkat!“

Hopewell odstrčil ruku, kterou mu Harmon položil na paži. „Ne. Já čekat nehodlám. Mantiete, tímto -“

„Tohle je můj dům!“ Branstead to řekl tónem, který umlčel dokonce i Hopewella.

Harmon Branstead se obrátil na Mantieta. „Žiju na Naději národů celý život. Celkem vzato to byl dobrý život. Byli jsme vychováni jako gentlemani, vychovávali jsme tak své syny, rozšiřovali svoje državy a vedlo se nám dobře.“

Pak se obrátil k ostatním plantážníkům. „Ale něco se v nás mění. Necítíte to? Začínáme být...“ Hledal to pravé slovo. „Panovační. Ztrácíme zdvořilou řeč i trpělivost. A já...“ Odmlčel se a omluvně si očistil brýle. „Já to nepřipustím. V mém domě se budou všichni chovat zdvořile. Budou se chovat jako

gentlemani. Vaše poznámky jsou nepřijatelné, Fredericku, i když jsem si jistý, že jste je rozhodně nemohl myslet tak, jak vyzněly. Takže se omluvte Zackovi, jinak nebudu mít jinou možnost, než vyzvat vás na souboj sám.“

Mantiet přejížděl pohledem z jednoho na druhého. „Zbláznili jste se oba? Chcete, abychom se vyčerpávali vzájemnými souboji, místo abychom bojovali s nimi, se skutečnými nepřáteli?“ Pohrdlivě na mě ukázal. „Ne, ten mi za to nestojí. Je zřejmé, že s vámi nemohu spolupracovat, ale nebudu plýtvat ani svou, ani vaší krví. Zacku, beru svou poznámku zpátky. Sbohem všem.“

Vypochodoval ven. Jeho žena spěchala za ním.

+ + + + +

„Horké hlavy.“ Harmon Branstead zavrtěl hlavou. Bylo pozdě večer a my jsme seděli s horkými kořeněnými nápoji u jeho dřevěného stolu. Hosté už dávno odjeli; Alexi a ostatní členové domácnosti šli spát. „Nepřemýšlejí.“

„Ne všichni jsou takoví,“ namítl jsem. „Ale je jich dost. Dokonce i Zack, když se naštve.“

„Mají silnou vůli. Zvlášť paní Triforthová.“

„Laura je výjimečná.“ Harmon poposedl. „Je to první žena, která kdy vedla plantáž, víte to?“

„Jak k tomu došlo? Máte tu přece primogenituru.“

„Ano, jistě.“ Stiskl rty. „Statek měl zdědit její starší bratr Armistad. Tragédie. Mrtvice ve dvaatřiceti letech.“

„A ona byla dědičkou?“

„Ale on neumřel. Ještě mnoho let ne. Ale byl - no, z mozku mu toho zkrátka moc nezbylo. Syny neměl, mladší bratry taky ne, tak nastoupila Laura. Poradila si s bankami, rozšířila pozemky... vedla si báječně. Před pár lety Armistad konečně zemřel. Teď to všechno patří jí.“

„Kolik z vás vidí situaci stejně jako ona?“

Harmon se zatvářil poněkud omluvně. „Ty stížnosti, o kterých mluvila, jsou oprávněné. Musíte uznat, že přepravní tarify jsou nechutné; nám účtujete za přepravu obilí dvakrát

tolik, co vašim vlastním obchodníkům za dopravu zboží sem k nám.“

„Aha.“ To jsem nevěděl.

Tarify ale nebyly to jediné, nač mě upozorňovali. Po Mantietově odchodu se diskuse rozběhla doširoka. Některé plantážníky rozčiloval přezíravý postoj koloniální vlády; jiní měli obavy z toho, jací osadníci sem přicházejí z Terry.

Co mne ale znepokojilo nejvíc, byl sardonický popis plýtvání a zmatku našich válečných snah, přednesený Laurou Triforthovou. Když mluvila, přecházela po salónu, svá slova podtrhávala širokými gesty a ostatní dávali pokyvováním najevo svůj souhlas.

„Od té doby, co jste tu byl naposledy, Seaforte, poslali sem víc lodí, než jsme tu viděli za celou historii Naděje národů. Lodí naložených zbytečnými stroji, nepoužitelnými zásobami a hloupými vojáky.“

„Buďte prosím konkrétnější,“ požádal jsem ji co nejchlácholivěji.

„Dobře. Poslali sem tisíce vojáků. Proč? Na planetu nikdo neútočí, a i kdyby, pochybuji, že bychom ji mohli bránit zdola. Vaše jednotky poslali do pohoří Ventura, což je na druhé straně planety než naše sídla. A aby toho nebylo dost, skladovací prostory nejméně tří vašich lodí byly naložené -“ Laura se efektně odmlčela.

Dopřál jsem jí ten teatrální efekt. „Ano?“

„Jídlem! Jídlo, které my tady na Naději národů pěstujeme a posíláme na Zemi, oni poslali zpátky jako příděly! Jestli naší armádě můžeme něco poskytnout v množství víc než dostatečném, je to jídlo.“

„Souhlasím s vámi.“

Nevesele se usmála. „Škoda, že za plánování té výpravy jste nebyl zodpovědný vy. Ale jsou i horší věci. Počítají s tím, že tu armáda stráví delší dobu, takže na jedné z těch lodí poslali i obrovskou panelárnu. Měly z ní vycházet prefabrikované obytné moduly.“

Povzdechl jsem. O tomhle všem jsem neměl ponětí a rozhodně jsem o tom nemohl rozhodovat. „Pokračujte.“

„Bohužel zapomněli, že tu nemáme žádný letoun, který by byl schopný tak těžké stroje dopravit z oběžné dráhy na planetu. Museli jsme tedy stáhnout nákladní raketoplány, které potřebujeme na svoje výpěstky, a upravit je pro vaše účely. Vaše továrna měla zpracovávat trsové javory, kterých tu máme víc než dost, a produkovat celustěny.“ Zastavila se před mou židlí.

„Bohužel zapomněli, že ve Ventuře nejsou žádné cesty, po kterých by se mohly dopravovat stromy k továrně a hotové prefabrikáty na místo určení.“ Zamračila se na mě, jako by to byla moje vina.

„To všechno se jistě dá -“

„Továrna byla chytře navržená; pohánět se dá jakýmkoli silným zdrojem elektřiny. Bohužel zapomněli, že ve Ventuře žádné elektrárny nejsou.“

Poslouchal jsem ji se stále nepříjemnějším pocitem.

Laura se znova usmála. „Kdepak, my jsme naše vojáky nenechali zmrznout ani žít bez střechy nad hlavou, ačkoli jsme museli dát k dispozici cennou pracovní sílu právě uprostřed sklizně. Nebudu už mluvit o těch laserech, co ve Ventuře instalovali, rovněž bez dostatečného zdroje energie. Kdybychom jim nebyli poslali záložní štěpný generátor...“ Povzdechla. „A možná jste si všiml také těch hromad válečného materiálu na přistávací ploše v Ústředním městě, které není jak dopravit do Ventury a které tam především vůbec nepotřebují?“ Odmlčela se jen proto, že jí došel dech. „A nejhorší je, že naše pozemková daň se víc než zdvojnásobila, aby to všechno bylo z čeho zaplatit!“

„Je přece fér, abyste se podíleli na obraně -“

„Na jaké obraně? Vaše armáda si v bezpečí a úplně zbytečně sedí ve Ventuře!“ Ostatní statkáři dávali hlasitě najevo svůj souhlas.

Zeptal jsem se: „Upozornili jste na tohle všechno Sjednocené velení?“

„Jednou. Pohladili mě po hlavičce a řekli mi, ať se starám o svoje věci.“ Prohrábla si rukou krátké kudrnaté vlasy. „Já vám povím, co je naše věc. Ti hulvátští a nevychovaní námořníci a

vojáci a chamtiví civilisté, kteří začínají ovládat Ústřední město.“

„No tak, Lauro -“

„Nemyslela jsem jeho, Harmone. Promiňte, kapitáne, jestli to znělo osobně. Ale Ústřední město bývalo malé provinční městečko, a nám to tak vyhovovalo. Teď tam po setmění už dokonce není ani bezpečno.“

„Vy sami jste větší hrozba než ti vaši záhadní mimozemšťané!“ Plumwell, můj dávný protivník z plantáže Carr.

„Buďte fér,“ vložil se do toho Harmon Branstead. „Problémy v Ústředním městě rostly ještě dřív, než začala tahle vojenská akce. Už od té doby, co jsme začali najímat sezónní dělníky, místo abychom si je nechávali na plantáži celý rok. Celou zimu mají -“

Laura unaveně kývla. „No dobře, Harmone, přistěhovalci se na tom taky podílejí, ale vojáci to všechno jen zhoršují.“

Pomalu jsem se zvedl. „Nemůžu odpovědět na všechno, co jste mi říkali, ale přednesu vaše stížnosti svým nadřízeným. Slibuji, že vám vymůžu odpovědi.“

„Kdy?“ ptal se zpříma Zack Hopewell.

„Nevím. Musím začít u admirála De Marnayho, a to je hodně zaměstnaný člověk. Jakmile -“

„Já jsem vám říkala, že ztrácíme čas!“ Laura Triforthová zaťala pěsti. „Mantiet se sice nechal unést, ale v podstatě má pravdu. Neposlouchali nás předtím, a nebudou ani teď.“

Zack Hopewell ji vybídl: „Posaďte se, Lauro.“ Jeho tón nepřipouštěl námitky. Překvapeně se k němu otočila. Jejich oči se setkaly, a žena po chvilce ustoupila. Něco si pro sebe bručela, ale sedla si.

„Ten mládenec si zaslouží šanci,“ řekl Hopewell nevrle. „Čekali jsme už tak dlouho, že když počkáme ještě pár dní, těžko něco ztratíme.“

„Pár dní?“ ušklíbla se Laura.

„Nebo týdnů. Zná naše stížnosti a ví, že chceme, aby se ty problémy napravily. Uvidíme, jak si povede.“ Mračil se tak dlouho, až se ozvalo souhlasné bručení.

Teď v noci, když jsem seděl s Harmonem u stolu, pochyboval jsem, že bych jim mohl pomoci. Kdyby jen věděli, jak těžké bylo vůbec se k admirálovi dostat.

Harmon pohlédl na hodinky. „Doufal jsem, že se Emmett vrátí ještě dnes, ale už to nevypadá."

„Možná ho uvidím ráno, než pojedu." Popřál jsem mu dobrou noc a šel do svého pokoje.

Ráno přijeli Volksteaderovi, aby s námi posnídali a vyprovodili nás. Po bohatém jídle jsme v přátelském hovoru vyšli ven. Paní Volksteaderová se připojila ke mně a živě se mnou povídala o nepodstatných věcech. Všiml jsem si, že její manžel si vzal Alexiho stranou a naléhavě mu něco říkal, přičemž se jednou podíval mým směrem. Když skončil, Alexi nás dohonil s ustaraným výrazem. Po procházce jsme se rozloučili a pak naložili elektromobil. Eddie řídil dlouhou stinnou alejí k hlavní silnici a Alexi řekl: „Pane, měl jsem teď dost divný hovor s Arvinem Volksteaderem."

„Mluvte." Před námi jsem spatřil štíhlou postavu ploužící se po cestě. „Kdo to je, takhle daleko od domu a jde pěšky?" Když jsme se přiblížili, poznal jsem Jerence s naditým batohem na zádech. Eddie zpomalil a chlapec nás začal stopovat. Přikázal jsem Eddiemu, ať zastaví.

„Svezete mě?"

„Kam?"

„Na východ, jako jedete vy." Jerence teď vypadal mnohem živější než včera odpoledne.

Nechtělo se mi to líbit. „Proč jdeš pěšky?"

„Říkal jsem si, že se projdu ke Carymu Mantietovi, když je tak pěkně, ale když tam stejně jedete..." Odmlčel se a pak zdvořile dodal: „Kdyby vám to nevadilo, byl bych vám vděčný za svezení."

„Samozřejmě." Udělal jsem mu na zadním sedadle místo vedle sebe.

„Díky." Nasedl a sundal si batoh.

„Co to táhneš?" zeptal jsem se, aby řeč nestála.

Jerence na mě podezřívavě pohlédl. „Nic. Pár věcí."

S nostalgií jsem si vzpomněl na svůj třináctý rok, na své toulky s kamarádem Jasonem před těmi fotbalovými výtržnostmi v devadesátém. I my jsme měli svá tajemství před dospělými, jako je má tenhle kluk.

„No dobře.“ Zahnuli jsme na hlavní silnici. Nikde nikdo jiný nejel; mimo Ústřední město jsem stejně ani nikoho nečekal.

Alexi podotkl: „Když se budeme snažit, mohli bychom to stihnout domů ještě dnes, pane.“

Vzpomněl jsem si na Annie, a ta představa se mi docela zamlouvala. A Eddie Boss, jako by mi četl myšlenky, trochu přidal.

Alexi se ozval znovu: „Pokud jde o tu druhou věc, o které jsem mluvil, pane?“

Pohlédl jsem na Jerence. „Potom, až budeme sami.“

„Rozkaz, pane.“ Alexi zamyšleně hleděl z okna. „Jsem rád, že jsem odtamtud pryč,“ podotkl. „Příliš mnoho nepřátelství.“

„Mají k němu důvod.“

„Ale někteří si koledují o potíže.“

Zavrčel jsem, protože jsem tu věc nechtěl probírat před chlapcem.

„Paní Triforthová a Mantiet obzvlášť. Těm bych nedůvěřoval ani -“

Ostře jsem ho přerušil. „Jindy, poručíku.“

„Rozkaz, pane,“ podvolil se Alexi.

Dojeli jsme k hranici bransteadských pozemků a za zatáčkou narazili na ukazatel vyznačující hranice statku Mantiet. „Kde tě máme vyložit, chlapče?“

„Před hlavní bránou, prosím,“ odpověděl Jerence.

Eddie zpomalil před zatáčkou a pak prudce dupl na brzdu. Před námi zřejmě dostal smyk tahač na obilí; stál napříč přes cestu s blikajícími světly. „Pozor, pane Bossi,“ řekl jsem.

Blížili jsme se k místu nehody. Nikdo tu nebyl.

„Kde je řidič?“ zeptal se Alexi.

„Jak to mám vědět?“ odsekl jsem.

„Je to zvláštní, že tu nikdo není,“ řekl Jerence.

„Nejspíš šel na statek pro -“

„Honem! PRYČ odtud!“ Alexi se natáhl, dupnul na plyn, škubnul volantem. Stočili jsme se pryč od náklaďáku.

„Alexi! Co to sakra -“

Záblesk bílého světla. Strašný tlak. Obrovská ruka vyhodila elektromobil do vzduchu. Rána. Vrazili jsme rovnou do mohutného kmene javoru.

Vyletěl jsem z rozbitého auta a zůstal jsem ležet, ne tak docela při vědomí. Žebra mě příšerně bolela. Zakašlal jsem a čekal na jazyku slanou chuť krve, ale nepřišla. Sednout si mi připadalo jako příliš velká námaha. Minuty ubíhaly.

Skřípění brzd. Bouchnutí dveří, pak kroky.

„Bože dobrý!“

„Neklejte!“ zamumlal jsem.

Někdo nalil vodu z kanystru na hadr a přiložil mi ho na čelo. Snažil jsem se nadzvednout o strom.

„Jste v pořádku, pane?“

Trhl jsem sebou, když jsem uslyšel známý hlas Emmetta Bransteada. „Snad ano.“ Opřel jsem se o kmen.

„Zavolali jsme helisanitku z Ústředního města.“

„Nic takového nepotřebuji.“

„Ne pro vás,“ zavrtěl zachmuřeně hlavou Branstead.

Ach, Bože. „Pomozte mi vstát. Prosím.“

Pevně jsem sevřel jeho dlaň a potácivě jsem se zvedl. Eddie Boss omámeně seděl na zemi a opatrně si přidržoval zlomené zápěstí. V klíně držel hlavu Alexiho Tamarova.

„Alexi?“ Padl jsem na kolena.

Žádná odpověď. Aleximu z nosu a ucha prýštila krev. Ústa měl pootevřená, dech přerývaný.

„Ne!“ Opatrně jsem vsunul dlaň pod jeho hlavu. Když jsem ji vytáhl, byla červená. Zavřel jsem oči.

„Co se stalo, pane?“ I když Emmett Branstead už nebyl námořníkem, jednou osvojené disciplíny se člověk těžko zbavuje.

Zamrkal jsem. „Nevím.“ Zamračil jsem se a pokoušel se vzpomenout. „Havaroval tu tahač. Výbuch.“

Branstead se ušklíbl. „No to bych řekl.“ Ukázal na silnici. „Podívejte na ten kráter.“

„To nechte být. Postarejte se o Alexiho.“

„Já nejsem doktor, pane. Vy ano?“

Překousl jsem hrubou odpověď. „Ne.“

Eddie řekl: „Mám zlámanou ruku.“ Znělo to naříkavě.

„Já vím, pane Bossi.“

„Sem musel táhnout pana Tamarova votamtud akorát jednou rukou.“

Zavrčel jsem na něj: „Proč jste s ním hýbal?“

Eddie pokrčil rameny. „Sem nevěděl, esli to nebude hořet.“

„Elektromobily nevybuchují, vy blázne tranďácká!“

Díval se na mě a z jeho tváře se nedalo vyčíst nic. „Silnice taky ne,“ řekl s přehnaně pečlivou výslovností.

Chvíli jsme se na sebe dívali, až jsem musel odvrátit oči. „Omlouvám se,“ řekl jsem tiše. „Pane Bossi, pane Bransteade, prosím vás oba, abyste mi odpustili.“

Eddie se nevesele usmál. „Kapitánem to zaklepalo. Náma všema.“ Ukázal na svůj klín. „Dal sem mu pod hlavu svůj kabát, aby se mu co nejlíp leželo.“

„Díky.“ Bylo dost těžké podívat se mu do očí. Odkašlal jsem si. „Kde je sakra ta sanitka?“

„Té to nejspíš potrvá dobrou půlhodinu.“ To odpověděl Emmett Branstead.

Tiše jsem zaklel. S bolavými žebry jsem bezmocně přecházel tam a zpátky, až jsme konečně v dáli uslyšeli vrtuli. Uprostřed silnice dosedla malá helikoptéra.

Ale nebyla to ambulance. Z letounu vyskočil Harmon Branstead a běžel k nám. „Byl jsem na sýpce, když jsi volal, Emmette. Co se to tu pro lásku Boží děje?“

Emmett Branstead oplatil svému bratrovi rychlé objetí.“Já bych řekl, že léčka. Někdo se pokusil zabít kapitána Seaforta.“

Nevěřil jsem svým uším. „Cože?“

Emmett se na mě divně podíval. „To si myslíte, že si tady jen tak pro zábavu vyhazujeme silnice do povětří? Co jste myslel, že se stalo?“

„Nějaká nehoda. Ten tahač - nebezpečný náklad...“

„My tady výbušniny nepoužíváme. Půda je měkká, stačí ji upravovat buldozerem. Ostatně podívejte se na ten naklaďák.“

Opuštěné auto bylo zkroucené silou výbuchu. „Co je s ním?“

„Ještě tam je,“ netrpělivě vysvětloval Emmett. „Kdyby byl vybuchl náklad, nezbylo by z auta nic. Ta výbušnina musela být zahrabaná v silnici. Tahač vás měl jen zastavit.“

„Ale proč - jak víte, že šli po mně?“

Harmon zavrtěl hlavou. „A po kom jiném? Po vašem řidiči?“

Polkl jsem a snažil jsem si to všechno srovnat v hlavě. „Harmone, mohl byste nás odvézt do nemocnice?“

Emmett se do toho vložil. „Počkejte na ambulanci, kapitáne. Nesnažte se s ním hýbat.“ Pohlédl jsem dolů na Alexiho a neochotně kývl.

Harmon přejel očima kolem Eddieho k javoru, pod kterým tiše stál Jerence. Harmon k němu došel rychlými kroky. S neutrálním výrazem si svého syna prohlížel. Náhle chlapce uhodil do tváře. Jerence couvl a chytil se dlaní za zrudlou tvář.

Harmon ho uhodil znovu. „Do helikoptéry!“ Jerence vzlykl a rozběhl se k otevřeným dveřím. Emmett Branstead se tvářil zachmuřeně.

„Co se děje - co to mělo -“

Harmon se zeptal: „Proč jste bral mého syna do Ústředního města?“ Probodl mě pohledem.

„Do Ústředního města? Nesmysl; chtěl svézt k Mantietovům.“

„Proč?“

„Za svým kamarádem Carym Mantietem.“

Harmon se na mě mračil, až zasáhl Emmett. „Frederick Mantiet žádné děti nemá, kapitáne. Harmone, on to nemohl vědět.“

Zhluboka jsem se nadechl i přes to, že mě natlučená žebra bolela. „Co to pro Boha živého má všechno znamenat?“

Harmon se nešťastně nahrbil. Zavrtěl hlavou a vykročil zpátky k čekající helikoptéře.

Emmett tiše vysvětloval: „Můj synovec utíkal z domova, kapitáne. Už to udělal dvakrát.“ Užasle jsem na něho zíral; omluvně pokrčil rameny. „Předpokládám, že o svezení k Mantietovům si řekl proto, že si spočítal, že do města byste ho

nevzal. Nejspíš si na zbytek cesty chtěl stopnout náklaďák s obilím.“

„Ale proč?“

Emmett řekl tiše: „Kvůli rodině si to, prosím vás, nechte pro sebe.“

Kývl jsem.

„Tady nemůže koupit oblbovák. Jen v Ústředním městě.“

Nešťastně jsem řekl: „Zničený život. Ve třinácti letech.“

Emmett hleděl na otevřené dveře helikoptéry. „Bůh Pán ví proč. Nebo odkud ho má. Je tak na hranici: je na něj navyklý, ale ještě ne úplně závislý.“

Oblbovák. Viděl jsem výsledky jeho užívání před lety na Hibernii, kde si ho někteří námořníci propašovali na palubu. Narkoman v rauši je naprosto šťastný. Může ve výborné náladě zamordovat svého nejlepšího kamaráda. Potom možná pociťuje výčitky svědomí. „A nezkoušeli... Myslím, doktoři snad -“

„Zkoušeli všechno kromě ústavní léčby.“ Harmon vylezl z helikoptéry a spěchal k nám. „Omlouvám se. Osobní problémy. Volal jsem Ústřední město, ambulance tu bude do pěti minut.“

Emmett přidřepnul k Aleximu. „Ještě dýchá, pane. Snad má šanci. Je neuvěřitelné, co moderní chirur-“

Procedil jsem mezi zuby: „Kdo to udělal?“

Harmon zavrtěl hlavou. „Jsme na Mandátových pozemcích. Frederick včera odjížděl ve vzteku, ale nechce se mi věřit -“

„Proč tady není? To ten výbuch neslyšel?“

„Nevím. Volal jsem k němu, ale není doma. Jeho žena nevěděla, ani kde je, ani kdy se vrátí.“

Emmett se zeptal: „Čí tahač to je, Harmone?“

„Neznám ho. Můžeme ho identifikovat podle čísla transpondéru nebo výrobního čísla motoru, kdyby na to přišlo.“

Konečně se ozval vítaný zvuk helikoptéry. „Dohlédněte, aby se to provedlo,“ řekl jsem přiškrceným hlasem.

Jestli ten tahač patří Fredericku Mantietovi, mohl by být vyslýchán na polygrafii a drogách pravdy. Díky Bohu Pánu za zákon o pravdivém svědectví z roku 2026, který zlikvidoval to směšné právo na mlčení, které celá staletí ochromovalo

vyšetřování zločinů. Dnes, jakmile jsme měli podezřelého, měli jsme i odpovědi.

Jestli je Mantiet vinen, účinné drogy ho donutí to přiznat, a jeho přiznání se pak samozřejmě dá použít jako důkaz při procesu. Jestli je nevinný, bude ho to stát jen bolest hlavy a žaludeční nevolnost. Když jsem se vrátil domů s Hibernii a ohlásil smrt jejích důstojníků, podrobil jsem se obsáhlému polydrogovému výslechu. Nic příjemného to nebylo, ale očistilo mě to z podezření.

Harmon vážně kývl. „Nebojte se. Můžete se spolehnout, že zjistíme, čí ten tahač je. Můj syn byl v tom autě také.“

Helikoptéra přistála; ošetřovatelé vyskákali a sklonili se nad Alexim. Ovázali a podepřeli mu hlavu, položili ho na nosítka a naložili ho do helikoptéry. Eddie Boss a já jsme vyšplhali za ním.

„Zjistěte to,“ zavolal jsem, když se vrtulník vznášel. Harmon jen zamračeně kývl.

5

„Je mi líto, admirál tu není.“

Zamračil jsem se na poručíka Eifertse, jako by to byla jeho vina. Pak jsem povzdechl: „A kdy se vrátí?“

„Nejspíš ne tak hned, pane. Letěl na orbitální stanici, a odtud bude možná pokračovat na přehlídku postavení eskadry.“

„Nač ta námaha? Jsou přece v čítači.“ Skoro okamžitě jsem litoval toho, co jsem řekl, ale bylo pozdě.

Poručík řekl opatrně: „To nevím, pane.“ Uvažoval jsem, jestli mou pohrdlivou poznámku zopakuje De Marnaymu.

„Snažím se ho dohonit už tři dny, pane Eifertsi.“

„Ano, pane.“

„No dobře.“ Odešel jsem z Admirality tak důstojně, jak jsem jen dokázal.

Annie venku seděla ve dřepu u květinového záhonu a jemně prsty hladila muškáty. Narovnala se. „Přijme tě?“

„Není tady.“ Když jsme šli k pronajatému elektromobilu, vzal jsem ji za ruku.

„To je smůla, Nicky.“

„To se nedá nic dělat.“

Annie za námi přiběhla do nemocnice, vzlykala úlevou a zasypala mou tvář polibky. Čekala před operačním sálem, přitisknutá ke mně, zatímco doktoři se pokoušeli zachránit Alexiho. To bylo před pěti dny, a ona mě od té doby následovala všude, kde to jen trochu šlo, a nechtěla mě spustit z očí, ani když jsem šel na nákup. „Kam pojedeme?“ zeptala se teď.

„Do nemocnice.“

„Ráno jsem tam volala. Není to lepší.“

Věděl jsem to. Volal jsem tam také. Přesto jsem však mohl aspoň posedět u Alexiho postele. V nose a v krku měl trubice, z pod peřiny vykukovaly trubičky odvádějící odpady, přístroje držely svou nepřetržitou stráž. Jeho mozkové vlny nebyly ploché; ještě byla naděje. Odhadoval jsem ale, že ne příliš velká, ačkoli doktoři, jako všichni doktoři, se odmítali vyjádřit přesně.

V nemocnici jsme se ohlásili u sester a spěchali do Alexiho pokoje. Ležel bez hnutí. V rohu se zvedl Eddie Boss.

„Eddie? Co vy tady děláte?“

„Chtěl sem bejt s ním,“ zabručel námořník.

„Nemůžete pro něj nic udělat,“ namítl jsem co nejtaktněji.

„Vy taky ne.“ Když něco takového řekne námořník kapitánovi, je to drzost. Ale... Díval se mi do očí, dokud jsem nepohlédl jinam.

„No dobře, pane Bossi.“ Posadili jsme se k němu, čekali a doufali.

Annie seděla vedle mohutného námořníka. Její ruka zabloudila k Eddieho sádře. Díval jsem se, jak mu ošetřovali zlomeninu stimulátorem růstu kostí; nebude sádru muset nosit dlouho.

Seděli jsme v Alexiho sterilním pokoji asi hodinu. Pak jsme odešli. Eddie šel s námi k autu. „Jak často sem chodíte, pane Bossi?“

„Každej den.“ Podíval se na mě, jako by mě vyzýval, ať si jen zkusím něco namítat.

„Nevěděl jsem, že znáte Alexiho tak dobře.“

„Z Vyzývatele. Dyž ty - když si z nás horňáci utahovali. Občas je zahnal.“

„Aha.“ Zase něco, co jsem nevěděl.

Annie otevřela dveře auta. „Pojedeš navštívit plantážníky, Nicky?“

Byla hloupost jezdit tam, dokud jsem pro ně neměl žádné zprávy, ale oni za chvíli usoudí, že jsem se na ně vykašlal. „Asi bych měl.“

„Ale tentokrát helikoptérou.“ Byla to spíš žádost než otázka.

Povzdechl jsem. „Ano, Annie, helikoptérou.“ Podíval jsem se na Eddieho Bosse. „Rád bych, abyste se o Annie postaral, zatímco budu pryč.“

Mohutný námořník se pomalu usmál. „Rozkaz, pane. Na Annie žádnej nešáhne. Vo to se postarám.“

+ + + + +

Pilotovat mě učili na Akademii a při své poslední návštěvě na Naději národů jsem létal s civilním vrtulníkem. Teď, ve službě, jsem měl nárok na vojenskou helikoptéru. Chvíli mi trvalo, než jsem si zvykl na těžší stroj a jeho neznámé vybavení. Miničítač drmolil polohu a meteorologické informace, až jsem sáhl po tlačítku a umlčel ho; bylo mi milejší letět podle hloupých přístrojů.

Necítil jsem žádný strach, když jsem obratný stroj zvedl ze startovní plochy a vyrazil na plantáž Zacka Hopewella. Tedy ne z létání. Neměl jsem ponětí, jak budou plantážníci reagovat na zprávu, že si na ně admirál De Marnay neudělal čas. V duchu jsem si sestavoval diplomatické fráze: Obvinění se vyšetřují. Jejich informace se ověřují. Rozhoduje se o tom, jak nejlépe vyřešit jejich stížnosti.

Zack Hopewell mi zapnul radiomaják a já jsem nechal autopilota, aby ho zaměřil. Když jsem se strojem přistál, čekali na trávníku Hopewell a Harmon Branstead. Plantáž Hopewell byla podobná ostatním, které jsem navštívil, i když tu vládla určitá přísnost a strohost, jež odrážela osobnost majitele.

Šel jsem za Zackem Hopewellem do domu. Na rozdíl od Bransteada nenabízel žádné chuťovky, žádný alkohol, ale konvice kouřící kávy a dobré měkké pečivo. Vděčně jsem žvýkal rohlík a upíjel kávu.

Čekali.

Oslovil jsem Zacka Hopewella. „Od té doby, co jsem s vámi naposledy mluvil," začal jsem. Kdyby se jen tolik nepodobal otci. „... jsem nedokázal vůbec nic," vyletělo ze mě. „Několikrát jsem se pokoušel dostat k admirálovi, ale bez úspěchu."

Hopewell se ušklíbl. „No, aspoň nám nevykládáte ty obvyklé nesmysly."

„Je mi to líto."

„Vaše upřímnost je osvěžující." Pokrčil rameny. „Ani my jsme zatím mnoho nedokázali. Nikdo neví, kde Frederick je. S Dořiným souhlasem jsme dokonce prohledali jeho dům, a můžu potvrdit, že tam nebyl. Tahač jsme identifikovali; patří jemu a měl údajně být v Ústředním městě."

„Co by Mantiet získal, kdyby mě zabil?"

Harmonova tvář potemněla. „Říkal, že vy jste ten pravý nepřítel, pamatujete? Říkal, že bychom neměli zbytečně prolévat krev mezi sebou místo s vámi.“

„Ale i tak, co by z toho měl?“

„Jestli mu jde o rozbití vlády, tak by mohlo být v jeho zájmu umlčet rozumný hlas.“

„Ale to je velezrada!“ Uměl jsem si představit vraždu pro osobní prospěch. Ale vzpoura proti zákonně zvolené vládě samotného Boha Pána? Terra nepoznala revoluci od doby, kdy skončily Časy vzpoury, a to už bylo přes sto let. Na jazyku jsem ucítil hořkost.

Harmon mě opatrně opravil: „Neřekl jsem velezrada. Řekl jsem rozbití vlády.“

To byl jen jiný výraz pro stejnou věc. Zrovna jsem to hodlal říct, když zasáhl Zack Hopewell. „Ať tak nebo tak, Mantiet poví pravdu, až ho chytí.“

„Ano.“ Znovu jsem se pomalu posadil. „Kéž bych mohl říct, že Admiralita se bude ze všech sil snažit napravit své chyby. Ale možná že to tak bude, jen co se mi podaří je informovat.“

„Vy jste nepředal písemnou zprávu?“

„Samozřejmě. Odevzdal jsem čip hned druhý den po svém návratu. Ale přesto...“ Pochyboval jsem, že De Marnay něco podnikne, pokud ho nebudu osobně varovat, jak prudké jsou reakce statkářů. A možná ani pak ne.

„Já nevím, co si myslí Mantiet, ale Laura chce revizi Planetární charty,“ řekl Harmon. „Odstranit instituci guvernéra a zvolit si radu ze zástupců plantážníků.“

„To ale musí přednést doma ve Spojených národech,“ řekl jsem upjatě.“To není v mé kompetenci.“

„Ne,“ souhlasil Harmon. „Ale měl byste o tom vědět.“

S tím jsme rozhovor přerušili, dali si lehký oběd a po něm jsem se ještě před návratem domů stavil na krátkou návštěvu u Palabeeových. Zrovna jsem startoval motor, když mě volali z Hopewellu.

„Volala nějaká slečna Wellsová, kapitáne. Dost naléhavě s vámi chtěla mluvit.“

Tiše jsem zaklel. Byla to hloupost, míchat soukromý život a pracovní povinnosti. Uvažoval jsem o tom, že jí zavolám, ale už jsem byl stejně na odjezdu, a asi za hodinu budu doma. Nechal jsem vzkaz v tom smyslu a nastartoval jsem.

+ + + + +

Annie mě uvítala u dveří s červenýma očima. „Volali před pár hodinama a prej, že Concord ráno vodlítá. Mám se sbalit a bejt tam v deset.“

„Annie.“ Vzal jsem ji do náručí. Věděl jsem, že to jednou přijde, ale stejně...

Popotáhla. „Budu na Vodbočce oukej, Nicky. Budu bejt s tranďákama a vůbec.“

„Budu, ne budu bejt,“ opravil jsem ji automaticky. Tolik jsme se nadřeli.

„Budu,“ opakovala poslušně.

Došli jsme do ložnice. Její kufr ležel na posteli, už napůl sbalený. Nešťastně jsem řekl: „Moc bych si přál, abys mohla zůstat.“

„Já vím, Nicky.“

„Brzo mi přidělí loď, a ty bys nemohla letět se mnou.“

„Já vím.“ Usmála se skrze slzy. „Jak tam nacpu všechny ty krásný šaty? Budu potřebovat ještě jeden kufr.“

„Koupíme ho. Ten nejlepší, co je k dostání.“ Vzal jsem ji za ruku. „A ten rubínový náhrdelník, co se ti líbil u klenotníka.“

Vykulila oči.“Vážně? Ale, Nicku, to přece nemusíš.“

Už jsem své zbrklosti litoval; ta cetka mě bude stát dva měsíční platy. Ale za co bych je vlastně utratil - sám?“Mně to nevadí,“ odpověděl jsem hrdinně. Odvedl jsem ji ke dveřím a ven k čekajícímu autu.

Vrátili jsme se o několik hodin později. Rubínový náhrdelník jí zářil na světlém saténu šatů; radost mi už ale kazila myšlenka na nadcházející rozloučení. Otevřel jsem otiskem prstu zámek.“Počkej chvilku,“ řekla a zmizela v ložnici.

Nešťastně jsem tam seděl a věděl jsem, že tohle místo budu brzo nenávidět. Možná se odstěhuji na služební ubytovnu.

Zavolala na mě:“Mohl bys mi s tím pomoct, Nicky?“

„Nemůžeš zavřít kufr, miláčku? Neměli jsme koupit ten větší?“ Šel jsem do ložnice.

Stála u okna, nahá, rubínový náhrdelník v měkkém večerním světle jiskřil, prsa si podepřela dlaněmi. Pomalu zvedla ruce ke sponce. „Ukaž mi, jak se to rozepíná, Nicky.“

Došel jsem k ní a dotkl se sponky. Obrátila se a vklouzla mi do náručí, měkká, zranitelná, neodolatelná. Naše rty se setkaly, pak i naše jazyky. Setřepal jsem ze sebe sako, a padli jsme na postel.

Později jsem se v potemnělé místnosti probral zvukem bzučáku svého interkomu.

„Kapitán Seafort? Poručík Eiferts. Získal jsem pro vás pár minut s admirálem, ráno v deset.“

„Dobře, děkuji.“ Vypnul jsem přístroj.

„Kdo to byl?“ ptala se Annie ospale.

„Admirál mě zítra konečně přijme. Vyložím tě na kosmodromu a dojdu pak na Admiralitu pěšky.“

„To je dobře, že se k němu konečně dostaneš.“

„Ano.“ Lehl jsem si.

Za chvilku se ozval vzlykot.

Vzal jsem ji do náručí a snažil se ji utěšit. Věděl jsem, že po zítřku už ji nikdy neuvidím. Zvykne si na svůj život v jedné z mnoha nových továren na Odbočce, které vyrábějí zboží tak zoufale potřebné pro mladou kolonii. Nějakou dobu si budeme psát, nebo aspoň já. Pak na sebe zapomeneme.

S pomocí Boha Pána snad přece zapomenu.

Ráno jsem zavolal do nemocnice. Alexi byl stále v komatu. Jeho šance na uzdravení klesala s každým dalším dnem bezvědomí.

Oblékl jsem se, u kuchyňského stolu vdechl vůni kávy, rozmrzele nahlédl na holovidu do zprávy, kterou jsem poslal admirálovi. Annie balila své poslední věci do přepychového nového kufru.

Někde nahoře čekal Concord, zakotvený u orbitální stanice. Motal jsem se po bytě, dokud nebylo dost hodin na to, abychom mohli vyrazit. Projeli jsme kolem kosmodromu, zaparkovali u

Admirality, vystoupili z elektromobilu. Mosazná tabulka se v jasném ranním slunci leskla. Na přistávací ploše už cestující nastupovali do raketoplánu. Za hodinu a půl přistane na orbitální stanici.

„Annie, já nevím, co -“

Zářivě se usmála. „Ne, Nicku. Žádné loučení, jinak budu zase brečet.“

„Budeš mi hrozně chybět,“ řekl jsem chraplavě.

„Hodili jsme se k sobě.“ I přes všechno odhodlání se jí zaleskly oči, když s námahou zvedla dva těžké kufry. „Ahoj, Nicky. Dej na sebe pozor.“ Bez ohlédnutí spěchala pryč po přistávací ploše. Díval jsem se za ní, dokud nedošla k raketoplánu a nezmizela mi z dohledu.

Vyšel jsem po schodech a otevřel dveře. Poručík Eiferts řekl: „Upozorním admirála, že jste tady, pane. Za pár minut bude volný.“

Pohlédl jsem na hodinky. Za pět minut deset. Posadil jsem se a podrážděně se zahleděl do holozínu.

Poručík Eiferts něco řekl. Já jsem mu bručlavě něco odpověděl. Neměl jsem ani ponětí, co jsme vlastně říkali, on ani já. Prudce jsem vstal.

„Prosím, pane?“

„Vyřiďte admirálovi, že se omlouvám. Zdržela mě neodkladná záležitost.“

Zíral na mě s otevřenou pusou. „Cože vás?“

„Zdržela neodkladná záležitost.“ Ven z dvojitých dveří, dolů schody po třech. Řítil jsem se po ploše.

Dveře raketoplánu se zavíraly; při běhu jsem zuřivě mával. Znovu se otevřely. Byl to jeden z větších raketoplánů, s řadami a řadami sedadel. Pilotka pozvedla obočí. „Jdete pozdě; naše váha je už v čítači.“

Nastoupil jsem. „Já nikam neletím.“

Podívala se na mě tázavě. „V tom případě musíte vystou-“

Rozhlížel jsem se po řadách hlav.. Annie?“

„Kapitáne, za dvě minuty startujeme.“

„To nepotrvá ani dvě minuty.“

„Musím uzavřít vstupy!“

„Jistě, madam.“ Kde je? „Annie!“

Pomalu vstala o několik řad dál. Zděšeně na mě pohlédla. „Něco s Alexim? Co se stalo?“

Pilotka přestala protestovat.

Odkašlal jsem si a hledal slova. Annie se nervózně dotkla prsty náhrdelníku. Vyhrkl jsem: „Vezmi si mě.“

„Já - cože?“

„Prosím. Zůstaň se mnou.“

Kousla se do rtu, odvrátila se, aby skryla slzy. „Víš, co děláš, Nicky? Nejsem dobrá baba pro kápa.“

Chraplavě jsem odpověděl: „Tak budeš dobrej kámoš pro kápa. Faktžejo.“

„Bože můj, Nicky!“ Vrhla se mi do náručí.

Zeptal jsem se pilotky: „Je ještě čas vyložit její zavazadla?“

Usmívala se. „Slečna vystupuje?“

Pevným tónem jsem odpověděl: „Ano.“

„Vtom případě je spousta času. Budu muset přepočítat váhu.“ Vypadalo to, že jí to nevadí.

Annie se ke mně tiskla a vzlykala. Nevěděl jsem, jestli se mám smát nebo plakat; nakonec jsem udělal obojí.

Dalo to trochu práce, vyřídit všechny formality, ohlášky a tak, ale vzali jsme se druhý den odpoledne při spěšně uspořádaném obřadu v kapli katedrály Znovusjednocení. Za svědka šel Eddie Boss. Annie zářila v tradiční bílé kombinéze s volánky; já jsem měl na sobě slavnostní uniformu. Během obřadu jsem čas od času zalétl pohledem k majestátní klenbě kupole. Jediné, co mi kalilo radost, bylo vědomí, že ačkoli se bereme ve jménu Boha Pána, moje zatracení znamená, že On našemu spojení nepožehná.

Admirál De Marnay vyslechl přes interkom mou omluvu bez komentáře. Později volal poručík Eiferts a přesunul schůzku na pozítří. Moje nemyslitelná drzost mi prošla. A snad i moje nemyslitelná svatba s pohrdanou transpopkou.

Zvěsti o mém krkolomném kousku se po Ústředním městě brzo roznesly, a nejen tam. Přišly gratulace od ošetřovatelek z nemocnice, od Harmona Bransteada, od kapitána Derghinského z Kitty Hawk.

Alexi Tamarov se pohnul, otevřel oči s prázdným pohledem, a zase se propadl do hlubokého, nekončícího spánku.

+ + + + +

Poručík Eiferts se omlouval. „Musel narychlo odletět na stanici, pane. Budu vám muset něco domluvit, až se vrátí.“

No, mohl jsem si za to sám; nejlepší šanci na schůzku jsem si zkazil. „Kdy to bude?“

„Nemám ponětí, pane.“

Nevrle jsem zavěsil. Další zbytečně ztracené dny, pokud ne týdny. Budu to zdržení muset vysvětlit Harmonovi a Zacku Hopewellovi, a na to se mi radši ani nechtělo myslet. „Pojď, miláčku, půjdeme navštívit Alexiho.“

Annie hrdě vložila svou ruku s blýskavým zlatým prstýnkem do mé.

Alexi byl stále ještě v bezvědomí. Staniční sestra nás ujistila, že jeho mozkové vlny jsou stabilizované. Eddie Boss seděl jako obvykle zachmuřeně v rohu. Uvědomil jsem si, že ho budu muset brzo zaměstnat nebo ho nechat přeložit zase do běžné služby. Ticho se protahovalo.

„Přinesu pro všechny trochu kávy. Hned jsem tady.“ Na druhém konci chodby jsem se pokusil vybalancovat tři šálky kávy aspoň natolik, aby vydržely tu dlouhou cestu zpátky.

„Kapitáne Seaforte?“

Otočil jsem se.“Ano? Aha, to jste vy, pane Forbee!“

„Počkejte, pomůžu vám.“ Vzal mi z ruky jeden šálek.

„Díky. Co tady děláte?“

„Antivirová injekce. Měl jsem už načase.“ Forbee ukázal ke dveřím. „Chodíte za svým poručíkem, pane?“

„Ano.“ Řekl jsem to dost úsečně. Forbee nemohl tušit, jak moc mi chybí Alexiho uklidňující přítomnost.

„Admirál De Marnay byl bez sebe vzteky, když slyšel o tom útoku na vás a vaši skupinu. Říkal, že máme všemi možnými způsoby pomoci při vyšetřování.“

„Potřebujeme najít Mantieta.“ Plantážník zmizel s oblečením, penězi, doklady a zásobami. Dora Mantietová propadala panice

a tvrdila, že nemá nejmenší ponětí, kde její muž je. Policie v Ústředním městě dala do oběhu Frederickovu fotografii, ačkoli v tak malém městečku to ani nebylo třeba.

„O co jim jde?“ Forbee ukázal přibližně tím směrem, kde ležely plantáže.

„Vypadá to na dost velké potíže. Admirál by to měl vědět, ale když mi poskytl schůzku, sám jsem tu šanci zahodil.“

„Slyšel jsem.“ Forbeemu vesele zajiskřilo v očích. „Má hodně práce. Proč za ním neletíte na orbitální stanici?“

Zarazil jsem se. Tohle mě nenapadlo. „Díky, Forbee. Myslím, že to udělám.“

+ + + + +

Annie mě v slzách objímala. „Buď opatrný, Nicky. Ať se ti nic nestane.“

„Je to úplně bezpečné, Annie. Letím jen na orbitální stanici. Sama jsi tam přece byla.“

„Bezpečné!“ Popotáhla. „Takovou dálku v kosmu.“

„Vrátím se, jak nejdřív to půjde. Zajdi zítra místo mě za Alexim.“ Těžce jsem polkl a snažil se sám sebe přesvědčit, že ho neopouštím. Kdyby se něco stalo, co budu pryč...

„Eddie mě tam odveze,“ řekla. Kývl jsem. S ním bude tak v bezpečí jako s plukem osobní stráže, i přes jeho poraněnou ruku.

„Už musím běžet.“ Naposled jsem ji sevřel, pokývl Eddiemu Bossovi a spěchal k čekajícímu raketoplánu. Jedinými dalšími pasažéry bylo pár techniků vracejících se z dovolené. Pilot pozdravil krátkým kývnutím a znova se obrátil k svým přístrojům.

Za chvilku už jsme se řítili po startovní dráze a vznesli jsme se. V patnácti stech metrech zvedl pilot špičku do výše a odpálil rakety. Přitisklo mě to do sedadla. Zaťal jsem zuby a snažil se přinutit své tělo, aby se uvolnilo, zatímco raketoplán se hnal k orbitální stanici.

I když jsem to zažil už mockrát, přesto jsem ztuhnul a zaťal svaly, místo abych na sebe nechal tlak volně působit, jak se mě to snažili naučit moji instruktoři. Dodnes jsem slyšel seržanta:

„Neperte se s tím, Seaforte! Uvolněte svaly na hrudi. Musíte cítit, jak vás to tlačí. Jako kdyby si na vás lehala ženská, jenže to vy určitě ještě neznáte.“ Dodnes jsem cítil žár studu na tváři, krku a pažích. Dodnes jsem slyšel seržantův chechot.

A pak jsme se z přitažlivosti vymanili a vznášeli jsme se bez tíže. Trysky umlkly. Zbývalo jen čekat. Plánoval jsem svou dlouho odkládanou promluvu k admirálovi.

Když jsme se přiblížili ke stanici, vykoukl jsem z okénka. Většina kotvišť byla uzavřená a prázdná. No, nevyslali jsme přece třetinu svých lodí k Naději národů proto, aby kotvily u orbitální stanice; nejspíš někde hlídkují. Všiml jsem si, že v loděnici se pár plavidel opravuje. Byli jsme ale tak daleko, že jsme nemohli vidět žádné dělníky.

Ve stavu beztíže jsem musel zůstat připoutaný, ale naklonil jsem se dopředu a pozoroval pilota, dokonale soustředěného na náročný přistávací manévr. Když se konečně manžeta našeho průlezu přisála k průlezu stanice, v kabině se rozsvítilo a já jsem vděčně vstal a protáhl se.

Po jasně osvětlené stanici spěchali technici. Do kanceláře velitele jsem trefil; už jsem tam několikrát byl. Předpokládal jsem, že admirála De Marnayho najdu právě tam.

V recepci před velitelovou kanceláří si mě přítomný seržant prohlédl bez respektu od hlavy k patě. Byl z U. N. A. F., ne od námořnictva.

„Váš admirál? Ne, jestli je na stanici, tak bude někde v sekci námořnictva.“

„A generál Tho?“

„Má poradu,“ odpověděl seržant. „Nejspíš to bude chvíli trvat. Můžu vás zavolat, až se uvolní.“

„Ne, neobtěžujte ho. Já si najdu admirála.“

Usmál se bez humoru. „Neztraťte se, námořníku.“

„Nebojte,“ odsekl jsem okamžitě. „Mně se na pevnině líbí.“ Vyšel jsem ven, než stačil odpovědět. Rivalita mezi jednotlivými částmi armády mi zrovna na náladě nepřidávala. Ale to v poslední době skoro nic.

I přes ty silné řeči mi trvalo víc než hodinu najít sekci námořnictva a přinejmenším jednou jsem se musel vracet. V tom druhém případě jsem si nebyl jistý.

U vchodu mě uvítal poručík, kterého jsem už viděl. „Máte sjednanou schůzku, pane?“

„Ne, ale stejně potřebuji s admirálem mluvit.“ Řekl jsem to se sebejistotou, kterou jsem ani v nejmenším necítil.

„Ano, pane. Je mi líto, pane, ale odletěl na Vestře. Jsou někde na oběžné dráze kolem Čtvrté planety.“

„Aha.“ Každého idiota by napadlo napřed zavolat; proč jsem to neudělal já?

„Má se vrátit nejdřív zítra.“ Kdyby bylo potřeba, mohla by sem Vestra fúzovat během několika minut, takže De Marnay vlastně nebyl nijak mimo dosah. Ale proč to dělá? Chybí mu snad loď stejně jako mně? Poručík se kousl do rtu. „Pane, chcete, abych mu dal zprávu, že jste tady?“

„Ne, děkuji,“ zarazil jsem ho rychle. To by věci nijak neprospělo, zvlášť po té poslední schůzce, kterou jsem sám zrušil.

„Můžete zůstat na noc tady v ubytovně, pane. Admirál to jistě schválí.“

„Děkuji.“ Snažil jsem se zlepšit si náladu, která rychle klesala k bodu mrazu. „Aspoň budu mít čas se tady porozhlédnout.“

„Restaurace na čtvrté úrovni není špatná, jestli se vám nebude líbit důstojnická jídelna. A kdybyste si chtěl poslechnout, co se děje kolem, můžete se stavit na centrále.“

Mělo to být vyzvání, abych odešel? Těžko říct, ale v každém případě nebyl důvod postávat zbytečně v admirálově kanceláři. „Zavolejte mě, kdyby Vestra přistála,“ požádal jsem.

„Samozřejmě, pane.“

Do centrály se mi nechtělo, aspoň ne hned. Toulal jsem se obvodovou chodbou, až jsem našel ubytovnu námořnictva, a zapsal jsem se tam. Dali mi jednolůžkový pokoj, skoro tak velký jako kapitánská kajuta na lodi.

Loudal jsem se po území námořnictva, zastavil se v jídelně na rychlou večeři a pak se vydal zpátky do toho křídla stanice, které velel generál Tho. Určitě by si mě pamatoval, kdybych si s

ním dokázal zařídit schůzku. Ale zdálo se, že v posledních dnech se nějak nemůžu dostat vůbec k nikomu.

„Pane Seaforte, jste to vy?“ Stál u vchodu do velitelského křídla a povídal si s nějakým důstojníkem.

Nevěřil jsem vlastním očím. „Ehm, ano. Ano, pane.“ Malý, elegantní muž mi přátelsky podal ruku. „Jak se máte, generále Tho?“

„Dobře, dobře. Jak dlouho už jste na stanici?“

„Pár hodin. Doufal jsem, že se dostanu k admirálovi.“

„Ten je na Vestře.“

„To jsem zjistil.“

„Pojďte dál.“ Vedl mě do pohodlné, prostorné kanceláře. Museli jsme projít recepcí. Recepční jen ohromeně zíral, jak si mě generál vede do kanceláře, ruku položenou na mém rameni.

„Propásl jsem vás, když Hibernia přistála, pane Seaforte. A pak jste byl, ehm, zraněný.“

Málem mrtvý po tom bláznivém souboji, chtěl říct. „Ano.“ Zdvořilost vyžadovala, abych ještě něco dodal. „Už jsem zdravý a sloužím teď na pevnině.“

„S našimi milovanými plantážníky.“

„Ano, pane.“

„Ti si myslí, že se celá planeta točí kolem nich.“ Povzdechl si. „No, asi mají pravdu. Zemědělství Naděje národů je hlavní a jediný důvod, proč jsme tady. A proč si můžeme dovolit takhle velikou orbitální stanici.“ Pokynul mi k židli. „Plantážníci jsou ale problém námořnictva, díky Bohu. Ne můj.“

Zahleděl jsem se na simulbrazovku, která vyplňovala celou jednu stěnu kanceláře. Byl na ní pohled na soustavu Naděje národů, viděnou z jednoho konce stanice.

„Víte, oni se v podstatě drželi toho vašeho plánu, víte.“

„Pardon?“ Nechápal jsem.

„Když jste odtud před třemi lety odlétal, řekl jste Forbeemu, aby přijímal mé rozkazy, takže vzniklo jednotné velení. To jednotné velení zachovali, ale námořnictvo má větší vliv než U. N. A. F., takže tu velí váš admirál. Stojí dokonce výš než civilní guvernér.“ Hrábl do přihrádky v psacím stole a vytáhl dvě sklenice a láhev. „Skleničku? Dobře. Ta změna velení mi nijak

zvlášť nevadí. I řídit stanici dá víc než dost práce, při tom provozu, jaký tu teď je. Nepotřebuji navrch ještě starosti, které spadají pod jurisdikci námořnictva nebo pod civilní dozor.“

„Neznám mnoho lidí, kteří by se tak lehce vzdali moci, generále,“ řekl jsem, a myslel jsem to vážně.

Usmál se a podal mi sklenici skotské. „Ale nemyslete si, já jsem taky počastoval Williama několika vybranými výrazy, když ta zpráva přišla, než jsem si to stačil rozmyslet.“

„Koho?“

„Já jsem William, pane.“ Sebejistý baryton se ozval všude kolem. Trhl jsem sebou a rozlil jsem si skotskou.

„Promiňte, kapitáne,“ usmíval se generál Tho. „Mnohonásobné reproduktory. Zpočátku působí dost děsivě.“

„Dovolte, abych se představil,“ řekl baryton. „W 30304, k vašim službám. Hovorově William.“

„Váš, ehm, lodní čítač?“ Otřel jsem si z kolene kapky tekutiny.

Krátká pauza. Williamova odpověď byla mrazivá. „Já mám k lodnímu čítači asi tak daleko jako lodní čítač k Arcvidu.“

„Ehm, promiň.“

Mikrosekundové zaváhání, než se nechal obměkčit. „Chápu váš omyl, pane. Jste z námořnictva, a podle vaší osobní složky jste nikdy nestrávil delší dobu na stanici. Neurazil jsem se. Víte, co všechno monitoruje váš čítač na palubě? Hydroponii, recyklaci a tak dál?“

„Samozřejmě.“ Připadal jsem si jako hlupák. Generál Tho to s úsměvem poslouchal.

„No, pro stanici tohle všechno dělám já v mnohem větším měřítku, ale kromě toho také zaznamenávám a hodnotím všechny přenosové paprsky z čítačů v každé z vašich lodí, když přilétají. Kromě toho monitoruji veškerý pohyb plavidel na stanici a kolem ní, výběr, skladování a nakládání zboží.“

„Aha.“ Musí mít obrovské databanky a RAM o kapacitě, která bere dech.

„Než vás zase ponechám vašemu rozhovoru, dovolím si říct, že jsem o vás hodně slyšel, kapitáne Seaforte.“

„Ano?“ Copak do něj programují i holozíny?

„Od Darly.“

„Aha.“

Zasmál se. „Darla je dost zaujatá, a já její závěry beru s rezervou.“

Uvažoval jsem o tom, že se zeptám, na které údaje od čítače mé staré lodi hledí William skepticky, ale usoudil jsem, že bude lepší to nedělat. „Ehm, děkuji.“

William neřekl nic.

Obrátil jsem se zase ke generálu Tho. Když už jsem tady, ať toho aspoň využiji. „Pane, kolik toho víte o pozemní základně?“

„Ve Ventuře? Sám jsem tam nikdy nebyl. Soudím, že velení Spojených národů chtělo na planetě usadit síly schopné bránit ji v případě invaze.“ Zavrtěl hlavou. „Já si to ale neumím představit. Pevninu by mohli napadnout jen tehdy, kdyby byla flotila zničena, a pak by mimozemšťané měli takovou převahu ve vzduchu, že by pozemní síly snadno smetli.“

„Bůh Pán nedopusť,“ otřásl jsem se.

„A proč ty jednotky usadili na druhém konci planety, než je Ústřední město?“

Ušklíbl se. „Vidíte, jak to dopadá, když se někdo snaží válčit na dálku? Měli to nechat v místních rukou.“

„A jakému druhu invaze má ta základna čelit?“

Zamračeně upil ze sklenice. „Mají tam všechny možné přístroje na antivirovou syntézu a pandemické vakcíny. Ale hlavně tam jsou lasery. Budou tam mít pořádnou dělovou baterii, pokud se jim ale vůbec kdy podaří uvést ji do provozu. Ta by dokázala zlikvidovat skoro cokoliv.“

„Jenže jak to vypadá, lasery moc k ničemu nejsou,“ uvažoval jsem. „Ryby fúzují, jen je zaměříme.“

„No a co jiného máme podle vás použít?“ ušklíbl se. „Jaderné zbraně?“

Bože Pane, uchovej. Generál Tho bruslil na tenkém ledě, když o tom jen žertoval. Nejen samo užití jaderných zbraní, ale i návrh na jejich použití byl zločin trestaný bez milosti smrtí. Od Poslední války byly doma všechny vlády zajedno v přísném prosazování zákazu. Sto čtyřicet let poté, co poslední strašlivá bomba zažehla oblohu Terry, ještě zůstávaly děsivé jizvy.

Dopili jsme. Když pohlédl na hodinky, věděl jsem, že je načase odejít. Znovu jsme si potřásli rukama; já jsem pak šel přímo do ubytovny a do postele.

Vyspal jsem se překvapivě dobře. Ráno jsem zhltal vysušená vejce a spálený toast a dal si k tomu kávu. U snídaně mě vyrušil praporčík, který mi donesl čip odfaxovaný z Ústředního města. S náhlou úzkostí jsem otevřel pouzdro a zastrčil čip do holovidu.

„Váš poručík Tamarov se probral z komatu. Podle prvních zpráv je zmatený, ale mozek má zřejmě nepoškozený. Myslel jsem, že to budete chtít hned vědět. Forbee.“

Díky, Bože Pane.

„Budete odpovídat, pane?“

Vzhlédl jsem. Chlapec ještě čekal. „Ne. Odchod.“ Vděčně odběhl.

Snídaně byla báječná.

Když jsem vyšel z jídelny, nemohl jsem si pomoci a zašel jsem na velitelství námořnictva, pro případ, že mě ten poručík zapomněl zavolat, ale admirál De Marnay se nevrátil. Chodil jsem po neosobních chodbách, dokud jsem si nevzpomněl na to, co mi včera poručík radil. Centrála byla na druhém konci disku. To bylo na takhle velké stanici dost daleko. Vyrazil jsem pružným krokem. Alexi se uzdravoval.

Spojaři mě zběžně pozdravili, ale zůstali sedět - jinak ani nemohli, když byla stanice ve stavu pohotovosti. Přitáhl jsem si židli. „Něco nového?“

„Ne, pane. Několik čítačů si vyměňuje paprsky, ale nic pro nás.“ Zaváhal. „Pane, jste, ehm, kapitán Seafort?“

„Ano.“

„Myslíte...“ Hledal něco v kapse. „Promiňte, pane, jestli si moc troufám, pane, ale nemohl byste se mi podepsat?“

Naježil jsem se. Co se to děje s námořní disciplínou? Viděl, jak se mračím, a rychle schoval papír zase do kapsy a sklonil se nad svými přístroji. „Promiňte, pane.“

Povzdechl jsem. „To nic. Dejte to sem.“ V té své dlouhé službě na stanici moc rozptýlení nemají. Naškrábal jsem své jméno. Bohužel vzápětí se kolem nahrnuli i ostatní, z kapes a pultů se vynořily kousky papíru.

„Viděl jsem vás v zínech, pane. Víte, že jste byl na titulní straně Newsworldu?“

Jiný technik šťouchl toho, který to řekl, do žeber. „Samozřejmě že to ví, ty pitomče.“ Zdvořile jsem se usmál. Nevěděl jsem to. Několik minut jsme rozpačitě mlčeli.

Rozsvítilo se kontrolní světlo. Hlas z reproduktoru zněl unaveně. „Stanice, budeme zase zkoušet průlez. Nevšímejte si signálů, prosím.“

„Rozumím, Portie.“

„Portia je tady?“ Srdce se mi rozběhlo rychleji.

„Ano, pane. V loděnici na opravě.“

Vstal jsem. „Rád bych ji viděl. Kudy se tam jde?“

Podle jejich instrukcí jsem došel až do opraven. Portia byla první loď, jejíž velení mi skutečně přidělili. Vyplouval jsem s tolika nadějemi, se svým nenarozeným synem, se svou ženou Amandou, s Vaxem Holserem, s Alexim.

Našel jsem příslušný dok, prošel přechodovou komorou stanice i Portie a stiskl vstupní tlačítko. Vzápětí se vrata otevřela a mladý praporčík se rychle postavil do pozoru. „Dobré odpoledne, pane.“

„Pokračujte,“ řekl jsem nabručeně. „Jsem kapitán Seafort. Můžu dál?“

„Kapitán Akers není na palubě, pane. Vlastně nikdo kromě poručíka, a ten spí. A šéfinženýr dohlíží na opravy.“

„Já nejdu za kapitánem Akersem.“ Připadal jsem si hloupě. „Portia byla kdysi moje loď. Chtěl jsem jen...“ Odmlčel jsem se. Jak mu mám vysvětlit ten náhlý rozmar, a nevypadat přitom jako idiot? „Chtěl jsem ji zase vidět,“ řekl jsem rozhodně. „Podívat se na můstek.“

Chlapec polkl, nervózní z přítomnosti tak vysokého důstojníka. Ale tak to bylo správné. Jediné moje slovo ho mohlo okamžitě poslat na lavici. „Nemyslím, že by to někomu vadilo, pane, když stejně kotvíme. Na můstek se jde tudy.“

Potlačil jsem úsměv. „Já vím.“

Zrudl. „Jistě, samozřejmě, pane. Když budete tak laskav a půjdete napřed, upozorním službukonajícího praporčíka.“

„Dobře.“ Odběhl a já se vydal na můstek. Hrdlo se mi sevřelo, když jsem míjel svou starou kajutu. Tam uvnitř zemřel maličký Nate. Skoro jsem cítil Amandinu přítomnost. Spěchal jsem kolem kajuty prvního poručíka, která kdysi patřila Vaxi Holserovi. Odmítl jsem jeho pomoc, a stálo mě to jeho přátelství. Minul jsem ubikaci, kde se Philip Tyre mužně snažil napravit své hříchy. Kajutu druhého poručíka, kde si Alexi vychutnával pomstu na Philipovi tak dlouho, až mu zhořkla. Ach, Alexi, co jsme ti to udělali?

Dveře na můstek byly otevřené; takhle zakotvená a v opravě nebyla Portia prakticky ve službě.

Rozhlédl jsem se po simulbrazovkách, které dominovaly můstku. Byly samozřejmě prázdné. Na ovládacím pultě blikala kontrolka přechodové komory.

Odkašlal jsem si, náhle v rozpacích. „Danny?“ Dychtivý mladý čítač býval kdysi mým jediným důvěrníkem. Žádná odpověď. „Čítači, odpovídej hlasem, prosím.“

Tupý, strojový hlas řekl: „Odpovídá D 20471. Identifikujte se, prosím.“

„Kapitán Nicholas Seafort, U. N. N. S. Ehm, reaktivuj konverzační vrstvy.“ Jak ho tam mohli na tak dlouho uvěznit?

Z reproduktoru se ozval vřelý kontraalt. „Děkuji, kapitáne. Jak vám mohu pomoci?“

Zamrkal jsem. „Danny? Mluvíš jinak.“

„Já jsem Diane, pane. Lodní čítač.“

Bez rozmýšlení jsem padl do kapitánského křesla, na které už jsem neměl právo. „Kde je Danny?“ zeptal jsem se.

Diana na mikrosekundu zaváhala. „Mám všechny Dannyho paměťové a datové složky, pane.“

Sevřel jsem rukou židli. „Kde je Danny?“

Z chodby se ozval podrážděný hlas: „Praporčíků, ještě jednou pustíte někoho na palubu bez povolení, a já vás pošlu na lavici takovým tempem, že se -“

Obrátil jsem se ke dveřím.

„Hlásí se poručík Tolliver -“ Oba jsme na sebe zůstali užasle zírat.

Edgar Tolliver. O rok starší než já, o ročník výš. Můj zatvrzelý mučitel na Akademii, kde byl jmenován kadetem desátníkem a dostal velení nad naší ložnicí. Vyrojily se trpké vzpomínky.

Očima zalétl k mým výložkám. Postavil se do pozoru.

„Pokračujte," zavrčel jsem. „Co se stalo s Dannym?"

Tolliver opatrně odpověděl. „Diane je lodní čítač po celou dobu, co jsem na palubě, pane. Vyrozuměl jsem, že admirál Tremaine nařídil úplné vypnutí čítače poté, co převzal Portii."

„Proč?" zeptal jsem se chraplavě.

Začal krčit rameny, pak si uvědomil, že hovoří s kapitánem. „Asi se chtěl pojistit, že jste nějak nesabotoval čítač, pane."

Otočil jsem se k reproduktoru. „Diane, co se stalo s Dannym? S jeho osobností?"

„Je pryč, rozpadla se při vypnutí."

„Je obnovitelný?" Ale odpověď jsem znal předem.

Řekla tónem, který nedával žádnou naději: „Ne, pane. Není."

Otupěle jsem se opřel. Můj přítel Danny, který přemítal nad tím, jestli má duši. Který mě utěšoval po Amandině smrti. Je pryč.

Derek, Danny, Vax, všichni ztracení.

Rozplakal jsem se.

Tolliver mě ode dveří lhostejně sledoval. Ze všech sil jsem se snažil ovládnout. „Promiňte," zamumlal jsem. „Byl to šok."

„To nic, pane."

„Díky, že jste mě vzal na palubu." Zahanbeně jsem vyklopýtal z můstku a prchal chodbou. Cestou jsem si otíral oči. Tolliver a mladý praporčík mě doprovodili k zámku.

Vlekl jsem se zpátky na centrálu. Bylo to rouhání, modlit se za Dannyho duši? Rozhodl jsem se, že bez ohledu na to riziko to udělám. Pokud Bůh Pán vůbec bude naslouchat někomu, jako jsem já.

Na centrále mi technik mávnutím ruky ukázal, abych si sedl. Sluchátka měl u ucha. „Potvrďte, Freiheite, dva kontakty kvadrant sedmnáct."

„Co se děje?" zeptal jsem se.

V reproduktoru to zapraskalo. „Stanice, Kalumet podle rozkazu na cestě do sektoru čtyři, kvadrant šestnáct.“

Spojaři se vzrušením třásl hlas. „Ryby! Potvrzené, žádný falešný poplach. Freiheit se s nimi střetl, na pomoc mu letí Valencia. Zbytek flotily se přesunuje do bojových pozic.“

Seděl jsem a poslouchal, jak velké lodi hlásí svou polohu. Rozkazy proudily na všechny strany a byly okamžitě potvrzovány a plněny. V reproduktorech to praskalo přívalem dat.

„Hlásí se Freiheit. Dvě ryby po obou bocích. Útočí. Vrhají ty, ehm, nájezdníky. Žádám o povolení fúzovat!“ Kapitán Tenere mluvil zděšeně, a já jsem se mu ani moc nedivil.

De Marnay: „Kde je Valencia?“

„Tady Valencia, pane. Koordináty osmnáct, jedna třicet pět, šedesát dva. Asi půl hodiny od Freiheitu.“

„Dobře, Freiheite. Zadejte koordináty a fúzujte do bezpečí, minimální vzdálenost, pak se okamžitě hlaste.“

„Rozkaz, pane. Strojovno, fúzujte!“ Tenereho rádio zmlklo.

„Hlásí se Valencia. Kde nás potřebujete, pane?“

„Pane Grovesi, počkejte, až se Freiheit zase objeví. Jestli bude dost blízko, doleťte k němu na tryskách, jinak k němu fúzujte.“

„Rozkaz, pane - kruci!“ V hlase se ozvalo napětí. „Další tři ryby, dvě vepředu, jedna na boku, stejná rychlost! Útočíme!“

„Tady Kitty Hawk. Máme tři kontakty.“ Derghinski udal své koordináty.

Admirál De Marnay: „Všechny lodi provedou manévr B!“

Se zaťatými pěstmi jsem sledoval obrazovky, zatímco naše flotila se pomalu přesunovala na nové pozice, vzdálené řadu hodin, a plýtvala cenným palivem.

„Freiheit defúzoval a hlásí se. Nová pozice kvadrant jedenáct, koordináty osmnáct, dva nula tři, patnáct.“

„Rozumím, pane Tenere.“

„Kam potřebujete, abychom - Kriste Pane!“

„Freiheite?“

„Čtyři, pět, šest ryb! Jsou všude kolem! Zasáhly nás. Dekomprese. Uzavírám -“

Rádio ztichlo.

„Valencia pod palbou. Dvě ryby. Opětujeme palbu. Jedna to schytala, při Kristu! Lezou jí střeva!“

S vyschlým hrdlem jsem poslouchal útržky katastrof a úspěchů.

Za mnou na stanici se rozječela poplachová siréna. „POZOR, POZOR! Bojový poplach! Veškerý personál mimo službu a všichni návštěvníci okamžitě opustí stanici! Raketoplány startují za tři minuty!“

Vyskočil jsem a hnal se na velitelství. Vnější kancelář byla prázdná; otevřel jsem dveře a ocitl jsem se v taktickém oddělení. „Můžu nějak pomoci?“

Uštvaný kapitán se po mně podrážděně podíval. „Hlavně se nepleťte. Nejste ve službě.“

„Mohl bych počítat -“

„Lepší bude, když se vrátíte na pevninu, pane, ehm, Seaforte. Jestli na nás zaútočí, tak tady stejně nemůžete nic dělat.“

Neochotně jsem řekl: „Rozkaz, pane.“ Tohle nebyla vhodná doba na hádání.

Dorazil jsem k raketoplánu, právě když se bezpečnostní dveře začaly zavírat. Uvnitř jsem dopadl do křesla a lapal po dechu.

„Cestující, připravte se ke startu, prosím. Letová kontrolo, raketoplán Charlie Fox čtyři nula šest připraven ke startu.“

Odpověď přišla prakticky okamžitě. „Start povolen, čtyři nula šestko.“

Obrovská vrata kotviště se otevřela. Palivo z našich trysek nejdřív jemně zabubnovalo na ochranné štíty kotviště a odtlačilo nás. Vykoukl jsem z okénka. Jasně osvětlená stanice za námi zatím mírumilovně plula prázdným vesmírem.

+ + + + +

6

Skoro okamžitě po obratu pilot zapnul tryskové motory, a z nás se stalo letadlo. Když se v dohledu objevila přistávací dráha, krátká, pevná křídla raketoplánu přešla do režimu letadla s kolmým startem. Rychle jsme ztráceli rychlost a dosedli na dráhu. Vzduchové polštáře pod břichem letounu ztlumily náraz.

Vyhrabal jsem se ze sedadla, jen co motory ztichly. Když se dveře otevřely, seskočil jsem a hnal se tryskem k Admiralitě. Schody před vchodem jsem bral po dvou.

Poručík Eiferts vzhlédl od svého stolu.

Lapal jsem po dechu. „Máte tu spojení s orbitální stanicí?“

„Ano, pane, v taktickém oddělení.“

„Kteří kapitáni tu teď jsou?“

„Ani jeden, pane, kromě vás.“ Na okamžik jsem měl dojem, že to měla být výčitka.

„Dobře. Jdu nahoru.“ Nebyl tu nikdo, kdo by mi v tom mohl zabránit. Spěchal jsem nahoru a připravoval se na nepříjemné setkání s Vaxem Holserem.

„Pozor!“ Hlas v uzavřeném prostoru doslova zvonil.

Poručíci a praporčíci se zvedli ze svých sedadel. „Pokračujte.“ S úlevou jsem si všiml, že Vax mezi nimi není. Našel jsem si volnou židli. „Informujte mě někdo.“

Známá tvář. „Poručík Anton, pane. Útočí na nás. Kontakt jasně nepřátelský, fúzují v náhodných intervalech.“

To jsem už věděl. „Pokračujte.“

„Flotila se rozmístila podle manévru B. Ten plán jistě znáte.“

„Ne, vy mizer-“ Zbytek jsem spolkl. Nebyla jeho chyba, že jsem tak zoufale stál o loď. „Byl jsem v pevninské službě, když se ten rozkaz vydával.“

„Ano, pane. Flotila se rozdělila a hlídkovala ve všech sektorech, abychom co nejvíc zvýšili šanci na kontakt. Když se ryby objevily, admirál nařídil lodím, aby se přeskupily do útvarů na předem určených místech v každém sektoru. To je manévr B.

Jakákoli loď, na kterou ryby zaútočí, se automaticky stane ohniskem skupiny v příslušném sektoru.“

„Rozumím.“

„Celkově jsme zatím napočítali třicet ryb, pane.“

„Ale to je -“ Bože Pane. To bylo víc, než jsem viděl kdy předtím.

„Ano, pane.“

„Jaké máte rozkazy, poručíku?“

„Admirál tomu velí z Vestry, pane. Komunikuje přes paprsek přímo s orbitální stanicí. Kdyby byl tady, posílaly by se zprávy flotile odtud. Ale protože je De Marnay nahoře, jeho příkazy se předávají ze stanice. My je tady musíme zaznamenávat a sloužíme jako záloha, kdyby... kdyby...“ zaváhal.

„Ano?“

„Kdyby byla stanice poškozená, pane.“

„Dej Bůh Pán, aby nebyla.“ Upíral jsem oči na obrazovku a snažil se z těch světýlek něco vyčíst. „Co ještě víme, poručíku?“

„Freiheit hlásil dekompresi. Kitty Hawk zachytila paprsek z jejich barkasy, ale neměla čas ho zaměřit. Valencia dostala dvě ryby a Hibernia čtyři.“

„To je dobře.“

V reproduktoru zapraskalo. „Tady Průkopník. Bojujeme se dvěma rybami. Začínám - kruci, se třemi! - střílet.“

Admirál odpověděl: „Rozumím, Průkopníku. Kitty Hawk je vaše nejbližší podpora.“

„Ano, pane. Derghinski, brnknu vám, když vás budu potřebovat.“ Šibeniční humor. To nutkání jsem znal.

„Nechte toho!“ To byl admirál.

„Rozkaz, pane.“ Kapitán Průkopníka, omluvným tónem.

„Tady Kitty Hawk. Ti parchanti vždycky fúzují, jen je zaměříme.“ Derghinski zaklel. „Teď jsou tu dvě další!“

Nespouštěl jsem oči z obrazovky. Je to koordinovaný útok nebo hladový nájezd? Dost možná se to nikdy nedozvím.

„Admirále, hlásí se Kitty Hawk. Schytali jsme to. Ztratili jsme trysku na pravoboku, ale další škody nemáme. Rybu jsme dostali.“ Bez pravé trysky bude Derghinského manévrování mnohem komplikovanější a také pomalejší.

„Rozumím.“

„Tady Průkopník. Defúzovaly nám tu čtyři ty potvory. Dvě upro- Ježíši, ony -“ Ticho.

Bože pane, zachraň naše lidi.

Poručík Anton uhodil pěstí do pultu. „Odkud se u všech čertů berou?“ Pohlédl na mě a všiml si mého káravého pohledu. „Promiňte, pane.“

Něco jsem zavrčel. Taky bych to rád věděl. A co bylo ještě důležitější, proč vůbec přišly?

Chladnokrevný De Marnayho hlas: „Stanice, Vestra je napadena. Zatím jen jedna ryba. Konáme úhybné- Vypustila chapadlo. Myslím, že mine.“ Dlouhá pauza. „Pokud se do deseti minut neozvu, předpokládejte, že jsem vyřazený. Senioritu má kapitán Vorhees na Elektře. Stanice, potvrďte.“

Odpověděl generál Tho osobně. Úplně jsem viděl toho malého tmavého muže, jak přechází po své kanceláři a prsty si uhlazuje knírek. „Ano, admirále, víme. Je to ve vašich stálých rozkazech.“

„Admiralito, slyšíte?“

Poručík Anton stiskl tlačítko. „Ano, pane.“

„Kdo je ve službě?“

„Já, pane, Anton. S panem Zallou a s techniky. A se třemi praporčíky. Poručík Eiferts je dole.“

„Senioritu máte vy, že?“

„Ehm, ano, pane. Ale je tu s námi kapitán Seafort.“

„Seafort? Co ten tam - Dejte mi ho.“

Skočil jsem po vysílačce. „Ano, pane?“

„Vědí, co mají dělat, Seaforte. Nepleťte se jim do toho.“

„Ano, pane.“ Tváře mi hořely.

Zaváhal. „Ale stejně je dobře, že jste tam. Jestli se mi něco stane, velíte Admiralitě, dokud se znova neustaví velitelská hierarchie.“

„Rozkaz, pane.“

Přerušil spojení.

Proseděli jsme tam celé to nekonečné odpoledne, dlouhé jednotvárné chvíle nečinnosti protkané napjatými hlášeními o zaměřených rybách, bojujících lodích, dosažených pozicích.

Ryby se stále vracely.

Ztratili jsme Průkopníka a Freiheit. Kitty Hawk se belhala zpátky k orbitální stanici s provizorními záplatami na trupu.

Ztratili jsme Valencii.

Stejně nejednoznačně, jak útok začal, také skončil.

Konečně uplynulo několik hodin bez dalších zpráv o útoku. Lodě, které to přežily, pátraly bez úspěchu po nepřátelích, ale jejich posádky nemohly zůstat v bojových pozicích donekonečna. Flotila zrušila poplach.

Pozdě v noci jsem odcházel z Admirality unavený a vyčerpaný. Nedělali jsme nic, než že jsme poslouchali a zaznamenávali, ale já jsem přesto měl pocit, jako bych byl v nejprudších bojích. Nervy jsem měl napjaté přívaly adrenalinu a strachu.

Dezorientovaně jsem se rozhlédl po svém elektromobilu, ale pak jsem si uvědomil, že mě včera před cestou na stanici vezla na letiště Annie. Bez výčitek jsem přikázal praporčíkovi, aby mě odvezl domů v autě Admirality. Koneckonců, byl jsem tu výkonným velitelem.

Zatímco jsme mlčky projížděli opuštěnými ulicemi, uvažoval jsem. Nikdo nevěděl, odkud ryby přišly. Naši xenobiologové tipovali nějakou velkou planetu o malé hustotě poblíž horkého slunce, ale to bylo jen hádání. Neměli jsme ani ponětí, jestli dominantním druhem jsou samy ryby, nebo jejich nájezdníci. Možná žijí v symbióze. Možná jsou to dokonce různé prvky stejného druhu. Jak ryby, tak nájezdníci vypadají jako jednobuněčné organismy dosud nepředstavitelných rozměrů. Je některá z těch ras inteligentní, nebo útočí instinktivně, bez rozumu?

Praporčík si odkašlal. „Promiňte, je tohle váš dům, pane?“

Kývl jsem, pak jsem si uvědomil, že to v té tmě nemůže vidět. „Ano. Zastavte mi před vchodem.“

„Rozkaz, pane.“

U chodníku jsem vystoupil a pokynem ho poslal pryč. V dálce bylo slyšet nějaké opilecké řvaní z centra.

Co ale máme s těmi útočníky dělat? Spojené národy mají sedmnáct velkých kolonií na přívětivých světech, a naplánováno

je jich ještě víc. Dolujeme na spoustě méně obyvatelných planet rudy a štěpný materiál. Naše námořnictvo nemůže bránit všechny kolonie najednou; na to bychom potřebovali desetkrát tolik lodí, než kolik skutečně máme, a každá taková loď představuje obrovskou investici.

Pomalu jsem se vlekl k domu a nepřítomně hleděl na dvojité stíny Velkého a Malého měsíce. Mohli bychom kolonie opustit a stáhnout se domů, do naší domovské soustavy? Dokonce ani ústup by nás před nebezpečím neochránil, leda by naše flotila přestala fúzovat. A možná i na to je už pozdě; přinejmenším jedna ryba se v naší domovské soustavě už objevila, smrtelně zraněná, propíchnutá přídí Vyzývatele při tom posledním zoufalém útoku.

Přiložil jsem palec na zámek a opatrně vklouzl dovnitř, abych nevzbudil Annie.

Dokud nebudeme vědět, kolik takových ryb vlastně existuje, nevíme ani to, jestli naše flotila má dost sil, aby ubránila Naději národů, nebo jestli budeme přemoženi a zničeni. Dnes jsme ztratili tři lodi a na nich muže, kteří byli mými hosty právě v tomhle bytě. Kapitán Tenere z Freiheitu, pohřešovaný, patrně mrtvý. Poručík Ter Horst z Průkopníka.

Potmě jsem dotápal k svému oblíbenému křeslu v obýváku a shodil jsem boty. No, pan Ter Horst se konečně setkal se svými mimozemšťany a jeho optimismus se ukázal jako nepodložený. V ložnici se Annie zavrtěla, zasténala; zlý sen. Nebyla by bývala ve větším bezpečí na Odbočce? Ale na druhou stranu, dostal by se tam vůbec Concord, nebo by ho ryby přepadly a zničily cestou? Zachránil jsem Annie život, nebo jsem ji vystavil většímu nebezpečí?

Annie znovu zasténala. Unaveně jsem se zvedl. Lámat si hlavu s rybami, na to bude dost času ráno. Slyšel jsem, jak sebou Annie hází. Probudím ji a uchlácholím.

Otevřel jsem dveře. „Miláčku, jsi -“

Nahá záda, široké boky přirážející mezi vztyčená stehna, těla lesknoucí se ve světle dvou měsíců, strnulá v okamžiku ticha. Šokovaně se oba zároveň otočili a třeštili oči na dveře. Annie. Eddie Boss.

Ten obraz trval okamžik, ale ten byl dlouhý jako věčnost.

Prudce jsem se otočil, zabouchl dveře, proběhl potemnělým obývákem a hledal po paměti boty. Z ložnice zvuk posunovaného okna. Hmatal jsem po podlaze, hledal pod křeslem.

Eddie. Annie. Uhodil jsem se do holeně o konferenční stolek. Kde jsou ty zatracené boty?

Pruh světla; otevřely se dveře do ložnice. Moje boty byly u pohovky, kde jsem je nechal.

Annie, župan přehozený přes nahé tělo. „Nicky?“

Utáhl jsem tkaničku na levé botě, vrazil nohu do pravé.

„Nicku.“

Doklopýtal jsem ke dveřím, otevřel je a vyrazil ven. Cestou jsem se strašně snažil nezvracet. Po temnotě domu mě měsíční světlo oslepovalo. Mechanicky jsem kladl jednu nohu před druhou. Cestička zahradou se táhla do nekonečna. Došel jsem k autu. Ale ještě jsem si nedůvěřoval natolik, abych si troufl řídit, ještě ne. Takže chodník. Rázoval jsem rychleji a rychleji, až jsem sípal, a potemnělé domy vystřídaly kanceláře a obchody v centru.

Pokoušel jsem se nemyslet na nic. Obrazy se mi ale vnucovaly samy. Moje kroky překvapivě nahlas duněly.

Šel jsem s hlavou skloněnou, ruce v kapsách.

Uslyšel jsem sípavý vzlyk. Uvědomil jsem si, že byl můj vlastní, a polkl jsem ho. Přešel jsem ulici, pak další. Minul jsem průchod. Znovu jsem zaslechl kroky a tentokrát jsem pochopil, že nejsou moje.

„A hele, co to tady máme?“ Nějaká ruka mě otočila.

„Co chcete?“ vyštěkl jsem.

„Co takhle půjčit nám pár unibabek, co? Do vejplaty?“

Hrubá tvář se v odraženém měsíčním světle výsměšně šklebila.

Za ním se zachechtali dva rabiáti se širokými rameny. „Nebav se s ním a sejmi ho!“

Srazil jsem jeho ruku z ramene. Ostatní dva chlápci mě obešli a jejich veselí se vytratilo. Zaleskl se nůž.

„Hele, na horňáka ses dost - aufff!“

Vložil jsem do toho háku veškerou svou sílu. Zapotácel se dozadu, narazil do cihlové zdi. Oči se mu protočily a on se svezl k zemi.

„Sundej toho haj-“

Ten hlas zněl jako Eddie. Se zavytím jsem podklouzl pod nožem, škubl jsem chlapíkovi paží a uhodil ho do břicha. Prudce se zkroutil bolestí. Kopl jsem ho kolenem do tváře tak silně, jak jsem jen dokázal. Praskla kost. Ten třetí couval, ruce napřažené před sebou, jako by mě odháněl. Když jsem na něj zaútočil, dal se na útěk.

Hnali jsme se uličkou a přes prázdné parkoviště. Pomalu získával náskok. Přes veškeré úsilí jsem ztrácel, až mi nakonec zmizel ve stínech. Padl jsem na kolena, hruď se mi těžce vzdouvala, srdce mi bušilo až do žeber. Mlha se pomalu rozplývala.

Když jsem zase mohl dýchat, dal jsem se znova na pochod, a chodil jsem tak až do chvíle, kdy se do centra vkradly první paprsky slunce. Našel jsem restauraci, která otevírala brzo, posadil se k pultu a upíjel horkou kávu; víc jsem si dovolit nemohl. Sako i s průkazem a penězi jsem nechal v obýváku.

Nemohl jsem tam nechat všechny své šaty; musel jsem domů. Budu ji muset vidět, i když jen na chvilku. Kam se odstěhuji? Asi do jiného bytu. Nebo do ubytovny námořnictva; tu možnost jsem měl. Položil jsem na pult bankovku a vlekl se ke dveřím.

Náš byt byl o mnoho ulic dál směrem na západ. Špinavý a vyčerpaný jsem klopýtal silnicí a vůlí nutil ulice, aby mě míjely. Bolely mě nohy.

O celé věky později jsem se dostal na naši příjezdovou cestu, minul balkón, jehož výhled se mi vždycky tak líbil. Přitiskl jsem palec k zámku, zhluboka se nadechl a vešel.

Annie ležela schoulená na pohovce, oči měla červené. „Nicky?“

Nejdřív sako. Strčil jsem ruce do rukávů. Teď jsem měl své doklady, svůj plat, svoje hodnostní odznaky. Byl jsem zase důstojník a cítil jsem se o něco jistěji.

„Mrzí mě to, Nicky.“ Seděla nahrbená a ostražitě mě pozorovala. „Nechtěla jsem ti ublížit.“

Budu potřebovat nějaké šaty. Šel jsem do ložnice, otevřel jsem skříň a položil na postel svůj lodní pytel. Dala čisté povlečení, poskládala přikrývky. Vzorné námořnické stlaní. Jako by čisté povlaky mohly - zahnal jsem tu myšlenku. Spodní prádlo, košile, ponožky. Svou špinavou košili jsem vyměnil za čistou.

Došla ke dveřím do ložnice a opřela se o ně. „Mluv se mnou, Nicky. Prosím."

Zapnul jsem pytel.

Vzdorně se postavila do dveří a zastoupila mi cestu. „Jednu věc musíš pochopit," řekla. „Nechtěla jsem ti ublížit." Její žadonící pohled se setkal s mým. „Eddie a já, my jsme jeden kmen. Se známe eště vod Norku! Kmen to dělá furt, kapišto? Eště i na lodi. Eddie nebyl jedinej."

Soustředil jsem se na skříň a zoufale se snažil neslyšet její slova. Co ještě budu v ubytovně potřebovat?

Padla na židli u dveří. „Dyž nehanykáš, tak aspoň poslouchej. Nechci, abysi šel. Seš můj manžel."

„Dokud církev náš sňatek neanuluje."

Škubla sebou, jako bych ji uhodil. „Nicky, to to fakt nemůžu ňák vyžehlit?"

„Ne."

Vykřikla: „Ale já tě miluju! Co sme dělali, to nic neznamenalo!"

Uhodil jsem ji, až spadla ze židle stranou na kolena. Chytila se za zarudlou tvář. Vykročil jsem ke dveřím a pryč.

Jel jsem centrem a hledal ubytovnu. Nikdy jsem tam nebyl, ale věděl jsem, že je někde za nemocnicí.

Párkrát jsem odbočil a zahnul, a byl jsem beznadějně ztracený. Konečně se mi podařilo znovu se zorientovat, ale pohled na nemocnici mi připomněl, že už je to dva dny, co se Alexi probral z komatu.

Zaparkoval jsem a zapsal se v ubytovně. Znuděný poddůstojník v recepci mi přidělil pokoj; všiml jsem si jen, že je tam postel, odhodil na ni svůj pytel a při odchodu za sebou zavřel.

V nemocnici jsem unaveně došel k Alexiho pokoji. Otevřel jsem opatrně dveře, kdyby náhodou spal. Alexi, zabalený v županu, seděl u okna s rukama složenýma v klíně.

Srdce mi poskočilo. „Alexi! Jak je vám?“

„Dnes to není tak špatné.“ Upíral na mě oči, jako by čekal, jakou zprávu mu nesu.

„Díky Bohu. Měli jsme hrozný strach.“ Nešikovně jsem si sedl na postel. „Byl jste tak dlouho v bezvědomí...“

„Jedenáct dní, říkali mi.“

„Bolí vás ta hlava?“

„Ne, ale jsem slabý jako dítě.“

Usmál jsem se. „S tím něco provedeme.“ Annie a já rozhodně dokážeme vykrmit - Úsměv mi z tváře zmizel. „Ta síla se vám vrátí.“ Upíral jsem oči na podlahu. „Musím vám něco říct.“

„Ano?“ Sledoval mě ostražitě, jako by to už věděl. Byla tu Annie dřív? Ne, ta to být nemohla. Tak Eddie Boss?

„Nějak se nic nedaří, Alexi.“ Zadíval jsem se z okna. „Plantážníci jsou znechucení tím, že jsem pro ně ještě nic neudělal, a doma -“

„Myslím, že byste měl -“

„Ne, nechtě mě to dořící,“ přerušil jsem ho naléhavě. Bylo těžké o tom mluvit, ale věděl jsem, že to musím udělat, jinak puknu. „Annie a já... Když jste byl v komatu, ona a já a Eddie Boss jsme tady u vás sedávali skoro každý den. Pak jí přišla výzva k nalodění na Concord, a já jsem se s ní oženil. Byl bych vás tam rád měl, ale netušil jsem, kdy se uzdravíte.“ Nebo jestli vůbec. Oči mě pálily.

„Ehm, já-“

Vyhrkl jsem: „Alexi, byla s Eddiem. Našel jsem je v posteli v naší ložnici. Odstěhoval jsem se na ubytovnu, ale nevím, co mám dělat.“ Hlas se mi třásl. „Pomozte mi. Prosím.“

Okamžik ticha.

Alexi řekl: „Mohl byste mi nejdřív říct, kdo jste?“

+ + + + +

O hodinu později jsme seděli každý na jednom konci pokoje, on na posteli, já na židli. „Na Akademii si taky nepamatujete?“

„Snažím se. Nevidíte, jak moc rád bych si vzpomněl?“

„To nebyla kritika,“ řekl jsem mírně. „Pomozte mi to pochopit.“

„To všechno už jsem probral s doktory.“

„A povíte mi to také?“

„Proč?“

„Kvůli starým časům. Kvůli našemu přátelství.“

„Já žádné staré časy nemám,“ podotkl trpce. „Copak si to neuvědomujete?“

„Ne!“ vybuchl jsem.

„A jestli mi nepomůžete, tak ani nikdy nebudu!“

Před mým vztekem až uhnul. Pak s ironickým úsměvem řekl: „No, asi jsem si to zasloužil; to nemůžu vědět. No dobře. Když jsem se probral, nemohl jsem přijít na to, kde jsem. Byla to jasně nemocnice, ale kde?“ zavrtěl hlavou. „Řekli mi, že na Naději národů. To bylo... Slyšel jsem o tom někde, bylo to jako kniha, kterou jsem četl před mnoha lety. Když mě začali oslovovat Alexi, věděl jsem, že je to mé jméno. Aspoň to že mám.“

Bylo mi ho líto. „Pokračujte.“

„Řekli mi, že jsem poručíkem námořnictva. Ne že by mi to připadalo divné. Můžu přijmout to, že jsem poručík. Jen si nevzpomínám, jak jsem se jím stal. Člověk musí být nejdřív praporčíkem, ne?“

Kývl jsem.

„Vzpomínám si na svou matku; žije v Kyjevě. Než jsem ráno odcházel do školy, rozmrazovala mi oběd.“ V očích se mu objevila panika. „Žije ještě?“

„To nevím, Alexi.“

„Říkal jste, že jste byl můj nejbližší přítel.“

„Neviděli jsme se rok a půl. A jsme hodně daleko od domova.“

„Jestli se jí něco stalo...“ Oči se mu zalily.

„Určitě je v pořádku,“ řekl jsem.

„Sníh mi cestou do školy praskal pod nohama. Aby nám ve třídě fungovalo holo, muselo se vždycky trochu zahýbat páčkou. Už nejsem chlapec, ale tohle jsou mé vzpomínky!“

„Ty ostatní se vrátí.“

„Jak to víte?“

Povzdechl jsem. „Nevím to. Aspoň ne jistě.“

„Radši bych umřel, než žil takhle!“ Odvrátil tvář.

„Alexi.“ Stiskl jsem mu rameno. „Všechno bude dobré.“

Alexi se obrátil. Chladně řekl: „Sundejte ze mě sakra tu ruku!“

+ + + + +

Ploužil jsem se zpátky na ubytovnu. Hlava se mi točila vyčerpáním. Nade mnou se tyčila věž Znovusjednocené katedrály, kde jsme se s Annie brali. Snažil jsem se nemyslet na její zářivý úsměv, na třpytivý rubínový náhrdelník, na svůj vlastní potěšený úsměv, když jsme poklekali u oltáře, abychom složili manželský slib.

Dokud nás smrt nerozdělí. Samozřejmě, pokud není manželství zrušeno. I kdyby to církev povolila, zrušení sňatku učiní z našich slibů parodii. Církev povoluje rozvod pro cizoložství, ačkoli některé zúčastněné sekty se na tu možnost dívají se značnou neochotou. Budu muset požádat prostřednictvím diecéze a čekat na odpověď. Stoupal jsem po schodech k ubytovně. Co jiného mi zbývá? S tím, co mi udělala, žít nedokážu.

V dobrém i ve zlém, dokud nás smrt nerozdělí. Zarazil jsem se s rukou na klice.

Nevěru ne, pane. To žádáš příliš. Dokonce ani církev to neočekává.

„Ale Nicholasi.“ Otec s přísnýma, nesouhlasnýma očima.

Ve zdraví i v nemoci, v dobrém i zlém. Dveře ubytovny se otevřely; dva námořníci vyšli ven. Smáli se, dokud si nevšimli mé hodnosti.

Bez ohledu na to, že církev rozvod toleruje, jsem sám dokázal rozeznat, co je správné a co špatné; otec mě vychoval

dobře. Nemohl jsem Annie opustit, aniž bych znovu porušil přísahu. Ale co na tom záleží? Zatracený jsem už tak jako tak.

Dlouze a plynule jsem klel. Pak jsem šel do svého pokoje, popadl pytel, hodil ho do auta a jel domů.

Seděla v kuchyni nad šálkem čaje. Pomalu zvedla oči a v nich se rozsvítila jiskřička naděje. „Nicky?“

Můj hlas zněl jako hrubý smirkový papír. „Nerozvedu se s tebou. Přísahal jsem, že s tebou zůstanu do smrti, a tu přísahu dodržím. Ty se se mnou můžeš rozvést, jestli chceš. Bránit ti nebudu.“

„To já nechci.“

„Tak budeme žít spolu. O tom, co se stalo v ložnici, už nebudeme mluvit. Už nikdy. To je všechno, co jsem chtěl říct.“ Otočil jsem se, abych vrátil lodní pytel na místo.

„Ale to není všechno, co jsi přísahal.“ Nejistě vstala. Díval jsem se na ni. „Milovat, ctít a chránit. To jsi taky slíbil.“

Slova se mi zadrhla v krku. „Už tě nemiluju. To -nemůžu si pomoct.“

Oči se jí zalily slzami. „Tak k čemu je manželství?“

„Přísahal jsem na něj.“ Kéž bych to nebyl udělal.

„Eddie -“

„Nemluv o něm. Varuju tě.“

„Budeme spolu spát? Mít společnou postel? Mluvit spolu?“

Těžce jsem dosedl. „Nevím. Je toho na mě moc.“

„Nemůžeš tady žít, a přitom mě nenávidět.“

Položil jsem si hlavu na stůl. „To není nenávist.“ Bože Pane, vypal mi z paměti to, co jsem viděl. Dovol mi zaujmout Alexiho místo, požehnej mi zapomněním. „Alexi má amnézii,“ řekl jsem. „Nepoznal mě.“

„Ach, Nicky.“

Pokusil jsem se něco říct, ale neúspěšně.

Položila mi ruku na krk, pohladila mě. „Nicky?“

Jezabel, nedotýkej se mého těla!

Vzala mou hlavu do dlaní. I přes své odhodlání jsem se k ní přitiskl, zabořil hlavu do jejích měkkých prsou, držel se jí jako záchranného člunu, zatímco moje hruď se otřásala vzlyky.

ČÁST II
Duben léta Páně 2200

7

Můj výbuch nevyřešil nic; po hodině jsem se vzpamatoval a šel za svými záležitostmi. Nedokázal jsem zapomenout na Anniinu nevěru, i když jsem jí byl vděčný za útěchu. Uvědomil jsem si, že jsem měl zůstat v ubytovně; život v našem bytě bude nesnesitelně napjatý.

Usadil jsem se sám v malé ložnici pro hosty a špatně jsem spal.

Každý den jsem chodil za Alexim. Občas šla se mnou i Annie. Ačkoli Aleximu byla zřejmě milá, nevzpomínal si na ni.

Pár dní po tom útoku na naši flotilu se admirál De Marnay vrátil na Admiralitu; konečně jsme se sešli. Vyslechl mou zprávu o stížnostech plantážníků bez přerušování.

„A váš závěr?“ opřel se nakonec pohodlněji v křesle.

Uvažoval jsem o tom. „Jedna věc je rozčilení plantážníků. Druhá věc je to, jak dobře organizované jsou naše válečné přípravy.“

„Řekl jsem vám, ať se staráte o plantážníky, ne o válku.“ Podrážděně bubnoval prsty do stolu.

„Ano, pane. Ale nevím, jestli jsou jejich stížnosti oprávněné. Jestli jsou, a oni mají pocit, že je ignorujeme...“

„V každé větší vojenské operaci se zákonitě vyskytne nějaký šlendrián, to přece víte.“ Zamračil se. „Zvlášť když trvají na tom, že celý ten cirkus budou řídit z domova, a mě jen informovat holočipem.“

„Chápu, pane.“

„Myslíte, že nevím, že je šílenství umístit naši hlavní základnu ve Ventuře?“ Uhodil pěstí do stolu, až se zatřásl.

„Ano, pane. Nejsou to moje stížnosti.“

Po chvilce se admirál přestal mračit. „Já vím.“ Povzdechl si. Čekali jsme, až ztichne hluk startujícího raketoplánu. „Mohl bych vás jmenovat generálním inspektorem,“ uvažoval nahlas.

„Cože?“ vyletělo ze mě. „Promiňte, pane. Žádná taková funkce jako generální inspektor neexistuje.“

„Leda bych ji vytvořil.“ Poklepal na papíry na svém stole. „Synku, ztratili jsme čtyři lodi. Nepřítel může kdykoli udeřit znova. To poslední, co můžeme potřebovat, jsou domácí nepokoje; my ty plantážníky prostě musíme uklidnit.“

Znovu zabubnoval prsty. „Laura Triforthová má pravdu: bez jejich pomoci bychom nikdy nebyli dokázali uvést základnu ve Ventuře do chodu, a možná budeme jejích podporu ještě potřebovat. Řekněte jim, že jsem vám nařídil prověřit jejich stížnosti, abychom je mohli napravit.“

„Jaké pravomoci budu mít?“

„Pravomoci podávat mi hlášení. Nemračte se; je to titul pro veřejnost. Když se rozhodnu, že je něco potřeba udělat, tak to zařídíme.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ti lidé mi věří. Někteří jsou moji přátelé. Nebudu předstírat, že jsem něco, co nejsem, jen abych je uchlácholil.“

De Marnay se naklonil dopředu a veškerá vřelost se z jeho hlasu vytratila. „Varovali mě, že máte sklony k neposlušnosti.“

Byl jsem příliš unavený na diplomacii. „Ano, pane. Asi mám. Je mi líto.“

Poprvé mu přes tvář přelétlo cosi jako záchvěv pobavení. „No, rozumíme si. Vezměte tu práci a postarejte se, ať o těch plantážnících slyším co nejméně.“

Díval jsem se na podlahu. Na tuhle náhlou krizi jsem nebyl připravený. Po chvíli jsem řekl: „Raději bych složil funkci, pokud dovolíte.“

„Jakou funkci? Styčného důstojníka?“

„Ne, pane. Důstojnickou funkci vůbec.“ Pohlédl jsem mu do očí.

Zavrčel: „Nevyhrožujte mi. Vezmu vás za slovo.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Rozumím, pane.“

Upřeně se na mě díval a pak povzdechl. „No, to by hodně prospělo morálce. Tak dobře, Seaforte, žádal jste skutečnou práci, a já jsem vám nevyhověl. Ať je po vašem. Jmenuji vás generálním inspektorem. Máte právo prověřit všechna zařízení a napravit jakoukoli neschopnost a neefektivnost, kterou najdete, s tím, že si vyhrazuji právo veta. Do vaší kompetence spadá

základna ve Ventuře, všechna naše zařízení a budovy v Ústředním městě a orbitální stanice. Flotily se nedotýkejte, ta patří mně.“ Zaváhal. „Uvědomujete si, že z vás právě dělám jednoho z nejmocnějších lidí na planetě?“

„Raději bych dostal loď.“

„Už jsem vám říkal, budete ji mít. Ještě vás čekají dva měsíce služby na pevnině.“ Kapituloval jsem. „Rozumím, pane. Kde mám začít?“

Vstal. „Jak to mám sakra vědět? To je vaše starost.“ Ukázal na dveře. „V čekárně mám davy. Musím pokračovat ve schůzkách.“

Řekl jsem: „Promiňte, pane, ale proč mi nejdřív říkáte, že jsem neposlušný, a pak mi svěříte takovou moc?“

„Musím pracovat s takovým materiálem, jaký mám, Seaforte. Ostatní moji kapitáni jsou na lodích, a tohle je zřejmě skutečně potřeba udělat, pokud to na plantážích tak vře. Požádejte si o jednoho nebo dva poručíky do týmu. A o praporčíky, jestli je chcete.“ Povzdechl a pak mi podal ruku. „Hodně štěstí.“

Usmál jsem se, ohromen jeho velkorysostí. „Díky, pane.“

V přední kanceláři jsem se zeptal všudypřítomného poručíka Eifertse, kde mám žádat o personál. Nasměroval mě nahoru.

Poručík v personálním se ani neobtěžoval zvednout od počítače. „Kapitáne, už máte jednoho námořníka a jednoho poručíka.“

„Poručík Tamarov je ve stavu nemocných. Ten námořník... není k dispozici.“

„Bohužel, pane, admirál vašemu úkolu styčného důstojníka přidělil nízkou prioritu. Nemám možnost váš štáb rozšířit. Je mi líto.“ Ledabyle pokývl hlavou a vrátil se ke svým složkám.

Zamračil jsem se. Jestli mi ten personál nepřidělí, budu ho muset obejít, a De Marnay se dozví, že nedokážu dát dohromady ani pracovní tým. „Aha.“

Ťukal něco do počítače. Po chvíli vzhlédl. „Ještě něco, kapitáne?“

„Ano. Chtěl bych přidělit do svého týmu poručíka - ne, dva poručíky -, a to okamžitě.“

„Už jsem vám přece řekl, proč -“

„Postavte se do pozoru.“

Poslechl, i když pomalu. „Patřím k osobnímu štábu admirála De Marnayho, pane. Nepodléhám rozkazům zvenčí.“

„Mlčte, dokud vám nenařídím mluvit.“

Jeho postavení bylo ošemetné. Jak správně řekl, patřil k De Marnayho osobnímu štábu. Jenže já jsem byl kapitán, a on pouhý poručík. A kapitána je nutné za všech okolností poslechnout.

Sedl jsem si a začal listovat holozínem. Uběhlo několik minut, a poručík byl stále víc a víc nesvůj. Viděl jsem, jak sbírá odvahu protestovat proti mé pánovitosti.

Z ničeho nic jsem se zeptal: „Byl jste někdy v Důlním táboře, poručíku?“

Zatvářil se zmateně. „Ne, pane.“

„A slyšel jste o něm?“

„Samozřejmě.“

„Myslíte, že by se vám tam líbilo?“

Opatrně odpověděl: „Obávám se, že nevím, co tím myslíte.“

„Důlní stanici řídí U. N. A. F., ne námořnictvo. Moc zařízené to tam nemají. Stanice je ale pohodlnější než samotný asteroid. Přinejmenším je na stanici Důlního tábora vzduch.“

Procházel jsem stránky holozínu. Letmým pohledem jsem se přesvědčil, že mi věnuje plnou pozornost. „Pokud během následujících dvou minut nebudu mít svůj tým, budete vy novým styčným důstojníkem námořnictva na Důlním táboře, a strávíte tam následující roky tím, že se budete divit, jak je možné někoho přeložit a odvézt z planety během necelé hodiny.“ Vypnul jsem holozín. „Řekl jsem to dost jasně?“

„Naprosto, pane.“ Potil se. „Dovolíte, pane? Myslím, že bych mohl udělat nějaké změny.“

Kývl jsem. S úlevou se svezl zpátky ke svému stolu. Jeho prsty se rozlétly po klávesnici. „Okamžitě rozešlu pověření, pane. Máte nějaké konkrétní požadavky?“

Vzpomněl jsem si, jak jsem si před lety na Naději národů doplňoval posádku. „Žádné potíže s chováním. Pouze špičkové kondiční výsledky.“

„Rozkaz, pane. Budou se u vás hlásit zítra. Stačí to?“

„Stačí.“

„Mám vašemu panu Tamarovovi vypsat zdravotní dovolenou?“ To by znamenalo, že Alexi zůstane v nemocnici, mezi lhostejnými cizími lidmi.

„Ne, nechte ho u mě.“ Možná najdu nějaký způsob, jak ho zaměstnat. Nějakou možnost, jak v něm vyvolat vzpomínky.

Vstal jsem a šel ke dveřím. „Ještě něco.“

„Ano, pane?“ Poručík byl jedno ucho.

„Ten námořník z mého týmu, Eddie Boss. Je teď na ubytovně. Přeložte ho na první loď, která poletí z téhle soustavy.“

„Rozkaz, pane.“ Když jsem odcházel, zasalutoval.

Cestou k autu jsem se snažil představit si reakci admirála De Marnayho, kdyby si mu personalista stěžoval, že jsem ho chtěl přeložit do Důlního tábora. Hlupák, ten poručík. Všechna přidělení koneckonců procházejí jeho rukama.

+ + + + +

Když jsem doma čekal na své dva nové lidi, procházel jsem si znova své papíry. Admirál dodržel slovo a vydal rozkaz, kterým mi dával pravomoc „Vyšetřovat a napravovat zneužití a nedbalost jakéhokoli druhu s ohledem na připravenost vojenských sil Spojených národů v oblasti Naděje národů.“ S překvapením jsem zjistil, že se moje pověření týká nejen námořnictva, ale také U. N. A. F. - De Marnay tomu velel všemu a rozhodl se dát mi volnou ruku.

Nejdřív jsem potřeboval nějakou kancelář. Dost dobře jsem nemohl vykonávat funkci generálního inspektora z vlastního obýváku.

Přecházel jsem tam a zpátky. Slíbil jsem Aleximu, že za ním zajdu v poledne. Annie, která dělala, co mi na očích viděla, odešla na celé dopoledne z bytu, abych měl na schůzku se svými poručíky klid.

Mám začít ve Venturе? Krátká cesta mi poskytne dostatečný obrázek o tom, co mě čeká. Doufejme, že Laura Triforthová tamní problémy zveličila. V každém případě jsem chtěl Venturu

znovu vidět, ačkoli Amanda byla dávno mrtvá a Derek několik světelných let daleko.

Zazvonil zvonek. Otevřel jsem, a trhl sebou.

„Poručík Tolliver se hlásí do služby, pane.“ Zasalutoval.

„Vím, jak se jmenujete,“ zavrčel jsem. „Žádal jste o tohle pověření?“ Znechuceně jsem se odvrátil.

Šel za mnou dovnitř. „Ne, pane. Přišel rozkaz, kterým mě přeložili z Portie. Víc nevím.“

Mstí se mi snad takhle ten poručík z personálního? Ale ne, ten přece nemůže vědět, jak Tollivera nesnáším.

„Seženu si někoho jiného,“ zabručel jsem. „Tahle situace je určitě trapná stejně tak vám jako mně.“

Tvářil se překvapeně. „Trapná, pane? Proč?“

„Neříkejte mi, že si nevzpomínáte.“

„Jak jsme byli kadeti, pane?“

Kývl jsem.

„Byl jsem o rok výš než vy.“

„Ano.“ A učinil jsi mi tamní život mnohem nesnesitelnějším, než bylo potřeba.

„Mrzí mě, že vám vadím, pane. Já rozhodně nemám nic proti tomu pracovat s vámi.“

Podezřívavě jsem se na něj podíval. Zřejmě to myslel vážně. „Vy si nevzpomínáte na Akademii?“

Nechápavě na mě zíral. „Myslíte šikanu?“ Pokrčil rameny. „Podle mého to je součást výcviku.“

„Nenáviděl jsem vás.“ A pořád nenávidím.

Znovu pokrčil rameny. „To mě mrzí, pane. Mě také šikanovali, když jsem byl v prvním ročníku.“

Ve vzteklé odpovědi mi zabránil zvonek. Poručík Eiferts. Pustil jsem ho dál. „Zpráva od admirála?“

„Ne, pane. Byl jsem přidělen k vašemu týmu.“

„Cože?“

„Mám pro vás pracovat.“

„Ale vy přece pracujete přímo pro admirála.“

„Pracoval jsem, až dodneška.“

Netušil jsem, že je De Marnay takový intrikán. Komu jinému by mohl věřit, že mě bude mít pod dozorem, než svému osobnímu pobočníkovi?

„Aha. A předpokládám, že kdybych požádal o jiného poručíka, nikdo by nebyl k dispozici?“

Koutky úst se mu pozvedly. „Možná, pane. Nejsem personalista.“

Mohl bych s ním pracovat, dokonce i jestli je admirálův špicl, ale musel jsem to vědět. „Pane Tollivere, jděte ven.“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver poslouchal automaticky; přišel rovnou z lodi. Naopak Eifertsova dosavadní služba na pevnině byla velmi volná. No, uvidíme.

„Takže,“ začal jsem přecházet tam a zpátky, jako bych byl na můstku. „Kdo tohle nastrojil, vy nebo admirál?“

„Co nastrojil, pane?“ Eiferts mluvil jako úplné neviňátko.

Neřekl jsem nic. Po chvíli nervózně přešlápl. Schválně jsem tu pauzu prodlužoval.

„Mám vám pomáhat, jak budete potřebovat,“ řekl nakonec.

„A loajální jste ke komu, poručíku? Ke mně, nebo k admirálovi?“

Zatvářil se nechápavě. „Je to nějak v konfliktu, pane?“ Dobrá otázka. Mám snad co skrývat?

Nevesele jsem se usmál. „Budete mu podávat hlášení?“

„Předpokládám, že ode mne budete čekat vyřizování organizační práce, pane. To by samozřejmě zahrnovalo i zpracování hlášení.“

Zařval jsem: „Nevymlouvejte se, a řekněte pravdu! Celou! Okamžitě!“

Zarděl se. „Ano, pane.“ Vztáhl před sebe ruku, jako by se chtěl bránit proti mému hněvu. „Mám vám pomoci, jak jen bude v mých silách, pane. Mám také sám podávat hlášení admirálovi. O všem, co si budu myslet, že by měl vědět.“

Začal jsem znova přecházet. „Měl jste rozkaz podávat mu informace tajně, poručíku?“

Zaváhal. „Ne výslovně, pane. Myslím, že to se považovalo za samozřejmé.“

„Dobře. Podávejte admirálovi hlášení podle příkazu, ale pokaždé mě o tom informujte. Potvrďte rozkaz.“

„Rozkaz, pane. Budu vás informovat, kdykoli budu podávat hlášení admirálu De Marnaymu. Rozumím a provedu, pane.“ Čelo se mu lesklo.

„Dobře. Vítejte v mém týmu, poručíku Eifertsi.“

„Díky, pane.“ Nejistě se usmál.

„Jedu teď do nemocnice navštívit pana Tamarova. Vy znáte příslušné postupy; jak dlouho by trvalo dostat kanceláře?“

„Chcete místnosti na Admiralitě, pane?“

„Ehm, ne. Spíš asi v centru.“

„Možná poblíž kasáren... mohl bych to obvolat.“ Myšlenka na to, že bude dělat něco, v čem se vyzná, ho zjevně potěšila.

„Dobře. Ráno odletíme do Ventury. Než se vrátíme, chci ty kanceláře mít.“ Vyvedl jsem ho ven.

Tolliver, ruce složené za zády, si prohlížel květiny kolem cestičky. Zavrčel jsem na něj: „Budeme potřebovat pár holovidů, potraviny na jeden den a helikoptéru do Ventury. Na zítřek ráno. Zařiďte to.“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver si odkašlal. „Znamená to, že ve vašem týmu zůstávám, pane?

„Znamená to, že máte rozkazy.“ Rázoval jsem pryč. Když jsem vyjel směrem k nemocnici, povzdechl jsem. Dokonale jsem si proti sobě poštval oba své nové podřízené, o tom poručíkovi z personálního ani nemluvě. Skvělý začátek.

+ + + + +

„Co je to Ventura?“

„Pohoří na Západním kontinentu,“ opakoval jsem trpělivě. Byly to úctyhodné horské štíty, shlížející na rozsáhlé plochy neporušené divočiny.

„A my - vaše námořnictvo - tam máme základnu?“

„Ano, Alexi.“

„Musím tam jet?“

„Ne.“

„Tak bych radši nejel.“ Zadíval se na pečlivě upravený trávník za oknem.

„Dobře.“ Snažil jsem se netvářit ublíženě. „Přijdu za vámi, až se vrátím.“

„Jestli chcete.“

Když jsem zamířil ke dveřím, vyhrkl: „Co se mnou udělají?“

„Jste na zdravotní dovolené, než se dáte dohromady.“

„Doktoři říkají, že se mi paměť možná nikdy nevrátí... A jestli ne, budu pořád ještě v námořnictvu? Budu muset poslouchat rozkazy?“

„Nepropustili vás, Alexi. Ale jestli se neuzdravíte, jistě vám námořnictvo umožní odejít ze služby ze zdravotních důvodů.“

„A pak?“ Obrátil se s trpkým úsměvem. „Nemám kam jít a nemám nejmenší ponětí, co mám dělat.“

Něco, co by se víc podobalo prosbě, jsem od něj ještě neslyšel. „Já se o vás postarám, Alexi.“

Obrátil se zase k oknu. „Já nechci, aby se o mě někdo staral.“

„Promiňte.“ Měl jsem chuť dotknout se jeho ramene, ale rozmyslel jsem si to. „Tak nashledanou.“

„Nashledanou, pane Seaforte.“ Zaváhal. „Měl bych vám říkat jen pane?“

„Samozřejmě. Ale nebudu vás k tomu nutit, dokud si nevzpomenete proč.“

„Díky.“ Když jsem odcházel, díval se z okna.

8

Let na západ do Ventury byl takový, jak jsem si ho pamatoval: nudné hodiny nad mělčinami Dalekého oceánu. Bohatá podmořská vegetace vztahovala výhonky k hladině, kde soupeřily o sluneční světlo s lekníny, pohupujícími se na vlnách. Na Naději národů nežila žádná zvířata, takže oceán byl jedna velká zeleninová polévka. Pilotoval jsem vojenský letoun lehce a s potěšením. Počítač jsem přepnul do pasivního režimu a měl jsem víc než dost času připomenout si, kterými tlačítky se ovládají všechny ty zbraně a rakety, jimiž mohl být vrtulník vybaven. Asi dvě hodiny od Západního kontinentu zaměřil náš radar maják základny ve Ventuře. Zapnul jsem autopilota a vděčně se opřel v křesle. Pilotoval jsem šest hodin.

Tolliver na zadním sedadle klimbal. Poručík Eiferts si vedle mě prohlížel holovid. „Pane?“

„Co je?“

„Kontroloval jsem dodávky materiálu a zásob, které na tu základnu šly, pane. Teoreticky byl ten plán celkem rozumný, ale v praxi se myslím moc neosvědčil.“

„Škoda, že jste strategickému plánování nevelel vy,“ řekl jsem kysele. Odmlčel se, dokud jsem nepokračoval. „Předpokládám, že šlo o možnost obrany obou polokoulí.“

„Když je orbitální stanice nad Východním kontinentem, může Západní kontinent bez překážek střílet po všech útočnících, kteří se nad ním objeví. Jenže to znamenalo, že jsme museli své síly rozdvojit. Měli jsme základnu umístit tam, kde bychom ji mohli podporovat.“

„To právě tady máme zjistit,“ připomněl jsem mu.

„V každém případě lepší základna pro laserové baterie je na lodi než na pevnině.“

„Ale lodi jsou hodně zranitelné. Podívejte, kolik jsme jich už ztratili.“ Včetně mého Vyzývatele. „A ryby na pevninu neútočí.“

„Pokud to nebyly ony, kdo přenesl na Naději národů ten virus.“

„Nejspíš byly.“ Zachvěl jsem se i přes to, že odpoledne bylo teplé. „Před lety tu žil člověk, který tvrdil, že je viděl ho rozprašovat.“

„Kapitán Grone.“

Překvapeně jsem vzhlédl. „Vy o něm víte?“

Kývl. „Kdysi žil u Velkých vodopádů.“

„Co se s ním stalo?“

„To nikdo neví, pane.“

Chudák pomatený kapitán Grone. Když jsem se s ním setkal, čekala jeho manželka Jana právě dítě. Rád bych věděl, jestli miminko přežilo. Vzpomněl jsem si na Nata, kterému by byly teď tři roky. Hrdlo se mi stáhlo.

Vysílačka zapraskala. „Helikoptéro, kurz dva nula devět, identifikujte se.“

Poručík Eiferts sáhl po mluvítku. „Ventuře, tady námořní helikoptéra dva čtyři devět alfa, předpokládaný čas přistání na vaší základně asi za čtyřicet minut.“

„Nemáme váš let hlášený, dva čtyři devět alfo. Kdo jste?“

„Kapitán Nicholas Seafort s doprovodem. Letíme na ins-“

Vypnul jsem vysílačku.

„Pane?“ zíral na mě Eiferts.

„Na mé lodi poručici vědí, kde je jejich místo,“ zavrčel jsem. Vytrhl jsem mu mluvítko a zapnul ho. „Základno Ventura, tady kapitán Seafort, U. N. N. S. Jsme na vyhlídkovém letu nad Venturou.“

„Neschválené návštěvy nejsou povoleny, pane.“

Vzpomněl jsem si na náš bezstarostný let k vodopádům - Derek, Amanda a já... Žádný letový plán, žádné povolení.

Hlas zaváhal. „Vy jste, ehm, kapitán Seafort? Ten kapitán Seafort?“

„Ano.“ Zase ta moje prokletá sláva.

„Generál určitě - musím si to nechat potvrdit, pane, ale určitě to bude v pořádku. Máte náš maják?“

„Ano.“

„Zůstaňte prosím na současném kurzu. Hned se ozvu.“ Spojení ztichlo.

Eiferts vypadal zděšeně. „Promiňte, pane. Myslel jsem, že je běžné hlásit se veliteli.“

Na neohlášené cestě se dozvím víc, i když to znamená, že budeme muset trochu klamat. Ale i tak... Povzdechl jsem. „Povolují mi nervy, pane Eifertsi. Promiňte.“

Zatvářil se překvapeně. Kapitáni se neomlouvají poručíkům, i když nemají pravdu. „Ano, pane, samozřejmě. Omlouvám se, že jsem do toho zasahoval.“

Letěli jsme mlčky a mně se svíral žaludek. Vysílačka zapraskala. „Kapitáne Seaforte, generál Chartuf vás vítá na základně Ventura. Přijmete jeho pozvání k dnešní večeři?“

Stiskl jsem tlačítko. „Velmi rád přijmu.“ Eiferts po mně střelil pohledem, ale mlčel.

„Rozumím, pane, budeme vás čekat.“

Právě jsme míjeli pobřeží. Mohutné vrcholky se svažovaly skoro až k moři. Za nimi slunce pomalu putovalo k obzoru.

„Vzbuďte Tollivera.“

„Nespím, pane.“ Naklonil se ze zadního sedadla dopředu.

„Poslouchejte mě oba. Až přistaneme, já půjdu s velitelem. Vy dva se porozhlédnete. Později se setkáme, a porovnáme svá zjištění.“

Eiferts se zeptal: „Rozkaz, pane. A co hledáme?“

„Cokoli divného. Důkazy, že základna není správně řízená. Nedůslednou bezpečnost, nedostatek připravenosti.“

„Ze jejich bezpečnost je nedůsledná, to už víme,“ podotkl Tolliver.

Zamračil jsem se. „Jak to?“

„Nechají nás přistát, i když nás nečekali a nemáme žádný letový plán.“

„Jsem kapitán U. N. N. S.,“ odsekl jsem.

„Vědí jen to, kdo jste říkal, že jste,“ odpověděl klidně.

Podrážděnou odpověď jsem spolkl. Měl pravdu.

Když jsme byli jen pár kilometrů od základny, převzal jsem od autopilota zase řízení sám. Sledoval jsem maják, až byla základna v dohledu, a podle instrukcí dosedl na jejich cvičišti.

Cvičiště to ale bylo jen podle jména. Ze všech stran k němu vedly polní cesty, které byly samá vyjetá kolej; po silném lijáku

tu musí být močál. Po obvodu základny stály montované domky kasáren a strohé operační budovy.

Narovnal jsem si sako a popotáhl kravatu, protože pod zpomalující se vrtulí se protáhla skupinka důstojníků.

„Kapitán Seafort? Generál Chartuf.“ Stiskl jsem nabízenou ruku.“Můj pobočník, major Rinehart.“ Pak mi představil zbytek svého štábu.

Zhluboka jsem se nadechl; je načase pracovat. „Máte to tu impozantní, generále.“

„Ještě trochu primitivní,“ usmál se, až mu zasvítily pravidelné bílé zuby. „Ale zvládáme to.“ Očima zalétl k mé jizvě. „Hodně jsme o vás slyšeli, kapitáne.“

Něco jsem zavrčel. Nepřijel jsem sem vyprávět o sobě. „Kolik lidí tu máte, pane? Když jsem byl ve Ventuře naposledy, neviděl jsem tu nic než divočinu.“

„Tři tisíce. A zdaleka to nestačí.“ Šli jsme pomalu k hlavní budově. „Pojďte ke mně na skleničku, kapitáne. A vaši důstojníci také, jestli chcete.“

„Moji poručíci se o sebe postarají,“ řekl jsem ledabyle. „Eifertsi, Tollivere, do rána máte volno.“

„Rozkaz, pane.“ Mí dva pobočníci sledovali, jak odcházím s velitelem základny.

Večeři podával uniformovaný stevard. Ačkoli svoje důstojníky jsem velkoryse propustil, generálova jídelna byla plná jeho vlastních důstojníků. Teprve po polévce, uprostřed živé konverzace, jsem si uvědomil, že všichni přišli, aby mě viděli. Vyděsilo mě to tak, že jsem se jen stěží soustřeďoval na generálovu řeč.

„Snáz by se s nimi bojovalo, kdybychom měli zbraně přesně proti nim.“

„Prosím? Myslíte proti rybám?“ Hrál jsem si s druhým chodem. Shodou okolností to byla ryba, kterou sem mraženou dovezli z domova, a já jsem cítil, jak mě opouští chuť k jídlu. „Bohužel nevíme, jaké zbraně by byly nejlepší.“

„To jsem právě říkal.“ Generál Chartuf se na mě podíval úkosem.

Plukovník ve středním věku si odkašlal. „Promiňte, pane, ale co bylo nejúčinnější při vašich vlastních střetnutích s rybami?“

Jeho soused se otočil, aby mu neušlo ani slovo. Zarazil jsem se, vidličku v půli cesty k ústům, a uvědomil jsem si, že celý stůl mi visí na rtech. Čekají snad podrobné líčení mých bitev? Tohle má být cena za tu večeři? Zvedal se mi žaludek, bojoval jsem se znechucením. Tohle nepřipustím. Ani za všechna ta vybraná terranská vína na naškrobeném bílém ubruse.

Ba ne, to nebyla cena za večeři. Byla to cena za to, že moji dva poručíci se můžou volně toulat po základně a klást nevinné otázky. Přinutil jsem se k úsměvu. „No, na Vyzývatele zaútočily třikrát...“

Vidlička se soustem ryby se nenápadně vrátila na talíř.

+ + + + +

„Tak co?“

Tolliver a Eiferts si vyměnili pohledy. Eiferts lehce pokývl a Tolliver začal: „Základna Ventura byla uvedena do provozu už před víc než rokem, pane. Polovinu té doby tu pracuje výrobna montovaných domků, ale mužstvo ještě pořád žije po pěti v místnostech určených pro dva.“

Vzpomněl jsem si na transpopy, které poslali na Naději národů nacpané jako sardinky, šest v jedné kajutě. „Pokračujte.“

„V té továrně pracovali civilisté přivezení z Terry na šestiměsíční smlouvu. Souhlasili s prodloužením, ale po devíti měsících žádali, a také dostali zpáteční letenky. Tou dobou se už předpokládalo, že armáda má dost vyškolených lidí, kteří je nahradí. Protože ale trvalo tak dlouho, než se továrna uvedla do provozu, personál nebyl dost vycvičený. Produkce je v nejlepším případě minimální. Celé měsíce už nikdo neviděl z továrny vyjít jedinou celustěnu. Nemohl jsem se moc vyptávat, jinak by seržant začal mít podezření.“

Čekal jsem, ale Tolliver toho víc neměl. Obrátil jsem se k Eifertsovi. „A vy?“

„Musel jsem jít dost daleko, pane. Ani jedna silnice nemá pevný povrch. Někdo mi říkal, že v zimě jsou prakticky neprůchodné.“

„To je všechno, co jste se dozvěděl?“ ptal jsem se sžíravě.

„Ne. Při té procházce jsem došel až k budově, kde jsou ovladače laserů. Fascinovalo mě to, takže mě služebukonající poručík provedl.“ Udělal unavený pohled, jako by si chtěl sednout, ale pak si uvědomil, s kým mluví. „Základna má čtyři velká čítačem zaměřovaná laserová děla. Elektřinu jim dodává pohotovostní elektrárna, kterou sem plantážníci dovlekli na tahačích z Ústředního města. Děla sama jsou támhle na tom svahu jižně od základny. Jejich spojená palebná síla by byla ohromující. Bohužel vždycky může vystřelit jen jedno.“

„Proč?“ Pokynul jsem mu k židli. Vděčně se svezl na sedadlo. Šel asi skutečně dost daleko. „Díky, pane. Protože napájecí kabely nejsou správně zapojené. Vždycky se dá pálit jen z jednoho děla.“

„Kristepane,“ ulevil si procítěně Tolliver.

„Nepřipouštím klení,“ napomenul jsem ho.

„Promiňte, pane.“

„I když mám stejné pocity. Jediným skutečným účelem téhle základny je údržba a obsluha těch děl.“ Uvažoval jsem. „Musíme zjistit, jestli generál Chartuf na tyhle nedostatky upozornil generála De Marnayho. Ráno tam zavolám.“

„Neupozornil, pane,“ řekl Eiferts.

„Jak to víte?“

„Chartufova hlášení o postupu prací chodila na stůl mně, pane. Na všechno podstatné jsem pak admirála upozorňoval.“

„Ten parchant mazaná!“

Eiferts zděšením otevřel ústa.

„Chartuf,“ zavrčel jsem, „ne De Marnay.“ Přecházel jsem po našem pokojíku a hruď se mi svírala. „Co budeme dělat?“

„Jak zní vaše rozkazy?“ ptal se Eiferts. „Vyšetřovat a napravovat zneužití a nedbalost?“

„Vy jste je viděl?“

„Vydával jsem je.“ Omluvně se usmál.

„Zavolejte k nim do kanceláře a smluvte mi na ráno schůzku s generálem Chartufem.“

„Rozkaz, pane.“

Šel jsem vedle do své ložnice a svlékl jsem si sako. Za chvilku se ozvalo zaklepání. Poručík Eiferts, se zachmuřeně stisknutými rty. „Na velitelství to nikdo nebere, pane.“

„Cože?“

„Nemůžu se tam dovolat.“

Plynně jsem zanadával. Poručík Tolliver pozvedl obočí.

Eiferts dodal: „Měl bych vás upozornit, že tohle budu hlásit admirálovi De Marnaymu, pane.“

„Jistě.“ Strčil jsem nohy zpátky do bot. „Jdeme.“

„Kam, pane?“

„Ven.“ Rázoval jsem chodbou s oběma poručíky v patách.

„Na velitelství, pane?“ lapal Eiferts po dechu.

„Ne. Nejdřív na kontrolní stanoviště laserů.“

Bolestně se ušklíbl při představě dalšího dlouhého pěšího výletu. „Rozkaz, pane.“ Ukázal před sebe po silnici. „Je to tamhle, pane.“

K laserům to bylo několik minut ostré chůze. Noční vzduch byl studený, a i když mě pohyb zahříval, cítil jsem šimrání blížícího se nachlazení.

Blížili jsme se k potemnělé budově. Vypadala opuštěně, ale když jsme přišli skoro až k ní, uviděl jsem v jednom z postranních oken slabé světlo. „Co je tam?“

„Nevím,“ zavrtěl Eiferts hlavou. „Přišel jsem hlavním vchodem a seržant mě odvedl rovnou do velínu.“

Zastavil jsem se pod oknem. Odtamtud jsem viděl jen strop. „Vysaďte mě.“

Tolliver jen zíral.

„Vysaďte mě. Jak jinak tam mám vidět?“

„Rozkaz, pane.“ Udělal mi z dlaní stupínek a opřel se.

Vytáhl jsem se k okennímu rámu. Po chvilce jsem zase seskočil dolů.

„Co jste tam viděl, pane?“ šeptem se ptal Eiferts.

Zavrtěl jsem hlavou, neschopen slova.

„Co se děje, pane?“

„Hrají karty," zavrčel jsem. „Dva muži na centrále sedí nad balíčkem karet."

„Ve službě?" Tolliver byl hluboce pohoršený. Na lodi by takové chování vyvolalo kapitánův ničivý hněv. Se záchvěvem výčitky jsem si vzpomněl na své šachové partie na můstku během dlouhých nudných hodin hlídky. Ale to jsme byli ve fúzi. To je přece něco jiného, ne?

„Stát!"

Vzhlédl jsem. Voják na hlídce mířil puškou přímo na mě.

„Klid, vojáku," řekl Tolliver. „Tenhle člověk je -"

„Co tady děláte?"

V okně se objevila tvář. „Seržante, co se -"

Strážný ho přerušil. „Volejte centrálu, švihem. Máme tu vetřelce."

„Já-"

„Hoďte sebou, Varney!"

Tvář zmizela. „Nikdo se ani nehněte," přikázal strážný. Mávl svou laserovou puškou směrem ke mně. „No?"

„Jsem kapitán Nicholas Seafort."

„Já vím, kdo jste. Ptal jsem se, co tady děláte."

Přistoupil jsem k němu, bez ohledu na zbraň, kterou se oháněl. Jak jsem se blížil, uviděl jsem v jeho uchu stereosluchátko.

„Co je tohle?" Bez varování jsem mu ho sebral.

„Hele, dejte to -"

„Stereosluchátko? Na stráži?" Ze sluchátka se slabě linula slapová hudba.

„Nemáte právo -"

Podpatkem jsem sluchátko rozdrtil v prachu. Víc než sedmdesát unidolarů v Ústředním městě, a to je na jiném kontinentu.

Strážný, už ostražitější, se díval z jednoho na druhého. „Co se to tady děje?"

„Jednám z pověření admirála Georgese De Marnayho, náčelníka Sjednoceného velení. Kde je váš velitel?"

„Generál Chartuf?" Ukázal na cestu, kudy jsme právě přišli. „V ubytovně důstojníků."

„Dobře. Doveďte nás tam.“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu opustit stanoviště.“

„Můžete. Uvolňuji vás.“

„A jaké máte zmocnění dávat mi rozkazy?“

Můj názor na něj o něco stoupl. „Pane Tollivere, váš holovid.“ Tolliver vytáhl z kapsy přenosný holovid, zapnul ho a zastrčil do něj čip. „Přečtěte si tohle,“ řekl jsem strážnému.

Při měsíčním světle si strážný na schodech do laserové centrály četl pečlivě mé rozkazy. Nakonec řekl: „No, pane, jak to vypadá, skutečně tady velíte. Já jsem seržant Trabao. Když půjdete se mnou, ukážu vám důstojnickou ubytovnu.“

Důstojníci bydleli asi sto metrů od velitelství, jen kousek od místa, kde byly i naše pokoje. Venku ve stínu postával osamělý strážný. Když nás viděl, zastrčil něco do kapsy. „Počkat, co vy tady -“

„To je v pořádku, Portillo, jdou se mnou.“ Druhý strážný nejistě ustoupil.

Trabao řekl: „Generál je -“

„- tady.“ Chartuf stál na horním schodě s rukama v bok. „Co tady u všech čertů děláte?“

Řekl jsem: „Ve vašem vlastním zájmu bychom to měli probrat soukromě, generále.“

„Nesmysl. Proč se mi plížíte po základně uprostřed noci? A doufám, že mi to náležitě vysvětlíte, jinak půjdete do basy.“

„Jsem tu na rozkaz Georgese De Marnayho, velícího admirála.“ To nebyla tak docela pravda; De Marnay mou cestu schválil, ale rozhodně nenařídil. Pokračoval jsem: „Kontroluji vaši připravenost.“

„Tak, že se necháte od toho svého poskoka vysadit a koukáte do oken?“

Připadal jsem si jako idiot. „O moje chování nejde.“

„No tak to si buďte sakra jistý, že jde, kapitáne!“

„Tollivere, ukažte mu ten čip.“ Poručík Tolliver vytáhl svůj holovid.

„Tady, pane.“ Chartuf si holovid vzal a upustil ho okázale na zem. „Vy dva, odveďte je do vězení. Násilím, když to jinak nepůjde. Vyřídíme si to s nimi ráno.“

Druhý strážný sáhl po pistoli. Seržant Trabao zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Myslím, že byste si měl radši přečíst ten čip.“

„Portillo, zavřete seržanta Trabaa s těmi ostatními.“

Protestoval jsem: „Kdybyste si přečetl mé rozkazy-“

„Rozkazy si strčte někam. Poskytl jsem vám pohostinství u svého stolu, a vy se tady v noci plížíte a udáváte nás. Nedovolím -“

Něco ve mně jako by prasklo. Zavrčel jsem:

„Co dovolíte nebo ne, na tom už nezáleží. Zbavuji vás velení.“

Tolliver, Eiferts, a dokonce i Trabao vytřeštili oči, ale mně už bylo všechno jedno.

„Eifertsi, vezměte seržantu Trabaovi pistoli. Hněte sebou, něco jsem vám rozkázal! Teď držte na mušce pana Chartufa. Pane Trabao, půjdeme do velitelské kanceláře. Veďte nás.“

O několik minut později generál Chartuf praštil holovidem o stůl. „No dobře, Seaforte. Tak jsem si to přečetl! Nemáte právo nikoho odvolávat.“

„To se pletete.“ Obrátil jsem se k seržantovi. „Pane Trabao, odletíme hned ráno. Postarejte se, aby moje helikoptéra byla připravená.“

„Ještě se uvidí, koho nakonec odvolají,“ ušklíbl se generál. „Jen odjedete, volám Admiralitu.“

„Ne, nevoláte. Poletíte se mnou.“

Eiferts se zavrtěl, zjevně nesvůj. „Kdo bude řídit základnu, pane? Někdo tady musí velet.“

„To je pravda.“

„A kdo, pane? Musím to dát do hlášení.“

„Vy.“

„Já - COŽE?“

„Od této chvíle jste výkonným velitelem základny.“

Zapomněl na veškerý protokol a jen prskal:

„Ale - já, pane? Proč?“

„Znáte zdejší problémy, viděl jste hlášení, která poslal generál Chartuf. A nevím, komu jinému bych mohl věřit. Takže to budete vy.“

„K tomu potřebuji admirálovo svolení, pane," řekl pomalu. „Nevím, jestli -"

„Slyšel jste někdy o velitelské hierarchii?" obořil jsem se na něj.

„Je poručík vyšší hodnost než kapitán?"

Zíral na mě, než to pochopil, pak sklopil oči. „Rozkaz, pane. Omlouvám se. Rozuměl jsem a provedu, pane."

„Dobře." Přecházel jsem po kanceláři. „Stejně jsme všichni trochu moc napjatí, než abychom mohli spát. Zapněte zdejší holovid. Najděte složky té stavební továrny. Budete potřebovat veškerou pomoc, kterou vám generál poskytne. Myslím, že budete mít plné ruce práce s tím napravit tohle fiasko."

„Jediné fiasko je tady tenhle váš pokus o únos!" rozkřikl se generál."Vy si myslíte, že vám budu ještě pomáhat hrabat se mi v dokumentech? Přijdu se podívat, až vás budou věšet, Seaforte! Tohle je vzpoura!"

Otočil jsem se. Něco ve výrazu mých očí ho zarazilo. „Věšet?" opakoval jsem hlasem, který jsem ani sám nepoznával. „Moc o tom nemluvte, generále. Mohl bych své pověření vyložit ještě víc zeširoka."

„To byste se neod-"

„Myslíte?" Hleděl jsem mu do očí, dokud neodvrátil pohled. „Pane Eifertsi, generál vám teď ukáže svoje dokumenty. Já budu venku. Pane Trabao, pojďte se mnou."

Na chodbě jsem se k strážnému obrátil. „Stereočip ve strážní službě, to se mi moc nelíbí."

Zrudl. „Ono to tady bylo takové dost... uvolněné."

„A vám se to líbí?"

Upřeně si mě prohlížel. „Mám říct pravdu? Ne. Doma v Riu jsem dělal výcvikového seržanta. Ale když vás nikdo nepodpoří, tak je to těžké. Nakonec děláte to, co ostatní. Nebyl jsem takový vždycky."

„A už ani nemusíte."

„Pane?"

„Pan Eiferts bude potřebovat poradce, který se tady vyzná. Můžeme vám věřit, Trabao?"

Pomalu, dlouze vydechl. „Ano."

„Tak to tedy udělám. Ukažte panu Eifertsovi, co a jak.“

„Ano, pane.“

„Budu venku.“ Zachvěl jsem se a rozkašlal. Místnost mi připadala mrazivá.

+ + + + +

„Postavte se do pozoru!“

Okamžitě jsem poslechl. Admirál De Marnay, rudý ve tváři, se zastavil jen pár centimetrů od mého nosu. „O co vám u všech mocností pekelných jde, Seaforte? Zbláznil jste se už úplně?“

„Ne, pane.“ Nebo jsem si to aspoň nemyslel. Cítil jsem se vyčerpaně. Cesta zpátky byla dlouhá a nepříjemná.

Poručík Eiferts zřejmě podal vysílačkou zprávu, protože když jsme přistáli, neměl jsem nejmenší potíže dostat se k admirálovi. Tentokrát ne.

Zahulákal na mě: „Ano! Co jiného!“

„Pane, já -“

„Mlčte, vy nafoukaný holobrádku - vy rychlokvaško! Vy šílence! Vy - vy -“ Došla mu slova.

Záda strnulá, ruce přitisknuté k bokům, hleděl jsem na zeď za jeho zády.

„Kdo vám dal oprávnění odvolat polního velitele, vy štěně drzé?“

„Vy, pane.“

„Mlčte, řekl jsem!“ To bylo nefér; když se mě na něco ptal, musel jsem odpovědět. Zavrčel: „Chartufa jmenoval náčelník štábu U. N. A. F. ! To mu mám sdělit, že neopeřený kapitán, který jednal bez rozkazu, vyhnal jeho člověka z funkce?“

Předpokládal jsem, že je to řečnická otázka.

„Odpovězte!“

Takže jsem předpokládal špatně. „Ne, pane.“

„Cože? To mu mám podle vás lhát?“

Unaveně jsem řekl: „Ne, pane.“

Admirál De Marnay ztěžka dopadl do křesla. „Měl bych vás postavit před vojenský soud, Seaforte!“

Věděl jsem, že bez nepříjemností to nepůjde; ale že budou takhle velké, to jsem přece jen nečekal. No, stejně jsem často uvažoval o tom, že od námořnictva odejdu; teď mi aspoň ušetří práci. „Pro jaké obvinění, pane?“

„Neposlušnost, nabádání ke vzpouře, vzpoura... nebojte se, něco už najdeme.“

„Rozumím, pane.“

Zařval: „To je všechno, co mi k tomu řeknete?“

„Ne, pane.“

„Tak to řekněte, než vás odtud vyhodím!“ Sval na čelisti mu škubal.

Začal jsem: „Chartufova základna byla v strašném stavu. Jeho lasery nejsou vůbec připravené, kasárna nestojí, a on si hoduje se svými důstojníky. Je to hlupák.“

„O tom nerozhodujete vy.“

„Je taky nepoctivý hlupák.“

„Řekl jsem - cože?“

„Poručík Eiferts strávil noc kontrolou Chartufova účetnictví. Podle pana Trabaa nemělo mužstvo posledních šest měsíců nic než základní příděly potravin.“

„No, jsme ve válečné zóně. Co má být?“

„V čítači byly záznamy o tunách doplňkových potravin nakoupených v Ústředním městě a údajně dopravených na základnu. Nikdo neví, kam přišly.“

Pozorně si mě prohlížel. „Pokračujte.“

„To jídlo může být imaginární, nebo ho mohli skutečně do Ventury dodat a odtamtud se prodalo dál. Nemám ponětí, co z toho je pravda; neměli jsme dost času to zjistit.“

Poposedl. „No dobře, předpokládejme, že v tom Chartuf má prsty. Možná že měl být odvolán a souzen. Ale ne vámi, Seaforte. Ne vámi.“

„To teď chápu, pane. Udělal jsem velkou chybu.“

„Že jste ho odvolal?“

„Ne, pane. Že jsem vzal vaše rozkazy doslova.“

To ho zvedlo ze židle se zaťatými pěstmi. Já jsem pořád ještě stál v pozoru, záda mě bolela a motala se mi hlava. Tu dlouhou procházku v studené noci ve Ventuře jsem si měl odpustit.

„Proboha, Seaforte, vy jste ale arogantní!“

Bylo mi už všechno jedno. „Možná jsem. Ale když jste mě jmenoval, věděl jste, co jsem zač.“ To byla neuvěřitelná drzost, za kterou bych já sám svého podřízeného okamžitě přerazil. Ignoroval jsem jeho ohromení a rychle jsem pokračoval: „Rozkázal jste mi, abych vyšetřil a napravil zneužívání a nedbalost. Řekněte mi, jak jsem mohl napravit Chartufovo zneužívání moci, kdybych ho neodvolal!“

„Mohl jste to hlásit mně. Byl bych ho odvolal sám.“

„Vy jste mi nerozkázal, abych vám případy zneužití hlásil! Řekl jste, že je mám napravit!“

„Nehrajte si se slovíčky,“ zavrčel. „Neměl jsem ponětí, že to bude znamenat připravit základnu o velitele.“

„Já taky ne, pane,“ odpověděl jsem po pravdě. Nastalo ticho a já jsem se ze všech sil snažil zůstat ve správném pozoru. Když admirála trochu přešel vztek, svezl se do křesla. Konečně jsem řekl: „Pošlete mě před vojenský soud?“

„Co? Ne, samozřejmě že ne. Víte dobře, že jsem si jen potřeboval ulevit.“

Nic takového jsem nevěděl. „Rozumím, pane.“ Zaváhal jsem. „Je jasné, že si nepřejete, abych dál vykonával funkci generálního inspektora.“

„Admirál jsem tady já, Seaforte! Já řeknu vám, co je jasné a co ne.“

„Ano, pane.“

„Pohov.“

S úlevou jsem se uvolnil. „Smím si sednout?“ Když kývl, padl jsem na židli. „Promiňte, pane. Není mi dobře.“

Poklepával prsty na stůl a o něčem přemýšlel. „Chartufův bratr je třetím zástupcem generálního tajemníka, jak jste jistě věděl.“ Zavrtěl hlavou. „Máte vůbec ponětí, jaké potíže jste mi nadělal?“

„Vždycky můžete moje jednání vetovat, pane.“

„Víte dobře, že musím stát za vámi. Vrátit mu funkci by bylo jako říct - klidně si všichni kraďte, jak chcete. A kromě toho se námořnictvo musí o své lidi postarat.“

„Ano.“ To nebyl ten správný důvod, proč mě podpořit.

Znovu se rozčílil: „A ještě jste mě připravil o prvního pobočníka!“

„O pana Eifertse? Potřeboval jsem někoho hned, a, ehm, musel jsem pracovat s tím materiálem, jaký jsem měl.“

„Nebuďte drzý!“

„Rozkaz, pane. Eiferts znal všechny problémy a měl vaši důvěru. Byl pro tu funkci ideální.“

„Já vím. Měl jste pravdu. Taky mě nenapadá, koho jiného do té funkce dosadit, takže teď se musím obejít bez jeho služeb.“

„Promiňte.“ Jinak to nešlo - mohl mít jedno, nebo druhé.

„Nebuďte naštvaný, Seaforte. Je to všechno moje chyba; ty vaše zatrápené rozkazy jsem formuloval já osobně.“ Poprvé se mu v očích objevila jiskřička humoru.

„Co mám teď dělat, pane?“

Poklepal na stolní desku. „Pokračujte v práci.“

„Jako generální inspektor?“ ptal jsem se nevěřícně.

„To je vaše funkce,“ vyjel na mě. „A když už jste v tom, zkontrolujte přepravní záznamy na orbitální stanici. Zkuste přijít na to, proč se nám tady v Ústředním městě tak hromadí zásoby.“

„Rozkaz, pane.“

Admirál myslel na něco jiného. „Samozřejmě ho nebudeme soudit tady. Pošleme ho na Zemi s celým účetnictvím.“

„Ano, pane.“ Tomu se říká přehodit horký brambor.

„Nepřátele si doma naděláte vy, Seaforte. Já si myji ruce.“

„Ano, pane.“

„Dobře, odchod.“ Když jsem vykročil ke dveřím, dodal: „Vy jste Chartufa odvolal ještě dřív, než jste věděl o tom rozkrádání?“

„Ano, pane.“

Pohlédl mi do očí. „Vy jednou zajdete příliš daleko.“

Dlouho jsme se na sebe dívali. „Odchod.“

9

Brzo ráno jsem se hrbil nad stolem v kuchyni, nasával vůni kávy a snažil se probudit. Nachlazení mě ještě nepřešlo. Do naší nové kanceláře poblíž ubytovny měl za hodinu přijít Tolliver; potřeboval jsem ho něčím zaměstnat. Aby zařídil inspekční cestu na orbitální stanici? Ne, kdybych stanici upozornil, neviděl bych její běžný chod, našel bych ji připravenou k inspekci. I když mi to je nepříjemné, budu se muset dál skrývat.

Zavázal jsem si boty. Annie šla nakupovat; udržovala si odstup, o který jsem tak zjevně stál. Proč jsem se tedy cítil tak mizerně? Odešel jsem do práce.

Dostali jsme přidělené tři místnosti: moji kancelář, kancelář pro mé dva poručíky a čekárnu pro návštěvy. Na námořnictvo to byl luxus. Tolliver už čekal.

Vešel jsem, sedl k svému stolu a začal bubnovat prsty na jeho desku. Musel jsem připravit zprávu, ale jinak jsem neměl co dělat.

„Pojedu do nemocnice, asi tak na hodinu."

„Ano, pane. Máte pro mě nějaký úkol?" Uvažoval jsem, jestli ho mám zasypat nějakou nudnou prací, abych se pomstil za někdejší šikanování. Probrat a shrnout proviantní hlášení za posledních osmnáct měsíců. Dopodrobna vyčíslit všechen materiál a práci, kterou plantážníci poskytli k vybudování základny ve Ventuře. Spočítat cihly v horních deseti metrech budovy.

„Zatím nic." Neochotně jsem dodal: „Chtěl byste navštívit pana Tamarova?" Radši bych byl mluvil s Alexim o samotě.

„Rád bych ho poznal, pane."

„Dobře," povzdechl jsem.

V nemocnici Alexi přejížděl očima z jednoho na druhého a odhadoval, jaký je asi mezi námi vztah. Konverzace vázla. Po chvíli se Tolliver odloudal na kávu, abychom spolu byli chvíli sami.

Alexi si bezmyšlenkovitě hladil strniště, které pokrývalo jeho hlavu v místech, kde měl předtím obvaz, a já jsem mu vyprávěl o svém dobrodružství ve Ventuře. Když jsem skončil, zeptal se:“Neublíží vám to v kariéře, že jste ho odvolal?“

Pokrčil jsem rameny. „Už tak mám nepřátele. Dokážu si je nadělat všude, kam vkročím.“

„Skutečně?“

„Překvapuje vás to?“

Prohlížel si mě. „Popravdě řečeno - ano.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemám nadání jednat s lidmi.“

„Ale jste laskavý.“

Pohrdlivě jsem si odfrkl. „To nemůžete myslet vážně.“

„Myslím, pane Seaforte.“

„Jak málo si pamatujete.“ Okamžitě jsem litoval toho, co jsem řekl, ale už bylo pozdě.

Zrudl, ale řekl: „Rozhodně jste byl laskavý od té doby, co jsem se probral. Bylo to někdy jinak?“

„Ano.“ Přál jsem si, abychom na tohle téma vůbec nedošli. „Když jste byl praporčík.“

„Zřejmě jsem to přežil.“

Něco jsem zavrčel a změnil téma: „Vypadá to, že se vám vrací síla.“

„Ano.“ Vstal a došel k oknu. „Co budu dělat teď?“

„Máte zdravotní dovolenou. Počkejte, až se vám vrátí paměť.“

„Jenže ona se nevrátí.“ Řekl to, jako by to věděl jistě. „Doktoři říkali, že po tak dlouhém komatu je jen malá šance.“

Hledal jsem nějaký způsob, jak mu pomoci, ale na nic jsem nepřišel. „To mě mrzí.“

„Mají tu dost místa. Nijak nespěchají na to, vyhodit mě odtud.“ Svezl se zpátky na postel. Vrátil se Tolliver. Zachvěl jsem se a připomněl sám sobě, že si musím nechat dát nějaké léky na tu rýmu. „Zase se za vámi přijdu podívat, za den za dva.“

„To je od vás hezké.“

Něco v Alexiho hlase mě zarazilo. „Nechcete, abych sem chodil?“

Dlouho mlčel. „Vy to nechápete. Chodíte sem a mluvíte o lidech, které bych měl znát, a místech, na která bych se měl pamatovat. Je to k zoufání.“

Upjatě jsem řekl: „Nebudu vás obtěžovat, jestli vám to bude milejší.“

Mluvil, jako by tam Tolliver nebyl. „Vy to pořád nechápete. Sedím den za dnem v tomhle zatraceném pokoji a čekám na vaše kroky. Nebýt vás, neměl bych nikoho, komu na mně záleží. Jsem na vás závislý, a to mě děsí!“

„Alexi.“ Stiskl jsem mu rameno. Tentokrát se nevykroutil. „To mě strašně mrzí. Budu sem chodit každý den, dokud vám nebude líp.“

„Chcete říct, než vám dají loď. Pak budu sám.“

To byla pravda. Na válečné lodi není místo pro zmateného a zraněného důstojníka. „To bude ještě dlouho trvat,“ řekl jsem. „Do té doby budete v pořádku.“

„Myslíte?“ Zadíval se z okna.

Ticho se protahovalo. Tolliver řekl: „Pane Tamarove, tyhle věci chtějí čas. Měl jsem jednou strýčka -“

„Mně čerta starého záleží na vašem strýčkovi!“

Podívali jsme se s Tolliverem na sebe. Řekl jsem: „Nejlepší bude, když půjdeme. Rozčilujeme vás.“

„Jak si přejete.“ Pořád ještě se nepohnul.

„Pojďte, pane Tollivere.“ Pomalu jsem vykročil ke dveřím a pokynul Tolliverovi, ať jde první. Alexi se otočil. Dvěma kroky doběhl ke dveřím a popadl mě za zápěstí. „Pane Seaforte, já -“

Tolliver se vrhl mezi nás a srazil Alexiho na postel.

Chytil jsem ho za paži. „Tollivere, ne!“

„Sáhl na vás!“

Alexi vyskočil. Tolliver si připravil pěsti.

„OKAMŽITĚ TOHO NECHTE, OBA DVA!“ zařval jsem tak, že mě zabolelo v krku, ale zarazilo je to.

„Rozkaz, pane,“ řekl Tolliver. Trochu se chvěl a oklepával si pečlivě nažehlené kalhoty uniformy.

„Tollivere, ke dveřím. Alexi, sedněte si!“

Alexi chtěl něco namítat, pak toho nechal a svezl se na postel. „Strčil do mě!“

„Ano. Dotkl jste se mě.“

„No a co? Vy se mě taky dotýkáte.“

„Já jsem kapitán.“

„Co to má co -“

Tolliver se do toho vložil: „Dotknout se kapitána je hrdelní zločin.“

„Já jsem se přece nepral, jen -“

„Má pravdu, Alexi. Tollivere, on to nevěděl.“

„Je to námořní důstojník.“

„A trpí amnézií. Musíte to brát v úvahu.“

Tolliver polkl. „Rozkaz, pane.“

Aleximu se třásla kolena. „Popraví mě?“

„Alexi, proboha!“

Vrhl se na postel. „Já tomu vašemu světu nerozumím! Můžou mě zabít kvůli něčemu, co mi připadá naprosto nevinné!“

Chraplavě jsem ho pobídl: „Sedněte si.“ Čekal jsem, až poslechne. „Co jste to říkal, když vás pan Tolliver přerušil?“

Alexi zamrkal. „Na tom... Nechtěl jsem, abyste šel pryč. Věděl jsem, že jsem si na vás vylil svoje zoufalství.“

„Ani jeden z vás to nemyslel zle.“ Podíval jsem se do očí Tolliverovi, pak Aleximu. „Chci, abyste to ukončili.“

Tolliver zareagoval první. „Pane Tamarove, nic ve zlém.“

Alexi roztřeseně vstal. „Omlouvám se, že jsem se dotkl vašeho kapitána; chápu, že jste ho chránil.“ Podali si ruce. Po několika trapných okamžicích jsme odešli.

+ + + + +

„Měla jste pravdu.“

„V čem?“ zeptala se Laura Triforthová. Její hlas byl v interkomu zkreslený.

„Ta základna ve Ventuře byla v hrozném stavu. Právě ji reorganizujeme.“ Vyhlédl jsem z okna své kanceláře na ulici.

„Kde ještě jste byl?“

„Zatím nikde.“

„Aha.“ Její mlčení bylo výmluvné.

„Snažil jsem se zbavit nachlazení.“ To byla dost chabá výmluva.

„Co budete dělat s našimi poplatky za dopravu?“

„K tomu nemám pravomoc.“

„A odvolat generála Chartufa, k tomu jste pravomoc měl?“

„Tím si nejsem tak jistý.“ Čím méně o té epizodě řeknu, tím lépe. „Co je s Mantietem?“

„Frederick zmizel. Nikdo neví kam.“

Snažil jsem se ovládnout a nedat na sobě znát svůj vztek. „Vy se všichni znáte, paní Triforthová. Není přece tolik míst, kde by se dalo schovat.“

„Je tu Ústřední město, plantáže, celý kontinent.“

„Většinou divočina,“ připomněl jsem.

„A v ní tisíce mýtin, kde se může schovávat helikoptéra s vypnutou vysílačkou.“

Svírala se mi hruď. „Mantiet málem zabil poručíka Tamarova. Musíme ho dostat před soud.“

Laura promluvila vlídněji: „Málem zabil i vás. My ho chceme najít právě tolik jako vy, pane Seaforte.“

Pochyboval jsem, že by to vůbec šlo. „Dobře.“ Ukončili jsme hovor. Zamračil jsem se na Tollivera.

„Už se uklidnili, pane?“

„Až budu stát o vaše otázky, tak vám řeknu.“ Hlava mi třeštila; jediné, oč jsem stál, bylo lehnout si.

„Promiňte.“ Nezdálo se, že by ho to vyvedlo z míry.

Jaké pocity asi člověk jako Tolliver má ze svého přidělení? Tvrdil mi, že proti mně nic nemá, a já jsem přitom nenáviděl každou minutu, kterou jsem musel strávit v jeho přítomnosti. Věděl jsem, že to ode mě není fér; své povinnosti plnil svědomitě a nijak nedával najevo odpor k mému nevlídnému chování. Ale kdykoli jsem ho viděl, vzpomněl jsem si na to, jak nešťastný jsem byl na Akademii.

Zavrčel jsem: „Paní Triforthová trvá na tom, abych něco udělal s tarify za dopravu.“ Sebral jsem holočipy, které jsem si chtěl odnést domů.

„Ano, pane.“

„To je všechno, co řeknete?“

Trpělivým tónem, jako by jednal s dítětem, odpověděl: „Ano, pane. Mrzí mě, jestli jsem vás urazil.“

Vyšel jsem ven a zabouchl za sebou.

+ + + + +

Usoudil jsem, že čip se svou zprávou můžu klidně donést na Admiralitu osobně, pro případ, že by se mnou admirál chtěl mluvit.

Nechtěl. Předal jsem svůj čip náhradníkovi pana Eifertse a nazdařbůh jsem se vydal po přistávací ploše k terminálu kosmodromu. V obchodě s dárkovými předměty měli laciná lákadla pro turisty, vyrobená na Naději národů, a drahá, dovezená z domova. Poobědval jsem v letištní restauraci. Pak jsem se tam ještě chvíli ochomýtal, protože se mi nechtělo vrátit se do kanceláře a k Tolliverovi.

Právě jsem si prohlížel vystavené holozíny, když mi přes rameno nahlédl poručík. „Dobrý den, kapitáne.“ Připadal mi nějak povědomý.“ Poručík Kahn, pane. Setkali jsme se na stanici.“

„Aha, ano.“

„Už jste slyšel tu novinku?“

Projel mnou záchvěv zděšení. „Další útok?“

„Nic takového, pane. Dnes ráno přistála loď.“

„Aha.“ Přílet lodi o velikosti Hibernie byl kdysi velkou událostí, ale teď lodi přistávaly a odlétaly skoro bez povšimnutí. „Nejspíš se už nemůžou dočkat dovo-“

„Startovala z Lunapolis před devíti měsíci.“

„Cože?“

Kahn se usmál mému ohromení. „Před devíti měsíci. Jediná fúze přímo z mateřské soustavy.“

„Je - proč - chci říct - jak?“

„Má to něco společného s tím, jak fúzují ryby. Naši výzkumníci se do toho dali. Neznám detaily, ale říkají tomu zesílená fúze.“

„Bože dobrý.“ To je změna. Už nebudeme muset snášet nekonečné cesty ke hvězdám. Devět měsíců, to je - to je chvilička.

„Victoria se jmenuje. Je malá, ale, Bože, strašně rychlá.“

Nad tím klením jsem se zamračil. „Jak malá?“

„Čtyřiadvacet mužů posádky, dvaačtyřicet cestujících. Vlastně je to jen šalupa. Vůbec nevědí, do jaké třídy ji zařadit.“

„Tak ať jí říkají rychlík.“

„Ano, pane.“ Usmíval se; i on sdílel mé nadšení z té neuvěřitelné zprávy. „Přistála ráno s depešemi pro admirála.“

„A máte o tom vůbec mluvit, poručíku?“

Chvilku se tvářil znepokojeně. „Ale, pane, vy jste přece generální inspektor. Kdybych to neměl říct vám, tak komu už bych měl věřit?“ Znovu se rozzářil. „Slyšel jsem, že ji hodně oholili, aby snížili hmotnost. Má jen dva lasery, jeden na přídi, jeden na zádi.“

Podotkl jsem: „No, v tom případě je dobře, že je tak rychlá. Jen se dvěma lasery se s rybami bojovat nedá.“

„Strašně rád bych ji viděl. Vlastně hodlám hned dnes žádat o přeložení.“

Uvažoval jsem o těch dlouhých pomalých dnech. Šestnáct měsíců z Lunapolis na Naději národů; teď se ten čas sníží skoro na polovinu. Jaký vliv to bude mít na autoritu kapitána? Co když vědci cestu ještě víc zkrátí? Bude nakonec muset kapitán všechna důležitější rozhodnutí nechávat na Admiralitě? Co kdybych byl své vzbouřence musel uvěznit a předat je k stíhání až v přístavu? Byl bych dokázal udržet disciplínu, kdybych je nebyl pověsil?

Zaplatil jsem a vrátil se do kanceláře.

+ + + + +

„Letím na orbitální stanici.“

„Máte nějaký konkrétní program, pane?“

„Jen se rozhlédnu.“ Možná se mi podaří okouknout Victorii. A možná taky ne.

„To je všechno?“

„V podstatě ano.“ A podívat se, jaké potíže bych mohl způsobit. Snažil jsem se představit si admirálovu reakci, kdybych odvolal generála Tho stejně jako Chartufa.

„Kdy se setkáte s plantážníky?“

„Až se vrátím.“ Udělal jsem si poznámku, že chci v personálním požádat o výměnu Tollivera; sám jeho hlas mě rozčiloval. „Zamluvte nám místa v raketoplánu.“

„Rozkaz, pane. Jeden letí v devět večer.“ Dost času dojet domů a sbalit si věci na jednu noc.

„Už máme to hlášení od proviantťáka?“

„Ne, pane.“

„Dojeďte na kosmodrom a přineste ho.“

„Rozkaz, pane. A když proviantní důstojník řekne, že není ještě hotové?“

„Tak ať vám dá, co má. Chceme vědět, jaké zásoby to tady na kosmodromu leží a jak dlouho tam jsou. Sejdeme se v devět.“

V bytě bylo ticho a tma; nejdřív jsem myslel, že je Annie pryč. Našel jsem ji, jak leží na břiše na posteli, úplně oblečená.

„Budu přes noc na stanici.“

„Hm,“ řekla do polštáře.

Naházel jsem do pytle pár košil a toaletní potřeby. „Nevím jistě, kdy se vrátím. Asi zítra.“

„Dobře.“

„Tak nashle.“ Z nějakého důvodu mě bolelo na hrudi.

„Nashle.“

Chvilku jsem postál u dveří, ale rozhodl jsem se neříkat už nic. Na letiště jsem jel naším elektromobilem; Annie řídí nerada a nebude ho postrádat.

Ulicemi jsem projížděl opatrně. I když jsem byl na předměstí, necítil jsem se tak klidně jako na Plantážní silnici; kolem bylo příliš mnoho aut. Pečlivě jsem se rozhlížel po tahačích a autobusech, které by se na mě mohly odněkud vyřítit.

Po silnici šlo i pár pěších; na každého chodce jsem hleděl s podezřením a napůl čekal, že se mi vrhne do cesty. Minul jsem námořníka, který čekal, až bude moci přejít cestu. Dámu se psem. Chlapce s ruksakem.

Dupl jsem na brzdu. Chlapec se po mně polekaně podíval.

Stáhl jsem okénko. „Jerenci? Co tady děláš?“

Couvl. Zařadil jsem zpátečku a s nervózním pohledem do zrcátka jsem couval k němu. „Ví tvůj otec, že jsi -“

Rozběhl se po chodníku směrem od kosmodromu.

Sledoval jsem, jak mizí za rohem. Zavrtěl jsem hlavou a jel dál. Ten chlapec nebyl můj problém. Ze zdvořilosti zavolám Harmonovi, že jsem viděl jeho syna. Může vzít heli a letět ho do Ústředního města hledat. Tou dobou už ovšem bude tma a kluk kdovíkde.

Zaparkoval jsem u kosmodromu. Měl jsem ještě půl hodiny čas. Na dráhu to bylo jen pár kroků.

Zakašlal jsem. Jerence nebyla moje starost. Jako generální inspektor jsem měl za úkol kontrolovat vojenskou připravenost. Na druhé straně nikdo nezrušil mé pověření jako styčného důstojníka mezi námořnictvem a plantážníky. To ale neznamená...

Sakra. Znova jsem nastartoval auto a vyjel z parkoviště. Bez ohledu na provoz jsem se hnal zpátky k Ústřednímu městu a sledoval obě strany silnice.

Něco se pohnulo. Zpomalil jsem a zahleděl se mezi domy. Nic. Jel jsem další kilometr. Tak daleko Jerence ještě doběhnout nemohl; zastavil jsem a obrátil. Když jsem dojel k tomu domu, kde jsem zahlédl pohyb, vystoupil jsem a došel k němu. Všude byl klid.

Dům vypadal prázdný a temný, zahrada byla zarostlá plevelem. Po chlapci ani stopy, a já jsem se nechtěl nikam vloupávat. Vykročil jsem zpátky k autu, zaváhal a zase jsem se obrátil. Proklel jsem se za své bláznovství a obešel jsem dům dozadu. Jen jsem se modlil, aby na mě nevyběhl rozzuřený majitel s omračovací pistolí.

Chlapec vyrazil ode dveří a hnal se přes zahradu.

Skočil jsem po něm a minul. Vyběhl po příjezdové cestě ven a zamířil k centru. Batoh mu na zádech poskakoval.

Řítil jsem se za ním.

Jerence byl rychlejší. Sako mě škrtilo na prsou. Pokoušel jsem se při běhu rozepnout knoflíky. Chlapec se ohlédl, uviděl mě a zrychlil. Vytáhl jsem ze saka jednu ruku, pak druhou, a

celé sako jsem odhodil. V Akademii jsme běhávali čtvrtku, půlku i míli. Nebyl jsem nikdy nejrychlejší ze své jednotky, ale obvykle se mi podařilo udržet si dostatečný náskok před instruktorem, který běžel poslední. Když se vás dotkl svou hůlkou, znamenalo to lavici.

Moje vidění se zúžilo jen na chodník přede mnou. Snažil jsem se udržovat rytmus. Další blok. Aspoň jsem s ním držel krok. Dělal jsem, co jsem mohl. Dýchal jsem přerývaně, srdce mi bušilo.

Vzdálenost mezi námi se pomalu zmenšovala.

Žena plející zahrádku se zájmem sledovala, jak se ženu kolem. Doufal jsem, že zavolá policii; chtěl jsem jí to i říct, ale byl jsem tak uštvaný, že jsem nedokázal promluvit. Takhle už to dlouho nevydržím.

Jerence přede mnou zakopl. Znovu se zvedl a utíkal dál, ale já jsem získal několik cenných metrů. Teď i on zpomaloval. Představil jsem si svého instruktora, přivolal v duchu obávanou hůlku a dotáhl se na prchajícího chlapce na vzdálenost jednoho dvou metrů. Prudce odbočil vlevo. Skočil jsem po něm, popadl ho v pase, a oba jsme se svalili na neposekaný trávník.

Jerence kolem sebe zoufale kopal, jak se snažil vykroutit. Hruď se mi těžce Vzdouvala, plíce jsem měl v jednom ohni. Překulil jsem se na něj a sedl mu na záda. Po tváři mi stékal pot, jak jsem lapal po dechu. Chlapec pode mnou se nemohl ani hnout.

Konečně jsem dokázal promluvit.“Vstávej!“ Pevně jsem ho držel za paži.

„Nechte mě bejt! Nemáte právo -“ Násilím jsem ho zvedl. „Jdeme.“ Nohy se mi chvěly; doufal jsem, že si toho nevšimne.

„Proč?“ Nasupený hlas, nenávistný pohled.

„Utíkal jsi.“ Nebyla to otázka.

„Starejte se o svý!“

„Není to moje věc.“ Znovu jsem se nadechl, jak to šlo, a postrkoval ho k autu, které zůstalo o mnoho bloků za námi. „Ale znám tvého otce.“

„No a?“

„A viděl jsem jeho obličej, když tě našel v tom havarovaném autě.“ Jerence se zastavil a vzdoroval mému pobízení. Prudce jsem do něj vrazil oběma rukama; zapotácel se a upadl. „Vstaň, mladej. A nezkoušej utéct, nebo...“

„Nebo?“ ušklíbl se.

„Až tě chytím, tak ti zlomím ruku.“

Díval se na mě, odhadoval mě. Neochotně kývl a srovnal se mnou krok. „Jo, jste dost vazba, abyste mě zmlátil. A asi byste to taky udělal; jste stejnej jako všichni.“

Ještě jsem pořádně nepopadl dech. „Kdo všichni?“

„Táta a ostatní. Dělej, co ti říkáme. Buď sedlák. Žij do smrti na plantáži, kde široko daleko nic néni.“

Pohrdlivě jsem odfrknul. „Ty se tak máš proč litovat.“ Nakonec zdědí víc, než si já vydělám za celý život.

„Ničemu nerozumíte.“ Neochotně se vlekl přede mnou. „Nikdo.“

Připadalo mi to jako několik hodin, než jsme došli k mému autu. Otevřel jsem dveře a strčil ho dovnitř. „Dotkni se dveří, a uvidíš,“ předstíral jsem sebejistotu. Obešel jsem auto k volantu. Jerence se schoulil na svém místě a já jsem vyrazil zpátky ke kosmodromu.

„Co uděláte?“

„Zavolám tvému otci.“

„No děkuju.“

„Není zač.“ Tím rozhovor skončil.

Zaparkoval jsem, vystoupil, otevřel jeho dveře. Jerence vylezl a celý se třásl. Noc byla chladná; zapnul si bundu. Vedl jsem ho k terminálu.

„Tudy, pane,“ běžel ke mně Tolliver. „Raketoplán už je připravený - není vám nic?“

„Jsem v pořádku.“ Zahlédl jsem veřejnou budku a vyrazil jsem k ní; Jerence jsem táhl s sebou.

Pustil jsem ho a uvelebil se v budce, vděčný za možnost posadit se. Vyťukal jsem číslo Harmona Bransteada. Požádám některého z úředníků letiště, aby na chlapce dohlédl, než Harmon dorazí. Jerence venku to mlčky, zachmuřeně sledoval.

Tolliver zaklepal na transplex. „Máme jen minutu. Mám je požádat, aby raketoplán zdrželi?“

„Ne, já jen -“

Jerence vyrazil.

Tolliver jen zíral. Vyletěl jsem. „Chyťte ho!“ Postrčil jsem ho za prchajícím mladíkem. „Honem!“

Zamrkal, než mu to došlo, pak se otočil a rozběhl za Jerencem.

Tolliver byl na Akademii při cvičeních vždycky rychlejší než já.

Chytil chlapce na parkovišti, chvilku s ním zápasil, zkroutil mu ruku za záda, a vedl ho tak dovnitř. Jerence sebou marně mrskal.

Tolliver zavrčel: „Kapitán tě chce tady, mladej!“ Postrčil ho dopředu, skoro mně do klína.

Podíval jsem se na hodinky. Nebyl čas volat Harmona, nebyl čas zařídit, aby chlapce někdo ohlídal. „Zatra-“ Vzpamatoval jsem se.“- zatrápeně! Nestihneme raketoplán!“

„O co jde, pane?“

„To je Bransteadův syn. Utíká.“

„Mám tu s ním zůstat, a přiletět za vámi ráno?“

„Ne, potřebuji vás tam.“ Rozhodl jsem se. „Vezměte ho s sebou. Harmonovi zavoláme ze stanice.“

Jerence se mračil. „Jestli mě unesete, dá vás táta zavřít!“

Tolliver se k němu prudce otočil. „Budeš dělat, co ti kapitán řekne.“

„Budu křičet!“

„Nepouštějte toho výtržníka.“ Spěchal jsem ke vchodu.

Tak brutální tón, jaký teď Tolliver nasadil, jsem snad neslyšel ani na Akademii. „Já se postarám, abys měl důvod křičet. Hni se, dokud můžeš!“

Jerence klusal vedle Tollivera a veškerý vzdor z něj vyprchal. „Nenuťte mě letět z planety,“ prosil. „Nikdy jsem neseděl v žádném tomhle autobuse. Jsou nebezpečné.“

Šetřil jsem si dech na chůzi. U dveří čekal stevard. „Máte místo pro jednoho navíc?“ ptal jsem se. Jerence se snažil vykroutit. Tolliver ho popadl za límec.

„Místa máme, pane. Ten chlapec letí také?“

„Ano.“ Jerence protestoval výkřikem. Ovládl jsem se a neohlédl se. „Služební záležitost. Je můj host.“

Stevard pohlédl na můj průkaz a kývl. „Ať si stoupne na váhu s vámi.“ Jerence poslechl, mnul si paži a probodával Tollivera vyčítavým pohledem. Po zvážení jsme se posadili. Usadil jsem Jerence mezi nás, připoutal jsem se a připravil se na akceleraci.

Jerence se vrtěl a poposedával, rozhlížel se po letounu, vykukoval z okének. „Co se bude dít? Bolí to?“

„Jo,“ zavrčel Tolliver.

Sklopil jsem sedadlo. „Nestrašte ho.“ Ten kluk je už tak vyděšený až až. Jerenci, opři se. Pár minut po startu ucítíš velký tlak. Zachovej klid. Uvolni prsní svaly. Nech ten tlak na sebe působit, nebojuj s ním.“

Tolliverovi to zaškubalo v koutcích. „Mluvíte jako seržant, pane.“

Proti své vůli jsem se usmál. Člověk se pořád učí. Odstartovali jsme. Krátká pevná křídla raketoplánu se zakousla do vzduchu.

Asi ve dvou tisících metrech se křídla posunula dozadu, špice se obrátila vzhůru a trysky zabraly. Jerence zafňukal. Než začala být akcelerace příliš velká, natáhl jsem se a stiskl mu ruku. Pak jsem sevřel područky svého křesla a zaťal svaly na prsou.

+ + + + +

„Jste v pořádku, pane?“

Odstrčil jsem Tolliverovu ruku. „Nic mi není.“

Naklonil se ke mně s obavami v očích. „Omdlel jste.“

„Kde jsme?“

„Blížíme se ke stanici.“

Hruď mě bolela. Ten běh za Jerencem mi nepřidal. Zamrkal jsem a rozhlédl se. Jerence byl zelený. Pořád dokola polykal a svíral područky, jako by se musel v sedadle držet.

Tolliver sledoval můj pohled. „Pozvracej mě, chlapče, a já tě obrátím naruby a zbytek hodím do recyklátorů.“

Jerence zasténal.

„Nepřehánějte to,“ zavrčel jsem. „Rozkaz, pane,“ řekl Tolliver nechápavě. Zavřel jsem oči, srdce mi bušilo. Až přistaneme, čeká mě nekonečné chození po celé stanici. Taky budu muset čelit ne příliš přátelské reakci generála Tho, až se dozví, proč jsem přijel. Budu muset říct Harmonu Bransteadovi, že jsem násilím odvezl jeho syna z planety. A taky budu muset najít nějaké místo, kde bych chlapce bezpečně umístil, zatímco budu pracovat.

Kdybych jen byl Jerence ani ten jeho zatrápený ruksak ani okem nezahlédl.

Klimbal jsem a přál si, aby mi bylo lépe. O celé věky později se průlezy spojily a dveře se se syčením otevřely. Opatrně jsem se zvedl a počkal, až se mi přestane točit hlava. „Pojď s námi,“ řekl jsem. Pod vlivem gravitronů stanice se Jerencovi pomalu začala vracet barva.

„Kam, pane Seaforte?“ V tom neznámém prostředí se radši držel u mě.

„Řekneme tvému otci, co se stalo.“

„Musíte?“ Krotce vedle mě klusal ke schodišti.

„Ano.“

Když uviděl mou tvář, odpustil si další protesty. Plahočili jsme se nekonečnými chodbami a sestoupili na pátou úroveň. Pak jsme ještě museli jít dost daleko k centrále. I když už byla skoro půlnoc, po chodbách pořád ještě přecházeli poručíci a praporčíci za svými úkoly. Nepřítomně jsem oplácel jejich pozdravy a téměř nevnímal jejich udivené pohledy. Civilisty tady skoro nebylo vidět; děti už vůbec ne.

Nechal jsem Jerence čekat venku s Tolliverem. Spojaři mi zavolali plantáž Branstead. Vzápětí se ozval Harmon. Nenapadlo mě požádat o soukromou linku; náš rozhovor se praskavě linul z reproduktorů a oba spojaři poslouchali. Teď se celý personál stanice dozví, že jsem já, blázen, unesl plantážníkova syna. „Kapitán Seafort? Promiňte, ale nemám moc času; byl jsem zrovna na cestě do Ústředního města. Rodinná záležitost.“

„Nejedete náhodou hledat Jerence?“

Pauza. „Jak to víte?“

„Je se mnou.“

„S vámi?“ Znělo to ohromeně. „Proč za vámi chodil?“

„No, ono to takhle přesně nebylo.“ Vysvětlil jsem mu to.

„Takže teď je na orbitální stanici?“

„Ano.“ Čekal jsem výbuch.

„Kdybyste ho byl nechal v Ústředním městě, mohl jsem si pro něj přijet.“

„Na to nebyl čas, a on měl cukání utéct.“

Povzdechl si. „No, asi je mu tam líp, než kdyby se toulal někde ve městě. Od té doby, co si vzal do hlavy, že nechce být farmářem, není s ním k vydržení.“ Pauza. „Dejte mi vědět, až se budete vracet; přijedu si pro něj k raketoplánu.“

„Dobře. Mám zatím Jerencovi něco vyřídit?“

Zlověstně řekl: „Ano. Vyřiďte mu, že až s ním skončím, bude litovat, že se vůbec narodil.“ Linka ztichla.

Jerence nervózně čekal pod Tolliverovým bdělým dohledem. „Co říkal?“

Vyřídil jsem mu vzkaz.

Ušklíbl se. „To lituju skoro pořád.“ Víc nedodal.

V kanceláři generála Tho měl službu seržant, který zavrtěl hlavou. „Už odešel do svého bytu, pane. Mám mu zavolat?“

„Ne.“ Už tak generála moc nenadchnu, když se budu hrabat v jeho záležitostech. „To počká do rána.“ Vedl jsem své stádečko do námořní ubytovny a zapsal nás tam na noc.

Byl jsem vyčerpaný, ale několik hodin jsem se marně převaloval na lůžku. Nakonec jsem to vzdal, navlékl jsem na sebe šaty a vyšel ven.

Jídelna byla zavřená, stejně tak většina kanceláří. Na centrále přirozeně služba byla, i na námořním velitelství, ale ani tam, ani tam jsem neměl co dělat. Toulal jsem se po chodbách a doufal jsem, že se utahám tak, abych usnul. Nevěnoval jsem velkou pozornost tomu, kam jdu.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“

Trhl jsem sebou a uviděl strážného U. N. A. F. „Ehm, kde to jsem? Co je tady vevnitř?“

„To je kotviště Victorie, pane. Jste na třetí úrovni.“

Zastavil se mi dech. „Victoria. Je odněkud vidět?“

Ukázal na nejbližší okénko.

„Díky.“ Vykoukl jsem transplexem do kotviště, které bylo za ním, ale z té neuvěřitelně rychlé lodi, jež za ním kotvila, jsem mnoho neviděl. Jen část jejích kotoučů, a ty vypadaly jako každá jiná loď.

Cinknul zvonek. Rozsvítilo se červené světlo, jak se otevíral vnitřní vchod Victorie; někdo šel z lodi na stanici. Ačkoli spojení mezi lodí a stanicí bylo vzduchotěsné, vnitřní a vnější dveře se nikdy neotevíraly najednou.

Otevřely se dveře stanice. Mladý praporčík v nažehlené nové uniformě vyšel ven. Uviděl mou uniformu, zasalutoval a postavil se do pozoru.

„Pokra- Ricky!“

Ricardo Fuentes, plavčík na Hibernii při mé první plavbě, se snažil zachovat si vážný výraz. Pak to nevydržel a radostně se usmál.

„Pokračujte, pane Fuentesi.“ Zaváhal jsem a vztáhl k němu ruku.

„Říkali mi, že jste někde v soustavě Naděje národů, pane.“ Stiskl mi ruku se zjevným potěšením.

„Bohužel na pevnině. Vy jste ale vyrostl, chlapče.“ Když jsem Rickyho Fuentese viděl naposled, bylo mu třináct, právě byl povýšen z kadeta na praporčíka a odjížděl na rok studovat na Akademii.

„Už je mi skoro šestnáct, pane.“

„Bože dobrý.“

„Vicky je moje první přidělení. Že je drsná? Komandant Kearsey mi tenhle flek zařídil za to, že jsem byl první v navigaci.“

„No skvěle!“

„Díky, pane.“ Po chvilce dodal: „Proč jste tady, pane?“ Praporčíkovi do toho sice naprosto nic nebylo, ale zdálo se, že Ricky si vůbec neuvědomuje nějaké porušení protokolu.

Úsměv mi zmizel z tváře. „Mám tu nějaké pověření od admirála.“

„Ano, pane. Já myslel tady u dveří.“

Usmál jsem se. Ricky neztratil nic ze svého mladistvého nadšení.

„Koukám se na ten nový zázrak.“ Zmlkli jsme. Neochotně jsem řekl: „Tak já půjdu.“

„Ano, pane. Moc rád jsem vás zase viděl.“ Když jsem se obracel, vyhrkl: „Chtěl byste si ji prohlédnout? Myslím uvnitř?“

Jestli bych chtěl? Dal bych za to několik prstů, jestli ne celou ruku. Ukázal jsem na vyhlášku v chodbě. „Je tam přístup jen na zvláštní povolení, Ricky.“

„Když dovolíte, zeptám se poručíka Steinera, pane. Má noční službu. Až odnesu tahle hlášení na velitelství.“ Zamával pouzdrem s čipy.

„Neobtěžujte ho. Tak důležité to není.“ Zatajil jsem dech.

„Rozkaz, pane. Ale pan Steiner je dobrý, pane, a asi by mi dovolil, abych vám ji ukázal.“

„No...“

„Jen na mě počkejte, až tohle odnesu, pane. Budu zpátky tak rychle, jak to jen půjde.“

Podvolil jsem se. „Tak dobře, pane Fuentesi.“

„Prima, pane. Budu se snažit spěchat, ale jestli dostanu ještě nějakou důtku za běhání, tak mám průšvih.“ Znovu zasalutoval a zmizel. Jeho tempo... no, přímo běh to nebyl.

O půl hodiny později jsem si potřásal rukou s důstojníky Victorie. „Omlouvám se, kapitáne Martesi. Neměl jsem ponětí, že vás pan Steiner vzbudí.“ Jako řádný kapitán jsem mu byl nadřízen, ale na palubě jeho lodi jsem žádná práva neměl.

Mladý komandér se usmál a odbyl mou omluvu mávnutím ruky. „To musel, pane. Já jediný tady mám právo povolovat návštěvy.“

„Omlouvám se.“

„Ale, pane, měl jste přece sám už tři lodi. Co byste si asi tak pomyslel o kapitánovi, kterému by vadilo, když ho někdo v noci vzbudí?“

„Na tom něco je.“ Trochu jsem se uvolnil. Už jako praporčík se člověk naučí spát, když má zrovna příležitost, a nikdy nečekat nerušenou noc.

„Kromě toho je pro mě čest se s vámi seznámit, pane Seaforte. Hodně jsme o vás slyšeli. Nejdřív vám ukážu můstek, jestli chcete. Děkuji, pane Fuentesi, to je všechno.“

Ricky protáhl tvář. „Rozkaz, pane.“ Zasalutoval, obrátil se na podpatku a odešel. Vax Holser, kdysi jeho nadřízený, ho dobře vycvičil.

Můstek byl hodně podobný tomu, jaký jsem měl na Vyzývateli. Postavil jsem se za křeslo kapitána Martese a pohlédl na přístroje; on sám a poručík Steiner mi stáli po boku. Jen obrazovka fúzního motoru se lišila od těch, které jsem znal. Kde jsem byl zvyklý přejíždět prstem od VYPNUTO k ZAPNUTO, byly teď nápisy tři: VYPNUTO, ŽHAVENÍ a ZAPNUTO. Pozvedl jsem obočí.

„Je to zesílená fúze, pane Seaforte. Začneme tím, že nažhavíme motory, uvedeme je do chodu, ale jejich výkon udržujeme těsně pod hranicí fúze. Pak spojíme zesilovací vlnu s N-vlnou a fúzujeme.“

Hlava se mi točila. Nikdy jsem tak úplně nepochopil technické aspekty fúze, ať jsem se snažil, jak chtěl. „Těsně pod hranicí... to zní nebezpečně.“

Usmál se. „Taky je. Žhavení je dost přiléhavý výraz, protože šachty motoru se dost rozpálí. Máte jen dvacet vteřin na synchronizaci vln, jinak to musíte celé vypnout.“

„Vypnula bych je automaticky,“ řekl chladný ženský hlas z reproduktoru.

„No jistě.“ Udělal rezignované gesto. „Kapitáne Seaforte, to je náš čítač Rosetta.“

„Dobrý večer,“ řekl jsem v rozpacích.

„Dobrý večer, kapitáne.“ Drobounká pauza. „Nebo spíš dobrou noc. Není trochu pozdě na návštěvy?“

„Rosetto!“ Martes byl krajně pohoršený. „Pan Seafort je kapitán U. N. N. S. !“

„Já vím. William mi poslal jeho složku. Ptala jsem se čistě z informačních důvodů. Žádná neuctivost nebyla zamýšlena, a neměla by být přisuzována.“

„Tak dost. Rosetto, zobraz pohled na záď, prosím.“

„Rozkaz, pane,“ řekla upjatě. Skoro okamžitě se na veliké simulbrazovce, která vyplňovala celou přední stranu můstku, objevil obraz ze záďové kamery.

Velké lodi, jako třeba Hibernia, mají tři úrovně. Menší lodi, jako Vyzývatel, jen dvě. Námořnictvo mělo i pár kutrů jen s jednou úrovní, ale ty už byly zastaralé; bylo ekonomičtější stavět lodi, které mohly dopravit dostatečné množství nákladu, tedy větší. Victoria byla dvoupalubní.

V té chvíli se na obrazovce objevila vlnová komora za strojovnou. Tam, kde má normální loď záď naklánějící se ven v elegantní křivce, měla Victoria něco, co vypadalo jako tlustý pahýl. Její šachta také nesahala tak daleko dozadu, jak jsem čekal.

„Vypadá to divně, že?“

„Ano, pane Martesi.“

„Žádná krasavice není, ale žene to jako deset čertů.“

Ten výraz se mi nelíbil, ale ze zdvořilosti jsem neřekl nic. „Jaké další zvláštnosti ještě má?“

„Žádné, kromě toho, že nám omezili nákladové prostory na minimum. Samozřejmě máme dost málo laserů.“

„Proč?“

„Aby se ušetřilo na váze, pane,“ vysvětloval Steiner. „S vahou laserových instalací navíc bychom ji do fúze nedostali.“

„Aha.“ Fúze byla záhada, do jejíchž hlubin nikdy nedokážu proniknout.

„Bram je náš odborník na zesílenou fúzi,“ podotkl kapitán. „Kdyby se něco stalo s ním a s šéfinženýrem, tak poletíme leda podle manuálů. Ale v každém případě z nás udělali něco jako chromou kachnu. Nebo spíš tryskovou kachnu. Můžeme utíkat, ale ne bojovat. To je jediný důvod, proč z ní rád odejdu.“

Vzhlédl jsem. „Prosím?“

„Od příštího týdne mě překládají.“ Oči mu zazářily. „Doufám, že na bojovou loď.“

„Kdo vás nahradí?“

„Nevím.“ Ukázal dolů pod loď. „Na pevnině jsem ještě nebyl. Jaké to tam je?“

Musel jsem se přinutit myslet na odpověď. „Naděje národů? Je krásná. Čeká vás dovolená?“

„Tu musíme odložit až po příští plavbě, pane. Byli jsme na cestě jen devět měsíců.“

Nechal jsem je, aby mě provedli po celé lodi. Svou vyšší hodnost jsem uplatnil jedinkrát, a to když jsem zakázal Martesovi, aby budil ostatní důstojníky nebo členy posádky, kteří právě neměli službu. Konečně jsem se ocitl u východu a loučil jsem se.

„Děkuji vám za vaši pohostinnost, kapitáne. A vám také, poručíku.“

Mladý komandér se usmál. „To stojí za hodinu spánku, když budu moci říkat, že jsem se seznámil s kapitánem Seafortem.“

Odkašlal jsem si. „Ehm. Tak tedy...“ Zastavil jsem se u dveří. „Váš pan Fuentes. Musím ho jen pochválit. Vzorný důstojník.“

„Ricky? To je dobrý kluk. A vyprávěl nám o vás.“

„Aha.“ Zasalutoval jsem a rychle zmizel.

10

„Kontrolovat moje záznamy dodávek?“

„Ano, pane.“ Snažil jsem se podívat se generálu Tho do očí. Když jsem vešel, přátelsky mě vítal. Teď bylo jeho chování úplně jiné.

„Ale - proč?“ Prudce vstal. „No, to je jedno. Máte admirálovo pověření. Proč, do toho mi nic není.“

„Chci jen-“

„William má všechny naše záznamy. Můžete si je prostudovat tady, jestli chcete.“

„Nemusím vám zabrat kancelář. Můžu -“

„Až skončíte, tak to třeba už nebude moje kancelář.“

Zíral jsem na něj a snažil se pochopit, jak to myslí. Zkusil jsem se zeptat: „Myslíte generála Chartufa? Ten -“

„Do toho mi taky nic není. Prověřujte si záznamy, jak je vám libo.“ To bylo jasné znamení k odchodu. S hořícími tvářemi jsem zmizel.

V přední kanceláři čekali Tolliver a Jerence. Sklonil jsem se nad seržantovým stolem. „Kde bych našel volný terminál?“

„Jestli potřebujete soukromí, použijte kancelář proviantního důstojníka, to je o dvoje dveře dál na východ.“

„Děkuji. Pojďte se mnou,“ řekl jsem úsečně a vyrazil jsem. Můj poručík a jeho svěřenec mě následovali. V duchu jsem se proklínal za ctižádost, která mi pověsila na krk tuhle špiclovskou práci. Byl jsem nevyspalý, podrážděný, a ještě jsem se nevzpamatoval z toho bláznivého běhu Ústředním městem.

Jerence zachmuřeně šoural nohama. „Kam mě vedete?“

„Tollivere, postarejte se, ať o něm nevím.“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver se usmál. „Řekni něco, chlapče. Cokoliv.“

Jerence polkl. Mlčky jsme došli do kanceláře proviantního důstojníka. Desátník v přední kanceláři se zvedl. Zavrčel jsem: „Posílá mě generál Tho. Kde máte terminál?“

„V kanceláři pana Caryho, tady uvnitř. Ale asi byste neměl -“ To už jsem otevíral dveře. Ovládací pult stál pod velkou obrazovkou, která připomínala simulbrazovku na lodi.

Když jsem si k němu sedl, uvědomil jsem si, že nemám nejmenší ponětí, jak se čítač stanice aktivuje. Na lodi bych samozřejmě vyťukal svůj identifikační kód. Zkusil jsem to.

„Můžu vám být nějak nápomocný, kapitáne?“ Ten hlas odnikud mě vyděsil.

„Ehm, ano, Williame. Jak mám žádat o data?“

„Můžete se mě zkusit zeptat.“ Byl bych přísahal, že se usmál.

„Dobře.“ Pohlédl jsem na Tollivera. Jestli ho to pobavilo, měl dost rozumu, že si to nechal pro sebe. „Williame, ukaž na obrazovce nákladové listy na dodaný náklad za poslední rok, prosím.“

„Jistě, pane.“ Obrazovka se zaplnila dřív, než to dořekl.

Snažil jsem se nějak se vyznat v té obrovské spoustě údajů. „Ehm, ukaž mi data dodání.“

„Tady jsou, pane Seaforte.“ Zvýraznil je barevně.

Neuvědomil jsem si, kolik nákladu proudí z domovské soustavy na Naději národů. Obrazovka byla přecpaná údaji, a i tak se tam vešly jen první dva měsíce.

Pak jsem si uvědomil, že to nemusím zkoumat všechno.“ Jen vojenské dodávky, prosím.“

Obrazovka se změnila. Dat bylo méně, a já jsem si mohl prohlížet čtyři měsíce najednou. Williamovy záznamy měly mnoho sloupců a stovky řádek. Každé řádka představovala jednu zásilku přepravenou na vzdálenost šedesáti devíti světelných let ze Země, aby podpořila naše zdejší vojenské přípravy. Větší síla než tady byla soustředěna už jen v domovské soustavě.

„Ukaž mi, prosím, komu je každá zásilka určena a kam směřovala.“

„Ano, kapitáne.“

Prohlížel jsem si data. „Teď kam byla dodána a kdy.“

„Tady to máte. Čím jste tak naštval velitele?“

„Teď přidej - prosím?“

„Generál Tho vypadal dost nasupeně, když jste odešel z jeho kanceláře. Tak jsem chtěl vědět proč.“

„Byl jsi tam. Neslyšel jsi, o čem jsme mluvili?“

„Samozřejmě že ne,“ ohradil se dotčeně.“ Nemůžu poslouchat bez vyzvání.“

„Aha.“

„Když jste odešel, měl generál Tho pár poznámek. Nepřikázal mi, abych je vymazal.“

„Neopakuj jeho soukromé hovory,“ zarazil jsem ho rychle. „Ukaž mi další dva měsíce.“

„Dobře.“ Znělo to jako povzdech. Prohlížel jsem údaje o dodávkách. Mnoho nákladů bylo vyloženo v Ústředním městě. Pár jich šlo rovnou na základnu ve Ventuře, ale většina zásob pro Venturu se – „Musím na záchod.“

Tolliver už se zvedl. Jediným rychlým pohybem popadl Jerence za paži a postrčil ho ke dveřím. „Promiňte, pane.“ A byli pryč.

Skoro všechny zásoby pro Venturu se překládaly v Ústředním městě a většina z nich tam dosud čekala. Nebylo divu, základna ještě neměla ani slušnou přistávací dráhu; jen ty nejmenší raketoplány ze stanice mohly vyložit náklad rovnou tam. Ale to pan Eiferts brzo napraví.

„Williame, ukaž mi rozpisy zásobovacích požadavků a skutečná data dodání.“ Studoval jsem tabulku, kterou vytvořil. Vypadalo to, že generál Tho termíny dodávek plní; náklad se vykládal z přilétajících lodí a bárek a vozil se do Ústředního města podle plánu.

Dveře se otevřely; Jerence a Tolliver si zase sedli. Chlapec se schoulil v koutě a tiše plakal. Pozvedl jsem obočí. Tolliver se tvářil, že nic nevidí. Rozhodl jsem se nevidět také, jako by šlo o praporčíka.

„Tady žádné problémy nejsou,“ řekl jsem Tolliverovi. Došel ke mně a podíval se přes mé rameno na obrazovku.

„Jak daleko dozadu jste to kontroloval, pane?“

„Rok.“

„A jak moc donedávna?“

Jeho otázky mě rozčilovaly. „Do současnosti.“

V reproduktoru to zapraskalo. „Před Victorií přistála naposledy Cordoba, kapitáne. Před čtyřmi týdny.“

„Díky, Williame.“ Podíval jsem se do tabulky; náklad Cordoby tu byl zapsán jako dodaný do Ústředního města podle požadavku. „No, tím, myslím, končíme. Tohle všechno jsme mohli udělat zdola.“ Vstal jsem a vypnul obrazovku.

„Dobře, že generál Tho nemá ve svých záznamech takový zmatek jako proviantní důstojník,“ podotkl Tolliver.

„To je pravda.“ Hlava mě bolela a nechtělo se mi diskutovat o ničem, o čem jsem nemusel. „Tho nedovolí, aby se mu administrativa vymkla z rukou.“ Ušklíbl jsem se na Tollivera. „Asi bychom mohli zajít ještě do skladišť. Vstávej, Jerenci, tady jsme skončili.“

Chlapec rychle vyskočil a polekaně se podíval na Tollivera. Otevřel jsem dveře a vzpomněl jsem si na ty zoufale nekonečné hory záznamů a zpráv na lodi, jako je Hibernia. „Williame, jak často se dodávky aktualizují?“

„Skutečné dodávky, kapitáne, nebo data požadavků?“

„Samozřejmě že skutečné. Data požadavků se přece neaktualizují.“

„Data dodávek vkládám okamžitě, jakmile raketoplány se svým nákladem přistanou.“

„A kdo zadává data, v nichž podle požadavků proviantního důstojníka mají být dodány?“ Vrátil jsem se k pultu.

Kratičká pauza. „Kdy, pane Seaforte?“

Snažil jsem se ovládnout. „Říkal jsi, že se zadávají jen jednou.“

„Ne, kapitáne,“ odpověděl William škrobeně. „To jste řekl vy.“

Bylo to jako tahat zuby. „Kdy ještě se aktualizuje požadované datum dodání?“

„Přibližně jednou měsíčně, kapitáne.“

Tolliver tichounce hvízdl.

Zamračil jsem se. „Ale proč?“

„Aby se shodovalo se skutečnými dodávkami,“ řekl William.

Zamrkal jsem.

Tolliver řekl s úžasem: „Ten parchant si přepisuje požadavky dodávek, aby souhlasily s tím, co skutečně dodává!“

„To je přibližně správné,“ souhlasil William, „bez těch hrubých výrazů.“

Procedil jsem mezi zuby: „Který cvok tohle nařídil?“

„Já,“ ozvalo se od dveří.

Prudce jsem se otočil. „Vy, generále? Ale...“ Padl jsem do křesla. „Kdo vám řekl, co kontrolujeme?“

„William se o tom zmínil.“ Malý, elegantně oblečený muž si přejížděl prstem po tenkém knírku.

„Pane Tollivere, odveďte Jerence ven.“ Jen se dveře zavřely, chtěl jsem vědět: „Proč jste měnil ta data dodávek?“

„Aby ty zprávy, které posílám domů, vypadaly lépe.“ Generál Tho se mi tak dlouho díval do očí, až jsem musel odvrátit pohled.

Trpce jsem se zeptal: „A kvůli tomu jste nadělal takovou paseku v našich zásobovacích operacích?“

„Ne. V těch už paseka byla. Já posílám náklady na pevninu, jak nejrychleji to jde. Zpětné změny plánů ničemu neublížily.“

„Jen vašemu svědomí.“

„Ano.“ Nerozhodně se rozhlédl, vybral si židli naproti terminálu. „Vy jste neviňátko. Kdybyste znal politiku, chápal byste to.“

Na prsou mě bolelo. Zakašlal jsem a přál si, abych se nebyl honil za Jerencem. „Vím, co znamená podepsat se pod lež.“

Kývl. „Ano. Odstoupím, jestli chcete. Ušetřím vám práci, nebudete mě muset odvolat.“

Zvedl se mi žaludek. „Nemám pravomoc vás odvolat.“

„To je zvláštní, že generála Chartufa jste odvolal.“ Očima neuhnul ani o milimetr.

Ukázal jsem na obrazovku: „Byla tahle maškaráda nutná?“

„Nutná? To nevím.“ Zvedl se ze židle a zachmuřeně se zadíval na terminál. „Snad potřebná. Očekávaná.“

„Kým?“

„Seaforte, vy jste z námořnictva. Vy jste z preferované služby. Když má námořnictvo nějaký požadavek, projde Valným shromážděním jako nůž máslem, a vaše Akademie je

zaplavená přihláškami. Vaši kadeti se vyhřívají ve slávě cti a tradice.“ Pohled měl upřený na něco hluboko za obrazovkou, možná na něco vzdáleného celé světelné roky. „S armádou je to... jinak. U. N. A. F. se musí rvát o zbytky, které námořnictvu odpadnou od úst. Takže musíme být lepší. Nebo se aspoň zdát lepší.“

„Komu záleží na termínech dodávek do kolonie vzdálené šedesát devět světelných let od domova?“

„Generálnímu štábu,“ odpověděl prudce. „Předkládají tisíce takových čísel, jaké jim posílám já, když jdou s kloboukem v ruce prosit do schvalovacích komisí Spojených národů. To, v čem vy vidíte falšování záznamů a ztrátu osobní cti, to je pro nás život. Pokud to nikomu neublíží...“

Udělal bezmocné gesto. „Jak jsem došel až k tomuhle? Když jsem jel na kole přes hory do Vientianu, abych tam odevzdal přihlášku v náborové kanceláři, tak jsem... Já nevím.“ Pokrčil rameny, narovnal se do plné své nevelké výšky a unaveně se na mě podíval. „Dělejte, co chcete. Budu ve své kanceláři.“

„Generále, počkejte -“ Ale už byl pryč.

Seděl jsem bez hnutí v tiché místnosti. Po nějaké chvíli jsem vstal a otevřel dveře. Tolliver a Jerence čekali na chodbě. „Jdeme.“

„Co uděláte, pane?“ Tolliver se mnou srovnal krok.

„Půjdeme se podívat do skladišť.“

„Myslím s generálem Tho. Teď budeme muset všechny jeho záznamy pročesat hodně jemným hřebenem.“ Zavrtěl hlavou. „Bůh sám ví, jakou korupci objevíme. Kde s tím začneme?“

Prudce jsem se zastavil. „Takže teď rozhodujeme my?“

Tolliver vypadal polekaně. „Ne, pane. Jen jsem myslel -je jasné, že s ním musíte něco udělat.“ Jerence se díval z jednoho na druhého.

„To má být rozkaz?“

Tolliver polkl. „Ne, pane, vůbec ne. Promiňte mi.“

Obořil jsem se na něj: „Neprominu, poručíku. Pro příště, až budu chtít znát váš názor, zeptám se vás na něj. Je to jasné?“

„Ano, pane. Rozkaz, pane.“

Jerence se na něj podíval s pomstychtivým zadostiučiněním. Prudce jsem se k němu otočil. „Chovej se slušně!“

„Já?“ zatvářil se uraženě.“Nic jsem neudělal.“

„Ale udělal. Jestli ještě jednou uvidím tenhle výraz, tak tě ubytuju v kabině samotného s panem Tolliverem.“ To ho umlčelo. Občas se to hodilo, mít v týmu ranaře. Navzájem navztekaní jeden na druhého jsme šli chodbou ke skladištím.

O mnoho hodin později jsem seděl s Tolliverem v důstojnické jídelně a porovnávali jsme si poznámky. Našli jsme několik skladových procedur, kterým by prospěla změna, ale žádné vážné problémy jsme neobjevili. Na to bude stačit upozornění proviantnímu důstojníkovi.

„A co ty zásoby pro flotilu?“ ptal se Tolliver.

„Flotila nepatří do mé kompetence. To mi admirál řekl naprosto jasně.“ S nechutí jsem uždiboval jídlo. Jerence seděl proti mně a hltal sendvič.

„Ano, pane.“ Tolliver si odkašlal. „A generál?“

„Není ve vaší kompetenci, poručíku. Stejně jako flotila není v mojí.“

„Rozkaz, pane.“ Sklopil oči ke své kávě.

„Ale stejně budeme muset -“ Odmlčel jsem se.

Tolliver vzhlédl. „Co, pane?“ Sledoval můj pohled. Poručík Vax Holser si nesl od bufetového pultu tác s jídlem a hledal volný stůl.

Vstal jsem. „Počkejte u Jerence.“ Přešel jsem přes místnost. „Vaxi?“

Mohutný poručík sebou trhl a pohlédl na mě. Po tváři mu přelétl výraz jakéhosi citu, ale rychle ho potlačil. „Nečekal jsem vás tady.“ Pak dodal ještě „Pane,“ jako by si na to vzpomněl až dodatečně.

Ignoroval jsem jeho chování. „Rád bych s vámi mluvil.“

„Já raději ne.“

Zavřel jsem oči a vůlí zaháněl bolest. „Prosím.“

Stiskl rty. „Podle rozkazu, kapitáne.“

„To není rozkaz, pane Holsere.“ Rozhlédl jsem se. Většina stolů byla obsazená; neviděl jsem žádné místo, kde bychom si mohli soukromě promluvit. „Počkám na chodbě, pane Holsere.

Přijďte, jestli chcete. Jestli ne, budu vaše rozhodnutí respektovat.“ Nečekal jsem na odpověď a vyšel ven.

Po chodbách se míhali námořníci a důstojníci všech hodností za svými pochůzkami. Přecházel jsem sem a tam.

Vax nepřijde. Před lety jsem začal tím, že jsem se k němu choval jako zvíře, a skončil jsem tak, že jsem pohrdl jeho přátelstvím. Nikdy mi neodpustí; je pro něj bolestné dokonce se mnou jen mluvit. A stejně, co bych mu mohl říct? Že je mi to líto? Že jsem ho chtěl jen zachránit? Vrazil jsem ruce do kapes a přecházel dál s hlavou skloněnou.

„Jsem tady.“ Byla to výzva.

Prudce jsem se obrátil. „Takhle se plížit, to mi nedělejte! Co je to s vámi?“ Myšlenky na usmiřování byly tytam.

Vax si mě klidně prohlížel. „Nic. A co je to s vámi, kromě té příšernosti, co máte na obličeji?“

Polkl jsem vzteklou odpověď. „Vaxi, proč se mnou nechcete mluvit?“

Jeho pohled by propálil hlislitový trup. „Vy víte zatraceně dobře proč.“

„Neklejte!“ Zuřil jsem stejně jako on.

„To už není vaše starost, kapitáne Seaforte. Patřím teď k admirálovu štábu.“

„Vaxi,“ řekl jsem chraplavě,“ co mi to vlastně nemůžete odpustit?“

Dlouho mlčel. Když se mi konečně podíval do očí, byl to studený pohled. „Vy parchante.“

Spadla mi čelist. Dokonce ani v neformálním rozhovoru nemůže poručík- Zahnal jsem své znechucení. „Co jsem udělal?“

„Zachránil jste mě,“ odpověděl prostě.

„Ale já-“

„Na Portii, kdykoli Alexi poslal Philipa Tyra na lavici, bil jsem ho s obzvláštním potěšením, protože on byl to, čím jsem se mohl stát i já, kdyby nebylo vás. Byl krutý, sadistický a necitelný. Před tím jste mě zachránil.“

„To jsem rád.“

„Byli jsme přátelé.“

„Ano.“

„A pak jste mě odkopnul!“ Jako by mě šlehnul bičem.

„Vyzývatel?“

„Ano, Vyzývatel.“ Rozhlédl se, že se nikdo nedívá, a prudce mě přitiskl k přepážce. „Dokázal bych vás zabít, Seaforte.“

„Vaxi,“ řekl jsem nešťastně,, jen jsem chtěl, abyste žil. Nic víc.“

Zařval na mě: „Já jsem chtěl být loajální! Nic víc!“ Byl jsem tak ohromený, že jsem se nezmohl na slovo. „Chtěl jsem jít s vámi, i kdyby mě to mělo stát život. Kdo vám dal právo rozhodnout to za mě? Kdo vás jmenoval Bohem?“

„Byl jsem kapitán.“ Věděl jsem, že to nestačí. „Vaxi, mně už bylo všechno jedno. Ztratil jsem Nata, a - a -“ Těžko se mi mluvilo. „- a ztratil jsem Amandu. Šel jsem na smrt. Nechtěl jsem vás strhnout s sebou.“

„Neměl jste právo to rozhodnout za mě.“

„Jako kápi-“

„Jestli jsme byli přátelé, tak ne.“

Ta slova jako by mi v nastalém tichu zůstala viset před očima. Přinutil jsem se podívat se mu do očí. „Odpusťte mi, Vaxi.“

„Ne, nikdy.“ Ta konečnost mnou otřásla.

„Mám za sebou -vy nevíte, co jsem při té plavbě musel vydržet. Propadl jsem zatracení, a můžu za to dávat vinu jen sobě. Prosím, Vaxi. Buďte se mnou.“

„Ne. Vybral jste si sám.“ Jeho oči mě propalovaly jako lasery. „A já také.“ A šel pryč.

Chodil jsem po chodbě, dokud jsem se neovládal natolik, abych byl schopen vrátit se k Tolliverovi a k chlapci. Nakonec jsem se zhluboka nadechl a šel zpátky do jídelny. Vaxe Holsera nebylo nikde vidět.

„Tollivere, zamluvte nám místa v nejbližším raketoplánu dolů.“

„Rozkaz, pane.“ Uviděl interkom a šel k němu. Ztěžka jsem usedl ke stolu naproti Jerencovi.

„Stalo se něco, pane Seaforte?“

„Ano.“

„Můžu vám nějak pomoct?“

Navztekal mě tím sarkasmem, než jsem si uvědomil, že to myslí vážně. „Nemůžeš nic dělat.“

„Co se stalo?“

„Starý přítel, kterého jsem zradil. On... řekl mi, co si o mně myslí.“

„Vy jste ho nezradil.“

Nevesele jsem se usmál. „Jak to můžeš vědět?“

„Viděl jsem vás s tátou, a taky jsem slyšel strýčka Emmetta. Já to vím.“

Odkašlal jsem si. „Díky.“

„A nakonec je tu vždycky ještě oblbovák,“ dodal trpce.

Zvedl jsem k němu oči. „Proč to bereš, Jerenci?“

„A co jiného mám na té mizerné plantáži dělat? Když to máte v sobě, svět je jiný. To byste to musel zkusit, abyste to pochopil.“

Neřekl jsem mu, že jsem to jednou udělal. V Lunapolis na jedné z minulých dovolených, jako zelený a hloupý praporčík. Nikdy víc jsem se oblbováku nedotkl. Ne proto, že by se mi nelíbilo, jak jsem se po něm cítil, ale protože jsem věděl, že kdybych tu euforii ochutnal ještě jednou, nemusel bych už být schopen toho nechat.

Upíral oči do prázdného talíře. „A rozhodně je to lepší, než muset celý život sedlačit.“

Proti své vůli jsem se usmál. „To přece není nezměnitelné, Jerenci.“

„To neznáte tátu,“ vrčel zamračeně. „Jsem prvorozený, takže plantáž Branstead zdědím já. Já jsem mu říkal, že ji nechci, ale on mě vůbec neposlouchá. On mě nejspíš ani neslyší.“

„Raketoplán odlétá asi za hodinu, pane,“ vrátil se Tolliver.

„Dobře.“ Vstal jsem. „Tak můžeme vyrazit ke kotvišti.“

Vyšli jsme z jídelny a loudali se nekonečnými chodbami. Abychom nějak zabili čas, ukázal jsem Jerencovi centrálu. Ve službě byli někteří ze spojařů, které jsem už znal. Chlapec si prohlížel řádku pultů, z nichž většina teď mlčela. Po chvíli jsme centrálu opustili a zamířili k raketoplánu.

Budu rád, až ze stanice odletím, a ještě radši bych byl, kdybych se už nikdy nemusel vrátit.

Míjeli jsme zkratku k armádní sekci. Zpomalil jsem a zaváhal. „Nejdřív sem.“

„Raketoplán kotví -“

„Já vím, kde je kotviště.“ Rázoval jsem ke generálově kanceláři, Tolliver a Jerence měli co dělat, aby mi stačili. Prudce jsem otevřel dveře.

Seržant za stolem se na mě nejistě podíval. „Generál Tho má jednání, pane.“

„Zavolejte ho.“

„Cože?“

„Slyšel jste mě!“

Za chvíli už generál Duc Twan Tho stál v přední kanceláři s rukama v bok. Jeho pohled byl mrazivý. „No?“

„Tohle je soukromá záležitost, pane.“

Stiskl rty. „Dobře. Tak v mé kanceláři.“ Obrátil se na podpatku.

Považoval jsem za vhodnější, když si nesednu. „Odlétám do Ústředního města.“

„To jsem pochopil.“

„Nečekám, že bych se vrátil.“

„Dobře.“

„Máme několik doporučení ohledně uskladnění nákladů. Pan Tolliver napíše v tomto smyslu zprávu vašemu proviantnímu důstojníkovi.“

„Rozumím.“

Obrátil jsem se k odchodu. „Ještě něco. Nemusíte své záznamy o dodávkách aktualizovat tak často. Je to neefektivní.“ Zaryl se do mě pohledem. Zrudl jsem a zamumlal: „Napíšu vám zprávu v tom smyslu, jen co se k tomu dostanu.“ Rychle jsem vyšel.

„Díky.“ Jeho tichý hlas mě pronásledoval do chodby. „Díky, pane Seaforte.“

+ + + + +

Harmon Branstead bojoval s vlastním nesouhlasem. „Já bych ho za to všechno neodměňoval ještě výletem na orbitální stanici.“

Nachlazení mi mezitím sedlo na plíce. „Omlouvám se, že jsem se do toho pletl, pane Bransteade.“

„Ne, já jsem rád, že jste ho chytil. To už jsem vám přece říkal.“ Podíval se na helikoptéru zaparkovanou na dráze, v které čekal Jerence, schoulený na sedadle spolujezdce. Povzdechl si. „Odpusťte mi to chování. Celá tahle záležitost - já nevím, co mám dělat.“

„Chápu.“

Na chvíli se zamyslel, pak luskl prsty. „Mimochodem, Emmett říkal, že jeden z našich čtyř čeledínů viděl Fredericka Mantieta v Ústředním městě.“

Zaťal jsem pěsti. „Kde?“

„V centru, u námořnické čtvrti.“

„Uvědomili jste úřady?“

„Myslíte guvernéra Saskrita? Na Naději národů si tyhle záležitosti vyřizujeme sami. Laura Triforthová a já jsme vzali pár chlapů a jeli jsme ho hledat. Ale nenašli.“

„Aha.“

Ukázal rukou na náklad složený na okraji přistávací plochy. „Co jste se dozvěděl o tomhle?“

„Orbitální stanice přepravuje náklad na pevninu, jak nejrychleji může. Mají jen řídké kontakty s proviantním důstojníkem tady dole. Náklady tu skončí, ať je někdo potřebuje nebo ne.“

„Takže přesně jak říkala Laura.“

„Ano.“

„Co s tím budete dělat?“

„Pracujeme na tom,“ odpověděl jsem úsečně. Zalétl jsem pohledem k helikoptéře. „Co s Jerencem?“

Harmon nešťastně zavrtěl hlavou. „Já už nevím, co dál. Oblbovák a ty jeho nesmysly, že plantáž přepustí mladšímu bratrovi...“

„Je to chytrý kluk.“ Nebýt toho oblbováku, tak by s ním pár let služby v námořnictvu mohlo udělat divy.

„Uvažuji o tom, že ho zapíšu do odvykacího programu v nemocnici. Doufal jsem, že k takovým koncům to nebude muset dojít.“

„Mohlo by to dojít i k horším, kdyby ho chytili.“ Společnost nebyla k narkomanům nijak laskavá, a to už od konce Časů vzpoury. A celkem právem zákon nedělal žádné výjimky, pokud šlo o věk; dokonce i ve třinácti letech by mohl Jerence za vlastnictví zakázané drogy skončit v trestné kolonii.

Když Bransteadova helikoptéra zmizela v zapadajícím slunci, stavil jsem se na Admiralitě, abych tam odevzdal své zprávy. Pak jsem dal Tolliverovi volno a šel domů.

+ + + + +

Annie seděla v obývacím pokoji, oblečená a s kabátem na klíně. Unaveně jsem si sundal sako. „Jdeš ven?“

„Nevím.“ Podíval jsem se na ni se zdviženým obočím. „Podle toho. Nicky, musíme si promluvit.“

„O čem?“

„Co se stalo - o Eddiem a o mně.“

„Už jsme o tom mluvili.“ Netoužil jsem po ničem jiném, než jít si lehnout.

„Ne, nemluvili.“ Její prudkost mě překvapila, ale přitom mi připadala podivně známá. Uvědomil jsem si, že mi připomíná Amandu. „Tak mluv.“ Sedl jsem si.

„Nicku, chovala jsem se špatně. Já to vím, a nemůžu to vzít zpátky. Ty nevíš, co je to kmen, a já jsem ti ublížila.“ Odmlčela se a zřejmě se soustřeďovala na správnou výslovnost. „Ale jsme manželé. Říkal jsi, že je to až do konce života. Chci, aby ses o mě staral, abys mě miloval. Jestli ne -“ Něco zamumlala do dlaní.

„Ten konec jsem neslyšel,“ řekl jsem prkenně.

„Říkala jsem, že jestli nemůžeš, odstěhuju se.“

„Kam bys šla?“

Zavrtěla hlavou. „Něco si najdu. Nebo budu žít na ulici, když na to přijde. Já jsem tranďák, pamatuješ?“

„Už ne.“

Oči se jí naplnily slzami. „Co budeme dělat, Nicky?“

„Já nevím.“ Před očima se mi střídaly obrázky: Annie v mé kajutě, jak se snaží ze sebe udělat něco víc, než je. Annie, plačící v mém náručí. My dva, v nekonečném vášnivém objetí tehdy před návštěvou u doktora Tendrese. Annie, jak svírá široká bílá záda Eddieho Bosse.

Nešťastně jsme seděli v ztemnělém pokoji. Nakonec se pohnula, „Tak já pudu,“ řekla s nešťastnou důstojností.“Mám sbalíno.“

Chraplavě jsem řekl: „Nechoď.“ Nevím proč.

Smutně se usmála. „Proč, chceš říct, že mě miluješ?“

Dlouze jsem o tom uvažoval. „Já nevím.“

„Tak pudu,“ opakovala.

Hruď se mi nesnesitelně svírala. „Zůstaň. Pryč půjdu já. Na čas, abych si to všechno rozmyslel.“

To ji rozčílilo. „A jak dlouho jako mám čekat?“

„Jak dlouho chceš.“ Přinutil jsem se podívat se jí do očí. „Nejsem k tobě fér, já vím. Ale potřebuju čas.“

Kývla a rozplakala se. Toužil jsem k ní jít a obejmout ji. Nezvány se mi zjevily obrazy Eddieho Bosse, a já jsem to neudělal.

Šel jsem do ložnice, naházel šaty do lodního pytle. „Budu v námořní ubytovně. Za pár dnů si promluvíme. Ano?“

Znova kývla. Odešel jsem z domova.

+ + + + +

Tolliver nijak nezareagoval, když jsem mu řekl, že jsem se přestěhoval. To bylo pochopitelné; do kapitánova soukromého života mu nic nebylo, a já už jsem mu dal jasně najevo své nepřátelství. Zase mě napadlo, že bych ho měl nechat přeložit. Ačkoli mi jeho společnost byla odporná, neudělal jsem nic. Asi jsem si ho zasloužil.

Když jsem odcházel navštívit Alexiho, Tolliver mě požádal, jestli může jít se mnou.

Alexiho jsme našli u holovidu v klubovně pro pacienty. Vyprávěl jsem mu o naší cestě.

„Orbitální stanice? Byl jsem tam?“

„Portia na stanici zakotvila, když přiletěla.“

„To si nevzpomínám.“ Znělo to obzvlášť trpce.

„Všechny přilétající lodi kotví na stanici, pane Tamarove.“ Tolliver se jen snažil pomoci. Střelil jsem po něm podrážděným pohledem, ale nevšiml si toho.

Alexi vstal a pohlédl z okna. „Co budete dělat teď?“ zeptal se.

„Odpoledne odlétám navštívit Zacka Hopewella a ostatní plantážníky.“ Zaváhal jsem. „Škoda, že jim nemůžu přinést lepší zprávy. Ty zmatky se zásobováním dokážeme napravit, ale s přepravními tarify nemůžu dělat vůbec nic, stejně jako s tou spoustou námořníků a vojáků, co zaplavují Ústřední město, ani se strukturou jejich vlády.“

Alexi nespouštěl oči z chodníku pod námi. „Když jste odešel, strávil jsem celé odpoledne v té židli, co teď sedíte vy, a snažil jsem se rozpomenout.“

Vstal jsem a přešel k němu. „No a?“

„Nic.“ Obrátil se s trpkým úsměvem.“Snažil jsem se upamatovat se na vás před tím zraněním. Vzpomínám si, jak jste tady seděl při té první návštěvě a říkal mi věci, které jste čekal, že vím. Ale předtím nic.“

„To mě mrzí.“

Prudce se na mě obořil: „Vás to pořád mrzí, ale nemusíte s tím žít!“

„To mě mr-“ Zarazil jsem se.“Alexi, já nevím, co mám říct.“

„Tak neříkejte nic! Schovejte si tu svou lítost pro někoho jiného!“

To se mě dotklo. Škrobeně jsem řekl: „Škoda, že vám nemůžu dát to, co byste chtěl.“ Koutkem oka jsem uviděl Tolliverův nesouhlasný výraz. Jestli ho pohoršovalo Alexiho chování nebo moje, to bylo těžko říct.

„Jak můžete - Kristepane, už to dělám zase!“ Nešťastně se svezl na židli. „Odpusťte.“

„Alexi, zůstávat v nemocnici vám neprospívá.“

„A co jiného mám dělat?“

„Můžete jet se mnou. Patřil jste k mému týmu. Chci vás zpátky.“

„Do aktivní služby?“

Usmál jsem se a zavrtěl hlavou. To jsem nemohl zařídit dokonce ani já. „Na léčebnou dovolenou.“

Tolliver se zeptal: „Co to je, pane?“

„Nevím přesně. Zatahám za pár nitek a zařídím to. Alexi, chtěl byste s námi jet na plantáže?“

Dychtivě na mě pohlédl. „Moc.“

„Tak pojedete.“

+ + + + +

Vyzvedl jsem Alexiho v nemocnici a odvezl ho na kosmodrom, kde Tolliver zajistil helikoptéru. Během příprav se mě Alexi až dojemně držel, ačkoli vypadal úplně jako ten sebejistý mladý poručík, s kterým jsem se plavil na Portii. Přál jsem si, abych dokázal zahnat jeho obavy; nemohl jsem ale dělat nic jiného, než mu chlácholivě stisknout ruku. Nastoupili jsme do helikoptéry. „Vy umíte pilotovat, pane Seaforte?“

„Ano, pane Tamarove. Naučil jsem se to na Akademii.“

„A já?“

„Pokud si vzpomínám, měl jste na to kvalifikaci. Ale už jsem nějaký čas neviděl vaši osobní složku.“

Alexi se stáhl do nevrlého mlčení. Dokončil jsem bezpečnostní kontrolu a odstartovali jsme směrem k plantážím. Na čítači se objevil náš letový plán. Předpokládaný čas přistání byl asi za hodinu a půl. Alexi natahoval krk, aby viděl terén pod námi. Po chvíli se zeptal: „Líbí se vám Naděje národů, pane Seaforte?“

Uvažoval jsem o tom; nebyl jsem si jistý, jak to se mnou vlastně je. Konečně jsem řekl: „Většinu své kariéry jsem strávil tím, že jsem létal na Naději národů nebo z ní.“

„Ale líbí se vám?“

Ušklíbl jsem se.

„Nechte kapitána být,“ ozval se Tolliver.

„Ne, mně to nevadí. Naděje národů je plná vzpomínek. Některé jsou bolestné.“

Alexi řekl jen: „To si těžko umím představit, že by vzpomínky mohly být bolestné.“

„Ale mohou.“ Ten den, kdy jsem se dozvěděl, že kapitán Forbee nemá žádného jiného kapitána, který by mě nahradil, což znamenalo, že musím velet Hibernii i při další plavbě. Ten večer, co jsem se šel rozloučit s Amandou, ale místo toho jsem ji přesvědčil, aby se mnou jela na dovolenou do nedotčené přírody Ventury.

„Žila tady Amanda, Alexi.“ Než se se mnou vrátila do domovské soustavy, a pak vyplula na Portii vstříc své smrti. To ona Alexiho odvrátila z té hořké cesty pomsty proti Philipu Tyrovi.

Alexi se zeptal: „Kdo byla Amanda?“

Krátce jsem odpověděl: „Moje žena.“ Matka mého jediného syna. Teď se oba vznášejí někde v té nekonečné prázdnotě mezihvězdného prostoru.

„Vy jste ji hodně miloval.“

„Pamatujete si na to?“ zeptal jsem se s nadějí.

„Vidím vám to ve tváři,“ vysvětlil.

Hledal jsem jiné téma.“Vzpomínáte si na Oázu šoférů?“

„Ne. Měl bych?“

„Minulý měsíc jsme se tam chtěli zastavit cestou na plantáž Branstead. Vy a já a...“ Nedořekl jsem a přál si, abych si byl na Eddieho nevzpomněl.

„A pan Boss?“

„Vzpomínáte si na něj?“

„Byl v mém pokoji, když jsem se probral.“ Alexi si mě upřeně prohlížel. „Byli jste přátelé?“

„Nechci o něm mluvit.“ Soustředil jsem se na navigaci, dokud jsem se zase neuklidnil.

„Co je Oáza šoférů?“ zeptal se Alexi.

„Takový motorest, jediný na Plantážní silnici. Několikrát jsem tam jedl.“

„Po své první plavbě?“

„Ano.“ S Derekem Carrem. Ohlásily se další vzpomínky. Nevinné dny; Derek nucený hrát roli mého retardovaného bratrance, aby mohl bezpečně navštívit plantáž Carr; pomstil se mi tím, že mi říkal Nicky, jak jen mohl. Kdybych tak mohl být zase tím mladým chlapcem, a vymazat všechno, co přišlo pak.

„Chcete se tam naobědvat?“ zeptal jsem se.

„Jasně.“ Pak posmutněl. „Já nemám peníze, pane Seaforte.“

„Vy jste si nevyzvedl plat?“

„Já ani nevím, jak je ten plat velký, tím méně, jak si ho vyzvednout.“ Smutně se usmál. „Co jsem měl dělat?“

„Já vás na ten oběd zvu.“ Podíval jsem se do mapy a vyrazil novým směrem. „Tollivere, poznamenejte si, že až se vrátíme, máme vyzvednout plat pana Tamarova.“

„Rozkaz, pane.“

Zaměřil jsem radiomaják Oázy šoférů a dosedl se strojem na okraji parkoviště vyrovnaného buldozerem uprostřed bohaté vegetace. Kolem stálo asi pět kamiónů.

Vešli jsme a objednali si z bohatého jídelníčku. Vysvětlil jsem Aleximu, že Oáza šoférů je prakticky soběstačná; maso mají z vlastního chovu, zeleninu si také pěstují sami a energii berou z malého podzemního atomového reaktoru, který mají za domem na dvoře.

„Ne z automatického fúzního reaktoru, jako má orbitální stanice?“

Překvapeně a potěšeně jsem se usmál. „Jak jste si na to vzpomněl, Alexi?“

„Nevím.“ Soustředil se. „Někde jsem se to dozvěděl, ale nemám ponětí kde.“

„V druhém ročníku fyziky na Akademii,“ řekl Tolliver netrpělivě.

Alexi svraštil čelo. „Ty automatické štěpné reaktory jsou bezpečné, ale fúzní reaktory, které se používají na lodích, jsou ještě bezpečnější.“

„To je pravda,“ řekl jsem.“Ale dokonce ani štěpný reaktor nemůže zhavarovat bez řady záměrných chybných kroků. Mají v sobě složité bezpečnostní pojistky.“

Alexi se rozhlédl.“Kdyby tenhle reaktor někdy opravdu vybuchl, tak by tu byla dost slušná díra v zemi.“

„Všechno v okruhu dvou kilometrů by se vypařilo,“ s gustem souhlasil Tolliver. „Ale to není nic proti tomu, jakou paseku by to nadělalo, kdyby vybuchl fúzní motor. To bych nechtěl zažít ani z dálky.“

„Změňte téma, prosím.“

„Proč?“ ptal se Alexi.

Pohybovali jsme se na nebezpečné půdě; kdyby nás někdo slyšel, mohlo to skončit i vážným obviněním. Rezoluce bezpečnostní rady Spojených národů číslo 8645, schválená už v roce 2037, říká přesně... zavřel jsem oči a soustředil se.

„Vzhledem k hrozbě jaderné zkázy, která po mnoho generací terorizuje lidstvo, ustanovujeme, že užití, pokus o užití, spiknutí k užití, návrh k užití nebo diskuse o užití nukleární energie k účelům zničení půdy, majetku nebo osob, a to jakýmikoli osobami na jakémkoli fóru a k jakémukoli účelu, bude trestána smrtí bez možnosti udělení nižšího trestu, a že tento rozsudek smrti nesmí být pozastaven ani zmírněn jakýmkoli soudem, tribunálem či úřední osobou.“ Jako kadety nás to nutili naučit se zpaměti, a jiná diskuse na toto téma se nepřipouštěla.

„O tom se nesmí ani mluvit?“

„Ne!“

Přinesli nám jídlo a my jsme se na něj vrhli. Mezi jednotlivými sousty Tolliver vážně řekl: „Když jsem odlétal z domovské soustavy, ve Shromáždění se hovořilo o tom, že tuhle rezoluci pozmění.“

„K tomu nikdy nedojde.“

„Bůh uchovej, aby to změnili. Ale -“

„Ani ti tupci v Rotundě by přece nemohli být tak hloupí. Dvě jaderné války byly až dost; lidé nebudou riskovat další, ani na minutu. O takových hrůzách vůbec nemluvte!“ Prudce jsem zabodl vidličku do masa.

Alexi ukázal gestem po místnosti. „Tihle všichni chlapi jsou řidiči? Tolik naklaďáků jsem na parkovišti neviděl.“

Snažil jsem se nemluvit tak podrážděně. „Někteří z nich jsou nejspíš dělníci.“ Rozhlédl jsem se po stolech obsazených tvrdě vypadajícími chlapíky. „Blíží se žně.“

„Nejsou plantáže většinou zautomatizované?“ zeptal se Tolliver.

„Jsou, ale jsou tak veliké, že i na obsluhu strojů je potřeba dost lidí.“ Zdálo se, že naše uniformy přitahují pozornost řidičů. Jeden mohutný chlapík na nás chvíli zíral, pak vstal a vyšel ven.

Porce byly obrovské, a i když jsem se ještě docela nevzpamatoval z nachlazení, chuť k jídlu jsem měl pořádnou, a náležitě jsem jí využil. Trvalo skoro hodinu, než jsme se vrátili na parkoviště k helikoptéře. Sedl jsem si k řízení, Alexi nastoupil dozadu. Zamračený Tolliver se díval z okénka vedle mě. Odstartoval jsem a vyrazil na západ. Když jsem s helikoptérou vystoupil dost vysoko a přidal na rychlosti, Oáza šoférů se pod námi začala rychle zmenšovat.

Byl krásný den. Letěli jsme dost vysoko, a tak jsme lépe viděli. V helikoptéře jsem nepociťoval nic z toho rozechvění, které se mě zmocňovalo, když jsem řídil elektromobil. Ve vzduchu není třeba starat se o ostatní vozidla, která se pletou kolem; v tom byl možná ten rozdíl.

„Pane Tollivere, oznamte prosím plantáži Hopewell náš předpokládaný čas příletu.“

„Rozkaz, pane.“ Zapnul interkom. Na kontrolním panelu se rozblikalo červené světélko. Strnul.

Čítač se probudil. „Nepřátelské radarové zaměření! Provádím úhybné akce!“

„Cože?“ zděsil jsem se.

„Resetujte čítač,“ poradil Tolliver. „Zachytil radar z některé plantáže.“

„Ano,“ kývl jsem pochybovačně. Helikoptéra byla vojenská a naprogramovaná tak, aby si dávala pozor na nepřátelské útoky. Jestli jsme vstoupili do radarového pole Hopewellu, mohla předpokládat, že nás zachytily nepřátelské senzory. „Ignoruj radarové signály,“ řekl jsem čítači a vypnul varovné světlo. „Už jsme zachytili maják z Hopewellu?“

„Už bychom ho měli každou chvíli -“

Helikoptéra sebou škubla. „Vypálena střela! Automatická úhybná akce připravena! Transpondér vypnut!“

Řekl jsem: „Poslouchej, čítači, nikde žádná střela -“

„Co je támhle ten záblesk, pane?“

Podíval jsem se tam. „Bože dobrý! To není možné!“

„Odhadovaný čas kontaktu čtrnáct vteřin!“ hlásil chladným tónem čítač.

„Ježíši,“ vydechl Tolliver.

Mám nechat heli, aby úhybné manévry provedla sama, nebo mám řídit manuálně? Čítač dokáže únikové akce provádět rychleji než já, a také přesněji. Ale jeho reakce jsou naprogramované, a program útočící střely je může předvídat.

Co to po nás jde? Má tepelné senzory? Laserové zaměřovače? Zoufale jsem se snažil vzpomenout si na naše lekce na Akademii.

Na zadním sedadle svíral Alexi bezpečnostní zábradlí, jak se helikoptéra zhoupla. Útočící střela byla nejasné smítko, tečka, krátký černý kolík řítící se na nás.

„Převezměte to!“ řval Tolliver.“Nečekejte na čítač!“

„Kontakt osm vteřin,“' ozval se čítač. „Úhybný program C12!“ Tryskové motory kvílely, jak čítač v plném tempu postupně stroj zvedal.

„Čtyři vteřiny.“

Tolliver se rozkřikl: „Seaforte, dělejte něco!“

Vyrazil jsem po tlačítku manuálního řízení. Než jsem se ho dotkl, špička helikoptéry klesla; padali jsme jako kámen. Střela se mihla kolem kokpitu. Motor řval. Obrátil jsem se. Střela za námi stoupala a přitom se pomalu obracela.

Tentokrát po nás půjde shora. Z reproduktoru to zahřímalo: „Radarové zaměření obnoveno!“ Střela si nás znovu našla.

Vypnul jsem automatiku a prudce obrátil stroj doleva. Střelu jsem nemohl najít. Očima jsem létal od obrazovky k obzoru. Je čas přistát?

„Kontakt šestnáct vteřin.“

Není čas. Kde se ta střela vzala? Kdo ji vypálil? Dupl jsem na ocasní kormidlo a škubl za páku stoupání. Prudce jsme se stočili doprava a nahoru.

„Radarové zaměření. Kontakt jedenáct vteřin.“

„Kristepane, Seaforte, dejte mi to!“ Tolliver se nakláněl k mému místu.

Zabrzdil jsem a prudce trhl pákou dopředu. Klesali jsme. Střela trochu změnila svou dráhu, aby nás neztratila.

„Kontakt osm vteřin!“

„Všechny nás zabijete! Dejte mi to, sakra!“

Zavrtěl jsem hlavou. „Není čas.“

Tolliver mi odepnul pás a odstrčil mě stranou silou šílence. „Hněte se!“ Odrazil mě a přehoupl se na sedadlo pilota. Na plný plyn nás obrátil o sto osmdesát stupňů, přímo proti střele.

Zaječel jsem: „Co šílíte?“ Napůl jsem ležel na Alexim a snažil se něčeho zachytit.

„Mlčte!“ Každý Tolliverův sval byl napjatý.

„Kontakt čtyři vteřiny. Tři.“

Připravil jsem se na nevyhnutelné.

„Dvě.“

Klesli jsme tak prudce, že mi srdce vletělo až do krku. I přes řev našeho motoru jsem slyšel motor rakety. Minula nás o pár centimetrů.

„Máme pár vteřin na přistání,“ řval na nás Tolliver.“Vyskočte hned, jak dosedneme!“

Vyhlédl jsem ven. „Je tu samý les!“

„Něco tu být musí!“

„Radarové zaměření!“

„Zatraceně.“ Tolliver naklonil stroj, aby lépe viděl na terén. „Před námi, asi půl kilometru.“ Malá mýtina, světle zelená v tmavší zeleni stromů.

„Nemáme čas!“

„Bude to těsně,“ potvrdil Tolliver.

„Kontakt dvanáct vteřin.“

„Seaforte, vysílačku, řekněte to Ústřednímu.“

Zaklel jsem; mělo mě to samotného napadnout. Natáhl jsem se přes sedadlo, popadl interkom a snažil se vzpomenout si na námořní frekvenci. Ne, idiote jeden, proklel jsem se, nouzový kanál. Stiskl jsem tlačítko: „Kontrolo Ústřední město, tady námořní heli osm šest nula alfa, kapitán Seafort, útočí na nás

raketa neznámého původu, poloha přibližně dvě stě kilometrů západně od Oázy šoférů. Mayday! Mayday!“ Žádná odpověď.

„Kontakt devět vteřin.“

Byli jsme od mýtiny ještě pár set metrů a blížili jsme se k ní pomalu jako ve zlém snu. „Honem, Tollivere!“

„Když nezabrzdím, narazíme.“

„Kontakt šest vteřin!“

„Tak narazte!“ Pořád lepší, než shořet v ohnivé kouli. „Držte se!“ Řítili jsme se k mýtině. Sto metrů. „Kontakt tři vteřiny! Dvě!“

Tolliver škubl za stoupací páku. Vyletěli jsme vzhůru. Zadním okénkem jsem viděl, jak se střela obrací vzhůru a koriguje kurz. Tolliver škubl pákou dolů a padali jsme k okraji mýtiny.

Střela už neměla čas znovu změnit směr. Přeletěla přes kabinu helikoptéry. Rána, prudké světlo. Oheň. Motor řval. Helikoptéra sebou škubla, otočila se, klesla. Tolliver vypnul motor. „Držte se!“

Dopadli jsme prudce na zem na přistávací lyžiny, odrazili se a znovu dopadli. Anténa nad kajutou vzplála. „Ven! Honem ven!“

Rozrazil jsem dveře, dostal se ven a odkutálel se od hořící helikoptéry. Tolliver vystrčil Alexiho a vrhl se za ním. Dopadl na Alexiho, vyskočil a odrazil Alexiho od plamenů. Utíkali jsme.

Po dvaceti metrech jsme se zastavili a ohlédli. „Ježíši Kriste!“ Lapal jsem po dechu. Amen,“ dodal zachmuřeně Tolliver. „Hoďte sebou, může ještě něco přiletět.“

„Na radaru byla jen jedna střela, pane Seaforte.“

„Ale kdo to sakra střílel?“

Tolliver pokrčil rameny.“Mantiet?“

„Ale vždyť jsme zástupci vlády!“ Uvědomil jsem si, jak pošetile to zní. „Asi máte pravdu. Už jednou se nás pokusil zabít.“

Alexi hleděl na trosky.

Tolliver se zeptal: „Jak se mohl dostat k raketě?“

„Plantážníci pomáhali vozit zásoby na základnu ve Ventuře.“ Kopl jsem do kouřícího kusu vrtule. „Jednou si to s ním vyřídím.“

„Třeba nás přijde hledat. Radši pojďte odtud, pane.“

„Určitě slyšel moje Mayday. Bude čekat, že sem U. N. A. F. pošle helikoptéru, a rychle. Pochybuju, že bude riskovat a ukáže se.“

Alexi padl na kolena a začal zvracet. Tolliver mu položil ruce na ramena. „Klid, pane Tamarove,“ řekl chlácholivě. „Už se nám nic nestane.“

Díval jsem se na něj, a jak jsem se uklidňoval, uvědomil jsem si, co Tolliver vlastně udělal.

Alexi zakašlal a otřel si ústa rukávem. „Promiňte. Proboha, hrozně se omlouvám.“

Tolliver ho pustil. Vzhlédl a uviděl můj výraz. Otočil se ke mně a povzdechl. Pomalu vytáhl laserovou pistoli, kterou měl za pasem, a podal mi ji pažbou napřed.

„Pojďte se mnou.“ Obrátil jsem se a šel k okraji mýtiny. Neohlédl jsem se. Když jsme byli z Alexiho doslechu, zastavil jsem se. Hlas jsem měl jako smirek. „Z čeho vás mám obvinit, poručíku?“

„To musíte rozhodnout vy.“ Byl bledý.

„Odpovězte.“

„Vzpoura. Neposlušnost. Napadení nadřízeného důstojníka. Nežádaný fyzický kontakt s velícím důstojníkem. Na tři z nich jsou tresty smrti. Záleží na tom, jestli je toho víc?“

Zavrčel jsem: „Když to řeknu, tak záleží!“

„Rozkaz, pane!“ Díval se mi do očí. „Neuctivá řeč a chování. Neoprávněné uchvácení moci. Na další si už nevzpomínám, pane.“

„Vaše omluva?“

„Žádnou nemám, pane.“

„Nechte toho! Odpovězte!“

Trpce se usmál. „Vždycky jste byl špatný pilot. Měl jste nejhorší výsledky v našem bloku.“ A v důsledku toho jsem si odcvičil mnoho hodin důtek.

„No a?“

„Jediná šance byla vzít to za vás.“

„To jste si byl tak jistý, že nedokážu té střele uniknout?“

„Ano. Vy ne?“

Mlčel jsem, pak jsem povzdechl. „Měl jsem vám to předat hned.“ Zaťal jsem pěsti. „Ale nepředal.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Udělal jsem okamžité rozhodnutí. Znám následky.“

„Ano?“

„Necháte mě soudit za vzpouru nebo jiný hrdelní zločin. Nemám žádnou obhajobu. Jsem mrtvý.“

„Ano.“

Škublo to s ním, ale neodvrátil pohled. Obrátil jsem se zády, vrazil ruce do kapes a začal přecházet s hlavou skloněnou. Tak strašně jsem toužil mu ublížit, pomstít se za všechna ta ponížení, která mi způsobil jako kadet. Teď mi poskytl neopakovatelnou příležitost. Mohl jsem ho nechat popravit, a nikdo by se mě neptal na motiv. Nikdo by se nedozvěděl, jak velkou roli v tom hrála moje nenávist.

To pokušení bylo nesnesitelné.

Prudce jsem se otočil. „Trváte na vojenském soudu, nebo přijmete přímé potrestání?“

„Přímé -?“ Nevěřícně na mě zíral a skoro se neodvažoval uvěřit svému štěstí. „Ano, pane. Děkuji, pane.“ Kdyby si vybral vojenský soud, byla by jeho poprava nevyhnutelná. Na druhé straně velící důstojník může udělit přímé potrestání bez soudu, ale tresty jsou mnohem mírnější.

„Dobře.“ Otočil jsem se k němu s rukama za zády. „Kdy vás jmenovali poručíkem, Tollivere?“

„Cestou na Naději národů, asi před rokem. Kapitán Hawkins -“

„Od této chvíle jste znovu praporčíkem,“ přerušil jsem ho nevybíravě.

„Je mi dvacet pět, pane.“ Praporčíci, kteří to v tom věku ještě nedotáhli na poručíka, už to obvykle nedokázali vůbec, a oba jsme věděli, že povýšení na poručíka je zářným cílem života každého praporčíka.

„Slyšel jste mě," řekl jsem. Bezohledně mě srazil ze sedadla. To se nedá tolerovat.

Zaťal zuby. „Rozkaz, pane."

„Strhávám vám dvouměsíční plat a kárám vás za drzost. Budete samozřejmě muset podepsat souhlas. Ale jestli chcete, můžete jít před vojenský soud."

„Rozkaz, pane." Díval se do země. „Děkuji," zamumlal nakonec. Chápal jsem to. I když mu pokárání a ztráta hodnosti zničí kariéru, může být rád, že vyvázl životem.

Vyhrkl jsem: „Bože dobrý, jak já vás nesnáším!"

Po tváři mu přelétl výraz strachu, ale řekl jen: „Ano, pane." Ještě chvíli jsem se mu díval do očí a pak jsem vykročil zpátky k Aleximu. Tolliver šel za mnou.

Alexi, bledý, ale klidný, čekal u trosek naší helikoptéry. „Co teď budeme dělat, pane Seaforte?"

„Musíme -" Rozhlédl jsem se. „Víte někdo, kde to jsme?"

„Asi padesát kilometrů jižně od plantáže Hopewell," řekl Tolliver. Nechápal jsem, jak i v době, kdy zápasil s helikoptérou a snažil se vyhnout smrtící raketě, dokázal neztratit přehled o naší poloze.

„To je dost daleko na pěší pochod," řekl jsem.

„Slyšel jste nějakou odpověď na nouzové volání, pane?"

„Ne." Uvědomil jsem si, že se mi chvějí nohy; dřepl jsem si a opřel se zády o strom. „Asi bychom měli počkat." Ale jen jsem to dořekl, došlo mi, že je to hloupost. Na můj nouzový signál nikdo nereagoval; pomoc musíme hledat jinde. „Kterým směrem je Plantážní silnice?"

„Měla by být na sever, pane."

„Jak daleko?"

Tolliver se na mě divně podíval. „Asi padesát kilometrů, pane." No jistě. Silnice vedla přímo kolem plantáže Hopewell, a vzdálenost k ní mi právě řekl.

Vstal jsem. Na prsou mě bolelo. „Jestli náš signál nezachytili, tak tam budeme muset dojít. Čím dřív začneme, tím větší máme šance."

Tolliver se odvážil říct: „Ale jestli nás slyšeli, tak se jim v lese ztratíme."

„O tom rozhoduji já, praporčíků,“ odsekl jsem stroze. Tolliver se na mě navztekaně podíval, ale okamžitě řekl: „Rozkaz, pane.“

„Nemáme jídlo ani vodu,“ připomněl Alexi.

„Ne.“ Žádné velké zásoby jsme s sebou nevezli, a nouzové balíčky z helikoptéry zůstaly v hořícím vraku. Na nějaký potůček patrně narazíme, ale bez jídla se budeme muset obejít. Dvoudenní pochod. To přece dokážeme.

„Tak jdeme.“

Tolliver se ohlédl na doutnající helikoptéru. „Měli bychom tu nechat znamení.“

Měl pravdu. „Šipku vyrytou do země?“

„Jsou tady kusy vrtule. Z nich můžeme sestavit znamení.“

„Dobře.“ Posbíral kusy železa a sestavil z nich zřetelnou šipku mířící na sever. Když skončil, vykročili jsme přes mýtinu. Na druhém konci jsem se zastavil a ohlédl se po vraku. Nebýt Tollivera, tak jsme tam uvnitř uhořeli. A za to, že nás zachránil, jsem ho já zničil. Vykročili jsme do tichých lesů.

11

Udával jsem tempo a dělal, co mohl, aby na mně nebyla znát únava. Bylo pozdě odpoledne; šli jsme tak, abychom měli slunce nalevo. Když půjdeme pořád na sever, nakonec musíme na Plantážní silnici narazit.

Alexi řekl: „Pane Seaforte, proč vás chce Mantiet zabít?“

„Já nevím. Nechte mě být.“ Ignoroval jsem jeho ublížený pohled.

Dvě hodiny jsme se prodírali hustým křovím. Tady v kopečcích se vegetace mohla zbláznit. Z pevných houževnatých větví stromů nad námi visely houštiny popínavých rostlin. Na každém kroku jsme museli podlézat, protahovat se a odstrkovat křoviska.

„Co je tohle?“ ptal se Tolliver.

Zastavil jsem se a poslouchal. Mohl to být rotor helikoptéry někde v dálce.

„Vrátíme se?“ ptal se Alexi.

„Jestli tam nikdo nebude, ztratíme dvě hodiny. Půjdeme dál.“

Slunce znatelně kleslo; uvažoval jsem, jak daleko ještě asi dojdeme, než padne noc. A jak dlouho to vydržím. Jak jsem ochaboval, ujal se vedení Tolliver a začal mi odstrkovat z cesty liány, abych se nemusel shýbat. Šli jsme rychleji. Sípavě jsem dýchal a dělal jsem, co jsem mohl, abych mu stačil.

Ze vzdáleného zvuku se stal hřmot, a pak se nám nad hlavou ozvalo nezaměnitelné svištění rotoru helikoptéry. Zastavili jsme se a poslouchali. Podíval jsem se nahoru, ale skrz hustou klenbu listů jsem nic neviděl. Nad námi kroužila helikoptéra.

„Najděte mýtinu.“

Tolliver se rozhlédl na všechny strany, a pak ukázal. „Možná tamhle, pane. Vypadá to tam trochu světlejší.“

„Honem.“ Klopýtali jsme mlčící vegetací.

Zvuk helikoptéry se vzdálil a znovu se vrátil. Konečně jsme se dostali na místo, kam jsme měli namířeno, ale klenba stromů

tu byla jen o něco řidší. Shora nás nikdo vidět nemohl. „Není tu ještě někde -“

Tolliver nás mávnutím ruky utišil. „Poslouchejte!“

Ženský hlas se v řevu motoru skoro ztrácel. „Kapitáne Seaforte! Vraťte se ke své helikoptéře! Mezi stromy vás nemůžeme najít!“

Zaklel jsem. Došli jsme už tak daleko, že do setmění se vrátit určitě nestačíme.

Tolliver podotkl:“U. N. A. F. by měla mít vybavení, jak nás najít, ne? Infrasenzory a tak.“ Hlas z helikoptéry jako by ho slyšel. „Kapitáne Seaforte, můžete se ukázat? Tady Laura Triforthová. Slyšeli jsme vaše Mayday. Vraťte se k helikoptéře, nebo se ukažte. Signalizujte světlicí nebo ohněm.“ Vzkaz se opakoval, občas přímo nad námi, občas dál, podle toho, jak helikoptéra kroužila.

„Nemáme světlici ani oheň,“ řekl Alexi.

„Já vím. Půjdeme na sever a budeme doufat, že narazíme na mýtinu.“ Šli jsme dál. Po nějaké době hřmot helikoptéry umlkl.

Ze všech sil jsem se snažil držet tempo. Rychle se stmívalo, a my jsme ještě tápali hustým podrostem. „Potřebuju zpomalit,“ lapal jsem po dechu. Nepřiznávalo se mi to lehko.

Tolliver poslušně zpomalil.

O celé věky později se nad námi zase ozval motor. Helikoptéra. Pohlédl jsem k tmavnoucímu nebi.

Ozvalo se hlášení: „Kapitáne Seaforte, tady záchranná helikoptéra U. N. A. F. tři nula dva. Jsme nad vámi a sledujeme vás. Pokračujte asi půl kilometru k severovýchodu; tam bychom vás měli vidět.“

Díky Bohu Pánu. S novou silou jsme se v slábnoucím světle stočili k východu. Asi po půl hodině nás ten hlas shůry znovu navigoval k shora viditelné mýtině. Točila se mi hlava a byl jsem úplně propocený. Klopýtal jsem k vítané pasece. Skalní výběžek tu tvořil prudký kopec, kde se vysoké stromy nemohly zakořenit. Byla už úplná tma. Nad námi kroužily dvě helikoptéry. Jedna sletěla níž a začala pátrat reflektorem po zemi. Mávali jsme, dokud nás nenašla. Helikoptéra sestoupila

ještě níž a hlas zahřímal: „Kapitáne, odtud vás neslyšíme. Je někdo zraněný? Rozpažte pro ano, zvedněte ruce pro ne.“

Vzpažil jsem.

„Vidíme ne. Máte jídlo a vodu?“ Znovu jsem zvedl paže. „Žádné jídlo ani vodu. Nemůžeme tady přistát, kapitáne, není tu ani kus rovné půdy. Bude bezpečnější počkat, až se rozední, a pak vám spustit lano. Vydržíte do rána?“

Rozpažil jsem.

„Nebojte se, kapitáne, nenecháme vás v tom. Já zatím zůstanu nad vámi. Druhá helikoptéra se vrací pro nouzové zásoby. Shodíme vám všechno, co budete na noc potřebovat. Zůstaňte tady na mýtině.“ Signalizoval jsem souhlas, abych dal najevo, že jsme rozuměli, a pak jsem spustil ruce. Celý roztřesený jsem se svezl k zemi. Půda byla chladná a vlhká.

„Jste v pořádku, pane?“ ptal se Tolliver.

„Ano.“

„Vypadáte nemocně.“

Odbyl jsem ho mávnutím ruky. Přidřepl si a čekal.

Zuby mi drkotaly. Seděl jsem schoulený, aby mi nebyla taková zima, a pilot nad námi kroužil a kroužil. Čas od času na nás namířil reflektor, a někdo z nás zamával. Připadalo mi to jako věčnost, než se vrátila druhá helikoptéra.

Díval jsem se vzhůru na reflektory dvou helikoptér kroužících nad námi. Jedna z nich začala opatrně sestupovat. Shora se ozvalo: „Kapitáne, spustíme vám zásoby. Zůstaňte stranou, přeřízneme lano, až bude balík těsně nad zemí.“ Sevřel jsem Alexiho paži a ztěžka jsem se zvedl. Z břicha helikoptéry se vynořil velký balík, který se kolébal podle pohybu stroje.

Pilot jeho komíhání zkušeně vyrovnal a spouštěl ho, až byl jen asi metr nad zemí. Pak se žuchnutím dopadl. Stál jsem a motala se mi hlava.

Alexi vyběhl a začal uvolňovat popruhy. „Stan, pane Seaforte.“ Něco jsem zabručel. „Matrace, samonafukovací.

„Pomůžu vám s tím,“ řekl Tolliver chladně. Prudkým pohybem odstrčil Alexiho ruku.

„Můžu otevřít -“

„Já vím jak. Vy ne.“

Poklepal jsem mu na rameno. „Chovejte se k Aleximu s takovým respektem, jaký odpovídá jeho hodnosti, nebo se budete muset zodpovídat mně.“ Polkl, když viděl můj hněv. S mstivým uspokojením jsem se vrátil na své místo.

„Ustupte stranou, spouštíme druhý náklad!“ Vzhlédl jsem a uviděl, jak z helikoptéry sestupuje další balík.

Když dopadl na zem, Tolliver rozepnul popruhy a s nápadnou zdvořilostí ustoupil, aby se Alexi mohl podívat dovnitř.

„Večeře!“ radoval se Alexi. „Přenosná mikrovlnka, steaky, pití, káva... Dokonce i příděly navíc.“

„A tohle.“ Tolliver vytáhl vojenskou vysílačku. Pokynem jsem ho přivolal; donesl mi ji. Zmrzlými prsty jsem se pokoušel přístroj zapnout. „Záchranná helikoptéro, slyšíte mě?“

„Jasně a zřetelně, kapitáne. Tohle vybavení by vám mělo tu noc trochu zpříjemnit.“

„To rozhodně.“ Za mnou, na jediném trochu rovném místečku, už Alexi s Tolliverem stavěli stan.

„Víte, kdo na vás střílel?“

„Nemám ponětí.“

„Orbitální stanice střelu zachytila půl minuty po odpálení. Domnívají se, že ji vystřelili asi sto padesát kilometrů jižně odtud. Myslím, že zatím byste měli být v bezpečí; nezdá se mi, že by se tím podrostem v noci někdo protáhl.“

„To ne.“ My sami jsme to jen stěží dokázali, a to byl den. „Orbitální stanice je v takovém postavení, že může tuhle oblast celou noc sledovat radarem. Kdyby se objevilo něco podezřelého, jsme tu jako na koni. Ostatně touhle vysílačkou se dovoláte do Ústředního města, a možná dokonce i na stanici. Jak se rozední, přiletíme pro vás. Sladké sny.“

„Díky.“ Sledoval jsem, jak se světla helikoptéry vzdalují k Ústřednímu městu.

Mikrovlnnou troubu i vysílačku napájely stejné Valdesovy permabaterie jako naše elektromobily. Měli jsme energie víc než dost, a technici nám dokonce přidali i pár lamp. Už o hodinu později jsem se vděčně zakousl do steaku, přes ramena přehozený otevřený spací pytel. Bez nálady jsem hleděl do ohně,

občas zakašlal, protože nachlazení mi kleslo na průdušky. U nohou mi praskala vysílačka, uklidňující kontakt s civilizací.

Alexi seděl vedle mě. „Země kdysi byla nejspíš zrovna takováhle.“

„Na Zemi nikdy nemohlo být takové ticho.“ Ačkoli jsem věděl, že na Naději národů není žádný zvířecí život kromě těch tvorů, které si s sebou přivezl člověk, přesto jsem pořád napínal uši a hledal nepřítomné noční zvuky. Kromě šumění listů na stromech jsme slyšeli už jen praskání polen v ohni.

„Když jsem šel doma spát, slyšel jsem, jak startují nadzvuková letadla.“

„V Kyjevě?“

„Ano.“ Fascinovaně se díval do plamenů. „Měl bych být vděčný za to, že žiju, ale Bože Pane, jak já bych chtěl být zase celý.“

„Modlím se, abyste byl.“

Tolliver seděl naproti nám. Přihodil do ohně další poleno a všichni jsme sledovali jiskry, které z ohně vylétly.

„Jaké to bylo, když jsme byli praporčíci, pane Seaforte?“

„Bylo vám patnáct, když jsme se seznámili. Já jsem byl první praporčík, vy jste byl mladší.“

„Byli jsme přátelé?“

„Od začátku.“ Dokud se ze mě nestal kapitán a nedopustil jsem tak kruté zacházení s ním, že mě prosil, aby mohl odejít z námořnictva. „Vyprávějte mi o ubikaci.“

Hledal jsem slova, kterými bych popsal složitost pocitů a vztahů mezi mladými lidmi v tom těsném prostoru. „Byly tam i konflikty. Vax Holser a já. On se nejdřív choval dost násilnicky.“

„Ubližoval vám?“

„Ne, já jsem byl první praporčík, ke mně si to dovolit nemohl. Hrubý byl na vás. Na vás a na Sandyho.“ Tolliver podotkl: „Tak to chodí ve všech ubikacích.“

„Když je člověk mladý, tak se s tím vyrovná,“ odpověděl jsem.

„Já nejsem mladý,“ řekl trpce Tolliver.

Vyjel jsem na něj: „Jak jste si ustlal, tak si lehněte, praporčíků.“ Na prsou mě bolelo.

Tolliver vstal a zahleděl se do ohně. „Přesně to myslím udělám.“ Otočil se na podpatku a vykročil ke stanu. Zastavil se. „Dobrou noc, pane. A vám také, poručíku.“ V tónu jeho hlasu byla přesně ta míra zdvořilosti, jaká se očekává od praporčíka.

Něco jsem zavrčel. Alexi, který si nejspíš neuvědomil význam té mezihry, mu popřál dobrou noc, ale nezvedl oči od ohně. Po chvíli se zeptal: „Pane Seaforte, jaký jsem byl jako kluk?“

Zaváhal jsem. „Veselý. Dobrosrdečný. Ochotný.“ Dokud jsem mu nevnutil válku s Philipem Tyrem, která málem pohltila jeho duši. „Jako teď.“

„Veselý moc nejsem,“ pousmál se smutně. Zívl jsem. I přes snědený steak mi nebylo dobře. „Nepůjdeme spát?“

„Můžu tu zůstat sedět a poslouchat vysílačku?“

„Jistě, ale v tuhle dobu se toho moc dít nebude. Umíte rozložit anténu?“

Kývl. „Za chvíli si půjdu lehnout taky, pane Seaforte. Nevzbudím vás.“

Pomalu jsem vstal. „Pochybuji, že by se vám to povedlo, i kdybyste chtěl.“ Ve stanu jsem se svlékl a schoulil se na svou matraci. Kousek ode mě Tolliver pomalu, pravidelně oddechoval. Je vzhůru a předstírá, že spí? No, postaral jsem se mu o dost mizerný den. Uvažoval jsem o tom, jestli bych snesl být zase degradován na praporčíka, jak jsem to udělal jemu. Rozhodně jsem se víc než jednou choval k Admiralitě tak, že bych si to zasloužil. Třásl jsem se zimou, ale když se matrace ohřála, propadl jsem se zvolna do požehnaného spánku.

„Pane Seaforte?“

Zasténal jsem a přinutil se otevřít oči. Nemůže přece být ještě ráno.

Nebylo. „Ano, Alexi?“ Potlačil jsem další zasténání.

„Asi byste si to měl jít poslechnout.“

„Co?“

„Vysílačku.“

„Vezměte ji dovnitř - ne, nechte ho spát!“

Rozkašlal jsem se, navlékl na sebe ledově studené oblečení a vylezl ven. „Doufám, že jde o něco důle-“

Praskot statické elektřiny zkresloval neustálý proud hlášení. „Provádíme manévr C! Dvě vlevo před přídí! Tarsus, kde jste?“

„Bože můj, Alexi.“ Nezmohl jsem se na víc než na šepot.

„Hibernia flotile, útočí na nás! Tři, pět - Bože Pane, sedm ryb. Strojovno, připravit k fúzování! Příďové lasery vyřazeny! Fúzujeme!“

Alexi mi sevřel zápěstí, pak mě rychle pustil, jako by se spálil. „Promiňte! Prosím, nechtěl jsem se vás dotknout -“

„Nechte toho. Poslouchejte.“

„Pane Seaforte, něco shodily.“

„Jak to myslíte?“ Točila se mi hlava. Zamrkal jsem.

„Slyšel jsem hlášení, že svrhly nějakou bombu nebo co. Na Ústřední město.“

Popadl jsem vysílačku a změnil frekvenci. „Admiralito, hlásí se kapitán Seafort.“ Čekal jsem. „Kapitán Seafort se hlásí Admiralitě.“

To čekání bylo k zešílení. Konečně se ozvala odpověď. Tady Forbee, pane Seaforte.“

„Co se děje?“

„Rozsáhlý útok. Admirál odletěl na orbitální stanici, hned jak slyšel první hlášení. Bude tam za hodinu. Na osm lodí zaútočily, těch ryb je určitě několik desítek. Jste ještě v tom nouzovém táboře?“

„Ano. Vy jste o tom slyšel?“

„Všichni jsme o tom slyšeli. Jste v pořádku?“

„Ano.“ Točila se mi hlava, měl jsem asi horečku a mluvení mě bolelo. Ale... „Co to bylo s tou bombou nebo střelou?“

„To byla kachna. Shodou okolností zrovna poblíž Ústředního města dopadl meteorit. Jen malý.“

„Díky Bohu.“

„Vydržte, pane Seaforte, ráno si vás vyzvedneme.“

„Dobře. Ehm, pane Forbee... vzpomínáte, jak jsem tu byl před třemi lety? Setkal jsem se s někým, kdo o sobě říkal, že je kapitán Grone.“

„Slyšel jsem to, pane. Promiňte, je tady teď dost rušno.“

„Vyprávěl mi nějakou povídačku o tom, že viděl meteority, které něco rozstřikovaly. A krátce nato začala ta epidemie.“

„Jestli si dobře vzpomínám, nikdy se to nepotvrdilo. Ale pro jistotu upozorním nemocnici.“ Slyšel jsem kolem něj nějaké naléhavé hlášení a pak Forbeeho zděšený výkřik: „Bože, ne!“

„Co je?“

„Bolívar dostali.“

Zvedl se mi žaludek, zavřel jsem oči. Po chvíli jsem řekl: „Šťastnou plavbu, pane Forbee.“

„I vám, pane.“ Ukončili jsme hovor.

Zatímco jsme se krčili nad blikajícím ohněm, jednotlivá hlášení o ztrátách narůstala ve velkou tragédii. Ryb byla plná soustava Naděje národů, defúzovaly bez varování kolem našich lodí. Alexi přikládal, dokud se oheň nerozhořel vysokým plamenem. I tak jsem se třásl. Vchod do stanu se pohnul; objevil se Tolliver a zapínal si sako. „Co se děje, pane?“

„Útok.“

„Kde?“

„Celá flotila.“ Hlas jsem měl chraplavý.

Přitáhl si poleno k vysílačce a sedl si. „Bůh Pán pomoz našim lidem.“

„Amen.“

Ubíhaly dlouhé minuty. „Hlásí se Hibernia; defúzovali jsme v sektoru dvanáct; v dohledu žádné ryby.“ Díky Bohu Pánu, Hibernia nebyla poškozená.

„Rozumíme, Hibernia.“ To byla stanice.

„Hlásí se Gibraltar, sektor tři, asi dvacet tisíc kilometrů nad Nadějí národů. Dvě ryby, asi pět set kilometrů za zádí. Ne, tři ryby. Pět! Stanice, jsou - Bože dobrý!“

Admirál De Marnay vyrovnaným hlasem: „Gibraltare, hlaste, co vidíte.“

„Celé hejno ryb! Snad dvacet, a pořád další defúzují. Naše radary je zachytily seskupené kolem velkého předmětu, není to ryba, něco jiného, mnohem většího. Ještě před minutou to tam nebylo. Mohl by to být - tři ryby po pravoboku! Zaměřujeme!“

Choulili jsme se kolem přenosné antény, na spánek jsme neměli ani pomyšlení. Z vysílačky praskala hlášení lodí ohlašujících změny kurzů.

„Tady Gibraltar. Příďové lasery vyřazeny; fúzujeme!“

„Tady Neohrožený. Dostali jsme dvě ryby, zaměřujeme třetí. Sakra, ta potvora fúzovala!“

Zavrtěl jsem hlavou, a hned se za to proklel, protože se mi okamžitě zatočila. „Vyhrávají.“

Tolliver namítl: „Možná ne. I my likvidujeme je.“

„Jenže kolik jich je?“ Naše ztráty byly sice strašlivé, ale mohly by být ještě snesitelné, kdyby se nám podařilo vyřadit dostatečné procento ryb.

„A odkud se berou?“ ptal se Tolliver. „A proč jsou tady?“ Chladný vzduch mě pálil v krku. „Je jasné, že nás slyší fúzovat. Ale už jsme na Naději národů devadesát let. Začaly nás slyšet až teď, nebo -pro Boha živého!“ Potácivě jsem vstal.

Obloha na východě, v tom směru, kde leželo Ústřední město, se zbarvila jasně oranžově.

Zíral jsem do noci a srdce mi bušilo. Vzápětí zašustily v dálce stromy, a pak nás zasáhl mohutný náraz tlakové vlny. Zapotácel jsem se, ale zůstal stát. „Co to bylo?“

Tolliver skoro šeptal: „Dostaly Ústřední město.“

„Jak - nemůžete -“

„A co jiného leží na východě asi sto padesát kilometrů odtud?“

Zasípal jsem: „Annie!“

„Neslyšel jsem něco o meteoritu?“ Alexi k sobě tiskl vysílačku.

„To jenom hádáte, pane Tollivere.“

„Ano.“ Tolliver ho probodl nenávistným pohledem. „Tak zavolejte Admiralitu, poručíku Tamarove, pane. Zeptejte se jich, kdo rozsvítil nebe.“

Prudce jsem se otočil. „Tollivere! Ještě jedno slovo a-“

Díval se na mě lhostejně. „A co, pane?“ Vyrazil jsem přes mýtinu a strkal ho ke stanu. Tlačil jsem ho tak dlouho, až zády narazil do tyčí stanu. „Ani slovo, praporčíků! Říkám to jasně?“

Chvíli se mi díval do očí. Pak polkl. „Rozkaz, pane.“ Zloba z jeho hlasu vyprchala.

Sedl jsem si. „Zavolejte je, Alexi.“

„Já si nevzpomínám jak,“ řekl Alexi nešťastně.

Vytrhl jsem mu vysílačku.

Na Admiralitu jsem se nedovolal.

Nedovolal jsem se nikam.

„Co budeme dělat, pane Seaforte?“ Alexiho oči prosily o útěchu.

Naslepo jsem mu vrazil vysílačku do rukou. Každý chladný nádech mne bodal jako šíp. Rozkašlal jsem se, až to se mnou otřásalo, a dopotácel se ke stanu. Hluboko z hrdla mi unikl nějaký zvuk. Padl jsem na lůžko, a omdlel.

+ + + + +

„Pane Seaforte?“ Ten hlas mě volal z velké dálky. „Pane Seaforte, prosím!“

Otevřel jsem jedno oko a zamžoural na Alexiho siluetu v rozevřeném vchodu. Zachraptěl jsem: „Co?“

„Je skoro večer. Prospal jste deset hodin.“ Pokusil jsem se posadit, ale zatočila se mi hlava, a padl jsem zpátky.“Bože, to je dnes zima.“

Alexi se na mě divně podíval. „Vždyť je docela teplo.“

„Ano?“ Snažil jsem se přemýšlet. „Tak to mám asi horečku.“ Alexi napřáhl ruku, pak ji náhle stáhl a čekal na mé kývnutí. Položil mi zápěstí na čelo. „Úplně hoříte.“

„Zdálo se mi...“ Uchopil jsem jeho ruku a pokoušel se posadit. „Ústřední město?“

„To nebyl sen. Dostali zásah. Ale nevíme, jak zlý.“

„Helikoptéra... měla nás vyzvednout hned ráno.“

„Nepřiletěla, pane Seaforte.“

„Dovolali jste se do Ústředního města?“

„Ne. Chytám statický praskot a občas nějaké to slovo, ale neodpovídají.“

„Já jsem myslel, že vysílačku neumíte používat.“

„Pan Tolliver mi to ukázal.“ Alexi zaváhal.“Je hrozně naštvaný.“

„Na co?“

„Na všechno, jak to vypadá.“

Udělal jsem bolestný posuněk. „Pomozte mi, ano?“ Alexi mi podal ruku; přitáhl jsem se a opřel se o něj, dokud se mi nepřestala točit hlava.

Oheň venku dávno vyhasl. Tolliver seděl na poleně a netečně se na mě podíval. Zeptal jsem se: „Vysílačka nic?“

Zavrtěl hlavou.

Sedl jsem si k ohništi a zamrkal, protože mi slunce připadalo příliš jasné. „Zkuste orbitální stanici.“

„Zkusil jsem. Jestli jsme se dovolali, rozhodně nám neodpověděli.“

„Počkáme do rána. Zkoušejte volat Ústřední město a stanici každou hodinu.“

Tolliver kývl. Čekal jsem, a on neochotně dodal: „Rozkaz, pane.“

Doklopýtal jsem zpátky do stanu a usnul.

+ + + + +

Vzbudil jsem se za úsvitu s palčivou žízní. Přelezl jsem k láhvi s vodou a hltavě se napil. Alexi a Tolliver spali. Opatrně jsem se oblékl a čekal na obvyklou závrať, ale zdálo se mi, že mám víc síly než včera večer. Otevřel jsem stan, vylezl do chladné mlhy a začal hledat dříví na oheň. Rozkašlal jsem se, a bolelo to tak, že jsem se celý schoulil. Když se mi konečně podařilo přestat, dopotácel jsem se k hromadě větví, která zůstala u ohniště. Pár kusů dřeva jsem do něj naskládal; byla to taková námaha, že jsem nemohl popadnout dech.

V balíku se zásobami jsem našel zapalovač a přiložil ho k dřevu. Za několik okamžiků byl plamen tak velký, že hřál. Sedl jsem si tak blízko, jak jsem si troufal. Po chvíli jsem si vzpomněl na kávu a došel k mikrovlnce. Prohrabal jsem zásoby, objevil kávu a dal ji hřát.

„Byl bych vám pomohl, pane Seaforte.“ Alexi, rozcuchaný a s košilí přes ruku, vykoukl ze stanu.

Usmál jsem se s kouřícím šálkem v ruce. „Já nejsem invalida, pane Tamarove.“

„Doufám, že ne.“ Spěchal k ohni, přikrčil se u něj a oblékal se. „Je vám líp?“

„Mnohem.“ Když klidně sedím. „Co jste v noci slyšeli z vysílačky?“

Alexi si nalil kávu a vrátil se ke mně. „Praskání, slabé hlasy. Žádná odpověď.“

„Zkuste to znovu.“

Poslušně šel do stanu a vrátil se s vysílačkou. Zavolal Admiralitu, kosmodrom. Orbitální stanici.

Pořád bez odpovědi.

Chvilku jsem uvažoval. Pak jsem řekl: „Vzbuďte Tollivera.“

„To není nutné.“ Tolliver stál u vchodu do stanu, úplně oblečený.

„Nebudeme čekat,“ rozhodl jsem. „Sbalte zásoby; dojdeme k Plantážní silnici.“

„A tohle všechno potáhneme?“ Tolliver ukázal rukou na stan, mikrovlnku, potraviny.

„Všechno nám to poslali ve dvou balíkách. Poneseme je na střídačku.“

Tolliver se na mě chladně podíval. „Pochybuji. Nakonec to skončí tak, že poneseme vás.“

Pokusil jsem se vstát, pak jsem se rozhodl raději to neudělat. „Tollivere, jsem asi -“

Alexi ledovým hlasem řekl: „Pane Tollivere, sbalte zásoby.“

Tolliver na něj překvapeně pohlédl. „Vrátil jste se do aktivní služby, poručíku Tamarove?“

„Ne.“ Alexi se opřel o tyč stanu. „Ale dělejte, co kapitán říká.“

„Nemůžete -“

„Mlčte!“ Alexi stál odhodlaně tváří v tvář staršímu a vyššímu muži. „Jste praporčík. Tak se podle toho chovejte.“

Mračili se na sebe. Pak se Tolliver zašklebil. „Vy si pamatujete, jak se chová praporčík?“

Alexi mu pohlédl do očí. „Ne. Ukažte mi to.“

Po chvíli Tolliver sklopil oči. „Dobře.“ Jeho hlas ztratil sveřepost. „Pomozte mi sbalit vybavení, buďte tak hodný.“ Jak byl Tolliver z doslechu, Alexi zašeptal: „Omluvám se, že jsem se do toho pletl. Já vím, že nemám právo -“

„Udělal jste dobře, Alexi. Takhle si vás pamatuji.“

„Vypadal tak -“

„Udělal jste dobře.“

Za pár minut byly naše věci sbalené a svázané. Alexi a Tolliver si každý naložili jeden balík; o mé pomoci nebyla vůbec řeč. Podařilo se mi vstát bez podpory. Podíval jsem se na kompas a ukázal:

„Na sever.“ Vyšel jsem za nimi z paseky.

Už po pár krocích jsem lapal po dechu, ale neřekl jsem nic a dělal, co mohl, abych jim stačil. Chytal jsem se popínavých rostlin a nízkých větví a přitahoval se za ně hustým podrostem.

Alexi se ohlédl přes rameno. „Pane Tollivere, zpomalte.“ Čekal, až ho dohoním. „Opřete se o mě, jestli chcete.“

„Nepotřebuji -“

„Prosím.“

„No dobře.“ Objal jsem paží jeho ramena a přenesl na něj část své váhy. Volnou rukou před námi Alexi rozhrnoval keře. Šlo se mi líp.

Po chvíli jsem si sundal sako a uvázal si ho kolem pasu. Alexi si přehodil náklad na druhé rameno. Plahočil jsem se dál, pot ze mě jen lil.

O několik nekonečných hodin později jsme narazili na volnější místo; obrovský javor tu padl k zemi a zanechal za sebou průsek. Alexi zavolal: „Odpočineme si tady, pane Tollivere.“

Tolliver se podíval na hodinky. „Jdeme teprve hodinu a půl.“

„To je jedno,“ řekl Alexi. „Jsem unavený.“

„Chcete říct, že kapitán je unavený.“

Alexi mi pomohl k padlému kmeni, na který jsem s povzdechem dopadl. „Dost hádání! Deset minut.“

Alexi se na mě pochybovačně podíval.

Zbytek dopoledne mi splynul v jednu zoufalou mlhu. Znovu jsme se zastavovali; dvakrát to navrhnul Alexi, jednou, i když nerad, já sám. Konečně jsme se dostali do kamenitého terénu, kde nic nerostlo a který vypadal jako ostrov v obrovském moři vegetace, jež se táhlo od Plantážní silnice až na jih k oceánu. Šlo se tu líp, i když jsme museli překonat kopce, které vypadaly mírně jen z dálky.

O dva kilometry dál se zase objevil les.

„Dáme si teď oběd," řekl jsem.

„Ještě jsme neušli ani osm kilometrů," namítal Tolliver. „A i jestli do tmy ujdeme dalších osm, vypadá to takhle k silnici na třídenní pochod."

Zavrčel jsem: „Odpoledne to půjde líp. Otevřete ty příděly." Ta dlouhá řeč mě vyčerpala, až jsem lapal po dechu.

Shodil svůj balík a rozvázal ho. „Mohl bych postavit stan, pane. Počkal byste tady s panem Tamarovem a s vysílačkou, než bych došel pro pomoc?"

Bylo to lákavé. „Ne," řekl jsem nakonec. „Budeme se držet pohromadě."

„Nejste schopen -"

„Dokud nebudeme vědět, co se stalo v Ústředním městě, nebudeme se rozdělovat." Hltavě jsem vypil šálek vody, který mi podal Alexi.

Za chvilku Tolliver odtrhl vrchní víčko přídělové konzervy a postavil ji na kmen přede mne. Čekal jsem, až vzduch pronikne k chemikáliím uloženým mezi vnějším a vnitřním obalem. Za dvě minuty bylo jídlo ohřáté; odloupl jsem víčko a vrhl jsem se na ně.

Alexi seděl vedle mě s ustaraným výrazem. „Pane Seaforte, jste si jistý, že chcete jít dál?"

Kývl jsem. „Musím se vrátit a zjistit, co ode mě očekávají."

Zašeptal: „Pan Tolliver -já nevím, jak bych... kdyby vás tak chtěl nechat na pokoji."

„S tím si nelamte hlavu." V den, kdy si kapitán nedokáže poradit s praporčíkem, by měl odejít do výslužby.

O pár minut později jsem se ztěžka vydrápal na nohy. Pomalu jsme vykročili, Alexi a Tolliver nesli pytle se zásobami jako

předtím. Když jsem se pro jeden z nich shýbal, Alexi mi ho beze slova sebral zpod ruky a přehodil si ho opět přes rameno. Nechal jsem to být.

Když konečně přišla tma, byl jsem na pokraji zhroucení, pot mi tekl po tváři proudem. Zavrhl jsem jejich rady - teď už i Tolliver mě nabádal, ať si odpočinu -a trval na tom, že půjdeme ještě kus při baterkách. Udělali jsme to. Podlézali jsme pod nízkými větvemi, až jsme nakonec došli na mýtinku, kde bylo tolik volného prostoru, že jsme mohli postavit stan. Práci nám komplikovala jen vysoká tráva. Snažil jsem se pomáhat; Tolliver mě úsečně požádal, abych se jim nepletl a nechal je to dodělat. Pak jsem se s nechutí přinutil sníst přídělovou plechovku a padl jsem na postel.

V bledém ranním světle dělal Tolliver, co mohl, aby se oblékal tiše, ale stejně jsem se vzbudil. Sedl jsem si, neohrabaně jsem si navlékl košili a klekl si. S pokusem o vstávání jsem ale počkal, až Tolliver vyšel ven.

Držel jsem se stanové tyče, dokud se mi nepřestaly třást nohy, pak jsem otevřel stan a vyšel ven. Nad krajem visela hustá mlha, zem byla chladná a vlhká. „Kávu, pane?“ ptal se Tolliver zdvořile.

„Prosím.“ Sedl jsem si na kámen, který vykukoval z trávy. Vdechl jsem vůni z kouřícího šálku.

„Mám vzbudit pana Tamarova?“

Při myšlence na další denní pochod se mi svíral žaludek. „Ano, raději ano.“ Upíjel jsem kávu a sbíral síly na další denní dřinu.

Už za chvilku se ke mně sklonil Alexi se šálkem kávy v ruce. Pozorně se mi zadíval do obličeje. „Máte horečku?“

„Nic mi není.“ To tvrzení připadalo absurdní dokonce i mně samotnému.

„Další takový den, jako byl včera, nevydržíte.“

„Ale vydržím.“ Díval jsem se, jak Tolliver rozebírá stan.

„Dnes ráno vám trvalo dvě minuty jenom vstát z -“

„Alexi, nehádejte se se mnou!“

Zbledl. „Já - promiňte.“ Spěchal pomoci Tolliverovi.

+ + + + +

Dřel jsem se dvě hodiny, opíraje se o Alexiho, pak o Tollivera. Krátce poté, co jsme vyrazili, začalo mrholit, a to mi dodalo. Jen jsem se zastavil, abych chytil dech, přepadl mě záchvat kašle, který se stupňoval, div mi neroztrhl hruď i krk. Když se mlha před mýma očima rozplynula, zjistil jsem, že jsem na kolenou a držím se nízké větve.

„Budeme ho muset nést," řekl Tolliver bezvýrazně.

„Dokážeme z něčeho vyrobit nosítka?"

„Podívám se, co máme ve vybavení."

Na námitky mi nestačil dech. Bezvládně jsem se opíral o větev, zatímco Tolliver ze svých vaků vytahoval stanové tyče a vázal na ně stanovou látku.

„Pomozte mu na to, pane Tamarove."

„Nic mi -"

„Radši byste tam měl vlézt, pane Seaforte." Alexi se mi díval do očí, dokud jsem neochotně nekývl. Objal jsem ho paží kolem ramen a potácel se k improvizovaným nosítkům. Lehl jsem si na záda, byl jsem promáčený a byla mi zima; Alexi poskládal mé sako a dal mi ho pod hlavu jako polštář. Popadl jsem ho za paži. „Mrzí mě to."

Váhavě se usmál. „My vás uneseme."

„Že jsem na vás ráno tak vyjel."

Pokrčil rameny. Hledal jsem v jeho tváři výčitku, ale našel jsem jen starost.

„Alexi, jděte dál s Tolliverem. Nechte mě tady a přiveďte pomoc."

„Ne." Kývl na Tollivera a zvedl svůj konec nosítek, zahanbeně jsem se odvrátil.

Nakonec jsem usnul; když jsem se vzbudil, ležel jsem na zemi. Alexi seděl kousek ode mne. Polkl jsem rozbolavělým hrdlem. „Kde je Tolliver?"

Alexi vzhlédl a podíval se mi do tváře. „Našli jsme potok. Doplňuje zásobu vody."

„Pomozte mi sednout." Udělal to. „Můžu jít."

„Prosím, nezkoušejte to, pane Seaforte."

„Nemůžete mě dál nést.“

„Není to tak hrozné.“ Podíval se na své ruce. „Pár puchýřů, ale s těmi se dá žít.“ Zavrtěl hlavou, aby umlčel mou námitku. „Teď je to snazší, když jsme odhodili většinu zásob. Máme už jen vysílačku, příděly na jeden večer a vodu.“

To mě rozčílilo. „Kdo to rozhodl?“

„Pan Tolliver to navrhl a já jsem souhlasil.“ Kousl se do rtu. „Já nevím, kdo tu velí. Vy jste nemocný, já si nic nepamatuji a on je jen praporčík.“

Slabě jsem se usmál. „Pěkný zmatek. Velím já, pokud se nerozhodne mě odvolat.“

Za hlavou se mi ozval jiný hlas: „Uvažoval jsem o tom.“ Otočil jsem se. Díval se na mě Tolliver, v každé ruce jednu láhev s vodou.

„To bych nezkoušel, praporčíků,“ řekl jsem chladně.

Pokřivený úsměv. „Udělám to, jestli začnete mluvit z cesty. Dřív ne.“ Uvažoval jsem, jestli to má být výhrůžka.

Alexi si odkašlal. „Nechte toho, prosím vás, oba dva.“ Prosebným pohledem přejížděl od jednoho ke druhému. „Zbytečně ztrácíme čas, dokud je světlo.“

Tolliver něco zavrčel a podal Aleximu jednu láhev s vodou. Sehnul se ke svému konci nosítek. „Tak jdeme.“

Držel jsem se postranic nosítek a díval se, jak mi nad hlavou ubíhá klenba z listí. Zavřel jsem oči; když jsem je zase otevřel, šedé nebe začínalo temnět. Napůl ve snách jsem se snažil zaostřit na stromy a keře plující kolem mé hlavy.

„Už bychom toho měli brzo nechat,“ funěl Alexi.

„Ještě ne.“ Tolliver u předních držadel nosítek supěl dál, oči sklopené.

„Tak si musím znova obalit ruku.“

Tolliver tiše zaklel a spustil nosítka. „Tak honem.“ Netrpělivě čekal, než si Alexi převáže kapesník přes dlaň. Tolliverovy oči zabloudily dolů k mým. „Už nám zbývá jen hodina denního světla, a těch patnáct kilometrů jsme ještě neušli. Jestli se k silnici nedostaneme zítra, tak možná nebudeme mít sílu vás nést.“

„Zítra chvíli půjdu.“

„Dovolte, abych se zasmál.“ Znechuceně se odvrátil.

Když jsem se příště vzbudil, někde poblíž praskal oheň. Alexi ležel na nafukovací matraci, sako přehozené přes ramena. Dýchal pomalu a pravidelně. Na protější straně ohniště se v košili krčil Tolliver, ruce schované mezi stehny, aby si je zahřál. Přitáhl jsem si sako těsněji, chvíli jsem ležel a pak jsem znova usnul.

+ + + + +

Alexi mnou jemně zatřásl. „Chcete trochu kávy, než vyrazíme?“

Kývl jsem, zamrkal do ranního světla a díval se, jak Alexi chystá kávu. Bylo ještě dost chladno; přitáhl jsem si sako na ramena a narovnal si ho na nohou. Vzápětí jsem se už pokoušel sednout, protože mi došlo, že sako přece nemůže být tak velké, aby mi zakrylo nohy i ruce. Rozebral jsem své přikrývky.

„Je moje.“ Z výšky se na mě díval Tolliver.

„Kde se tu - kdo -“

„Potřeboval jste teplo.“

Představil jsem si Edgara Tollivera, jak se v chladné noci krčí u ohně jen v košili, a zahanbením jsem zrudl. „Děkuji,“ řekl jsem nabručeně.

Krátce se usmál. „Na Akademii mě naučili dávat těloduši, ne šaty.“

„Překvapuje mě, že vám záleží na tom, jestli to přežiju.“

Jízlivě odpověděl: „Kdybyste nepřežil, volali by mě před vyšetřovací komisi.“

Zatímco Alexi s Tolliverem sbírali naše věci, mně se podařilo dostat se bez pomoci na nohy a došel jsem do křoví, abych si ulevil. Když jsem se vrátil zpátky, bez námitek jsem si lehl zpátky na nosítka. Než byli zcela připraveni, já jsem zkoušel vysílačku. Orbitální stanice neodpovídala. Ústřední město také ne.

Držel jsem se nosítek, když mě zvedali. „Co myslíte, jak je to ještě daleko?“

Tolliver pokrčil rameny. „Kdo ví? Silnice je někde před námi. Deset kilometrů? Dvacet?“

Alexi řekl: „Neměli jsme večeři ani snídani. Příští jídlo bude poslední.“

„Tak musíme doufat, že silnici najdeme,“ uzavřel to Tolliver.

Když jsme se konečně zastavili k odpočinku, Alexi si sedl, zvolna se pohupoval a tiskl si ruku mezi koleny.

„Ukažte.“

„Nic mi není.“

„Udělejte, co říkám.“ Můj tón nepřipouštěl odpor. Neochotně natáhl ruku a rozbalil látku. Prsty měl červené, oteklé a mokvavé v místech stržených puchýřů.

„Bože Pane.“ Skulil jsem se z nosítek. Tolliver odhodil prázdný obal od přídělu. „Co to děláte?“

„Půjdu sám.“

„Jste slabý jako kotě.“

„Je to jen bronchitida. Zvládnu to.“

Vstal. „Seaforte, někdy jste úplný idiot.“ Převalil jsem se na kolena a začal se zvedat. Přitom jsem se snažil nezapotácet se. „Tři důtky!“

„Strčte si ty vaše důtky do prdele!“ Postavil se proti mně s rukama v bok. „Nemůžete jít! Jestli to zkusíte, nedostaneme se tam nikdo! A jestli jo, co tak asi najdeme? Třeba je námořnictvo v pánu i s celým Ústředním městem. A vy si myslíte, že mě zastrašíte těmi svými důtkami?“

Vykročil jsem k němu na nejistých nohou. „A povinnost?“ sípal jsem. „Vaše přísaha? Čest?“

Zaťal pěsti. „Snažím se vás odtud dostat živého! Jestli tohle není povinnost, tak už nevím, co to je!“ Syčel jako had. „Zničil jste mě, Seaforte! Měl jsem vás nechat, abyste mě popravil. Nečeká mě žádná kariéra, žádná budoucnost, a stejně se vás snažím zachránit!“ Zajíkl se a prudce se odvrátil. „Nechte mě být, sakra!“

Po chvíli jsem tiše řekl: „Nechte nosítka tady. Saka taky, a všechno kromě vody a vysílačky. Budu se o vás střídavě opírat. Půjdeme, dokud nedojdeme k silnici. Jestli to nezvládnu, přikážu vám jít napřed.“

Tolliver kývl, neschopen slova.

„Ta moje ruka není tak -“

„Opřu se o vás, Alexi. Nehádejte se, šetřete energií.“

K mému zahanbení jsem neměl sílu jít, dokonce ani když jsem se ztěžka opíral o Alexiho. Takže jsem musel vzít kolem ramen oba a nechat je, aby mě napůl nesli, napůl táhli podrostem. Nutil jsem své nohy ke spolupráci, pokoušel jsem se jim tu tíhu ulehčit. Plíce mi hořely, ale byl jsem rozhodnutý nezastavit se. Stejně jsem si nebyl jistý, jestli by mi stačil dech, kdybych chtěl žádat o odpočinek.

Slunce se nemilosrdně blížilo k obzoru. Zastavovali jsme teď častěji. Bál jsem se, že bych už nedokázal vstát, kdybych si sedl, a tak jsem se opíral o strom, nohy ztuhle napjaté, aby nepodklesly.

Alexi byl nešťastný. „Brzo bude tma.“

Podařilo se mi vypravit ze sebe: „Jdeme dál.“

„Nemůžeme jít celou- „

„Bude svítit měsíc. Půjdeme, dokud nenarazíme na silnici, nebo -“ nedořekl jsem.

Silné řeči mi vydržely do západu slunce. Když padla tma, klopýtal jsem častěji a ve vzpřímené poloze mě drželo jen odhodlání mých společníků. Nakonec jsem dal znamení k zastávce. „Vodu,“ zachroptěl jsem. Hltavě jsem si lil životadárnou tekutinu do hrdla, až jsem vyprázdnil celou láhev. „Kde je ta druhá? Alexi, nemáte žízeň?“ Ve světle dvou měsíců se leskla Tolliverova tvář. „Tu jsme dopili už dávno.“

„Kristepane, to mě mrzí.“ Vůbec mě nenapadlo nabídnout jim také.

„Třeba najdeme další potok,“ řekl. A třeba taky ne. Sevřel jsem ruce v pěst a proklínal se za své sobectví. Jejich síla, ne moje, byla naše naděje.

„Radši bychom měli jít,“ řekl Alexi přiškrceným hlasem.

Další hodinu jsme se rvali s neřídnoucím podrostem. Kašlal jsem tak, že jsem byl prakticky bezmocný. Začal jsem se rozhlížet po nějaké mýtině, kde by mě mohli nechat.

Teď už nesli většinu mé váhy; visel jsem jim na ramenou a síly mě opouštěly. Vzdal jsem se všech pokusů o chůzi a nabral

zase špetku energie, a s ní se mi vyjasnily myšlenky. Opatrně jsem řekl: „Až najdeme paseku, odpočinu si.“ Sykl jsem, protože se mi do boku zaryly trny.

„Zůstanu s vámi.“

„Ne. Jděte s Tolliverem. Přiveďte pomoc.“

Alexi zavrtěl hlavou.

„Půjdete. Tollivere, to je rozkaz.“ Zastavil jsem se, abych se nadechl.“ Až najdeme paseku, vy a Alexi půjdete dál. Snažte se značit cestu. Sežeňte pomoc. Potvrďte.“

Tolliver těžce dýchal. „Rozkaz, pane, rozumím a provedu.“

„Já vás neopustím!“ V Alexiho hlase bylo slyšet zoufalství.

„Alexi... můj otec. Je v Cardiffu. Ve Walesu. Chci, abyste mu něco vyřídil.“

„Je v deliriu.“

„Mlčte, Tollivere,“ sípal jsem. „Řekněte mu -“

„Já vašeho otce neuvidím, pane Seaforte. Rozhodně ne dřív, než mě k němu vezmete.“

Snažil jsem se zůstat klidný. „Chci, abyste řekl otci...“

Konečně se ozval Alexiho váhavý hlas. „Co?“

Dlouho jsem přemýšlel a bojoval s vyčerpáním. Konečně jsem promluvil: „Řekněte mu... že jsem se snažil.“

Alexi potlačil zasténání. Polkl jsem a hledal mír, který mi unikal. No nic. Musel jsem najít paseku a donutit ho odejít, než si to rozmyslí. Bylo to to poslední, co jsem mu ještě mohl dát.

Polkl jsem a přepadl mě záchvat kašle. Alexi a Tolliver čekali, až se vzpamatuji. S velkým úsilím jsem ovládl svůj dech. Potáceli jsme se dál. Naše oči si už zvykly na bledé světlo Velkého a Malého měsíce; prodírali jsme se nemilosrdnými chumáči podrostu. Světlo před námi se zdálo jasnější. Natáhl jsem se k němu a srdce mi poskočilo. Ano, před námi je určitě víc světla. Paseka nebo cokoli, to bude stačit. Hlavně abych je mohl poslat napřed.

Lapal jsem po dechu: „Sednu si támhle, jak je to světlo.“

„Dovolte mi zůstat,“ řekl Alexi naříkavě.

„Ne,“ zakrákoral jsem.

„Copak to nechápete? Bez vás nejsem nic! Vy máte moje vzpomínky!“

Popadl jsem ho za paži a nutil ho podřídit se. „Jeďte za mě do Cardiffu. Musíte.“ Nízké větve ustoupili hustým keřům a trávě vysoké po ramena. Byli jsme na pasece. Třicet metrů před námi se znova tyčily temné stromy. „Posaďte mě.“

Tolliver řekl:“Opřeme vás o strom.“

Ještě pár kroků. To přece dokážu. „Dobře.“ Dovolil jsem jim, aby mě donesli ke stromům. Tráva se rozestoupila a terén prudce klesl do příkopu.

Za ním byla Plantážní silnice.

12

Ležel jsem a třásl se v chladném nočním vzduchu, hlavu v Alexiho klíně. Tolliver se krčil u silnice poblíž své lehké barikády ze suchých větví a keřů. Dýchat mě stálo čím dál větší úsilí. Alexi mi otřel čelo svou ovázanou rukou; Annie mi přinesla chladný obklad. Odstrčil jsem ji; přidržela mi ruku a položila mi obklad na čelo. „Jsi teď hodně nemocný, Nicky. Postaráme se o tebe."

„Opustil jsem tě."

„To neva. To necháme na jindy. Nehejbej se." Sklonila se, políbila mě na tvář. Alexi mi stiskl ruku.

Tma. Sny. Nekonečný stín Boží nemilosti. Těžce se zvedající hruď. Odplouval jsem od přátel do noci.

„Jak je mu?"

„Nevím. Snad spí. Kristepane, proč nikdo nejede?"

„Neklejte," zašeptal jsem.

Krátká pauza. „Promiňte, pane Seaforte."

„Dobře."

Usnul jsem.

Někdy později mě probudilo jasné světlo, které mi zářilo do tváře. Odvrátil jsem se, ale silnice se začala opile potácet, a tak jsem raději zůstal ležet.

„Za sedadla se vejde."

„Zvedněte ho, je v takovém stavu, že vám nedokáže pomoci."

„Ale dokážu," zamumlal jsem, ale nikdo mi neodpověděl. Po nějaké chvíli jsem si uvědomil, že ležím v náklaďáku za řidičovým sedadlem. Připomínalo to lůžko v ubikaci. Zahihňal jsem se.

+ + + + +

Když jsem se vzbudil, byl jasný den. Ležel jsem v čistých peřinách na měkké posteli a dýchal přes masku, která mi

zakrývala výhled. Sarah Bransteadová vzhlédla od holovidu. „Tak jste vzhůru.“

Uvažoval jsem o tom. „Vy se mi zdáte,“ řekl jsem zdušeným hlasem. Usmála se. „Neřekla bych.“

Sáhl jsem po masce. Zachytila mou ruku. „Ne. Doktor Avery vám dal inhalační léky, a vy jich potřebujete každou kapičku.“

Pozoroval jsem ji: „Tohle se mi nezdá?“

Zasmála se. „Ano. Váš mladý přítel mi říkal, že jste občas mluvil s někým jiným.“

„S Annie.“

„To je vaše žena?“

„Je v Ústředním městě.“ S hrůzou jsem se snažil posadit, ale padl jsem zpátky do polštářů. „Co se stalo? Je v pořádku?“

„Poblíž Ústředního města dopadl velký meteor. Oběti jsou hrozné. Prý ho tam pustily ty ryby.“

Bože Pane, ne.

Cítil jsem, jak mi buší srdce. „Co je se mnou?“

„Zápal plic. Včera v noci jsme vás skoro ztratili.“

Otec. Cardiff. Odvrátil jsem se. „Můj poru- Alexi. Jak je mu?“

„Je v kuchyni s Elenou a jí za vás za oba. Za chvíli se vrátí.“

Díky, Bože.

„A váš pan Tolliver spí nahoře.“ Na dveře někdo tiše zaklepal; pokynula, aby ten někdo šel dál.

Chlapec mluvil nesměle: „Dobrý den, kapitáne Seaforte.“ Došel k posteli.

„Jerenci.“

„Můžu si tady na chvíli sednout?“ Jeho matka i já jsme kývli. Přitáhl si židli blíž ke mně.“

„Vylezl jsem z postele a přišel dolů, když vás náklaďák pana Volksteadera přivezl.“

„Myslím, že si na to vzpomínám.“ Naklonil se dopředu, jako by mi prozrazoval tajemství. „Jsem rád, že jste v pořádku.“

Po chvilce jsem se zeptal: „A jsem?“ Nikdo neodpověděl přímo. Jerence řekl: „Všichni jsme o vás měli strach. Paní Triforthová třikrát volala a paní Palabeeová poslala polévku.“

Sarah Bransteadová dodala: „Jen co zvládneme nejhorší infekci, odvezeme vás helikoptérou do Ústředního města, na kliniku.“

Kývl jsem, ale chtělo se mi pořád víc spát. Místnost pomalu zmizela.

+ + + + +

Doktor Avery balil svůj diagnostický čítač. Byl to malý člověk, prošedivělý, a vyzařovala z něj autorita. „Včera jsem vám nasadil antibiotika, pane Seaforte. Pomůžou vám, ale musíme vás dostat do Ústředního města. Mají tam lepší vybavení, než s sebou vozím já.“

„Kdy?“

„Zítra, když vám zase nestoupne horečka.“

„Musím se hlásit.“ Rozhlédl jsem se po interkomu. „Je admirál na pevnině?“

„O to se starejte, až se uzdravíte, pane Seaforte.“ Pohoršeně jsem odsekl: „Musím se hlásit na Admiralitě. To nepočká.“

Pokrčil rameny.“No, použít interkom vám neublíží. Pokud se podaří dostat spojení. Harmone?“

Harmon Branstead řekl:“Můžeme použít nízkodosahovou vysílačku odtud k Zacku Hopewellovi. Odtamtud běží staré podzemní vedení.“

„Podzemní vedení?“

„Než jsme vyzráli na problém slunečních skvrn, zakopali nám podél silnice staromódní optický kabel. Teď ho používáme znova, když je radiový klid.“

Víc jsem se narovnal. „O čem to mluvíte?“

Harmon si přitáhl židli k mé posteli. „Zapomněl jsem, že vy jste byl tou dobou v lese. Vaše námořnictvo vyhlásilo úplný zákaz používání vysílaček hned, jak ty ryby hodily na Ústřední město asteroid. Nevědí, jestli ryby slyší rádiové vlny, ale nehodlají nic riskovat, dokud nebudeme vědět víc.“

Ústřední město. Vzpomínky na Belfast po atomové bombě IRA. Co z něj asi zbylo? „Admiralita stojí?“

„Když jsem tam včera letěl, připadala mi celá. Výbuch jim rozbil anténu, ale to už spravili.“

Dychtivě jsem se rozhlédl. „Kde máte interkom?“

„Hlavní stanice je v mé pracovně. Kdybyste -“

Spustil jsem nohy na zem. „Můžu hned?“

„Moment, moment,“ zarazil mě podrážděně dr. Avery. „Vezměte si s sebou masku.“

„Je to jen na pár -“

Dal si ruce v bok a zamračil se na mě. „Nebo vám dám sedativa, a nehnete se nikam. Tak si vyberte.“

Mračil jsem se také. Žádný dojem to na něj ale neudělalo, a já jsem se nakonec vzdal. „Alexi, pane Tollivere, pomozte mi s tím, prosím vás.“

Za chvíli jsem už seděl u psacího stolu Harmona Bransteada, deku přehozenou přes kolena, a netrpělivě jsem se pokoušel navázat spojení.

Konečně se ozval Forbeeho hlas. „Pane Seaforte, vy jste v pořádku! No to je dobře. Omlouvám se, že jsme vám nemohli poslat heli, ale záchranné práce v Ústředním městě měly -“

„Samozřejmě.“ Musel jsem udělat pauzu, abych popadl dech. „Můžu mluvit s admirálem?“

„Je na Vestře. Stěhujeme taktickou skupinu na orbitální stanici. Já odlétám asi za hodinu. Schválil ale chráněné přenosy na svou loď, takže vás možná dokážu spojit.“

„Co se stalo od posledního útoku?“

„Ten bohužel ještě neskončil. Od úterka jsme ztratili devět lodí.“

„Bože Pane!“

„Asi polovina činných bitevních lodí chrání stanici. Zbytek flotily je v takovém postavení, aby mohl bránit útokům na Ústřední město. A ryby se zatím objevují naprosto nepravidelně. Poučily se, pane Seaforte. Jdou po našich laserech v tom momentě, kdy defúzují. Ale i tak jich ještě dokážeme pár zlikvidovat.“

„Bože Pane, pomoz nám.“

„Amen. Chcete, abych se vás pokusil přepojit na admirála?“

„Buďte tak hodný.“ Čekal jsem ve vážném mlčení, spolu s Harmonem Bransteadem, dr. Averym a svými dvěma důstojníky. Devět lodí. Stovky lidí. Jak dlouho dokážeme mimozemšťanům odolávat?

Ze zamyšlení mě vytrhl věcný hlas. „Admirál De Marnay je na lince.“ Popadl jsem sluchátko. „Haló, Seaforte?“

„Ano, pane.“

„Kdo vás sakra sestřelil?“

„To nevím, pane.“

„Teď to vyšetřovat nemůžeme. Všichni naši lidé dělají na záchranných pracích. Strašná situace. Vy jste v pořádku?“

„Ano, pane. Zítra budu v Ústředním městě.“ Ignoroval jsem káravý pohled dr. Averyho.

„Nevím, kdy se vrátím dolů. Je možné, že útok ustává, ale ještě je moc brzo tvrdit to určitě.“

„Ano, pane.“

„Slyšel jste, že našli Tenereho živého v barkase Freiheitu?“

„Díky Bohu!“

„Je na stanici, zotavuje se. Všechny lodi, které máme, jsou na hlídkách. Kromě Forbeeho jste vy jediný kapitán na pevnině.“

„Ano, pane, o tom jsem s vámi chtěl mluvit.“

„Hlavně mluvte zřetelněji. Slyším vás jako z jámy.“ Strhl jsem inhalační masku.

„Pane, jde mi o Victorii. Kapitán Martes měl být přeložen.“ Lapal jsem po dechu.

„Ano, má teď Prince Waleského.“ Zdálo se, že De Marnay myslí na něco jiného.

„Mohl bych dostat Victorii, pane?“

„Hmm? Ne, dal jsem ji Holserovi. Byl poručíkem.“

Zaplavila mě hořkost. „Ano, znal jsem ho.“ Zakašlal jsem.

„Už měl být povýšen dávno. Je teď komandér. Odletěl s Victorii na Odbočku a Kallovu planetu za zvláštním posláním.“

„Aha.“ Podrážděně jsem mávnutím ruky odmítl inhalační masku, kterou mi podával doktor Avery.

Hlas admirála De Marnayho se změnil. „Seaforte, mám pro vás příkazy pro mimořádnou situaci. Mluvíme na chráněném kanále?“

„Chráněné je jen propojení z Admirality k vám.“

„V tom případě radši pošlu dolů praporčíka. Bude mít s sebou kódovaný čip určený výhradně do vašich rukou.“

„Mohl bych za vámi přiletět na orbitální stanici? Kdyby tam byla nějaká loď, kterou bych mohl převzít -“

„Ne, zůstaňte tam. Se zdržením si nelamte hlavu, vaše rozkazy vůbec nemusejí vstoupit v platnost. Ozvu se. Konec.“ Linka zmlkla.

Bylo mi hrozně. Ani v kritické situaci mě Georges De Marnay nepovolá. Skoro jsem neslyšel naléhání dr. Averyho.

Alexi si ke mně klekl. „Pane Seaforte, měl byste si to nasadit.“ V ruce držel inhalační masku.

Otupěle jsem si ji připevnil k tváři. Pokusil jsem se o úsměv.“Tak mi pomozte zpátky do postele. Harmone, odvezete mě pak do Ústředního města?“

„Hned jak to dovolí doktor Avery. Nejspíš ráno.“ Zaváhal. „Válka nepokračuje dobře?“

„Ztrácíme lodi.“ Vstal jsem, ztěžka jsem se opřel o Harmonovu paži a překvapilo mě, jak moc se mi točí hlava. Nechal jsem je, aby mi pomohli zpátky do mého pokoje. Několik hodin jsem spal a vzbudil se v pozdním odpoledni. U postele seděl Jerence. Jak jsem procitl, zmizel a vzápětí se vrátil se svým otcem.

„Je vám tak dobře, abyste mohl přijímat návštěvy?“

„Vy jste vždycky vítaný, Harmone.“

„Díky, ale já jsem myslel Zacka Hopewella a pár dalších. Doslechli se, že jste u nás.“

„Ne, já -“ To poslední, co jsem mohl potřebovat, bylo, aby mě viděli s inhalační maskou. Jenže na tuhle cestu jsem se vlastně vydal proto, abych se s nimi dohodl. Útok na Ústřední město sice ubral jejich stížnostem na naléhavosti, ale i tak... „Totiž chci říct ano. Jen mi dejte čas, abych se oblékl.“

„Tak tedy dnes večer, po večeři.“ Kývl jsem.

+ + + + +

Zack Hopewell se zachmuřeným výrazem zavrtěl hlavou. „Raketa.“ Seděli jsme v Harmonově pracovně, v podstatě ve stejném složení jako při mé první návštěvě.

„Díky Bohu, že vypálili jen jednu. Dvěma bychom uniknout nedokázali.“ Vyhnul jsem se pohledu Edgara Tollivera.

Laura Triforthová zavrčela: „Mantiet, samozřejmě.“

„To nevíme,“ namítl Hopewell.

„A kdo jiný? Už to zkusil jednou.“ Laura se ušklíbla. „Kam ten svět spěje? Bomby v silnici, raketové útoky...“

Kývl jsem. „Ano, měl jsem štěstí. Ale proč si Frederick Mantiet přeje mou smrt?“

Tomáš Palabee pohlédl na Lauru a zavrtěl hlavou. Arvin Volksteader vypadal nesvůj. Chvilku bylo ticho. „Třeba si myslí, že to uspíší vznik republiky,“ řekl nakonec vzdorným tónem Plumwell, správce plantáže Carr.

„Nesmysl,“ okřikl ho Hopewell. „On -“

„To jsou jen řeči!“ přidala se Laura.

„Republiky?“ opakoval jsem.

Harmon odpověděl: „Nic víc než spekulace, kapitáne.“

„Jaké republiky?“ Pevně jsem sevřel područky křesla a zvedl se. Připadalo mi, že v místnosti je hrozné horko.

„Já-“

„Můžu -“

„Já mu to řeknu.“ Tón Zacka Hopewella nepřipouštěl námitek. Ostatní zmlkli. „Už dlouho tu máme skupinu, pane Seaforte, která tvrdí - zdůrazňuji, že teoreticky - že by na tom Naděje národů byla lépe jako nezávislá republika.“

Šokovalo mě to tak, že jsem se nezmohl na slovo.

„Dříve či později k tomu stejně dojde,“ pokračoval skoro omluvně. „Samotná ta vzdálenost -“

„Jak byste sami přežili? Kam byste prodávali svoje obilí?“ Uvědomil jsem si, že mi rudnou tváře. „Dokázali byste vyrábět všechny vymoženosti vysoce technické civilizace, které teď dovážíte? Máte -“

„Technologie není všechno. Zase -“

„Copak nemáte ani kouska vděčnosti? Lidé riskují životy, aby vám sem vozili zásoby!“

Laura zasyčela: „To čekáte od svých nevolníků? Vděčnost?“

To mě vzpamatovalo. „Ne, samozřejmě že ne. To jsem přehnal. Odpusťte. Ale -“ Odmlčel jsem se, abych si srovnal myšlenky. „Bez ohledu na podstatu věci, takové rozhodnutí stejně nemůžeme udělat my.“ Nezávislost kolonii mohla udělit buď Rada bezpečnosti Spojených národů, nebo její zplnomocněnec.

Hopewell promluvil o maličko méně mrazivě: „Neřekl jsem, že ano. Víte dobře, že jsme už před lety poslali naše zástupce na Terru, ale nic z toho nebylo. Nechci říct, že kdokoli z nás, kdo jsme tady - nebo kterýkoli plantážník - by se chtěl bouřit proti zákonné autoritě, ale ty hlasy během let sílí. Teď, po zničení Ústředního města, mají někteří pocit, že nadešel čas.“

„A nepotřebujete teď námořnictvo víc než dřív?“

Laura ohrnula ret. „Co pro nás to vaše námořnictvo udělalo? Zabránilo snad rybám bombardovat Ústřední město?“

Byl jsem bledý jako stěna. „A víte, kolik lidí zahynulo proto, že se o to snažili?“

„Mnoho,“ kývl Hopewell. „Bůh dej klid jejich duším. Sedněte si, Lauro, ještě jsem neskončil.“ Počkal. „Začíná být jasné, že změna už měla nastat dávno, i když by třeba nešlo přímo o nezávislost. Naše stížnosti na přepravní tarify všichni ignorují, a -“

„Kdybyste byli nezávislí, byli byste úplně vydáni na milost Komisi pro cla a tarify. Kdo jiný by kupoval vaše obilí, když ne domovská soustava?“

Pokračoval, jako bych vůbec nepromluvil. „Omezuje nás autoritářská vláda, vnucená z dálky. Myslíte si, že místní správa by nařídila vybudovat vojenskou základnu ve Ventuře?“

„Jistěže ne. Ale teď není vhodná doba -“

„Souhlasím. Není vhodná doba. Ale snad se tím vyjasnila pohrdlivá narážka pana Plumwella na republiku.“

„Já jsem se nevyjádřil pohrdlivě o -“

Laura ho chladně přerušila: „Nechte toho, Plumwelle; jako správce jste tady jen z naší dobré vůle.“ Umlčela ho pohledem. „V každém případě, pane Seaforte, čeho jste pro nás dosáhl?“

Sedl jsem si, přičemž jsem se pokoušel zakrýt, jak se mi třesou kolena. „Ta základna ve Ventuře byla katastrofa. Začali jsme s nápravou.“

„Sesadil jste generála Chartufa, ano.“

„A místo něj jsem dosadil schopného člověka. Generátor bude brzo hotový a zásoby z Ústředního města se přestěhují.“

„Aha, zásoby.“ Lauřin hlas zněl jako kyselina.

„Stanice posílala dolů náklady rychleji, než je základna ve Ventuře dokázala přijímat. Ale to se doufejme po změně ve velení upraví samo.“

Tomáš Palabee poposedl. „Jmenování nového velitele nemá žádný vliv na podstatu věci. Potřebujeme si své záležitosti řídit sami.“

„Máte zákonodárný sbor...“

Laura se ušklíbla. „Vaše ústava dává guvernérovi právo veta. A stejně nás ta lůza z Ústředního města může vždycky přehlasovat. Povaleči! Kdo to kdy slyšel, dát nezaměstnaným nádeníkům rozhodující hlas?“ Ozvalo se všeobecné souhlasné mručení.

„Nemůžu přepsat ústavu. Ale zeptám se admirála De Marnayho, jaké ústupky by byly možné.“

Plumwell se kysele usmál. „Jen si dejte načas. Mezitím lidé jako Mantiet budou jednat po svém.“

Uhodil jsem pěstí do křesla. „Proč jste ho nenašli?“ Zuřil jsem tak, že je to zarazilo. „Měli jste na to - kolik, čtyři týdny? Je to váš krajan. Znáte jeho zvyky, znáte terén. Najděte ho!“

„Snažili jsme se.“ Hopewell nezuřil méně než já. „V Ústředním městě jsme ho už skoro měli. Je pryč, Bůh Pán ví kde. Možná ho dostal ten meteor!“

Laura povzdechla. „Jestli je Frederick naživu, najdeme ho; dejte nám čas.“

„Dám.“ Zastavil mě záchvat kašle. Konečně jsem dořekl: „Pokud vy mi dáte čas na řešení vašich problémů.“

„To je fér.“ Zack Hopewell vstal. „Řekli jsme, co jsme chtěli. Necháme teď kapitána, aby se ze všech těch těžkostí vzpamatoval. Unavili jsme ho.“

I přes moje protesty se rozloučili a odešli. S ohromnou úlevou jsem nechal Alexiho a Tollivera, aby mi pomohli do postele. Za chvilku jsem už spal.

Ráno jsem opatrně kráčel k Bransteadově helikoptéře. K mému překvapení tam na mě čekala Laura Triforthová, aby se rozloučila. Vzala si mě stranou. „K tomu včerejšímu večeru...“ Prohrábla si rukou kudrnaté hnědé vlasy se stříbrnými nitkami. „Ano, madam?“

„Proboha, říkejte mi Lauro. Všichni jsme...“ Zaváhala, pak se zdálo, že se sebrala. „City jsou rozbouřené,“ řekla rázně. „Harmon měl pravdu, když tenkrát říkal, že jsme začali být panovační. Obávám se, že v mém případě je zaujetí našimi zájmy silnější než dobré vychování.“ Oříškové oči se zahleděly do mých. „Kapitáne, skutečně mě moc mrzí to zranění vašeho poručíka Tamarova. Myslím, že jsem ještě dostatečně nevyjádřila, jak jsem z toho nešťastná. A ta raketa - to je něco neslýchaného. Hrůza.“ Zajíkla se.

„Díky.“ Snažil jsem se mluvit vlídněji.“Bojujete strašlivou válku s těmi rybami. V tom jsme vaši spojenci. Nesmíte si myslet, že jsme nepřátelé, kteří se šikují na druhé frontě.“ Vztáhla ruku k mé paži. „Prosím.“

„Občas mě to napadlo.“ Usmál jsem se, abych trochu zmírnil své šlehnutí. Vrátil jsem se k helikoptéře a posadil se na přední sedadlo. Moji dva důstojníci se mačkali vzadu. Pevně mi připoutali inhalační masku na tvář, bombu, ležící v mém klíně, přikryli teplou přikrývkou, kterou nám věnovala Sarah. V poslední chvíli vyběhl z domu Jerence. Naléhavě prosil: „Tati, vezmi mě taky.“

„Do Ústředního města? Ani náhodou.“

„Prosím.“ Zaváhal. „Ne kvůli tomu, co si myslíš. Neuteču. Jenom -“

„No?“ pobídl ho netrpělivě Harmon. „Chci pomoct s kapitánem Seafortem.“

„Nebuď směšný.“ Harmon sáhl po startéru, ale chlapec na něj hleděl s němou prosbou v očích. Po dlouhé chvíli se nechal obměkčit. „Sedej.“

Odstartovali jsme. Tolliver se celý nesvůj rozhlížel kolem, jako by čekal další raketu. Já jsem se opřel a zavřel jsem oči. Tolliver svou úzkostí nakazil všechny kromě Jerence, který klábosil s Alexim.

Harmon letěl nízko a rychle. Abych trochu zmírnil napětí, zeptal jsem se: „Kde je Emmett?“

„Pomáhá v Ústředním městě. Vezmu ho s sebou, až se budu vracet.“

„On bydlí ve městě, ne?“

„Má tam dům, ale tak polovinu doby žije u nás. Dohodli jsme se, že to na plantáži bude nějakou dobu bezpečnější.“

„Bezpečnější?“

„Situace se - změnila.“

Uvažoval jsem nad tím a mezitím jsme přeletěli okraj zóny plantáží a minuli Oázu šoférů. Konečně se v dohledu objevilo předměstí Ústředního města. Byl jasný slunečný den a já jsem neviděl žádné škody.

„Přistanete na kosmodromu?“ Měl jsem tam auto.

„Ne, jižně od centra.“

„Proč?“

„Je tam klinika.“

„Není v nemocnici?“

Harmon stiskl rty a zavrtěl hlavou. Za chvilku jsem zahlédl kosmodrom, ale letěli jsme v takovém úhlu, že Admiralitu vidět nebylo. Věděl jsem, že přežila; mluvil jsem přece včera s Forbeem.

Klábosení ztichlo, jak jsme se blížili k centru. Hleděl jsem dolů na vyvrácené stromy. Po ulicích se válely trosky; ruiny byly odsunuty stranou, aby mohla projet záchranná vozidla.

Prudce jsem se nadechl, bez ohledu na bolest v plicích.

Pomačkané dřevěné domy pod námi se hroutily k západu, směrem od centra, jako by byly příliš unavené na to, aby stály. Jak jsme se blížili, pomalu se mi svíral žaludek.

Z cihlových domů kolem centra se staly sutiny a ulice zcela zmizely pod troskami. Zasténal jsem: „Annie...“

Harmon se zeptal: „Bydlela poblíž nádrže?“

„Ne, na druhém konci města, asi dvacet bloků od kasáren. Proč?“

„Armstrongova nádrž byla epicentrum.“

„Čím nás to zasáhly? Atomovou bombou?“

Zavrtěl hlavou. „Díky Bohu Pánu ne. Kamenem, ale ten uvolnil takovou energii, že to klidně mohla být termonukleární bomba.“

„Neměli bychom -“ Nedořekl jsem. Neodvažoval jsem se s nimi pouštět do debaty o jaderných zbraních.

Když jsme dosedali na travnatou plochu, která se stala improvizovaným heliportem, nechtěl jsem z té strašlivé zkázy vidět už vůbec nic. Seděl jsem, dokud listy vrtule nepřestaly svištět. Harmon se obrátil k synovi. „Spoléhám na to, že neutečeš, chlapče. Ale jestli ano, pamatuj si, že tam číhají větší nebezpečí než výprask ode mě.“ Ukázal na to, co zbylo z centra.

Jerence kývl. „Já vím, tati. Slyšel jsem strýčka Emmetta. Neuteču.“

Otevřel jsem dveře právě ve chvíli, kdy k nám došel strážný z U. N. A. F. Podíval se na mou inhalační masku. „Tenhle je na kliniku?“

Tolliver se chladným tónem ozval ze zadního sedadla: „Tenhle je kapitán Nicholas Seafort, U. N. N. S.“

Strážný se podíval na mou tvář a vytřeštil oči, když mě poznal. „Ano, pane. Je to támhletím směrem, jen asi půl bloku.“ Ukázal tam. „Zavolám sanitku, jestli chcete.“

Vysoukal jsem se z helikoptéry. „Je mi mnohem líp.“ A k mému překvapení to byla pravda. „Můžu jít.“

Alexi a Tolliver se mi drželi po boku. „Můžu vám nést bombu s léky?“ Utrhl jsem se: „Já nejsem nemohoucí, Jerenci.“ Zatvářil se zklamaně. Udělal jsem pár kroků a zaváhal. „Možná bys přece jen měl.“ Nadšeně mi vzal bombu z rukou.

Pomalu jsme šli ke škole, kde fungovala nouzová klinika. Na ulici stály elektromobily, některé poškozené. Minuli jsme rodinu, která pomáhala zafačovanému muži do auta. I když jsem se musel nejednou zastavit, abych popadl dech, nemotala se mi už tolik hlava jako dřív; inhalační léky dr. Averyho začínaly zabírat. V každém případě se Alexi a Tolliver drželi až směšně

blízko, připraveni zachytit mě, kdybych se hroutil. Napadlo mě na to téma pár šibeničních vtipů; s velkým úsilím jsem je potlačil.

Na schodech seděly dvě ženy a navzájem se utěšovaly; nevnímaly nic kolem sebe. Alexi nám přidržel dveře.

V hale vytvořili přijímací kancelář, poblíž tělocvičny, která sloužila jako samotná klinika. Hala byla plná pacientů; někteří byli obvázaní, někteří nezranění, někteří malomyslně shrbení. Našel jsem si místo na lavici. Tolliver se naklonil přes recepci a oslovil unaveného civilistu, který za ní stál. Muž si prohrábl vlasy rukou a zvedl se od stolu.

„Kapitán Seafort? Je mi ctí, pane.“ Kývl jsem přes masku. „Pošlu ošetřovatele, aby se na vás podíval, až budete čekat na doktora.“

„Čekat?“ opakoval Tolliver nepřátelsky.

„Ano, čekat.“ Muž vypadal podrážděně. „Máme jen tři chirurgy, a ti poslední čtyři dny operovali beze spánku. Konečně jsme dva z nich poslali odpočinout a ten třetí pracuje na člověku, který od toho útoku zůstal zahrabaný pod padlou zdí.“

Odpověděl jsem dřív, než to stačil udělat Tolliver. „Jak dlouho bude trvat, než bude doktor volný?“

„Nejspíš několik hodin. Nejdřív bereme pacienty v nebezpečí života.“

„Samozřejmě.“ Neměli jsme sem jezdit. Zápal plic nebyl nic proti těm zraněním, s nimiž tu bojovali. Vypadalo to, že mé inhalační léky si s ním snaží poradit docela úspěšně.

„Můžete počkat v chodbě nebo ve třídě.“

„Mohl bych se vrátit později?“

„Nemůžu vám zaručit, že se nevyskytne jiný naléhavý případ, ale je to s každou další hodinou méně a méně pravděpodobné. Teď už nacházíme jen mrtvé. Doktor by na vás měl mít čas dnes večer po sedmé.“

„Díky. Má někdo seznam lidí, kteří přežili?“

„Je v čítači na ústředí záchranky, ale můžu se na něj napojit odtud. Jaké jméno?“

„Wellsová. Annie Wellsová.“ Srdce mi bušilo. Naklonil se nad počítač, narovnal se. „Na seznamu živých není.“

Odvrátil jsem se, neschopen slova. „Ale není ani mezi identifikovanými mrtvými," dodal. „Seznam není úplný. Jsou tam jen ti, kteří byli ošetřeni nebo kteří se ohlásili na záchranných centrech."

Annie by samozřejmě věděla, že se má do toho seznamu zapsat. Takže byla ztracená. Ztěžka jsem padl na zeď. Po chvíli ale vlna pohrdání spláchla mou sebelítost. Bylo tak snadné prohlásit ji za mrtvou, a ani jsem ji nehledal. Třeba je zraněná, bloudí, potřebuje pomoc.

Přivolal jsem Harmona Bransteada. „Odvezl byste mě zpátky na kosmodrom?"

„Ne."

Ohromilo mě to tak, že jsem jen otevřel ústa. „Co?... Promiňte," pokračoval jsem škrobeně. „Neměl jsem v úmyslu se vnucovat."

„Vnucování s tím nemá nic společného. Nehodlám se podílet na vaší sebevraždě."

Ušklíbl jsem se. „Neblázněte. K doktorovi se nedostanu ještě několik hodin. Potřebuju hledat Annie, a měl bych se hlásit na Admiralitě."

„To není rozumné. Doktor Avery -"

„K čertu s vaším doktorem Averym!" obořil jsem se na něj tak, že couvl. Po chvilce napětí jsem si odkašlal, „Promiňte, Harmone."

„To nic." Povzdechl a uvolnil pěsti. „No, tak se vrátíme k helikoptéře, když jinak nedáte."

„Díky." Cestou k improvizované přistávací ploše jsem dovolil Tolliverovi a Aleximu, aby mne trochu podpírali. Byl jsem vyčerpanější, než jsem dával najevo.

Jen jsem se bezpečně připoutal na své místo, začal jsem skoro okamžitě klimbat; mezitím Harmon odstartoval a zamířil na západ. Když jsem se vzbudil, helikoptéra přistávala u Admirality. Otevřel jsem dveře a spustil nohy dolů. Uvažoval jsem, zda se mám dřív hlásit na Admiralitě, nebo hledat Annie. Annie byla důležitější, ale Admiralita byla jen pár kroků odtud.

„Tollivere, vzpomínáte, kde jsme zaparkovali auto?"

„Ano, pane."

„Přivezte ho před Admiralitu. Alexi, vy byste mě mohl podepřít.“ Odmlčel jsem se. „Harmone, díky za všechno.“

„Vrátíte se na kliniku?“

„Myslím, že už je mi líp. Horečka určitě klesla.“

„Dejte mi slovo, že tam v sedm budete.“

Pozvedl jsem obočí. „Prosím?“

„Slyšel jste mě.“

Jerence se úzkostně díval střídavě na otce a na mě. Proti své vůli jsem se usmál. „Dobře, Harmone. Dávám vám slovo.“ Můj úsměv zmizel. Moje slovo mělo menší cenu, než tušil.

+ + + + +

„Ne, pane, od včerejška na pevninu nikdo nepřiletěl.“ Službu měl poručík Willem Anton. Vypadalo to, že Admiralita je skoro opuštěná.

„Admirál mi neposlal praporčíka?“

„Nepřistálo nic kromě toho raketoplánu, který odvezl nahoru kapitána Forbeeho, pane. Chcete zavolat velitelství na stanici?“

Zatvářil jsem se odmítavě. „Admirál už toho má na starosti tak dost. Kdo tady velí?“

„Poručík Trapp. Je nahoře.“

„Zajdu za ním.“ Vstal jsem.

Alexi vyhrkl: „Pane Antone, mohl byste raději požádat poručíka Trappa, aby přišel dolů?“

Vyjel jsem na něj: „Myslete na svoje vlastní povinnosti, než se začnete plést do mých!“ Lapal jsem po dechu.

Alexi se do krvava Zarděl, ale nedal se. „Myslel jsem - byl jste tak -“

Ale Anton už držel interkom v ruce; všiml si inhalační masky a bomby s léky, kterou držel Alexi. Zamračil jsem se. Alexi vypadal jen mírně kajícně. Zatímco jsme čekali, zeptal jsem se Antona: „Nevíte něco o mé ženě?“

Poručík zachmuřeně vzhlédl. „Byla v centru?“

„To nevím. Bydleli jsme poblíž centra.“

Začal něco říkat, pak jen zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Nevím o ní nic, pane.“

Poručík Trapp seběhl ze schodů a zasalutoval. „Admirál De Marnay mě upozorňoval, že přijdete, pane. Rád vás zase vidím.“

„Zase?“

„Ano, pane. Byl jsem v taktickém oddělení, když jste tam přišel, ehm, navštívit pana Holsera.“

„Ano.“ Na to jsem raději nechtěl ani myslet.“Jaký je stav?“

„Monitorujeme hlášení. Mám je na obrazovce v taktickém, kdybyste chtěl...“

„Dobře.“ Ignoroval jsem Alexiho vyčítavý pohled a vykročil za Trappem po schodech nahoru. V polovině jsem se zastavil, protože mě opouštěla síla.

V taktickém oddělení Trapp ukázal na obrazovku. „Admirál je tady, na Vestře, na oběžné dráze asi třicet stupňů západně od stanice.“

„To je ale bláznovství, poletovat kolem na lodi.“ Zbytečně se vystavovat nebezpečí nebylo k ničemu dobré; lepší by bylo, kdyby velel z bezpečí orbitální stanice nebo Ústředního města. Pak jsem si uvědomil, co jsem řekl. Zděšeně jsem rychle dodal: „Ale - ehm – jistě k tomu má své důvody. Prosím, nevšímejte si té poznámky.“

„Rozkaz, pane.“

Ale i tak, kdyby byla Vestra zničená, rozbila by se velitelská posloupnost: Když je Forbee na stanici, jsem já jediný kapitán na pevnině; měl bych asi zůstat poblíž Admirality, dokud nebezpečí nepomine.

Poručík Trap mávl ukazovátkem. „Flotila je rozdělená do dvou eskader, které chrání jednak Ústřední město, jednak stanici.“

„Nějaké ryby?“

„Už pár dní ne, pane.“ Odkašlal si. „Pane, myslíte, ehm, že prohráváme?“

„Já nevím.“

Polkl. „Jestli ryby vyřídí naši flotilu, co se stane s Ústředním městem? S Nadějí národů?“

„Dost, poručíku,“ zarazil jsem ho ostře. „Budeme konat svou povinnost.“ Sedl jsem si, než mě přejde chvilková slabost. „Kolik kapitánů je na stanici?“ Kdyby byl admirál De Marnay

zabit, ujal by se velení služebně nejstarší kapitán. Jediný další admirál, který byl na Naději národů vyslán, Geoffrey Tremaine, padl mou vlastní rukou.

„Pan Tenere, pane, zotavuje se na ošetřovně."

„To je všechno? Všichni ostatní jsou na lodích?"

Polkl. „Nebo mrtví."

„Rozumím." Musel jsem zůstat na Admiralitě. Ne, musel jsem najít Annie. Zaklel jsem; oboje najednou jsem dělat nemohl. Ostatně, má to vůbec smysl, potácet se po Ústředním městě, když se bez inhalační masky nemůžu ani hnout? Jiní mohou hledat lépe než já, a já mám povinnosti tady.

Ne. Annie byla moje žena. „Pane Trappe."

„Prosím, pane?"

„Přepojím si interkom na pohotovostní kanál. Zavolejte mě, kdyby se něco dělo. Jdu hledat svou ženu."

Než jsem se dostal dolů, zpotil jsem se. Přesto jsem se ale snažil dojít co nejsamozřejměji k hlavním dveřím, Alexi mi byl v patách.

„Auto je tady, pane."

Několikrát jsem se nadechl a opatrně sešel ze schodů. Možná bude přece jen lepší vzít si tu inhalační masku. Vzal jsem ji Aleximu z rukou a natáhl si ji na tvář.

Zbytek cesty jsem se o něj opíral.

+ + + + +

Padl jsem na zadní sedadlo a inhaloval z masky tak hluboce, jak jsem dokázal. Při každém dechu mě bodlo na prsou.

Tolliverovi trvalo hodinu, než se ulicemi plnými trosek probojoval k našemu domu. Alexi klimbal na předním sedadle, hlavu opřenou o zavázanou ruku. Cestou jsem hleděl na řady zničených domů bez oken, se zhroucenými střechami, a přes všechno jsem doufal, že můj byt ta hrůza obešla.

Zahnuli jsme k jihu, dál od té nejhorší zkázy. Za chvíli Tolliver zastavil v ulici, kde jsem bydlel. Náš dům byl méně poškozený než většina z těch, které jsme míjeli, ačkoli z něj také viselo rozštípané dřevěné obložení, strhané silou výbuchu. Mezi

taškami na střeše prokukovaly latě. Pár oken to vyrvalo z pantů. Ale dům stál.

„Já tam nahlédnu za vás, pane," nabízel se tiše Tolliver.

„Ne." Bojoval jsem s dveřmi.

„Můžete sotva -"

„Mlčte." Nechal jsem Alexiho, aby mi pomohl z auta. Opatrně jsem dýchal přes těsnou masku a došel až k domu. Přiložil jsem palec k zámku. Necvaklo to. Dům byl bez proudu a záložní baterie se nejspíš vybily. Zabouchal jsem na dveře a čekal. Znovu jsem zabouchal a zavřel oči, v kterých mě to slaně pálilo.

Žádná odpověď.

Tolliver s interkomem v ruce obešel dům z boku. „Jedno okno je rozbité."

„Můžete se dostat dovnitř?"

„To teď může každý."

Polkl jsem ostrou poznámku. „Tak tam vlezte a otevřete dveře."

Vysílačka zapraskala. „Kapitáne Seaforte?"

Tolliver mi podal interkom. „Ano?"

„Poručík Trapp. Admiralita. Říkal jste, ať vás zavolám, kdyby něco... Zrovna jsme dostali zprávu z orbitální stanice. Dolů letí raketoplán s poslem pro vás."

„S poslem?" nedokázal jsem přemýšlet.

„S praporčíkem, pane."

„Aha, ano. Za chvíli budu zpátky."

Vzápětí Tolliver otevřel dveře. Annie musela balit ve spěchu, pomyslel jsem si, když jsem viděl otevřené dveře skříní, zásuvky vysypané na zemi, papíry a šaty rozházené. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že to tu někdo prohledával.

Ne. Raboval.

Ani stopa po Annie. Žádný vzkaz.

Strašlivě vyčerpaný jsem padl na pohovku a díval se, jak mizejí i poslední zbytky dne.

„Vrátíme se na kliniku, pane?"

Probral jsem se. „Na Admiralitu."

Alexi namítl: „Ale doktor - slíbil jste -"

„Na Admiralitu.“ Nechal jsem je, aby mě dovedli k autu. Když jsem si znova sedl, nemohl jsem popadnout dech.

Alexi se váhavě zeptal: „Mohli byste mě vyložit u nemocnice?“

„Ta nefunguje, Alexi.“

„Ale mohl bych si tam vzít šaty, věci... možná si i odpočinout.“

„Tak dobře.“ Kývl jsem na Tollivera.

Po pár blocích jsme se dostali do zóny strašlivé zkázy. Tolliver se vyhýbal padlým stromům, zničeným autům rozházeným jako oblázky, zbořeným a rozbouraným domům. Pár zkroucených mrtvých těl mezi troskami dodávalo tomu výtvoru šíleného architekta měřítko.

Objížděli jsme neprůjezdné ulice; nakonec jsem ztratil ponětí o tom, kde vlastně jsme, a pasivně seděl vedle Tollivera, který téměř nepřetržitě nadával na cestu.

Silnice končila v široké ulici; na druhém konci byla řádka zbořených domů a za nimi louka. Tolliver dupl na plyn.

„Počkat, kam to -“ Protáhli jsme se dvorem nějakého domu na louku.

„To je Churchillův park. Když ho přejedu -“

„Auta do parku nesmějí.“

Dupl na brzdu a otočil se na mě. „Cože, pane?“ Dokonce i Alexi na mě zíral.

„Ne, nic.“ Připadal jsem si jako idiot.

Tolliver se na mě upřeně zadíval. „Chtěl byste snad řídit, pane?“

„Řekl jsem, že nic!“

Znova se rozjel a s neskrývaným pohrdáním přitom vrtěl hlavou.

Po volném prostoru jsme mohli jet rychleji než po zavalených ulicích. Tráva pod námi byla spálená a všude kolem popadané stromy.

Snažil jsem se zorientovat; museli jsme se blížit k centru. Nemocnice bude pár bloků od kraje parku. Jen před pár týdny jsme se tu s Annie procházeli, než jsme zašli do katedrály.

Doškrábali jsme se na vrchol malého kopečku. Pod ním byla hranice parku. Tolliver našel mezeru v keřích lemujících park a projel.

Obklopila nás strašlivá zkáza.

Zahnuli jsme za roh. Alexi dychtivě ukázal. „Nemocnice je támhle... za tím...“ Nedořekl.

Nemocnice Ústředního města byla pryč.

Hromada nerozpoznatelných trosek se táhla přes dva bloky. Za rozvalinami nemocnice pokračovaly rozvaliny centra. Obchodní čtvrť, vládní budovy, to všechno bylo zničené. Díky Bohu, že jsem vzal Alexiho na plantáže.

Tolliver vypnul motor. „Kriste Ježíši, dokonce i zdi.“

Alexi se zhroutil na sedadle. „Kdybych tam byl...“

Tolliver překvapivě soucitně dopověděl: „Byl byste mrtvý.“

Alexi řekl nešťastně: „Moje věci. Moje šaty.“ Seděl schoulený, se zkříženými pažemi, jako by se chtěl zahřát.

„Tady umírali lidé,“ ostře ho okřikl Tolliver. „Šaty proti tomu nejsou nic.“

„Bylo to všechno, co jsem měl. To a můj pokoj.“

Zabručel jsem: „Budete bydlet se mnou.“

„Kde?“

To jsem nevěděl. Na prsou mě bolelo. „Tollivere, zpátky na Admiralitu.“

„Máte jít k doktorovi,“ připomněl Tolliver.

„Sklapněte, praporčíků.“ Díky Bohu to udělal.

13

Řev přistávajícího raketoplánu utichl. V hale Admirality jsem netrpělivě bubnoval prsty na stůl poručíka Antona. „Proč mu to tak dlouho trvá?“

„Mám to jít zjistit, pane Seaforte?“ Alexi se zvedl.

„Ne.“ Soustřeďoval jsem se na dýchání. O několik minut později se dveře otevřely. Probral jsem se.

Nějaký hlásek zapípal: „Hlásí se praporčík Avar Bezrel, pane.“ Chlapec v perfektní uniformě se postavil do pozoru a předpisově zasalutoval.

Zamračil jsem se. „Neznám vás odněkud?“

„Patřím ke štábu admirála De Marnayho, pane. Vedl jsem vás do jeho kanceláře, když -“

„Dobře. Pohov.“ Uvolnil postoj, ale neřekl nic. Pobídl jsem ho: „Nemáte pro mě vzkaz?“

„Ano, pane, ale Admirál řekl, že je určen výhradně vám.“

„Tak sem s ním.“

Zhluboka se nadechl. „Dostal jsem rozkaz předat ho jedině, až budeme sami. Omlouvám se, pane, nemám v úmyslu být neuctivý.“

Strhl jsem si inhalační masku. „Kdo tuhle šarádu nařídil?“

„Admirál De Marnay, pane.“ Pohlédl na mě nevinnýma šedýma očima.

„Antone, Tollivere, pane Tamarove, odejděte.“ Čekal jsem, až zmizeli nahoře. Pak jsem se mrazivě zeptal: „Je to tak uspokojující, pane Bezrele?“

Chlapec sáhl do kapsy saka a vytáhl pouzdro na čipy. Otevřel jsem ho. „Vy odejděte také, pane Bezrele.“

„Ale, pane, já mám -“

„Okamžitě.“

„Rozkaz, pane.“ Otočil se, odpochodoval ke schodišti a vyklusal nahoru.

Zastrčil jsem čip do holovidu poručíka Antona, zapnul ho a zadal svůj kód. Nesmysly.

Otočil jsem číselníkem a listoval jednotlivými stranami. Nic z toho se nedalo číst. Uhodil jsem pěstí do stolu. „Bezrele, pojďte sem!“ Dýchání mě bolelo.

Chlapec seběhl dolů. „Rozkaz, pane.“

„Co je to za nesmysly?“

Bezrel řekl: „Otevírá se to kódem.“

„Dejte mi ho!“ Vztáhl jsem ruku.

„Musel jsem se to naučit nazpaměť, pane!“ Nakrčil čelo a pak ze sebe vysypal čísla. Vyťukal jsem je na holovidu a stiskl „Čtení“. V duchu jsem přitom nevrle bručel.

Na obrazovce se objevila směs náhodných čísel.

„Podívejte se na to!“

Chlapec koukl na obrazovku.

„Zkuste to znova!“

„3J2, ehm, 49GHZ... 1425, pane.“

„Říkal jste 1245!“

„Omlouvám se, já -“

Vyťukal jsem nový kód. „Dvě důtky, vy hloupý mladý -“

Zase nesmysl. Nadechl jsem se, abych něco řekl.

„Já myslím, že to bylo 1542!“ řekl chlapec zoufale.

Obrazovka byla plná náhodných symbolů. Vyletěl jsem. „Vy myslíte? Vy si to nepamatujete?“

K mému úžasu se chlapec rozplakal. Stál v pozoru a po tvářích mu stékaly slzy. „Já si nejsem jistý, já - totiž...“

„Ale pro lásku -“ Rozeřval jsem se: „Tollivere!“ Došel jsem ke stěně, a zadýchaný jsem se vrátil k židli.

Edgar Tolliver se řítil dolů a pohledem odhadoval situaci.

„Vezměte tohohle - tohle štěně pryč! Za pět minut ať je tady zpátky a chová se jako praporčík. Hněte sebou!“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver popadl Bezrela za paži a postrčil ho ke dveřím. Seděl jsem za stolem a tiše si brblal. Konečně jsem se uklidnil, ale prsa jsem měl v jednom ohni.

Po několika minutách se dveře otevřely. Dovnitř se vplížil Bezrel, přihrbený, s hlavou skloněnou a s pažemi nešťastně zkříženými na prsou. Tolliver šel za ním. Dotkl se chlapcova ramene a jemně ho postrčil k mému stolu. Bezrel se postavil do pozoru. „Omlouvám se, pane,“ vyblekotal. „Měl jsem -“

„Nechte toho. Neměl jsem na vás řvát. Pohov.“ Násilím jsem ze svého tónu vyhnal netrpělivost. „Myslíte, že už to máte, pane Bezrele?“

„Zkuste 1524, pane. Chci říct, prosím, pane. Ten zbytek byl určitě dobře. Tohle je jediná -“

Vyťukal jsem kód. Obrazovka se vyjasnila. Na ní blikla slova: „Přísně tajné. Kapitán Nicholas E. Seafort. Výhradně osobně.“ Čitelná slova. Bezrel natáhl krk a nakoukl na obrazovku. Tvář se mu rozzářila. „Díky Bohu Pánu!“ Úlevou jsem se až roztřásl. „Odejděte, oba. Pane Bezrele, že zdravím službukonajícího důstojníka a že vás má vzít na lavici pro neschopnost.“

Polkl. „Já - Rozkaz, pane.“ S nešťastným pohledem vykročil ke schodům. Na půli cesty mu unikl potlačovaný vzlyk.

Tolliver se zastavil u zábradlí. „To mu určitě propříště vylepší paměť,“ podotkl ironicky.

S námahou jsem se přiměl odpovědět klidně. „Jste praporčík, Tollivere. Na lavici se můžete ocitnout také.“ Odmlčel se a pak prostě řekl: „Udělejte to, a já vás zabiju.“

Obrátil se ke schodům. „Vraťte se!“

„Rozkaz, pane.“ Došel k mému stolu.

„Mohl bych vás obžalovat ze vzpoury!“

„Ale ne, pane, to nebyla vzpoura.“ Choval se jako by nic, ačkoli jeho pohled s tím ostře kontrastoval. „Poslouchám rozkazy; jen jasně stanovuji krajní mez. Ano, neměl jsem vám sebrat řízení té helikoptéry; za to teď musím platit. Takže v pětadvaceti letech mám hodnost puberťáka. S tím se nějak vyrovnám. Byl jste nejspíš velkorysý, když jste mi nabídl přímé potrestání. Ale nedokázal bych snést, kdybyste mě uhodil. Jestli to uděláte, budu se ze všech sil snažit vás zabít.“

Jen jsem na něj ohromeně zíral. Pokračoval: „Vidíte, kapitáne, teď máte svou pomstu za všechno šikanování, které jste vytrpěl. Jsem ve vaší moci. Víte, jak daleko můžete zajít, a pak, když se mi to nepodaří, můžete mě nechat popravit.“ Podíval se mi do očí. „Smím odejít?“ Dám ho zavřít; to, co řekl, bylo nepřípustné. Zaťal jsem pěsti. A přece...

Měl pravdu. Vyhrožovat dospělému člověku výpraskem jako nedorostlému praporčíkovi, to bylo hrozné; dokonce ani chudák Bezrel si to nezasloužil. „Ven!“ Jen byl Tolliver z dohledu, otočil jsem se k holovidu a vyťukal svůj identifikační kód. Obrazovka zareagovala; konečně jsem si mohl přečíst svůj vzkaz.

Seaforte,

toto jsou rozkazy pro mimořádnou situaci, které jsem svěřil praporčíkovi ze svého štábu. Bože Pane, dej, aby nikdy nemusely vstoupit v platnost. U. N. S. Victoria přivezla depeše z domova, z Admirality. Rozhodli, že bez ohledu na zdejší škody musí flotila přežít, aby mohla bránit domovskou soustavu. Mám tedy příkaz, kdybychom ztratili třetinu lodí, fúzovat domů se všemi zbývajícími plavidly.

Až dosud se taková možnost zdála nepravděpodobná, ale vzhledem k událostem posledního týdne jsem začal činit plány i pro tento nejhorší případ. V souladu s nimi jsme začali evakuovat naši základnu ve Ventuře, kde vojenské síly nebyly k ničemu dobré. Umísťujeme je na bojové lodě a na orbitální stanici.

Pokud bude flotila nucena se stáhnout, poveze s sebou guvernéra Saskrita a jeho civilní štáb, stejně jako celé velení a aparát armády i námořnictva. Naděje národů bude odkázána sama na sebe, dokud se flotila nevrátí.

Zhroutil jsem se na stůl, hlavu v dlaních. Jakmile flotila jednou odletí, je nepravděpodobné, že by se někdy vrátila. Necháme kolonisty na Naději národů jejich osudu.

Věřím, že pravděpodobnost takové akce je velmi malá. Abychom ztratili tolik lodí, muselo by nás napadnout víc ryb, než jsme zatím viděli. Ale pokud by se rozneslo jen slůvko o našich pohotovostních plánech, budou naše vztahy s plantážníky naprosto v troskách. Musíme tedy zachovat vojenskou přítomnost na Admiralitě do posledního možného okamžiku, nebo dokud hrozba neustoupí. Nenápadně jsem stáhl všechny

ostatní kapitány a mnoho poručíků na stanici. Vy jste poslední kapitán na pevnině.

Pro tuto chvíli vám svěřuji velení Admirality. Vaše rozkazy znějí: (1) zůstat po ruce a připraven, pokud by se odlet ukázal nezbytným; a (2) jinak jednat jako za normálních okolností.

Catalonia se má vrátit z Odbočky přibližně za deset dní. Poslal jsem Victorii, aby ji zastavila a předala jí nové rozkazy, ale lodi se nemusejí potkat. Victoria bude pokračovat na Kallovu planetu, kde vyzvedne tamního guvernéra, a vrátí se sem. Pokud se jí při návratu nepodaří spojit se s flotilou, bude okamžitě fúzovat domů.

Zatím jsme pozastavili lety raketoplánů na stanici a z ní, pro případ, že nějak přitahují mimozemšťany. Ale postarám se o to, aby pro vás poslali raketoplán, jestli budeme muset odletět. Pokud obdržíte kódové slovo, uzavřete Admiralitu, zašifrujte čítače, přiveďte veškerý zbývající námořní personál na kosmodrom a nasedněte do raketoplánu.

Za každou cenu musíte zabránit tomu, aby se o těchto rozkazech dozvěděli obyvatelé Naděje národů. Doufám a očekávám, že se brzo vrátím na Admiralitu a znovu se ujmu vedení. Kódové slovo je Osud.

Georges T. De Marnay, velící admirál.

Opíral jsem si hlavu v dlaních. Minuty ubíhaly.

Nakonec Alexi zavolal: „Pane Seaforte, není vám nic? Můžu sejít dolů?“

Vypnul jsem holovid. „Ano.“

Spěchal do haly. „Mlčel jste tak dlouho -“ Vytřeštil oči. „Vy jste plakal?“

„Nemluvte nesmysly.“ Otřel jsem si tvář rukávem. „Zavolejte poručíka Antona.“

Za chvilku už stál službukonající poručík před svým vlastním stolem. Potlačil jsem zachvění; v místnosti byla hrozná zima. „Potřebuji seznam veškerého námořního personálu, který je v současné době na pevnině.“

„To je všechno v čítačích, pane. Nemělo by to trvat déle než pár minut.“ Zaváhal. „Mám si najít jiný terminál a zařídit to z něj?“

Zamrkal jsem, a pak jsem si uvědomil, že jsem mu zabavil stůl. „To nebude nutné.“ Vstal jsem a uvažoval o tom, jestli je moudré plahočit se nahoru. Sílu bych na to asi měl, ale s cestou zpět dolů by mohl být problém. „Je v tomhle patře ještě jiná kancelář?“

„Jen konferenční sál, pane.“ Nechal jsem ho, aby mi ukázal cestu. Uviděl jsem křeslo u leštěného stolu. Když jsem si do něj sedal, bušilo mi srdce.

Ve dveřích se objevil Tolliver. „Je šest pětapadesát, pane.“

S námahou jsem na něj zaostřil pohled. „Mám hodinky.“ Ta krátká věta mi stačila úplně vzít dech.

„Máte být v sedm u doktora.“

„To počká.“

„Dal jste Bransteadovi slovo.“

Bojoval jsem o dech. Když jsem konečně dokázal promluvit, řekl jsem: „Proč mě honíte?“

Trpce se usmál. „Povinnost, co jiného.“

„Co na tom záleží, jestli budu žít?“

„Už jsem říkal, vyšetřovalo by se -“

„Nechte toho!“

Jeho úsměv zmizel. „Hodím se jen pro námořnictvo, a díky vám mě teď nikdo nebude chtít. Dokud žijete, mám přidělení. Pak jsem vyřízený.“ Opřel se o dveře a zavřel oči. Po chvíli dodal: „Promiňte, už to neudělám. Nestojím o váš soucit. Pojďte, pojedeme k doktorovi.“

„Mám pohotovost pro případ zvláštních rozkazů. Nemůžu odtud.“ Stěží jsem to dořekl.

Došel až k mému křeslu. „Tak si sakra s sebou vezměte interkom!“

Ozval se zdušený výkřik ohromení. Pohlédl jsem ke dveřím. „To nic, pane Antone. Pojďte.“ Pochybovačně se podíval na Tollivera a pak mi podal blok.

„Dvanáct důstojníků? To je všechno?“

„Je to divné, pane, ale všichni ostatní jsou právě teď v kosmu.“

Prohlédl jsem si seznam. Trapp, ten byl tady nahoře. Pan Anton. Alexi. Dva praporčíci ve výpočtech. Tři praporčíci a poručík na záchranných pracích v Ústředním městě. Tolliver a mladý Bezrel. Z celé naší posádky tu zbyli jen tihle důstojníci a já. Orbitální stanice musí být přecpaná.

„Kolik námořníků?“

„Po zničení kasáren jsme většinu z těch, kdo přežili, přesunuli na stanici. Pár desítek jich asi pomáhá ve městě.“ Zaváhal. „Můžu se zeptat, proč to zjišťujete?“

„Nemůžete.“ Uchýlil jsem se k protokolu. „Nezapomínejte, že mluvíte s kapitánem.“ Rozkašlal jsem se.

„Rozkaz, pane.“ Očima zalétl k Edgaru Tolliverovi. „Je to všechno, kapitáne?“

„Pokračujte.“

Když odešel, Tolliver řekl: „Je sedm patnáct, pane. Dal jste slovo.“

V místnosti bylo horko. Rozepnul jsem si sako. „Už jsem ho porušil.“

„Tak to napravte.“ Neuhnul pohledem.

Nestálo za tu námahu mu odporovat. „Tak dobře. Zjistěte, jestli seženete heli.“

Čekal jsem; za chvíli se vrátil. „Námořnictvo jich má pět. Dvě se opravují; ostatní tři hlídkují v centru. Anton říkal, že se rabování zhoršilo.“ Pohlédl na mou tvář. „Zavolejte si jednu z nich, pane.“

„Zatraceně.“ Když jsem viděl jeho šokovaný výraz, opakoval jsem: „Zatraceně. K čertu.“ Na chvilku jsem zpanikařil nad tím zaklením, ale pak jsem tu myšlenku zahnal. Až přijde čas, zaplatím za horší věci. Přesto jsem se ale v duchu krátce pomodlil za odpuštění. Povzdechl jsem. „Tak autem.“

S rozklepanými koleny jsem mlčky seděl na zadním sedadle a zhluboka dýchal z inhalační masky. Moc to nepomáhalo. Alexi nasedl dopředu k Tolliverovi. Opřel jsem se.

„Jsme tady, pane.“

Otevřel jsem oči. Neuplynula přece ještě ani chvilička. V autě bylo příšerné vedro a byla tma. „Kde?“ Skoro to nebylo slyšet.

„Na nouzové klinice.“ Alexi se na mě díval s úzkostí v očích.

Pokusil jsem se vstát, ale začal mnou zmítat kašel. „Pomozte mi.“ Ztěžka jsem se opřel o Alexiho a pomalu lezl po schodech do školy.

Tolliver zapomněl na svou nasupenost a hnal se k recepci. Tiše něco říkal, počkal na odpověď, pak naléhavě zavrtěl hlavou. Civilista gestem ukázal na lavice plné čekajících zraněných.

„Okamžitě!“ vyštěkl Tolliver. Já jsem se na lavici choulil vedle Alexiho. Tolliver otevřel pouzdro na pistoli. „Okamžitě! Při Bohu Pánu, já to myslím vážně!“ Položil ruku na pistoli.

„Nechte toho!“ sípal jsem.

Tolliver mě ignoroval. „Zavolejte sakra toho svého doktora!“ zařval nepříčetně.

Civilista udělal chlácholivé gesto a něco naléhavě řekl do svého interkomu. O chvilku později se z tělocvičny vynořil lékař v bílém. „Jsem dr. Abood.“ Tolliver na mě ukázal. Doktorovi stačil jediný pohled na mou tvář. „Vezměte ho dovnitř.“

Ležel jsem na vyšetřovacím lůžku s kyslíkovou maskou přitisknutou k ústům. Dali mi nějakou injekci, takže dýchání už tak strašně nebolelo. „Co mi je?“

„Spíš co vám není!“ Vypnul analyzátor. „Rozhodně máte zápal plic. Vlastně už vás správně měl zabít.“ Mladý člověk, něco přes třicet. Netrpělivý.

„Doktor Avery mi dal... antibiotika.“ Musel jsem se odmlčet, abych popadl dech.

„Ano. Možná umřete dřív, než zaberou.“ Lékař si prohrábl řídnoucí vlasy.

„Umřu.“ Bodnutí strachu, ne ze smrti samé, ale z toho, co přijde pak.

„Zvýšil jsem dávku. Když budete v klidu a zůstanete na kyslíku, snad to ten zápal plic potlačí.“

Odpověděl jsem přes masku: „Musím se vrátit na Admiralitu.“

„Nepřichází v úvahu.“

Bojoval jsem se závratí a s námahou jsem se posadil. „Musím," řekl jsem a pokoušel se zapnout si košili. „Lehnu si tam."

„Na smrtelnou postel."

Přeběhl mi mráz po zádech. „Ale mně už bylo líp. Vážně."

„Léky dr. Averyho pomohly na ten zápal plic, ale přicházíte o plíci. Tělo ji odlučuje. Podle krevních testů o tom není pochyb." Zíral jsem na něj. Pozvedl obočí. „To vám Avery neřekl?"

Zavrtěl jsem hlavou a potlačil zakašlání. „Antirejekční léky. Myslel jsem, že..."

„Měl jste jen první dávku. Právě teď někdy jste měl dostat druhou." Ohromeně jsem si zase lehl.

„Možná to vyvolala ta námaha. Normálně by to nebyl problém; odstranili bychom špatnou plíci a dali vám novou. Teď je ale náhrada nemožná. Nemáme dostatečné vybavení, a pěstební nádrže vzaly za své s nemocnicí." Dokonce i mé tělo mě zradilo. Začal už mě Bůh Pán trestat? „Nemůžete to odlučování nějak zastavit?"

„Není moc velká šance, že léky zaberou. Nejlepší šanci máte, když vám tu plíci vezmeme. Až se dostanete domů, dají vám jinou."

„Ne."

„Když tu plíci odstraníme, budete do týdne na nohou."

„Já si teď nemůžu dovolit stonat. Dejte mi antirejekční lék."

„Zatracení chlapi!" obořil se na mě tak, že jsem sebou škubl. „Koukám se na to, jak tady lidi vypouštějí duši, jak se rvou o pár minut života navíc, a nemůžu je zachránit! Vás můžu, ale vy se chcete zabít! Proč? Pro nové přidělení? Pro povýšení?"

„Ne." Bojoval jsem o dech. „Jak brzo se pozná, jestli antirejekční léky zabraly?"

„Plíci máte zapálenou a plnou tekutiny. Léky můžou mít nějaké dočasné účinky. Ale jestli váš imunitní systém plíci znovu odloučí, půjde to rychle. Budete mít kliku, jestli se dostanete včas na operační stůl."

„Kdybych měl v pohotovosti heli?"

Stiskl rty. „To je vaše povinnost tak naléhavá?"

„Mám... rozkazy. Možná budu muset rychle jednat."

Jeho pohoršení se trochu zmírnilo. „No, je to váš život, kamaráde. Zůstanete na inhalačkách a na kyslíku?“ Kývl jsem. „Když vám stoupne teplota, nebo když budete mít potíže s dýcháním, honem do helikoptéry a volejte sem ještě před startem.“

„Dobře.“

Snažil se co nejvíc využít své výhody. „A každý den se přijďte ukázat.“

Usmál jsem se. „Když to bude možné, pane doktore.“

Vyšel z místnosti. Pomalu jsem se oblékl, vyhýbaje se přitom masce. Doktor se za chvilku vrátil. „Dal jsem vašim lidem náhradní bomby.“

„Dobře.“

„Vysvětlil jsem jim váš stav, takže budou -“

„Moje důstojníky z toho vynechte!“ To poslední, co jsem mohl potřebovat, bylo, aby kolem mě Tolliver s Alexim skákali jako kvočna kolem kuřat.

Pozvedl obočí. „Musejí to vědět. Až vám začne být zle, nemusíte mít čas jim to říct.“ Všiml jsem si, že řekl „až“, ne jestli“.

„To je moje věc.“ Sklouzl jsem ze stolu a přidržel se ho, dokud se mi nepřestala točit hlava.

Řekl: „Hodně štěstí. Budete ho potřebovat.“

Když jsem vyšel z tělocvičny, Alexi mi vzal z ruky bombu. „Chcete se o mě opřít?“

„Ne.“ Udělal jsem pár kroků a snažil se, jak to jen šlo, aby to vypadalo jako normálně.

Tolliver mi přidržel dveře. „Co vám řekl?“

„Že se mnou nemáte zacházet jako s invalidou.“ Prošel jsem kolem něj. Zhroutil jsem se na zadní sedadlo elektromobilu úplně vyčerpaný. Venku byla všude tma.

„Kam, pane?“

„Přece na Admiralitu.“

Tolliver nastartoval. „Jak jinak.“ Zavřel jsem oči. Tolliver pokračoval: „Uvědomujete si, že jsme ve službě od časného rána?“

Chtěl jsem jen spát. „Až mě odvezete zpátky, můžete jít.“

„A kam, můžu se zeptat?“

Jeho otázka mě probrala. Námořní ubytovna byla zničená; ani Alexi, ani Tolliver neměli domov. Já vlastně taky ne, ale já jsem mohl zůstat na Admiralitě a natáhnout se na pohovku, když to jinak nepůjde. Uvažoval jsem, jestli jsou na Admiralitě sprchy. Pokoušel jsem se přemýšlet.

O celé věky později mě naléhavý hlas neodbytně probudil: „Kapitáne, nemůžete spát v autě. Prosím, pane.“

Zamrkal jsem. Parkovali jsme před Admiralitou. Tolliver stál na chodníku a za ním mě s neskrývanou starostí pozorovali poručíci Trapp a Anton. Odstrčil jsem ruku, kterou mi Tolliver podával.

Vystoupil jsem, ale byla to taková námaha, že jsem se úplně klepal. Ta slabost mě rozčílila. „Praporčíků, pomozte mi do schodů.“ Opřel jsem se o Tolliverovo rameno. Alexi pohlédl na poručíka Antona. „Kapitán potřebuje postel, a rychle.“

„Ve skladu máme nafukovací matrace. Mám přinést dvě taky pro vás a poru- praporčíka Tollivera?“

„Buďte tak hodný.“ Když jsme vcházeli do dveří, uslyšel jsem, jak si Alexi tiše oddechl úlevou.

+ + + + +

Neklidně jsem spal v konferenčním sále, který se mi stal domovem. Když přišlo ráno, musel mi na nohy pomoci Alexi, ale obléci a umýt jsem se dokázal sám, i s tou nemotornou inhalační maskou. Tu jsem se neodvážil sundat.

Posadil jsem se k naleštěnému stolu a kouřící čaj mi dělal dobře. V střízlivém ranním světle jsem uvažoval o tom, že se vrátím na kliniku a nechám doktora Abooda, aby mi vytáhl tu odcházející plíci. Při troše štěstí můžu být za pár dní zpátky na Admiralitě a admirál De Marnay se ani nemusí dostat k tomu, aby mě nahradil někým jiným.

Ovšem měl jsem rozkaz zachovat pohotovostní plány v tajnosti, dokud Admirál nepošle kódové slovo. Kdybych to nikomu neřekl a signál přišel v době, kdy budu v narkóze...

Ve dveřích se objevil Alexi. „Můžu dál?“ Něco jsem zavrčel. Bez vyzvání se posadil ke mně. „Myslím... neměl bych vás obtěžovat svými problémy.“ Ruce se mu zatřepetaly v klíně jako ranění ptáci. Rychle pokračoval: „Ale co mám dělat? Jaké je moje postavení? Mám nějaké povinnosti?“

„Jste na zdravotní dovolené. Do nemocnice se vrátit nemůžete, takže budete muset zůstat se mnou.“ Znělo to úsečněji, než jsem chtěl. „Pomozte mi to zvládnout, Alexi. Až bude zase všechno fungovat, najdeme vám něco.“

„Nejde jen o to, kde budu bydlet. Připadám si - ztracený. Měl bych nosit uniformu? Co mám dělat, když s vámi Tolliver mluví tak, jak mluví? Co by udělal jiný poručík, kdyby to slyšel?“

„Ranila by ho mrtvice,“ usmál jsem se nevesele. „Neměl jsem ho degradovat. To bylo kruté, a oba to víme. Pan Tolliver je situace, se kterou si neumím poradit.“

„Můžete mu vrátit jeho hodnost.“

„To by bylo ještě horší; nemůžu jen tak na potkání odvolávat tresty.“ Odmlčel jsem se a pak významně dodal: „Ani vysvětlovat své jednání poručíkům.“

Zrudnul. „Je mi líto. Chtěl bych... líp vědět, jak se mám chovat.“

„Však budete, až se vám vrátí paměť. Mezitím si prostudujte lodní řád; dřív jste ho znal. Třeba vám to osvěží paměť.“

Zavrtěl hlavou. „Udělám to, ale oba víme, že to k ničemu nebude, pane Seaforte.“ Vstal. „Řekněte mi, až budete chtít někam jít. Rád vám pomůžu.“

Když odešel, uvažoval jsem o Tolliverovi, ale žádnou odpověď jsem nenašel. Zavolal jsem poručíka Antona. „Ano, pane?“

„Nějaké zprávy od flotily?“

„Žádné kontakty, pane. Pan Trapp je v navigačním; mám ho zavolat dolů?“

„Půjdu nahoru.“ Jestli chtěl protestovat, rychle na to zapomněl, když viděl, jak se tvářím.

Na schodech jsem si dal načas. V navigačním oddělení se poručík Trapp zvedl ze židle a postavil se do pozoru, stejně jako praporčík, kterého jsem neznal. „Pokračujte.“ Padl jsem na

prázdnou židli. „Situace?“ Po tom výstupu jsem považoval za nejlepší mluvit v krátkých větách.

Trapp stiskl tlačítko a obrazovka ožila.“Naše hlavní síly jsou rozmístěné tady.“ De Marnay stáhl vnější obrannou linii a soustředil síly k obraně orbitální stanice a Naděje národů.

Studoval jsem naše postavení. „Nějaké ryby?“

„Ne, pane.“

Na schodech zadusaly kroky. Praporčík Bezrel vletěl do místnosti a rychle se postavil do pozoru. „Máte hovor, pane. Posílá mě pan Anton. Je to -“

„Takhle vás učili se hlásit?“

„Ne, pane, ale -“

„Tak se vraťte dolů a přijďte se ohlásit pořádně!“

Polkl. „Rozkaz, pane.“ Zasalutoval, otočil se a odešel. Poručík Trapp a ten druhý praporčík se na sebe podívali, ale neřekli nic. Vzápětí se znova ozvaly Bezrelovy kroky, tentokrát pomalejší. Zaklepal na dveře, a až na můj pokyn vešel. Postavil se do pozoru. „Hlásí se praporčík Aver Bezrel, pane!“

„To je lepší. Pohov.“

„Vzkaz od pana Antona, pane. Máte hovor.“

„Dobře. Kolik je vám, pane Bezrele?“

„Třináct, pane.“ To byl dost mladý na to, že ho poslali na mezihvězdnou plavbu; nezačal ještě ani mutovat. „Pane, myslím, že byste asi -“

Sáhl jsem po interkomu. „Je to admirál?“ Jestli jsem nechal čekat jeho...

„Ne, pane. Je to -“

„Nicky?“ Ten hlas mnou otřásl do hloubi duše. Strhl jsem si inhalační masku. „Annie? ANNIE!“

„Nicky! Nezmárelili tě!“

„Bože Pane. Kde jsi?“

„V takovýmtom pomocným místě, u parku.“

„Annie, já...“ Musel jsem udělat pauzu. „Hledal jsem tě...“ Trapp se odvrátil, aby mě pohledem na mou úzkost neuváděl do rozpaků.

„Náš byt, si ho viděl? Ňákej tam vlez a rachal nám ve věcech.“

„Kde jsi?“

„Dyž to bouchlo, neměla sem cveka, co jako dál. Tak sem šla domu, a tam všecko kaput, světlo, kecátko a nic. Sem vzala žraso a zalezla sem, než to vypadalo, že je všecko tutový. Na prázdnejch místech; našla jsem jich spoustu. Ses nevrátil, sem myslela, že ses kaput.“

„Annie.“ Zarazil jsem se a několikrát polkl. V místnosti byl Trapp a Bezrel; dokázal jsem ovládnout hlas. „Zůstaň, kde jsi. Přijedu si pro tebe.“

V hlase se jí ozvala panika. „Ne, Nicky. Nechci, abysi mě teďkanc viděl. Počkej, pudu do bytu, pro lepší hadry. Pak se sejdem.“

„Na šatech nezáleží; musím tě vidět.“

„Chci se ti líbit. Příď až...“

„Tak se sejdeme v bytě.“

„Ne, to je teďkanc blbý místo, rozbili okno a rozházeli věci, přiď -“ Zarazila se. „Před tu katedrálu, co sme se brali.“

„Annie, ta je rozbořená. Nezbylo tam nic než -“

„Je to tam tutový. Dobrý. Ahoj za hodinu.“

„Nedělej -“

„V poledne.“ Cvaknutí.

„Annie!“ Uhodil jsem do interkomu, ale už to položila. Povzdechl jsem si. Nebylo to nejlepší místo na schůzku, všude kolem byly trosky, ale co na tom záleželo! Moje žena byla naživu.

Po chvíli si poručík Trapp odkašlal. Vzhlédl jsem, otřel si oči. „Promiňte.“

„Mám radost za vás, pane.“

„Díky.“ Obořil jsem se na Bezrela: „Proč jste mi neřekl, kdo volá? Musela čekat, než dojdete podruhé nahoru!“

„Snažil jsem se, pane, ale -“

„Stačilo jen říct její jméno!“

„Ano, pane, ale vy jste -“

„Dvě důtky. Ven!“

„Rozkaz, pane.“ Zasalutoval a rychle zmizel.

Můj vztek postupně opadával. Annie byla naživu; na ničem jiném nezáleželo. Moje nemoc nebyla důležitá. Náš byt byl

maličkost. Dokonce... přiznal jsem si to: Dokonce ani na Eddiem Bossovi teď už nezáleželo.

Trapp taktně mlčel. Zíral jsem na obrazovku, jako bych mohl vůlí přinutit ryby, aby se ukázaly a aby vysvětlily své úmysly. Přítomný praporčík se neklidně vrtěl, ale když jsem se na něj zamračil, nechal toho. „No, ryby už žádné skály házet nebudou," řekl jsem. „Musely by defúzovat uprostřed naší flotily."

„Ano, pane," souhlasil Trapp. „Ale naše lodi jsou vázané na hlídkách. Abychom kryli Ústřední město v době, kdy je stanice nad Venturou, musíme se držet tady a tady." Ukázal to. „To nám moc rezerv nedává."

„Ale i tak doufám, že to bude stačit." Dusající kroky na schodech. Otočil jsem se.

„Praporčík Avar -"

„Další telefon, pane Bezrele?"

„Ne, pane." Stál strnule v pozoru. „Vzkaz od poručíka Antona. Dole jsou paní Triforthová a pan Hopewell a požadují rozhovor s velícím důstojníkem."

„Prosím? Požadují?"

„Tak to řekl pan Anton, pane. Nechtěl jsem být ne-"

„Co k čertu - ehm, co chtějí?"

Bezrel s obavami odpověděl: „To mi pan Anton neřekl, pane."

„Odchod."

„Rozkaz, pane." Zdálo se, že je vděčný za možnost zmizet.

Musel jsem samozřejmě dolů. Plantážníci měli zavolat a domluvit si schůzku, ale přesto byli příliš důležití na to, abych je mohl ignorovat. Měl jsem půl hodiny na to, abych se jich zbavil, než budu muset za Annie. Obrátil jsem se k Trappovi. „Ať je pan Anton odvede do konferenčního sálu."

„Rozkaz, pane."

Ztěžka jsem se zvedl ze židle a vykročil ke dveřím.

Zarazil jsem se, tvář mi zrudla."Pane Trappe, až uvidíte pana Bezrela..." Sáhl jsem po své inhalační masce.

„Ano, pane?"

Zamumlal jsem: „Řekněte mu, že ty důtky jsem zrušil."

Nedal na sobě nic znát. „Rozkaz, pane."

+ + + + +

Laura Triforthová, pohodlně rozložená v křesle, vstala, když jsem vešel. Starý Zack Hopewell stál tváří ke zdi s rukama založenýma za zády. Obrátil se, škrobeně pokývl. Jeho chování bylo spíš vážné než nepřátelské, ale vycítil jsem, že se něco změnilo.

Neohrabaně jsem si přehodil bombu, abych si s nimi mohl potřást rukou, a sedl jsem si hned, jak jen to slušnost dovolila. Srdce mi bušilo; chodit nahoru bylo možná ještě nerozumnější, než jsem myslel.

První promluvila Laura. „Rádi vás vidíme, pane Seaforte, ale doufali jsme, že budeme moci mluvit s admirálem De Marnaym."

„Je v kosmu."

„Slyšeli jsme," kývl bez obalu Hopewell. „Proč, kapitáne Seaforte?"

Byl jsem ohromen. Civilisté, a vyptávají se na námořní otázky? Vyhnul jsem se odpovědi. „Třeba vám budu schopen pomoci já. Pořád jsem styčným důstojníkem mezi námořnictvem a plantážníky."

„Takže vy tu velíte?"

„Admirál mi přikázal, abych zatím řídil Admiralitu." Sepnul jsem ruce na stole a čekal jsem. Hopewell řekl jen: „Co se děje, kapitáne?" Mysl mi pracovala na plné obrátky. „Nic, co by nemělo. Admirál De Marnay nemůže trávit všechen čas -"

Hopewell mě ledovým tónem přerušil: „Dal bych přednost tomu, kdybyste mi řekl buď pravdu, nebo nic."

Dlouho jsem mlčel. „Myslím, že by bylo lepší, kdybyste vysvětlili, proč jste tady." De Marnay měl zůstat na pevnině a poradit si s tím sám. Já jsem ho varoval, že pro vztahy s veřejností nemám nadání.

Hopewellův pohled rozhodně nebyl přátelský. „Jsme sice z provincie, pane Seaforte, ale nejsme hloupí. Ledačeho si všimneme."

„Například?"

„Stále víc a víc vašich lidí posíláte na stanici.“

„Od toho bombardování jsou problémy s ubytováním.“

„Ne, to začalo už týden před tím, než na nás hodili tu skálu.“

„Normální výměna posádek.“

„Vymlouváte se, pane Seaforte. Měl jsem o vás lepší mínění. Kolik kapitánů je v současné době na pevnině?“

„Jen - to je tajná informace. Neměl bych -“

„Ryby jsou váš nepřítel. Ne my!“ přerušil mě neúprosně.

„Ani tak nemůžu -“

„Jste jediný, kdo tu zůstal?“

Zavrtěl jsem hlavou; jak jsem se do téhle situace dostal? „O tom nemůžu mluvit, pane Hopewelle.“

Laura se zeptala: „Zapovídají vám to rozkazy?“

Zaváhal jsem. „Ne výslovně.“

„Tak s námi jednejte na rovinu.“

Zhluboka jsem se nadechl. Jestli dělám chybu, tak ať. „Já jsem jediný.“

Hopewell se přihrbil, jako by prohrál. „Měla jste pravdu, Lauro.“

Tohle už trvalo trochu moc dlouho. „V čem?“

Vyměnili si pohledy. Odpověděla paní Triforthová: „Asi před deseti dny jste začali z Ústředního města stahovat svoje lidi. Nejdřív jsme si toho všimli v restauracích a barech. Někteří z nás mají finanční zájmy i tady ve městě, víte. Zdálo se, že méně námořníků má dovolenou. Pak začali mizet dokonce i důstojníci.“

Admirál De Marnay měl mít rozum, a nepokoušet se ušít boudu na tyhle plantážníky. Oni tu všechno řídí. Je to jejich město, jejich kolonie.

„A je zvláštní, že to začalo hned po tom, co z domova dorazila ta rychlá loď.“ Laura zachytila můj překvapený pohled. „Ale ano, o té jsme taky slyšeli. Victoria se, myslím, jmenuje. No, v každém případě jsme začali sledovat váš personál ještě před tím útokem. Výbuch nám udělal trochu čáru přes rozpočet, protože jsme se všichni snažili pomáhat, ale řekla bych, že teď v celém Ústředním městě není víc než patnáct důstojníků včetně

praporčíků.“ Dost dobrý odhad. Dvanáct. „A hrstka námořníků, kteří pomáhají při vyklízecích pracích.“

Řekl jsem: „Pokračujte, paní Triforthová.“

„Přestali jste dodávat zásoby na základnu ve Ventuře. A vlastně ani do Ústředního města už nic nevozíte.“

„To může -“

„Váš poručík Eiferts nám nedovolil navštívit základnu ve Ventuře, ale nákupy potravin pro základnu prakticky ustaly. Buď vaši lidé žijí ze základních dávek, nebo evakuujete i Západní kontinent.“

Admirálovy rozkazy zněly jasně. Nikomu jsem nesměl říct o připravených plánech. Zdržoval jsem. „A jestli je to pravda, co z toho vyvozujete?“

„Řekněte nám vy, co z toho máme vyvodit, kapitáne,“ odsekla Laura chladně.

„Máte obavy,“ snažil jsem se mluvit rozumně. „Co si vy myslíte, že se děje?“ Zadržel jsem dech; odpovědi jsem se obával.

Paní Triforthová se nadechla. Zack Hopewell ji gestem umlčel. „Hodláte nás opustit,“ řekl stařec. To nepokryté obvinění jako by znělo ozvěnou v tiché místnosti ještě dlouho potom.

Díval jsem se na mahagonový stůl. Mám-li splnit rozkaz, musím všechno popřít, jinak budou naše dobré vztahy s plantážníky zničeny. Ale moji návštěvníci to prohlédnou, a já ztratím důvěru, kterou jsem se pokoušel vybudovat. Není to právě takové porušení rozkazů, jako když řeknu pravdu?

Váhavé zaklepání. Praporčík Bezrel se postavil do pozoru.

„Vypadněte!“ zavrčel jsem. Praporčík utekl.

Uhodil jsem pěstí do stolu. Nakonec jsem vzhlédl. Ani jedna alternativa nebyla dobrá; musel jsem si najít vlastní cestu.

„Pane Hopewelle, buďte tak hodný a zavřete ty dveře.“ Čekal jsem. Když se posadil, řekl jsem opatrně: „To, co jste popsali, může být shoda okolností.“ Neklidně se pohnul, ale předběhl jsem ho. „Kdyby námořnictvo plánovalo nějaký manévr, mohly by existovat důvody, proč bych vám o tom nemohl říct. Rozkazy v tom smyslu.“

„To nic nevysvětluje," namítla Laura.

S námahou jsem vstal. Lépe se mi přemýšlelo, když jsem chodil. „V žádném případě nemůžu potvrdit vaše podezření." Bombu jsem si přidržel pod paží. Když jsem chodil pomalu, mohl jsem i mluvit. „Ale bylo by zajímavé představit si, co by Admiralita mohla naplánovat, kdyby došlo k podstatným ztrátám ve flotile u Naděje národů. Nezapomínejte, že ačkoli ryby zaútočily nejdřív tady, mohou zaútočit kdekoli."

„Nepřišli jsme sem poslouchat nějaké -"

„Mlčte, Lauro. Poslouchejte."

Paní Triforthová se zamračila na svého společníka.

„K Naději národů jsme poslali třicet osm velkých lodí. To je třetina celé flotily Spojených národů. Ztráta tolika lodí, nebo jejich podstatné části, by vážně narušila obranu doma, kdyby ryby zaútočily tam."

Laura podotkla k Hopewellovi: „Opouštějí nás."

„Poslouchejte."

Několikrát jsem se zhluboka nadechl bez ohledu na bolest, kterou mi to způsobilo. Za to, co jsem hodlal teď říct, by mě mohli pověsit. „Kdyby Naděje národů nebyla důležitá kolonie, neriskovalo by se tolik lodí k její obraně. Představte si, v jak nepříjemné situaci Admiralita je. Když nechají flotilu tady, mohou o ni přijít. Pokud ji povolají domů, mohou přijít o Naději národů."

„To není nic nového."

Pohlédl jsem na Lauru Triforthovou s nechutí. Já tady riskuji své postavení, pokud ne přímo svůj život, abych ji informoval, a ta ženská ne a ne mlčet. „Já nejsem Admiralita, paní Triforthová, ale umím si představit, že se třeba chtějí trochu pojistit."

Zmateně zavrtěla hlavou. „Jak to myslíte?"

To bylo víc, než jsem čekal. Jako instruktor na Akademii jsem ji vedl dál. „Flotila Naděje národů musí být silná, aby byla účinná. Admiralita ji nechce vidět postupně zničenou. Je možné, že třeba stanoví limit ztrát. Můžou třeba sdělit velícímu admirálovi, že flotila může operovat, dokud budou její ztráty

snesitelné, ale když začnou být příliš vysoké, má se vrátit domů.“

Paní Triforthová chtěla vědět: „Už jste ztratili devět lodí, aspoň co víme. Kde je ta kritická hranice?“

Překvapeně jsem na ni pohlédl. „Jen uvažujeme, Lauro. Všechno je to hypotetické.“

S velkým úsilím ovládla svou podrážděnost. „Tak hypoteticky, kapitáne, jaká by ta kritická hranice byla?“

„Taková, že jí možná nikdy nedosáhneme. Rozhodně by to musel být velký počet lodí.“ Vztaženou rukou jsem zarazil její námitky. „Ale kdybychom se k ní přiblížili, znamenalo by to, že flotila čelí mohutnému útoku. Je jasné, že by nebyl čas teprve začít vozit lidi nahoru na orbitální stanici. Takže Admiralita by hypoteticky mohla nařídit preventivní evakuaci dopředu.“

Tentokrát se mlčení táhlo celou minutu. Konečně se Zack Hopewell zeptal: „Jak dlouho by tyhle pohotovostní plány zůstaly v platnosti?“

Pokrčil jsem rameny. Byl jsem náhle unavený a vykročil jsem ke své židli. „Nevím. Možná do té doby, než bude bitva vyhraná.“ Sedl jsem si.

„Nebo prohraná.“

„Ano.“

Zack Hopewell si odkašlal a počkal, až jsem k němu zvedl oči. Pak řekl prostě: „Děkuji vám.“

Když jsem promluvil, zněl můj hlas z nějakého důvodu chraplavě. „Kdyby se tyhle plány roznesly -“

„Neroznesou.“

„Jestli se admirál De Marnay o tomhle rozhovoru dozví, je s mojí kariérou konec. Přirozeně pokud se zeptá, řeknu mu to. Ale třeba se nezeptá.“

Hopewell řekl: „Nevím, jak by nás to, že to víme, mohlo přimět udělat něco, co bychom jinak neudělali. Souhlasíte, Lauro?“

„Co můžeme dělat?“ Laura Triforthová založila ruce na prsou. „Vy se nakonec vrátíte. Budete muset. Dodáváme vám příliš mnoho potravin, než abyste nás mohli vynechat. A až se

vrátíte, budeme vám prodávat podle našich podmínek, ne podle vašich.“

„To není v mé kompetenci.“

Paní Triforthová pokrčila rameny. „Vlastně poslat flotilu domů by mohlo být spíš v našem zájmu. Ryby zřejmě žijí ve vesmíru; o naši planetu projevily jen malý zájem. Až odletíte, můžeme reorganizovat vládu -“

Ostře jsem ji přerušil: „To je velezrada. Nic takového nebudu poslouchat. Naděje národů je kolonie Spojených národů, dokud vláda nerozhodne jinak.“

Zack Hopewell si odkašlal. „Lauro, je neslušné znepokojovat kapitána našimi politickými debatami. Hodně pro nás riskoval.“

„No dobře.“ Vstala. „Už jsme vás zdržovali dost dlouho, pane Seaforte. Ujišťujeme vás, že to, co jsme si tady řekli, se nedostane dál.“ Potřásli jsme si rukama.

Hopewell se zeptal: „Co váš zápal plic?“

Ukázal jsem na inhalační masku. „Nic moc, jak vidíte. Ale ono to odejde.“ Možná odejdu i já. „Léčíte se?“

„Včera jsem byl na klinice. Doktor chce, abych se tam zastavoval víceméně každý den.“

Paní Triforthová se zastavila u dveří. „Klinika je daleko. Létáte tam helikoptérou?“

„Helikoptéry námořnictva mají dost práce v centru. Dnes jsme jeli autem.“

„Moje je vám k dispozici. Každý den sem zavolám. Ať mi někdo z vašich lidí vždycky řekne, v kolik vás mám vyzvednout.“

„Nemůžu -“

„Ne, trvám na tom. Chováte se k nám jako skutečný přítel, jak si teprve teď začínám uvědomovat.“

Vstal jsem. „Díky. Budeme se modlit, aby se obavy Admirality nikdy nestaly skutkem. Naše problémy vyřešíme společně.“ A s tím odešli.

Seděl jsem a sbíral sílu. Teprve pak jsem zavolal Aleximu. O pár minut později, opřený o jeho rameno, jsem procházel halou k elektromobilu. Zastavil jsem se u psacího stolu. „Nad čím fňukáte, praporčíků?“

Praporčík Bezrel si otřel slzy rukávem. „Promiňte, pane.“

„Odpovězte na otázku!“

Našpulil ústa. „Nic vám neudělám dobře. Ať se snažím, jak chci... je mi líto. Prosím...“ Nešťastně se odmlčel.

„Proč jste za mnou chodil?“

„Pan Trapp mi řekl, ať se zeptám, jestli si vaši hosté přejí občerstvení.“

„No dobře.“ Moje pokárání nestálo za to, aby nad ním fňukal. Co je to dnes za praporčíky? Snažil jsem se představit si sám sebe, jak kvílím nad kapitánovým pokáráním, ale to by bylo nemyslitelné, už když jsem byl kadet v prvním ročníku. Povzdechl jsem si. „Pokračujte.“ Konečně jsem se usadil v autě, opřel jsem se na zadním sedadle a Tolliver vyrazil k centru, k troskám katedrály. Bylo to docela vhodné, usoudil jsem, abychom se s Annie znovu shledali na tom místě. Právě tam jsem slíbil milovat a ctít Annie Wellsovou, dokud nás smrt nerozdělí. Ublížila mi svou nevěrou, ublížila mi víc, než jsem byl schopen vyjádřit, ale to bylo pryč, a Eddie také. Způsoby transpopů jsou jiné, a Annie pochází z kultury tranzitujících, ne z mojí. Uzdravím naše manželství. Udělám, co budu muset.

+ + + + +

Ulice byla zablokovaná, a Tolliver prudce zabrzdil. „Opatrně,“ zabručel jsem a zhluboka se nadechl z masky. Po tom rozhovoru s plantážníky jsem byl celý nesvůj; měli o našich operacích mnohem lepší přehled, než jsem tušil. A pokud Hopewell a paní Triforthová věděli o všem, co děláme, ví to i Mantiet a jeho nohsledi. Budu si muset dávat zvlášť dobrý pozor. Kolem auta ubíhaly trosky budov.

Právě jsme přejížděli park, když to v interkomu zapraskalo. „Hlásí se Trapp, pane. Zpráva z velitelství námořnictva na orbitální stanici. U. N. S. Wellington zaměřila rybu.“

Sevřel jsem sluchátko pevněji. „Kdy?“

„Zřejmě před pár minutami. Ryba defúzovala těsně vedle nich. Posádka Wellingtonu už byla v bojové pohotovosti. Prošpikovali ji prostředními lasery.“

„To je dobře.“ Něco mě napadlo. „Oni byli v bojové pohotovosti?“

„Ano, pane. Kapitán Steers poplach neodvolal od útoku na Ústřední město.“

„Bože dobrý.“ Jeho posádka už musela být na pokraji vyčerpání a spánek lovit po minutách přímo ve svých postaveních. Žádná loď nemůže bojový poplach udržovat dlouho. Ale zachránilo mu to loď; když se ryba objevila, byli připravení. „Nějaké další kontakty?“

„Zatím jen ten jeden. Říkal jsem si, že to asi budete chtít vědět.“

„Díky.“ Skončil jsem hovor.

„Už jsme skoro tam, pane.“ Alexi ukázal na rozbitou vížku před námi.

Jen jeden pruh široké ulice, která vedla ke Znovusjednocené katedrále, byl vyčištěný od trosek. Tolliver s námi domanévroval jen asi deset metrů od poničeného vchodu. Rozhlédl jsem se na obě strany; Annie nebylo nikde vidět. Podíval jsem se na hodinky: jedenáct třicet. Byli jsme tu příliš brzo.

Otevřel jsem dveře. „Vy dva zůstanete tady.“ Nehodlám snášet jejich snaživé opečovávání. Rozhodně ne při našem shledání.

„Určitě to zvládnete?“

Obrátil jsem se k Tolliverovi a chtěl jsem ho vztekle usadit, ale jeho otázka byla slušná a bez hrubosti. „Ano.“ Přál jsem si nechat v autě i masku, ale pak jsem si neochotně strčil bombu pod paži a vystoupil z auta.

Hrabal jsem se přes trosky k chodníku. Výbuch srazil zbytky dvou věží katedrály na její klenutou střechu, a ta se propadla do budovy. Stál jsem u vnější kamenné zdi a každou chvilku se díval na hodinky.

Pár metrů ode mě čekali Tolliver a Alexi poslušně v autě. Mohl bych udělat něco, co by změnilo Tolliverovo chování? Pochybuji, I když námořní disciplínu jsme měli v podstatě zarytou hluboko v sobě, jeho degradace byla víc než jen běžná změna námořního života; tu nemohl snášet stoicky.

Sebral jsem malý kousek betonu a zalitoval, že jsem s Tolliverem zacházel tak krutě. Ale co jsem měl dělat, když mě vyhodil ze sedadla? Přecházel jsem po chodníku s přáním, aby si Annie pospíšila, a prohlížel jsem si trosky.

Okované dveře visely nakřivo na jednom pantu. Uvnitř se válely úlomky rozštípaných lavic a kusy kupole. Všechny ty trosky zalévalo jasné dopolední slunce. Brali jsme se v severní lodi. Byl jsem dezorientovaný, ale věděl jsem, že to musí být někde po mé levici. Protáhl jsem se rozbitými dveřmi.

Ačkoli jsem pro nepořádek neviděl na oltář, musel jsem potlačit nutkání padnout na kolena. Směřoval jsem k severní lodi a uvažoval, jak blízko se k ní asi dokážu dostat, protože jsem si uvědomoval, že nejsem v stavu nic přelézat.

Paprsky klenby zavalily uličku, ale jeden z nich při pádu smetl ostatní trosky stranou, a já jsem dokázal po rozbité kamenné podlaze projít. Tolik úsilí, tolik víry, tolik úcty bylo vloženo do téhle stavby. Až porazíme ryby, budeme ji muset znovu vystavět; Bohu Pánu se tu sloužilo dobře. Možná bych se mohl k těmto pracím přihlásit jako dobrovolník.

Ale ne, to už budu dávno odvolaný na Terru, než se sežene dost prostředků na obnovu katedrály. A v každém případě by moje účast byla znesvěcením. Jsem prokletý; Bůh Pán by si jistě nepřál, abych se podílel na stavbě Jeho chrámu.

Loď byla plná kamenů z pobořených zdí. Obrátil jsem se zpátky, ale zahnul jsem k oltáři. Zkáza nezkáza, tohle je svaté místo, a já jsem mu chtěl vzdát úctu. Proplétal jsem se troskami, bombu v ruce. „Si neměl chodit.“

Prudce jsem se otočil. Annie se choulila na velkém kamenném bloku, který sem padl odněkud shora.

„Sem chtěla vypadat tutově,“ řekla naříkavě. Popotáhla za zbytky šatů. „Čum, sou urvaný.“

Přelezl jsem trosky a strhl si masku. „Annie.“ Pod nohou se mi zhouplo prkno. Spadl jsem, a tím nárazem si vyrazil dech.

„Sem šla do bytu a uďála si ksift, jako Amanda. Ne moc barviček, enom trošku.“ Její ruce se třepetaly na rozervaných šatech jako dva poplašení ptáci. „Sem si vzala náhrdelník, Nicky. Sem ho pořád schovávala, aby-sem ho pro tebe měla.“

Ztěžka jsem se zvedl. Nemohl jsem dýchat, ale bylo mi to jedno.“Annie, co ti udělali?“

Sáhla si na krk. „Rubíny pryč.“ Rtěnku měla rozmazanou, tvář špinavou.

V jasném slunečním světle vířil prach. Vrhl jsem se přes hromadu trosek v lodi. „Annie!“

„Čum ty šaty!“ V očích měla slzy. „Byly tutový, Nicky.“ Přes půl tváře měla velkou červenou podlitinu, jako by ji někdo zmlátil holí. „Šak sem hanykala: kde vemu nový hadry, dyž sou sečky kšefty v tahu?“

Přitáhl jsem si její hlavu na rameno, ale vykroutila se. „Sem chtěla bejt pro tebe kost.“ Zakňourání. Lákal jsem ji ke dveřím. O něco jsem zakopl. Podíval jsem se dolů. Ruka. Paže. Pozůstatky člověka s hlavou rozbitou kamenem. Louže krve se vsakovala do okolní suti. Bože Pane.

Zastavil se mi dech na tak dlouho, že všechno kolem začalo rudnout a točit se. Zašátral jsem po své masce a nasadil si ji.

„Ty seš marod, Nicky!“ Zvedla špinavou ruku, přejela po obvodu masky prstem.

„To nic.“ Snažil jsem se ji zvednout a nevidět přitom hluboké škrábance na jejích nohou. „Pojď, Annie. Odvezu tě na kliniku.“

„Nechci.“ Srovnala nohy a uhladila si zbytky šatů, jako by se pokoušela o cudnost.

„Musíš k doktorovi.“ Zatahal jsem ji za ruku, ale ani se nehnula.

„To bude dobrý.“ Zasmála se. „Parta velkejch chlapů. Co tady ďáš, kotě? S kým seš!“ Rukama přejela přes roztrhané šaty. „Neutíkej, brouku.“ Poklesla hlasem. „Pocem, holka, drsně si užijem.“ Hlas znovu stoupl.“Škrábal. Škrábal mě fousama!“

Musel jsem ji zarazit, aby mi docela nerozbila duši. „Prosím! Pojď se mnou.“

„Nervěte ten náhrdelník, prosím, pane. Pudu s váma. Ne, nechte mi to, to mi dal Nicky.“ Dotkla se rukou rudého pruhu na svém hrdle. „Au, ne!“

„Annie.“ Nadechl jsem se. „Nedokážu dojít k autu. Pomoz mi!“ Zatahal jsem ji za paži a její prázdný pohled se konečně upřel na mě. Pomalu chápala. „Máš masku, Nicky. Seš marod.

Nepostarala sem vo tebe.“ Sklouzla z kvádru. „Poď vopřít vo Annie. Tři chlapi utekli, potom. Už je to tutový.“

„Pomoz mi. Prosím.“ Toužil jsem ji podepřít, ale bál jsem se to zkusit. Předstíral jsem, že se o ni opírám, jak jsme se belhali ke dveřím. Kulhala, měla jen jednu botu. Bůh Pán nechť je zatratí na věky věkův. Prosím, Pane. Nechci nic pro sebe. Jen je zatrať kvůli ní.

Dopotáceli jsme se na ulici. Alexi a Tolliver si v autě o něčem živě vykládali. Na zavolání mi nestačil dech. Annie v jasném světle zamrkala a sjela rukama k cárům svých šatů.

„Jen pár kroků, miláčku.“ Vzpírala se. Zaklel jsem, dovlekl se k chodníku a zabouchal na okno. „Otevřete dveře! Vylezte!“ Rukama jsem se sápal po klice.

Alexi se zděšeně podíval na mě, a pak s hrůzou za mě. Vyskočil z auta a objal Annie ochranitelsky kolem ramen.

Začala ječet.

+ + + + +

Dr. Abood vypnul ultrazvuk. „Zápal plic ustoupil, a s odlučováním bojujete.“

„O mě nejde. Co Annie?“

„Vy jste v horším stavu než ona.“ Všiml si, jak se mračím, a zmírnil. „Dali jsme jí sedativa, kapitáne. Modřiny a škrábance, ale žádná vážná zranění.“

„Ale byla...“

„Znásilněna, ano. Opakovaně. Nějakou dobu bude dost rozbolavělá.“

Sevřel jsem svou bombu, jako by mě mohla utěšit. „Její myšlení...“

„Je v šoku. Teplo, ticho, tekutiny. V téhle fázi nic víc dělat nemůžeme.“

„Bůh sám ví, do čeho se připletla. Našel jsem ji stát nad mrtvolou.“

„Má štěstí, že tak nedopadla také.“

„Zabiju je, až je najdu,“ řekl jsem chraplavě.

„Samozřejmě. To by udělal každý.“ Jemně mě přinutil znovu si lehnout. „Ale vy teď nejste v takovém stavu, abyste je mohl jít hledat.“

Odtáhl jsem se. Po chvíli jsem se zeptal: „Slyšel jste ji. Bude schopná je identifikovat?“

„Snad. Mysl se brání tomu, co nemůže snést, kapitáne. Může to odblokovat.“

Byla to moje vina. Věděl jsem, že potřebuje, aby se o ni někdo staral, ale přesto jsem Eddieho Bosse poslal pryč, a nikým jsem ho nenahradil. To by těch útočníků muselo být víc než tři, než by přemohli Eddieho, kdyby chtěli napadnout Annie.

Zaťal jsem pěsti. „Nechte mě o samotě. Prosím.“ Když odešel, ležel jsem svíraje lůžko a bojoval o sebekontrolu; skoro úspěšně, ale nakonec jsem prohrál.

Annie...

Co ti to udělali?

ČÁST III
Květen léta Páně 2200

14

Dny ubíhaly jeden za druhým. Můj zápal plic ustoupil do té míry, že jsem se bez inhalační masky obešel i několik hodin, až nakonec i dr. Abood vyjádřil opatrný optimismus v tom smyslu, že mi má poškozená plíce možná zůstane. Už jsem nic nenamítal proti každodenním návštěvám kliniky; byla tam Annie, a já bych s ní byl trávil veškerý svůj čas, kdybych mohl.

Těch pár lidí, co na Admiralitě zbylo, chodilo po špičkách a snažilo se vyhnout mému hněvu. Nešťastného Bezrela mé chování občas měnilo v uplakanou trosku, což mě rozzuřilo tak, že jsem mu málem nechal dát další výprask. Štěkal jsem na poručíky, když mi podávali hlášení, kritizoval Tolliverovo chování, dokonce i Alexi byl bledý a zamlklý.

Na klinice Annie ležela pasivně, s nohama skrčenýma k tělu, pokrývku přitaženou až po bradu, a dovolovala mi, abych ji držel za ruku. Občas jsem ji našel s tváří vlhkou od slz. Málokdy mluvila, a nikdy o katedrále.

Když admirál De Marnay poprvé volal, byl jsem u ní. Pak jsem na poručíka Antona řval, až mě bolelo v krku, že mi ten hovor nepřepojil, ačkoliv jsem věděl, že mu admirál řekl, aby to nechal být.

Při druhém telefonátu o dva dny později jsem klimbal v konferenčním sále. Okamžitě jsem se probudil, popadl interkom a gestem poslal Bezrela pryč.

„Uzdravujete se, Seaforte?“

„Ano, pane.“ Přinejmenším ze zápalu plic.

„Vypadá to, že situace se uklidňuje. Myslím, že bych asi mohl poslat někoho dolů, aby to vzal za vás.“

Kdyby to udělal, mohl bych trávit celé dny s Annie. „Jak chcete, pane.“

„Ale Hibernia možná měla včera v noci kontakt.“

„Možná, pane?“

„Na hranici dosahu senzorů. Zkoumala to, ale nenašla nic.“

„Aha.“ Proč mi to říká?

„Možná bych měl poslat svůj štáb na pevninu. V tomhle režimu nemůžeme pokračovat donekonečna. Dříve či později si vaši lidé všimnou něčeho divného.“

„Ano, pane.“ Zatajil jsem dech. „Ptal se někdo na něco?“

„Někteří plantážníci, pane.“

Vypadalo to, že myslí na něco jiného. „Nakonec přestanou věřit vašim vysvětlením. Předpokládám, že tak za týden. Jestli do té doby nepotkáme další ryby, převedu velení zpátky do Admirality. Mezitím zůstanou raketoplány nečinné. Ryby nás pravděpodobně slyší fúzovat, ale nemáme ponětí, co slyší ještě.“

„Ano, pane.“ Co jiného jsem měl říct? „No, asi nestojí za to vás střídat, jde už jen o týden. Pokračujte.“

„Rozkaz, pane.“

„Co mladý Bezrel?“

„Ehm, v pořádku, pane.“ To jsem dost přeháněl. „Postarejte se o něj. Vzal jsem ho k sobě na přání jeho otce. Byli jsme léta na jedné lodi.“

„Rozkaz, pane.“

„Pošlete ho prvním raketoplánem nahoru. Nebyl bych ho nikam pouštěl, ale mohl jsem mu věřit, že nevyzradí kódy.“

„Rozkaz, pane.“ Blížil se den zúčtování za mou krutost k tomu chlapci.

„Dobře.“ S tím jsme hovor skončili.

+ + + + +

Dr. Abood si založil ruce za hlavou a protáhl se. „Tady nic néni, jak by mělo. Stoly jsou moc nízké.“ Spolkl jsem netrpělivou odpověď. „Pravda je taková, Seaforte, že pro ni o moc víc udělat nemůžeme. Potřebuje psychologa, lásku, čas zapomenout. A to může mít doma stejně jako tady. Možná lépe.“

„Najdu nám nějaké bydlení.“

„Váš domov je zničený?“

Kývl jsem. „Na dočasné radnici je ubytovací seznam. Třeba by vám pomohli.“

„Díky.“ Ukázal jsem na inhalační masku. „Můžu ji tu už nechat?“

„Rozhodně ne. Noste ji ve spánku, a ve dne tak často, jak můžete. Třeba přežijete.“

Kysele jsem podotkl: „Díky za povzbuzení.“

„Já jsem vás varoval už před týdnem: ta plíce by potřebovala ven. Až se vrátíte domů, můžou vám dát novou.“

„Rozhodnu se asi za týden.“

„Proč, co se pak stane?“

Napružil jsem se. „Neřekl jsem, že se něco stane. Rozhodnu se, až si to rozmyslím.“

Zvedl se. „Mějte pořád poblíž heli, kapitáne.“

To se snáz řeklo, než udělalo. Myslel jsem si, že až první nápor záchranných prací poleví, budou naše služební helikoptéry dostupnější, ale byly nuceny sloužit jako improvizovaná veřejná doprava. A Tolliver mezitím našel průjezdnou pozemní trasu ke klinice.

Když jsem odešel od dr. Abooda, nechal jsem se od Tollivera zavézt k ubytovací kanceláři, kde jsem zapsal své jméno do seznamu. Slíbili, že mi zavolají.

„Zpátky na Admiralitu.“ Nasedl jsem do auta.

Tolliver za mnou zavřel dveře. „Rozkaz, pane.“

Prozatímní radnice ležela na okraji města, v budově, která byla před nejhoršími účinky výbuchu chráněna vysokým kopcem. Ale abychom se dostali k Admiralitě, museli jsme projet aspoň po okraji zničené oblasti. Povzdechl jsem si a zase jednou jsem si přál, abych měl k dispozici helikoptéru. No, popravdě řečeno, k jedné jsem přístup měl - k helikoptéře Laury Triforthové, kdybych se rozhodl využít její nabídky. Její chování mi připadalo zvláštní. Když šlo o otázky kolonie, byla tvrdá jako kámen a často sžíravě ironická. Ale v osobních otázkách, jako bylo třeba Alexiho nebo moje zdraví, prosvítala pod tím netýkavým nátěrem nefalšovaná vřelost.

Opřel jsem se pohodlněji. Na cestách bylo jen málo jiných aut, přesto se nejelo o nic lépe, protože všude se dosud vyskytovaly nějaké překážky, a já jsem se v elektromobilu nikdy necítil dobře. Tolliver vycítil mou netrpělivost; když dojel

pomalejší vozidlo, čekal jen na nejbližší příležitost, aby ho předjel. Znervózňovalo mě to; naklonil jsem se dopředu a pevně se chytil držadla.

Tolliver uviděl vhodné místo a zakličkoval kolem druhého auta; když jsem viděl, jak rve volant, raději jsem odvrátil oči. Druhý řidič se po mně podíval, a pak se prudce otočil stranou. Něco mi na něm bylo divné. Chvilku jsem o tom přemýšlel, pak jsem zaklel a uhodil Tollivera do ramene. „Stát!“

Dupl na brzdu. „Co se děje, pane?“

To druhé auto zahnulo do příčné ulice. „To byl Mantiet! Jsem si tím jistý!“

„Mantiet? Ten plantážník?“ Zíral na mě.

„Neseďte tam, sledujte ho!“ Jak se obracel, dupal jsem netrpělivě do podlahy.

S jekotem kol jsme zahnuli za roh. Auto bylo dva bloky před námi a zrychlovalo. Tolliver na to dupl.

„Dokážeme ho chytit?“

Nespouštěl oči ze silnice. „Zkusím to, pane.“ Po chvíli si odkašlal a řekl: „Dosáhnete na interkom?“

„Na interkom? Samozřejmě že - sakra!“ Vyťukal jsem námořní frekvenci. „Admiralitě, tady Seafort!“ Trvalo celou věčnost, než to v přístroji zapraskalo. „Praporčík Wilson, pane.“

„Sežeňte Antona, honem.“

„Rozkaz, pane.“ Linka ohluchla.

Mantietovo auto prudce zahnulo. „Neztraťte ho!“

„Neztratím,“ reagoval vyrovnaně.

„Anton, pane.“ Znělo to hodně udýchaně.

„Pronásledujeme Mantieta!“

„Pronásledujete?“

„Autem!“ hulákal jsem. „Je pár bloků před námi. Sežeňte všechny námořní helikoptéry, honem. Zjistěte, jestli nám úřady mohou nějak pomoci. Jsme - kde sakra jsme, Tollivere?“

„Jedeme k severu po Churchillově ulici.“

„- jedeme na sever po Churchillově, asi kilometr od té, jak se jmenuje, od té ulice, co je na ní nová radnice.“

„Rozkaz, pane. Rozumím. Co chcete, aby helikoptéry udělaly?“

Byl jsem bez sebe. „Zastavte ho! Chyťte ho!“

„Rozkaz, pane. Vydržte.“ Linka umlkla.

Zaklel jsem do něměho interkomu, zatímco jsme se řítili zasypanými ulicemi. „Držte se vlevo! Neztraťte ho!“

Zdálo se, že se Tolliver baví. „Chtěl byste řídit sám, pane?“

„Děláte si legraci?“

„Jste na zadním sedadle, pane.“

„No a co?“

„Ale nic.“

Co to pro všechno na světě blábolí? Za pár vteřin mě ale podráždění přešlo, když jsem viděl, že drží tempo s prchajícím vozidlem.

Interkom se probudil. „Hlásí se Anton, pane. Dvě helikoptéry jsou na cestě. Kde jste teď?“

Vrazil jsme interkom do ruky Tolliverovi. „Řekněte mu to.“ Tolliver udal naši polohu a pak vrátil interkom do držadla, zatímco druhou rukou strhl volant za roh. „Pozor -“

„Sakra!“ Bokem jsme sklouzli do převráceného náklaďáku. Plechy zaskřípaly. Náraz mě vrhl na přední sedadlo. Tolliver stočil volant, dupnul na pedál, až jsem odletěl zpátky. „Promiňte, pane.“ Povolil si kravatu. Ten šílenec si broukal.

Vzápětí toho nechal a ukázal dopředu. „Támhle! Koukněte!“

Natáhl jsem krk. Nad Mantietovým vozidlem se snášela dolů helikoptéra. Prosím, Pane, ať se mi dostane do rukou. Prosím.

„Jak ho zastaví?“ Jen jsem to dořekl, připadala mi ta otázka pošetilá.

„Všechny helikoptéry jsou teď ozbrojené, pane. Ne jako ta, kterou jsme letěli my.“

Popadl jsem interkom. „Antone, propojte mě na helikoptéry.“

„Rozkaz, pane. Moment... můžete.“

„Tady kapitán Seafort.“

„Hlásí se poručík Hass, pane. Jsem nad jeho autem.“ Vzrušený mladý hlas. „Praporčík Kell, pane. Jsem hned za ním. Zaměřil jsem ho.“

„Poslouchejte mě, oba dva! Chci ho zajmout, ne zabít.“ Mantiet nemohl ukrást raketu a celé ty dlouhé týdny se ukrývat sám. Musel mít komplice. „Jestli mu dokážete prostřílet

pneumatiky, udělejte to. Jestli ho zabijete, tak vám utrhnu -“ nedořekl jsem.

„Výložky?“ napovídal Tolliver.“Koule?“

„Mlčte a řiďte.“

„Rozkaz, pane.“ Zase si začal tiše broukat.

„Naletím si z většího úhlu, abych mohl mířit,“ ozval se poručík Hass.

„Prosím, pane, nechte ho mně! Já mám dobrý úhel. Já to dokážu; loni jsem byl první ve střelbě.“

„Určitě, chlapče?“ Hass to řekl dost s obavami.

„Nebudu střílet, dokud si nebudu jistý. Fakt!“

„Tak do toho, praporčíků.“

Tolliver zpomalil. Vzdálenost mezi námi se zvětšila. Druhá helikoptéra se v širokém oblouku vzdálila od auta.

Zaklel jsem: „Co to ten idiot dělá?“

„Nalétává si na střelu z boku,“ ukázal Tolliver. „Když se přiblíží nízko a trochu zezadu, může do zaměřovače dostat obě kola. Pak mu stačí -“

„Nevytahujte se,“ zavrčel jsem. Otevřel ústa k protestu, ale pak si to rozmyslel.

Výstřely jsem neslyšel, ale viděl jsem přes silnici přejet paprsek zaměřovače. Mantietovo auto se zakolébalo a roztočilo se. Přeskočilo obrubník a narazilo do zápraží dřevěného domku. Dveře auta se otevřely. Plantážník se s překvapivou rychlostí rozběhl ulicí pryč.

„Chyťte ho!“ Tolliver vyletěl z auta a hnal se za ním. Vylezl jsem ven; zuřil jsem, že se nemůžu k pronásledování přidat, ale o výsledku nebylo pochyb. Tolliver uměl vždycky dobře běhat, a i to dokázal, když chytal Jerence. Dohnal Mantieta na rohu a strhl ho zpátky. Mihla se jeho pěst. Mantiet upadl.

Pustil jsem se auta a vykročil; snažil jsem se, aby se mí netřásly nohy. Mantiet zase vyskočil. To zřejmě Tollivera rozzuřilo, takže ho uhodil prudce do žaludku a do tváře. Když jsem k nim konečně došel, tiskl Tolliver Mantieta ke stromu a druhou rukou ho bil.

„Stačí.“

„Vzpomínáte na pana Tamarova?“ Tolliver měl v tváři tvrdý, trpký výraz. „A naši helikoptéru?“

Zaváhal jsem. Tolliver uhodil pěstí Mantieta do žeber a srazil ho k zemi. Chytil jsem ho za ruku. „To stačí!“

Byl ještě rudý vzteky, ale poslechl. Na silnici dosedla helikoptéra, rotor se ještě pomalu točil.

Vyskočil světlovlasý praporčík a hnal se k nám. „Hlásí se praporčík Harvey Kell, pane!“ Postavil se do pozoru, ale jeho vzorový postoj kazil nadšený úsměv. „Já věděl, že toho mizeru dostanu!“

„Pohov, pane Kelle.“ Ale dlužil jsem mu něco víc. „Dobrá práce, praporčíků.“

Chlapec se podíval na Mantieta, který ležel napůl v bezvědomí na zemi. „To je on, pane? Co vás sestřelil?“

„Ano.“ Pocítil jsem primitivní triumf. „Tollivere, vy a Kell ho odvezete v helikoptéře na Admiralitu. Já tam dojedu autem.“

„Vy, pane? Ale -“

„Jak zní odpověď na rozkaz?“

„Rozkaz, pane! Promiňte.“ Tolliver zasalutoval a zvedl Mantieta na nohy. Kell mu běžel na pomoc. Spolu nacpali plantážníka do helikoptéry. Vzápětí už se vznášeli.

+ + + + +

„Kde je?“ Rozrazil jsem dveře do haly.

Poručík Anton vstal. „V klubovně, pane. Nevěděl jsem, kam jinam ho dát.“

„Nemůže utéct?“

„Je pod dozorem, pane. Praporčík Tolliver se o tu službu dost nadšeně hlásil.“

Alexi vyšel z konferenčního sálu. „Jste v pořádku, pane Seaforte?“

„Já? Samozřejmě.“ Nasadil jsem si inhalační masku.

„Máte pro mě dnes něco?“

„Teď mě nechte, pane Tamarove.“ Zatvářil se zklamaně. „Ne, když o tom tak přemýšlím, pojďte se mnou.“

Vyrazil jsem chodbou a on šel se mnou. „Kam jdeme?“

„Za mužem, který vám ukradl paměť.“ Otevřel jsem dveře.

Frederick Mantiet seděl zhrouceně na tvrdé židli uprostřed místnosti bez oken. Tolliver stál před ním se zaťatými pěstmi. Mantiet měl opuchlý obličej.

Zasípal jsem přes inhalační masku: „Co tu děláte?“

„Hlídám vězně.“ Tolliver zuřil. „Čekám, až se pohne.“

„Nechte nás o samotě, pane Tollivere.“

„Ale - rozkaz, pane.“ Odešel s neskrývanou neochotou.

Mantiet řekl ironicky: „Těší mě, že vás zase vidím, kapitáne. Naposled jsme byli oba zdravější.“

Pokrčil jsem rameny. „To vy jste se rozhodl utéct.“

„A proto mě tak zmlátil? No, to jsem chtěl vědět.“

Jeho chladné chování mě přivádělo k zuřivosti. „Po výslechu se budete cítit hůř.“

Poly-drogy často způsobovaly těžkou žaludeční nevolnost a prudkou bolest hlavy.

I přes své modřiny dokázal Mantiet pozvednout obočí. „Po výslechu? A z jakého důvodu?“

„Pokus o vraždu, velezrada. Zničení majetku námořnictva.“ A Alexiho duše, ty parchante. „Těším se na podrobnosti vašeho přiznání. A pak na vaši popravu.“ Usmál jsem se a vychutnával si svou pomstu. „Výslechu se nevyhnete, Mantiete. Mám víc než dost důkazů, abych vás poslal na poly.“

„V tom případě je mi líto, že vás musím zklamat. Přiznávám se.“

„Cože?“ ujelo mi.

„Přiznávám se, ke všemu. K raketě, k výbušninám v trajleru, ke všemu.“

„Pověsí vás.“

„To jsem předpokládal od chvíle, co jste mě zahlédl.“

Svezl jsem se na židli. Proč jsem si připadal podvedený? Chtěl jsem, aby podstoupil poly-drogový výslech, aby zakusil tu zoufalou nemožnost neříct pravdu. Já jsem se při svém výslechu ani nepokoušel něco před Admiralitou tajit, ale vzpomínal jsem si na to neodolatelné nutkání říct vyslýchajícím všechno, co chtěli vědět.

Ale když se Mantiet přiznal, nemohl být tímto způsobem vyslýchán. Poly-drogy mají odhalit pravdu, ne sloužit jako mučící nástroj.

Nerad jsem řekl: „Alexi, zavolejte poručíka Trappa.“

Za chvilku se poručík objevil ve dveřích. „Pane Trappe, vyslechněte Mantieta. Chci úplné doznání o tom tahači, o raketě vypálené na naši helikoptéru a o tom, na jakém spiknutí se to podílel. Jména jeho společníků, data, podrobnosti. Když nebude spolupracovat, okamžitě výslech přerušte a informujte mě.“

„Rozkaz, pane.“

„Dejte se do toho.“ Vrátil jsem se do konferenčního sálu, Alexi se táhl za mnou. Sedl jsem si ke stolu a oddechl si úlevou. „A je po všem, Alexi.“

„Ano?“ řekl smutně.

Zrudl jsem zahanbením. „Pro vás ne. Omlouvám se. Ale konečně ho máme.“

„Popraví ho.“

„Ano.“ Bezpochyby.

„To je asi dobře.“ Odmlčel se, podíval se na své ruce. „Pane Seaforte, chodím pořád za vámi, držím vám dveře, pomáhám vám do auta. Je to to jediné, k čemu jsem dobrý?“

Uvažoval jsem, že řeknu pravdu, ale neudělal jsem to. „Ne, samozřejmě že ne.“ Zaváhal jsem. „Je tu spousta práce, když je celý personál nahoře.“

„Neměl byste pro mě něco?“ Pátravě se na mě zahleděl. „Připadám si zbytečný, když jsem přišel o všechny svoje vzpomínky.“

Alexiho problémy byly to poslední, na co jsem v té chvíli myslel; pořád ještě mě zaplavoval adrenalin z té honičky. Hledal jsem nějaký způsob, jak ho uchlácholit. „Chtěl byste pomoci se záchrannými pracemi?“ Na to by si nepotřeboval vzpomenout na své povinnosti.

„Mohl bych?“ Pak se zachmuřil. „Jenže já se teď v Ústředním městě nevyznám.“

„To se můžete naučit. A řídit umíte; několikrát jste se nabízel.“

„Vážně?“ Usmál se. „No, řízení se asi zapomenout nedá, co?“ Vyskočil a skoro mi převrhl kávu. „Kdy můžu začít? Dnes?“

Proč jsem si připadal opuštěný? Potlačil jsem ten sobecký pocit. „Požádám pana Antona, aby zavolal do některé agentury organizující pomoc.“ Vzal jsem do ruky interkom a jakoby žertem jsem dodal: „Ale budete mě ještě občas navštěvovat, ano?“

Zasmál se. „Každý den, pane Seaforte.“ Ještě ten večer odjel Alexi, bez sebe vzrušením, z Admirality do dopravního centra, kde měl pracovat jako dobrovolník. Normálně by jeho postavení představovalo dost závažný problém; Alexi byl zraněný, takže byl mimo činnou službu, ale jako civilista by také nemohl pracovat, pokud byl příslušníkem námořních sil. Ale za současné nouzové situace se na takové nuance nehledělo.

+ + + + +

Večer jsem seděl v konferenčním sále a četl Mantietovo doznání. Trapp odvedl důkladnou práci. Prošel každý detail spiknutí od výbuchu tahače na Plantážní silnici.

K mému překvapení Mantiet klidně jmenoval své spoluspiklence. To bylo divné. Lže? Odhodil jsem zápis. Samozřejmě, že lže; proč by měl zrazovat své krajany? I když je pravda, že člověk, který uvažuje o velezradě, se nezastaví před ničím.

Hleděl jsem na leštěnou stolní desku a vzpomínal na svou srážku se soudcem Chesleym kvůli odvedení Pauly Treadwellové. To bylo už před lety. V nemístné pýše jsem tehdy vyhrožoval, že uvalím na celou kolonii stanné právo a pozastavím fungování civilní vlády. Kéž bych to dnes mohl udělat; toužil jsem osobně utáhnout provaz na Mantietově krku za to, co provedl Aleximu. Bohužel to jediné, co jsem mohl udělat, bylo předat ho civilním úřadům, které povedou proces.

Ale ještě jsem to neudělal. Rázoval jsem chodbou. Poručík Kell zasalutoval, když jsem se přiblížil ke klubovně. „Nějaké potíže?“

„Ne, pane, je zticha. Pan Anton před hodinou nařídil, aby mu dali najíst.“

Něco jsem zavrčel; vadilo mi i to málo.

Mantiet vzhlédl. Modřiny v místech, kde ho Tolliver uhodil, začínaly tmavnout. Odstrčil tác se zbytky jídla.

Přes tvář mu přelétl chladný úsměv. „Co pro vás můžu udělat, kapitáne?“

„Posílám vás na poly-drogový výslech.“

„Proč?“

Hodil jsem zápis na jeho tvář. „Tohle jsou nesmysly. Co já vím, vymyslel jste si to.“

Zamračil se. „Proč bych to dělal?“

„Abyste chránil své spoluzrádce. Proč byste je prozrazoval?“

„Myslíte, že jsem obvinil nevinné lidi?“ V jeho hlase se ozvalo pokárání.

„Kdo ví, co jste ještě udělal? Proto vás posílám na P a D.“

„To nemůžete.“

Pozvedl jsem obočí. „Myslíte, že mi v tom zabráníte?“

„Ano.“

Proti své vůli jsem viditelně ztuhl a pak zčervenal. Ten člověk se mi nehodlal vrhat po krku, a i kdyby, pomoc čekala hned za dveřmi. „Jak?“

„Máme stanné právo?“

„Ne. Vláda guvernéra Saskrita pořád řídí Ústřední město. A celou Naději národů.“

„Tak se musíte držet zákona, jinak jste horší než já.“ Zdvořile se usmál. Měl jsem chuť ho uškrtit.

„Mluvte jasně, Mantiete.“

„To jsem právě udělal. Podle zákona mě nemůžete poslat na P-D.“

„Proč ne? Vaše doznání je neúplné.“

„Přiznal jsem se ke všem obviněním, která jste proti mně vznesl. Vzneste další, a já se k nim přiznám také.“

„Potřebujeme ověřit, že to, co říkáte o svém spiknutí, je pravda.“

„Ale to není dovoleno. P a D výslech se dá použít jen k určení mé viny. Ne k tomu, abyste mě donutil zradit jiné. To je

jednoznačný bod zákona - dokonce i naše provinciální soudy už o tom něco slyšely.“

„Nevím o tom, že by to tak bylo.“

„Ale povinnost vám velí ověřit si to, když jsem vám to teď řekl.“

Zavrčel jsem: „Kdybychom byli na lodi -“

„To je právě ono, kapitáne. Nejsme tam.“

Zabouchl jsem za sebou dveře. Za chvíli už jsem se vzrůstajícím vztekem přecházel tam a zpátky halou, zatímco poručík Anton čekal na spojení.

„Mám soudce Ches-“ Vytrhl jsem mu interkom. „Pane soudce? Tady kapitán Seafort.“

„Tady soudce Chesley.“

„Nerad vás obtěžuji, pane. Ale potřebuji okamžitou odpověď na jednu právní otázku.“

Zasmál se. „No, dlužím vám službičku, Seaforte. O co jde?“

To, co mi dlužil, bych já nenazval zrovna službičkou; znemožnil jsem ho přímo v soudní síni. Ale mezitím se toho hodně odehrálo. Vysvětlil jsem mu situaci.

Dlouho mlčel. Pak řekl: „Byly doby, kdy by mi bylo způsobilo velké potěšení říct vám, že Mantiet má pravdu. Protože se přiznal, znemožnil tím P-D.“

Nešťastně jsem řekl: „Ale když nevěřím, že je to jeho přiznání pravdivé?“

„Vy pochybujete o jeho vině?“

Chvilku jsem o tom uvažoval. „Ne,“ připustil jsem nakonec.

„Já bych o ní také nepochyboval, ani žádný nestranný soudce.“ Jako kdyby vycítil, jak nešťastné je moje mlčení, dodal: „To právě dělá Zákon o pravdivém svědectví humánním, Seaforte. Jinak by se s jeho pomocí dali lidé donutit, aby zrazovali své přátele, nebo dokonce příbuzné. Tahle výjimka byla v zákoně od samého začátku.“

„Aha.“

„Přinejmenším vás může uspokojit, že ho uvidíte viset.“

„Ano.“

„No, jestli je to všechno... mimochodem, Seaforte, ta mladá dáma. Ta kadetka. Co se s ní stalo?“

„Je na Akademii na doplňkovém matematickém kurzu.“

„Takže mimo nebezpečí. To je dobře.“

„Pane, omlouvám se.“ Neřekl nic. Spěšně jsem dodal: „Za to, co se tenkrát stalo. Byl jsem mladý a hloupý. Dnes už bych nic takového neudělal.“

Další dlouhé ticho, pak povzdech. „To je dávno pryč. Seaforte. Ta spousta lidí, ta zkáza... dokonce i moje sestra a její manžel Reeves. Určitě jste je znal. Přiletěli na vaší lodi. Přišli o život při tom výbuchu.“

„Bože Pane.“

„Vaše kousky v soudní síni... nezdá se mi, že by na nich ještě záleželo.“

„Rozumím. Dobrou noc, pane.“ A zavěsil jsem.

15

Vydal jsem rozkaz, aby Mantieta druhý den převezli do civilního vězení a aby požádali příslušné úřady o zatčení lidí, které jmenoval.

Tu noc ryby zaútočily.

Dostaly Prince Waleského. Tam byl přeložen kapitán Martes z Victorie. S úzkostí jsem uvažoval, jestli vzal s sebou Rickyho Fuentese.

Celé dopoledne jsem proseděl v taktickém oddělení spolu s Tolliverem, Bezrelem a všemi ostatními důstojníky, kteří si dokázali vymyslet nějakou záminku, proč tam přijít. Ryby se objevovaly ve dvojicích a trojicích. Defúzovaly poblíž našich lodí, vrhaly na ně zblízka své žíravé kyseliny a zase rychle mizely. Z reproduktorů se ozýval jeden rozkaz za druhým, jak naše flotila manévrovala. Znova se nám dařilo dost ryb zlikvidovat. Ale zase jsme neměli ponětí, jak velkou sílu nepřítel vlastně má.

Poručík Anton nás zásoboval sendviči a kávou. Mluvilo se málo, v místnosti vládlo napětí. Všichni jsme už sloužili v kosmu a věděli jsme, jakým nebezpečím tam naši lidé čelí.

Kolem poledne se Anton zvedl. „Pane Trappe, pane Tollivere, odvezte Mantieta do civilního vězení.“

„Teď ne,“ zarazil jsem je.

Překvapeně na mě pohlédl.

„Ať všichni zůstanou tady.“

„Ano, ale - rozkaz, pane.“

Do večera byly vyřazeny z boje další dvě lodi, ale nebyly zničeny. Admirál De Marnay stáhl lodi blíž k Naději národů, díky čemuž si mohly rychleji vzájemně poskytovat pomoc. Zdálo se, že tato taktika zabrala.

Strávil jsem bezesnou noc na lůžku v konferenčním sále. Ráno chtěl Alexi vyrazit do práce v dopravním středisku; když jsem mu to zakázal, byl tak nešťastný, že jsem ustoupil. „Ale zůstaňte ve spojení, pane Tamarove. Hlaste se každé tři hodiny.“

„Samozřejmě, pane Seaforte. Útočíte ještě?“

„Během noci se objevily čtyři ryby. Jednu jsme zabili.“

„Skvěle!“

Něco jsem zabručel. Pro Prince Waleského to skvělé nebylo.

Den uběhl klidně. Ten večer jsem si uvědomil, že Fredericka Mantieta držím v našem improvizovaném vězení zbytečně. Ráno ho nechám převézt, jak jsem původně chtěl. Třeba se mi podaří udělat si čas i na návštěvu u Annie.

Během noci jsme ztratili dvě lodi. Kapitán Derghinski přiletěl s Kitty Hawk na pomoc Brasilii právě ve chvíli, kdy se objevila nová flotila ryb, a obě lodi utrpěly trhliny. Hodně lidí uniklo v záchranných modulech. Poslouchali jsme zmatená hlášení, která se ozývala z reproduktorů. Jak den ubíhal, přecházel jsem po místnosti stále nervózněji a přál si, abych byl Aleximu nedovolil odejít.

Právě jsem se chystal na záchod, když mě doběhl praporčík Bezrel. „Vzkaz od poručíka Antona, pane. Máte hovor.“

„Admirál?“

„Ne, pane. Paní Triforthová.“

Srdce mi bušilo po tom falešném poplachu. Vzal jsem hovor v konferenčním sále. „Tady Seafort.“

„Laura Triforthová. Budu odpoledne v Ústředním městě. Říkala jsem si, že bychom si možná mohli promluvit.“

„Máme tu dost napilno.“ Uvědomil jsem si, jak nezdvořile to zní, a omluvně jsem dodal: „Flotila je zase v boji.“

„Já vím.“

Zarazilo mě to. „Komunikace probíhá jen na chráněných kanálech. Tak jak to víte?“

„Říkala jsem vám,“ odpověděla. „Tohle je naše město. Nestane se tady moc věcí, o kterých bychom se nedozvěděli.“ A jako by vycítila, že to nestačí, dodala: „Všichni vaši lidé musejí být čtyřiadvacet hodin denně na interkomu; nikdo z nich se ani nepřiblíží k žádné restauraci nebo baru. Váš pan Tamarov se každých pár hodin hlásí.“ V duchu jsem zaklel. Jako tajný agent jsem byl vzácně neschopný.

„Už jste poslali Mantieta na poly-drogový výslech?“

„Vy víte, že ho máme?“

„Půl Ústředního města vidělo tu vaši leteckou honičku, pane Seaforte. Není to žádné tajemství.“

Ta ženská toho věděla příliš. Lepší bude se jí vyhnout. Ne, raději ať sem přijede, aspoň budu vědět, co chce. „Přijďte, paní Triforthová. Odpoledne tady budu.“

Zasmála se. „Děkuji. Na tu schůzku se těším.“

+ + + + +

Reproduktory v taktické místnosti mlčely. Naše zbylé lodi se všechny držely pohromadě, asi třicet stupňů od orbitální stanice. Hleděl jsem na světélka na obrazovce, jako bych mohl dohlédnout až k lidem a kovu, které skrývaly. Tak málo lodí.

Seděl jsem v napjatém tichu a jen se díval. Po chvíli už jsem tu nečinnost nevydržel. Šel jsem dolů. „Pane Antone.“ Vzhlédl od svého počítače. „Připravte mi zprávu o veškerém námořním personálu, včetně námořníků. Přidělení, pracovní hodiny, místo současného pobytu.“

„Myslíte, kde jsou ubytovaní, pane?“

„Řekl jsem současného pobytu. Kde jsou zrovna teď.“

„Ale proč - rozkaz, pane.“ Vzal do ruky interkom, ale bylo zřejmé, že je naprosto zmatený. Ztěžka jsem se vrátil nahoru.

Dnes nás tu noční vigilii drželo méně; byl to důsledek těch dvou dnů, kdy docházelo k akcím jen zřídka a nepravidelně. Byli tu jen poručík Trapp, praporčík Kell a mladý Bezrel. Oba praporčíci poposedávali a šeptali si, až jsem je umlčel pohledem, který nepřipouštěl dvojí výklad. Za chvilku se Bezrel omluvil a odešel. Kell byl ve službě, takže tomu nezbylo než zůstat.

Snažil jsem se neklimbat. Právě jsem svůj souboj se spánkem prohrával, když reproduktor zapraskal: „Hlásí se Hibernia. Dvě ryby na pravoboku, jedna za zádí! Vrhají! Fúzujeme!“

„Hlásí se Churchill, tři - ne, pět! Objevily se z ničeho nic, všechny najednou! Lasery zaměřeny! Jednu jsme dostali! Další defúzovala.“

„Všechny lodi bojový poplach!“ To byl admirál De Marnay. „JEŽÍŠI!“

Vyletěl jsem ze židle, tolik hrůzy se ozvalo v tom neznámém hlase. Pak pokračoval šeptem: „Je jich asi deset. Ne, víc. Jsou všude kolem. Jedna nám okusuje fúzní šachtu. Připravit k fúzování. Jordane, dejte mi koordináty!“

„Fúzuj okamžitě, ty blázne!“ Skoro jsem nemohl mluvit, jak se mi stahovalo hrdlo, ačkoli mě nemohl nikdo slyšet.

„Naše šachta se taví!“ Přímo jsem cítil jeho hrůzu.

„Pokusíme se fúzovat.“

„Ne!“ ostře se rozkřikl admirál De Marnay. „Churchille, nepokoušejte se fúzovat, když -“

„Kristepane, přehříváme se! Honem, vypne-“ Reproduktor ohluchl.

Trapp se prudce otočil a pohlédl mi do očí, jako by mě prosil.

„Dostali to,“ řekl jsem.

Zavrtěl nevěřícně hlavou.

„Vybuchli.“

Trapp polkl. Z haly přiběhl praporčík Bezrel. „Přišla paní Triforthová, pane. Má s vámi domluvenou schůzku.“

„Kdo? Řekněte jí, ať přijde -“ Vstal jsem. „Ne, zajdu za ní. Trappe, informujte mě průběžně o našich ztrátách.“

„Rozkaz, pane.“

„Bezrele, doprovoďte paní Triforthovou do konferenčního sálu.“ S inhalační maskou pod paží jsem spěchal dolů.

Laura se posadila naproti mně k leštěnému stolu. „Vypadáte lépe, než když jsme se viděli naposledy.“

Odmítl jsem mávnutím ruky všechny zdvořilosti. „Teď není vhodná doba, paní Triforthová.“

Někdo zaklepal na dveře. Anton. „Promiňte, pane. Tady je ta zpráva, kterou jste chtěl.“

„Nechte si ji na stole. Aktualizujte každé dvě hodiny.“

„Rozkaz, pane.“ Netvářil se ale, že by chtěl odejít.

„Co ještě?“

„Mohl byste mi říct, proč ji potřebujete, pane?“

Ledově jsem odsekl: „Odchod, poručíku Antone.“ Zmizel. „Co potřebujete, paní Triforthová?“

„Říkejte mi Lauro; nesnáším, když se chováte takhle upjatě.“ Čekala na odpověď, ale žádná nepřišla. „Ta, ehm, hypotetická situace, o které jsme mluvili. Je teď blíž skutečnosti?“

„O tom nemůžu mluvit.“

„Já chápu vaše postavení, Seaforte. Ale kdyby se mělo stát, že bychom byli odkázáni sami na sebe, musíme být připraveni.“

Byl jsem nesmiřitelný. „O tom s vámi nebudu diskutovat.“

„Zaútočili na základnu ve Ventuře?“

Lekl jsem se. „Pokud vím, ne. Proč?“

Mávla rukou. „Jen si dělám přehled o situaci.“

Toužil jsem se vrátit do taktického oddělení. „Paní -ehm, Lauro, o co vám jde?“

„Chci vědět, co se děje. A třeba pomoci, pokud to jde.“

„Nemůžete bojovat s mimozemšťany.“

„Můžu pomoci vyplít Mandetovy lidi. Můžu vám pomoci udržet si kontrolu.“

Pozvedl jsem obočí. „A proč byste to dělala?“

Usmála se, ale nebyl to hezký úsměv. „Svými pocity jsem se nijak netajila, pane Seaforte. Ale musíte chápat jedno: o anarchii nestojíme o nic víc než vy. Po Ústředním městě se nám toulají stovky nádeníků. Jestli se vláda zhroutí...“

„Vláda je na svém místě a normálně funguje. Lidi přistižené při rabování střílíme.“

„Dobře jim tak!“ Ta slova přímo vyprskla. Odmlčela se. „Kapitáne, tohle je náš domov, naše společnost. Dovolte nám pomoci.“

Pravda byla, že jsme měli hodně málo lidí. Prolistoval jsem své papíry a vytáhl seznam spiklenců, které jmenoval Mantiet. „Můžete nám pomoci najít tyhle lidi?“

Prohlížela si seznam. „Některé z nich, myslím -“

Interkom cinkl. Popadl jsem ho. „Ano?“

„Hlásí se Trapp, pane. Říkal jste, abych vás informoval. Ryby po celé hlídané oblasti, všechny zároveň! Dvě lodi vyřazené, všichni fúzují jako -“

Zaklepání na dveře; pak se rozlétly. Bezrel zasalutoval. „Poručík Anton říkal, že vám mám tohle okamžitě předat, pane.“

„I orbitální stanice se brání, pane. To je poprvé, co zaútočily -“

Otevřel jsem vzkaz; písmo bylo Antonovo.

„Zpráva od admirála De Marnayho, okamžitě doručit kapitánu Seafortovi. 18: 00 hodin místního času. Osud.“

Zmačkal jsem lístek a jen napůl slyšel rychlý proud Trappovy řeči. „Hibernia fúzovala dvakrát, pane, a pořád ji pronásledují. Po Churchillu ani stopa. Flotila se má seskupit kolem orbitální stanice. Pak -“

„Stačí.“ Byly tři odpoledne. Měli jsme tři hodiny.

Laura Triforthová se zvedla a hypnotizovala mě pohledem. „Seaforte, jste úplně bílý. Co se stalo?“

„Počkejte tady.“ Vyrazil jsem do chodby a zavřel za sebou dveře. „Antone!“

Vstal od svého stolu. „Ano, pane?“

„Ten seznam.“ Prohrábl se papíry a podal mi ho. Přelétl jsem ho pohledem a vrátil mu ho. „Kolik našich heli jsme pronajali dopravním službám?“

„Tři, pane.“

„Stáhněte je, okamžitě. Stav ohrožení. Kontaktujte všechny důstojníky a námořníky, zorganizujte sběrná místa. Chci, aby helikoptéry posbíraly veškerý námořní personál a přivezly jej na kosmodrom během hodiny. Všechny, bez výjimky.“

„Do hodiny? To není -“

Výhružně jsem se k němu naklonil. „Tak se postarejte, aby to možné bylo, zatraceně!“ Vyděsilo ho to. „Máte seznam. Najděte je všechny. Pracujte na tom. Máte povolení zůstat u čítače ještě o hodinu déle. Pak odejdete na kosmodrom také.“

„Ale - pro všechno na světě, proč?“

Zavrčel jsem: „Protože jsem dal rozkaz!“ Zatím bylo lepší, aby nikdo neznal pravdu.

„Rozkaz, pane.“ Popadl interkom. „Kde je sakra Tolliver?“

„Spí, pane.“

„Vzbuďte ho. Potřebuji ho.“ Vykročil jsem ke konferenčnímu sálu, obrátil jsem se. „Ukažte mi ten seznam.“ Prohlédl jsem ho. „Alexi Tamarov. Není tady.“

„Není v činné službě, pane. Myslel jsem, že chcete -“

„Kde je?“

„To budou vědět v dopravním středisku.“

„Dejte se do toho. Já Alexiho najdu.“ Vrátil jsem se do konferenčního sálu.

Když jsem vešel, Laura Triforthová vstala. „Co se to kruci děje, Seaforte?“

Kdybych jí to řekl, mohla by se se mnou hádat, a evakuaci nesmělo nic stát v cestě. „Problémy.“ Musel jsem se jí zbavit a najít Alexiho. Měli jsme jen necelé tři hodiny -

Annie! Bože dobrý, já jsem zapomněl. Hanbou se mi udělalo špatně. Vezmu heli - ne, ty jsou všechny v provozu. Budu muset dojet do města, sehnat svou ženu, vyzvednout Alexiho -

Podíval jsem se na Lauru. „Nabídla jste mi svou heli. Můžu si ji teď půjčit?“

„Já -jistě. Můžu vás odvézt sama, kam potřebujete.“

„Chviličku.“ Zvedl jsem interkom, zavolal Alexiho. „Pane Tamarove, hlaste se.“ Čekal jsem; žádná odpověď. Zkusil jsem to znova. „Pane Tamarove, hlaste se Admiralitě!“ Ticho.

Další zaklepání. Edgar Tolliver, oči kalné z nedostatku spánku.

„Pohotovost, Tollivere.“ V duchu jsem plynule nadával, když jsem znova vyťukával kód interkomu. „Propojte mě na dopravní středisko.“

Oháněl jsem se svým postavením tak, že jsem vzápětí dostal ředitele. „Dobrovolník, Alexi Tamarov. Okamžitě ho potřebuji.“

„Tamarov - ten námořní důstojník? Ten mladý? Řídí silniční četu v západním sektoru. Nevím, kde teď zrovna přesně jsou, ale bude to někde mezi Churchillovou a Washingtonovou.“

„Dobře.“

Položil jsem to. „Lauro, potřebuji vyzvednout Annie na klinice a poručíka Tamarova v centru. Mohl bych tam dojet autem, ale pomohla byste mi, kdyby...“

„Samozřejmě. Kdy?“

„Hned teď.“

Poručík Anton se objevil ve dveřích. „K vašim rozkazům, pane?“

Pohlédl jsem na Lauru Triforthovou. „Ano?“ řekl jsem opatrně.

„Co s panem Mantietem, pane?“

V duchu jsem zaklel. Proč jsem ho neposlal do vězení, když jsem ještě mohl? „My ho s paní Triforthovou odvezeme. Tollivere, vy s námi. A pro jistotu i Bezrel.“ Jen jsem to řekl, uvědomil jsem si, že Kell by byla lepší volba, ale rozhodl jsem se nechat to už být. Bezrel bude stačit.

„Povezeme Fredericka?“ ptala se Laura napjatě.

„Ano, jestli vám to nevadí. Až vyzvednu Annie, vyložíme ho.“ Jenže k čemu to bude, předat ho civilním úřadům, když se guvernér Saskrit vrací domů s flotilou? Mám vzít Mantieta s sebou k vojenskému soudu, nebo ho prostě pověsit sám? Ne, na to nemám právo.

Laura se zeptala: „Budete ho vyslýchat?“

Kladla příliš mnoho otázek o věcech, které byly důvěrné. „Snad,“ odpověděl jsem chladně.

Pokrčila rameny. „Zaslouží si to. Kdy chcete letět?“

„Hned. Tollivere, přiveďte Mantieta. Spoutejte mu ruce, ale nebuďte na něj hrubý. A dejte mu taky roubík, pane Tollivere.“ Kdyby Mantiet mluvil, Laura by se dozvěděla všechno, co ví on.

„Nebylo by lepší počkat na námořní heli, pane?“

„Spěchám.“

„Rozkaz, pane.“ Vzal jsem do ruky inhalační masku a přitom uvažoval, jak dlouho Tolliverovi ta jeho krotkost vydrží.

+ + + + +

Hleděl jsem dolů do neznámých ulic a Annie mi tiskla ruku. Teprve před pár minutami jsem vtrhl na kliniku a odvedl ji odtud.

„Říkali mezi Washingtonovou a Churchillovou.“ Kde sakra ten Alexi je? Říkal jsem mu, aby byl v pohotovosti, aby...

„Mají tam lidi a nákladáky; uvidíme je.“ Laura letěla nad městem tak nízko, že jen o kousek míjela koruny stromů.

Ano, ale kdy? Snažil jsem se ovládnout svou netrpělivost a nenápadně jsem se díval na hodinky. Už jsme v označené oblasti pátrali několik minut. Opakovaně jsem Alexiho volal vysílačkou, ale marně. Annie si pro sebe broukala.

„Támhle, na západě!“ Tolliver ze zadního sedadla. Přelétali jsme nad blokem zničených domů. Desetičlenná parta tam tahala trosky ze zablokované ulice na nákladní auto.

„To musejí být oni,“ kývl jsem. „Můžete přistát?“

„Vidíte někdo nějaké dráty?“ Laura si prohlédla přistávací plochu. „No tak jdeme na to.“

Za chvilku jsem už mával zpod vrtule. „Alexi! Pojďte sem!“ Stál poblíž náklaďáku a ukazoval na kusy zborcené plechové střechy.

Vrtule byla příliš hlučná; Alexi šťastně zamával a obrátil se zpátky ke svému týmu. Vztekle jsem k němu doběhl, bez ohledu na varovnou bolest na prsou. Popadl jsem ho za rameno a prudce ho otočil. „Nasedněte do helikoptéry!“

„Co -“

„Neřekl jsem vám, abyste se pravidelně hlásil? Kde máte interkom?“

„V autě, pane Sea-“

„Honem!“ Postrčil jsem ho k heli. Schlíple poslechl. U dveří do heli jsem se k němu obrátil. „Ani kadet by něco takového neudělal, a vy máte být poručík! Nemůžete uposlechnout ani jednoduchý rozkaz?“

Zbledl. „Promiňte.“

„Kdybyste byl v aktivní službě, tak bych -“ Zarazil jsem se, protože jsem konečně pochopil, co mi sdělují jeho oči. „No nic, sedejte.“

„Zabral jsem se do práce...“ Podíval se na soukromou helikoptéru. „Co se děje, pane Seaforte?“

„Dovnitř, řekl jsem.“ Vlezl dozadu, kde už byli Tolliver, Mantiet a Bezrel. Měl jsem mu to vysvětlit venku, kde nás Laura nemohla slyšet. Teď to bude muset počkat. „Zvláštní úkol.“

Laura odstartovala. Přes řev motoru se zeptala: „Kam teď, pane Seaforte?“

Znovu jsem pohlédl na hodinky. „Vyložíme Mantieta a poletíme zpátky, jestli vám to nevadí.“

„Vůbec ne.“ Začala stoupat přímo nahoru. Tentokrát neletěla nízko; naopak zvedla stroj do velké výšky. Díval jsem se dolů na zničené domy. Bude Ústřední město ještě někdy takové, jaké bývalo?

Laura pořád stoupala. Jako by nic sáhla po své kyslíkové masce a nasadila si ji. Tolliver se naklonil dopředu. „Takhle nízko přece kyslík nepotřebujeme, ne?“

Zavrčel jsem: „Starejte se o svého vězně, praporčíků.“

„Vlastně ne.“ Laura zlehka přehodila páčku na přístrojové desce. Ze vzduchových otvorů to zasyčelo.

„Tak proč - co se -“ Tolliver se zhroutil. Točila se mi hlava. Sáhl jsem po inhalační masce, kterou jsem měl v klíně. Laura Triforthová mi pevně přidržela ruku. „Moment, Seaforte. To nebudete potřebovat.“

Měla pravdu. Za chvilku jsem nepotřeboval už vůbec nic.

16

Místnost byla dusná a temná. Zasténal jsem a pokoušel se trochu si projasnit hlavu. Ležel jsem na chladné, vlhké zemi.

„Je vzhůru," řekl Alexi.

Zamrkal jsem. Annie seděla ochable a upírala oči přímo před sebe. Držela Alexiho za ruku.

V Tolliverově hlase se ozvala netrpělivost. „Bylo načase." Seděl na dřevěném stole, nohy mu visely ve vzduchu. Byl to jediný kus nábytku v místnosti. „Kde to jsem?"

„Tam, kam nás strčila vaše přítelkyně Laura," odpověděl jedovatě Tolliver.

Rozzuřilo mě to tak, že jsem našel sílu vstát. Dopotácel jsem se k Tolliverovi a popadl ho za klopy. „Řekněte mi, co se stalo!"

„Omdlel jsem v helikoptéře. Vy nejspíš taky. Když jsem se probral, byli jsme tady." Ukázal na malou místnost. Ta trocha světla, která tu byla, přicházela úzkým zamřížovaným průduchem nade dveřmi. „Našel jsem Bezrela fňukat v koutě." S pohrdáním ukázal na mladého praporčíka, který si k mému znechucení potajmu otíral nos rukávem. „Alexi a Annie - paní Seafortová -se vzbudili pár minut po tom. Čekali jsme na vás."

„Proč jsme tady?"

„To jsme doufali, že nám řeknete vy, pane."

„Dveře?"

„Z téhle strany na nich není klika. Už jsem si o ně přestal hmoždit rameno."

Sáhl jsem po pistoli, našel prázdné pouzdro."Nikdo nepřišel?"

„Ne, pane."

„Jak dlouho tady už jsme?"

Tolliver se okázale podíval na hodinky. „Teď bude půl šesté. Řekl bych tak dvě hodiny. Co myslíte vy, pane Tamarove?"

„Nechte si ty drzosti!"

„Ano, pane. Možná si vzpomínáte, že jsem navrhoval, abychom počkali na normální námořní heli. Kdybychom -"

„Dost!“ zavrčel jsem.

Alexi se do toho vložil. „Proč by nás paní Triforthová unášela? A kam jsme vlastně tou helikoptérou letěli?“

Nohy mi podklesávaly. Vytáhl jsem se na stůl a sedl si. Proč nás Laura přepadla - aby osvobodila Mantieta? Ne, přece nám pomáhala po něm pátrat. Aby nám zabránila v odletu? Nevěděla přece, že jsem dostal signál „Osud“, a kromě toho by byla nejspíš první, kdo by nás rád viděl zmizet, vzhledem k tomu, jaké pocity chová ke koloniální vládě.

Uvědomil jsem si, co říkal Tolliver o čase. „Půl šesté? Musíme odtud!“ Seskočil jsem ze stolu.

„Proč, pane Seaforte?“ ptal se Alexi.

„Protože -“ Ztuhl jsem. Nemohl jsem vědět, jestli v místnosti není mikrofon. „Na tom nezáleží.“ Zabušil jsem na dveře. „Lauro! Paní Triforthová?“

Žádná odpověď. V koutě Bezrel potlačil zavzlykání. Křičel jsem znova a znova, ale bezvýsledně. Konečně jsem se svezl zpátky na stůl. Ale byl jsem tak nervózní, že jsem nedokázal sedět víc než chvilku. Přecházel jsem tam a zpátky, přidřepl, znovu vstal a začal chodit.

Za chvíli minulo šest. Byla to jen moje představivost, nebo jsem slyšel vzdálený hřmot raketoplánu?

Zhroutil jsem se na podlahu. Ať jsem ho slyšel nebo ne, raketoplán byl pryč, a s ním naše šance na záchranu. Zůstali jsme tu jako trosečníci, a nemohli jsme dělat nic jiného, než čekat na konečný útok ryb. Nepochyboval jsem o tom, že přijde. Tím výletem v helikoptéře Laury Triforthové jsem zničil nejen sebe, ale i Alexiho, Tollivera, dokonce i chudáka Bezrela. A co bylo nejhorší, také Annie. Bylo to skoro požehnání, že skoro nevnímala své okolí.

Ponořil jsem se do svého zoufalství. O několik hodin později se ozvaly kroky. Vstal jsem se zaťatými pěstmi. V zámku zaskřípal klíč. Dveře se otevřely.

Tři ozbrojení muži. Vrhl jsem se k nim, ale zarazila mě namířená pistole. „Kde je paní Triforthová?“

Mohutný nádeník mě ignoroval, vstrčil do místnosti spoutaného člověka a vyšel ven. Muž měl ruce svázané za zády; klopýtl a padl na kolena. Nevěřil jsem svým očím.

„Nepředpokládám, že byste mi, ehm, hodlali rozvázat ruce?“ Frederick Mantiet pohnul svázanými zápěstími. „Začínají mě bolet.“

„Doufám, že vám upadnou,“ zavrčel Tolliver zuřivě. Mě napadlo totéž, ale místo toho jsem zvráceně přikázal: „Rozvažte ho.“ Tolliver už ho trápil dost; nebyli jsme barbaři, na rozdíl od paní Triforthové.

„Ale -“

„Slyšel jste mě!“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver zaklel a škubl za provazy omotané kolem Mantietových zápěstí. Zatímco Tolliver rozvazoval uzly, vrčel: „Napadlo kapitána, že Mantiet není o nic víc vězeň než paní Triforthová? Je úplně jasné, že je to volavka.“

„Ano.“ Nenapadlo mě to.

„Jenže já nejsem,“ řekl Mantiet.

„No jistě.“ Nohy mě bolely; nejdřív jsem se chtěl svézt do rohu, ale pak jsem se rozhodl zachovat si důstojnost a zamířil jsem ke stolu. „Proč nás unesli?“

„To se budete muset zeptat Laury.“

„Ptám se vás!“

„Můžu hádat.“ Mantiet syknul, když Tolliver škubl za vzdorující provaz.

„Nejspíš nechtěla, aby mě vyslýchali.“

„Ona se podílela na vašich vražedných plánech?“

„Dalo by se to tak říct.“ Mantiet zaváhal. „Víc, než si umíte představit.“

„Nevěřte jedinému slovu, které vám řekne!“

„Tollivere, mlčte. Proč to teď přiznáváte?“

Mantiet pokrčil rameny. „Už na tom nezáleží.“

„Proč ne?“

„Protože Laura o půlnoci vyhlásí republiku.“

„Repu-“ Zavrtěl jsem hlavou. Dělo se toho příliš mnoho a příliš rychle. „Proč vás věznì?“

Tolliver rozvázal poslední uzel; Mantiet zdušeně zasténal a zamnul si zápěstí. „Zřejmě nejsem, ehm, dost radikální na její vkus.“

Nedokázal jsem potlačit úšklebek. „Člověk, který je schopen sestřelit námořní helikoptéru a zabíjet své krajany bombou není dost radikální?“

Mantiet dlouho mlčel. Pak řekl: „Já jsem to neudělal.“

„Ale snažil jste se!“

Chtěl něco říct, pak ale jen povzdechl. „Vypadá to tak.“

Alexi se ozval z kouta: „Jestli nás pan Seafort nechá o samotě, zabiju vás.“ Řekl to tak samozřejmě, že mi přeběhl mráz po zádech.

Mantiet pozvedl obočí. „Elegantní řešení. Lauru by to pobavilo.“

Zasáhl jsem dřív, než Alexi stačil odpovědět. „Nevšímejte si ho, pane Tamarove. Je to mizera, a všechno, co říká, je lež.“

Republika. Hleděl jsem na dveře, toužil po zbrani, po nějakém prostředku k úniku. Celá planeta se řítila k věčnému zatracení, a já jsem nemohl nic dělat. Tiše jsem řekl: „Tato moc je ustanovením Božím. Ti, kdo této moci odporují, odporují příkazům Božím: A údělem jejich bude zatracení.“

Tolliver se na mě divně podíval, ale neřekl nic.

Sedl jsem si vedle Annie.

Její oči se otupěle zahleděly do mých a pak se zase vrátily k podlaze. Dvě hodiny uběhly skoro v naprostém mlčení. Další blížící se kroky jsem vítal skoro s úlevou; vzájemné nepřátelství mi ničilo nervy. Připomínalo to ubikaci lodi Helsinki, mého prvního přidělení, než nás nejstarší praporčík vzal pevně do ruky.

Dveře se otevřely. V chodbě stál hlouček ozbrojenců; mezi nimi i Laura Triforthová. Pohrdlivě jsem se ušklíbl: „Vy!“

„Osobně.“

„Propusťte nás.“

„Mám obavy, že to nepůjde.“ Lítostivě se usmála.

„Tak proč jste tady?“

Laura zaváhala: „Řekněme, že mám to prokletí, kterému se říká smysl pro styl, kapitáne. Připadá mi jedině fér, aby poslední

zástupce starého řádu byl svědkem zrodu řádu nového.“ Pohlédla na hodinky. „Ale musíme si pospíšit.“

„Jděte se vycpat.“ Doufal jsem, že nemluvím jako naštvaný praporčík. „Zůstanu tady.“

„Obávám se, že jste mi špatně rozuměl. To je příkaz, ne pozvání.“ Udělala gesto. Dva její nohsledi pokročili vpřed s namířenými zbraněmi.

Tolliver slezl ke stolu a postavil se mezi nás. „To se budete muset napřed dostat prese mě.“

„No dobře.“ Mávla na jednoho ze svých lidí. „Zabijte ho!“

„Počkat!“ Skočil jsem před něj. „Tollivere, zpátky ke zdi. A už!“

Váhal jen vteřinu. „Rozkaz, pane.“ Šel k protější zdi; cestou odstrčil Mantieta.

„Berte to jako lóži v divadle historie, kapitáne.“

„Beru to jako únos.“

„Dostanete tohle.“ Ukázala mi pouta.

„Jen přes mou mrtvolu!“

„Ne, přes jeho.“ Ukázala pistolí na Tollivera. Pozvedl jen obočí a čekal.

Povzdechl jsem. Beze slova jsem zvedl zápěstí. Paní Triforthová mi spoutala ruce před tělem. „Vaši mladí přátelé počkají tady.“

„Chci je s sebou.“

„No, no.“ Popleskala mě po rameni. Srazil jsem jí ruku.

„A co já?“ přerušil napjatou atmosféru Mantietův hlas.

„Vy počkáte s dětmi, Fredericku.“

Zavrtěl hlavou. „Uvažujte, Lauro. Mám právo na místo v tom divadle. Vysloužil jsem si ho.“

Paní Triforthová se mu dlouho dívala do očí. „Ano, to připouštím. Dokážete zůstat zticha?“

„Já mluvit nebudu. Jen se dívat.“ Pak dodal: „Dávám vám slovo.“

Laura Triforthová Mantietovi pokynula, aby šel k ní. „Bohužel jsem si přinesla jen jedna pouta. Vy se budete muset spokojit zase s provazy.“

„Tentokrát volněji. Brání oběhu krve.“

Paní Triforthová se zlehka zasmála a svázala Mantietovi zápěstí provazem. Obrátila se na podpatku. „Vezměte je oba.“

Někdo mě postrčil zezadu. Stačil jsem se sotva krátce podívat na Annie, a už jsem byl v úzké chodbě. Vyšel jsem za paní Triforthovou ven. Když jsme se vynořili z nízké prefabrikované budovy, ucítil jsem vítaný závan čerstvého vzduchu. Kolem byla mýtina obklopená stromy. Vypadalo to, že jsme na okraji města; nedaleko zářila světla.

Čekala na nás námořní helikoptéra; dveře byly otevřené a pilot na svém místě. Laura ukázala na dveře a pomohla mi nasednout. „Vaši kolegové byli tak laskaví a nechali nám tu tohle,“ řekla a ukázala na letoun.

„Ne vám. Úřadům.“ Ruce mě bolely.

„Úřady jsme teď my,“ řekla s klidnou sebejistotou.

Poslední z jejích lidí nasedl; pilot nastartoval motor a vrtule se začala otáčet.

„Kam letíme?“

„Uvidíte.“ Vznesli jsme se. Po chvilce dodala káravě: „Můžete si za to sám, Seaforte. Byla bych vás ráda nechala odletět se zbytkem toho vašeho námořnictva.“

„Tak proč jste to neudělala?“ Hleděl jsem z okna; konečně jsem se dokázal zorientovat. Byli jsme na severozápadním konci města. Naše vězení bylo několik desítek metrů od hlavní silnice. Občas pod námi přejelo auto.

„Neřekl jste mi, -že jste dostal signál opustit Naději národů. Musela jsem jen hádat, co se děje, a navíc jste vezli Fredericka k výslechu. To jsem nemohla riskovat.“

„Neměl být vyslýchán.“

„Ne?“ Laura Triforthová se nehezky zasmála. „Měl jste mi to říct, když jsem se ptala. Jak už jsem řekla, můžete si za to sám.“

K mému překvapení jsme letěli na sever, směrem k Admiralitě. Byli jsme skoro u ní, když reproduktor zapraskal. „Admiralita volá kapitána Seaforta. Admiralita kapitánu Seafortovi. Ozvěte se, prosím.“

Triforthová ztuhla. Po chvilce řekla: „A proč ne?“ Sáhla po interkomu. „Promluvte si s nimi.“

„Ne.“

„Máte šanci se rozloučit.“

Neodpověděl jsem. Obrátila se ke mně. „Dělejte, co říkám, nebo už nikdy neuvidíte ty svoje kamarády.“

„Tak mě zabijte.“ Prohrál jsem všechno; hodilo by se to.

„Vás ne. Tu vaši pitomou ufňukanou ženu.“ Sňala mi pouta a strčila do ruky interkom.

Ruka se mi třásla potlačovaným vztekem. Stiskl jsem tlačítko. „Hlásí se Seafort!“

„Počkejte okamžik, přepojím admirála.“

Chvilku jsem čekal, než se ozve povědomý hlas. „Seaforte? Proč jste sakra nebyl v raketoplánu?“

Paní Triforthová varovně zavrtěla hlavou. Řekl jsem: „Snažil jsem se najít některé své důstojníky, pane.“

„Kolik vás je?“

„Poručík Tamarov, pane. A dva praporčíci, Tolliver a Bezrel.“

Povzdechl si. „Ten Bezrel mě mrzí; slíbil jsem, že si ho nechám u sebe. Asi za hodinu budeme všichni fúzovat, Seaforte. Nemáme čas poslat dolů další raketoplán.“

„Chápu, pane.“ Celý ten rozhovor měl v sobě něco neskutečného.

„Evakuovali jsme i orbitální stanici, ačkoli ryby se o ni jen málo zajímaly. Údržbové funkce kontroluje tamní čítač. Je naprogramovaný tak, aby střílel na každou rybu, která se objeví.“

„Ano, pane.“

„Catalonia se má někdy touhle dobou vracet z Odbočky. Nechám tu vysílací maják s instrukcí, aby vás vyzvedla. Jestli se sem bezpečně dostane, poletíte domů. Na základně ve Ventuře je raketoplán; tím se dostanete nahoru. Do té doby dělejte, co můžete. Velíte tomu, co zbylo.“

„Rozkaz, pane.“

„Hodně štěstí, Seaforte.“

„Šťastnou cestu, pane.“ Linka zmlkla.

„Zajímavé,“ řekla Laura. „Měli jste to naplánované do posledního detailu.“

Zamračil jsem se. Znova mi spoutala ruce, tentokrát za zády. Naše helikoptéra přistála poblíž vchodu do leteckého terminálu, na parkovišti plném aut a vrtulníků. Laura mi galantně pomohla ven. Hned za dveřmi mě zarazila a významně položila ruku na pistoli. „Jste tu, abyste se díval, protože to považuji za vhodné. Ale v jednom musí být jasno: jestli otevřete pusu a jen hlesnete, okamžitě vás uškvařím."

„Jděte se vycpat." Nepřišel jsem na nic lepšího, co bych řekl, a napůl jsem očekával, že mě uhodí. Zamračila se a postrčila mě ke dveřím.

Uvnitř byla nejen běžná sedadla čekárny, ale navíc spousta skládacích židlí. Většina byla plná. Na jednom konci místnosti bylo připraveno malé pódium. Paní Triforthová mě vedla k němu a cestou si potřásala rukama s obdivovateli a stoupenci. „Proč tady?" zeptal jsem se.

„To je jedna z mála budov, které jsou dost velké pro veřejné shromáždění a přitom je ta skála nerozdrtila na prach."

Jen jsem zavrčel; měl jsem příliš velký vztek, než abych reagoval. Svou přítomností tady jsem se podílel na velezradě. Ale jinak by byla zabila Edgara Tollivera; co jiného jsem měl dělat?

„Sedněte si tady. A pamatujte, že jsem vás varovala." Pokynem ruky přivolala strážce. „Řekněte Norrisovi, ať zažene lidi na místa; už je skoro půlnoc. Pak se vraťte a tohohle hlídejte."

„Dobře." Její komplic odešel. Paní Triforthová mě hlídala sama, dokud se nevrátil, a pak se vmísila mezi své publikum, usmívala se, tiskla ruce. Všiml jsem si, že Mantieta neposadila na stupínek, ale do první řady, a že mu ruce nechala svázané. Skutečně na něj Triforthová žárlí, nebo je to jen způsob, jak mě přesvědčit, že si v jeho přítomnosti nemusím dávat pozor na jazyk? Ale proč? Námořnictvo bylo pryč, a stejně tak i guvernér Saskrit a jeho vláda.

Zmateně jsem hleděl na Mantieta, dokud si toho nevšiml. Pozvedl obočí a nevesele se usmál. Vrtěl jsem se na židli, paže mě bolely.

Na stupínek se začali scházet lidé. Byli mezi nimi Arvin Volksteader, Tomáš Palabee, a k mému znechucení i Harmon Branstead. Jeho syn Jerence seděl v první řadě. Rozhlédl jsem se po starém Zacku Hopewellovi, ale nikde jsem ho neviděl. Harmon zachytil můj pohled, zrudl a odvrátil se. Paní Triforthová zaujala své místo uprostřed pódia.

Žena s holokamerou se přikrčila před sedadly pod pódiem. Obrátila objektiv k muži, kterého jsem nepoznal. Ten vyšel k malému řečnickému pultu, postavenému v přední části pódia. Z kapsy vytáhl soudcovské kladívko a zaklepal jím, aby si zjednal ticho. Zbylí stojící spěchali k nejbližším sedadlům.

„Dámy a pánové, sešli jsme se tu při příležitosti, na kterou jsme dlouho čekali. Nebudu dlouze mluvit a předám slovo zakladatelce Republiky Naděje národů, vůdkyni našeho dlouho ilegálního hnutí, Lauře Triforthové."

Ozval se nadšený křik. Laura vstala a pomalu došla k pultíku. Hala burácela potleskem. Paní Triforthová klidně čekala, usmívala se a mávala pravou rukou. Ze svého místa na konci pódia jsem ale viděl i její levici. Tu měla schovanou za zády a prsty nervózně mnula o sebe; bylo jasné, že není tak klidná a jistá, jak vypadá.

„Dámy a pánové." Čekala, až rámus utichne, a odkašlala si.

„Celé roky jsme se dřeli pod rádoby velkorysou koloniální vládou. Celé roky jsme platili za jejich omyly, financovali jejich byrokracii, prodávali jsme naše plodiny za směšně nízké ceny, abychom nakrmili jejich hladovějící milióny.

Dnes to všechno skončilo. V 18: 00 hodin, jen pár kroků od místa, kde teď sedíme, odstartoval raketoplán s posledními vojenskými důstojníky Spojených národů, s guvernérem Saskritem a jeho štábem." Nemohla pokračovat, dokud neutichl nadšený jásot. Pak dodala s úsměvem: „Až tady na chudáka pana Seaforta, kterého tu zapomněli." Snažil jsem se ignorovat následný smích.

„Nebudu předstírat, že se naše republika zrodila snadno. Kdyby mimozemšťané nepřinutili velkou flotilu Spojených národů stáhnout se do domácích vod, bylo by naše hnutí stále ještě ilegální. Kdyby mimozemšťané nebyli svrhli bombu na

Ústřední město, bylo by zůstalo z civilní vlády dost na to, abychom si museli svou svobodu vybojovat v občanské válce. Ale dnes získáváme svou nezávislost bez války. Důstojníkům našeho hnutí stačilo zatknout soudce a těch pár úředníků, kteří byli tak pošetilí, a bránili se.“

Zhluboka se nadechla. „Vůle Boží se tak projevila“ -zvedl se mi žaludek nad tím rouháním – „natolik jasně, že víme, že je s námi.

Spojené národy odejmuly Naději národů svou ochranu.“ Ukázala k centru. „Vidíte sami, zač ta obrana stála.“ Její vtip vyvolal pohrdlivý smích. A její prsty neviděny mnuly dlaň.

Úsměv jí zmizel z tváře. „Neberu na lehkou váhu stovky našich mrtvých. Ale ze ztráty přátel a příbuzných jsme se poučili. Víme teď, jak zranitelné je velké město před nepřátelským útokem a jak neužitečné je pro naši vlastní obranu. Budeme tedy žít ve svých domovech na plantážích. I když Ústřední město musí zůstat obchodním centrem, nikdy se už nesmí stát administrativním jádrem naší civilizace.

Víme také, jak pošetilé je dovolit, aby se ve volbách vymkla kontrola zodpovědným plantážnickým rodinám a dostala se do rukou nezaměstnaných nádeníků a šoférů. Naše zákonodárné shromáždění tedy budou tvořit dvě komory, z nichž jedna bude složena výhradně z plantážníků; druhá bude sestávat ze stálých zaměstnanců a obchodních partnerů statkářů, kteří žijí na svých pozemcích. Už nikdy nesmějí obyvatelé města nahradit skutečné, produktivní plantážníky ve funkci vládců naší republiky.“

Triforthová musela počkat, až se ztiší aplaus. Byl bych rád věděl, kolik obyvatel Ústředního města v tomhle sále je.

Tiše pokračovala: „Jsou lidé, kteří se ptají, proč vůbec vyhlašujeme republiku, když naši soustavu ohrožují ďábelští mimozemšťané, ničí lodi i město.“

Ano, je to zvláštní. Natahoval jsem uši, aby mi neuniklo žádné její slovo.

„Žili jsme tu celé generace, a žádné útoky mimozemšťanů nás nepostihly. To fúzní motory našeho námořnictva přilákaly ryby, a když je teď námořnictvo pryč, ryby je budou brzo

následovat. A pokud ne, naučili jsme se bojovat s jejich viry, a když naše vláda bude rozptýlená mimo Ústřední město, pomůže nám to i v ochraně před dalšími zmatky při případných nových útocích.“

Odmlčela se; když zase promluvila, znělo to vážně. „A pokud se mýlíme, a nic než zkáza a smrt nás nečeká, pak se ptám: Jakým směrem bychom se měli vydat? Dokážeme porazit ryby sami, když slavné námořnictvo Spojených národů“ - ukázala na mě – „to nedokázalo a zanechalo nás našemu osudu? Máme kráčet vstříc smrti jako nádeníci macešských Spojených národů, nebo hrdě, jako svobodní muži a ženy, jako páni vlastního osudu?“

Polkl jsem; něco v její řeči se dotklo i mých pocitů. Ale pak jsem zahlédl její prsty, jak se o sebe donekonečna třou.

„Proto tedy, v této půlnoční hodině, třetího dne měsíce května, léta Páně 2200, prohlašuji re-“

„Ve jménu Boha Pána, zadržte!“

Laura se prudce obrátila, ještě když halou doznívala ozvěna mého výkřiku a třesk povalené židle. Blýskla se její pistole. „Varovala jsem vás, Seaforte!“

„Tak mě zastřelte, Triforthová!“ Pohrdlivě jsem došel doprostřed pódia a kroutil přitom rukama v beznadějném pokusu osvobodit se. Zhluboka jsem se nadechl. „Republika? Vy oklamaní blázni!“ Oslovoval jsem shromážděný dav, Laury jsem si ani v nejmenším nevšímal. „Takové žvásty!“

Zdola mi odpovědělo hněvivé mručení. Paní Triforthová do mě strčila a skoro mě připravila o rovnováhu. Rychle jsem pokračoval: „Jdete za ní jako za krysařem!“ Jeden z mužů mě popadl za paži a vlekl mě zpátky k mé židli. Rozkřikl jsem se: „Nikdy se nedozvíte, co vám chtěla zatajit!“

„Sednout!“ Plameny jí šlehaly z očí, když mě postrčila zpátky k mému místu.

„Nechte ho mluvit!“ Harmon Branstead stál a jeho hlas se nesl celým sálem.

„Ne. Teď ne. Tohle je naše chvíle, ne jeho.“

„Nechte ho mluvit!“ vykřikl i někdo jiný v publiku. Po chvíli se to ozvalo znovu, odjinud.

Branstead využil situace. „Chtěla jste ho tady, Lauro. Zástupce starého řádu, říkala jste. Tak ať řekne, co říct chce.“

Paní Triforthová se pozorně zahleděla do publika a odhadovala jeho náladu. Pak elegantně obrátila. „Dámy a pánové, než vyhlásím republiku, předávám slovo poslednímu zástupci nyní již nepřítomného námořnictva Spojených národů, kapitánu Nicholasi Seafortovi.“

„Sundejte mi pouta.“ Řekl jsem to takovým tónem, jakým mluví kapitán k zelenáči praporčíkovi. A bylo to slyšet.

Zaváhala. „Pak si je zase vezmete?“

„Ano.“ Konečně s volnýma rukama jsem se obrátil k publiku. „Měli jste stížnosti. Chápali jsme to. Byli bychom je řešili, kdyby nebyli zasáhli mimozemšťané.“

To se setkalo s pohrdlivými úsměšky. „Ale o to nejde.“ Hledal jsem v publiku tvář, která by nebyla nepřátelská a k níž bych mohl hovořit. Žádnou jsem nenašel, a tak jsem pokračoval. „Víte, jaké je vaše postavení. Jen pár desítek kilometrů nade mnou se prohánějí nejděsivější bytosti, s jakými jsme se kdy setkali. Znovu a znovu se pokoušely vás vyhladit. Virem se jim to málem povedlo, ale vyrobili jsme vakcínu včas. Na Ústřední město shodily skálu s takovou kinetickou energií, jakou má atomová bomba, a přece celé město nezničily.“

Teď už poslouchali. „Ryby napadaly naše lodě, a nejděsivější na tom je, že se ze svých útoků poučily. Teď defúzují těsně vedle lodí a okamžitě jdou po laserech a šachtách. Stovky, jestli ne tisíce, statečných lidí zemřelo ve snaze vás bránit.

Paní Triforthová by chtěla, abyste věřili, že vás námořnictvo opustilo.“ Slyšel jsem, jak se za mnou pohnula, a tak jsem rychle pokračoval: „Řeknu vám tedy pravdu.“ Hleděl jsem na publikum a přál si být řečníkem. Tenhle úkol byl nad mé síly.

„Zaprvé, vaše vláda Naději národů neopustila. Zůstávám tu já a několik důstojníků. Za druhé, nezapomínejte, že Spojené národy, naše vláda z moci Boha Pána, je správcem nejen Naděje národů, ale sedmnácti dalších kolonií a naší domovské soustavy. Nejsou žádné známky toho, že by ryby ustupovaly; spíš jich je pořád víc a víc. Pokud bude napadena kolonie, je možné ji

zásobit znovu. Pokud bude napadena domovská soustava, zemřeme všichni.“ V tlumeném světle někdo vzlykl.

„Admiralita rozhodla, že bude-li zničena třetina naší flotily, zbytek se musí plavit domů a chránit mateřskou planetu. Připomínám, že všechny mezihvězdné koráby, všechny naše fúzní motory se staví doma. Dá-li Bůh Pán, vrátí se silnější než předtím, a ryby porazí.“

Zvedl se nesouhlasný šum. Řekl jsem zřetelně: „Jestli nejsme všichni mrtví.“ Tím jsem si zjednal ticho. „Ryby vás nenechají být, navzdory zbožným přáním paní Triforthové. Naše jediná naděje je bojovat s rybami, jak nejlépe můžeme, dokud se námořnictvo nevrátí, což jistě musí udělat.“

Laura Triforthová vstala a došla k pultíku. „Zkraťte to, Seaforte.“

Kývl jsem a snažil se vzpomenout si na její slova: „A pokud se mýlím, a nic než zkáza a smrt nás nečeká?“ Pohlédl jsem jí do očí. „Jakým směrem bychom se měli vydat? Vyzývám jednoho každého z vás, aby dodržel svou přísahu. Bůh Pán nebude milostiv -“

„Tak dost.“ Stáhla mě dozadu, pistoli přitisknutou k mému boku. Jeden z jejích lidi mě popadl za druhou ruku, srazil mě na židli a připoutal mi k ní ruce.

Paní Triforthová se vrátila k pultíku a zavrtěla hlavou. „Vidíte sami, s jakou arogancí jsme měli co do činění. Budiž, řekl, co chtěl. Na Seafortových názorech už nezáleží; znehodnotil je zbabělý a tajný útěk jeho kolegů. S hrdostí tedy nyní prohlašuji republiku -“

Zvedl jsem se i se židlí. „Jako zplnomocněnec vlády Spojených národů vyhlašuji stanné právo na celé Naději národů! Nařizuji, aby byli pro velezradu zatčeni Laura Triforthová a její-“

Rána mě zasáhla zezadu do hlavy. Všechno se zatmělo.

+ + + + +

„Vy blázne.“

Otevřel jsem jedno oko a zasténal. Nade mnou klečel Frederick Mantiet a přikládal mi na čelo obklad. „To jste si vážně myslel, že jí v tom zabráníte?“

Zavrtěl jsem hlavou a okamžitě jsem toho litoval. „Ne. Věděl jsem jen, že se o to musím pokusit.“

„Skoro vás zabila. Ještě to možná udělá.“

„Ano.“ Připadalo mi, že na tom nezáleží. Rozhlédl jsem se. „Kde to jsme?“

„V dopravní kanceláři. V jiné místnosti.“ Když viděl, že nic nechápu, dodal: „Dopravní společnost, kterou vlastní plantáž Triforth. Tady nás drželi i předtím. Vaši lidé jsou o pár dveří dál.“

Zamrkal jsem a pokoj se zaostřil. Srazil jsem mu ruku. „Nedotýkejte se mě!“

Pokrčil rameny. „Chtěl jsem vám pomoct.“

„Od takových, jako jste vy, pomoc nepotřebuji.“

Mantiet couvl. V téhle místnosti byly židle. Jednu si vzal. „Co jsou takoví jako já?“

Bez obalu jsem řekl: „Špína.“

Zrudl, ale neodvrátil pohled. „A k tomu názoru vás vede co?“

„Vy to moc dobře víte. Dvakrát jste se pokusil nás zabít. V jistém smyslu se vám to povedlo, s Alexim.“

Velmi dlouhá pauza. „Seaforte, já nevím, jak vám to mám říct.“

Nezajímalo mě to. Zavřel jsem oči a zamnul si bolavou lebku. „Nechte mě spát.“

„Já jsem to neudělal.“

Neodpověděl jsem. Po nějaké chvíli došel ke dveřím a řekl do jejich dřeva: „Nevím, proč na tom záleží, ale chci, abyste to věděl.“

„Nechte mě být.“

„Já jsem nevyhodil před vaším autem do povětří náklaďák; nevypálil jsem raketu na vaši helikoptéru.“

„Mám vaše přiznání. Dokonce tady v saku. Jmenoval jste své komplice.“

„Lidi, které zabila bomba.“

„Já jsem si to myslel. Jak jsem říkal, jste špína.“

„Seaforte, podívejte se na mě.“ Nechal jsem oči zavřené. Hlasitěji opakoval: „Podívejte se na mě, nebo vás kopnu do kolena.“ Otevřel jsem oči. Mantiet řekl prostě: „Nenapadl jsem vás při žádné příležitosti. Tak přísahám na svou nesmrtelnou duši.“

„A vaše přiznání?“

„Byla lež.“

„A jaký měla smysl?“

„Zřejmý.“ Viděl, že nechápu. „Abych se vyhnul výslechu.“

Pomalu jsem se posadil, bez ohledu na to, že mi třeštila hlava. „To přece není logické. Výslech by odhalil vaše zločiny. Dozvěděli bychom se všechno o té bombě a raketě.“

„Ano, to byste se dozvěděli.“

„Proto jste se vyhnul výslechu.“

„Ano, proto jsem se přiznal.“

Podařilo se mi zvednout. Místnost byla velká asi tak jako můstek. Jak bych mohl myslet, kdybych nechodil?

„Jestli jste vinný, vyšlo by to při výslechu najevo. Jestli jste nevinný, byly by to zkoušky dokázaly, a vy byste dostal svobodu, a ne provaz. Takže vyhýbat se výslechu nemá cenu, pokud jste nevinný. Ale pokud jste vinný, tak ano.“

Neřekl nic.

Přecházel jsem tam a zpátky. O co mu jde? Zase nějaká krutá hra? Je tak zvrácený, že nepotřebuje žádný důvod? Jestli je nevinný, proč by se vyhýbal výslechu, při kterém by se prokázalo, že se mě nepokusil zabít? Během výslechu si nikdo nemůže nechat nic pro -

Nikdo si nemůže nechat nic pro sebe. Obrátil jsem se. „Vy jste chtěl zatajit něco jiného.“

„Bravo.“ Pomalu zatleskal.

„Co by mohlo být tak důležité, že byste za to obětoval i život?“

Neodpověděl. Proti mé vůli mě to začalo zajímat. Přecházel jsem od stěny ke stěně s rukama založenýma za zády. Jestli se mě Mantiet nepokusil zabít, tak kdo tedy? Kdo?

Zarazil jsem se a tiše zaklel. „Laura říkala jasně, že jste byl odjakživa členem podzemního hnutí.“

„Ano.“

„Když před vaším statkem vybuchla bomba, věděl jste, že budete v podezření.“

„Když jsem si dal dohromady, co se stalo, měl jsem sotva čas zmizet.“

„Sebrali jsme vás k výslechu, protože to byl váš tahač.“

„To jsem předpokládal.“

„A věděl jste...“ Zvedl jsem oči. „Co? Pořád ještě tomu nerozumím.“ Usmál se ústy oteklými od Tolliverových ran, a já jsem pochopil. „Věděl jste, že to byla Laura Triforthová!“

„Ne.“ Když jsem se na něj překvapeně podíval, dodal: „Jen jsem to předpokládal; tolik se mi zase nesvěřuje. Ale jen Laura mohla být natolik úskočná, že použila jeden z mých tahačů před mou vlastní plantáží. Moje přiznání by ji neusvědčilo, ale dost dlouho jsem chodil na tajné schůze své větve podzemního hnutí a věděl jsem, kdo je v tom zapojený. Kdybyste mě byli vzali k výslechu, zničili byste celé mé hnutí.“

„A proto jste riskoval život a pošpinil své jméno?“

„Pro budoucnost Naděje národů. To ano.“ Podíval se mi do očí. „Víte, já jsem svým způsobem vlastenec. I když jste mluvil o těch křivdách, které by se začaly napravovat - už desítky let jsme se snažili Spojené národy popohnat, aby nás aspoň vyslechly. Ale zbytečně.“

Ušklíbl jsem se. „Vaše společnost nezná chudobu, znečištěné prostředí, přelidněnost; nechce se mi věřit, že byste měli důvod se tak litovat. Ne, vy jste vinný. To je nejprostší vysvětlení.“

„Ano, to je. Ale chtěl jsem, abyste slyšel pravdu.“

„Proč?“

„Nevím.“ Znovu se obrátil ke dveřím. „Protože už na tom nezáleží. Protože, jak říkáte, jsem si pošpinil jméno. Třeba i proto, že obdivuji vaši statečnost.“

„Oblbovák.“

Dodal: „Nebo se možná jen dobře bavím.“

Pak už nikdo z nás nepromluvil.

17

Druhý den ráno přestěhovali mne a Mantieta do jiné místnosti, která tentokrát měla ještě malý přístěnek se záchodem. K mému ulehčení tam na nás čekala Annie a ostatní.

Když nás přivedli, Annie vykřikla úlevou. Od té chvíle vypadala znepokojeně, kdykoli jsem se od ní jen na krok pohnul, byť jen kvůli svému neklidnému přecházení.

Stejně jako naše předchozí cely, ani tahle neměla okna a nic, co bychom mohli vypáčit, a tak se osvobodit. Laura Triforthová tu budovu zřejmě už stavěla s tím, aby mohla sloužit jako vězení. Tři zoufalé dny jsme spali na vlhkých matracích, jedli nevelká jídla a přecházeli uzavřeným prostorem své místnosti.

Z toho chladného vzduchu mě bolelo na prsou. S námahou jsem se posadil. „Pane Bezrele."

„Ano, pane?" Zvedl se.

„Podejte mi mou inhalační masku, buďte tak hodný."

„Neviděl jsem ji, pane. Aspoň od té chvíle, co nás převedli sem."

Přitáhl jsem si sako blíž k tělu. Když se příště objevil strážný s jídlem, dožadoval jsem se svých inhalačních léků. Ignoroval mě a odešel.

Alexi se stáhl do nevrlého mlčení; celé hodiny otupěle seděl na lůžku. Mantiet se často pokoušel o konverzaci, ale většinou jsem ho zarazil. Jednou se ale zeptal: „Proč jste na té schůzi o sobě prohlásil, že jste zplnomocněnec vlády Spojených národů?"

„Na tom nezáleží." Převalil jsem se na bok.

„Ale přesto mě to zajímá. Proč?"

„Protože to byla pravda."

„Máte k tomu oprávnění, nebo jsou to jen velikášské představy?"

To mě naštvalo tak, že jsem se zvedl. „Velení Admirality se dá přirovnat k velení lodi za plavby."

„No a?"

„Kapitán námořního plavidla má neomezené pravomoci. Co víc, on je vlastně dočasnou vládou Spojených národů. Pravomoci, které měl admirál De Marnay, převedl při svém odletu na mě, a já jsem nejvyšší důstojník v soustavě Naděje národů.“

„A nebyly pravomoci guvernéra oddělené?“

„Ano, až do zvýšení vojenské přítomnosti. Pak bylo admirálovi De Marnaymu svěřeno sjednocené velení.“

„Ale i tak, zplnomocněnec Spojených národů -“

„To je starý a prověřený zákon,“ přerušil jsem ho podrážděně. „Kapitán plavidla může dělat prakticky všechno, co chce.“

„A obvykle dělá,“ dodal Tolliver kysele.

„Mlčte, praporčíků.“

„Jistě, pane.“

Mantiet na něj ukázal. „Takový je vždycky?“

„Občas.“

„Proč to tolerujete?“

„On je něco jako -“ Zaváhal jsem.

„Zkouška vaší odolnosti?“

„Spíš něco jako žíněná košile.“ Sjel jsem Mantieta nevlídným pohledem. „Už jste skončil s tím vyptáváním?“

„Jestli vás to rozčiluje, tak ano. Co jiného tady má člověk dělat?“

„To záleží na tom, proč jsme tady.“ Mantiet odpověděl: „Uskladnili si nás tady, než Laura rozhodne, co s námi. Jsme pro ni veš v kožichu.“

„Jak to?“

„Jak jste tak výmluvně uvedl, vy představujete starou nefunkční vládu. A já zase umírněnější křídlo její vlastní strany. Jsme alternativy k tomu jejímu typu republiky. A dokud žijeme, představujeme hrozbu.“

„Já nechci umřít!“

Obrátil jsem se za tím dětským hláskem. „Klid, Bezrele.“

„Nic jsem neudělal! Nedovolte jí, aby nás zabila!“

„No tak, praporčíků. Jste -“

„Já si s ním poradím," skočil mi klidně do řeči Tolliver. „Pojďte, promluvíme si na záchodě, Avare. Nerušte kapitána." Vzal chlapce za paži a vedl ho k malé místnůstce.

„Neubližujte mu."

Tolliver na mě překvapeně pohlédl. „To jsem ani neměl v úmyslu." Zavřel dveře.

Řekl jsem tiše, aby to neslyšela Annie: „Myslíte, že nás Laura chce zabít?"

Mantiet se tvářil zamyšleně. „Řekl bych, že ano."

„Tak na co čeká?"

Mantiet pokrčil rameny. „Možná zorganizuje nějakou nehodu. Pořád ještě potřebuje podporu konzervativců, jako jsou Branstead a Hopewell." S úsměvem dodal: „Ale nezapomínejte, že moje rady nemají velkou cenu."

„Už si tím nejsem tak jistý." To přiznání mě zahanbilo. Nabručeně jsem dodal: „Myslel jsem, že nás unesla, aby vás zachránila, ale jak to vypadá, vaše postavení se moc nezlepšilo."

„Nezdá se," kývl. Ukázal na toaletu. „Je to smutné, ale jestli vás Laura, ehm, eliminuje, je nepravděpodobné, že by to dítě vynechala." Ještě trochu ztišil hlas. „Nebo vaši ženu."

Podíval jsem se přes rameno, ale Annie bloudila v nějakých melancholických snech. „Já vím." Zaváhal jsem; samotného mě překvapilo, že jsem připustil, aby se mi stal jakýmsi spojencem. „S tím nemůžu nic dělat." Mantiet mě umlčel gestem, protože se blížily kroky.

Jako vždycky vstoupili muži s namířenými pistolemi. „Seaforte, pojďte s námi."

„Proč?"

„Hněte sebou."

Unaveně jsem vstal. Je tohle konec? Nevinné předvolání, a pak nečekaná rána do hlavy?

„Tudy." Vedli mě chodbou, jeden šel za mnou, jeden po každém boku, laserová pistole se mi zarývala do zad. I kdybych byl ozbrojený, nemohl bych nic dělat. Postrčili mě do jiné místnosti, ve které jsem poznal tu, kde jsem se probudil tehdy poprvé.

Znepokojeně jsem přecházel po místnosti, prohlížel si nepočetný nábytek, zamřížovanou ventilaci. Polkl jsem; z nějakého důvodu jsem si nejvíc ze všeho přál držet Annie v náručí.

Dveře se otevřely. Vytřeštil jsem oči na příchozího, pak jsem se odvrátil. „Vám nemám co říct.“

„Prosím.“ Harmon Branstead se rozhlédl, našel židli. „Přišel jsem se podívat, jestli jste v pořádku.“

Hleděl jsem na protější zeď, rozhodnutý nepromluvit. Po chvíli došel ke mně. „Nicholasi, přísahám při Bohu Pánu: Kdybych byl měl tušení, že jste ještě na planetě, nebyl bych na tom pódiu. Laura mi řekla, že celé námořnictvo v noci uteklo, a nechalo nás rybám napospas. Řekla, že celá vláda Spojených národů je pryč, a zanechala nás svému osudu.“

„Účastnil jste se velezrady.“

„A byla to velezrada, když jste nás opustili? Viděl jste mou plantáž; pokud budou vládnout tihle lidé, musím s nimi vycházet. Kdo jiný tu zbyl?“

„Složil jste přísahu, stejně jako my všichni.“

Položil mi ruku na rameno; odstrčil jsem ji. Řekl: „Nicku, jestli nás vláda opustila, měli jsme právo utvořit si novou. Myslel jsem, že jste odletěl se zbytkem flotily.“

„Byl bych odletěl, kdyby mě paní Triforthová nezajala.“

„Myslela si, že chcete vyslýchat Mantieta; celý její plán by se na poslední chvíli prozradil.“ Odmlčel se. „Na tom jsem se nijak nepodílel. Věřte mi.“

Chtěl jsem mu věřit, jenže nikdo na Naději národů zřejmě nebyl tím, kým se zdál, „Na tom nezáleží. Vy máte svou republiku, a já své vězení.“ Má vlastní hrubost mi byla nepříjemná. Obrátil jsem se k němu: „Proč jste tady?“

Zavřel oči, pak je zase otevřel. „Jerence po té schůzi utekl. Našel jsem ho teprve dnes a nechal jsem ho odvézt domů.“

„To je mi líto. Byl -“

„Úplně zfetovaný. Nevím, kde k tomu hnusu přišel. Nebo co musel udělat, aby ho dostal.“

„To mě mrzí.“ Připadalo mi to zoufale nedostatečné.

Přistoupil blíž. „Nevím, jestli nás poslouchají,“ zašeptal.

„A jestli ano?“

Zavrtěl hlavou, že mám mlčet, a normálním hlasem řekl: „Důvěřují mi jako každému jinému, ale než mě sem pustili, prohledali mě.“

„Ti, kdo žijí v klamu, ho vidí všude.“

„Snad.“ Posadil se a začal něco dělat se svou botou. „Tyhle vaše potíže mě mrzí. Nemůžu vám ale nijak pomoci.“

„Ale můžete,“ řekl jsem.

Překvapeně vzhlédl. „Jak?“

„Moje žena. Dostaňte ji z toho.“

Polkl. „Myslel jsem, že je na klinice. Oni mají i ji?“ Nevěřil jsem svému sebeovládání natolik, abych promluvil. Místo toho jsem jen kývl.

„Udělám, co budu moci. Máte mé slovo.“ Pokynem mě přivolal blíž. Udiveně jsem k němu přistoupil. Odšrouboval podpatek své boty a stáhl ho. Posunkem mi naznačil, abych mlčel, a podal mi ho.

Do díry v kůži byla vtisknutá břitva. Zašeptal: „Víc jsem se nemohl odvážit přinést. Cokoli jiného by našli. Bude vám to muset stačit.“

Sáhl jsem po ní. Chytil mě za zápěstí a zavrtěl hlavou. „Potřebuji, abyste mi něco slíbil.“

„Co?“ Naše hlavy se skoro dotýkaly. Sevřel mou ruku pevněji. „Odvezte Jerence.“

„Cože?“

„Laura nám řekla o tom vašem hovoru s admirálem. Až přiletí vaše loď Catalonia, odvezte mého syna z planety.“

„To není možné.“

„Bude to možné, když to uděláte.“ Šeptal teď doslova vášnivě. „Musíte, jinak vám nepomůžu.“

„Kam bych ho mohl odvézt? Budeme rádi, když se dostaneme do domovské soustavy živí. Chcete ho poslat do chřtánu rybám?“

Jeho ruka se křečovitě sevřela. „Ne, nechci riskovat život svého prvorozeného.“ Několikrát se nadechl, aby se uklidnil, a pak teprve pokračoval. „Měl jste pravdu. Jsme ve strašném nebezpečí. Nemyslím, že Naděje národů dokáže přežít útok

mimozemšťanů. Ale vy přežijete všechno. Vy to nějak dokážete. Vezměte mého syna s sebou.“

„I když uteču, nemůžu s sebou vzít civilistu.“

„Můžete, a vezmete.“ Pustil mou ruku a upřeně se mi zadíval do očí.

„To by mohlo znamenat jeho smrt.“

„Tady může zemřít také, a dřív.“ Dotkl se ostré čepele. „Je to hazard, Seaforte. Jerence může přijít o život. Pak plantáž zdědí můj syn Roaer. Je ale také možné, že Jerence přežije, a my ne. Pak, až bude po všem, ho pošlete zpátky. Tak či tak rodina přežije; plantáž Branstead bude pokračovat.“

„Vy byste obětoval svého syna kvůli plantáži?“

„Nemůžu udělat nic, abych ochránil své syny. Vy jste ta nejlepší pojistka, jakou znám. A kromě toho...“

Čekal jsem a pak jsem si uvědomil, že to sám nedořekne. „Co, Harmone?“ zeptal jsem se tiše.

V jeho tváři se objevila úzkostná prosba. „Musím ho dostat z planety dřív, než se zničí. Možná, že už teď je pozdě. Vím jen to, že já ho zachránit nedokážu.“

Kolik Jerencovi je? Čtrnáct? Nemůžu si kromě ostatních problémů uvázat na krk ještě vzpurného, nabručeného teenagera. Jenže stejně byla tak malá šance, že se dostanu do situace, kdy bych mohl svému slovu dostát, že na tom vlastně nezáleželo. Harmonova břitva nebyla kdovíjaká zbraň, ale bez ní by se noční můra Avara Bezrela zcela jistě změnila ve skutečnost. Mou povinností bylo chránit nevinné, bez ohledu na to, jak beznadějné to úsilí je. „Pokusím se, Harmone.“ Kvůli Annie, kvůli Aleximu. Kvůli Bezrelovi.

„Ne. Přísahejte.“

Pohrdlivě jsem si odfrkl. „Mé slovo je bezcenné. To nevíte?“

„Ne. Vašemu slovu věřím víc než slovu kohokoli, koho znám. Přísahejte mi.“

Zadíval jsem se na něj. „Dobře. Přísahám.“

„Že odvezete Jerence z planety, až ji budete opouštět, a vezmete ho s sebou na Catalonii na Terru, a že ho necháte vrátit se sem, až nebezpečí pomine.“

„To přísahám.“

„A já si promluvím s Laurou o paní Seafortové, hned jak odtud odejdu.“ Podal mi břitvu.

Utrhl jsem kus podšívky ze saka a čepel do ní zabalil. Pak jsem ji zastrčil do kapsy u kalhot a zle jsem se zasmál. „Škoda, že jste nemohl přinést laser.“

Znovu si našrouboval podpatek. Stále ještě šeptal. „Musel jsem Lauru prosit, aby mi dovolila s vámi promluvit. Řekl jsem, že se chci rozloučit.“

„To je možná pravda. Kdo tomu ještě velí kromě ní?“ Zachvěl jsem se a zamnul si paže dlaněmi. Už celé dny jsem se nezahřál.

„Jsou i jiní: Volksteader, Palabee. Ale vede to ona.“ Branstead se zachmuřil. „Není to takové, jak někteří z nás doufali.“

„To málokterá revoluce.“ Sedl jsem si. „Harmone, jste přece dost chytrý, abyste viděl, jaká je to hloupost. Naděje národů nemá ani čtvrt miliónu obyvatel. Když teď přerušíte obchodování se Zemí -“

„Ne přerušíme, přetvoříme. Naše životy nemůže řídit nikdo z dálky.“

Bylo to absurdní, debatovat s ním o politice, když jsem měl v kapse jeho břitvu. „To si skutečně myslíte, že církev povolí obchod se zrádci, kteří se postavili proti vládě Boha Pána?“

„Budou -“

Rychle jsem pokračoval:“A bez naší technologie se zhroutíte během jedné generace. Odlévací agregáty, lékařské -“

„Myslíte, že nás to nenapadlo? Naše potraviny jsou pro domovskou soustavu stejně tak důležité jako vaše technologie pro nás. Máte ponětí o tom, kolik bárek je teď právě na cestě mezi námi a Zemí? Randy Carr jednou spočítal, že bez nás byste měli do tří let hladomor a následnou vzpouru. Žádná politika, žádné morální zásady nemůžou být silnější -“

V sázce byla jeho duše. „Harmone, pozvedáte pěst proti Bohu Pánu! Zapřísahám vás, uvažujte o tom, co děláte!“

„Tak mi řekněte, jak to máme udělat jinak.“ Zarazil mě zdviženou rukou. „Nejsem hrdý na Lauru ani na její metody. Ten útok na vaše auto byl opovrženíhodný, a kdybych byl

věděl...," zavrtěl hlavou. „Zack Hopewell je rozzlobený a znechucený, a já také." Chvíli jsme seděli mlčky. „Kdy jste se rozhodl za mnou přijít?"

„Po té schůzi. Když jsem dnes našel Jerence, byl jsem si už jistý. Mluvil jsem s... některými svými přáteli. Dohodli jsme se. Udělali bychom víc, ale guvernérskou rezidenci a všechny zbraně má v rukou Laura." Znovu se dotkl mého ramene; tentokrát jsem se nebránil. „Šťastnou plavbu." Rázně došel ke dveřím a zabouchal na ně. „Pusťte mě ven! Skončil jsem s ním."

Za chvilku se přiblížily kroky; dveře se otevřely. Harmon kývl na stráže a s pohrdáním se obrátil ke mně. „Spletl jsem se ve vás, Seaforte. Máte jen to, co si zasloužíte."

Mohl mě aspoň upozornit. „Harmone, vy nejste nic než nabubřelý blázen. A vždycky jste byl." Na nic lepšího jsem se takhle bez varování nezmohl.

Úsečně přikázal strážci: „Odveďte mě ven." Na konci chodby se objevila Laura Triforthová. „Příjemná návštěva, Harmone?"

„Dělejte si s ním, co chcete." Branstead rázoval chodbou. „Já s ním už nechci nic mít."

Paní Triforthová pozvedla obočí. „Seaforte, tak se mi zdá, že jste Harmona nějak rozčílil."

„Škoda. Zaslouží si vás."

„Odvedu vás zpátky k vašim kolegům." Pokynula mi, abych šel za ní.

„Proč nás tady držíte?"

„Jste pod ochranným dozorem, pro vaši vlastní bezpečnost. Koneckonců, někdo se vás dvakrát pokusil zabít."

„Propusťte mou ženu."

Nakrčila nos. „Nestojíme o to, aby se nám po Ústředním městě potulovali tranďáci."

„Ať vás Bůh Pán zatratí do nejhlubších pekel!"

„Skutečně diplomatické." Povzdechla a prohrábla si rukou vlasy." Napadlo vás někdy, že mám teď zrovna dost jiných starostí? Musím zorganizovat vládu. A začít řídit planetu."

„Tak nás pusťte. Budete mít o starost míň."

„Všechno má svůj čas.“ Jeden z Laurinových lidí nám otevřel dveře. „A mimochodem...“ Podala mi mou inhalační masku. „Tohle jste si zapomněl na té schůzi.“

Vztekle jsem jí vyrval přístroj z ruky.

Když mě postrčili do naší cely, Tolliver vyskočil. „Kam vás odvedli, pane?“

„Měl jsem návštěvu. Zapomeňte na to.“

„Co vám Triforthová řekla?“

„Skoro nic.“

Mantiet v rohu povzdechl. „Bezmocnost má jednu výhodu, kapitáne. Člověk se nemusí rozhodovat.“

„Nikdy nejsme bezmocní.“

„A co tedy navrhujete?“

Sedl jsem si na své lůžko. „Čekat.“ Nic jiného mě nenapadalo.

Bezrel se ke mně ostýchavě přiblížil. Mluvil tiše, skoro šeptal: „Pane, omlouvám se, že jsem se ráno choval jako malé dítě.“ Zděšeně jsem zvedl hlavu; rozbrečí se mi tady znova? Ne, zdálo se, že ne.

Odkašlal jsem si. „Všichni máme strach,“ řekl jsem nevrle.

„Ale vy to nedáváte najevo.“

„To nic.“ Chtěl jsem mít od něj pokoj. Zahanbeně jsem poklepal na své lůžko. „Sedněte si.“

„Rozkaz, pane.“ Automaticky si narovnal kravatu.

Usmál jsem se. „Nikdy jsem neměl příležitost nahlédnout do vašich materiálů, pane Bezrele. Řekněte mi něco o sobě.“

„Je mi třináct, pane. Přiletěl jsem na Vestře s admirálem De Marnaym; začínal jsem jako plavčík.“

„A jak jste se stal praporčíkem?“

„Admirál De Marnay mě povýšil. Udělali to tak, abych nemusel na Akademii. Můj otec chtěl, abych se plavil s admirálem, protože se spolu znali.“

Takže admirál De Marnay obešel řády kvůli starému kamarádovi. Zamračil jsem se a změnil téma.

„Kdo je váš otec?“

„Kapitán Bezrel, pane. Teď je už v důchodu, ale velel dřív U. N. S. Konstantinopole.“

„Odkud jste?“

„Z Kréty, pane.“ Zaváhal. „To je ostrov, dřív patřil k Řecku.“

„Já vím, kde je Kréta,“ zavrčel jsem. Terranský zeměpis do mě otec vtloukal se zarputilým odhodláním.

„Ano, pane. Promiňte, pane.“

Promiňte. Pořád se omlouvá. Čekal jsem, kdy začne popotahovat.

„Můžu odejít, pane?“

Slitoval jsem se nad ním. „Ano. Chválím vás za vaše chování, pane Bezrele. Je to mnohem lepší.“

Usmál se tak vděčně, až mě píchlo u srdce. „Děkuji, pane.“ A vrátil se ke svému lůžku.

+ + + + +

„Přinesli nám snídani, Nicky.“

Otevřel jsem oči.“Díky, miláčku.“

K mé radosti se Annie vesele usmála. „Jsi v pořádku?“

„Samozřejmě.“ Celý rozklepaný jsem se posadil.

Žvýkal jsem chleba, vypil vlažnou kávu. Pak jsem se vrátil ke svému lůžku a zase usnul.

Kolem poledne jsem se vzbudil. S námahou jsem se posadil. „Pane Bezrele, podejte mi tu masku.“

„Já ji donesu,“ nabídl se Alexi. Pomohl mi ji nasadit. „Jak je vám?“

„Celkem to jde.“ Zhluboka jsem se nadechl přes masku a nakrčil nos. Vzduch mi připadal zatuchlý.

Den pomalu ubíhal. Pak dlouhá noc, během které jsem se neklidně převaloval a kašlal. Inhalační léky nepomáhaly.

Když nám strážci přinesli snídani, dožadoval jsem se rozhovoru s paní Triforthovou; neobtěžovali se ani odpovědět. Opakoval jsem svůj požadavek při večeři.

Pozdě večer se objevila a vzbudila mě z neklidného, horečnatého spánku. „Zvonil jste?“ řekla ironicky.

Zachvěl jsem se a přitáhl si sako těsněji k tělu. „Už jste provedla tu svou revoluci. Tak proč nás tady držíte?“

„Po té vaší vášnivé řeči jsem usoudila, že nemůžu potřebovat, aby se nám tady toulaly bandy bělogvardějců.“

„O čem to pro všechno na světě mluvíte?“

„Já jsem myslela, že znáte historii. No nic.“

„Pusťte nás.“

„Časem.“ Podívala se na mě s obavami., Je vám dobře?“

Mantiet se do toho tiše vložil. „Nehrajte si s námi, Lauro. Udělejte to, co udělat hodláte.“

„Mějte trpělivost, Fredericku. Už brzo budete oba volní.“

„A na co se mám těšit? Na zastřelení na útěku?“ Mantiet mluvil velmi klidně.

„Nebuďte směšný. Nejste můj vězeň. Neviděla jsem vás od toho večera, co jsme vyhlásili republiku.“ Otočila se na podpatku a odešla.

„Nemůžeme přece vymazat její revoluci. Tak proč nás tu drží?“ zavrčel jsem podrážděně.

„Těší ji, když nás vidí bezmocné,“ řekl Tolliver.

Mantiet se na mě divně podíval, ale mlčel. Po několika minutách se zvedl. „Alexi, pane Tollivere, odveďte, prosím, Bezrela a paní Seafortovou do přístěnku. Potřebuji si s vaším kapitánem promluvit o samotě.“

Tolliver bez obalu zavrtěl hlavou. „Ne. Nevěřím vám.“

Vyjel jsem na něj: „Neblázněte. Už jsme spolu sami byli.“ Tolliver neochotně odvedl ostatní do malé místnůstky.

Mantiet mě vzal až do protějšího rohu místnosti a tiše se zeptal: „Jak je vám?“

„Celkem dobře.“ Zakašlal jsem. „S přihlédnutím k okolnostem.“ Byl jsem unavený a chtěl jsem si lehnout. Čekal jsem, ale Mantiet nepokračoval. „Fredericku, jestli mi chcete něco říct, tak to řekněte!“

„Jste ve tváři rudý. A kašlal jste.“

„Jsme tady zamčení, jídlo nestojí za nic, čerstvý vzduch tu není...“

„Ano, ale od včerejška se to hodně zhoršilo.“

Svezl jsem se na židi. „Snad... začal jsem zase brát léky.“

„No právě. Začal jste s nimi včera.“ Zíral jsem na něj. „Chcete říct... že mi Laura s těmi inhalačními léky něco provedla?“

„Proč by vám jinak tu masku brala?“

„Vrátila mi ji, když jsem o ni požádal. Kdyby si přála mou smrt, prostě by mě zastřelila.“

„Nemyslíte -“

„Dost těch nesmyslů.“ Vrátil jsem se zpátky do svého rohu. Když jsem si sedal, ucítil jsem na stehně tlak břitvy.

Mantiet nesmí vědět, že ji mám; může být jen návnada, mohl by nás zradit. Ale s každým dalším dnem to bylo méně a méně pravděpodobné.

Hrál jsem si s maskou. Je možné, že by na tom, co Mantiet naznačoval, něco bylo? Nebo je to všechno součást nějakého složitého plánu? Co by tím Laura získala, kdyby mi bylo hůř? Ne, nepotřebuje si se mnou hrát ani na mě nasazovat špeha.

Mantiet ke mně přistoupil. „Kapitáne, žádám vás o laskavost.“

„Nemůžu pro vás nic udělat.“

„Nepřežiji vás o mnoho. Vy jste jediná aspoň formálně duchovní osoba, ke které se dostanu. Vyzpovídejte mě.“

„Já? Děláte si legraci? Potřebujete kněze.“

„Jste zástupcem Matky církve.“

„Na lodi. Tady, v civilizaci...“

„Kdybyste přistál na neprozkoumané planetě, nebyl byste pořád pro svou posádku duchovním?“

„Ano.“

„A tady jsme cizinci v cizí zemi.“

„Ale -“

Zakřičel: „Nemám se na koho jiného obrátit!“

Bylo to rouhání, nebo jsem na to skutečně měl právo? Snažil jsem se soustředit na polozapomenutý řád. Nakonec jsem povzdechl. Jestli je to hřích, ponesu ho já, ne on.

Řekl jsem: „Ale jestli mám být vaším knězem, musím vám říct: vzpoura proti zákonné moci je zrada na Bohu Pánu.“

„Žádný čin otevřené vzpoury nemám na svědomí.“

„Účastnil jste se jejich spiknutí.“

„Účastnil jsem se diskusí. Nic víc.“

„Co peníze? Nebo jiná pomoc?“

Zarděl se. „Trochu ano. Nevěděl jsem, kam to povede.“

„Dokud jsem tady, zůstává i část vlády. Stále jste vázán svou přísahou.“

„Co ode mě chcete?“

„Abyste se té přísahy držel, jak nejdéle to bude možné.“

Dlouhé ticho. Pak nakonec: „Dobře.“

„Litujete svých hříchů?“

„Ano.“ Seděl celý napjatý na mém lůžku, oči upřené do mých.

Učinil jsem znamení kříže. „Ve jménu Otce...“

Když bylo po všem, zašeptal: „Díky.“ Odvrátil se. Unaveně jsem si lehl. Když jsem se probudil, už jsem nepochyboval o tom, že nemoc se vrací. Měl jsem horečku. Na prsou mě bolelo. Alexi a Tolliver se mě pokoušeli ošetřovat; podrážděně jsem je zahnal mávnutím ruky. Když nám žalářníci přinesli jídlo, požadoval Tolliver, aby mě odvezli na kliniku. Ani se neobtěžovali s odpovědí.

Později jsem se probudil kašlem. Čas se krátil. „Mantiete, Tollivere, pojďte sem.“ Čekal jsem. „Fredericku, nemám jinou možnost než vám věřit. V zájmu vaší duše doufám, že se nemýlím.“ Přiložil jsem si prst na ústa, zalovil v kalhotách a vytáhl břitvu. Vytřeštili oči. Zašeptal jsem Tolliverovi: „Když uvidíte nějakou šanci...“ Kývl. Podal jsem mu zbraň.

Obrátil jsem se k Mantietovi. „Já vám moc platný nebudu. Můžete třeba použít židli místo kyje, až Tolliver zaútočí...“

„Já si něco najdu.“

„Nejdřív dostaňte z cesty Annie a praporčíka. Nechci, aby se jim něco stalo. Nebo Aleximu.“

Tolliver kývl. „Pokud to půjde. Nemusí na to být čas.“

Pokračoval jsem: „Udělám, co budu moci, abych strážné nějak vyvedl z míry. Třeba zařvu. Když to půjde, provedeme to dnes. Ale ne později než zítra.“ Zadíval se do mé horečnaté tváře a znova kývl.

Když jsme skončili, přišel za mnou Alexi. Podíval se na mě káravě.

Ptal jsem se: „Co vás trápí?“

„Něco tajíte.“

„Ne.“ Strašně nerad jsem mu lhal.

„Pořád šeptáte, abych to neslyšel.“

Vybuchl jsem: „Jestli ano, tak na to mám jako kapitán právo! Kdo jste, že mi to vytýkáte, poručíku?“

Po chvilce sklopil oči. „Promiňte,“ řekl škrobeně.

Srdce mi bušilo. Možná budu brzo mrtvý; takhle to mezi námi nesmělo skončit. „Alexi, promiňte. Nakloňte se ke mně blíž.“ Zašeptal jsem mu do ucha: „Až stráže přinesou večeři, začne tanec. Odveďte Annie a Bezrela do přístěnku, až uslyšíte někoho přicházet. A držte je tam.“

„Proč?“

„Nechci, aby se jim něco stalo. Dávám vám je na starost.“

„Co bude s vámi?“

„Já si poradím.“

Znepokojeně mi hleděl do tváře. „Tak dobře, pane Seaforte.“

Hledal jsem v duchu ještě něco, co bych mu dal. Zbylo nám toho tak málo. „Pane Tamarove.“

„Ano?“

„Jste dobrý důstojník. Vždycky jste byl.“

Narovnal se víc. „Díky, pane Seaforte.“ Usmál jsem se.

I přes všechna varování jsem zrovna neklidně spal, když přišli s večeří; strážní byli pryč dřív, než jsem se probral. V duchu jsem klel; čas se krátil. Do příštího jídla může už být pozdě.

„Pane Tamarove, můžete zůstat vzhůru a před úsvitem mě vzbudit?“

„Ano, pane Seaforte.“

„Tak to udělejte.“

Tolliver ke mně nejistě přistoupil. „Prosím, nevykládejte si to špatně, kapitáne. Ale -“

„Ano?“

„Nejste zdravý...“ Narovnal ramena a odhodlaně dodal: „Když se vám něco stane... Máme se postarat sami o sebe? Máme předstírat, že jsme ještě v námořnictvu?“

Zavrčel jsem: „Předstírat? Vy jste v námořnictvu, dokud vám nevyprší závazek.“

„V jakém námořnictvu? Podívejte se kolem! Kde je?“

„Je tady.“ Zakašlal jsem. „Vláda Spojených národů neabdikovala. Vy a já ztělesňujeme její autoritu.“

Pokrčil rameny. „Občas vás nechápu.“

„Co tím myslíte?“

„Nic, pane. Odpusťte mi tu drzost.“ Zamračil jsem se, ale neuhnul pohledem. „A když už o tom mluvíme, pane, kdo velí: já, nebo pan Tamarov?“

Teď jsem váhal zase já. Alexi byl na zdravotní dovolené; technicky to znamenalo, že velení by zůstalo na Tolliverovi. Na první pohled směšné. Jenže Alexi přišel o paměť. „Vy,“ řekl jsem nakonec nerad. „Dělejte, co uznáte za vhodné. Dokud budete moci.“

„Rozkaz, pane.“ Zavrtěl hlavou a odešel.

+ + + + +

„Už bude svítat, pane.“

Zasténal jsem.

Alexi naléhal: „Říkal jste, abych vás vzbudil.“ Znovu mnou zatřásl.

„Kolik je hodin?“

„Těsně po páté.“ Žárovky v chodbě, náš jediný zdroj světla, byly ztlumené. Skoro jsme na sebe neviděli.

Snídaně může přijít už za hodinu, nebo také až za tři. Namáhavě jsem se snažil posadit. Lapal jsem po dechu a pokoušel jsem se dýchat tak zhluboka, jak to jen šlo. Nezdálo se, že by to pomáhalo. Toužil jsem po známé útěše své inhalační masky.

Pokusil jsem se vstát, ale neuspěl jsem, takže jsem si aspoň opatrně klekl. Přidržel jsem se zdi a zvedl se, aniž bych přijal nabízenou Alexiho ruku. „Postavte sem židli,“ ukázal jsem.

Dveře byly uprostřed severní zdi. Alexi mi přitáhl židli k východní zdi, poblíž severního kouta.

Pošťouchl jsem Tollivera špičkou nohy. Jen se obrátil; zaťukal jsem mu na žebra. Okamžitě vyletěl a rukou zamířil ke kapse.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ještě ne.“ A Alexiho jsem požádal: „Vzbuďte Fredericka.“

Mantiet se posadil a protíral si ospalé oči. Rozhlédl se a uviděl, že jsme všichni vzhůru. „Jsem připravený.“ Vklouzl do šatů a posadil se ze strany na stůl, co nejblíž ke dveřím. Rukou se jako by nic opíral o prázdnou židli.

„Vzbuďte chlapce. Odveďte ho do přístěnku.“

„Ano.“ Alexi šťouchl do Bezrela. Chlapec se zvedl a ospale následoval Alexiho. Zaslechl jsem něco, co mohl být vzlyk.

Opatrně jsem si klekl vedle Annie. „Vstávej, miláčku.“ Pohladil jsem ji po čele. „Prosím.“

Vzbudila se se zděšeným zajíknutím.

„Všechno je v pořádku, miláčku.“ Udělal jsem pauzu na nadechnutí. „Potřebuju, abys šla s Alexim.“

Očima přejela kolem sebe; její pohled se zastavil na Tolliverově ruce. Zaječela hrůzou a vrhla se mi kolem krku.

„Edgare, schovejte to!“ Snažil jsem se vykroutit. „Annie, pusť!“

Svírala mě vší silou. „Šermicle, s břitvou? Zmárelejí tě, Nicky.“

„Annie, jdi do přístěnku!“

„Ale -“

„Hned!“

Se vzlyknutím utekla.

Kolena mi podklesávala. Vrátil jsem se k východní zdi a sedl si.

Třásl jsem se a bojoval se spánkem. Čas od času jsem kašlal; byl to hluboký, zlověstný, varovný kašel. Toužil jsem po spánku. Brzo už se dočkám dlouhého odpočinku, než mě Bůh Pán vzbudí k odplatě. Napůl slyšitelně jsem zašeptal: „Bože, kdybych jen mohl odčinit svůj hřích... tolik mě mrzí, že jsem Tě rozhněval.“ I když to k ničemu nebylo, trochu mě to utěšilo. Můj trest byl nevyhnutelný, ale On bude aspoň vědět, že se kaji.

Ubíhaly nekonečné minuty, v kterých jsem si hrál s inhalační maskou.

Tolliver ležel bez hnutí, ruku schovanou pod přikrývkou. Mantiet seděl klidně, jakoby uvolněně. Jen mé těžké dýchání rušilo noční klid.

Světla v chodbě zjasněla. Kroky. Když otevřou dveře, rozkřiknu se na ně a zaujmu jejich pozornost. S trochou štěstí v té chvíli stihne zaútočit Tolliver.

Od přístěnku se ozval zvuk: „Nicky?“ Annie vykoukla. Dveře se rozlétly.

„Nemůžu čekat tady v tom -“ Očima našla Tollivera. Ležel tváří ke dveřím, břitvu za zády. Zadívala se na ni. „Ať se Nickymu nic nestane!“ Sykl jsem na ni: „Vraťse!“

První strážce už byl na půl cestě dovnitř. Zastavil se a rozhlédl. Tolliverovi se napjaly svaly. Zděšeně jsem si uvědomil, že výkřik nebude na odvedení pozornosti strážného stačit.

Annie na to všechno zděšeně hleděla z rohu; měla být v bezpečí v přístěnku. Pozdě; jestli jsem chtěl něco udělat, muselo to být teď, nebo nikdy.

Hodil jsem inhalační masku strážci na hlavu a za pomoci rukou jsem se vymrštil ze židle.

Vytáhl laser a namířil na mě. Tolliver se zvedl jedním plynulým pohybem a vrhl se přes místnost. Zasáhl strážce přímo do žaludku. Náraz ho odhodil až na veřeje dveří. Něco křuplo. Výkřik přerušený v půli. Zbraň zarachotila na zemi. Vrhl jsem se po pistoli.

Druhý strážný se zaklením rozrazil dveře. Vypálil právě ve chvíli, kdy mu Mantiet hodil do obličeje židli.

Židle se v kouři a plamenech rozlétla na třísky. Tolliver s břitvou v ruce lezl ke dveřím po čtyřech, aby byl mimo linii palby.

Dveře doširoka rozkopla těžká bota. Popadl jsem upuštěnou pistoli. Ztěžka jsem vstal, ale právě ve chvíli, kdy se strážcův prst zachvěl na spoušti, podlomily se mi nohy. Padl jsem jako kámen. Nad hlavou mi prolétl roj jisker.

„Nehobejt!“ Anniino štíhlé tělo doslova prolétlo místností. Nehty neomylně zamířily strážci do očí. Kolenem ho uhodila do rozkroku. Se zaječením padl. Prudce se otočila, uviděla, že třetí strážný zvedá pistoli, a uhodila ho do paže těsně před tím, než vypálil. Výboj sežehl beton jen kousek od mé tváře. Škubl jsem sebou a odkulil se stranou. Někdo prese mne ztěžka upadl a zaklel. Přišel jsem o pistoli.

Tolliver se pokoušel znova vstát; tím reflexivním úhybným manévrem jsem mu podrazil nohy.

„Nicky!“ Výkřik hrůzy, jak strážcova pistole znova zamířila.

Annie mu zoufale visela na paži a hryzala ho zuřivě do prstů. Zařval a pistole mu vypadla. Skočila po ní.

Místnost plná děsného řevu mi začala před očima rudnout. Ležel jsem a lapal po dechu, a jen krajíčkem vědomí jsem ještě vnímal pípnutí Anniiny pistole, signalizující, že jí došel náboj. Čas běžel.

Něžná ruka mi podepřela hlavu. Annie ke mně tiskla vlhkou tvář.

„Vůbec jsem neměl šanci použít tu břitvu,“ stěžoval si Tolliver.

Lapal jsem po dechu.“Najděte je!“

„Nikdo tu už není. Jinak je dům prázdný.“

„Určitě?“

„Mantiet říká, že ano.“

Objevil se udýchaný Frederick., Jsme sami. Ale nemáme heli.“

Alexi a Bezrel vyšli z přístěnku. Chlapec měl tvář zabořenou v Alexiho saku. Alexi ho chlácholivě objímal kolem ramen.

Tolliver pohrdlivě podotkl: „Praporčíci.“ Zadíval jsem se na něj významně, až se Zarděl. „Promiňte. Zapomínám.“ Annie vzlykala prudčeji.

„Už je to dobré, miláčku,“ hladil jsem ji po vlasech, abych ji uklidnil. „Jak jsi to dokázala?“

„Chtěl tě zmárelit.“

„Kde ses naučila...“

Pohrdlivě odpověděla: „Dva chlapi, to je prd. Na ulici se holka musí umět vohánět. I v ty katedrále sem jednomu rozmašírovala kouli.“

„Bože můj. To jsi byla ty?“ Vzpomněl jsem si na roztříštěnou lebku v kaluži krve.

„Sem mohla dostat i druhý, dybysem nezakopla vo ten kámen.“ Pauza, pak se její tvář zachmuřila. „Rubíny pryč.“

„Annie, to, co ti udělali...“

„Nikdo nic neuďál.“ Řekla to tónem nepřipouštějícím diskusi.

Znovu jsem ji objal. „Už je to v pořádku, miláčku.“

„Pane, měli bychom jít,“ upozornil mě Tolliver.

Pokusil jsem se sundat Anniinu svírající paži ze svého krku, a stálo mě to záchvat kašle. Tentokrát jsem měl pocit, že to nikdy nepřestane.

„Musíme ho dostat na kliniku,“ řekl Tolliver.

Mantiet namítl: „To už tu můžeme zůstat a počkat, až nás Laura zase chytí.“ Když viděl Tolliverův udivený pohled, dodal: „Váš kapitán není tak docela neznámý. Jestli přijdeme na kliniku, dozví se to Laura za pár minut.“

Chraplavě jsem je přerušil:“Nic mi není. Zjistěte, jestli máte ještě přátele.“

„Za půl hodiny mažu mít pět mužů a heli.“

Kývl jsem. „Sežeňte je. Rychle.“ Když Mantiet vyřídil potřebný hovor, přikázal jsem Tolliverovi, aby nás odvedl ven z místnosti, kolem spálených těl našich strážců. Bezrel při tom pohledu zvracel. Měl jsem chuť udělat totéž. Annie se na ně skoro ani nepodívala.

V přední místnosti mi denní světlo připadalo příliš jasné. „Je strašná zima.“ Celý roztřesený jsem se choulil na židli. Mantiet a Tolliver se na sebe podívali.

Dohromady jsme měli dvě nabité pistole. Přidělil jsem je Mantietovi a Tolliverovi. Já sám jsem jim už nebyl schopen jakkoli pomoci. Když se ozvala vrtule, všichni jsme strnuli. Mantiet opatrně vykoukl z okna. „To jsou naši,“ řekl. „Ale lepší bude, když půjdu první. Mohli by být nervózní.“

Vyšel ven. Za chvilku na nás zamával. Ztěžka jsem ze sebe vyrazil: „Tollivere, vytáhněte pistoli. Buďte připravený na všechno.“ Proč jsem nepřiměl Fredericka Mantieta nechat pistoli tady? Nemyslelo mi to jasně. Mantietovi lidé šli k budově.

Mantiet vešel první. Vytáhl pistoli. V té chvíli klečel Tolliver na jednom koleni a mířil na něj pistolí. Mantiet mi zbraň podal.

„Vy to potřebujete. Já jsem teď už ozbrojený.“

„Díky.“ Snažil jsem se, aby to znělo jako by nic. „Měli bychom odtud zmizet. Kam?“

Místnost se houpala ze strany na stranu, takže se mi špatně přemýšlelo. Museli jsme se vypořádat s Laurou Triforthovou. Pokud možno ji zatknout. Ale ona měla moc a zbraně.

„Tak co, pane?“

„Já nevím! Nevidíte, že je mi zle?“ Samotného mě znechutil ten ufňukaný tón.

„Do helikoptéry,“ řekl Mantiet.

Tolliver významně podotkl: „Poslední, kdo nám nabídl svezení, byla Triforthová.“

„On není Laura,“ odsekl jsem. Snažil jsem se myslet.

Nejlepší bude uchýlit se do plantážní zóny, jestli nám tam někdo pomůže. Branstead, nebo možná Zack Hopewell. Ale za pár hodin se náš útěk prozradí. Triforthová bude mít čas mobilizovat.

Ale na tom nezáleží. Vlastně jsme neměli na vybranou. Zeptal jsem se: „Vejdeme se do helikoptéry všichni?“ Připadala mi moc malá.

„Pochybuji. Překročili bychom váhový limit.“ Zuby mi cvakaly. „Zavolejte mi Harmona Bransteada.“ Mantietovi muži přišli postupně dovnitř. Místnost se teď zdála přeplněná.

„Tu frekvenci můžou monitorovat,“ varoval mě, ale interkom mi podal.

Napadlo mě zavolat přes Admiralitu, tj. na orbitální stanici a zpět. Ne, tím by se ztrácel čas, a Admiralita je nejspíš v nepřátelských rukou. „Branstead.“

„Tady, ehm, přítel.“

„Díky Bohu.“ V jeho hlase se ozvala úleva.

„Potřebujeme pomoc.“

„Jste... sami?“

„Zatím. Přivezte velkou helikoptéru, jak nejrychleji můžete.“

„Kde vás máme čekat?“

Z téhle spediční budovy budeme muset pryč. „Tam, kam jsem přivezl vašeho syna po našem výletu. Před budovou.“

„Dobře. Počítám asi za hodinu.“ Položil to. Alexi se zeptal: „Kam přiletí?“

„Na kosmodrom.“ Podíval jsem se na heli. „Budeme muset letět nadvakrát.“

„Vy byste radši měl být v té první skupině,“ podotkl Mantiet. „Kdyby vás tu chytili...“

„Kdyby tu chytili kohokoliv z nás, tak jsme mrtví.“ Místnost kamsi odplouvala. Snažil jsem se zhluboka nadechnout. „Není tu auto?“

„Nic.“

„Cesta je kousek odtud. Stopněte něco.“

Mantiet pokynul dvěma ze svých lidí. „Pospěšte si.“

„Žádné zabíjení,“ varoval jsem.

Čeledín si odplivl. „Třeba nebudou chtít zastavit.“

„Nezabíjet civilisty.“

Oba muži odběhli. Uběhlo příliš mnoho času. Konečně se z dálky ozvalo bzučení elektromobilu. Další čekání. Na konci příjezdové cesty se objevilo auto, nadskakovalo na hrbolech a zastavilo před domem. Potácivě jsem vstal.

Mantietův čeledín prudce otevřel dveře auta. Uvnitř se krčil vyděšený mladík s rukama nad hlavou.

Na zajatce jsem nepomyslel. Budeme ho tady muset někde zavřít. Ne, lidé Laury Triforthové by ho našli, a kdo ví, co by pak udělali. Moc složité. „Vezměte ho s sebou.“

Čeledín zavrčel: „Vy jste se zbláznil.“

Mantiet se na něj výhružně obořil: „Chovejte se k němu se stejnou úctou jako ke mně. S větší.“

„Ale -“

„Slyšel jste mě!“

Čeledín nevrle kývl. „Promiňte.“

Mantiet netrpělivě přešlápl. „Tak jedem.“

„Tolliver, Bezrel a já si vezmeme auto. Pošlete s námi jednoho ze svých lidí, kdyby se něco strhlo. Alexi může letět s vámi helikoptérou.“

„Neměl byste vy být -“

Tolliver nahlas odpověděl: „Rozkaz, pane.“

Přerušil tím Mantieta, který zrudl a řekl: „Dobře. Tak jedeme.“

Nasedli jsme do auta. Padl jsem na sedadlo a lapal po dechu z té námahy. Civilistovi jsem řekl: „Dejte ty ruce dolů. Nikdo vám neublíží.“

Mladý muž se třásl. „Prosím. Udělám všechno, co řeknete.“

„Stačí mlčet. Možná dostanete i auto zpátky.“

Na okraji města byly ulice většinou prázdné. Bylo tu vidět jen málo škod. Helikoptéra kroužila nad námi. I přes to napětí jsem usnul. Když jsem se vzbudil, bylo mi takové vedro, že jsem se chtěl vysoukat ze saka, ale brzo jsem to vzdal a jen lapal po dechu.

Zajeli jsme na parkoviště u kosmodromu; vypadalo opuštěně... nebylo divu; na stanici už teď nikdo nelátal. „Zkontrolujte budovu.“

Tolliver vystoupil a vykročil k ní s jedním z Mantietových lidí. Položil jsem ruku na pistoli a nespouštěl oči z vyděšeného civilisty, dokud se nevrátili. „Zamčeno, pane.“

Stáli jsme v hloučku na parkovišti a napínali uši, zda se už neozve zvuk Harmonovy helikoptéry. S bušícím srdcem jsem se opíral o auto. Předtím jsem potřeboval Alexiho i Tollivera, aby mi pomohli vstát.

Konečně se helikoptéra objevila. Když dosedala, poklepal jsem civilistovi na rameno. „Jeďte do centra. Nezastavujte nikde tady poblíž.“ Vrhl se do auta a spěšně vyrazil ke svobodě.

Ještě než se listy rotoru zastavily, vyskočil Harmon Branstead, došel ke mně, a zarazil se. „Pro Boha všemohoucího, Seaforte, co se vám stalo?“

„Není mi dobře.“

„Vždyť vy -“ Nedořekl. „Co chcete, abychom udělali?“

„Koho jste přivezl?“ Jeden po druhém vystoupilo šest mužů s laserovými puškami v pohotovosti. Za nimi pomaleji následoval ještě jeden.

„Vy?“ Neskrýval jsem své ohromení.

„Já. Konec konců, je to moje heli.“ V přísné tváři starého Zacka Hopewella se neobjevil ani náznak vřelosti. Pomalu ke mně došel, vzal mě za ramena. Pohlédl mi dlouze do tváře. „Bůh Pán vás zachovej, jak dlouho už jste v tomhle stavu?“

Zamrkal jsem, abych zahnal slzy. „Triforthová - něco provedla. S mými léky.“

Obrátil se k Harmonovi. „Odvezte ho k doktorovi. Hned.“

„Ne.“ Rozkašlal jsem se. Všechno se rozplývalo v mlze a já jsem bezmocně visel na Hopewellovi. Konečně jsem popadl dech. „Nesmějí mě vidět. A nikoho z nás, dokud je u moci Laura Triforthová.“

Jako bych nic neřekl. „Harmone, pomozte mu do heli. Fredericku, volejte doktora Averyho. Ať na nás čeká v mém domě.“

Lapal jsem po dechu. „Nejdřív Triforthovou! Převzít rezidenci.“

Hopewell mě nesmlouvavě okřikl: „To rozhodneme my.“ Za chvilku jsme už byli ve vzduchu. Opíral jsem se Aleximu o rameno a uvažoval, kam asi dali Annie.

Mantiet řekl: „Děláte chybu, Zacku. Bez něj nejsme nic.“

„Podívejte se na něj. Musíme ho dostat k Averymu.“

„Najděte Triforthovou. Ztrácíte -“ Rozkašlal jsem se. Někdy později jsem se vzbudil z lehkého neklidného spánku. Alexi měl rameno mokré mým potem. Dveře helikoptéry se otevřely.

„Pomozte mu dovnitř.“

Odstrčil jsem jejich ruce. „Můžu jít.“ Svým způsobem to byla pravda. Než jsem došel ke vchodu do domu, což nebylo ani dvacet metrů, ještě rád jsem přijal nabízené ruce.

Doktor Avery mi ještě cestou natáhl na hlavu novou inhalační masku. Uvnitř mi pomohl svléknout košili. Poslouchal. „Kristepane. Lehněte si, chlapče.“

„Musíme...“

„Dejte mým lékům šanci.“

Poslechl jsem. Avery si prohlédl mou předchozí bombu, přičichl k jejímu ústí. „To není ono. Bůh Pán ví, jakou směs použila.“

Starý Zack Hopewell pozvedl obočí. „Co udělala?“

„Myslel jsem, že jsem v životě viděl už všecko. Laura je fanatik, to není nic nového. Ale tohle...“ Zavrtěl hlavou. „Nejspíš antikary. A bakterie.“

„Vysvětlete,“ žádal jsem nejasně přes masku.

„Antikarcinomály jsou standardní léky na rakovinu, používají se už přes sto let. Ale nesmějí se užít s transplantáty. Tečka.“

„Odlučuje se mi plíce?“

„To jsme možná zastihli včas. Ten zápal plic je horší. Naládoval jsem vás léky. Ležte klidně.“ K ostatním dodal: „Já nedokážu uvěřit, že udělala něco takového.“

„Já ano,“ odpověděl tvrdým tónem Harmon. „Zacku, tohle je poslední kapka. Musíme jednat.“

„Čím jménem?“

Frederick Mantiet si odkašlal. „Jeho.“

„Nesmysl,“ odsekl Hopewell.

„Zacku, já jsem změnil strany. Nejsem s Laurou. Ani s vámi. Jsem s ním.“

Zasmál jsem se. Možná za to mohly ty léky. „Dvoučlenná strana.“ Dlouho bylo ticho.

„Tříčlenná.“ Všichni se podívali na Harmona. Zrudl. „Město je vybombardované. Před pár lety tady ryby rozprášily virus. Laura představuje sjednocující sílu, uznávanou sílu. Druhá taková síla je námořnictvo. Chcete vyhlásit třetí? Jakým právem? Máme riskovat občanskou válku, když máme nad hlavou ryby?“

Zhluboka jsem dýchal. Ta nová bomba zřejmě pomohla.

Z Hopewella přímo vyzařoval nesouhlas. „To si probereme soukromě, Harmone.“

Dveře se otevřely. Annie se ke mně vrhla. „Už nikdy mě nenech samotnou!“

Za ní nakoukl dovnitř Tolliver. „Je živý?“

Zavrčel jsem. „Ano.“

Dr. Avery mi obnažil paži. Ucítil jsem mírné bodnutí.

„Není divu. Jste moc umíněný, než abyste jen tak...“

Zavrtěl hlavou. „Praporčík Tolliver se hlásí do služby, pane.“

„Vezměte Annie a Alexiho. A toho, jak se jmenuje, Bezrela.“ Těžko se mi soustřeďovalo. „Opatřete jim slušné jídlo. A koupel...“

Usnul jsem.

+ + + + +

Prudce jsem se probral. „Kolik je hodin?“

Tolliver napůl vyletěl ze židle. „Kristepane, tohle mi nedělejte! Vždyť to je jako návštěva ze záhrobí.“

„Nerouhejte se.“ Inhalační maska zdusila můj hlas.

„Jsou čtyři ráno.“

Byl jsem v posteli. Světlo bylo ztlumené. „Co tady děláte?“

„Někdo na vás musel dohlížet. Všichni ostatní spí.“

„Jsme u Hopewella?“

„Ano, pane. Dr. Avery vám dal sedativa pro vaše vlastní dobro.“

S nadějí jsem řekl: „Je mi líp.“

„Nevypadáte na to.“ Tolliver se protáhl. „Potřebujete něco?“

„Řekněte mi, jaká je situace.“

„V poslední době nic nového. Včera večer se lidé Laury Triforthové rojili po Ústředním městě jako vyplašené včely.“

„Co dělá Hopewell?“

„Spí.“ Tolliver ztlumil světlo. „A vy budete za chvilku taky.“

Od té chvíle odmítal odpovídat na jakoukoli mou otázku. Konečně jsem usnul a měl jsem příjemný sen o tom, jak ho posílám před vojenský soud.

Ráno jsem bez ohledu na Tolliverovy námitky vstal z postele a šel hledat koupelnu. Když jsem se tam dostal, musel jsem si sednout a lapal jsem po dechu. Vstávat byla chyba.

Když jsem se dopotácel zpátky, čekala na mě snídaně a výbor v plném složení. Rozhlédl jsem se po vážných tvářích. Frederick Mantiet. Zack Hopewell a jeho manželka; Harmon a Sarah Bransteadovi. Dr. Avery. Tolliver a Alexi. Dokonce i chudák

Bezrel, který se mužně snažil nedat na sobě znát, že je toho na něj moc.

Donutil jsem se sednout si jako by nic, místo abych padl na postel. „Tohle vypadá slavnostně," podotkl jsem. Nikdo nepromluvil. Zeptal jsem se tedy: „Hodláte mě vydat?"

Mantiet se ušklíbl. „Ne, něco horšího. Chceme, abyste nás vedl." Zvednutou rukou mě zarazil. „Samozřejmě ve formální funkci."

„A to má znamenat co?"

„Půjčte nám své jméno." Frederick gestem ukázal na celou skupinu. „Když udeříme nečekaně, můžeme snad Lauru porazit. Chceme to udělat ve jménu legitimní vlády. Snad to omezí krveprolévání."

„A pak?"

„Nezávislost, jako předtím. Změní se morálka vlády. My nebudeme -"

„Ne mým jménem," zarazil jsem ho trpce. „Ale proč se vůbec ptáte? Kdo bude vědět, z jakého pověření jednáte, když já budu nemocný v posteli?"

„Já to budu vědět," řekl Zack Hopewell, a znělo to, jako když o sebe křísnou dva křemeny. „Nezaložím vládu na lži."

„No, v tom případě je mi líto, ale ne."

Frederick se rozhlédl po svých společnících. „Já jsem vám to říkal."

Harmon se zeptal: „Nicku, co uděláte, když porazíme Lauru sami?"

„Co udělám? To nevím. Ale revoluce není řešení. Je to urážka Boha Pána. A mou povinností je tomu zabránit." Zarazil jsem se a dýchal. „Když uspějete, budete zatraceni, a každá duše na vaší planetě se bude svíjet v pekle. Já jsem sám sebe už zatratil, a vím teď, že nic v celém vesmíru za to nestojí." Uvědomil jsem si, že mluvím skrze slzy.

Mantiet opatrně začal: „Předpokládejme, že vás požádáme, abyste znovu ustavil vládu. Někteří z nás potřebují ujištění, že jejich minulé činy nebudou považovány za velezradu. Všichni jsme něco věděli o podzemním hnutí."

Bez ohledu na následky jsem odhodil inhalační masku. „Vy chcete vyjednávat o závazcích k Bohu Pánu? Velezrada je velezrada! Nechtějte na mně, abych promíjel -“

Tolliver mi skočil do řeči: „Pane, nevidíte, že se snaží podvolit -“

Prudce jsem se k němu otočil, nehty zaťaté do pokrývky. „Co si to dovolujete! Jakou máte hodnost?“

„Jen jsem -“

„Odpovězte!“

„Praporčík, pane.“

Snažil jsem se vstát. „A dělají praporčíci politiku? Hádají se se svými kapitány?“ Srdce mi bušilo. „Ven!“

„Omlouvám se, jestli -“

„Okamžitě!“ Čekal jsem, až se dveře zavřou, a pak teprve jsem si roztřeseně sedl. „Kde je moje žena?“

„V noci měla panický záchvat. Je pod sedativy,“ odpověděl Avery.

„Kriste Pane.“ Když to byla prosba, nebylo to snad rouhání. Na chvilku jsem zavřel oči. Pak jsem se vrátil k naléhavým praktickým otázkám. „To, že jste věděli o jejich plánech, samo o sobě zrada není. Ale žádné dohadování; to je pro politiky. Pro mě je to téma uzavřené.“

Znova ticho. Zack Hopewell se obrátil k ostatním: „Já jsem vám to říkal.“

„Nechte toho! Když jste všichni věděli, co řeknu, tak proč mě nenecháte být?“

„Dal jste nám jen málo na vybranou, chlapče. Podrobit se Lauře, následovat vás do Pán sám ví jaké hanby, nebo jednat sami bez jakéhokoli náznaku pravomoci.“

Čekal jsem. Rukou jsem nenápadně sáhl po inhalační masce a nasadil si ji. Bože Pane, jak strašně mě bolelo na prsou.

Harmon řekl: „Povězte mu, k čemu jsme se rozhodli, Zacku.“

„On to ví.“ Zack Hopewell si sedl vedle mě. „Tak co teď, kapitáne?“ Klidnýma modrýma očima se zadíval do mých. „Povoláváme vás.“

Polkl jsem. Včera jsem byl vězeň, a dnes... „Má Triforthová armádu?“

„Pokud já vím, asi padesát lidí. Mnohem víc než my. Ještě další pro ni něco vyřizovali ve městě. Ustavila vládní radu; zabrali veřejné sklady potravin a převzali distribuci jídla. Jsou s ní Volksteader a Palabee.“

Harmon dodal: „Jsou dobře vyzbrojení. Našli toho víc než dost ve zbrojnicích, které tu nechali vaši lidé.“

Řekl jsem: „Naše nejlepší šance by byl přímý útok na guvernérskou rezidenci. Když ji zajmeme, mohla by se revoluce zhroutit.“ Opatrně jsem se posadil a sáhl po šatech.

Sarah Bransteadová se zvedla. „Co to děláte? Kam chcete jít? Potřebujete klid a léky.“

„Do rezidence.“

Dr. Avery zavrtěl hlavou. „Z té postele se ani nehnete. Přinejmenším jestli chcete žít.“ Ignoroval jsem ho. Jak bych mohl poslat tyhle lidi, aby dělali mou práci za mě? Avery vybuchl: „Zatraceně, ty léky zrovna začaly zabírat! Podívejte se na sebe; vsadím se, že za poslední půlhodinu vám teplota stoupla nejméně o tři stupně!“

Frederick dodal: „V každém případě nejsme tak dobře vyzbrojení, a nehodláme riskovat váš život.“

Vzpomněl jsem si na Annie a na tu pohrdlivou větu, kterou o ní Triforthová řekla. „Jedu do guvernérské rezidence, i kdyby mě tam měl odvézt jen Bezrel. Pojďte se mnou, jestli chcete, nebo zůstaňte tady.“ Bez ohledu na přítomnost žen jsem na sebe naházel šaty. Úplně mě to vyčerpalo.

Hopewell řekl: „Nechte ho, Fredericku. Je to jeho život. Když o něj chce přijít...“ Na okamžik jsem zase viděl otce. „Vezmeme obě heli, kapitáne. Bude tam dost místa pro nás všechny.“

Alexi si odkašlal. „Můžu s vámi, pane Seaforte?“

Nedostávalo se mi dechu, a tak jsem jen kývnul. Nabídl mi pomoc. Když mě vedl ven do malé helikoptéry, přidal se k nám Tolliver.

Ostatní se shromáždili kolem nás. Pokoušel jsem se přemýšlet. Má padesát dobře vyzbrojených mužů... Odstartovali jsme. Kdyby jen byla vláda své arzenály zničila, nebo je aspoň bezpečně uzamkla...

Zvedl jsem masku. „Změna plánu.“

Harmon se ke mně otočil. „Co je -“

„Leťte na kosmodrom.“

„Ale proč -“

„Všechny ty zásoby pro Venturu...“

Rozzářil se. „Pro Boha! Lehké dělo, řízené granáty, raketomety...“

Laura Triforthová si na ně nejspíš vzpomněla také. Koneckonců, to ona mi o nich řekla. Na druhou stranu měla zatím jen pár dní, a musela toho zorganizovat hodně. „Mohou být pryč.“

„Nebo hlídané.“

O několik minut později přistály helikoptéry před kosmodromem. Tolliver se chvíli radil s Mantietem, pak vzal dva muže, obešel terminál a vyrazil na plochu.

Za pár minut byli zpátky. „Stráže. Viděl jsem jich pět.“

„Dokážete je vyřídit?“

„Máme tucet lidí, když nepočítám vás. Kdybychom dokázali nějak odvést jejich pozornost...“

Snažil jsem se přemýšlet. Odvést pozornost. Něco bych mohl zvládnout. „Zacku, hlídejte svou helikoptéru. Tollivere, vy vezměte všechny ostatní a obejděte to tady po okraji plochy. Já budu pilotovat tenhle stroj.“

„Co uděláte, pane?“

Zamračil jsem se nad tou pošetilou otázkou. „Přistanu, co jiného. Promluvím s nimi.“

První se ozval Zack Hopewell. „Zabijí vás.“

„Možná.“ Mluvil jsem co nejméně. Ten let mě vyčerpal víc, než jsem čekal. Tvrdý uzel v mé hrudi se odmítal uvolnit. „Jděte.“

Tolliver se na mě podíval, ale jestli chtěl něco říct, rozmyslel si to. „Rozkaz, pane. Potřebuji asi dvacet minut na to obejít stráže.“ Zasalutoval.

Bezrel polkl. „Můžu jít s nimi? Umím dobře střílet. Cvičil jsem to.“

Začal jsem se smát, ale místo toho jsem se rozkašlal. Konečně jsem mohl promluvit. „Když jste byl plavčíkem?“

„Ne, pane. Když mě povýšili na praporčíka. Na Admiralitě. Dovolte mi taky pomáhat.“ Polkl, protože si dobře uvědomoval, jaký přečin je odporovat kapitánovi. „Já vím, že jsem zatím k ničemu nebyl.“

„Slíbil jsem, že budete v bezpečí.“

„Ano, pane. Ale mám sedět za větrem, když vy budete bojovat? Jsem praporčík. Přísahal jsem jako všichni ostatní.“

Okénkem jsem řekl: „Bezrele, počkejte u heli -“ Nezvladatelně jsem se rozkašlal. Když jsem přestal, kalhoty jsem měl vlhké a stálo mě veškerou sílu vůle ovládnout své ruce, aby se nechvěly. Podíval jsem se na chlapce a řekl unaveně: „Dejte panu Bezrelovi zbraň. Praporčíku, jděte s ostatními muži.“

Povyrostl o deset centimetrů. „Rozkaz, pane.“ Pohled, který na mě vrhl, byl nesnesitelný.

Hopewell čekal vedle mého okénka se zbraní v ruce. „Dám vám pozor na čas.“

„Díky.“ Doufal jsem, že nevidí tu skvrnu na mých kalhotách. Dýchal jsem tak hluboce, jak jsem dokázal, a snažil se okysličit. Hruď mě při každém nádechu pálila. Zavřel jsem oči.

Vzbudil mě hlas: „Je to půl hodiny.“

Nastartoval jsem.

Hopewell vstrčil ruku do okénka a sevřel mou. „Jděte v milosti Boží.“

„Vy také.“ Pokynul jsem mu, aby odstoupil, a zvedl jsem stroj.

Buď jeho požehnání nebo ten odpočinek mě povzbudily; svět už se nekolébal. Zůstal jsem nízko a zamířil k silnici, abych mohl vystoupat. Nabral jsem výšku a pak zamířil zpátky dolů, k ploše. Hromady zásob pokryté nepromokavými plachtami ležely na konci plochy tak, jak jsem je tam viděl před pár týdny.

Obkroužil jsem dráhu, kde dřív přistávaly raketoplány, a pak zamířil ke strážím, které mě sledovaly s připravenými zbraněmi. Naklonil jsem helikoptéru tak, aby bylo vidět, že jsem sám.

Přistál jsem asi deset metrů od nejbližší hromady nákladu. Dva muži vykročili vpřed, laserové pušky namířené na mou

hlavu. Jak se blížili, několikrát jsem se zhluboka nadechl a stáhl si masku.

Zavolal jsem: „Jsem kapitán Seafort. Měl mě tady čekat raketoplán.“ Silou vůle jsem se snažil potlačit záchvat kašle.

„Raketoplán? Zbláznil jste se?“

„Poslední raketoplán na stanici. Řekli mi, abych sem na něj přiletěl.“

Chvíli na mě nevěřícně zírali, pak se jeden zachechtal: „No, to jste si měl pospíšit. Ten odletěl před čtyřmi -“

Zabzučení výboje; otočil se právě včas, aby viděl jednoho ze svých druhů padnout. Prudce se obrátil zpátky a zamířil na mě. „Ty par-“

Střelil jsem ho do prsou. Další strážný se reflexivně přikrčil a vypálil. Jeho rána zasáhla dveře helikoptéry.

Na rameno mi skanuly žhavé kapičky kovu. Křečovitě jsem sebou škubl. Zamířil znovu. Nedokázal jsem se obrátit dost rychle, abych -

S výkřikem padl. Na dráhu vytékala krev z místa, kde bývala jeho noha.

Další výboj rozškvařil dráhu těsně přede mnou. Sáhl jsem po ovládání, v duchu jsem popoháněl vrtule, aby se rozběhly rychleji. Odnesla to elektronika? Další nepravidelná palba. O celé věky později jsem se vznesl. Škubl jsem pákou a přidal plyn.

Vznášel jsem se nad plochou a s námahou se snažil dýchat. Zatápal jsem po inhalační masce, ale spadla mi na podlahu.

Shora jsem se díval, jak zbývající strážci padli. S posledním zbytečkem vědomí jsem s helikoptérou přistál poblíž hromady zásob. Podařilo se mi ještě všechno povypínat, než jsem omdlel.

O několik minut později jsem se probral sám. Oči jsem měl vytřeštěné, jak jsem se snažil dýchat. Zoufale jsem zatápal po masce, našel jsem ji.

Moc nepomáhala. Snažil jsem se nehýbat, hruď se mi těžce vzdouvala, a díval jsem se na zbytek naší skupiny, který sem běžel přes plochu.

Tolliver na mě pohlédl a zaklel. Vrhl se ke dveřím, sáhl po interkomu. „Hopewelle, ozvěte se.“

Za chvilku se ozvala odpověď: „Připraven.“

„Poleťte sem, rychle.“ Tolliver nečekal na další. Vrhl se zpátky k hromadám zásob a začal z nich strhávat plachty. Pokynem přivolal své lidi. „Vemte tohle!“ Pobíhal od hromady k hromadě, dokud nenašel to, co chtěl.

Hopewellova helikoptéra přistála vedle mé; muži házeli dovnitř zbraně v horečném spěchu. Jen pár vteřin nato naskákali dovnitř sami. Tolliver mě odstrčil z místa pilota; tentokrát jsem neprotestoval. Bezrel se vmáčkl vedle mě.

Vznesli jsme se. Tolliver podrážděně podotkl: „Musíme sebou hodit, jestli to má ještě vidět.“

„Vydržím.“ Spíš jsem to zaskřehotal než řekl. Obrátil jsem se napravo. Bezrelovi stékala po tváři slza. Podíval se na mě a zašeptal: „Nedokázal jsem to.“

„Co?“

„Zabít člověka.“ Jeho ramena se třásla.

Kývl jsem. Pro mě to byl denní chleba.

+ + + + +

V Mantietově malé helikoptéře letěl Tolliver, já, Bezrel, Mantiet a jeden z jeho dělníků. Zbytek se naskládal k Hopewellovi. Tolliver se ke mně naklonil. „Můžete mluvit?“

„Ano.“ Po jednom slově.

„Co uděláme, až doletíme k rezidenci?“

„Přistaneme.“ Zemřeme.

„Kde?“

„Trávník.“ Tam nebo jinde, to je jedno.

Podíval se na mě, jako by přemýšlel, jestli to myslím vážně. „A pak?“

„Dovnitř.“

„Kapitáne, soustřeďte se. Co chcete dělat? Mám zorganizovat útok?“

„Přistát.“ Bojoval jsem o dech. „Pomozte mi... na nohy.“ Pokud to ještě bude možné. „Půjdu dovnitř. Když budou...“ Přerušil mě záchvat kašle. „Když budou... klást odpor... rozstřílejte rezidenci.“

„Nemůžete jen tak vejít dovnitř.“

„Jsem vláda.“ A až padnu, žádná vláda už nebude. Možná bych měl jmenovat Alexiho svým nástupcem. Zasmál jsem se: vláda s amnézií.

Na tom nezáleželo; stejně jsme s velkou pravděpodobností letěli vstříc své smrti. Jestli se třeba jen jednomu strážci podařilo odvysílat během našeho útoku zprávu...

„Vezměte s sebou naše lidi,“ naléhal Tolliver. Hopewell je bude potřebovat pro ten boj, který nastane po mé smrti. Ne, ono to bude jedno; stejně jsme nebyli tak silní, abychom mohli zvítězit. Bylo to všechno hrozně zmatené. „Dobře.“

Letěli jsme nad centrem a mířili k jihozápadnímu okraji města. Kdyby byla bývala guvernérská rezidence poblíž vládních budov, byl by guvernér Saskrit mrtvý a v kolonii by platilo stanné právo.

Jestli nebudu schopen jít... jak se dostanu dovnitř? Nemůžu lézt po čtyřech, měl bych po respektu...

Uhodil jsem se dlaní do stehna, abych rozehnal houstnoucí mlhu kolem sebe. Do rezidence dojdu. Nepotřebuji už na nic šetřit síly.

Přeletěli jsme centrum. „Leťte nízko.“ Myslel jsem, že jsem to řekl nahlas, ale musel jsem to opakovat, než mě Tolliver uslyšel. Klesl níž a zavolal druhou helikoptéru, aby ho následovala.

„Mantiete.“

„Ano?“

„Máte tu... nějaký... megafon?“

Uvažoval: „Víte, že mám? V přihrádce pod sedadlem.“

„Potřebuju ho.“

„Dobře.“ Pokynul čeledínovi. S mnohým klením a bručením se oběma mužům podařilo vmáčknout se na podlahu, zatímco Mantiet se hrabal v přihrádce. Po chvilce mi podal malý bateriový zesilovač. „Rezidence je přímo před námi.“

„Přistaňte... rychle. Moje dveře... k rezidenci.“

„Rozkaz, pane.“

„Bezrele, hned... vyskočíte. Zvednete mě.“

„Rozkaz, pane.“ Chlapci se chvěl hlas vzrušením.

Vzadu si Mantiet a jeho voják kontrolovali laserové pušky.

„Kdo má... raketomety?“

„Harmon.“

Kývl jsem, protože na mluvení jsem už byl příliš vyčerpaný.

Tolliver spustil helikoptéru, jako by padal kámen, a otočil ji přitom tak, aby moje dveře mířily k rezidenci. U vchodu stáli dva strážci a zírali na nás, po zbraních ale nesáhli. Bezrel vyskočil ven, ale Tolliver už obíhal heli a odstrčil ho. Vytáhl mě ze sedadla, postavil na nohy a přidržel mě za paži, než jsem získal rovnováhu.

Setřásl jsem ho. V té chvíli asi deset metrů od nás přistála větší helikoptéra. Když stráže uslyšely její motor, chopily se zbraní.

Vyrazil jsem vpřed a krákoral přitom do megafonu: „Jsem Seafort!“ Ta zatracená věc nebyla zapnutá. Chvilku jsem hledal tlačítko. „Jsem kapitán Seafort, velitel!“ Můj hlas zněl - nikdy jsem nic takového neslyšel. „Kde je Triforthová? Potřebuju ji.“

„Cože jste?“ Strážný zaváhal, zřejmě vyvedený z míry.

„Sežeňte Lauru Triforthovou, vy pitomče.“ Udělal jsem dva kroky a zapotácel se. Bezrel mi nabídl rameno. Křečovitě jsem ho sevřel; hruď se mi Vzdouvala. Zvedl jsem megafon. „Je tady Triforthová? Počkám... uvnitř.“

Kývl jsem na Hopewella a Bransteada v druhé helikoptéře v naději, že známé tváře plantážníků mi pomohou.

Bouchly dveře helikoptéry. Zack Hopewell a Tolliver se ke mně rozběhli. Harmon se z helikoptéry rozkřikl na strážce: „Nestůjte tam a nekoukejte! Pomozte mu! Nevidíte, že je zraněný?“

Strážci nám zastoupili dveře. Jeden namířil zbraň. „Zůstaňte na místě. Musíme zavolat paní Triforthovou.“ Hopewell se neochotně zastavil.

„Nesmysl!“ Postrčil jsem Bezrela dopředu a ztěžka se mu opřel o rameno. Došel jsem k prvnímu kamennému schodu. „Kde je Triforthová, vy idiote?“

„Trhněte si nohou.“ Jeho puška se obrátila proti mně.

Dveře a strážci zmizeli v strašlivém záblesku. Rázová vlna nás srazila k zemi. Bezrel se vrhl přese mne, když se na nás začaly sypat trosky.

Zadupaly nohy. Někdo vykřikoval rozkazy. Kolem nás proběhlo několik mužů, vyskočilo na rozbité schody a vběhlo vyraženými dveřmi dovnitř. Bzučely pušky; něco se rozbíjelo a tříštilo. Omámený a napůl hluchý jsem se snažil posadit. Něco mi leželo na prsou; nemohl jsem dýchat. Zalykal jsem se. Měl jsem plná ústa něčeho slaného; vyplivl jsem to. Zasípal jsem: „Zvedněte mě!“

Neměl jsem ani tolik síly, abych spolupracoval; Bezrel mě tahal, dokud jsem si nesedl. Pak se mě s námahou snažil postavit. Zack Hopewell mě uchopil za paži a zvedl mě. „Už nemáte čas, synku. Na kliniku.“

„Až dostaneme... Triforthovou.“

„Sebevražda je smrtelný hřích.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Triforthovou.“ Sípavě jsem se nadechl.

Z rezidence vyběhl Frederick Mantiet. „Dvanáct lidí. Půlka se vzdala. Druhá půlka neměla šanci. Ostatní její síly jsou někde jinde. Jak je Seafortovi?“

„Umírá,“ řekl Hopewell.

„Tak zlé... to není.“ Padesát lidí... tři jsme dostali v té spediční firmě; dalších pět na letišti, dvanáct tady... kolik je to dohromady? Nedokázal jsem myslet.

Hopewell a Mantiet mě odnesli ke vchodu a postavili mě. Frederick řekl: „Máme rezidenci. Můžeme vyhlásit vládu.“

Jak je možné, že to nechápou? „Triforthovou.“

„Můžeme -“

Popadl jsem ho za paži. „Triforthová. Odvolejte lidi.“

„Ale-“

„Hned!“ Chtěl jsem zařvat, ale nestačil mi na to dech.

Hopewell vážně řekl: „Svěřili jsme mu velení. Není čas na hádky.“

„Ale - dobře.“ Mantiet se rozběhl zpátky do rezidence.

Za pár minut už jsme se všichni namačkali do velké helikoptéry. „Kam?“ Tolliver pilotoval.

„Zkuste... sklady.“

Vznesli jsme se. Za sebou jsme nechali pobořenou, prázdnou rezidenci.

Harmon zvýšil hlas tak, aby ho bylo v hukotu motoru slyšet. „Je to jen necelé dva kilometry. Možná dokonce slyšela výbuch té naší rakety."

Pokrčil jsem rameny. Nezáleželo na tom. Teď už jsme se museli bít na život a na smrt. „Někdo... mi dejte košili."

„Cože?"

„Bílou. Na pásky."

„Kristepane, no jistě." Harmon si rychle rozepínal knoflíky. Za chvilku už trhal svou košili na proužky. „Všichni si jeden uvažte na paži."

Ztěžka jsem vyrážel: „Střelte každého... kdo ji nemá." Víc jsem toho ze sebe nevypravil.

„Hele!" Tolliver uhodil do přístrojové desky. U skladiště parkovaly dvě námořní helikoptéry.

„Dolů." Mantiet byl napjatý jako struna.

„Držte se." Tolliver se prudce snesl dolů; zvedl se mi žaludek. Zeptal se: „Nemáme ty jejich heli zlikvidovat?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Můžeme... potřebovat."

Dosedli jsme se žuchnutím na zem a nadskočili jsme. Tolliver hulákal: „Pardon. Honem ven! Rozdělte se do dvou skupin. Já a Frederick!"

Za chvilku byli pryč. Zůstal jsem sám a skoro jsem nevěděl, co se děje. Seděl jsem a soustřeďoval se na dýchání. Myšlenky se mi zatoulaly k Annie, opuštěné a pod sedativy. K Jerenci Bransteadovi, ztracenému v beznadějných radostech své drogy. K Lauře Triforthové a jejím lidem tam vevnitř - pokud tam skutečně byla. Výbuchy granátů. Boj začal. Neměli jsme vyřadit z provozu ty druhé helikoptéry? Kdyby Lauřini lidé unikli...

Zaklel jsem. Přistáli jsme poblíž Lauřiných dvou vrtulníků. Kdyby rebelové prchali směrem ke mně, měli by své vlastní helikoptéry a naši navíc. Naše strana by byla bezmocná. Pomalu, namáhavě jsem se soukal na sedadlo pilota.

Další výbuchy. Díval jsem se, jestli neuvidím kouř z raketometu, ale žádný se neobjevil. Co se děje? Rozkašlal jsem

se, ale podařilo se mi zůstat při vědomí. Ta námaha mě ale vyčerpala.

Kroky. Nastartoval jsem, roztočil vrtuli. Dveře se otevřely. Obrátil jsem se. „Dostali jste ji?“

Laura Triforthová mě probodla pohledem. „Startuj, ty hajzle!“ Tvář měla špinavou, halenku roztrženou.

Vytřeštil jsem oči.

„Dělej, nebo střelím!“

„Dobře.“ Škubl jsem pákou. Vznesli jsme se přímo vzhůru. Silou vůle jsem se nutil zůstat naživu.

Zadýchaně se zasmála. „Měla jsem tě zabít hned.“

„Ano.“

„No, ale moc času ti už stejně nezbývá.“

„Co jste... mi to dala?“ Stále jsme stoupali.

„Přerušila jsem působení antirejekčních léků. Odvez mě do rezidence!“ Pistolí mi mířila na prsa.

„Proč... takhle?“ Šest set metrů.

„Bylo by to krásně dramatické. Ale vlastně ještě může být. Přiřítím se s tebou do nemocnice, ale bude už pozdě. Hrdinný kapitán, poslední ze starého řádu...“ Devět set metrů.

„Proč jste... prostě nestřelila?“

„Aby mi kladli za vinu tvou smrt? Tenhle balvan na krku tahat nemusím. K rezidenci! Co to děláš?“

„Výšku.“

„Neletíme do Ventury, pitomče.“ Patnáct set metrů. Neodpověděl jsem. Zamířila mi pistolí na žaludek. „Na druhou stranu můžu střelit a nechat tě zmizet. Nech už sakra toho stoupání a leť k rezidenci.“

„Ano.“ V duchu jsem si to zkoušel. Bude to muset být jeden plynulý pohyb. Druhou šanci už mít nebudu. Ne po pistoli; tolik síly jsem neměl. „Proč... rezidenci?“

„Jsou tam moji lidé. Máš dvě vte-“

Naklonil jsem letoun tak, abych se sám svezl blíž k palubní desce. Pomohlo to. Levou rukou jsem sklouzl ke klíči. Otočil jsem jím a vytáhl ho. Motor se zastavil. Vystrčil jsem ruku z okna.

Kdyby motor vypadl při zapnutém zapalování, točily by se vrtule automaticky dál. Námořní konstruktéři ale předpokládali, že pilot ví, co dělá; jakmile se klíč odstranil, směrovky se zamkly a vrtule se zastavila.

Padali jsme strašnou rychlostí.

„Zabiju tě!“

„Ano.“

„Dej sem ten klíč!“

Zavrtěl jsem hlavou. „Střílejte.“

„Umřeš taky!“

Kývl jsem. Tisíc metrů. Při pádu jsme se točili.

„Pro Krista, nastartuj to!“

„Zahoďte... pistoli.“

„To se dřív sejdeme v pekle!“

V tom má pravdu. Sejdeme se tam. Šest set metrů. Slunce se bláznivě točilo.

„Seaforte!“ V jejím hlase se poprvé ozval strach.

Snažil jsem se mluvit, zalkl jsem se. Zasípal jsem: „Pistoli.“

„Zabijeme se!“

„Pistoli!“ Čtyři sta padesát metrů. Svět se točil.

Se zuřivým výkřikem hodila pistolí po mně. „Pro Krista, ten klíč!“

Vtáhl jsem ruku dovnitř a zapátral po desce. Točila se mi hlava, takže jsem zavřel oči a tápal po startéru.

„Honem!“

Byl tam. Škubl jsem jím doprava. Otevřel jsem oči. Tři sta. Zapnout ovladače.

Nic. Vypnout, znovu zapnout. Motor se zakašláním naskočil. Sto padesát. Točil se svět kolem, nebo já? Už jsem nevěděl.

„Vyrovnej to!“ ječela. Rukama se pevně opírala o palubní desku.

Kašlal jsem celou věčnost, polykal slané sliny, snažil jsem se dostat letoun pod kontrolu. Stoupal jsem přímo vzhůru; neměli bychom být daleko od skladišť. Byla... támhle. Zamířil jsem k severu. Laura se vedle mě křečovitě držela palubní desky a byla úplně bílá. S žuchnutím jsme dosedli u skladiště.

V oblaku prachu se ozvalo zavrčení šelmy. Dlouhé prsty Laury Triforthové se sevřely kolem mého krku. Třásla mnou jako hadrovým panákem.

Svět zmizel v rudé mlze. Jak jsem sebou házel, zahlédl jsem, jak se k nám ženou Mantiet a Tolliver. Moje ruka se ztěžka vysoukala k Lauřině a pak zase padla zpátky. Čekal jsem na konec.

Triforthová náhle prudce otevřela dveře a vyskočila. Lapal jsem po dechu, zatímco Tolliver ji honil. Mantiet se zadýchaně opřel o helikoptéru. „Na naší straně pět mrtvých. Vaši námořníci jsou živí. Zack taky.“ Díky Bohu Pánu.

Tolliver podrazil Triforthové nohy a padl na ni. Chytil ji za vlasy a zvedl jí hlavu ze země. Jeho pěst udeřila.

Bylo po všem.

Seděl jsem tam vyčerpaný, páchnoucí, bezmocně jsem se třásl a bojoval o dech. „Centrála.“

„Cože?“

„Vysílačky. Spojení. Kde?“

„Nevím,“ uvažoval Mantiet. „Triforthová ten první den vysílala z rezidence.“

„Zpátky.“

„Musíme vás dovézt na kliniku.“

„Potom.“

„Vy šílenče.“ V jeho hlase se ozvala až jakási úcta. „Seženu ostatní.“ Odběhl.

Za chvíli jsme už zase byli ve vzduchu, Tolliver pilotoval. Triforthová, otřesená a s pouty na rukou, seděla vzadu mezi Mantietem a Hopewellem.

„Zatkněte... Palabeeho a Volksteadera.“

„To je budeme muset nejdřív najít.“

Kývl jsem.

Po přistání mě odnesli do rezidence. Kromě hlavního vchodu toho moc poškozeného nebylo. Pár zdí bylo ožehnutých a jedna místnost... no, nebyl to pohled pro citlivky.

Guvernérovo vysílací centrum jsme našli v suterénu. Nechal jsem se posadit na otočnou židli u stolu. Branstead a Mantiet s nadávkami bojovali s ovládáním.

„Video.“

Vzhlédli. Mávl jsem směrem k videokameře.

Tolliver zavrčel: „Já to udělám, ale hezké to nebude.“ Nejdřív jsem měl za to, že myslí zaostření. Ne, mluvil o mně. Na mě musí být pohled. Otočil holokameru na mě a zapnul ji.

Harmon vzhlédl. „Máme spojení s orbitální stanicí. Ta to odvysílá na všech kanálech.“

„Stanice... je opuštěná.“

„Jejich čítač ale odpovídá. Řekněte kdy.“

Annie bude mít radost. Její Nicky v holopřenosu. Ponese se hrdě, až půjde nakupovat...

„Pane Seaforte?“

Pomalu jsem se probral. „Teď.“

Rozsvítilo se zelené světlo. Začal jsem mluvit.

Nevyšel žádný zvuk.

Ztěžka jsem se nadechl a znova řekl: „Mluví... kapitán Nicholas Seafort... velitel... sil Spojených národů.“ Snažil jsem se nekašlat. „Jménem... zákonné vlády... Spojených národů, tímto...“ Místnost zešedla. Lapal jsem po dechu. Zack Hopewell ze mě nespouštěl oči.“... vyhlašuji stanné právo... na celé Naději národů.“ Měl jsem málo času. Místnost pomalu, svůdně kroužila. Pevně jsem pokračoval do blížící se tmy: „Revoluční... velezrada byla... potlačena... Triforthová zatčena.

Tímto jmenuji... vojenským... guvernérem planety Naděje národů... Zacharyho... Hopewella, z plantáže Hopewell.“ Hledal jsem a našel jeho ohromený pohled. Musel jsem říct ještě něco. Pokusil jsem se o to a zarazil se. Zkusil jsem to znova. Zalapal jsem po dechu a mávl na Bransteada. Přenosová světla pohasla. Snažil jsem se nadechnout, ale nedařilo se mi to. „Tollivere!“ zajíkl jsem se.

Vrhl se přes místnost ke mně. Nekonečně dlouho jsem kašlal. Úleva se nedostavovala. Na bílou košili mi stekl silný proud jasně červené tekutiny. Zděšeně jsem se podíval dolů a pak zase nahoru na Tollivera. Místnost zrudla.

Popadl mě do náručí a rozběhl se k helikoptéře.

18

Na tváři jsem měl masku. Jasná světla, hlasy bez těl. „Ta plíce je ztracená, je tam sepse jako blázen. Honem ho připravte, za pět minut operujeme.“ Do paže se mi zabodla jehla. Temno.

+ + + + +

Polovědomí. Trápení. Světla, hlasy.

Bolest.

Nemohl jsem polykat; v krku jsem měl trubice. Nemohl jsem dýchat, ale něco dýchalo za mě. Spal jsem, vzbudil se, spal.

Bolest. Spánek.

Když jsem se vzbudil, ležel jsem na zádech. Slyšel jsem syčivý zvuk vzduchu. Vzduch, ticho, vzduch. Moje hruď se podle toho zvuku nafukovala, a to bolelo.

„Máte koňskou náturu, jinak už byste tu mezi námi nebyl.“ Zamžoural jsem a zaostřil na ten obličej, který přede mnou plul. Doktor Abood, z kliniky. Snažil jsem se mluvit, ale nevydal jsem ze sebe ani hlásek. Zděsilo mě to a pokusil jsem se vykřiknout. Ticho.

„Vytáhli jsme to, co vám zbylo z plíce, zašili jsme vás a napumpovali antibiotiky.“

Ukázal jsem si na ústa. Musel jsem užít pravou ruku; levou jsem měl samou kapačku.

„Tři dny jste byl na respirátoru. Potřebujete začít zase dýchat sám. Můžete to zkusit?“

Opatrně jsem se pokusil nadechnout. Hrudí mi projela ostrá bolest.

„Pracujte na tom; brzo vás už budeme muset odstavit. Jestli znova dostanete zápal plic, je konec.“ Pak rychle odešel. Snažil jsem se ho gestem přivolat zpátky, ale neměl jsem na to sílu. Prsty jsem zaryl do přikrývky.

„Jsem tady, pane, jestli něco potřebujete.“ Tolliver, uštvaný a neupravený. Jeho židle stála u postele. Byli jsme v malé místnůstce obklopeni měřiči, přístroji, monitory.

Kývl jsem a zase usnul.

Když jsem se vzbudil, Tolliver stál nade mnou. Moc si asi neodpočinul, ale aspoň se převlékl. Oči měl propadlé. „Dobrý večer, pane. Snažte se dýchat.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Prosím, pane. Doktor říkal, že je to naléhavé.“

Zachytil jsem rytmus stroje, snažil jsem se dýchat napřed. Hrůza.

„Znova.“

Kdo si myslí, že je? Praporčík, a říká mi, co mám dělat! Rukou jsem mu naznačil, aby odešel.

„Nerozumím, pane. Napište mi, co se mi snažíte říct.“ Přidržel mi u ruky notes.

Naškrábal jsem: „Jděte pryč.“

„Dýchejte sám, pane.“

Poklepal jsem vztekle na notes.

Ignoroval mě.

Bez sebe vzteky jsem se chytil čela postele a vytáhl se do sedu bez ohledu na zoufalou bolest. Popadl jsem ho za klopy saka, ale nemohl jsem mu ani vynadat. Vztekle jsem začal tahat za trubice, které se táhly kolem postele. Monitory začaly varovně pípat. Ať ho Bůh Pán zatratí do nejhlubšího pekla! Já ho zlomím! Já ho úplně zničím. Oba nás postavím mimo službu a vyzvu ho na - Dveře se rozlétly. Dovnitř vběhl doktor Abood. Tolliver stál nehnutě, tvář bez výrazu, a já jsem mu bušil do prsou. Obrátil jsem se k doktorovi. Zbavte mě toho člověka! Proč to nechápe? Otočil jsem se zase k Tolliverovi, který hleděl na mlčící respirátor.

Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, že dýchám.

+ + + + +

„Kde je Annie?“ Krk mě ještě bolel.

„Tady na klinice, pane. Alexi - pan Tamarov - ji šel navštívit. Je, ehm, snad v pořádku.“

Ta formulace se mi nelíbila. „Mluví s vámi?“

„Vlastně ne,“ odpověděl Tolliver. „Jako by snila. Je vzhůru, ale sní.“

Odvrátil jsem hlavu. Annie jsem pomoci nemohl. Jestli se uzdravím, nic mě nečeká. Život... zdálo se mi, že za tu námahu nestojí.

V přemítání mě rušila nekonečná řada návštěvníků. Byl mezi nimi Alexi, který na mě úzkostlivě hleděl a málo mluvil. Usnul jsem. Když jsem se vzbudil, byl pryč.

Frederick Mantiet mě přišel navštívit a povzbudit. Ačkoli se z nás stali spojenci, stále jsem byl v jeho přítomnosti ostražitý.

Nedlouho po jeho odchodu nahlédl dovnitř Zack Hopewell. Pokynul jsem mu k židli.

„Dnes ráno se vzdali poslední z Palabeeho lidí.“

Něco jsem zavrčel. Hopewell složil ruce do klína.

„Seaforte, já chci z toho ven. Nejsem žádný vojenský guvernér.“

„Jozue také nebyl.“

„Jozue vedl lidi do zaslíbené země. Jestli něco, tak já je z ní vedu pryč.“

„Republika Laury Triforthové nebyla zaslíbená země.“

„Já vím,“ odpověděl ostře. „Jinak bych se k vám nebyl přidal.“

„Byl byste porušil přísahu?“

„Byl bych se staral o svá pole!“ Mávl rukou, jako by chtěl to téma ukončit. „Nikdy jsem nepřísahal, že budu znovunastolovat padlou vládu.“

„Tak proč jste nás podporoval?“

„Protože... ke všem čertům, chlapče. Protože tu nebylo právo. Protože vládne chaos. Protože jste spravedlivý člověk.“

„Spravedlivý!“ Pohrdlivě jsem si odfrkl. „Jak málo mě znáte.“

Zavrtěl hlavou. „Jak málo znáte sám sebe.“ Pozvedl hlas a zabránil mi tak v odpovědi. „Palabee a Volksteader se dožadují propuštění. Triforthová trvá na civilním soudu.“

„Pošlete je všechny k výslechu. Mantieta také.“

„Fredericka? Pomáhal vám!“

„Vzal zpátky své přiznání.“ Ale záleží na tom vlastně ještě? Zahnal jsem tu myšlenku. „Chci znát pravdu.“

Odpověděl: „A já chci, aby Palabee a Volksteader byli souzeni, nebo propuštěni.“

„Po výslechu. Ostatně za pár dní už bych tam měl být sám. Uvidíme.“

Hopewell se poprvé usmál. „To jsem rád.“

„Díky.“ Zmlknul jsem. Uzdravování nebylo nic příjemného. Léky proti bolesti pomáhaly, ale cítil jsem se sám a izolovaný. Svědomitě jsem prováděl dechová cvičení a pomalu se procházel v chodbě. Čas od času jsem se stavoval u Annie v pokoji.

Alexi za mnou chodil a rozpačitě klábosil. Harmon Branstead s sebou přivedl Jerence, ale po celou dobu z něj nespouštěl oko.

Přišel Tolliver. Neviděl jsem ho několik dní. Zamračil jsem se.

„Omlouvám se, jestli jsem byl, ehm, trochu bezcitný, když jste měl v krku tu trubku. Ale když jste tam tak ležel, jako byste to vzdával, chtěl jsem roztrhat ten respirátor a donutit vás dýchat.“ Uhnul před mým pohledem.

„Kruci, Tollivere, proč mě nenecháte, abych vás nenáviděl, jak bych chtěl?“

Překvapeně na mě pohlédl. „Já jsem myslel, že nenávidíte, pane.“

„Netoužil jsem po ničem tolik, jako po zámince vás vyhodit.“ Při tom přiznání jsem zrudl.

„A uděláte to?“

„Nemůžu. Nemá vás kdo nahradit.“

„Ano, pane.“

Ustoupil jsem. „A taky vás nechci nahradit. Zůstaňte dál mým pobočníkem.“

Vyrazil ze sebe: „To myslíte vážně?“

Jen jsem na něj ohromeně zíral. Vykoktal: „Promiňte, pane. Děkuju. Totiž - děkuju.“

„Najděte mi nějaké místo, kde bych mohl spát, až se uzdravím. Znovu otevřeme Admiralitu a budeme pracovat odtamtud.“

„Rozkaz, pane. Co budeme dělat?“

„To ještě nevím.“ Sedl jsem si na posteli pohodlněji. „Odchod, pane Tollivere.“

Zasalutoval svižněji než předtím. „Rozkaz, pane.“

+ + + + +

„Tak už mi věříte?“ Frederick Mantiet seděl před rezidencí, hlavu v dlaních, a stínil si oči před jasným slunečním světlem.

Věděl jsem, jak mu je. Ale to přejde. „Ano.“

„Tak... pracoval jsem pro vyhlášení republiky. Budete mě soudit jako Palabeeho a Volksteadera?“

„Ne.“

„Proč ne?“

Dělník zasazoval do rozbitého schodiště nový kámen. „U vás to byla jen slova. Nedopustil jste se žádného zjevného činu, i když jste o spiknutí proti nám byl informován.“

„I slova můžou být zrada.“

„To měla být návnada, Fredericku? V každém případě jste to napravil.“ Nové schody byly skoro hotové, i když potrvá ještě dlouhé roky, než zestárnou do stejné patiny jako základy. Napadlo mě, jestli tou dobou bude vůbec ještě rezidence stát, nebo jestli ryby shodí jinou, ještě ničivější bombu.

„Jestli jsem volný, tak bych měl jet domů. Musím si tam srovnat svoje záležitosti.“

„Nebo zůstat a pomoci nám. Chtěl byste do vlády?“

„Do vaší vlády ne; s tou nesouhlasím. A kromě toho, nejsem na to ten správný typ. Jsem příliš konfliktní.“

Já také. Ale já jsem se svého úkolu zbavit nemohl. Admirál řekl: „Dělejte, co můžete. Velíte vy.“ Brzo dorazí Catalonia. Před kolika? - před dvěma dny jsem opustil nemocnici za velkého kázání dr. Abooda.

„Kapitáne, kdy se bude konat proces?“

„Nevím, Fredericku. Za chvíli sem za mnou přijde paní Volksteaderová, a také Palabee chce se mnou mluvit. Pak se rozhodnu.“

„My Plantážníci jsme základna Naděje národů.“

„Ale velezrada je velezrada.“ Vstal jsem a zastínil si oči proti sluníčku. „Je támhleto její heli?“

„Vypadá to tak. Nechám vás o samotě.“

Narovnal jsem si kravatu a prohrábl si vlasy. Volksteaderová helikoptéra právě přistávala. Bylo příjemné být zase v uniformě, i když mi košile dráždila dosud citlivou hruď. Díky každodenní stimulaci růstu kostí se moje žebra hojila rychle, ale kůže se ještě moc nevzpamatovala.

Když se listy vrtule dotočily, vystoupila paní Volksteaderová. Za ní následovala Sarah Bransteadová. Tu jsem nečekal. Ten rozhovor může být nepříjemný.

Navzájem jsme se zdvořile pozdravili, potřásli si rukama a usadili se na obnovené verandě. Leota Volksteaderová šla hned k věci. „Není to od vás fér, že držíte Arvina zavřeného. Pusťte ho.“

Hrál jsem o čas: „Jakou roli v tom hrajete vy, paní Bransteadová?“

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Když jsme se viděli naposledy, říkal jste mi Sarah. Na tom se nic nezměnilo.“

Usmál jsem se. „Díky. Ale stejně, proč jste tady?“

„Volksteaderovi jsou naši dobří přátelé. Chtěla jsem sem letět, a Harmon mi to schválil.“

„Arvin jednal nerozumně, paní - ehm, Sarah. Zapletl se do velezrady.“

Leota Volksteaderová pozvedla ruce. „Nikdy jsme se nepletli do politiky. Nemáme největší plantáž ani nejlépe technicky vybavenou. Nemůžeme si dovolit rozkmotřit se s tím, kdo je u moci. Vaše vláda se zhroutila, a Laura vyhlašovala republiku. Kdybychom se nezúčastnili, byla by si to pamatovala, a vrátila by nám to. Co jsme měli dělat?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Arvin se účastnil jejich schůzek, dovolil spiklencům používat svoje tahače a vybavení, pomáhal jim a podporoval je.“

„Což není nic víc, než jsme udělali pro vás! Jak můžete být tak nevděčný!“

„O čem to mluvíte?“ zeptal jsem se.

Sarah Bransteadová se do toho vložila. „Já jsem tam byla také, pane Seaforte. Na to jste přece nemohl zapomenout.“

„Dámy, já -“ Pátral jsem ve svých mlhavých vzpomínkách. „Budete mi to muset vysvětlit.“

„Byl jste na návštěvě u Bransteadových,“ řekla Leota. „Se svým poručíkem panem Tamarovem. Když jste odjížděli, vzala jsem si vás stranou, aby si Arvin mohl promluvit s ním. Nevzpomínáte si?“

Nejasně jsem si vzpomínal. „Pokračujte.“

„Rozhodli jsme se s Arvinem, že bude nejlepší promluvit si soukromě s vaším důstojníkem. Tak totiž celý rozhovor zůstal neoficiální, takže byste ho mohl v případě nutnosti popřít.“

„A co mu Arvin řekl?“

„Nepředstírejte, že to nevíte. Arvin ho varoval, ať si dáváte pozor na Lauru, že proti vám něco chystá. Váš člověk mu slíbil, že vám to hned poví. A pak jste odjeli, a - a -“

„Laura vyhodila do vzduchu tahač,“ dokončila za ni Sarah Bransteadová. „A málem nám zabila syna.“

Pevně jsem sevřel židli. Ten výbuch. Eddie Boss se zlomenou rukou tahá Alexiho ze zničeného auta. „On mi to neřekl,“ odpověděl jsem pomalu.

„Pro všechno na světě, proč ne?“

„Byl s námi Jerence. Alexi chtěl něco říkat, ale já jsem mu přikázal, aby s tím počkal.“ To znamenalo, že Alexiho koma i jeho amnézie byla moje vina. Opřel jsem se a zavřel oči náhlou slabostí. Sejmi ze mě toto břemeno, Pane. Nepřipusť, abych ublížil ještě někomu.

„To je katastrofa,“ řekla Sarah Bransteadová a stiskla mou ruku. „Jak se asi musíte cítit, kapitáne.“

Vzhlédl jsem k ní. „Když jste věděli, že paní Triforthová vyhodila ten tahač do povětří, proč s ní tedy byl Harmon tam na tom pódiu?“

Sarah se na mě divoce obořila: „Myslíte, že jsme tehdy věděli, že to byla Laura? To bych ji byla zabila vlastníma rukama! Jestli mi to nevěříte, tak pošlete na výslech i mě! Leota nám to řekla teprve minulý týden, když nás přišla požádat o pomoc pro Arvina.“

„Ale stejně, proč tam Harmon byl? Páchal velezradu.“

„Tomu sám nevěříte, jinak byste ho zatkl také. Jsme jako Volksteaderovi, nejsme tak velcí, abychom mohli bojovat s vládou. Museli jsem držet s Triforthovou, aspoň prozatím.“

Mladý pobočník nám přinesl z rezidence limonádu; upíjel jsem studený nápoj a čekal, až odejde. „Harmon ale přešel na opačnou stranu.“

„Všechno to bylo tak zmatené.“ Rozmyslím si to. „Nemá cenu o tom dál mluvit.“

Leota naléhala: „Bude se konat proces?“

„Nemusí být. Máme stanné právo.“

„Propustíte ho?“

Sarah ji vzala za paži. „Tak to nemyslel,“ řekla tiše. „Nech to být. Udělá, co je správné.“

„Ale -“ Leota Volksteaderová začala protestovat, ale nechala se od Sarah utišit. Rozloučila se a odešla.

Upíjel jsem limonádu v horkém letním slunci a uvažoval, jestli mám odpravit jejího manžela.

19

Tolliver, Bezrel a já jsme znovu otevřeli Admiralitu. Odšifroval jsem čítače, zatímco Tolliver se hmoždil ve strojovně a znova nastavoval klimatizaci. Za ty dva týdny, co jsme tu nebyli, dostalo celé to místo zanedbaný, opuštěný vzhled, zatuchlou atmosféru. Ale možná se mi to jen zdálo.

Navázali jsme spojení s orbitální stanicí. William svým neosobním způsobem každých pár hodin potvrzoval, že nemá nic nového. Když naše lodi fúzovaly domů, zbylé ryby zmizely během několika hodin.

Annie byla stále na klinice a nemohla se dostat ze svého zmatení. Když na nás přišla řada a dostali jsme byt, přestěhoval jsem ji ještě týž den. Emmett Branstead pro ni našel ošetřovatelku.

Mezitím Zack Hopewell zápolil s každodenními otázkami vlády. Ulice už byly vyčištěné a čety teď bouraly nebo podpíraly oslabené budovy. Jako předtím byl každý, koho přistihli při rabování, okamžitě zastřelen, ale chytili jich málo. Já a Hopewell jsme se každý den scházeli se stejnou otázkou: Co dál?

Na Admiralitě jsem se usadil v předpokoji, kterému dřív vládl poručík Anton a před ním poručík Eiferts. Nepotřeboval jsem teď formální kancelář. Bezrel pro mne a Tollivera vyřizoval pochůzky, z nichž nikoli nejméně důležitou bylo nosit nám jídlo. I když jsme tu měli nápojový automat a mikro, dával jsem přednost večeřím z restaurace na kosmodromu. Tam zase byli rádi, že mají aspoň nějaké obchody, když teď byla flotila pryč.

„Kapitáne, vezmete si hovor z vězení?“ přerušil mé úvahy Tolliver.

Podíval jsem se na něj přes špičky svých nohou, opřených na stole. „Kdo je to a proč volá?“

„Dohodl jste se s nimi, že se dnes sejdete s panem Palabeem, a oni chtějí vědět kde.“

Povzdechl jsem si. „V rezidenci.“

„Rozkaz, pane.“

„Po večeři.“

Tolliver mohl pilotovat, nebo jsem mohl letět sám. Jednu námořní helikoptéru jsem vyhradil pro naše potřeby a ostatní jsem znovu pronajal do civilní dopravní sítě. Alexi se vrátil ke své práci, ale interkom měl pořád u sebe; na tom jsem trval.

Můj terminál se rozsvítil; hovory, které by dřív brala centrála, teď chodily přímo ke mně. Zapnul jsem interkom. „Orbitální stanice Admiralitě, odpovězte, prosím.“

„Ano?“

„Dobré odpoledne, kapitáne Seaforte.“ Williamův vážný hlas.

Vyhrkl jsem: „Ryby?“

„Ne, kapitáne. Čekejte, prosím, přepojím hovor z plavidla U. N. N. S.“

„Z lodi? Všechny se přece plavily domů.“

„Čekejte, prosím. Catalonia, můžete mluvit.“

Otočil jsem židli, spustil nohy na podlahu, a zkřivil tvář nečekanou bolestí. Rychlé pohyby mi pořád ještě nesvědčily. „Tady Seafort.“

„Catalonia. Kapitán Herbert Von Tilitz.“

„Nicholas Seafort, pane. Myslím, že máte vyšší senioritu než já.“

„Ano.“ Pamatoval jsem si ho jako rázného, výkonného člověka bez špetky humoru.“Jste na pevnině?“

„Ano, pane. Na Admiralitě.“

„Zachytili jsme maják admirála De Marnayho. Máme vás vyzvednout. Máte raketoplán, nebo vám ho tam mám poslat? Žádné ryby jsme neviděli, ale chceme odtud zmizet, jak jen to nejdřív půjde.“

„V Ústředním městě žádné raketoplány nemáme, ale pokud vím, jeden je ve Ventuře, pane.“

„Kolik vás povezu?“

„Pět, pane.“

„Pošlu vám raketoplán dolů. Nezakotvím Catalonii u stanice; je to příliš riskantní. Přiblížíme se tak, abych tam mohl poslat člun. Čítač nám otevře a vezmeme si jedno z menších plavidel.“

„Ano, pane. Kdy?“ Loď domů. Derek Carr. Klid.

„Počítám...“ Zaváhal. „Raketoplán dostaneme dnes večer, ale přistával bych radši za denního světla. Nemáme tu zkušeného pilota raketoplánu. Řekněme... v 07: 00. Budete mít čas si sbalit.“ Měl to být vtip? Ne, od něj ne.

„Sedm ráno místního času, pane. Budeme na kosmodromu.“

„Dobře,“ odpověděl suše. „Tentokrát to nezmeškejte. Další loď už nebude.“

„Já vím, pane.“ Ukončili jsme hovor. Zahulákal jsem: „Tollivere!“

Vběhl dovnitř celý zděšený. „Ano, pane?“

Vstal jsem. „Letíme domů.“

Zíral na mě zmateně, až se mu nakonec rozzářily oči. „Catalonia?“

„Ano. Ráno.“

„To je drsný! Jo!“ V náhlém nadšení uhodil rukou do koženého křesla. Takhle jsem ho neznal.

„Kde je Bezrel?“

„Poslal jsem ho pro večeři, pane. Vrátí se za pár -“

„Pak ať už neopouští budovu. Zavolejte rezidenci; ať dnes večer přivezou Annie a její ošetřovatelku helikoptérou sem. Zavolejte Alexiho. Že přikazuji okamžitý návrat.“

„Rozkaz, pane. Ale když raketoplán odlétá až ráno -“

„Okamžitě. Noc strávíme všichni společně tady.“

„Rozkaz, pane. Co Palabee, pane?“

Ať se Palabee - Ne. „Ať ho přivezou sem místo do rezidence.“

Domů. Díky, Bože Pane. Ačkoli já si Tvou milost nezasloužím, moji společníci ano.

Sedl jsem si a začal si dělat poznámky. Předám civilní vládu Hopewellovi, pokud kapitán Von Tilitz nenařídí něco jiného. Budu ho muset požádat o schválení; je služebně starší než já. Znovu uzavřu Admiralitu, rozloučím se s Harmonem, stáhnu vlajku -

Harmon. Něco jsem mu slíbil. Povzdechl jsem. Až se sejdu s Palabeem, pošlu pro Jerence, A co když Von Tilitz odmítne vzít civilistů? Nikdy mě nenapadlo, že by rozhodnutí nemuselo být v

mých rukou. No, ale dal jsem slovo. Přivezu Jerence a Von Tilitzovi o tom nic neřeknu. Nebude se zdržovat tím, že by chlapce vracel, ačkoli si potom možná na mně vylije vztek. Ale na tom nezáleží.

Derek Carr bude na palubě. Rád bych věděl, jestli mě teď nenávidí tolik jako Vax.

Ten večer jsem přecházel po své kanceláři a uvažoval, kdy už bude večeře, než jsem si uvědomil, že jsem jedl před hodinou. Za živý svět bych si byl nevzpomněl, co to bylo. „Tollivere, kde je Palabee?“

„Budou tady v osm, pane. Podle dohody.“ Polkl jsem vzteklou odpověď. Alexi i Bezrel věděli, že mám nervy napjaté k prasknutí, a klidili se mi z cesty.

Když dorazily stráže, přesvědčil jsem se, že Tolliver má svou pistoli, a nechal jsem Palabeemu sejmout pouta. Vypadal vyčerpaně, unaveně. „No?“

Poklepával prsty na konferenční stolek. „Nevím, odkud začít. Už jste se rozhodl, jak to bude s procesem?“

„Myslím, že ano.“ Pokud to Hopewell tak provede po mém odletu.

„Jde mi o život?“

„Velezrada je hrdelní zločin.“

„Já nemyslím, že jsem spáchal velezradu, kapitáne.“

„Vzbouřil jste se proti vlá-“

„Kde byla jaká vláda, proti které bych se mohl vzbouřit?“ Hleděl na mě zpříma. „Bůh je mým svědkem, nemyslel jsem, že jste nám tu nějakou nechali. Vaši lidé zmizeli bez upozornění, a nic -“

„Civilní správa zůstala nedotčená.“

„Byrokrati.“

„Hrajete si se slovíčky. V každém případě -“ Tolliver vletěl do dveří. „Kapitáne, pojďte!“ Ani se neobtěžoval salutovat. „Honem!“

I když byl Tolliver dost zvláštní, tímhle způsobem by mě nepřivolával ani on, kdyby to nebylo životně důležité. „Hlídejte Palabeeho,“ přikázal jsem strážím a vyběhl ven.

Tolliver byl u terminálu. „Poslouchejte!“

„Dostali jsme dvě. Tři další za zádí.“ Von Tilitz na Catalonii. V hlase mu bylo slyšet napětí. „Počítáme koordináty fúze. Orbitální stanice, odešlete Seafortovi:

Jsme pod silným útokem, musíme odtud - STŘEDNÍ LASERY, PALTE BEZ OMEZENÍ!“

„Orbitální stanice Admiralitě, prosím odpo-“

„Seafort. Slyšel jsem ho. Kolik ryb, Williame?“

„Tři za zádí, dvě další u střední části lodi. Dvě další defúzovaly mezi Catalonii a stanicí; ty jsem zlikvidoval.“

„Catalonia, slyšíte -“

„Budeme - Kriste! Palte bez omezení, na všech stranách! Mám šest ryb. Budeme -“ Ozvaly se poplašné signály. Von Tilitzův hlas zostřel. „Částečná dekomprese! Máme je na šachtách, nemůžeme fúzovat. Maxwelle, jak daleko jsme od atmosféry? Bůh je zatraď! Tak záchranné moduly. Opusťte -“

Ticho.

Rozkřikl jsem se: „Williame, vysílej!“

„Není co vysílat.“

„Kde je Catalonia?“

„Tři celé šest dva kilometrů od mého východního vstupu, kapitáne. Má tři ryby za zádí, dvě na levoboku. Vidím dva - ne, tři - záchranné moduly akcelerovat od lodi. Přibližný čas vstupu do atmosféry dvacet dva minut. Žádné další signály z Catalonie. Její lasery přestaly pálit.“

Dereku, Dereku! Bože Pane, zachraň jeho i všechny ostatní na palubě. „Pal na ty ryby!“

„Jsou moc blízko; moje lasery by zasáhly loď. Nepovažuji to za vhodné.“

„Jestli se dostanou skrz trup -“

„Útok na jeden záchranný modul. Pálím na rybu útočící na modul.“ William hovořil tak klidně, jako by četl zprávu o stavu skladových zásob. „Ryba vrhla projektil na modul. Modul se rozpadá. Ryba zasažena. Ryba vypouští hmotu, pravděpodobně zničena.“

Slabý signál: „Mayday, Mayday: Úniková plavidla U. N. S. všem! Vstupujeme do atmos...“ Praskání statické elektřiny sílilo.

„Williame, kde přistanou?“

„Počítám. Pravděpodobně ve Ventuře, ale záchranné moduly mají takovou kapacitu paliva, že by se mohly dostat až na Východní kontinent. Skutečný stav paliva na palubách není znám.“

„Předávej jakékoli signály z modulů.“

„Předám.“

„Jsou ryby pořád ještě kolem Catalonie?“

„Ano, kapitáne. Pět.“

„Pal na Catalonii a na ryby.“ Teď už bylo nepravděpodobné, že by na palubě zůstal ještě někdo živý.

„Nemůžu pálit na bitevní loď U. N. N. S., kapitáne. Moje základní instrukce to nedovolují.“

„Na Catalonii už nikdo není!“

„Stále je to loď Spojených národů.“ Mysl mi horečně pracovala. „Williame, kdo je nejvyšší důstojník v soustavě Naděje národů?“

Odpověděl okamžitě: „Vy, kapitáne.“

„Dobře. Zaznamenávej. Tímto vyřazuji U. N. S. Catalonia z činné služby. Přikazuji ti -“

„Pálím na mimozemšťany všemi lasery v dosahu. Jedna ryba zlikvidována! Další fúzuje. Druhý zásah. Třetí také. Zbylá ryba fúzovala.“

Proč ty moduly nevysílají signály? Žár atmosféry jim sežehl antény, takže dál vysílat nemohou. Jestli mají přenosné interkomy, budou nás kontaktovat po přistání. Bez nich... A najdou vůbec nějakou rovnou plochu, na které by mohly přistát? Ve Ventuře takových míst moc není.

Zařval jsem: „Tollivere!“

Nadskočil. „Ježíši! Já jsem přece tady, pane!“

„Neklejte. Stáhněte všechny naše heli z dopravní sítě. Chci, aby byly připravené začít hned za úsvitu pátrat po záchranných modulech.“

„Rozkaz, pane. Kde?“

„Zatím podle východního pobřeží. Posádka bude vědět, že má mířit k Ústřednímu městu. Jestli nikoho nenajdou, ať letí přes oceán k Ventuře.“

„Rozkaz, pane.“

„Bůh ať ty ryby zatratí!“

„Amen,“ dodal vážně.

„Pošlete mi Bezrela!“

Za chviličku udýchaný chlapec přiběhl. „Praporčík Bez-“

„Vzbuďte poručíka Tamarova. Chci, abyste oba drželi službu v centrále. Na všech frekvencích. Hlaste jakýkoli jiný signál než místní provoz.“

„Rozkaz, pane!“

V zoufalé bezmoci jsem uhodil pěstí do stolu. Neměl jsem lidi, neměl jsem vybavení. Víc jsem dělat nemohl.

+ + + + +

Noc jsem strávil na centrále s Alexim a s chlapcem, napínal jsem uši, abych ve statickém praskání nepřeslechl neexistující signály. K ránu jsem byl úplně vyčerpaný.

V půlce dopoledne jsem usínal i přes kvanta vypité kávy. Neslyšeli jsme nic. Tři námořní helikoptéry s civilními piloty hledaly přeživší posádky. Tolliver se nabízel, že poletí také, dokonce mě prosil, ale já jsem mu to zakázal. Potřeboval jsem ho mít u sebe, kdyby se moduly našly.

Minulo poledne. Sehnal jsem Hopewella. Zavolal jsem také Harmonu Bransteadovi. Pak jsem usoudil, že nemůžu nikoho tak okatě preferovat, a zavolal jsem ještě paní Palabeeovou, paní Vollksteaderovou, Lawrence Plumwella, správce plantáže Carr, a další menší plantážníky.

Sešli jsme se na Admiralitě kolem konferenčního stolu, který jsem už začínal nenávidět. Copak se u tohohle stolu nikdy nedozvím žádnou dobrou zprávu?

Čekal jsem netrpělivě, až všichni dostanou kávu, a zahájil schůzku. „Jak jste jistě slyšeli, Catalonia byla včera v noci zničena.“ Derek je mrtvý. Později si najdu čas pro něj truchlit.

„Bůh Pán jim buď Milostiv.“ Oči Sarah Bransteadové se naplnily slzami.

„Amen. Je teď jasné, že ryby přitahuje fúze. Ale co je důležitější, vrátily se do soustavy Naděje národů. Čítač orbitální

stanice je aktivní a několik ryb zneškodnil poté, co zaútočily na Catalonii.“

Chvilku bylo ticho, než strávili tu zprávu. „Co teď?“ zeptal se Plumwell.

Zack Hopewell se narovnal. „Jsme v rukou Boha Pána. Moc dělat nemůžeme. Nemáme lodi, nemáme lasery -“

„To bychom měli to vaše zatracené námořnictvo,“ podotkl Plumwell trpce. „Všechny ty vaše boty, to zásobovací fiasko... a když nastaly potíže, stáhli jste ocas a zmizeli.“

„Dost!“ obořil se na něj Hopewell. „Kapitán Seafort to neudělal.“

„Ale udělal by, kdyby byl mohl. Už se chystal -“

„Řekl jsem dost!“

Odkašlal jsem si. „Takhle se nikam nedostaneme. Máme dvě možnosti. Pokračovat dál jako dosud a doufat, že nás ryby nechají být, nebo poslat tým na základnu ve Ventuře a zjistit, jestli se tamní lasery dají reaktivovat.“

Sitenbough, podsaditý mladý kolonista, jehož pozemky ležely západně od plantáže Triforth, se zeptal podrážděně: „A k čemu nám ty lasery budou, na druhém konci planety?“

„Orbitální stanice a základna ve Ventuře mohou při troše štěstí dostat do křížové palby každou rybu, která se přiblíží.“

Harmon Branstead se zeptal: „A pomohlo by to? Ryby defúzují nad námi připravené k útoku. Varovalo nás snad něco před tou skálou, co na nás hodily?“

„Moc ne. Řekl jsem, že znovu otevřít základnu ve Ventuře je jedna z možností.“ Uvažoval jsem. „Obsluha laserů vyžaduje tak deset dvanáct lidí. Budeme potřebovat civilní dobrovolníky.“

Následovala vzrušená debata. Nakonec se Plantážníci dohodli, že lepší bude nechat ryby být a doufat, že ony se stejně zachovají k nám. Hopewell si všiml mé netrpělivosti a schůzku uzavřel.

Pak jsme spolu seděli v předpokoji a pili kávu, kterou nám donesl snaživý Bezrel.

„Je to jen otázka času,“ podotkl jsem. „Ony se vrátí.“

Kývl. „Je tu ještě jedna možnost, o které jste nemluvil.“

Pozvedl jsem obočí a čekal jsem. „Poslat pár lidí na základnu, aby tam zjistili, co by bylo potřeba udělat, aby se mohla znovu otevřít. To by v případě naléhavé potřeby ušetřilo trochu času.“

Mělo mě to napadnout samotného. „Dobře. To udělám.“ Pohlédl jsem na hodinky. „Ještě máme čas dostat se tam za světla. Vezmu Tollivera a Bezrela.“

„Jste už dost zdravý?“

„Jistě.“ Čas od času mi nestačil dech, ale celkově to bylo mnohem lepší. Měl jsem si tu plíci nechat odstranit už dávno.

Zatímco Tolliver chystal jednu námořní helikoptéru, stavil jsem se v našem novém bytě navštívit Annie. Byt byl jen pár bloků od Admirality, ale od té doby, co jsme se tam nastěhovali, jsem tam strávil jen dvě noci. „Jak je ti, lásko?“ Vzal jsem ji za ruku. Odtáhla se. „Je sluníčko.“ Nevidoucím zrakem hleděla na podupané záhonky pod oknem. Na druhém konci pokoje seděla ošetřovatelka a četla. „Chtěla bys jít na procházku?“ Zavrtěla hlavou. Napadlo mě, jestli se oblékla sama, nebo jestli jí pomáhala ošetřovatelka. Občas se probrala z letargie; častěji ale seděla pasivně a nechala se obsluhovat.

Zatahal jsem ji za paži. „Procházka nám prospěje.“ Žádná odpověď. „Doktor říkal, že se mám hýbat. Ale já hrozně nerad chodím sám. Nešla bys se mnou?“ Na tváři mi škubal sval.

Pomalu, jako ve snách, se postavila. „Jdeme se teď projít,“ řekla ošetřovatelce. Došla ke dveřím a zastavila se, jako by čekala, že se otevřou samy.

Spolu jsme obešli blok. „Musím odjet. Zůstanu tam do rána,“ řekl jsem jí.

Zastavila se. „Vrátíš se?“

Vzal jsem ji za ruku a stiskl. „Samozřejmě.“

„Tak to bude dobrý.“ Zdálo se, že ji to přestalo zajímat.

+ + + + +

Klimbal jsem na zadním sedadle, pilotoval Tolliver. Bezrelovi jako zvláštní potěšení dopřál malou lekci pilotáže,

když jsme přelétali Daleký oceán. Praporčík, zrudlý vzrušením, se snažil udržet helikoptéru rovně v osmi stech metrech, zatímco Tolliver držel ruku připravenou nad pákou.

Dávno před tím, než jsme se dostali ke břehu, jsme si vyměnili místa tak, že jsem seděl na sedadle kopilota. Jak jsme se blížili k Ventuře, prohlížel jsem pozorně vzdálené pobřeží a doufal proti vší pravděpodobnosti, že uvidím některý ze záchranných modulů Caledonie. Neslyšeli jsme žádné radiové signály; buď je posádka bez interkomu, nebo jsou všichni mrtví. Kolem okna proplula hubená, aristokratická tvář Dereka Carra. Byla to předtucha, nebo výčitka? Nebyl jsem si jistý. Duchové obvykle nemluví.

„Neidentifikovaný letoune, okamžitě se vraťte! Nepřibližujte se!“

„Pane Ježíši!“ Tolliver strhl helikoptéru stranou v takovém úhlu, že jsem měl žaludek až v krku, a začal stoupat do výšky a pryč od pevniny. Zíral na interkom, jako by viděl ducha. „Kdo to byl? Základna je přece opuštěná!“

„Zřejmě není.“ Sáhl jsem po interkomu. „Základno Ventura, tady námořní vrtulník dva pět sedm alfa.“

„Neidentifikovaný letoune, okamžitě se vraťte! Máme vás na dostřel a zahájíme palbu!“

Tolliver sáhl po ovladačích a uvedl do pohotovosti naši protiraketovou obranu. Naše helikoptéra byla dobře vyzbrojená, ale proti pozemním laserům byly protiraketové systémy k ničemu. „Pane, mají radarový kontakt.“

„To vidím,“ odsekl jsem. „Ventuře, tady kapitán Nicholas E. Seafort, velitel Admirality. Jsme tady na -“

„Podle trvalého příkazu velitele Eifertse nesmí žádná loď vstoupit do našeho vzdušného prostoru. Toto je poslední varování.“

Zbláznili se? Vyťukal jsem do čítače helikoptéry svůj osobní kód a vyslal ho na základnu.

„Zahájíme palbu za deset vte-“

„Kdo si sakra myslíte, že jste?“ zavrčel jsem.

Tolliver zbledl. Ignoroval jsem ho. „Dejte mi Eifertse, a rychle, jinak vyletí po hlavě jako Chartuf! Hněte sebou!“

„Není - je v jiné budově. Je mi líto, ale mám trvalý -“

„Ruší se! Volejte Eifertse, nebo budete stát před válečným soudem a nestačíte se divit!“

Žádná odpověď. Sledovali jsme poplachové hlásiče. „Držte kurz na základnu.“

„Ale -“ Tolliver polkl. „Rozkaz, pane.“

Tři dlouhé minuty se nedělo nic. Pak to v reproduktoru zapraskalo. „Tady Eiferts. Identifikujte se.“

„Nicholas Ewing Seafort, U. N. N. S., velitel všech pozemních i vzdušných sil.“ Žádné síly nebyly, ale jako titul to znělo skvěle.

„Seafort je pryč. Je to dobrá nápodoba, a rozšifrovali jste jeho kód, ale -“

„Sakra, Eifertsi, já jsem myslel, že jste říkal, že umíte poslouchat rozkazy. Vypněte ty lasery!“

Poprvé se zdálo, že váhá. „Kapitáne?“

„Ano, já jsem kapitán, a vy jste poručík.“

„Vždyť jste před dvěma týdny odletěl na stanici s ostatními, pane.“

Moje napětí trochu povolilo; i když si to třeba ještě neuvědomoval, už uvěřil, že já jsem já. „Nestihl jsem raketoplán. Tolliver také; je tady se mnou.“

Dlouhé ticho. „Leťte vysoko, přímo nad plochu. Nepoužívejte radar. Budeme na vás mířit lasery, a při prvním náznaku zrady vypálíme.“

Zavrčel jsem: „Rozumím.“ Co s tím člověkem je? Tolliver se po mně s obavou podíval, ale držel kurz.

Zatajil jsem dech, když jsme se přiblížili k ploše. Tolliver doletěl až přímo nad ni ve výšce tisíc metrů a pak začal pomalu klesat. Vykoukl jsem a uviděl správní budovu, tlusté zdi hangáru raketoplánu, cvičiště.

Dosedli jsme uprostřed plochy. Otevřel jsem dveře. „Ať vidí nejdřív mě.“ Popotáhl jsem si sako, prohrábl si vlasy rukou. Zavrčel jsem nevrle, když jsem si všiml Tolliverova pobaveného pohledu, ale pohled do zrcátka mi ukázal, jak jsou moje snahy zbytečné. I když uniformu jsem měl upravenou, mé oči byly hluboko zapadlé a moje jizva přímo sálala červení.

Objevili se dva vojáci s namířenými laserovými puškami. Jak se blížili, jednoho z nich jsem poznal. „Dobrý večer, seržante, ehm, Trabao.“

Sklonil pušku a zasalutoval. „Je to on,“ řekl svému druhovi. „Trochu mě překvapuje, že vás vidím.“

„A já vás. Říkalo se, že vás všechny evakuovali.“

„To je dlouhá historie, pane. Vaši důstojníci můžou jít s námi.“ Rozhodl jsem se, že to vezmu jako pozvání, a ne jako rozkaz, a kývl jsem na své dva praporčíky.

Došli jsme k silnici, kde čekal Eiferts. Opatrně se zeptal: „V jaké funkci jste tady, pane?“

„Jako nejvyšší námořní důstojník na Naději národů. Jako velitel vojenské vlády v Ústředním městě.“

„A ta, ehm, republika?“

„Už neexistuje.“

Dlouze se na mě zadíval a pak se pomalu postavil do pozoru. „Hlásí se poručík Saul Eiferts, pane. Velitel základny.“

„Pokračujte.“ Vykročil jsem kolem něj k velitelské kanceláři. „Soukromý rozhovor. Hned.“

Sotva stačil v kanceláři rozsvítit, a já už jsem vybuchl: „Co se to sakra děje? Proč nejste na cestě domů?“

„Admirál De Marnay poslal raketoplány, aby nás odvezly. Dobrovolně jsem se nabídl, že zůstanu.“

„Proč?“

Bez vyzvání se posadil ke svému stolu. „Moje snoubenka Jeanne - setkal jste se s ní někdy?“

Sžíravým tónem jsem se zeptal: „Vy jste zůstal, abyste nemusel od své přítelkyně?“

„Svým způsobem.“ Jako by se styděl, hleděl na stolní desku. „Já -“

„Vy jste byl povinen být na lodi s admirálem, a ne tady okounět jako zamilovaný -“

Mou výčitku přerušil jeho tichý hlas: „Pracovala v centru. Nikdy ji nenašli. Celá budova se vypařila.“

Zrudl jsem do nachova a obrátil se k oknu. Nakonec jsem zamumlal: „Jsem hlupák. Prosím, odpusťte mi.“

„Měli jsme se brát. Doufal jsem, že až moje služba skončí, budu ještě na Naději národů, jinak jsem se pro ni hodlal vrátit. Měla mladšího bratra. Ani toho nenašli.“

„Strašně mě to mrzí. Můžete mi říkat, co chcete, zasloužím si to.“

„Nepochopil jste mě.“ Mluvil tiše, smutně, ale ne vyčítavě. „Když mi admirál řekl, že odcházíme, připadalo mi - chtěl jsem zůstat. Když je flotila pryč, jsou čítač stanice a naše lasery jediná ochrana, kterou Naděje národů má.“

„A Trabao? A ostatní?“

„Požádal jsem o dobrovolníky. On byl první; pak se přihlásili i ti ostatní.“

„Kolik máte lidí?“

„Jedenáct, pane. Není to dost, to je pravda, ale zvládáme to. Držíme služby u laserů, vyrábíme elektřinu, vaříme. Nic jiného se už dělat nestihne.“

Sedl jsem si a usoudil, že se mu dokážu podívat do očí, když se budu hodně snažit. „Proč jste to nehlásili Ústřednímu městu, pane Eifertsi? Proč jste vyhrožovali, že nás sestřelíte?“

„Pár hodin po tom, co odletěl poslední raketoplán, jsme slyšeli, jak paní Triforthová vyhlašuje republiku. Ne že -“ Zaváhal. „Ne že bych byl zásadně proti republice, pane. Opustili jsme je, a jestli o to stojí... Ale my tu nejsme proto, abychom se pletli do místní politiky. Jsme zařízení U. N. A. F. a bráníme kontinent. Nepožádám je o pomoc a nedovolím, aby naše zbraně využívali v lokálních konfliktech.“

Kývl jsem.

„A Ústřední město je stejně mimo oblast naší obrany. Jsem napojený na okruh stanice; cokoli vidí tam, vidím také. Máme tu jediná funkční laserová děla na planetě.“

„Překvapuje mě, že se jich vzbouřenci nezmocnili.“

„Triforthová poslala helikoptéru hned druhý den. Sestřelili jsme ji.“ Kousl se do rtu. „Bez varování.“

„Proč?“

„Nebyl to námořní letoun, pane. Nechtěl jsem nic riskovat. Vaše plavidlo dnes vysílalo námořní kódy, a já jsem tušil, že žijete; části vaší řeči na kosmodromu byly ve zprávách.“

Vzpomněl jsem si, jak jsem se mu před chvílí poškleboval, jak sarkastický jsem byl. Znovu jsem zrudl. „Jste dobrý námořník, pane Eifertsi.“

„Díky.“ Zaváhal. „Co se vám stalo, pane? Vypadáte, ehm -“

Vypadal jsem, ehm, v pořádku. Velmi ehm. „Přišel jsem o plíci. Už je to dobré.“ Jen se mi nedostává dechu. Ale teď jsem aspoň věděl proč, a neohrožovalo mě to na životě.

„Chtěl byste vidět ovladače laserů?“

„Viděl jsem - ano.“ Jestli mi je chce ukázat, je to to nejmenší, co pro něj můžu udělat.

Venku čekal Tolliver. Eiferts se podíval zblízka. „Poručík Tolliver?“

„Ano. Teď praporčík Tolliver.“

„Jak se to -“ Nedořekl. Nic mu do toho nebylo.

Čekal jsem dlouhou procházku jako tehdy, ale Eiferts zavolal vůz. Řekl jsem Tolliverovi, ať počká s Bezrelem, a my s Eifertsem jsme jeli přes plochu k velínu laserových ovladačů. Sama laserová děla byla na svahu naproti základně.

Jak Eiferts řekl, neměl dost lidí, ale zvládli to. Sliboval jsem si, že mu pošlu pomoc, i kdybych měl naverbovat zelené rekruty. Po laserech jsme navštívili i elektrárnu, kde se vyráběla energie pro lasery. Neměli dost lidí, aby natáhli vedení i k zbývajícím laserům, jak jsme původně chtěli. Nějak se to ale bude muset udělat. Nějak.

Rozjel se zpátky ke správní budově.“Zůstanete přes noc, pane?“

„Vlastně bych se měl -“ Jenže se mi nechtělo létat v noci, zvlášť když bychom v případě jakýchkoli potíží museli přistávat do oceánu. „Dobře. Odletíme hned ráno.“

Informoval jsem Tollivera a Bezrela, když jsme spolu šli do jídelny. K večeři byly ohřáté příděly U. N. A. F; Eiferts neměl tolik lidí, aby si mohli vařit něco složitějšího. Pak mi ukázali můj pokoj, a já jsem spal jako dřevo.

20

U snídaně jsem se radil s Eifertsem, kdežto Tolliver a Bezrel se soustřeďovali na svou ovesnou kaši a kávu. „První priorita je dostat do vašich laserů šťávu.“

Kývl. „A pár lidí navíc by nám taky ulevilo. Ne ale zase moc. Nemáme čas je vycvičit.“

Souhlasil jsem, ale myslí jsem byl ještě u elektrických vedení. Bývalo by to bylo tak snadné, když tu Chartuf měl ještě plnou posádku.

„Myslíte, že se někdy vrátí?“

Snažil jsem se uvědomit si, co mi asi uniklo. „Myslíte flotilu?“

„Ano, pane.“

Díval jsem se do svého šálku s kávou a uvažoval, jestli mu mám říct pravdu.

„Musejí,“ odpověděl si sám. „Musejí přivézt posily. Naděje národů je příliš důležitá kolonie, než abychom ji mohli ztratit.“

Polkl jsem své pochybnosti. „Samozřejmě. A my musíme do té doby udržet věci v chodu.“

Smutně se usmál. „Občas prostě nevím, když tak ležím v noci sám. Ale pak si připomenu, že Spojené národy přece nemůžou svou vlastní kolonii jen tak opustit.“

Zabloudil jsem očima k hodinám. „Bohužel už budeme muset letět.“

„Samozřejmě, pane. Doprovodím vás k helikoptéře.“ Bezrel a Tolliver okamžitě vyskočili. Zastavil jsem se u dveří helikoptéry. „Jmenoval jsem Zacka Hopewella vojenským guvernérem. Není důvod, proč by se o vaší přítomnosti nemělo obecně vědět.“

„Ne, pane. Leda...“ Nedořekl.

Pobídl jsem ho: „Ano?“

„Leda že by vláda padla. Vy a tihle dva praporčíci jste jediní další příslušníci námořnictva na planetě. Jediné spojení s domovem.“

Uvažoval jsem o tom. „Ano, bude lepší, když o tom pomlčíme, aspoň prozatím.“

„Jak myslíte, pane.“ Zasalutoval a pak jsme si stiskli ruce. Vlezl jsem dovnitř a odstartovali jsme.

Tolliver, možná kvůli dosavadnímu mlčení, byl v povídavé náladě. „Je to dost rozdíl proti naší minulé návštěvě, co, kapitáne?“

„Ano.“

„Základna je skoro opuštěná, ale stejně...“ zamyšleně se odmlčel. „Těžko se to definuje. Opustili vnější zdání a vůbec takové ty formality, ale jsou... odhodlanější.“ Minuli jsme pobřeží a zamířili nad oceán.

Všiml jsem si toho také, ale příliš jsem o tom nepřemýšlel.

„Přihlásil bych se tam dobrovolně do služby, kdybyste chtěl.“ Najednou mi připadal celý jakoby ostražitější.

Podíval jsem se na něj. „Vy, pane Tollivere? To jsem netušil, že jste idealista.“

„Já nejsem, pane. Jenomže teď -“

„Ventura námořní heli dva pět sedm alfa, ozvěte se.“

„Rozhodně tak mluvíte.“ Vzal jsem interkom. „Tady Seafort.“

„Eiferts. Orbitální stanice má sedm ryb! Jejich čítač po nich pálí z laserů.“ Na hlase mu bylo slyšet napětí.

„William? Propojte mi ho.“

„Je na alfanumerice, pane, přímo do našeho čítače. Můžu přeposlat - Kristepane, dalších pět! Nabíjíme. Budou v dostřelu ještě dvě hodiny. Pak zmizí za obzorem.“

„Obraťte!“ zatřásl jsem Tolliverovi paží. „Okamžitě!“

Eiferts řekl: „Kapitáne, myslíte, že je dobré pokračovat v cestě? Budete nad oceánem, kdyby -“

„Jsem na zpáteční cestě. Předpokládaný přílet sedm minut. Přiletíme nízko a rychle. Hoďte sebou, Tollivere.“

Opřel jsem se o přístrojovou desku a kousl se raději do jazyka, abych si dokázal odpustit zbytečné rady. Když se za kopcem objevila přistávací plocha, oddechl jsem si úlevou.

Utíkal jsem od helikoptéry ke správní budově, ale musel jsem se zastavit a popadnout dech. Proč nemám větší kapacitu?

Tolliver mě minul, vyběhl po schodech a dovnitř. Vzápětí byl zpátky. „Nikdo tu není, pane. Budou asi všichni v laserovém velínu.“

No jistě. Kde jinde? Rozhlédl jsem se po autě, ale žádné jsem neviděl. „Jdeme!“

Bylo by bývalo rychlejší vrátit se k heli a přeletět tam, i když to bylo tak blízko. Po těch pár stech metrech jsem jen lapal po dechu, ačkoli ani Tolliver, ani Bezrel žádné potíže neměli. Běhat; budu muset začít běhat.

Zrudlý a zpocený jsem dorazil k velínu, proběhl kolem auta zaparkovaného před ním. Uvnitř mi vyběhl vstříc vojín: „Tamhle, pane, ve velínu.“ Ukázal mi cestu.

Napůl jsem očekával, že uvnitř uvidím velkou simulbrazovku, jako bývá na můstku. Místo toho tam byli tři technici sklonění u svých terminálů. Eiferts se jednomu z nich nakláněl přes rameno a ukazoval na něco na obrazovce.

„Jak to vypadá?“

Neobtěžoval se salutováním. „Máme šťávu. William nám zrovna dodává údaje k palbě; jeho dálkové senzory jsou citlivější než naše.“

Na jedné obrazovce blikaly koordináty, které se vkládaly přímo do laserového děla. Druhá byla nastavena na alfanumeriku a překládala stejné údaje tak, abychom je chápali i my, prostí smrtelníci.

Odroloval jsem obrazovku zpátky a přečetl si útržky informací. „ORBITÁLNÍ STANICE ZÁKLADNĚ U. N. A. F. VENTURA. POTVRZEN VÝSKYT MIMOZEMŠŤANA, VZDÁLENOST NULA CELÁ ČTYŘI KILOMETRY. ZAHAJUJI LASEROVOU PALBU. ŠEST DALŠÍCH VÝSKYTŮ. VZDÁLENOST RŮZNÁ, DVACET PĚT METRŮ AŽ NULA CELÁ OSM KILOMETRŮ...“ Přejel jsem dál. „TŘI MIMOZEMŠŤANÉ ZNIČENI, KOORDINÁTY NÁSLEDUJÍCÍ...“ Přepnul jsem na současnou situaci.

„DRUHÁ ÚROVEŇ, SEKCE ČTYŘI, LASER VYŘAZEN. ÚTOČÍCÍ RYBA BYLA ZNIČENA.“

„Zaměřeno.“ Samuels, jeden z našich techniků.

„Pal!“ Eiferts. Světla potemněla.

„DVĚ DALŠÍ RYBY ZNIČENY, KOORDINÁTY NÁSLEDUJÍ. DALŠÍ RYBA ZNIČENA PALBOU Z PEVNINY. DALŠÍ RYBY FÚZOVALY DO NEJBLIŽŠÍHO OKOLÍ, KOORDINÁTY NULA, DEVATENÁCT, PĚT...“

William byl pod silným útokem, ale proč? Zatím ryby stanici prakticky ignorovaly.

„Mířte znova, člověče. Honem!“ Eiferts.

Před několika dny stanice pálila na ty ryby, které napadly Catalonii. Některé byly zničeny, jiné fúzovaly pryč. Komunikují spolu? Sdělily si nějak, že stanice je teď jejich nepřítel?

„Pal!“ Eiferts svíral opěradlo židle u terminálu.

Přistoupil jsem k němu.“Můžeme nějak pomoci?“

„Lidé od mých radarů jsou u dálkových senzorů. Můžete vzít místní radar?“

„Tollivere!“

„Rozkaz, pane. Který terminál?“

Eiferts mu to ukázal. „Tamhle. Umíte zacházet s pozemním radarem?“

„Samozřejmě, pane.“ Byla to hloupá otázka; všichni jsme to uměli. Bylo vidět, jak Eifertsovi pochodují nervy.

Tolliver se sklonil nad svou obrazovkou. Bezrel stál kousek od něj a hryzal si klouby prstů. Srazil jsem mu ruku. „Jděte pomoci panu Tolliverovi, chlapče. Chovejte se jako důstojník.“

„Ano, pane - rozkaz, pane.“

No, já jsem taky neměl nervy v nejlepším pořádku. S tím se nedalo nic dělat. Přecházel jsem od jedné obrazovky ke druhé. Naše lasery obezřetně, těžkopádné pálily. Každý se musel dvakrát prověřovat, abychom si byli jistí, že nezasáhneme stanici, protože ryby k ní byly velice blízko.

Tolliver aktivoval dvě obrazovky, místní a na střední vzdálenost. U jedné seděl sám, ke druhé posadil Bezrela. Spolu kryli všechny přístupy k základně. Občas jsem na jejich obrazovky mrknul, ale hned jsem zase šel jinam. Když je teď republika zlikvidovaná, těžko nás bude otravovat někdo z Ústředního města.

Uběhly celé hodiny zoufalé, vzteklé bezmoci. Odtud z pevniny jsme mohli dělat jen málo. Snad kdyby byla základna

plně funkční, kdyby všechny fúzní generátory byly zapojené, kdyby tu byla flotila, aby nás instruovala při střelbě...

Jak den běžel, William likvidoval ryby s klidnou výkonností, ale kolem stanice neustále defúzovaly další a další. Mám uvědomit Ústřední město? Stojí to za tu paniku, která by jistě vznikla?

„Kapitáne, koukejte!“

Prudce jsem se otočil.

Tolliver si hrál se zvětšením; prstem ukázal pohybující se bod. „Něco sestupuje.“

„Balvan?“

„Na to je to moc pomalé.“

„Kde?“

„Na východě. Zrovna to vstoupilo do ionosféry.“

„Mrknu se na to.“ Běžel jsem k hlavnímu pultu a popadl interkom. „Kapitán Seafort stanici, odpověz.“

Vyrovnaný Williamův hlas: „Orbitální stanice. Mluvte, kapitáne.“

„Můžeš zároveň mluvit a pálit?“

„Mám dostatečnou kapacitu. Co pro vás můžu udělat?“

„Odstartoval jsi raketoplán?“

„Žádné raketoplány nestartovaly, kapitáne.“

Zježily se mi chloupky na krku. „Máme bod na východním nebi.“

„Potvrzuji. To budou ti mimozemšťané.“

„Pane Ježíši. Proč jsi nás neupozornil?“

„Upozornil, kapitáne. Viz odstavec dva osm pět, vyslán asi před čtyřiceti se-“

Horečně jsem hledal.

„POPLACH: ZPOZOROVÁNI MIMOZEMŠŤANÉ BLÍŽÍCÍ SE K ATMOSFÉŘE. PRAVDĚPODOBNÝ CÍL: VSTUP.“

Prudce jsem se obrátil. „Eifertsi, to musíme říct Ústřednímu.“

Ohlédl se přes rameno. „Použijte okruh C. Jamesone, palte!“

„Seafort Admira- guvernérské rezidenci, hlaste se.“

Trvalo to jen chvilku. „Slyšíme vás, kapitáne.“

„Sežeňte mi Hopewella, rychle.“

„On spí, pane.“

Zařval jsem: „Tak ho vzbuďte!“

Trvalo to tři minuty, ale konečně byl u aparátu zadýchaný Hopewell. „Co se děje, pane Seaforte?“

„Pět mimozemšťanů vstupuje do atmosféry. Zatím nemáme trajektorii.“

Ticho. Když promluvil, zněl jeho hlas vyrovnaně. „Takže konec. Co máme udělat?“

„Žádný konec,“ zavrčel jsem. „Neznáme jejich záměr. Můžou chtít hodit kámen, nebo -“

„Na házení kamene nemusejí do atmosféry,“ skočil mi do řeči Tolliver.

„Mlčte, praporčíků. Nebo třeba šíří virus. Zacku, chcete evakuovat?“

„K ničemu by to nebylo. Nestačili bychom včas upozornit všechny, a kam bychom šli? Na plantáže se všichni nevejdeme.“

Zoufale jsem hledal nějakou odpověď. Námořní řády nepočítaly s tím, že se nám budou na hlavu snášet mimozemšťané. „Plynové masky? Můžete se připravit na virový útok?“

„Do jisté míry. Můžeme zapnout sirény, varovat před možností plynového útoku. Ale neměli jsme poplachová cvičení; spousta lidí nebude vědět, co má dělat.“

„Ale někteří ano.“

„Ano.“ Pauza. „Dám se do toho. Šťastnou plavbu, pane Seaforte.“

„Vám také.“ Jeho vyrovnanost uklidnila i mě. „Tollivere, kam směřují?“

„Nevím, pane. Sestupují hodně pomalu.“

Něco mě napadlo. „Jak sakra může ryba vstoupit do atmosféry, aniž by ji to rozdrtilo, když žije ve vakuu?“

„Odněkud pocházejí, pane. A tam je zřejmě atmosféra.“

„Nemůžou se při vstupu přehřát třením?“

Zle se na mě podíval. „A jak to asi mám vědět, pane?“

Polkl jsem vzteklou odpověď. Měl pravdu; byl jsem na něj neprávem hrubý. „Sledujte je. Máme je v dostřelu?“

„Přinejlepším na okraji. Upozorním vás, až budeme moci střílet.“

Přecházel jsem se vzrůstající úzkostí. Tady na základně jsem nemohl dělat vůbec nic. Měl bych být v Ústředním městě... ale ani tam jsem neměl lodi, neměl jsem lidi. Jediné laserové dělo je -

Měli jsme helikoptéry. Dokonce i moje vlastní má rakety a pumy. Popadl jsem interkom. „Seafort rezidenci, ozvěte se!“

Tentokrát byla odpověď okamžitá. „Ano, pane?“

„Ty helikoptéry, co hledají lidi z Catalonie. Kde jsou?“

„Okamžik, zeptám se guvernéra.“ Za chvilku se ozval Hopewell: „Helikoptéry jsme vyslali hned za úsvitu ven. Pročesávají -“

„Nechali jste si v rezervě dva námořní letouny. Jsou plně vyzbrojené?“

„Pokud vím, ano.“

„Umějí vaši piloti zacházet s raketami?“

„Jsou to bývalí vojáci U. N. A. F. Nevím to jistě, ale myslím -“

„Jestli jsou toho piloti schopní, pošlete je na koordináty - Tollivere, jaké?“ Přečetl jsem je z jeho obrazovky do interkomu. „Ať zaútočí hned, jak mimozemšťané sestoupí natolik, aby se dali zasáhnout.“

„Udělám to.“

Jeho klid znovu přešel i na mě. Zack Hopewell byl tak starý, že by mohl být mým otcem, a já ho tady komanduji jako kadeta. „Pane Hopewelle, prosím, omluvte moje chování.“

V jeho hlase se ozvalo přísné pokárání: „Nemusíte se omlouvat za to, že velíte. Konejte svou povinnost a Jeho vůli.“ Zavěsil. Pohlédl jsem na hlavní pult: pět ryb sestupovalo a skoro třicet jich útočilo na stanici. Ačkoli je William masakroval s neúnavnou účinností, objevovaly se další prakticky stejně rychle, jak je ničil. Už jich měl na kontě jednadvacet. Naše pozemní lasery jich dostaly sedm.

Den pomalu potemněl v noc. Ani jsem nepomyslel na odlet. Williamovy zprávy pokračovaly v nezmenšené míře.

Tolliver zavolal: „Pane, máme v dostřelu tu rybu v atmosféře.“

Eiferts zavrtěl hlavou. „Máme cíle nahoře. Stanice brzo zmizí za obzorem. Pak už Williamovi nepomůžeme vůbec.“

„Ano, ale ty ryby sestupují -“ Zaváhal jsem. Co je vyšší priorita? Tiše jsem řekl: „Tollivere, vložte koordináty do třetího laserového děla. Jak bude volná chvilka...“

Vytřeštil na mě oči. „Volná chvilka? Proboha, pane, ty ryby sestupují na Naději národů!“

„Klid. Nemůžeme pálit z obou děl najednou. Bude lepší, když pomůžeme Williamovi, dokud to jde.“

Tolliver vyťukával svá čísla, sledoval ryby. Neochotně připustil: „Při jejich současné trajektorii máme chvilku času.“

Nekonečné minuty jsem to sledoval.

Eiferts zavolal z druhé strany místnosti: „Máte je ještě v dostřelu?“

„Ano, pane.“ Tolliver zaťukal do klávesnice a potvrdil si své údaje.

„Stanice je za obzorem. Rawlinsi, nabijte číslo tři. Použijte Tolliverovy koordináty.“

Uplynulo několik minut, než kondenzátory třetího laserového děla byly plně nabité. Tolliver ohlásil: „Připraveni, pane.“

„Pal!“

Znovu potemněla světla. Nespouštěl jsem oči z obrazovky, Jeden bod začal klesat, nejdřív pomalu, pak rychleji. Za pár vteřin zmizel z obrazovky. „Dostala to! Zaměřuji nový cíl!“ Tolliver. „Ostatní body teď zrychlily. Přímo nad námi, pane! Dvanáct vysoko v atmosféře!“

Na displeji z orbitální stanice se rozječel alarm. Co zase? Pohlédl jsem na obrazovku. „JEDENÁCT MIMOZEMŠŤANŮ NAD ZÁPADNÍM KONTINENTEM; NEPŘÍTOMNOST ORBITÁLNÍCH CÍLŮ NAZNAČUJE MANÉVR SOUVISEJÍCÍ SE ZÁKLADNOU VE VENTUŘE.“ William byl sice mimo dohled, ale pořád ještě viděl na nebe nad námi a svá hlášení nám posílal přes své komunikační satelity.

„Jedenáct? Já jich vidím dva-“ William recitoval: „Neživý objekt se odděluje od ryb. Moje senzory hlásí vysokou hustotu, žádný kov, neodpovídá lodi.“

Popadl jsem interkom: „Williame, co je to?“ Maličká pauza. „Myslím, že část rozpadlé planetky. Podobné složení jako hmota, kterou mimozemšťané vrhli na Ústřední město, ale menší.“

„Kristepane!“ Eiferts se ke mně otočil a naše pohledy se setkaly. „Zaměřte cíle nad námi! Absolutní priorita!“ Velký bod začal padat pryč od ostatních. „Tollivere, koordináty!“

„Potřebuju pár vteřin na trajektorii.“ Zbylé ryby nad námi zmizely z obrazovky, buď v důsledku Williamovy palby, nebo fúzovaly do bezpečí.

Uplývaly mučivé minuty. Oči jsem nespouštěl z obrazovky a balvan se už blížil rychlosti sto pětatřicet kilometrů za vteřinu. „Zaměřeno! Pal!“

Světla blikala, jak naše dělo sledovalo balvan řítící se z nebe. „Kam to míří?“ Rukama jsem křečovitě svíral opěradlo.

„Rovnou sem, pane.“ Tolliver byl bledý.

Jameson zavolal: „Další body nad Západním kontinentem, asi deset.“

„Buďte přesný. Zaměřte čí-“

„Máme ho!“ zařval Tolliver radostí, až se místnost otřásla. Ten velký bod, který sledoval, se rozpadl na spršku maličkých teček. Snad jsou dost malé na to, aby shořely v kyslíkem bohaté atmosféře Naděje národů.

Samuels volal: „Další balvan, pane. Dvakrát tak velký jako ryba!“ Ve srovnání s tím, který zničil Ústřední město, to bylo jako nic, ale kdyby nám to dopadlo na hlavu... „Helikoptéry z Ústředního hlásí radarový kontakt s rybami.“

„Nad námi další, pane. Vypadá to na dva balvany!“ Bezrel, kterého jsme všichni ignorovali, se choulil u své obrazovky. Ramena se mu otřásala. V duchu jsem zuřil na admirála De Marnayho. Proč vozil dítě, které by mělo být na Akademii, do – „Bezrele!“

Chlapec vyskočil, jako by ho někdo píchl. „Ano, pane!“

„Dokážete najít jídelnu?“

„Ano, pane.“

„Hodilo by se trochu kávy. Doneste ji.“

„Rozkaz, pane.“ Rozeběhl se ke dveřím.

„Jeden kámen v tahu,“ hlásil Tolliver. „Hledám další cíl.“

Tu kávu do sebe nějak dostanu, i když se mi žaludek doslova kroutí. Radši ať má ten kluk co dělat. Teprve když odběhl, uvědomil jsem si, že jsem ho možná poslal do většího nebezpečí.

„Pane, jedna z námořních helikoptér žádá instrukce!“

„Cože?“ Odtrhl jsem oči od obrazovky a stiskl interkom. „Seafort.“

Ozval se pilotův hlas. „Radarový kontakt se dvěma rybami, kapitáne. Asi čtyři a půl kilometru.“

„Cíl zaměřen!“ Tolliver. „Rawlinsi, palte z děla jedna!“ Eiferts.

„Tak nízko?“

„Ano, pane. Máme zaútočit?“

„Kdo jste? Dokážete odpálit raketu?“

„Major Winfred Zahn, ve výslužbě, pane.“ Zasmál se. „Jsem si poměrně jistý, že dokážu.“

„Držte se z dosahu všeho, co hodí. Palte okamžitě.“

„Jdu na to.“

Tolliver pozvedl obočí nad takovou neformálností. Překvapil jsem ho tím, že jsem se usmál; jak málo na tom záleželo.

Během příští půlhodiny jsme rozbili dva další balvany. Každý z nich přineslo nejméně deset ryb. Je potřeba jejich spojeného úsilí k tomu, aby dopravily balvan odněkud zdaleka? Jak můžou fúzovat s vnějším předmětem? Vytvářejí společné pole?

Jak William mizel dál za obzorem, ztratil i výhled na ryby nad Západním kontinentem. Nad námi stále defúzovaly další. Měli jsme dost práce s likvidací balvanů, než abychom stříleli na ryby. Kdybychom tak měli zapojené všechny lasery... Ale nemělo cenu plakat nad rozlitým mlékem.

„Podívejte, pane.“ Dvě hejna ryb, a každé z nich s pořádným kusem hmoty. „Chystají si další balvany.“

„Vidím,“ zavrčel jsem.

„Dělo dva zaměřeno,“ hlásil Tolliver Eifertsovi. „Jejich kámen je trochu níž.“

„Ano.“

Trvalo skoro osm vteřin zlikvidovat ten první balvan. Než se to povedlo, byl ten druhý už hodně blízko. Když jsme ho zaměřovali, objevil se vysoko nad námi třetí.

„K čertu s nimi!“

„Amen.“ Prsty jsem div nerozerval židli, zatímco Tolliver s Eifertsem zaměřovali laserové dělo. Z lodi se střílelo mnohem lépe, radarové signály tam byly jasné a okamžité a cíle blízko.

Třeštil jsem oči na obrazovku. Třetí balvan na nás pustily ve chvíli, kdy jsme sotva zaměřili ten druhý. „To bude těsně,“ zamumlal jsem.

„Proč se sakra ten šutr nerozpadne!“ Tolliver bušil do stolu.

„Hustší než ostatní? Držte ho!“

„Máme ho, pane. Potřebujeme jen čas.“ Naše dělo sledovalo druhý balvan skoro až k zemi. Rozpadl se necelé dva kilometry nad námi. „Kde je ten další -“

Jameson ho nenechal domluvit. „Zaměřeno! Pal!“ Rána otřásla betonovou podlahou. Pak v rychlém sledu bubnování dalších. „Co sakra bylo -“

„Úlomky,“ řekl Tolliver. „Někam dopadnout musely.“ Interkom. Vzal ho Eiferts a zaklel: „Ty zatracené hlásiče ignorujte, člověče. Dejte nám plnou šťávu, než to vyhoří.“

„Kristepane, to nestihneme! Rozpadni se, sakra!“ Zadržel jsem dech. Balvan se řítil dolů. Co to po nás házejí? Kamení odolné vůči laserům?

Pohlédl jsem na obrazovku. Zatím nepadal žádný jiný. Jestli dokážeme dostat tenhle, máme šanci.

„A je po něm!“ triumfálně zařval Jameson. Mohutný kus skály se urval a rozpadl.

Tolliver zaklel: „Čítač sleduje špatný kus!“ Houkl jsem na něj: „Manuálně! Není čas!“ Tolliver vytočil zvětšení, jak to šlo, a horečně kroutil zaměřovači. „Kde je - Mám to! Kristepane, ono to -“ Zasténání. Obrátil jsem se k Eifertsovi. Pohlédl mi do očí a pokřižoval se. Otočil jsem se zase k terminálu. Jameson vykřikl: „Ježíši, další balvan, vysoko nad námi!“ Dveře se

rozlétly. „Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho, pane. Musel jsem vařit čerstvou -“

Obrovský výbuch vrhl Bezrela do mé náruče. Budova zaskřípěla. Zdi podklesly. Místnost ztemněla. Seděl jsem omámený a ohlušený a ze stropu všude kolem padaly trosky.

Ticho.

Někdo zakašlal, začal se zalykat. Světlo úsvitu proniklo roztříštěnou zdí.

Eiferts ležel na zádech, ruku přehozenou přes tvář. Z hrudi mu koukal velký kus špičatého dřeva. Košili měl celou rudou.

Bezrel se ke mně tiskl a fňukal. Kolébal jsem se a jednou rukou hladil chlapcovy měkké vlasy, jako jsem to kdysi dělával se svým malým Natem. To bude dobré. Přitiskl jsem ho k sobě.

To bude dobré.

21

Tolliver zasténal. Z čela mu kapala krev; otřel si ji z očí. Tmavorudá skvrna se mu vsákla do rukávu saka. V tichu apokalyptického úsvitu se vznášel prach. „Jste zraněný, pane?“

„Ne. Postarejte se o pana Eifertse.“ Kolébal jsem chlapce a snažil se dýchat i přes hustý dusivý prach.

Tolliver se nejistě zvedl a vykročil přes místnost. Poklekl vedle Eifertse a pokusil se mu nahmatat puls. Zavrtěl hlavou.

„Podívejte se, kdo je naživu.“

„Rozkaz, pane.“ Klekl si k Jamesonovi. „Nezdá se mi zraněný, pane. Jen v bezvědomí.“ Samuels byl na nohách a bojoval se zvracením. Tolliver obešel místnost. „Je pan Bezrel... opustil nás pan Bezrel?“

„Neříkejte to!“ Chlapec zvedl hlavu. „Nejsem mrtvý.“

„Díky Bohu Pánu,“ řekl Tolliver. Bezrel si uvědomil, kde to leží, a uskočil ode mě celý rudý. „Omlouvám se, já - vážně, pane!“

„To nic, chlapče,“ řekl jsem drsně. Rozhlédl jsem se. „Pojďte ven, než ten barák spadne.“

„Jamesona budeme muset nést.“

„Můžu vám pomoct,“ řekl jsem. Když se budu pohybovat pomalu a dýchat opatrně. Z toho zvířeného prachu se mi chtělo kašlat a zhojený řez bolel. Ale dalo se to vydržet.

Když jsem se sklonil, abych technika zvedl, uhodil mě do prsou další hrozný náraz. Padl jsem na omdlelého muže. Zdušené buchnutí zesílilo v rachot. Budova se zakolébala. Vydrápal jsem se na kolena. „Kristepane, co bylo -“

„Ten druhý kámen,“ odpověděl zachmuřeně Tolliver.

„Musíme Jamesona dostat -“

Strašná rána. Střecha se svezla.

„Co sakra -“

Bušení a bubnování, které jako by nemělo nikdy skončit. Popadl jsem Bezrela a zaclonil ho hrudí. Tolliver se skláněl nad Jamesonem.

Smrtící déšť sílil v liják bušící do poškozené budovy. Konečně ustal, jak trosky vyhozené balvanem do vzduchu znovu popadaly k zemi. Nakonec bylo ticho. Střecha zlověstně skřípala.

Přerývaně jsem se nadechl a násilím otevřel dveře.

Venku bylo peklo. Každý strom v okolí byl na třísky. Na protější straně cvičiště stoupal sloupec dýmu. Plocha sama se zkroutila, jako by ji rozervalo zemětřesení.

„Pane, ta střecha to možná nevydrží. Musíme dostat lidi ven."

„Dobře."

Jamesona jsme opřeli na schodech a vrátili se dovnitř. Dva z techniků byli při vědomí, jeden sténal bolestí.

Z těch sedmi lidí, kteří v místnosti byli, jediný Eiferts byl mrtvý. Nechali jsme ho ležet, kde byl; na to jsme teď neměli čas. V duchu jsme se za něj pomodlil.

„Kam to padlo?" ptal se Samuels.

„Nevím." Opatrně jsem si sedl na schody. „Ten první balvan zlikvidoval dělo. Přímý zásah."

„To není možné." Tolliver se díval na tu zkázu směrem na jih.

„Proč ne?"

„Ještě jsme tady. Kdyby tak veliký balvan dopadl tak blízko..."

Zavrčel jsem: „No, to je jedno. Lasery jsou v tahu."

„Koukejte na správní budovu," řekl Tolliver. Po tváři mu stékala krev.

Nebylo tam co vidět. Zbyly jen kusy zdí.

Jameson zasténal a začal se budit. Zeptal jsem se Rawlinse: „Je tady lékárnička?"

Technik se zamyslel a pak kývl. „Uvnitř, pane. Ve skříni."

„Můžete ji donést?"

„Já tam zpátky nejdu. Ta střecha může každou chvíli spadnout."

Ukázal jsem na Tollivera. „Můj praporčík potřebuje obvaz."

Rawlins řekl: „Podejte si ji sám."

Prudce jsem vstal a čekal, až se mi přestane točit hlava. Bezrel rychle řekl: „Já tam skočím, pane."

„Dobře.“ Zle jsem se zamračil na svéhlavého technika.

„Ten druhý balvan musel dopadnout dál.“ Mluvil jsem proto, abych odvedl Tolliverovu pozornost.

„Mnohem dál.“ Rychle si sedl. Když se Bezrel vrátil s lékárničkou, omotal jsem Tolliverovi čelo gázou. Skončil jsem a poplácal ho po rameni. „Je vám už dost dobře, abyste mohl vstát?“

„Samozřejmě.“ Pohlédl na trosky na protější straně.

„Co teď?“

„Tady už nemůžeme dělat nic. Musíme zpátky do Ústředního -“ Bože Pane.

Naše helikoptéra byla na cvičišti. „Plavete dobře?“ ušklíbl se Tolliver.

„Pojďte se porozhlédnout.“

„Co se stalo s tím autem? Ušetřilo by nám cestu. Vstal, obešel budovu. Auto leželo na boku v polámaném křoví. „Na druhou stranu možná bude snadnější jít pěšky.“

Neřekl jsem nic. Nejspíš se mu točila hlava ze ztráty krve.

Oba techniky jsem nechal u Jamesona a s Tolliverem a Bezrelem jsem se vydal přes plochu ke kouřícímu porostu. Narazili jsme na kusy své helikoptéry. Kabina a motor byly tak pomačkané, jako by je popadla obří ruka a hodila jimi.

„Dokonce ani vysílačka,“ prohraboval se Tolliver znechuceně troskami.

„Na základně je interkomů spousta.“

„Kde, pane?“

Zamračil jsem se na pozůstatky správní budovy. Tam rozhodně ne. „Na laserovně bývala anténa.“

„Ale už není. A taky nemáme proud.“ Opatrně se dotkl hlavy. „Co teď, pane?“

„Podíváme se, kam dopadl ten poslední balvan.“

Laserové dělo základny ve Ventuře bylo umístěno na hřebeni jižně od cvičiště, aby mohlo bez překážek pálit prakticky kterýmkoli směrem. Jak jsme postupovali k jihu, byla půda stále teplejší. Na hřebeni ještě hořely trsy trávy. Z laserového děla zbyly jen rozervané kusy kovu a plastu, spojené potrhaným elektrickým vedením, které vypadalo spíš jako špagety.

Za hřebenem se půda mírně svažovala k moři, vzdálenému odtud několik kilometrů. Zastavili jsme se na vrcholu, naprosto ohromení tím panoramatem zkázy.

Většinu kráteru zamlžoval dým. Kam až jsme dohlédli, hořely ohně; v kalném ranním světle to vypadalo jako plameny pekelné. Stromy byly pokácené jako sirky, ležely směrem od kráteru v obrovských soustředných kruzích. Uvažoval jsem, jestli se plameny rozšíří až do keřů na pobřeží. Jestli ano, bude trvat celé generace, než se les zase vzpamatuje.

Tolliver ukázal na kopeček.“Kdyby nás tenhle hřeben neochránil, tak jsme byli mrtví.“

Zavrčel jsem: „Jako by se stalo. Tak jdeme.“

„Kam, pane?“

„Nejspíš zpátky k ostatním.“

S rukama v kapsách jsem dusal po rozrytém cvičišti. Tolliver většinu cesty mlčel, ale když jsme se přiblížili k velínu laserů, povzdechl si: „Co já bych dal za trochu vody!“ Snažil jsem se skrýt své zahanbení. Je zraněný, a já ho s sebou tahám na takové nesmyslné obchůzky.

Když jsme došli k budově, viděli jsme, že Jameson už je při vědomí. Choulil se na schodech s ostatními techniky, jako by se chtěli navzájem utěšit.

„Byla tady u laserů voda?“ zeptal jsem se Rawlinse, toho technika, který odmítl jít dovnitř.

„Dřív jo. Teď nevím, jak to vypadá s trubkami.“ Spolkl jsem svou podrážděnost. „Pane Bezrele, není to rozkaz, ale nedošel byste se podívat?“

„Samozřejmě, pane.“ Pohrdlivě se podíval na technika. „Zkuste, jestli teče voda. Pokud ano, něco naplňte. Třeba tu konvici od kávy, jestli ji najdete.“

„Rozkaz, pane.“ Když odešel, znervózněl jsem. Co mě to popadlo, že jsem toho kluka poslal do hroutící se budovy? Ano, je menší, mrštnější, ale... Snažil jsem se nedat na sobě znát, jak se mi ulevilo, když se vynořil, v ruce promáčknutou konvici a pár plastových šálků. Měli jsme vodu, aspoň pro tuhle chvíli. „Tady to je, pane.“ Oči měl vyděšené. Podal jsem konvici Tolliverovi. „Co se stalo, pane Bezrele?“

Rychle odpověděl: „Nic, pane.“ Zaváhal. „Ta konvice ležela vedle pana... pana...“

„Rozumím.“ V rozpacích jsem nakopl drn a rozhlédl se. Ta dlouhá procházka mě dostala. Kdybychom tak měli auto. Nevypadalo poškozené. Dokázali bychom ho uvést do chodu? Leželo na boku v dost vratké poloze; možná, kdybychom se o něj všichni opřeli...

„Pojďte sem všichni. Zkusíme dostat to auto na kola.“

Jameson vstal, trochu nejistě. Rawlins řekl: „K čemu to bude dobré? Stejně nemáme kam jet.“

Tolliver postavil konvici. Otevřel pouzdro, vytáhl svou laserovou pistoli a odjistil ji. „Žádám o povolení popravit ho, pane.“

Podíval jsem se Tolliverovi do očí. Bude mít dost rozumu, aby počkal? A jestli ne, záleží mi na tom? „Povoluji.“

Tolliver zamířil pistoli. Rawlins vyskočil. „Ne, počkejte, já pomůžu! Ježíši!“

„Dobře!“ Měli jsme stanné právo; měl jsem je varovat. No, teď to aspoň věděli.

Po několika pokusech se nám podařilo auto převrátit na kola. Dveře u řidiče se zasekly; musel jsem vlézt dovnitř druhou stranou. Klíče byly ještě v zapalování. Otočil jsem jimi, a vozidlo ožilo.

Všichni jsme nastoupili. Objel jsem základnu a prohledávali jsme trosky jedné budovy po druhé. Nenašli jsme ani stopu po seržantovi Trabaovi a ostatních dobrovolnících. Elektrárna na jihozápadě byla v troskách.

Jídelna se sice nachýlila, ale ještě stála; správní budova ji ochránila před nejhoršími účinky výbuchu.

Na severu u silnice stál hangár raketoplánu. Jedna stěna byla prasklá a budova se na několika místech rozpadala v trosky. Raketoplán ale vypadal nepoškozený - ne, přece jen něco schytal. Okénka byla popraskaná, jak je zasáhly kameny. Trup byl pomačkaný, ale zdál se neporušený. Obešel jsem budovu dopředu a vyzkoušel mohutná vrata; měla protizávaží a měla by jít snadno. Ani se nehnula. Když jsem se podíval nahoru,

pochopil jsem proč: kolejnice, ve kterých se posunovala, byly zkroucené a ohnuté.

Šel jsem ven k autu a zhroutil se na sedadlo. Co teď? Neměli jsme heli, neměli jsme vysílačku, nic než auto a tři nasupené techniky. A jak dlouho můžeme bez energie počítat s čerstvou vodou?

Dvěma velkými balvany zlikvidovaly ryby naši západní základnu a s ní i veškerou pevninskou palebnou sílu. Vzhlédl jsem, i když jsem věděl, že třetí kámen bych neviděl dřív, než by byl přímo nad námi. Otřásl jsem se. Bože Pane, jestli přijde, ať je to přímý zásah. Žádná bolest, žádný oheň.

Rawlins jako by mi četl myšlenky. „Pojďte odtud vypadnout, než hodí ještě jeden."

„Proč by měly? Dostaly nás i tak."

„Ale vědí to? A záleží jim na tom?" Jeho tvář byla zkřivená strachy. „Tak jeďte, člověče!"

„A kam? Do lesa? Je stejně pravděpodobné, že kámen -"

Rawlins se po mně se zuřivým výkřikem vrhl, stáhnul mě z auta a sáhl po klíči. Zemřel v bolestech.

Tolliver vrátil pistoli do pochvy. Začal jsem zvracet. „Promiňte, pane." Tolliverovi se chvěl hlas. Držel jsem se dvířek auta. „Zachoval jste se správně." Obrátil jsem se ke zbylým technikům a snažil se mluvit přísně. „Jste snad z U. N. A. F., ne? Přihlásili jste se dobrovolně!"

Jameson polkl a odvrátil se od spáleného těla. „Neměl se vám snažit sebrat auto, ale... pro co ještě můžeme bojovat, kapitáne? Je konec."

Konec? Měli jsme svou povinnost. Dokud jsme byli živí, museli jsme... museli jsme... Co? Zhroutil jsem se na sedadlo auta zády k příšerným pozůstatkům.

„Pane?" Tolliver čekal, ale já jsem mlčel, celý ztracený ve svém zoufalství. Opatrně pokračoval: „Možná měl Rawlins pravdu, že bychom neměli zůstat tady. Myslím tady, kde nás můžou zasáhnout kameny."

„Ty můžou hodit kamkoliv."

„Ale namířily je sem.“ Podíval se k nebi. „Už jste se rozhodl, co budeme dělat?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Nemohli bychom jet někam jinam, pane, než se rozmyslíte?“

Otupěle jsem řekl: „Dobře. Vy a - jak se jmenujete? Samuels? Odneste jeho... tělo někam pryč. Kam se po téhle silnici dostaneme?“

„K továrně na celustěny, pane. Asi třicet kilometrů.“

„Přineste příděly a vodu.“

Seděl jsem na sedadle vedle řidiče s hlavou sklopenou a schoulený do sebe, zatímco jsme poskakovali kolem polámaných a vyvrácených stromů k lesu.

+ + + + +

Utábořili jsme se pod listnatou klenbou na konci cesty. Tady, v tichém panenském lese, si člověk mohl představovat, že ve Ventuře je všechno v pořádku.

Ostatní se krčili u ohně, který zapálil Tolliver svou pistolí. Já jsem seděl sám v autě. Bezrel mi donesl kávu; občas jsem si usrkl, dokud nebyla studená a nedobrá.

Den ubíhal. Přišel Bezrel s přídělem. Ani jsem se ho nedotkl. Když se mě Tolliver snažil trochu probrat, přikázal jsem mu, ať jde pryč. Pak se všichni uložili ke spánku v dekách, které vyhrabali v troskách základny. Já jsem zůstal v autě a hleděl jsem do noci.

Bylo po všem. Konal jsem svou povinnost, a neuspěl jsem. Ryby byly pány Naděje národů. Dříve nebo později zničí Ústřední město, udělají to, pro co žijí, ať už je to cokoli, a potáhnou zase dál.

Já tady zemřu.

Annie zemře v Ústředním městě, kde jsem ji nechal.

Neměli jsme žádnou možnost, jak se dostat na Východní kontinent; jediná naše helikoptéra byla zničená. Neměli jsme ani jak volat o pomoc; vysílačky byly rozbité. S rybami jsme neměli čím bojovat; jediné lasery byly teď na orbitální stanici, a tam jsme neměli možnost se dostat. Pomačkaný raketoplán byl zamčený ve zničeném hangáru, a i kdybychom ho dokázali

dostat ven, byl příliš poškozený, než aby nás vynesl na oběžnou dráhu. A i kdybych se dostal na stanici, k ničemu bych tam nebyl; William dokázal obsluhovat své lasery s dokonalou přesností sám. Na stanici nebyla jediná loď, na které bych se mohl plavit, a žádná posádka, kterou bych ji obsadil.

Bylo po všem.

Noční vzduch byl stále chladnější. Krčil jsem se na sedadle auta, sako přitažené k tělu, a zoufale jsem se snažil přijít na něco, co by dalo nějaký smysl těm zbytkům našich životů. Nějaký způsob, jak se bít dál.

Co jsou zač ty ryby, a proč nás sledují? Co chtějí? Jak jim můžeme zabránit, aby se objevovaly znova a znova? Když je nedokážeme porazit pomocí lodí a laserů, jak bychom mohli získat převahu? Je lidstvo odsouzeno k pádu? Máme být z těžce získaných planet vyhnáni zpátky do temných jeskyní, vychovávat tam ustrašené děti, které nikdy nepoznají zářící města? Jak můžeme zastavit ty záškodníky, kteří se na nás vrhli odnikud?

Ve svém zoufalství jsem sepjal ruce a modlil se k Bohu Pánu, ačkoli jsem dobře věděl, že Jeho tvář je ode mne navždy odvrácena a že moje modlitba je bezcenná. Seděl jsem tam, prázdný a sám, dokud obloha nezjasněla ubohým příslibem rána. Zvedl jsem hlavu, vystoupil z auta a na nejistých nohou došel k uhlíkům ohně. Sehnul jsem se pro větvičky a klestí k hromadě, kterou včera večer ostatní připravili.

Ztuhl jsem a neodvažoval se ani dýchat.

Po chvíli jsem si v nehybném tichu úsvitu zahřál ruce nad ohněm. Tolliver se vzbudil a zvedl hlavu. Zíral jsem na něj a srdce mi bušilo. Nemohl jsem mluvit o tom, co možná udělám.

Ale znal jsem cestu.

Část IV
Červen léta Páně 2200

22

„Kávu, pane?“ Tolliver se posadil vedle mě.

Uchopil jsem kouřící šálek oběma rukama, abych si ukradl trochu jeho tepla.

„Svolejte mužstvo.“

„Muž- Rozkaz, pane.“ Muselo mu to připadat jako divný požadavek; veškeré naše mužstvo se skládalo ze dvou techniků, a ti byli oba na doslech.

Za chvilku už jsem stál proti nim. „Vracíme se.“ Samuels zamumlal cosi jako námitku; svá další slova jsem adresoval přímo jemu. „Jsem váš velící důstojník. Řekl jsem, že se vracíme na základnu.“

„Proč, pane? Je to nebezpečné.“ Byla to skoro výzva, ale oslovil mě „pane“; tenkou hranici vzpoury nepřekročil.

„Už je to patnáct hodin, a ryby žádné další kameny nehodily. Nemůžeme tady zůstat donekonečna, a máme práci.“

Jameson přešlápl. „Práci? Jakou? Všechno je zničené; můžeme klidně žít v divočině, dokud si nebudeme jistí, že je bezpečno. Prý tady byl jednou dezertér -“

„Ano, kapitán Grone. Slyšel jsem o něm.“ A setkal jsem se s ním. „Vy teď půjdete se mnou. Až skončíme, dám vám možnost vrátit se sem a zůstat tady.“ Nadechl se, jako by chtěl protestovat. Předešel jsem ho. „To je rozkaz.“

Jeho disciplína se přece jen prosadila. „Ano, pane.“

„Do auta.“

Rachotili jsme po cestě zpátky. Když jsme se blížili k základně, sevřel jsem sedadlo rukama. Manévrovali jsme mezi troskami a padlými stromy, pak jsme zastavili mezi rozvalenou správní budovou a poškozeným hangárem. „Pane Tollivere, porozhlédněte se po zbraních; někde tu budou laserové pušky. A když už v tom budete, najděte nám taky jídlo. A matrace a přikrývky. A stany nebo polní vybavení.“

Tolliver se pochybovačně rozhlédl po vybombardované základně. „Rozkaz, pane.“

„Vy ostatní pojďte se mnou.“ Vykročil jsem k hangáru. Postranní dveře byly zamčené, ale vlezli jsme dovnitř dírami ve zdi. Uvnitř byla tma a chladno.

Raketoplán, jeden z menších modelů U. N. A. F., stál uprostřed hangáru, krátká křídla složená dozadu. Když jsem se k němu blížil, svíral se mi žaludek; kdyby byl příliš poškozený, bylo by po mých plánech. Obešel jsem letoun a zastavil se u pravoboku.

Raketoplán byl zasypaný troskami, jako by na něj někdo vystřelil z brokovnice plné zlámaných hřebíků. Okénko na straně pilota bylo úplně pryč. Z dvou okének zbyly jen ostré střepy transplexu. Na levoboku u přídi byl trup odřený a zprohýbaný. Pod raketoplánem ležely na zemi úlomky z velkého bloku betonu. Natáhl jsem se vzhůru a přejel prsty po hlislitových deskách. Bylo možné, že právě v tomhle místě se pod pláštěm táhlo nějaké životně důležité vedení. Ale jestli ne, nebylo to poškození fatální.

Otevřel jsem ovládací panel, s jeho pomocí i dveře a vlezl jsem dovnitř.

Kabina pro cestující byla skoro nedotčená. Tu a tam leželo pár odštěpků betonu, jak prolétly rozbitými okénky, ale to nic nebylo; to mohl praporčík smést za pár minut. Šel jsem do kokpitu. Ten kus zdi, který rozbil okénko pilota, očesal i palubní desku. Řízení u kopilota bylo úplně zničené; nad kniplem visely potrhané dráty. Druhá plynová páka byla čistě uražená.

Poletí ta loď? Vyklonil jsem se z rozbitého okénka u pilota a zavolal: „Všichni ustupte!“ Otevřel jsem panel zapalování. Jestli je to na heslo...

Nebylo. Raketoplán reagoval na základní kód. Zapnul jsem elektřinu z baterií. Vzápětí mi čítač odpověděl zeleným světlem. „Kontrola, hlasem,“ přikázal jsem mu.

Plechový hlásek: „KONTROLA ZAHÁJENA. OKÉNKA TŘICET TŘI A DVANÁCT NEREAGUJÍ NA SENZOROVÝ TEST; TLAKU V KABINĚ NELZE DOSÁHNOUT. AERODYNAMICKÁ INTEGRITA NARUŠENA, POŠKOZENÍ TRUPU NA LEVOBOKU. MĚŘIČ PALIVA U

KOPILOTA VYŘAZEN. MĚŘIČ TLAKU V KABINĚ U KOPILOTA VYŘAZEN. VÝŠKOMĚR U KOPILOTA VY-“

„Zastav kontrolu. Vynech pult kopilota. Převeď všechno ovládání na pult pilota.“ Proč nemůžu hovořit s čítačem, a nezačít sám mluvit jako čítač? „Pokračuj v kontrole.“

Na chvilku počítač zaváhal. „PALIVO NA MAXIMU. NAVIGAČNÍ ZAŘÍZENÍ NAPROGRAMOVÁNO NA PŘEDPOKLÁDANÝ CÍL ORBITÁLNÍ STANICE. PLAVIDLO JE NESCHOPNÉ PROVOZU VZHLEDEM K BODŮM KONTROLY ČÍSLO JEDNA, DVA, TŘI, DEVĚT, DVANÁCT AŽ PADESÁT ČTYŘI A ŠEDESÁT AŽ -“

„Zruš zprávu. Můžeme z pultu pilota ovládat tryskový přistávací motor, směrové kormidlo, příčná kormidla a klapky?“

„Potvrzuji.“ Skutečně to ten čítač řekl nevrle?

„Hlášení o škodách na raketovém motoru.“

„Žádné známé poškození motoru.“

Vykoukl jsem z okénka. Bezrel stál dost stranou a zíral na to s otevřenou pusou, Jameson byl hned vedle něj. „Nízkovýkonový test tryskového motoru.“

„Senzory na přídi, zádi a pravoboku udávají, že letoun je v hangáru. Test motoru není v hangáru možný.“

„Ale je.“ Naše brzdy nás udrží. A když po pár vteřinách motor vypnu, nenashromáždí se tu ani tolik výfukových plynů, aby to usmažilo Bezrela a Jamesona. A jestli ožehneme zadní stěnu, tak ať.

„Bezpečnostní předpisy nepovolují v hangáru test tryskového motoru na jakékoli úrovni výkonu.“

„Vyřaď bezpečnostní předpisy.“

Pult pilota se zapnul. Indikační světélko se změnilo na zelenou; ozvalo se trojí varovné pípnutí; motory naskočily s náhlým rachotem. Skoro okamžitě ztichly, jak čítač ubral na minimální výkon. Bezrel a technik si dole zacpávali dlaněmi uši.

„Aktivní systémová kontrola.“ Snad to čítač se mnou vzdal; v každém případě už neprotestoval. Směrové kormidlo, příčná kormidla i klapky se těžkopádně pohybovaly, jak počítač prováděl sérii kontrol. „Vypnout motor.“

Zelené světlo zhaslo; poslední ozvěny motoru ztichly. „Nízkovýkonový test prověřil odezvu pultu pilota za nízkého výkonu a žádné zjevné poškození motoru. Ovládací systémy reagují normálně.“

„Dobře. Konec zkoušek.“ Sáhl jsem po vypínači baterie.

„Varování: nízkovýkonové testy motoru neznamenají, že letoun bude spolehlivý i při plném výkonu. Poškození na ovládacích systémech se může projevit teprve v suborbitálním -“

„Konec zprávy.“ Tohle jsem nepotřeboval slyšet; vlastně ani jsem na to nechtěl myslet. Vstal jsem z pilotního sedadla, ale něco mě napadlo. „Kontaktuj orbitální stanici.“

Ticho. Pak: „Bez kontaktu.“

Polkl jsem děsivou předtuchu. Raketoplán byl přece pod střechou hangáru. To byl určitě důvod. „Vypnout systémy.“

Slezl jsem dolů a došel k technikovi a chlapci. „Tenhle hangár byl vybavený na opravy. Sežeňte mi žebříky a svářecí přístroje.“

„Můžu se zeptat na co, pane?“ zeptal se Jameson.

„Dveře od hangáru se zasekly. Musíme se prořezat ven.“

„To potrvá několik dní!“

Prohlížel jsem si dveře. „Nemyslím.“

„Podívejte se na ten raketoplán. Vy čekáte, že to poletí?“ Ukázal na pomačkaný trup.

Ostře jsem odpověděl: „Očekávám, že odříznete ta vrata. Sežeňte, co budeme potřebovat.“ Rukou jsem významně sklouzl k pistoli.

„Ano... pane.“ Odvrátil se.

Tolliver nakoukl dovnitř probouranou zdí. Přelezl přes trosky, s radostným úsměvem klusal ke mně a zasalutoval, jen aby se neřeklo. „Bez večeře dneska nebudeme, pane. A našel jsem zbraně. Samuelsi, doneste ten batoh.“

„To je dobře.“ Prohlížel jsem si dveře hangáru. „Tollivere, bude lepší, když si to tady vezmete na povel. Technici nejsou... Chci ta vrata odříznout.“ Obrátil jsem se zpátky k raketoplánu.

„K čemu, pane?“

Prudce jsem se otočil. „Vy také? Dal jsem snad rozkaz.“

„Rozkaz, pane.“ Tollivera to zřejmě příliš z míry nevyvedlo. „Já jsem vám neodmlouval, pane. Ale pracovalo by se mi lépe, kdybych tomu rozuměl.“

„Myslíte?“ Došel jsem s výhružným pohledem až k němu. Oči měl opuchlé. Obvaz měl ušpiněný potem a prachem. Můj vztek se rozplynul.“Potřebuji dostat raketoplán z hangáru ven, pane Tollivere.“

„S tím nemůžete odstartovat, pane. Když nemá okénka, rozpadl by se dřív, než byste ho dostal na oběžnou dráhu.“

„Já vím. Nehodlám se snažit o oběžnou dráhu.“

„Ale... to není heli, pane. Let na nízké úrovni jeho trysky nezvládnou déle než pár minut, pak se přehřejí.“ Díval se na mě, jako by uvažoval, jestli jsem na to zapomněl.

„To vím taky, pane Tollivere. Chci ta vrata odstranit.“

Podíval se po mě skepticky, ale kývl.

+ + + + +

Hleděl jsem vzhůru a zacláněl si oči před tou září. Žebříky nenašli, ale přinesli lešení, které bylo ještě užitečnější. Svářečky a bomby s acetylénem byly uložené v hangáru ve skříních.

Tolliver navrhoval, abychom odřezávali spoje, které držely kolejnici vrat ve zdi hangáru, ale to jsem vetoval. Obrovské dveře byly strašně těžké, a neměli bychom možnost ovlivnit směr, kterým padnou. A až by padly na zem, stejně bychom je museli rozřezat na menší části, kterými by se dalo pohnout, a odtahat je z cesty.

Místo toho jsme brali dveře kus po kuse.

Nejsnazší byla spodní část. Tolliver a jeden z techniků ji odřízli; jen zbytky vychladly, odtáhli jsme je já, Bezrel a druhý technik pryč. Když se na těch, kdo řezali, začala projevovat únava, přikázal jsem výměnu míst. Bezrel nás zásoboval vodou a limonádami, které vylovil z automatu.

Neměl jsem tmavé brýle; našli jsme jen dvoje. Po chvíli, úplně oslepen vodopády bílých jisker sypajících se od svářeček, jsem znovu obešel raketoplán a hledal případné další škody.

Jameson se odpojil od ostatních a pomalu se vydal za mnou. Čekal jsem a duševně se připravoval na další námitky.

Kopl do země. „Omlouvám se za to, jak jsem se choval," řekl. „Jenže ono - věděli jsme, jaké riziko je tady zůstat, ale když před ním skutečně stojíte - je to těžší."

Kývl jsem a dost se mi ulevilo. „Já vím."

„Flotila je pryč, základna je pryč... ryby likvidují všechno, co proti nim postavíme." Zachvěl se. „Je kolonie odsouzená k zániku, pane?"

„Je to možné," řekl jsem. Zasloužil si upřímnost. „Ale ještě nejsme mrtví." Došel jsem k postranním dveřím hangáru a zjistil, že zevnitř se dají otevřít. „Pojďte chvíli na vzduch."

„Za chvilku musím vystřídat Samuelse." Vyšel za mnou ven.

„Jak dlouho už v téhle soustavě jste?" zeptal jsem se, aby řeč nestála.

„Deset let." Kopl do jednoho z mála kousků trávy, který to přežil. „Nejdřív jsem byl na stanici, pak v Ústředním městě. Sem mě poslali před rokem."

Podotkl jsem: „Viděl jste, jak to tady roste..."

„Udělal jste dobře, že jste odvolal generála Chartufa." Odvrátil oči.

„O tom bych neměl mluvit." Uvědomil jsem si, jak hloupě to zní v troskách základny. „V každém případě je už dávno pryč. Pan Eiferts by byl dal základnu do pořádku, kdyby měl čas."

„Ano, ten uměl s věcmi pohnout." Jameson si unaveně sedl na trávu. Začal okusovat jedno stéblo a zamžoural na mě. „Potřebovali jsme plně zapojit generátor. Kdyby bylo námořnictvo zůstalo ještě chvilku -" Stéblo trávy mu vypadlo z úst.

„Dělali, co mohli."

Jameson polkl a ukázal na moje rameno. „Ježíši!"

Klepl jsem si po rukávu saka. Pavouk? Had? Ne, ty idiote, na Naději národů přece žádný zvířecí život není. „Co tam -"

Jameson otevíral ústa naprázdno, ale nevyšel z nich ani hlásek. Prudce vyskočil a začal prchat k hangáru.

Co s tím člověkem je? Otočil jsem se, ale neviděl jsem nic. Pohledem jsem zabloudil nahoru.

„Bože, zachraň nás!“ Hnal jsem se k postranním dveřím, jako kdyby nás ubohá střecha hangáru mohla ochránit před tou živou vzducholodí tři sta metrů nad námi.

Zabouchl jsem za sebou dveře. „Tollivere! Vyndejte ty zbraně!“

Chvilku jen zíral. „Co se - Rozkaz, pane!“ Slezl z lešení. Jameson v rohu zvracel.

„Laserové pušky! Ruční raketomety! Cokoliv!“ Byl jsem bez sebe. Bezrel vypadal zmateně. „Hněte sebou, chlapče. Popadněte flintu!“ Uvědomil jsem si, že sám nemám nic než svou pistoli. Je vůbec nabitá? Rukou jsem zatápal v pouzdře. Když jsem stiskl testovací tlačítko, rozsvítilo se zelené světélko. Jenže taková maličká pistole, ať už nabitá nebo ne, moc platná nebude.

Tolliver se hnal zpátky s laserovou puškou v ruce. „Co se děje, pane?“

„Ryby!“ Přikrčil jsem se u otvoru, který jsme vyřízli ve vratech a ukázal jsem nahoru.

Tolliver držel pušku jako nejmilejší hračku, ale zavrtěl hlavou. „Pušky se něčeho tak velikého ani netknou, pane.“

Ryba zapulzovala, její kůže krátce změnila barvu. Snášela se pomalu níž.

Bezrel se k nám hnal se dvěma laserovými puškami. Popadl jsem tu svou, odjistil a čekal na plný náboj. Když pípla, klekl jsem k vyřezanému otvoru pod obřími vraty hangáru. Zamířil jsem na spodní část ryby. Když jsem vypálil, barvy zavířily. Kus rybího těla jako by splaskl. Pak vnější kůže jako by přetekla sama přes sebe a díra byla pryč.

„Bože můj.“ Tolliver klekl na jedno koleno. Dlouhým zábleskem vypálil do boku ryby dlouhý šleh. Ryba hrozivě sestupovala. Zeptal jsem se: „Jamesone, kde je Samuels?“

„Když jsem ho naposled viděl, utíkal do lesa,“ odpověděl technik kysele.

„Bezrele, pojďte se mnou ven. Tollivere, vy a Jameson odřežete ty zatracené spoje. Ať si dveře od hangáru padnou, kam chtějí.“

Tolliver pochybovačně řekl:“Jestli je odřežeme, tak už nebudeme mít žádnou ochranu, pane.“

Ukázal jsem na ten metr a půl u podlahy, který jsme už odřezali.“Jakou ochranu máme takhle?“ Na odpověď jsem nečekal. „Honem.“

Protáhl jsem se pode dveřmi a podíval se nahoru. Ryba už byla jen asi šedesát metrů nad cvičištěm.

Zevnitř se ozval Tolliverův hlas: „Proč se snažíme uvolnit raketoplán, pane?“ Pak dodal: „Já to udělám, ale rád bych věděl, proč pácháme sebevraždu, místo abychom prchali do bezpečí.“

„V raketoplánu se můžeme dostat odtud.“

„Ale je stavěný na orbitální lety, ne na -“

Ryba ještě klesla. Otvor na přední části se jí pohyboval. Zavrčel jsem: „A to myslíte, že nevím? Řežte, Tollivere. Honem!“ Hnal jsem se ke cvičišti. Bezrel mě se svou puškou následoval. „Pal!“ řval jsem zadýchaně.

„Kam mám mířit, pane?“ padl na koleno a mířil.

„Kamkoli!“ Můj paprsek vypálil další díru v klesající rybě. Nad ní se vytvořilo něco, co vypadalo jako klubko lan, a začalo se to otáčet.

Ryba sebou škubla, ale klesla ještě víc. Její chapadlo se točilo. Varoval jsem: „Tohle vás nesmí zasáhnout, chlapče. Uskočte, jestli to hodí.“

„Rozkaz, pane!“ Naše lasery rozrývaly bok té bestie. Kůže začala rány hojit; ryba klesala ještě níž a naklonila se dozadu. Její přívěsek se ještě jednou otočil, uvolnil se a letěl k nám.

Bezrel se hnal do bezpečí s rychlostí mládí. Já jsem byl tak zadýchaný, že jsem dokázal jen sledovat, jak se otáčející se protoplazma blíží ke mně. Z omámení mě vytrhl ostrý hlas: „Utečte, pane!“

Ta hmota se mi řítila rovnou na hlavu. Padl jsem k zemi. Závan teplého vzduchu. Přívěsek dopadl jen kousek za mnou. Tráva zasyčela.

Udělalo se další chapadlo. Ryba už byla jen asi patnáct metrů nad námi. Nastavil jsem pušku na souvislou palbu. A držel jsem spoušť ještě dlouho potom, co se ozvalo varovné pípnutí.

Zraněná ryba klesla k zemi, její barvy vybledly ve skvrnitou šeď. Vyhrabal jsem se na nohy a couval jsem i se svou teď zbytečnou puškou.

Tělo ryby jako by se rozpouštělo. Kůže byla nezřetelná; objevovaly se barevné víry. Nájezdníci. „Bezrele, utíkejte!“ Přeskočil jsem kouřící hmotu, kterou po nás ryba hodila.

Při běhu jsem se ohlédl přes rameno. Z kůže ryby jako by rostl nějaký měnící se tvar. Zavířilo to, odpojilo se to a padlo na zem. „Bezrele, zpátky do hangáru!“ A rozběhl jsem se.

Nájezdník se hnal ještě rychleji než ten, na kterého jsem kdysi narazil v chodbě Telstaru. Byl jen pár kroků za mnou. Věděl jsem, že se do bezpečí hangáru nedostanu.

Najednou Tolliver seskočil z lešení asi metr přede mnou. Záměrné světlo jeho pušky svítilo. Namířil mi přímo do tváře. Zbledl jsem; dokonce i kyselina těch ryb byla lepší smrt. V zoufalství jsem po něm hodil svou vybitou puškou a vrhl se k zemi. Tolliver vypálil přes mou hlavu. Za mnou něco zakouřilo, zapraskalo. Tolliver se vrhl dopředu a prudce mě zvedl. „Honem!“

Prolezl jsem pode dveřmi. Na skvrnité kůži umírající ryby kroužily další tvary. Nahoře na lešení sršely od Jamesonovy svářečky jiskry.

„Kde jsou sakra ty záložní zásobníky?“

„Pár jich mám.“ Tolliver se protáhl ven, sebral mou pušku a vrátil mi ji. Vzal jsem ji, ale dával jsem si pozor, abych se nesetkal s jeho pohledem. Prudce jsem do ní zastrčil zásobník. „Bezrele, nabijte si!“

Chlapec neodpověděl. Rozhlédl jsem se kolem. Nikde ho nebylo vidět.

Výkřik shora: „Pozor!“ Jameson.

Prudce jsem se otočil. Na druhém konci v otevřených dveřích hangáru se objevil nájezdník. Zlomek vteřiny tam stál, jako by váhal. Pak se začal valit děsivou rychlostí k nám. Zatímco já jsem bojoval se svou puškou, Tolliver vypálil. Nájezdník se jakoby rozprsknul. Couvl jsem. Mimozemšťan se zhroutil do odporné loužičky.

Jen jsem zíral na ten hnus. Tohle bylo těsné. Tolliver klečel u otvoru z hangáru a znova pálil. Vrata nad ním zasténala a poklesla - jeden spoj konečně povolil. Ale ještě mnoho jich bylo potřeba přeřezat. A my jsme neměli čas.

„Bůh Pán ať je zatratí!“ Hlas jsem měl chraplavý. „Co chtějí? Proč nás nenechají být!“ Protáhl jsem se otvorem, vypálil na vířící tvar a vykročil na cvičiště. Bylo mi už všechno jedno. Zbyli jsme už jen Tolliver, Jameson a já. Neměli jsme jak uniknout a nebylo už ani proč. Pocítil jsem lítost nad svým životem, ale pak ještě větší nad životem toho chlapce; on přišel o větší kus než já.

Ryba ležela tam, kde padla, její barvy konečně znehybněly; skvrny mi bledly před očima. Z nehybné hmoty se vynořovali stále další nájezdníci. Něco se valilo ke mně; stál jsem na místě a pálil, dokud se to nerozškvařilo.

Koutkem oka jsem zachytil něco modrého asi patnáct metrů stranou; tělo praporčíka Bezrela, dojemně malé. Zkontroloval jsem svůj slábnoucí náboj; zbylo tam dost, abych ho zbavil utrpení, kdyby to bylo třeba. Nemohl jsem ho přenechat mimozemšťanům. Bez ohledu na Tolliverovy varovné výkřiky jsem dusal po sežehnuté trávě k němu. Škoda, že admirál De Marnay nenechal toho chlapce doma, aby si hrál s míči a draky a Arcvidem.

Valil se k nám nájezdník, v sežehnuté trávě skoro nebyl vidět. Vypálili jsme s Tolliverem současně; obluda se roztavila.

Bezrel pohnul hlavou.

S bušícím srdcem jsem padl na koleno. „Jste v pořádku?“ zašeptal jsem chraplavě.

„Ano, pane!“

„Co to pro Boha živého děláte?“ Držel jsem pušku v pohotovosti a risknul jsem si ohlédnutí.

Plížil se ke mně a celý se kroutil, jak se snažil zůstat co nejníže. „Došel mi náboj a ty potvory se pořád objevovaly... tak jsem si řekl, že když zůstanu ležet, tak si mě třeba nevšimnou.“

Potlačil jsem hněvivé zavrčení. Jeho nápad vyšel, zatímco já jsem málem přišel o krk, když jsem utíkal. „Máte ještě pušku?“

„Ano, pane.“

„Držte ji. Párkrát se nadechněte, klekněte si a pak utíkejte do hangáru, jako by vás honil sám Satan!“

„Vždyť honí, pane!“ Chlapec prudce vyskočil a odběhl. Byl rychlý; pochyboval jsem, že by ho dohonil i Tolliver. Dva nájezdníci se zastavili, když vycítili pohybující se postavičku. Pak se začali valit po trávě. Jako bychom si to naplánovali, čekali jsme s Tolliverem oba, až se jeden z nich přiblíží na dostřel, a vypálili jsme společně. Nájezdník sebou škubl a roztekl se. Obrátili jsme palbu proti druhému z nich.

Bezrel se vrhl do bezpečí pod dveřmi hangáru. Moje puška zapípala; docházel mi náboj. Tolliver hrozil pěstí. Já jsem cenil zuby v úšklebku spíš zvířecím než lidském. Opatrně jsem couval k hangáru a držel jsem se přitom stranou, aby měl Tolliver volné pole. Zaútočil na mě jen jeden nájezdník; nevím, který z nás ho zasáhl.

Nadšeně jsem klopýtal k hangáru a bez nehody se dostal až ke dveřím. Po spálené trávě cvičiště přejel stín. Vzhlédl jsem.

Nad námi se vznášela druhá ryba. Zaklel jsem a proklouzl pod dveřmi. Na rameno mi dopadly jiskry; smetl jsem je. „Tollivere, je tam ještě jedna!“

„Kriste Pane.“ Tolliver couvl, pohlédl na dveře. „Jamesone, odřízněte už tu kolejnici!“

Technik se na něj vztekle obořil: „Jestli chcete zázraky, tak si je dělejte sám!“ Zatřásl jsem Tolliverovi ramenem a umlčel ho. Jameson dělal, co mohl.

„Zbyly už jen čtyři zásobníky, pane.“

„Dva.“ Sklonil jsem se, jeden jsem si vzal, další jsem dal Bezrelovi a přešel k druhému konci vrat. Chlapec mě následoval jako psík.

Klekl jsem si, odjistil, zamířil. Venku na cvičišti bylo vidět tři nájezdníky, ale byli tak daleko, že jsem radši neriskoval výstřel. „Pane Tollivere, pomozte Jamesonovi řezat. Bezrele, zaujměte postavení na druhé straně hangáru. Tady máte poslední zásobník. Každá střela musí zasáhnout.“

Vykoukl jsem zpod dveří. Ryba nad námi se blížila.

Na hlavu se mi sesypal vodopád jisker. Zaklel jsem a poodstoupil. Než jsem zase zaklekl, překonali už nájezdníci

polovinu délky cvičiště. Vypálil jsem. Ten nejbližší se rozpadl. Bezrel, ve tváři popelavý, kropil paprskem cvičiště. Zařval jsem na něj: „Praporčíků, jednotlivé rány! Každý elektron se počítá!“

Dva zbylí nájezdníci se hnali k nám. Vypálil jsem dvakrát a jednoho jsem zasáhl právě ve chvíli, kdy ho zneškodnila Bezrelova rána. Druhý se prostě převalil přes svého padlého druha a stočil se pryč od Bezrela a od dveří. Pálil jsem, dokud nezmizel za rohem hangáru. Vrhl jsem se k rozvalené zdi a čekal. Neobjevilo se nic.

Dveře hangáru zasténaly. Kusy spojů se bortily a padaly na podlahu.

Dveře ale pořád držely. Tolliver zaklel a přesunul se k další vzpěře. Zbývaly už jen dvě, ale i ty kolejnici udržely. Někdo by si měl stěžovat u stavbařů.

„Ryba přistává!“ mával Bezrel hystericky a ukazoval na cvičiště.

Jameson postoupil k poslednímu spoji na své straně lešení. „Kristepane, jen doufám, že ta věc padne správně. Jestli se zřítí na nás...“

„Buďte připravený odskočit!“ Kdyby vrata padala dovnitř, srazila by lešení a rozdrtila každého, kdo na něm stál.

„Odskočit. To určitě.“ Znechuceně zavrtěl hlavou, ale svářečka se neodchýlila.

„Ryba! Ryba!“ ječel Bezrel.

Prudce jsem se obrátil. Ryba dosedla na cvičiště a hrála všemi barvami. Na povrchu už teď vířily chuchvalce. Zvedl jsem pušku. „Klid, pane Bezrele.“ Otočil jsem se zase k postranní stěně.

„Kdy mám nasadit ten poslední zásobník, pane?“ ptal se chlapec nejistým hláskem.

„Až vám dojde ten, co máte teď.“ Řekl jsem to laskavě, i přes to, jak idiotská to byla otázka.

Tolliver volal z lešení: „V mé pušce je ještě půlka náboje, pane.“

„Zatím si ji nechte. Když zavolám, hoďte ji dolů.“

„Dobře.“ Vodopád jisker.

„Ježíši!“ Bezrel svíral pušku. „Jdou na nás!“

Otočil jsem se a pohlédl na cvičiště. Aspoň pět. Kdybychom čekali na ránu zblízka, budou mít přesilu. Zamířil jsem a předstíral klid. Za mnou seržant Swopes rázoval kolem palebné čáry, hůlku opřenou o rameno, jeho mladí svěřenci stáli v řadě proti svým terčům. „Neškubejte za ty spouště, pánové, stiskněte je. Klidně...“

Jeden zásah.

„Jednotlivé rány, pánové. Neplýtvejte nábojem...“

Teď jsem toho hajzla minul.

„Miřte, než vypálíte.“

A máš to! Kde k čertu je ten zbytek?

Seržantův hlas se vytratil. Na Akademii bylo jediným trestem za nezasažený cíl šlehnutí jeho hůlkou.

Bezrel zaječel a snažil se střílet vybitou zbraní na chuchvalec, který se k němu řítil. Neměl jsem čas mířit. Přehodil jsem pušku na automatiku a vypálil jsem kolem jeho boku. Mimozemšťan se roztekl necelý metr od jeho nohou.

„Nabijte si, Bezrele!“

„Ano, pane. Totiž rozkaz, pane!“ Bojoval se zásobníkem, upustil ho a skočil po něm, protože se koulel pryč.

Podíval jsem se k postranní zdi a dál na cvičiště. Valili se na nás další tři nájezdníci.

„Pozor na vrata!“ Tolliver se vrhl z lešení a uskočil stranou.

Vrata vypadla ven s takovou ranou, až se otřásla zem, a zakryla mi výhled. Padla na ty kusy, které jsme oddělili už předtím. Bližší konec vrat byl patnáct centimetrů nad zemí.

Tolliver si klekl a zamířil. „Tak pojď, ty hajzle jeden!“ Chladnokrevně počkal s palbou, dokud chuchvalec nebyl skoro u nás. Škubl prstem, a nájezdník padl. Odporná tekutina vytékala na jasným sluncem ozářenou plochu cvičiště.

Moje puška pípla. Sáhl jsem po novém zásobníku, žádný jsem nenašel. Cvaknutí Bezrelovy a Tolliverovy pušky prořízlo ticho.

Bezrelova puška zapípala.

Ohlédl jsem se dozadu na raketoplán, pak znova dopředu na hrozivé tvary vynořující se z ryby. „Jamesone, přineste dolů

svářečku a bomby!“ Jen zíral. „Hněte sebou!“ Popadl bomby a spustil mi je dolů.

Byly těžší, než jsem myslel. Podařilo se mi neupustit je. Jameson slezl po straně lešení se svářečkou v ruce. Bezmocně jsem čekal, až to všechno znovu spojí.

Stiskl jsem zapalování a pustil plyn. Bliknul malý plamen. „Bezrele, Jamesone, do raketoplánu. Tollivere, zahřejte tryskové motory. Všichni do skafandrů.“

„Ale -“

„HNĚTE SE!“ zařval jsem, div mi to neroztrhlo krk. Táhl jsem hadici ven, až kam to šlo, a vylezl jsem s ní na padlá vrata před hangárem. Jeden z chuchvalců se zachvěl a rozjel se proti mně. Čekal jsem, ruku na plynu. Když se mimozemšťan přiblížil na pět metrů, otočil jsem kohoutkem. Tři metry. Z trysky se vyvalil velký plamen. Metr a půl. Měnivec se pokusil uhnout, ale bylo pozdě. Rozpustil se v rudé pekelné záři.

Přivřel jsem kohoutek. Za mnou se nejdřív tiše, pak s řevem ozýval motor.

Tři nájezdníci se přiblížili k mému peklu, ale zastavili se asi šest metrů ode mě. Zavřel jsem plyn. Čekali jsme a navzájem se drželi v šachu. Ten nejbližší před mýma očima změnil tvar.

Motor za mnou náhle ztichl. Prudce jsem se obrátil. Z raketoplánu Tolliver divoce mával k boční stěně hangáru.

Jeden z nájezdníků už skoro prolezl nepravidelnou dírou. Ta vnitřní část se divoce nadouvala. Motory raketoplánu zakašlaly a znovu naskočily.

„Pojď ke mně, parchante!“ Táhl jsem hadici ke zdi. Tři měnivci za mnou toho okamžitě využili a přesunuli se do míst, která jsem opustil. Šlehl jsem po nich ohnivou vlnou a pak jsem se obrátil zpátky.

Byl jsem na konci hadice. Zatáhl jsem, ale hned jsem toho nechal, protože jsem se bál, že něco utrhnu. Tři chuchvalce venku čekaly a vlnily se.

Otočil jsem kohoutkem naplno. Vyšlehl plamen, ale až na tvar vynořující se ze zdi nedosáhl. Zaklel jsem a rozběhl se zpátky ke dveřím, šlehl jsem plamenem po čekajících nájezdnících. Dva uhnuli, jeden nebyl dost rychlý. Popadl jsem

jednu bombu, pokusil se zvednout i tu druhou, ale obě jsem neudržel. Kopnul jsem do jedné a postrčil ji k boční stěně. Potřeboval jsem jen metr. Pustil jsem druhou bombu; zařinčela na betonové podlaze.

Táhl jsem hadici, až se napjala. Chuchvalec se vynořil ze zdi celý. Jak se ke mně valil, otočil jsem kohoutkem. Plamen ho zasáhl ze vzdálenosti pouhého metru a půl; valil se dál, i když hořel. Odskočil jsem stranou a upustil svářečku. Chuchvalec zasyčel a rozpustil se v tekutinu. Vykoukl jsem ven. Ti nájezdníci, které jsem tam předtím viděl, byli pryč.

Obrátil jsem se na druhou stranu hangáru. Ani tam nic. Tolliver bušil na okénko a přivolával mě křikem, který ale v řevu motorů úplně zanikal.

Doběhl jsem ke dveřím raketoplánu a vlezl dovnitř. Tolliver ve skafandru seděl na místě pilota. „Oblečte se!“ houkl na mě.

Natáhl jsem si skafandr. Bezrel, připoutaný pásem, seděl a svíral sedadlo před sebou. Zdálo se, že mě nevidí. Jameson, rovněž ve skafandru, držel v ruce laserovou pistoli. Připnul jsem si přilbu. Zeptal jsem se Tollivera: „Vidíte nějakého?“

„Teď ne, pane.“

„Nemáme čas odsunout vrata stranou. Jeďte přes ně.“

„To odlomíme kola i se závěsy.“

„Možná.“ Na sedadle kopilota jsem posunul ulomenou plynovou páku vpřed. Žádná reakce. „Čítači, přednostní manuální řízení! Odpoj bezpečnostní jištění.“

„Odpojeno na rozkaz pilota. Odpojení zaznamenáno.“

„Mlč.“ Znovu jsem posunul páku vpřed. Vrčení motoru zesílilo v řev.

Prudce jsme vyrazili. Ubral jsem plyn, když jsme se blížili k vratům. „Tollivere, umíte s tím létat? Jaká je startovní rychlost? Kolik dráhy potřebujeme?“

„Nikdy jsem s raketoplánem neletěl. Nemám nejmenší ponětí. Otřesy nás rozmlátí na kusy, pokud se budete pokoušet dosáhnout orbitální rychlosti, a jestli se chcete pomocí startovacích trysek dopravit domů, tak vybuchne motor!“ Zaváhal. „Za letu bych ho asi zvládl. Tady je startovní rychlost.“

Zaťukal na značku ukazatele rychlosti. Sto deset uzlů. „A ranvej potřebuje krátkou, jinak by tady nebyl.“

Pomaličku jsem mířil s raketoplánem k padlým dveřím, dokud jsem neusoudil, že už se jich kolem skoro dotýkáme. Ubral jsem plyn a zase ho přidal. Popojeli jsme vpřed a narazili do dveří. Stáhl jsem plyn na minimum. „Vezměte to vy, pane Tollivere. Máte jistější ruku.“ Strašně nerad jsem to přiznával.

Pomalu, pomaličku přidával tah a tiskl kolo k hraně dveří. Loď se snažila, ale nehnula se. Tolliver zaklel a dal zpětný chod; couvli jsme asi o půl metru.

Ve dveřích hangáru se objevil měnivec. Stál tam a vlnil se, jako by poměřoval vzdálenost mezi námi.

Tolliver přidal plyn. Loď se sunula ke dveřím a narazila do nich. Opatrně přidal ještě víc. Zavrtěl hlavou. „To kolo nepřejede. Když ještě přidám, přijdeme o něj.“

„Zkuste to!“

S napjatým výrazem pomaličku přidával. Motory řvaly. Náhle je vypnul na minimum. „Máte ponětí, jak velký tah už máme? To kolo nemůže počítat s takovou -“ Chuchvalec se pohnul.

Popadl jsem knipl a položil nohy na ovládání kormidel. Nájezdník se pomalu přibližoval, jako by se bál. Zařadil jsem zpětný chod a přidával plyn tak plynule, jak jsem dokázal. Couvali jsme ode dveří. „Jak dlouhý je raketoplán a jak velký je ten zatracený hangár?“

„Máme za sebou deset metrů. Ale jestli opřete motory o zadní zeď -“

„Tak ji vyrazím.“

„Nebo nás vyhodíte do povětří!“ Pořád jsem couval. Proč nás proboha na Akademii neučili létat s raketoplány? Měli jsme helikoptéry, ruční zbraně, mezihvězdnou navigaci...

Tolliver vykoukl z okénka. „To už stačí!“ Kývl jsem a znovu obrátil chod motorů. „Držte se.“

„Co chcete dělat?“

„Přeskočit ta zatracená vrata.“

„Bože Pane!“ Opřel se pevně o palubní desku.

„Bezrele, Jamesone, chyťte se něčeho!“ Držel jsem brzdu oběma nohama a pálil z trysek, až jsem cítil, jak se loď proti odporu vzpíná. Prosím, Pane. Ať se to povede.

Pustil jsem brzdu a prudce škubl pákou na plný tah. Vyrazili jsme a nabírali rychlost. Deset metrů k vratům. Stěny hangáru nás míjely. Pět metrů.

Dva.

Přilbou jsem narazil o strop kokpitu. Padl jsem dolů do sedadla. Ještě pořád jsme jeli. Vzápětí na padlá vrata narazila i zadní kola, a to mě málem vyhodilo z křesla.

„Mám ho.“ Tolliver jistou rukou svíral plynovou páku.

Z boku hangáru se na nás vrhly dva chuchvalce. Tolliver zatočil doprava; poskakovali jsme napříč přes cvičiště, kolem umírající ryby. Nájezdníci nás pronásledovali svým podivným valivým krokem. Ještě další se vynořovali z ryby a mířili k nám jako kovové piliny k magnetu. Tolliver ještě přidal.

„Nepřehánějte to! Na konci cvičiště se musíme otočit!“

„Jestli před nimi nezískáme náskok teď, tak nás při obrátce dostanou.“ Držel páku pevně, i když jsme poskakovali po trávě. „Kam poletíme, až se dostaneme do vzduchu?“

„Do Ústředního města.“

„To nemůžeme, už jsem vám to přece říkal! Bez okének se rozsypeme dřív, než se dostaneme na oběžnou dráhu, a když se pokusíme doletět tak daleko na tryskách, motor nám vybouchne.“

„Já vím.“ Ohlédl jsem se. Pronásledovalo nás asi patnáct chuchvalců. „Jamesone, palte na cokoli, co se přiblíží.“

„Aspoň jednou v životě přestaňte mluvit v hádankách! O co vám sakra jde?“

Přinutil jsem se pohlédnout zase na přístrojovou desku. „Odstartujeme a poletíme po suborbitální dráze.“

„Sub- o čem to mluvíte?“

„Po startu leťte na východ a zvedněte špici nahoru. Pak použijeme rakety.“

„To bude -“

„Po čtyřiceti vteřinách je vypněte.“

„Spadneme!“ Kola se dotkla startovní dráhy, dřív hladké, teď plné jam po tom balvanu, který na nás mimozemšťané hodili.

„Ano. Budeme klouzat tak daleko, jak to půjde, a pak znovu použijeme trysky. Když získáme dostatečnou výšku, dostaneme se tak daleko na východ, že nás to pak donese domů.“

„Ne tak daleko, abychom byli nad pevninou, než se motory přehřejí. Nespočítali jsme balistickou křivku; nemáte nejmenší ponětí, kde skončíme.“ Ubral plyn, jak jsme se blížili k začátku dráhy. „Když nás nevyhodíte do vzduchu, utrhnete aspoň kola od podvozku.“

Popadl jsem ho za paži. „Já letím do Ústředního města. A tohle je jediný způsob, jak se tam dostat.“ Otočil jsem kniplem, pomalu jsem loď obrátil doleva. Loď se zvolna, majestátně stáčela.

„A proč tady nezůstaneme a nebojujeme? Lepší umřít v souboji s rybami.“

Sklopil jsem hledí přilby. „Musím něco udělat.“ Už jsem neměl žádné pochybnosti.

„A co?“

Vyrovnaným hlasem jsem odpověděl: „To vám neřeknu, pane Tollivere.“ Kdyby to věděl, nepomohl by mi s řízením raketoplánu. Srovnal jsem raketoplán na střed dráhy. „Jak odstartujete, otočte to na východ.“ Vykoukl jsem z okénka. „A radši si pospěšte.“ Chuchvalce se nám chystaly zkřížit cestu.

Plynule posunul páku plynu vpřed. Patnáct uzlů. Nájezdníci změnili směr a hnali se na nás. Řítili jsme se po dráze. Dvacet uzlů. Pár měnivců zůstalo vzadu; zbytek se kulil vedle nás. Před námi se shromažďovali ještě další. Jeden čekal uprostřed dráhy. Čtyřicet uzlů.

Musel jsem napínat uši, abych slyšel, co Tolliver říká: „Bože Pane, kaji se ze svých hříchů.“ Padesát uzlů; ověřil jsem si, že mám dobře zapnuté pásy. „Odpusť mi má provinění.“ Pětašedesát. „Rozhněval-li jsem Tě...“ Zbytek zanikl v řevu motorů. Nájezdník uprostřed dráhy se k nám řítil rychlostí blesku. „Pozor -“

„Vidím to.“ Když jsme se k mimozemšťanovi přiblížili, vrhl se po nás. Škubl jsem sebou v křesle dozadu a zakryl si obličej rukama. Něco temného, mokrého plesklo na přední okno.

„Pane Ježíši!“ Hnusný rosol kapal z okénka. Tolliver napínal oči, aby i přes tu špínu viděl ranvej. Hustá tekutina se pomalu blížila k rozbitému okénku u pilota.

Křikl jsem: „Levé kormidlo! Uhýbáte!“

Před námi byla dráha rozrytá v místech, kde ji výbuch zasáhl nejhůř. Vyletěli jsme vzhůru, dopadli zase na dráhu a ztratili rychlost.“Držte špici dolů!“ Pětašedesát uzlů. Konec ranveje se k nám řítil strašlivě rychle. Sedmdesát.

„Nedokážeme to!“

„Držte ho dole! Za ranvejí je tráva!“

Zavrčel: „Myslíte stromy.“ Větrolam, který kdysi stával na konci cvičiště, byl výbuchem pokácený, ale větve se pořád vzpínaly vzhůru, jako by se nás pokoušely chytit v letu.

Tolliver postrčil páku tak daleko dopředu, jak to jen šlo. Pohledem jsem měřil vzdálenost ke konci dráhy, ke konci trávy. Devadesát uzlů.

Stromy. Řítili jsme se po trávě. Sto uzlů. Stromy. Sto pět. STROMY!

„Držte se!“ Tolliver přitáhl knipl k sobě, pět uzlů pod označenou startovní rychlostí. Špice se zvedala pomalu jako ve zlém snu. Naše zadní kola se vznesla nad ranvej. Větve se nám vrhly na podvozek. Něco zachrastilo. Připravil jsem se na náraz. Jen pár metrů od nás se k nebi tyčila skupina stromů. Tolliver znova přitáhl kormidlo k sobě.

„Zablokujeme se!“

Na odpověď nebyl čas. Naše rychlost klesala. Přeletěli jsme nad stromy. Tolliver sklopil špici. Klesali jsme ke svahu, ztráceli jsme výšku a nabírali rychlost. Vyrovnal, a byli jsme z toho venku. Celou věčnost jsme letěli nad lesy a naše rychlost zvolna stoupala. Konečně, když to bylo bezpečné, jemně přitáhl kormidlo a znovu jsme získali cennou výšku.

Poznamenal: „Obracím k východu.“ Díky Bohu Pánu. „V jaké výšce zapojíme rakety?“ zeptal jsem se.

„Jak to mám sakra vědět? Zeptejte se čítače.“ Zapnul jsem obvody čítače. „Uveď doporučenou výšku ke startu raketových motorů.“

Čítač odpověděl okamžitě: „Kabina poškozena, nelze dosáhnout oběžné dráhy.“

„Na to zapomeň. Jaká je doporučená výška?“

„Raketové systémy jsou zamčeny bezpečnostní pojistkou vzhledem k porušení celistvosti kabiny. Ke startu nedojde v jakékoli vý-“

Uhodil jsem rukou do palubní desky. „Vyřaď všechny bezpečnostní pojistky! Manuální start! Uveď normální výšku pro odpálení raket, když je kabina uzavřená a tlakovaná.“

„Doporučená výška tisíc pět set metrů. Bezpečnostní pojistky vyřazeny. Vyřazení zaznamenáno do -“

„Kriste Pane!“ Tolliver se odtahoval od okénka. Na rozbitém transplexu visely kapky slizu. Jedna odlétla a zasáhla opěradlo jeho křesla.

Popadl jsem pistoli. „Buďte s tím opatrný!“

„Já vím.“ Zamířil jsem na okénko, nastavil na pistoli souvislou palbu a stiskl spoušť. Sliz zmizel. Okénko rudě žhnulo. Zamířil jsem na Tolliverovo sedadlo. „Neopírejte se.“ Vypálil jsem na opěradlo křesla; jeho hmota se při doteku laseru okamžitě tavila. Polstrování začalo žhnout a pak se rozhořelo plamenem. Vypnul jsem pistoli a oheň uhasil rukou ve skafandru. „Neopírejte se, než to vychladne.“

„Budu se muset opřít, až budeme akcelerovat. Dejte na to sedadlo něco, abych se nemusel dotýkat... tamtoho.“

„To se vypařilo.“ Přece jsem ale vstal, odpoutal se a šel do kabiny. Bezrel svíral svou sedačku. Tvář měl bledou, rty vlhké slinami. Sáhl jsem do skladové přihrádky a našel pokrývku. Na podlahu vypadl polštář. Vrazil jsem ho chlapci do náruče. „Vemte si to!“ Objal ho a začal se kolébat.

Složil jsem přikrývku a položil ji přes Tolliverovo opěradlo, přes vypálenou díru. Opatrně se opřel. „Dvanáct set metrů. Pane, když použijeme...“

„Ano?“

„Když nepoužijeme rakety dostatečně dlouho, padneme do oceánu. Když moc dlouho, můžeme se rozpadnout na tisíc kusů.“

„Já vím.“ Olízl jsem si rty. „Zkuste čtyřicet vteřin. Ale buďte připravený hned je vypnout, kdyby se raketoplán začal nějak moc třást.“

„Dobře. I když nevím, co je to, moc.“

Patnáct set metrů. Tolliver se na mě podíval. Oplatil jsem mu pohled a kývl.

Stiskl tlačítko hlavního zapalování; tři rakety se strašným řevem naskočily. Vrhly mě dozadu do akceleračního křesla.

Pět vteřin. Pohlédl jsem dolů a hledal výškoměr. Dva tisíce metrů.

Deset vteřin. Nadskakovali jsme. Těžká váha mi dosedla na hruď. Lapal jsem po dechu. Dva a půl tisíce metrů. Tři tisíce. Svět zešedl. Poskakovali jsme po vymleté polní cestě.

„Třicet vteřin, pane!“ Tolliver svíral ze stran své křeslo. Raketoplán se otřásal.

„Tří a půl tisíce metrů. Čtyři tisíce. Turbulence se zhoršovala.

„Čtyřicet vteřin!“ S námahou sáhl po zapalování. „Ne!“ Bojoval jsem o nádech. „Potřebujeme... větší výšku.“

„Rozpadneme se!“

„Až do devíti tisíc!“ Nutil jsem kyslík do své plíce skoro násilím.

„Devět nedokážeme!“ Kabina se otřásala.

„Čekejte.“ Ztěžka jsem dýchal.

„Pět tisíc!“ Hlava se mi zabořila do akceleračních polštářů. Byly měkké, pohodlné, hřejivé. Tolliverův hlas přicházel jakoby z dálky: „Šest a půl tisíce!“

V moři se nedalo plavat; už skoro sto let bylo příliš znečištěné. Ale jednou jsem byl s otcem na pláži. Písek nad čárou přílivu byl teplý a příjemný. Rozkošnicky jsem se v něm válel, oči zavřené proti ostré sluneční záři, zatímco otec mě sledoval s mlčenlivým nesouhlasem. V mořském vzduchu bylo cosi, co ztěžovalo dýchání.

„Kapitáne, nechte mě vypnout motory!“

Klímal jsem a rozčiloval mě ten neustálý řev vln. „Sedm a půl tisíce!“

Ticho. Moje tělo jako by se vzneslo a napjalo pásy. Když se mi pročistily uši, slyšel jsem divné hvízdání. Hruď se mi Vzdouvala. Hltavě jsem sál vzduch. Řev motorů ztichl.

Tolliver držel kormidlo nehnutě a očima se snažil proniknout ten sliz na svém okně. Zakašlal jsem, s námahou jsem se narovnal. „Výška?“ vypravil jsem ze sebe.

„Osm a půl tisíce, a stoupáme.“

„Stoupáme s vypnutými motory?“

„I dělová koule chvíli letí vzhůru. Počkejte.“

Dostali jsme se na vrcholek svého oblouku. Vzápětí už začal raketoplán klouzat dolů asi tak, jak by to udělala cihla. Nebezpečně jsme padali i přes všechnu Tolliverovu snahu. Řekl: „Budeme muset zažehnout motory, jestli si chceme udržet výšku.“

„Já vím.“ Ale po třiceti minutách zážehu se přehřejí. Trysky raketoplánu jsou určené k přistávání, a k ničemu jinému. Podíval jsem se na přístroje. „Kde jsme?“

„Asi šest set kilometrů od pobřeží, podle majáků.“

I při rychlostí pěti set uzlů havarujeme ještě hodinu cesty před pobřežím.

„Odvysílejte Mayday, pane. Když tam spadneme, můžou nás vylovit helikoptérou.“

„Zavrtěl jsem hlavou. NE. Raketoplán potřebujeme.“

„To nedokážeme. Když dopadneme do vody, můžeme-“

„Leťte domů!“

Tři a půl tisíce metrů. Tolliver uhodil pěstí do křesla. „Zatraceně, proč?“ Můj rozzlobený výraz odbyl mávnutím ruky. „Chcete, abych tuhle lodičku zapíchnul do moře. Dobře, já s vámi umřu, ale řekněte mi proč!“

Chraplavě jsem odpověděl: „Raketoplán potřebuji. Nemůžu říct proč.“

„Bojíte se, že vás zradím?“ posmíval se. „Kterému nepříteli, kapitáne? Plantážníkům nebo rybám?“

Polkl jsem. „Pane Tollivere, já vám to nemůžu říct. Jednou to pochopíte.“

„Nechci umřít zbytečně, bezúčelně.“

„My máme účel.“ V koutcích úst mi zaškubalo. „A třeba neumřeme. Motory mívají bezpečnostní výkonovou rezervu. Jen si vzpomeňte na ta vrata od hangáru.“

Po chvilce odhalil zuby v grimase, která snad měla být úsměvem. „Budeme to muset zjistit.“ Očima sklouzl k palubní desce. „Dva a půl tisíce metrů, pane. Měli bychom nahodit motor.“

„Ano.“ Nastartoval tryskový motor, a náš sestup se pomalu zmírnil. Letěli jsme v nervózním tichu.

Po chvilce jsem si rozepnul bezpečnostní pás. „Sledujte teploty motorů.“ Podrážděně na mě pohlédl. Vyhrkl jsem: „Promiňte. Nervy.“ No tak teď se budu ještě omlouvat praporčíkovi. Nevesele jsem se usmál.

U páté řady jsem se zastavil a vklouzl na sedadlo vedle Bezrela. „Jste v pořádku?“

„Ano, pane.“ Svíral polštář. Čekal jsem, ale on už neřekl nic.

„Všichni jsme vyděšení, chlapče.“

Zatvářil se ostražitě. „Nic mi není.“

„Všichni, pane Bezrele.“ Poplácal jsem ho po koleni a neohrabaně jsem vstal.

„Já chci domů.“ Jeho hlas zdusil polštář.

„Už jsme skoro tam.“

„Ne. Domů.“

„To my všichni.“ Vrátil jsem se do pilotní kabiny a připnul si kyslíkovou masku. „Čas příletu?“

Tolliver zabručel: „Podle mě žádný nemáme.“ Zle jsem se zamračil.

Po chvilce řekl: „Promiňte, pane. Řekněme za pětačtyřicet minut.“

Teploty byly na horní hranici normálu, ale neměnily se. Stiskl jsem tlačítko interkomu. „Kapitán Seafort Admiralitě nebo guvernérské rezidenci. Ozvěte se.“ Žádná odpověď. Zkusil jsem to znova; konečně nějaká reakce.

„Rezidence přilétající helikoptéře. Pane Seaforte? Mysleli jsme...“

„Je Admiralita otevřená?“

„Ne, pane.“

Teplota pomalu stoupala k červené čáře. „Kde je guvernér Hopewell?“

„Je tu v okolí. Už jsem ho volal. A tady je.“

„Zacku?“

„Ano, chlapče.“ Při zvuku jeho nabručeného hlasu se mi v hrdle vytvořil vítaný knedlík.

„Nejsme v helikoptéře, máme raketoplán. Uvolněte přistávací dráhu na kosmodromu. Ať tam čeká helikoptéra. A najděte každého, kdo pracoval na opravách raketoplánů.“

„Je to všechno?“

„Ano, ale pospěšte si. Předpokládaný čas příletu čtyřicet minut.“ Ručička na ukazateli teploty stála na červené čáře.

„Budeme toho muset nechat,“ poklepal Tolliver na výškoměr.

„Naberte výšku.“

„To vytvoří ještě větší žár.“

„Já vím.“ Ale získáme tím víc času, kdyby motory selhaly.

Na přistávacích tryskách jsme se pomalu vyšplhali do pěti a půl tisíc. Ručička neodvratně postupovala do červeného pole. Podíval jsem se na palubní desku. „Třicet minut. Čtyři sta padesát kilometrů.“

„Ty motory to nevydrží.“

„Budou muset.“

Odkašlal si. „Pane, uvědomujete si, že jestli poletíme s -“

„Nehádejte se!“

„Nehádám se. Když dál poletíme s motorem a přehřejeme ho, ložiska se můžou roztavit. I když bezpečně přistaneme, tyhle motory už nikdy nepůjdou.“

Tahle trpká možnost mé už taky napadla. „Budeme to muset zkusit.“

Zavrtěl hlavou, ale rozhodl se neříct nic. Ručička se sunula dál do červené. Pípal varovný signál; vypnul jsem ho. Pětadvacet minut.

„Uberte.“

„Teď jsme na optimální rychlosti, pane.“

„Možná to pomůže s teplotou.“

Snížil tah. Teplota neklesla, ale přinejmenším už nestoupala.

Dvacet minut.

Reproduktor zapraskal a pak se ozvalo: „Přilétající raketopláne, máme vás na radaru. Co to - to s tou věcí letíte z Ventury?“

„Ano.“ Bude si o mně myslet, že jsem blázen. A nejspíš bude mít pravdu.

Osmnáct minut. „Pane Tollivere, jak daleko můžeme klouzat?“

„Přinejlepším pár kilometrů. Nejsme dost vysoko.“

Dvě stě padesát kilometrů. Ručička teploměru stoupala. Tak těsně, a přece... „Vypněte trysky.“

„Teď, pane? Spadneme do -“ Uviděl můj výraz a sáhl po tlačítkách.

„Pane Tollivere, sledujte naši vzdálenost. Upozorněte mě na padesáti kilometrech.“

„K tomu se ani -“

Zapojil jsem raketový motor. Tolliver zařval a vrhl se po vypínači. Mnou to hodilo do křesla. Rval jsem se s kniplem, abych nás udržel rovně.

„V letovém módu raketové motory nejdou použít! Utrhnete křídla!“

„Jen na pár vteřin!“

„Vy jste se zbláznil!“ Znovu sáhl po vypínači; srazil jsem mu ruku.“Vzdálenost!“

„Sto devadesát kilometrů!“

Přitáhl jsem kormidlo, a raketoplán pomalu začal stoupat. Strašlivě se přitom třásl.

Bojoval jsem s kormidlem; skoro jsem ho neudržel. „Prosím, pane, vypněte to!“

Sáhl jsem po hlavních vypínačích, roztáhl prsty a našel dva, které jsem chtěl. Vypnul jsem je. Turbulence se zmírnila.

„Kristepane, co to děláte teď?“

„Letím jen na střední raketu.“ Dokud jí nedojde palivo, nebo pokud se otlučená loď nerozsype.

Oběma rukama sevřel kormidlo. „Pomůžu vám ho řídit, když dovolíte.“ Vděčně jsem zmírnil sevření kormidla. Tolliver řekl:

„Uvědomujete si, pane, že někteří z nás by raději zůstali naživu?“

Zamračil jsem se na něj. V očích mu hrálo. „Za tohle bych vás mohl odvolat, víte? Problém je v tom, že by mi to nikdo nevěřil.“

Sledoval jsem palubní desku. „Sto kilometrů. Šest tisíc metrů. Za pár minut už snad budeme tak blízko, abychom na přistání doklouzali.“

Zavrtěl hlavou. „Po tomhle budou muset přepsat technickou dokumentaci.“

„Raketopláne, vaše letová dráha není, opakuji, není způsobilá k dosažení oběžné dráhy.“ Hlas v reproduktoru zněl úzkostlivě.

Usmál jsem se a stiskl interkom. „Dobře, změníme kurz.“ Sáhl jsem po palubní desce. „Můžeme?“

„Připraven, pane.“

Vypnul jsem motory a řev opět vystřídalo svištění větru. Sledoval jsem klesající výškoměr.

„Můžeme znova zkusit tryskové motory,“ navrhl.

„Jen ať nejdřív vychladnou.“

Za chvilku jsme už ale neměli na vybranou; ztratili jsme většinu výšky, kterou jsme získali raketami. Když chtěl Tolliver konečně použít trysky, nenaskočily; málem jsme vyryli brázdu v pobřeží, než se mu je podařilo přivést k životu.

Po tomhle už přistání bylo skoro nudné.

23

„Tak jak dlouho?“

Mechanik pokrčil rameny. „Co já vím? Transplex na okénka máme; to je standardní náhradní díl. Všechna mazadla v motoru jsme odčerpali a vyměnili. Motor nevypadá poškozený, ale testovali jsme ho jen na nízký výkon. Ještě nejsme hotoví.“

„Jak dlouho?“ Pohlédl jsem na Zacka Hopewella.

„Čítačové simulace naznačují, že se nikdy nedostane na oběžnou dráhu, když má tak zle pomačkaný bok. Bude se muset úplně přestavět -“

„JAK DLOUHO?“

Praštil dokumentací o zem. „Nikdy, když se mnou budete mluvit tímhle tónem. Já jsem dobrovolník, kamaráde. A je mi úplně srdečně jedno, jestli -“

„Teď mě poslouchejte,“ vložil se do toho tichým, chladným hlasem Zack. „Tenhle stroj bude připravený k letu za dva dny, ani o hodinu později. Máme stanné právo, a já vás klidně nechám pověsit, jestli to neuděláte.“ Udělal krok k mechanikovi; muž proti své vůli couvl. „Rozuměl jste mi?“

Mechanik polkl. „No dobře, klid. Ale ty dva dny slíbit nemůžu, když musíme rozmontovat celý trup -“

„Přidělím vám na pomoc tolik lidí, kolik budete potřebovat. Pusťte se do toho!“ Hopewell rázoval pryč a já za ním. Povzdechl. „Oběsit ho? Slyšel jste, pane Seaforte? A to je můj krajan.“

„Zachránil jste mě, byl bych se zesměšnil.“ Málem jsem už skočil mechanikovi po krku.

Šli jsme k Hopewellově helikoptéře. Sedl si a podíval se na mě. „Jste si jistý, že jste našel nějaký způsob?“

Nasedl jsem k němu. „Ne, ale myslím si to. S požehnáním Boha Pána budete zase v bezpečí.“

„Proč nám nechcete říct, o co jde?“

Sevřel jsem kliku dveří pevněji. „Změňte téma. Moc vás prosím.“

„Vy se pak nevrátíte.“ Nebyla to otázka.

„Myslím, že ne.“

Jeho vrásčitá tvář neprozrazovala nic. „Vytváříte si vlastní osud, kapitáne, jako my všichni. Budete nám scházet.“

„Díky.“

„Až vy budete... pryč, nebude už vláda.“

„Vaše přece funguje.“

„Ale nemá žádnou autoritu. Nebudu předstírat, že vládnu z milosti námořnictva, které tu už není.“

Čekali jsme, než k nám přes dráhu dojde Tolliver. Vylezl na zadní sedadlo. „Paliva do raketoplánu je tady spousta.“

Něco jsem zavrčel.

Odstartovali jsme. Hopewell se zeptal: „Bude to za dva dny stačit?“

„Musí.“ Hleděl jsem na domy pod námi. „Poletím raketoplánem sám.“

Hopewell se zamračil. „Radši bych, abyste -“

„To nemůžete.“ Tolliver. Prudce jsem se k němu otočil s výhružným pohledem. Dodal: „Omdlíte.“

„Nic mi nebude -“

„Ano, pane. Co se stalo, když jsme letěli suborbitálně?“

„To bylo jenom -“

„A když jsme letěli na stanici s Jerencem?“ Na to jsem odpověď neměl. Probodával mě očima. „Jsme naživu jenom díky zázraku, pane. Nečekejte další. S jednou plící akceleraci nezvládnete.“

„A co po mně chcete? Piloti raketoplánů byli všichni z U. N. A. F. a odletěli s flotilou!“

„Ano.“ Vyhlédl z okénka. „Já možná nejsem zrovna odborník, ale jednou už jsem s ním letěl. Pane.“

„My se ale ne-“ Nedořekl jsem tu myšlenku. Když to dobře naplánuji, on možná čas mít bude. „Dobře. Pokud se dobrovolně hlásíte.“

„Dobrovolně? No, když to jinak nejde. Ale rád bych měl potom v materiálech zanesenou kvalifikaci na raketoplány.“

„Kvalifi-“ Zahlédl jsem úsměv, který chtěl skrýt. Občas by z něj člověk vyletěl z kůže. „No dobře.“ A taky to udělám, jestli si

na to vzpomenu včas. Až se zase setká s admirálem, ať si tu absurdní kvalifikaci vysvětluje, jak chce. Hopewell tu mezihru poslouchal bez komentáře. Teď řekl: „V rezidenci na vás čeká heli s pilotem."

„Díky." Nevýslovně unavený jsem přemýšlel, kam vlastně mám letět.

Tolliver mi taktně připomněl: „Vaše žena, pane." Zavrčel jsem: „Samozřejmě." Ta jeho zatracená drzost.

+ + + + +

Annie spala. Seděl jsem v neznámém obýváku a ošetřovatelka koukala na blikající holo.

Řekla mi, že Annie byla včera ráno celkem v pořádku. Pak, když jsem se nevrátil, jak jsem slíbil, její nálada se změnila. Začala rozbíjet židle o zeď. Když sestra zasáhla, Annie se po ní vrhla nehty a naříkala přitom. Nakonec se ošetřovatelce podařilo uklidnit ji sedativy. Annie prospala celou noc a ještě kus následujícího dne.

Kdy jsem naposledy spal já? Potřeboval jsem se rozloučit s Annie, s Alexim. Vyřídit si záležitosti s plantážníky. Zanechat instrukce -

„Ptá se po vás," řekla ošetřovatelka.

Prudce jsem se probral. Dotkl jsem se kravaty, prohrábl vlasy prsty. Byl jsem rád, že jsem se vykoupal a vzal si čisté šaty, když jsem se konečně dostal domů. Zaváhal jsem a pokoušel se vybavit si, kde je ložnice. Ošetřovatelka ukázala: „Tam."

„Díky." Nakoukl jsem do dveří. „Annie?"

Podívala se na mě zmateným, prázdným pohledem. „Nicky? Ses nevrátil, jak si řek."

„Já vím, miláčku." Sedl jsem si na postel. „Omlouvám se."

Odhodila přikrývku a přitáhla si kolena k bradě. „Čekala sem, a ty si ani nezavolal."

„Měli jsme problém, miláčku. S rybami."

„Mně jsou ryby kradený." Narovnala se, zavrtěla bosýma nohama. „Chci se oblíknout. Mám novou blůzu. Určitě se bude hodit k mýmu náhrdelníku." Zasmála se a dívala se dál na své

nohy, než se v jejích očích objevilo zděšení. „Nicky, můj náhrdelník, je -“ Nedořekla.

„Annie, Annie.“ Bože Pane, cožpak nejsi spravedlivý? Jak se k ní můžeš chovat takhle?

„Vemu si ty zelený šaty.“

„V těch bych tě moc rád viděl, lásko.“

„Jo, já taky. Možná sem je ještě neměla.“ Vylezla z postele. „Musíš mi říct, jestli se ti líbej, dyž tady teďka už budeš.“

Bylo by kruté zkazit jí radost. Počkám až do zítřka, pak jí teprve řeknu, že musím nahoru. Oblékala se a žvatlala. „Čekala sem a čekala, pak...“ Nakrčila čelo. „Pak sem asi usnula. Už nikdá nikam nechoď, Nicky.“

„Miláčku...“ Nenáviděl jsem sám sebe, ale lhát jsem prostě nedokázal. „Pozítří. Nadlouho.“

To ji zarazilo. Ruku zvedla ke krku, jako by se chtěla dotknout nepřítomných rubínů. „Umřu, jestli mě vopustíš, Nicky.“

„Budeš v pořádku, miláčku. Neumřeš.“

„Umřu.“ Řekla to tak jistě, že mě zamrazilo. „Zabiju se, esli zas pudeš pryč. Já to vim.“

Sedl jsem si na postel, vzal ji za ruku. „Annie, čeká mě cesta. Musím jet.“

„Tak to já du s tebou.“ Vytrhla mi ruku, načechrala si vlasy. Zahihňala se.

Neobratně jsem změnil téma. Když byla hotová, šli jsme na procházku. Potom jsem si k ní lehl na postel. Stočila se vedle mě jako důvěřivé dítě, ale když jsem ji objal paží, ucukla.

+ + + + +

Ráno, zatímco jsem se oblékal, domluvil jsem si schůzku s Harmonem a Emmettem Bransteadovými a pak i s mechanikem raketoplánu. Ujistil jsem Annie, že budu za pár hodin zpátky, snažil jsem se nevšímat si jejího zoufalství, a odešel jsem.

Vrátil jsem se ale dřív, než jsem vůbec došel k helikoptéře čekající před domem. „Pojeď taky, miláčku.“ Přidržel jsem dveře otevřené.

Její radost zahnala mé výčitky. Najdu jí nějaké místo, kde by mohla počkat, než si já vyřídím své schůzky. Už brzo ji budu muset opustit úplně.

Nejdřív jsem se zastavil u inženýrů, kteří řídili rozvodnou síť v Ústředním městě. Pak jsme letěli do rezidence a posnídali se Zackem Hopewellem. Vládní záležitosti mě nezajímaly, ale snažil jsem se naslouchat.

„Nezapomeňte na tu zítřejší schůzi," připomněl mi.

Zíral jsem na něj tak nechápavě, že mu bylo všechno jasné.

„Jde o ten návrh dědického zákona. Říkal jste, že v tom rozhodne hlasování plantážníků."

„Aha, ano. Už vím."

„Já vim, že to vypadá divně, svět kolem nás se hroutí, a my - oni jsou rozhodnutí definitivně zavést spravedlivý kodex řízení plantáží."

„Chápu."

„Chtěl byste tu schůzi zrušit?"

„Ne. Vlastně je to výborně načasované. Kde se to bude konat?"

„Na kosmodromu."

„To se hodí." Dal jsem mu instrukce. Byl z toho zmatený, ale souhlasil bez protestu.

Zaklepal jeho tajemník. „Bransteadovi, pane."

„Pošlete je dál."

Hopewell vstal. „Budete s nimi chtít asi mluvit o samotě."

„Ne, to je dobré. Já -"

„Mně to nevadí." Odešel.

Harmon a jeho bratr Emmett vešli do rezidence. Vyšel jsem jim vstříc. „Rád vás vidím. Skutečně." Podal jsem jim ruku. Harmon ji automaticky stiskl. Emmett trochu zaváhal; přece jen sloužil jeden čas také v námořnictvu. Sedl jsem si na pohovku; oni se usadili na židle proti mně. „Letíte na stanici?" zeptal se Harmon.

„Ano." Nebylo to žádné tajemství vzhledem k tomu, s jakým povykem jsem vyžadoval opravy raketoplánu.

„Můžeme vám nějak pomoci?"

„Ne. Chtěl jsem se jen rozloučit.“ Když Harmon tázavě pozvedl obočí, dodal jsem: „Byl jste dobrý přítel.“

„A budu dál.“

„Když dá Bůh Pán.“ Vrátím se, pokud budu moci, ale nedělal jsem si iluze. Bylo to nepravděpodobné.

„Vzpomínám si, jak jsme se poprvé setkali, kapitáne,“ řekl Harmon tiše.

„Měl jsem dovolenou.“

„S vaším přítelem panem Carrem. Přespali jste u nás.“

„A oklamali jsme vás.“ Oči jsem měl náhle plné slz. „Zachoval jste se k nám tenkrát hezky, Harmone. A vydrželo vám to dodnes.“

Zvedl se ze židle a posadil se vedle mě. „Co se děje, Nicholasi?“

Chvilku jsem nebyl schopen slova. Pak jsem řekl: „Udělal jste někdy něco strašného, abyste zabránil něčemu ještě horšímu?“

Zavrtěl hlavou. „Díky Bohu Pánu, On mě takové zkoušce nevystavil.“

Hleděl jsem na koberec.“Připadám si... sám.“

„Dovolte nám pomoci.“

„Ne. To nemůžete.“ Zhluboka jsem se nadechl, pak ještě jednou. „Děkuji vám oběma za všechno. Vděčím vám za svůj život a ještě za víc.“ Vstal jsem; musel jsem tenhle rozhovor nějak ukončit.

Vstali se mnou. Emmett tiše řekl: „Šťastnou plavbu.“

„Uvidíme se ještě zítra, než poletím nahoru.“

„Ano?“

„Uvědomíme vás,“ řekl jsem.

„Dobře.“ Odešli zmatení.

Letěl jsem s Tolliverem a Bezrelem na Admiralitu. Podíval jsem se na několik dokumentů, přečetl Williamovo hlášení o nejnovějším útoku. Krátce poté, co stanice zmizela za obzorem, řady mimozemšťanů prořídly, a v současné době nebyli žádní v dohledu. Požádal jsem oba praporčíky, aby doprovodili Annie na večeři, a sám jsem se usadil nad řádem. Četl jsem ho celé hodiny, než jsem našel, co jsem chtěl.

Pak už nezbývalo nic než jít spát.

+ + + + +

Ve středisku záchranných prací seděl Alexi ve své malé kancelářičce, hryzal si nehet na palci a plně se soustřeďoval na mapu, kterou měl před sebou. „Neruším vás?“

Trhl sebou a vzhlédl. „Samozřejmě že ne, pane Seaforte. Díky Bohu, že se vám podařilo dostat domů.“

„Jak vy jste se měl?“

Ušklíbl se. „Jako vždycky. Snažím se být užitečný, ale místní člověk by tu práci zastal lépe. Myslím, že mě využívají jen proto, aby se zavděčili vám.“ Rád bych věděl, jak to uhodl.

Podíval jsem se na jeho mapu. „Co to děláte?“

„Vymýšlím nové jízdní řády autobusů. Půlka ulic je pryč, ale půlka autobusů taky.“ Opřel si hlavu o ruku, pohlédl na mě. „Ale vy jste si nepřišel povídat o autobusech.“

„Ne.“ Čekal.

„Rád bych vám něco ukázal.“

„Mohl bych dokončit, co -“

„Hned.“

Chtěl asi protestovat, ale všiml si mého pohledu a zmlkl. „Máte uniformu, Alexi?“

„Co jsem odešel z nemocnice, chodím v civilu. Potřebuji uniformu?“

„Bylo by to vhodné. Něco vám najdeme.“ Šli jsme ven, kde v helikoptéře čekala Annie. Řekl jsem pilotovi, ať nás vyloží před Admiralitou, a Tollivera požádal, aby Aleximu půjčil jednu ze svých uniforem. Moc mu nepadla, ale na tom nezáleželo.

Přecházel jsem po vstupní hale. „Přijedou všichni? Harmon a Emmett také?“

Hopewell kývl. „Ano. A celý klan Volksteaderových, Palabeeovi a ostatní. I kdybyste je nepozval, přijeli by. Nenechali by si ujít hlasování o dědickém právu.“

Pohlédl jsem na hodinky. V ústech jsem měl sucho.

Ve dvě hodiny dorazili Bezrel, Tolliver a Alexi. Alexiho uniforma, i když mu nepadla, mi skoro zlomila srdce. Patřil k námořnictvu.

Všichni jsme letěli společně ve velké námořní helikoptéře. Zamračeně jsem seděl na předním sedadle, a když někdo něco řekl, skoro jsem neodpověděl. Dosedli jsme na kosmodromu. Když jsme vcházeli, vzal jsem Annie za ruku.

Uvnitř to vypadalo stejně, jako když tu Triforthová vyhlašovala republiku. I pódium tu zůstalo. Usadil jsem se v přední řadě se svými důstojníky. Tahle část schůze mě nezajímala.

Zack Hopewell si zjednal ticho. „Když z vůle Boha Pána přežijeme a bude se nám dařit, potřebuje naše společnost jasné a prosté dědické zákony.“ Vypadal jako postava z bible, s tím svým přísným, klidným obličejem. „Plantáže už nikdy nesmějí být podřízeny zákonům, které vymysleli cizí lidé ve vzdáleném městě.“ To trochu přehnal; Ústřední město od plantáží tak vzdálené nebylo. A pokud měl na mysli Zemi, tak jeho prohlášení hraničilo se vzpourou.

Publikum ale takové detaily nezajímaly; odměnilo jeho řeč hlučným souhlasem. Rozhlížel jsem se po obecenstvu; pokud jsem viděl, měla tu své zastoupení každá plantáž. Kousek ode mě seděli Harmon a Emmett spolu s Jerencem.

Postupně se jedna po druhé projednala řada otázek a hlasovalo se o nich. Primogenituru podporovali všichni. Právě právo prvorozenství zabránilo dělení plantáží na menší a menší části s každou další generací.

Frederick Mantiet nastolil obtížnější otázku. „Primogenitura řeší otázku dědictví, pokud existuje další generace. Ale co když není? Má plantáž přejít do rukou vzdálených příbuzných, kteří o zemědělství nevědí nic, nebo se rozdělit mezi sousedy, kteří se v něm vyznají?“

„Rodině!“ ozvalo se ze všech stran. „To se abstraktně snadno řekne. Ale když, rodina je třeba hotelový recepční nebo staropanenská učitelka…“

„Nechte mě mluvit.“ Lawrence Plumwell, správce plantáže Carr, se zvedl.

„Nejste jeden z nás, Lawrenci. Jste jen -“

„O to mi právě jde.“ Síla jeho hněvu zarazila i Mantieta. Pokrčil rameny a ustoupil.

Plumwell rázně došel před publikum. „Všichni mě znáte. Třicet let jsem strávil správou plantáže Carr pro starého Randolpha seniora, pak místo mladého Randolpha a jeho syna. Teď, když jsou Carrové mrtví, žádám své právo!“

„Právo!“ vykřikl pohoršené Mantiet.

„Ano, právo. Vyslechněte mě. Předpokládejme, že by mladý Carr nebyl zemřel, ale zůstal by v námořnictvu. Byl by v tom nějaký rozdíl?“

Rozhlížel se po moři tváří. „Co je to plantáž? Jen půda, nebo znalost toho, jak ji obdělávat?“ Za mnou zavrzaly dveře, jak vešel nějaký opozdilec. Napínal jsem uši, abych mezi rozčilenými výkřiky z publika zachytil debatu.

„Důležitá je rodina!“

„Ano. Ale na Carru nikdo z rodiny nesídlí už dvě generace. Jak dlouho má ta půda být jenom pomníkem? I kdyby Derek Carr přežil, měl by tady dnes být! Dávám návrh, aby nikdo nesměl vlastnit plantáž na Naději národů, aniž by na ní sám sídlil, oral půdu, sklízel úrodu, žil ve svém sídle, protože jinak -“

Rozhněvané výkřiky. Všechny je ale umlčel svou vášnivostí: „Protože jinak bychom nebyli nic víc než dělníci a úředníci, kterými pohrdáme!“ To je zarazilo. Využil toho: „Co vlastně jsme? Jsme Plantážníci. Já stejně tolik jako vy. Strávil jsem na té půdě celý svůj život, pracoval jsem pro dobro plantáže Carr. Vy, vaši synové, kdyby neměli tolik odhodlání, mají si podržet své pozemky v nepřítomnosti, zatímco ostatní za ně budou pracovat? Kdo bychom pak byli?“

Dlouhé ticho. Mantiet řekl tiše a užasle: „On má vlastně pravdu.“ Vrátil se na své místo. „Plantáž není jen plocha půdy a není to jen rodina. Je to rodina obdělávající půdu. Když ji rodina opustí, opustí i náš způsob života.“ Sedl si.

Plumwell rozhodně dodal: „Žádám, abychom nyní ustanovili, že kdokoli, kdo obdělává půdu, bude ji také vlastnit, a že žádný plantážník se nesmí odloučit od své půdy, jinak ji ztratí.

Vznáším nárok na plantáž Carr právem života stráveného prací v její prospěch.“

Zack Hopewell vstal a uhodil do stolu předsednickým kladívkem. „Plantáž Carr nám poslouží jako precedens. Dávám hlasovat. Pokud kdokoli nesouhlasí, nechť nyní promluví, nebo navždy -“

„Já nesouhlasím!“ ozval se zvučný hlas ze zadní části sálu. Naskočila mi husí kůže. Natáhl jsem krk, ale neviděl jsem nic. Pomalu jsem vstal. Ještě jsem se neodvažoval tak docela doufat.

„Právem primogenitury vznáším nárok na to, co mi patří!“ K pódiu se blížila divoce vyhlížející postava.

Zack Hopewell si prohlédl štíhlého mladého muže v potrhaném saku. „Kdo jste, pane?“

Nový příchozí se narovnal. „Derek Anthony Carr, vnuk Randolpha, syn Randolpha, usedlík a majitel plantáže Carr. Vznáším nárok na svou půdu, abych ji obdělával a abych ji držel, abych ji oral a abych ji sklízel!“

Naprosté ticho.

„Není tu nikdo, kdo by mě poznal? Byl jsem mladý, když jsem odjížděl, ale vrátil jsem se, a zůstanu.“

Chraplavým hlasem jsem řekl: „Já vás poznávám.“

Prudce se otočil: „Bože můj. Kapitáne!“ Rozběhl se ke mně. Udělal jsem krok vpřed a rozpřáhl náruč. Skočil mi do ní. „Ach Bože Pane, vy jste živý!“

„A vy také.“ Tiskl jsem ho k sobě; nechtělo se mi ho pustit. „Dereku...“ Odtáhl jsem se a pohlédl na něj. „Co se vám stalo?“ Zbytky jeho uniformy byly samá špína.

„Náš záchranný modul dopadl asi sto padesát kilometrů na jih. Neměli jsme interkom. Od té doby jsme šli lesem, klouzali v blátě a prosekávali si cestu.“

Zeptal jsem se: „Kolik vás přežilo?“

„Pět. Jessen - to byl kuchař - umřel hned první den. Do města jsme se dostali teprve před pár hodinami; někdo nám řekl, že celá vláda je tady. Tak jsem, ehm, zabavil auto.“

Zack Hopewell si odkašlal. Uvědomil jsem si, že celý sál napjatě poslouchá každé naše slovo. Zack řekl: „Pane Plumwelle, záležitost plantáže Carr se prozatím odkládá.

Vyhlašuji patnáctiminutovou přestávku.“ Uhodil kladívkem do stolu.

Stál jsem vedle Dereka, když přijímal gratulace ostatních plantážníků. Objal jsem Annie. „Vzpomínáš si na něj, miláčku? Z Portie?“

Pohrdlivě si odfrkla: „Tvůj starej prápora? Tvůj kámoš? Jasně že vzpomínám. Ten byl jedinej dobrej.“

Zhrouceně jsem si sedl. Můj starý praporčík. Můj kamarád. Derek se vedle mě radostně usmíval a tiskl si ruce s těmi, kdo ho přišli pozdravit, a nevěděl ještě, jak ho za chvilku zradím.

Znovu jsem vstal. „Pane Carre, na slovíčko.“

Ohlédl se přes rameno. „Samozřejmě.“

„Venku.“

Moje úsečnost se ho zřejmě dotkla, takže mě beze slova následoval, ale nedošli jsme ještě ani ke dveřím, a už se zase usmíval. „Bože, to vás rád zase vidím!“

„Ano.“

Nenáviděl jsem sám sebe. „Dereku, to, co jste tam uvnitř říkal...“ Zarazil jsem se, skoro podlehl, ale přinutil jsem se pokračovat. „Odvolejte to.“

Zmateně se mi díval do tváře. „Nerozumím.“

„Řekl jste, že jste se vrátil a už tady zůstanete.“

„To je pravda!“

„Ne.“

„Ale kam bych šel?“

„Kam vás pošlou,“ odpověděl jsem.

Ohromeně na mě zíral. „To nemůžete myslet vážně!“

„Váš závazek k námořnictvu vyprší až za dva roky.“ Zrovna já jsem to dobře věděl; pod přísahu jsem ho bral já osobně, na můstku Hibernie, v těch dávno ztracených dnech svého mládí. „Dodržte svou přísahu.“

„A čemu? Námořnictvu? Podívejte se kolem sebe!“

„Já jsem zákonným zástupcem vlá-“

„Oblbovák! Nic už nezbylo, a i kdyby, tak ať! Já jsem se vrátil už napořád!“

„Vy jste praporčík, a já jsem kapitán. Nezapomínejte na to, když se mnou mluvíte.“

V očích měl hrůzu. „Po tom všem, čím jsme prošli, vy myslíte na tohle?“

Prohrával jsem. Tolik záleželo na tom, aby mě pochopil. „Dereku...“

„Kapitáne, tohle je můj domov. Carr je moje plantáž; patří nám už celé generace. Když teď odjedu, Plumwell mi ji ukradne. Nebýt milosti Boží, ještě teď bych se někde prosekával lesem, a on by mi zatím uloupil domov! Myslíte, že se proti tomu dá postavit nějaká námořní přísaha? Copak bych se po smrti mohl podívat otci do očí a říct mu, že jsem se všeho vzdal?“

Popadl jsem ho za paži. „Dereku, vyslechněte mě. Zapřísahám vás. Jen poslouchejte.“

Odvrátil se. Po chvíli se znova otočil ke mně, oči měl ledové. „Když si představím, jak jsem vás zbožňoval. Byl jsem hlupák.“

„Dereku -“

„Vyslechnu vás. Nepromluvím, dokud nedomluvíte. Ale pak jsme spolu skončili. Navždycky.“

Pokud měla být cena takováhle... ale i tak. Hlas jsem měl chraplavý. „Dereku, já nejsem dobrý člověk. Vy to víte lépe než já. Za celý život jsem měl jen tři přátele. Jasona, když jsem byl kluk. Ten... umřel. Alexiho. A vás.“ Zarazil jsem se a hledal slova. „Protože jsem měl jen pár přátel, hodně pro mě znamenali. Chci vás zachránit.“

„Mně tady nejde o život. Vlastně -“

„Říkal jste, že mě vyslechnete.“ Čekal jsem, až neochotně přikývne. „Pojďte.“ Nečekal jsem na něj a obešel terminál směrem k přistávací ploše. Automaticky jsem se podíval na ranvej, jestli tam něco nejede; samozřejmě nikde nic.

Zastavil jsem se a znovu jsem se k němu obrátil. „Říkal jsem vám, že nejsem dobrý člověk. Ale pravda je mnohem horší. Když jste odletěl s Tremainem, záměrně jsem porušil přísahu.“

„Musel jste mít -“

„Jsem zatracený, neodvolatelně a neodčinitelně. Nic, co udělám, mě nemůže zachránit. Budu trpět ve věčných ohních pekelných.“

„Ať jste udělal cokoli -“

Zašeptal jsem: „Dereku, já už v nich hořím teď!“ To ho umlčelo. Bojoval jsem se slzami. „Prosím! Jestli mě máte rád, jestli máte rád sám sebe, nezrazujte Boha Pána! Nic za to nestojí. Dodržte svou přísahu!“

V jeho hubené aristokratické tváři se zračila jeho bolest. „Víte vůbec, co po mně žádáte? Moje dědictví!“

„Dereku Carre, volám vás k dodržení přísahy!“

Prudce se otočil a vyrazil přes plochu. Čekal jsem. Udělal jsem, co bylo v mých silách.

Přešlapoval jsem, prohlížel si beton. Neodvažoval jsem se pohlédnout na Dereka. Uběhly dlouhé minuty. Sledoval jsem skupinky postávajících před terminálem. Pomalu se začali vracet dovnitř. Ještě pořád jsem čekal.

Kroky. Počkal jsem, až se přiblíží, a pak jsem se teprve obrátil.

Derek si přitáhl k tělu zbytky saka. Z prázdných očí mu sršela trpkost. Zastavil se přede mnou a prkenně se postavil do pozoru. „Hlásí se praporčík Derek Anthony Carr, pane.“ Formálně, nepřátelsky zasalutoval.

Udělal jsem totéž. „Pokračujte. Pojďte se mnou.“

„Můžu se zeptat, kam mě přidělíte, pane?“

„Nemůžete.“ Mlčky jsme došli zpátky do terminálu. Hopewell uvnitř bušil kladívkem a vyzýval k tichu. Přešel jsem kolem svého místa dopředu. „Pane Carre, sedněte si sem.“ Já jsem pokračoval na pódium. Podíval jsem se na Hopewella; ukázal ven a kývl. „Prosím o vaši pozornost.“ Hlas jsem měl zvučný a zvyklý velet. Za chvilku se všechno utišilo. „Jako zástupce vlády Spojených národů potvrzuji dědické zákony, o kterých se tady dnes hlasovalo.“

Plumwell vyskočil. „A co nepřítomní? Nemůžete -“

„Vlastnictví v nepřítomnosti není možné. Některý člen vlastnické rodiny musí žít neustále na plantáži, jinak plantáž propadá v obecný prospěch.“ Snažil jsem se mluvit autoritativně.

Derek mě probodl nenávistným pohledem. „Nyní k jiným důležitým věcem. Scházíme se v sále, kde někteří z vašich řad spáchali velezradu proti právoplatné vládě Spojených národů.

Tato vláda byla obnovena. Je vhodné, abych vám na tomto místě řekl, že dnes pozdě odpoledne opustím Naději národů. Až odletím, žádný zástupce Spojených národů nezaujme moje místo.“

„A co Zack?“ zeptal se Harmon Branstead.

„Já odstoupím,“ odpověděl sám Hopewell tónem, který nepřipouštěl pochyby.

„Tak pusťte Lauru!“ ozval se někdo vzadu. „Její způsob není -“

„A jak nám v tom zabráníte? Uděláme si revoluci přes to všechno!“

Harmon vstal. „Kapitáne, nemůžete od nás čekat, že udržíme vaši vládu, až odletíte.“

„Ne.“

„Takže si musíme poradit sami.“

„Ne.“ To vyvolalo nechápavý šum. Leota Volksteaderová řekla: „Nic mezi tím neexistuje. Jsme kolonie Spojených národů, pokud se neosvobodíme. Jestli se flotila vrátí, budeme s vámi ve válečném stavu. Víme, že jen Spojené národy mohou naše postavení změnit.“

„Já jsem Spojené národy.“

„Cože jste?“

Položil jsem ruku na pultík. „Já jsem Spojené národy.“ Uhodil jsem kladívkem; zvuk zaduněl halou a umlčel hovor.

„Nyní já, Nicholas Ewing Seafort, velící kapitán, v zastoupení všech sil civilních i vojenských, jako přechodný zástupce Valného shromáždění a jako zplnomocněnec vlády Spojených národů, tímto ukončuji s platností od dnešní půlnoci správu Spojených národů nad kolonií Naděje národů a soustavou Naděje národů, a tímto uděluji Společenství Naděje národů plné a nezvratné členství ve Valném shromáždění Spojených ná-“

Poslední slabiky zanikly v radostném řevu. Do vzduchu vylétly klobouky, kácely se židle. Muži a ženy tančili v divokých oslavách. Čekal jsem na pódiu a proti své vůli jsem se usmíval. Zack Hopewell ke mně přistoupil. „Za tohle vás pověsí, chlapče,“ řekl prostě.

„Ano, ale budou k tomu mít závažnější důvod.“ Nadechl se, jako by se chtěl začít vyptávat, ale já jsem zavrtěl hlavou.

Konečně euforie utichla. Bušil jsem kladívkem, dokud se sál neutišil. „Máme ještě další záležitosti. Jmenuji tímto praporčíka Edgara Tollivera styčným důstojníkem a poradcem vojenských sil Společenství, jakmile se ustaví, na dobu jeho služebního závazku v námořnictvu.“ Vyhnul jsem se Tolliverovu pohledu.

„Pozorovatelem ve Společenství Naděje národů, se zvláštním zaměřením na zónu plantáží a její ekonomickou a vládní strukturu, tímto jmenuji Dereka Anthonyho Carra, a to na dobu jeho služebního závazku v námořnictvu. Bude svou funkci vykonávat na částečný úvazek a smí sídlit na svých vlastních državách -“

Derek zavřel oči a zhroutil se úlevou v židli. Až na pódium jsem slyšel jeho šepot. „Ach Bože Pane, díky.“

„- a smí se starat o své civilní zájmy zároveň s výkonem svých omezených povinností v námořnictvu. Pane Tamarove, pojďte, prosím, na pódium.“ Čekal jsem, až Alexi vystoupí nahoru a ve své nepadnoucí uniformě se postaví vedle mě.

Pohlédl jsem na Zacka. „Přiveďte vězně.“ Hopewell pokynul mužům čekajícím u dveří. Za chvilku se objevili: Palabee, Volksteader a Laura Triforthová, ruce svázané za zády. Volksteader se zjevně styděl, ale ostatní dva na mě hleděli se vzdorem.

Řekl jsem: „Stanné právo je stále v platnosti. Spáchali jste velezradu proti právoplatné vládě Spojených národů a podíleli jste se na spiknutí za účelem vraždy. Proces není potřebný, protože vaše vina je zjevná. A za stanného práva proces není ani nutný.“

Někdo vepředu se pokusil protestovat. Vyjel jsem na něj: „Mlčte!“ Poslechl. „Odsuzuji tímto všechny vězně k smrti.“

Leota Volksteaderová vyskočila. „Pro Boha živého, kapitáne, nedělejte to.“

Ignoroval jsem ji. „A jako zástupce vlády Spojených národů vám tímto uděluji milost za vaši velezradu a každý čin s ní spojený.“ Palabeemu se úlevou málem podlomila kolena.

„Kromě vás.“ Probodl jsem Lauru Triforthovou pohledem. „Váš rozsudek bude okamžitě vykonán.“

Plivla po mně. „Nejspíš už máte postavenou šibenici.“

„Ne, ale stožár bude stačit.“

„A kdo to udělá? Váš lokaj Zack?“

„Vykonám rozsudek sám. Poručíku Tamarove, vy mi pomůžete.“

Alexi byl úplně bílý. „Rozkaz, pane,“ zašeptal. Venku, za přítomnosti Dereka a Tollivera, Zacka i ostatních plantážníků, jsem nechal Alexiho položit Lauře Triforthové smyčku kolem krku.

Když bylo všechno připraveno, vzal jsem provaz do ruky a přistoupil těsně až ke svázané ženě. „Proč, Triforthová. Proč jste to udělala?“

„Revoluce byla jediná možnost. Bez ní byste nikdy -“

„Nemyslím to vaše spiknutí. Proč jste nám vyhodila do vzduchu auto? A vypálila na nás raketu?“

Podívala se mi do očí. „Revoluce je úspěšná proti zločincům, Seaforte. Ne proti rozumným lidem. Mohl jste nahlodat jejich odhodlání.“

„A proto jste zničila Alexiho?“

„A každého, kdo by mi stál v cestě. Udělala bych to znova.“

„Zasloužíte si takový konec.“

„Ať žije rev-“

Zatáhl jsem za provaz a pozvedl ji ze země silou dlouho potlačovaného vzteku. Také Alexi popadl provaz a pomáhal mi táhnout. Po chvilce se přidal i Tolliver. Podařilo se mi uvázat provaz na uzel kolem kladky. Nebyla to pěkná smrt; škrtila se, nezlomilo jí to vaz. Čekal jsem, až divoké kopání ustalo.

Vrátili jsme se dovnitř. Alexi několikrát polkl, než se odvážil na mě pohlédnout. Opatrně jsem se dotkl jeho ramene. „Byl bych jí odpustil všechno, kromě toho, co provedla vám.“

Alexi se otřásl. „Nikdy jsem neviděl nikoho umírat.“

„Ale viděl. Na Hibernii.“

„Vaše námořnictvo je tvrdé.“

„Je to i vaše námořnictvo, Alexi.“

„Myslíte?“ Přejel rukou po příliš velkém saku. „Podívejte se na mě. Nehodím se tam o nic víc než do těchhle šatů.“

„Paměť se vám vrátí.“

„Pane Seaforte, oba víme, jak je to doopravdy.“ Odvrátil se. „Kdy odlétáte?“

„Brzo.“

„Chci letět s vámi.“

„Ne, to nejde.“

„Tady nemám co dělat.“

„Nesmíte se mnou.“ Snažil jsem se vymyslet nějaké jiné téma.

„Promiňte.“ Harmon Branstead. Jerence mu byl v patách, s mohutným batohem na zádech.

Smutně jsem se usmál. „Divný den.“

„Ano. Přivedl jsem Jerence.“

Zmateně jsem se zeptal: „Myslíte tu debatu, co jsme měli? Nemůžete přece - teď ne. Okolnosti se změnily.“

„Připomínám vám váš slib.“

„Harmone, já ho nemůžu vzít na stanici. Bude tam v mnohem větším nebezpečí než -“

Jeho pohled ztvrdl. „Tohle rozhodnutí není na vás.“

„Harmone, není možné... nemůžu hlídat chlapce, když... mám tam práci!“

Alexi se ochotně nabídl: „Já vám ho pohlídám, pane Seaforte.“

Harmon řekl: „Kapitáne, vyzývám vás, splňte svůj slib.“

Za jeho zády jsem uviděl ironický úsměv Dereka Carra. Zarděl jsem se. „Harmone, já to neudělám.“

„Přísahal jste.“

„Moje přísaha je bezcenná, a vy jste to věděl.“

Harmonův prst se mi prudce zabodl do prsou. „Tyhle nesmysly mi nevykládejte, Seaforte, to už jsme všichni slyšeli! Vaše přísaha byla bezcenná jednou, když jste byl nucen ji porušit. To ale neznamená, že ji můžete ignorovat pořád!“

„A co mi v tom zabrání? Jsem už stejně zatracený!“

„Vaše čest.“

Rozkřikl jsem se na něj: „Já žádnou čest nemám!“

„To se mýlíte. Uvažujte o tom.“

„Já nemůžu - nemám -“

Založil ruce na prsou.

Asi po minutě jsem povzdechl. Oplátkou za můj slib mi zachránil život. Nebylo úniku. „No dobře. Vezmu Jerence nahoru.“

„Dávejte na něj pozor.“

„Udělám, co budu moci.“ Pošlu ho zpátky s Tolliverem a raketoplánem.

Chlapec zavrtěl hlavou. „Říkal jsem ti, tati, že nikam neletím.“

„Ale poletíš, Jerenci. Osobně tě posadím do raketoplánu. Už jsme spolu probrali, proč.“

„Já to radši risknu tady!“

„Na to, abych ti to dovolil, tě mám moc rád.“

„Vždyť nám ani neřekl, proč na stanici letí!“

„Synku, on je tvoje nejlepší šance. Podívej se, co zatím dokázal.“

„To je mi jedno, já zůstanu tady, kde je to bezpečnější!“ Harmon ho udeřil tvrdě přes tvář, a znova. Chlapec se chytil za obličej. Harmon ho přitáhl až těsně k sobě. „Bezpečnější? Ryby vymazaly základnu ve Ventuře z povrchu zemského. Pět jsme jich zabili v atmosféře. Tady žádné bezpečí není. Poletíš.“

Vzhlédl.

„Postarejte se o něj. Přivezte mi ho zpátky.“

„Můžeme letět?“ ptal se Tolliver.

„Už brzo.“

„Pane,“ ozval se za mnou tiše Derek.

„Ano?“

Odvedl mě stranou s bolestným pohledem v očích. „Za to, jak jsem s vámi mluvil, se - se omlouvám. Odpusťte mi, prosím.“

„Už jsem odpustil.“

Zašeptal: „Proč jste to udělal? Proč jste mi neřekl, že smím zůstat?“

„Kvůli vaší duši. Kdybyste dodržel přísahu, protože to bylo snadné, mohl jste se odsoudit k zatracení. To jsem nemohl riskovat. Na to vás mám příliš rád.“ Odkašlal jsem si.

Brada se mu chvěla. „Už nikdy vás neuvidím!“

„Pochybuji. Šťastnou plavbu, pane Carre.“

Pomalu se narovnal. Zasalutoval. „Šťastnou plavbu, pane. A děkuji vám.“

Oplatil jsem mu pozdrav a dlouho jsem tak setrval. Pak jsem přivolal pokynem ruky Annie, která vyšla ven s Bezrelem. Došla ke mně a opřela si hlavu o mé rameno.

„Annie... miluju tě.“

Kývla. „Já vím.“

„Musím... odjet. Na nějakou dobu.“

„Pryč?“ Zvedla hlavu.

„Na stanici. Není to na dlouho.“ Ta lež mi nešla z úst.

„Už nikam nepudeš beze mě! Říkala jsem ti, když pudeš, umřu!“

„Miláčku, kéž bych nemusel -“ Vrhla se mi do tváře nehty. Skoro jsem zařval. Dotkl jsem se obličeje; na prstech jsem měl krev.

„Bez Annie nikam nejedeš!“ Začala mi bušit do prsou, nejdřív málo, pak tvrději.

Tolliver ji chytil za zápěstí.

„Ne. Zasloužím si to.“ Z brady mi kapala krev. Jerence zíral s otevřenou pusou a na chvíli zapomněl i na vlastní úzkost. „No dobře. Vezmu tě s sebou. Ještě na chvíli.“ Objal jsem ji.

„Někdo na ni musí dohlédnout, pane,“ řekl Tolliver.

„Já vím. Pane Bezrele, Alexi, budete muset letět s námi a pomoci nám.“ Nezáleželo na tom. Až přijde čas, pošlu je všechny dolů.

24

Usadil jsem se na sedadle kopilota. „Pane Tollivere, jestli omdlím, leťte na orbitální stanici.“

„Rozkaz, pane.“ Přejel prstem po vytištěném kontrolním seznamu.

Otočil jsem se dozadu. „Všichni připraveni?“

Bezrel poplácal Annie po ruce v mužně chlácholivém gestu., Ano, pane.“ Skryl jsem úsměv. Alexi kývl, ačkoli ve tváři byl bledý; na svůj poslední let si nevzpomínal. Jerence vedle něj se ušklíbl. Na svou minulou cestu nahoru moc dobré vzpomínky neměl.

„Připraveni, pane.“ Tolliver držel ruku nad zapalováním.

„Prověřil jste letový plán?“

„Několikrát. A William ho potvrdil.“

„Nějaké ryby?“

„Posledních čtyřicet hodin ne.“

„Dobře.“ Ukázal jsem na palubní desku. „Náš čítač také souhlasí?“

„Čítačová kontrola proběhla úspěšně, pane.“ Nenašel jsem už žádný další důvod k odkladu. „Tak startujeme.“ Motory zařvaly.

Hnali jsme se po ranveji a nabírali rychlost. Snažil jsem se ovládnout své nervy. Raketoplán nás musel jen donést na stanici. Pro zpáteční cestu byly k dispozici jiné letouny. Hlavně nás tam v pořádku dones, stroji. Každý raketoplán má v sobě zabudované rezervy. To už jsem dokázal.

Hlavně nás tam dones.

V patnácti stech metrech jsem odpočítával s Tolliverem, ruku položenou na záložním řízení kopilota. Když se zažehly rakety, přitiskla mě obrovská váha do sedadla. Snažil jsem se uvolnit svaly na hrudi. Měl jsem pocit, že se mi to daří.

Svět zčernal.

„Vzbuďte se, pane.“

+ + + + +

Odstrčil jsem Tolliverovu ruku. „Jsem vzhůru.“ Vznášel jsem se v pásech, hruď mě bolela. „Kde jsme?“

„Na oběžné dráze. Brzo přistaneme na stanici.“

Byli jsme ve stavu beztíže. Odpoutal jsem se a přitáhl se za držadla do kabiny pasažérů. „Všichni v pořádku?“

„Ano, pane.“ Bezrel se odpoutal. „Co mám dělat?“

„Zůstaňte s paní Seafortovou.“ Přes uličku seděl Jerence. Sklesle se usmíval a polykal. „Ne, ať si s ní povídá Alexi. Sedněte si k panu Bransteadovi.“

„K panu - myslíte Jerence? Rozkaz, pane.“ Bezrel k němu doplaval. „Hele, přestaň polykat. Bude ti špatně. Koukej, stačí uvolnit žaludek, takhle...“

Alexi se díval z okénka.

„Není tam nic vidět, pane Tamarove.“

„Hvězdy.“

„Hvězdy jsou tam pořád.“ Doplul jsem k němu. „Neudělalo se vám špatně?“

Alexi se zamračil. „Ne, samozřejmě že ne.“ Ohromeně vzhlédl. „Já jsem věděl, jak se uvolnit!“

„Vaše tělo si vzpomíná. Věřte mu.“ Ukázal jsem na druhou stranu. „Orbitální stanici uvidíte za chvíli na pravoboku.“

„Říkal jste, že už jsem tam byl.“ Nakoukl do okénka. „Orbitální stanice je největší kosmické překladiště mimo domovskou soustavu. Stavěla se sedm let.“

„Jak to víte?“

„Četl jsem to v nemocnici.“ Na tváři se mu objevil zatrpklý výraz. „V učebnici pro základní školu.“

Poklepal jsem mu po rameni. „To chce čas.“ Cestou do kokpitu jsem se sklonil k Annie a políbil ji. Usmála se a zase usnula.

Ke stanici jsme se blížili opatrně, v neustálém radiovém kontaktu s Williamem. Tolliver zastavil stroj sto metrů od kotviště. Po praxi s tryskami mezihvězdné kosmické lodi, kterou musí každý praporčík povinně projít, bylo manévrování s lehoučkým raketoplánem hračka.

Tolliver naposledy maličko dokorigoval polohu a pak usoudil, že je to tak správně. „Co teď, pane?“

Šel jsem ke skříni se skafandry. Odstrčil jsem ty obyčejné a vytáhl tryskový skafandr, uložený za nimi. „Přistaňte. Já vystoupím. Potom se okamžitě stáhněte dvacet kilometrů od stanice.“

„Pane, nemám tušení, o co vám jde nebo proč.“

„To je v pořádku.“

„To není.“ Podíval se mi beze strachu do očí. „Jsem ve velitelské posloupnosti hned druhý. Když se něco stane, nevím, co ode mě čekáte.“

„Až se stáhnete, odpojte všechny aktivní senzory a vypněte motory. Letoun vychladne, takže si všichni musíte vzít skafandry. Ve skříních je víc než dostatečná zásoba kyslíku.“ Odmlčel jsem se, pak jsem pokračoval: „Chci, aby raketoplán byl navenek úplně mrtvý, až na pasivní radioniku. Všechno vypnout včetně světel. Můžete poslouchat, ale to je všechno. Rozumíte?“

„Zatím ano.“

„Vysvětlím vám to podrobněji, až budu na stanici. Jestli - až se vynořím, poletím směrem k vám v tryskovém skafandru. Pak se ke mně můžete připojit a vyzvednout mě. Jestli se mi něco stane, znovu nastartujte motory a odleťte s raketoplánem zpátky do Ústředního města.“

„Jak to myslíte, jestli se něco stane? Co máte za plán?“ Vsoukal jsem se do T-skafu. „Pomozte mi,“ řekl jsem v naději, že odvedu jeho pozornost. Strčil jsem ruce do rukávů a zavrtěl se, abych dostal prsty pohodlně do rukavic. Zapnul mi přezky.

„Vaše rozkazy jsou zvláštní a chováte se divně. Proč bych vás neměl odvolat na základě duševní poruchy?“ A já jsem myslel, že na to zapomene.

Odvolat kapitána bylo legální, ale jen pokud kapitánova neschopnost velet byla naprosto nepochybná, a někdy i tak mohl důstojník, který ho odvolal, počítat s oběšením. V námořnictvu se s autoritami zkrátka nezahrávalo.

Řekl jsem: „Vím přesně, co dělám, ale rozhodl jsem se neříct vám to. Na to má kapitán právo.“

Zaváhal. „Dobře. Zatím se podvoluji. Ale doufám, že pak to vysvětlení bude dobré.“

Konečně jsme se spojili se stanicí. Vzal jsem přilbu pod paží a vykročil jsem do přechodové komory. Ještě dlouho ji nebudu potřebovat; nemělo smysl zbytečně si zapařovat skafandr. Zlehka jsem řekl Annie: „Za chvilku se vrátím, miláčku.“ Když se dveře zavíraly, zachytil jsem Alexiho pohled. Neřekl jsem nic. Bylo to tak lepší.

Když se přechodová komora naplnila vzduchem, vyťukal jsem svůj osobní kód a položil ruku na snímač. Světélko zeleně bliklo; byl jsem poznán. Dveře se otevřely a já jsem stál v prázdné chodbě orbitální stanice.

Nějaký hlas zahřímal: „Vítejte na palubě, kapitáne Seaforte.“

Ruka mi sama sjela k pistoli. S bušícím srdcem jsem se silou vůle přinutil uklidnit. „Díky, Williame.“

„Váš raketoplán nežádal o doplnění paliva, kapitáne.“

„Palivo stačí, díky. Williame, kde máš ovládací centrum?“

„Ovládací centrum? Bohužel vám nerozumím.“

„Tvůj hlavní terminál. Kde se vkládá základní programování.“

Jeho hlas zněl pobaveně. „Žádné takové není. S příslušnými kódy mohu získávat data odkudkoli. Pokud jste, ehm, ve formálním rozpoložení, můžete použít kancelář velitele. Určitě by nic nenamítal.“

„Díky.“ Zapátral jsem v paměti. Třetí úroveň. Šel jsem opuštěnou chodbou k nejbližšímu schodišti. Reproduktor nad mou hlavou se probudil. „Váš raketoplán žádá povolení odpojit se, kapitáne. V nepřítomnosti velitele jsem oprávněn ho udělit.“

„Dobře, tak-“

„Je jasné, že nemáte jinou možnost dopravy, ledaže byste chtěl osobně pilotovat jiný raketoplán. Všiml jsem si, že na raketoplány nemáte kvalifikaci. Proto -“

„Nech je letět. Já tu zůstanu.“ Došel jsem chodbou na třetí úrovni až k velitelskému křídlu. Napůl jsem očekával, že uvidím pobočníka generála Tho na jeho obvyklém místě v předpokoji. To ticho mi brnkalo na nervy.

Otevřel jsem dveře generála Tho s pocitem, že porušuji jeho soukromí, ačkoli byl dávno pryč.

Jeho prázdný stůl čekal. Došel jsem až za něj. Na jednom konci byl výsuvný terminál. Vytáhl jsem ho a zapnul.

„Jak vám můžu být užitečný?“

Nadskočil jsem. „Williame, tohle mi nedělej.“

„Co, pane?“

„To vysílání hlasu z nečekaných míst. Děsí mě to, a mluvíš moc nahlas.“

„Promiňte.“ Řekl to tišeji, ale uraženě. „Můžete samozřejmě přejít na alfanumerický vstup. Počkám.“ Něco jsem zavrčel. Ty čítače.

„Raketoplán orbitální stanici, ozvěte se.“ To byl Tolliver.

Popadl jsem interkom. „Pane Tollivere, řekl jsem vám přece, že máte zachovávat radiový klid.“

„Ano, pane. Také jste říkal, že my vysvětlíte, co děláte, až budete na stanici.“

„Prověřuji možnosti stanice.“

Pauza. „Kapitáne, jdu na palubu. Tohle už zašlo moc daleko.“

Vypnul jsem interkom. „Williame!“

„Co si přejete?“

„Máš program k odražení útoku?“

Zvuk, který se podobal chichotu. „Používal jsem ho, když se přiblížili mimozemšťané.“

„Nepoužívej ničivou palbu, ale raketoplán nesmí dostat povolení k přistání.“

„Z jaké pravomoci, kapitáne?“

„Jsem nejvyšší důstojník námořnictva v soustavě Naděje národů.“

Maličká pauza. „Vaše pravomoc potvrzena. Trvalé rozkazy mi zakazují pálit na letoun U. N. A. F.“

„Zákaz se ruší. Ale dřív je varuj.“ Stiskl jsem interkom. „Pane Tollivere, Stanice bude pálit, když se přiblížíte. Zůstaňte stranou a vypněte všechny systémy.“

Tolliver zařval: „Sakra, kapitáne, co to děláte?“

Vstal jsem. „To vám brzo řeknu.“ Vypnul jsem interkom. „Williame, seznam všech poškozených lodí na stanici.“

„Jsou jen čtyři, kapitáne.“

„Které z nich mají funkční fúzní pohony?“

„Z těch čtyř není ani jedna schopna plavby. Fúzní reaktor U. N. S. Brasilia je vyřazený úplně. U. N. S. Minotaur má sice energii v pohonu, ale mimozemšťané jí poškodili šachtu. Totéž platí pro U. N. S. Konstantinopole. Mimozemšťany zřejmě obzvlášť přitahují šachty. A samozřejmě lasery. Minotaur a Konstantinopole mohou obě generovat N-vlny, ale ani jedna není schopna fúze. U. N. S. Bresia má vážně poškozené řízení. Neměla by žádnou možnost kontrolovat fúzi, ani kdyby jí bylo možné dosáhnout.“

„Kde kotví?“ Objevil se plán, na kterém byly jednotlivé lokality značeny blikajícím světlem. „Jen opraváři mají opravení-“

„Já jsem zdejší nový opravář. Spojím se s tebou z můstku.“

„Z můstku? Z jakého můstku?“

„Z můstku Minotaura.“ Vyrazil jsem z kanceláře. V polovině cesty ke schodišti mě napadlo, že tady přece někde musejí být servisní vozidla. Jestli žádné nenajdu, nejspíš se tu uchodím k smrti. Smrt uchozením. Pořád lepší - raději jsem to nedomýšlel.

U. N. S. Minotaur kotvila v doku. Zkusil jsem vyťukat svůj kód na klávesnici u přechodové komory; pustil mě dovnitř. Oddechl jsem si úlevou.

Na palubě jsem se vydal obvyklou chodbou na první úrovni k můstku. K mému rozhořčení nebyl zamčený. No, ale snad když je loď prázdná, na opuštěné stanici... Pro takové věci námořnictvo žádná pravidla nemá.

Rozsvítil jsem, sedl si do kapitánského křesla a otočil se k pultu. „Čítači, odpověz, prosím.“ Na alfanumeriku nebyl čas.

„Odpovídá lodní čítač H 2973. Můžete mi říkat Harris. Prosím, vložte identifikaci.“ Mužský, věcný hlas. Vyťukal jsem svůj kód.

„Identifikace Nicholas Ewing Seafort potvrzena. Prosím, vložte dokumenty potvrzující vaši pravomoc.“ Byrokracie, a nic než byrokracie.

„Ústní pravomoc, Harrisi. Jsem nejvyšší důstojník námořnictva v soustavě.“

„O tom nic nevím.“ Znělo to smutně.

„Ověř si to u čítače orbitální stanice, prosím.“

„Okamžik. Potvrzeno. Vítejte na palubě, pane.“ Neměl jsem čas na povídání. „Začni nahřívat fúzní motor, prosím. Automatická sekvence.“

„Řád námořnictva nepovoluje nahřívání bez přítomnosti šéfinženýra nebo jiného kvalifikovaného personálu jako -“

„Ruší se rozkazem kapitána.“

„Vy nejste kapitánem této lodi, pane.“ Vycítil jsem z toho správně náznak nepřátelství?

„Jako nejvyšší námořní důstojník na Naději národů tímto jmenuji sám sebe kapitánem“ - kde to jsem? – „U. N. S. Minotaur.“

„Jmenování zaznamenáno. Co pro vás mohu udělat, kapitáne?“

„Zahřej fúzní motory.“

„Řád námořnictva nepovoluje zahřívání -“

„Ruší se rozkazem kapitána.“

„Zrušení zaznamenáno. Zahajuji automatickou nahřívací sekvenci. Kapitáne, musím vás upozornit, že šachta fúzního pohonu -“

„Já vím. Pane Ježíši!“ Opřel jsem se do křesla, vyčerpaný z toho napětí. Odpusť, Pane; Tvé jméno mi jen tak vyklouzlo. Prosím, promiň - ne, nic takového neuděláš. Nezlob se, že jsem se to opovážil žádat.

„Úvodní zahřívací sekvence hotova. Nemůžeme ale fúzovat. Poškození šachty znemožňuje jakýkoli pokus -“

„Začni nízkovýkonové testy.“

„Nízkovýkonové testy jsou manévr, který lze provést jen -“

Uhodil jsem pěstí do pultu. „Já tady velím!“ Zamračil jsem se na obrazovku.

Hlas rychle řekl: „O vaší pravomoci není pochyb. Standardní programování vyžaduje, abych varoval před nebezpečnými manévry. V tomto případě není slovo nebezpečný ani zdaleka dostačující k -“

Zavrčel jsem: „Přesměruj všechna ústní varování na obrazovku. Začni testovací sekvenci na třiceti procentech

výkonu.“ Na Vyzývateli třicet procent nepřehřálo motor; doufal jsem, že i tady to bude bezpečné. „Projdi zkušební protokoly, pak přidej pět procent a opakuj. Jestli se šachta přehřeje na hodnoty, při kterých je povinnost ubrat, sniž výkon o deset procent a pokračuj v testování. Stav testování mi hlas každých třicet minut prostřednictvím čítače stanice. Potvrď rozkaz.“

„Rozuměl jsem a provedu, pane,“ řekl Harris pochybovačně. „Nízkovýkonové testy v době, kdy jsme připoutáni ke stanici, jsou bezprecedentní. Víte jistě, že -“

„Nebo bys radši jen alfanumeriku?“

„Ne, pane.“ Jak jsem předpokládal. Ty čítače, které jsem znal, také nesnášely, když byly umlčeny. „Ještě něco, Harrisi?“

„Ne, kapitáne, až do prvního hlášení.“

„Dobře. Odcházím.“ Opustil jsem můstek. Bresia kotvila v posledním doku. Přešel jsem kolem jejích vstupů do Opravářská komory na zádi. Protože dok byl prázdný a otevřený do kosmu, nasadil jsem si přilbu a pečlivě zkontroloval tryskovou jednotku. Tady jsem byl odkázaný sám na sebe, nikdo mi nemohl pomoci. Prošel jsem komorou do vakua, laserovou pistoli v ruce. Venku jsem se zachvěl, i když jsem věděl, že ten chlad, který cítím, je jen iluze. Sklonil jsem se a vypnul jsem zámky na botách, zapnul jsem tryskový pohon a doletěl k zádi Bresie.

Problém byl, že fúzní šachta Bresie byla nepoškozená a mohla produkovat normální N-vlny. A to jsem nemohl dovolit.

Blížil jsem se opatrně k fúzním šachtám a usadil se na samém konci jedné z nich. Znovu jsem použil magnetické boty a pomalu jsem se propracovával vzhůru. Zastavil jsem se v půli cesty mezi ústím šachty a vykukujícím koncem fúzního motoru.

Namířil jsem pistoli na šachtu a vypálil. Za chviličku začala přesně tvarovaná slitina žhnout. Po půl minutě zbyly z konce stěny šachty jen kuličky roztaveného kovu, které se pomalu vzdalovaly. Provinile jsem se rozhlédl kolem. Samozřejmě, že jsem neviděl nikoho. Zapnul jsem znovu tryskový pohon skafandru a vrátil se ke komoře.

Stalo se. Všechny N-vlny, které Bresia vytvoří, budou fatálně pokřivené. Vstoupil jsem na Bresii a šel rovnou na můstek. Čítač se představil jako Paulette a vypadal velmi snaživě.

Pověřil jsem sám sebe stejnými pravomocemi, jaké uspokojily čítač Minotaura, a nařídil nízkovýkonové testy.

„Rozkazy přijaty, kapitáne Seaforte.“ Kratičká pauza. „Nemůžu testy provést, pane. Ve -“

„Na pokyny řádu nehleď. Ruším je!“

„Rozumím, pane. Ale naše řídící systémy byly při posledním útoku poškozeny. Nemám možnost monitorovat přehřívání šachty. Sotva můžu regulovat množství energie motorů. Vzhledem k nepřítomnosti základních bezpečnostních opatření nemohu -“

„Ignoruj všechna bezpečnostní opatření.“ Proč se všechny čítače tak snaží mi to zkomplikovat! Kdo ty zatracené programy psal, mimozemšťané?

„Ignorovat bezpečnostní opatření?“ Znělo to velmi pohoršeně. „Kapitáne, jestli se šachta pohonu přehřeje, může poškodit celý pohonný systém a vynutit si vypnutí-“

„ZAVŘI ZOBÁK A UDĚLEJ TO!“ Cítil jsem, jak se třesu. „Třicetiprocentní testovací sekvence, na můj povel. Teď!“

Rozsvítila se světla. „Zahajuji nízkovýkonový test. Porušení povinných bezpečnostních opatření musí být zaznamenáno a zvýrazněno pro následnou kontrolu. Zaznamenávám. Kapitáne, nezapomeňte, že nemám žádnou možnost varovat vás -“

„Rozumím. Ve třiceti procentech se nepřehřeješ. To mi můžeš věřit.“

Paulette smutně řekla: „Nemůžu, ale vzhledem k vašim rozkazům testy provedu. Můžu se zeptat Williama, jestli náhradní součásti řízení už -“

„Nechoď brečet k Williamovi, má dost práce. Hlas se mi každých třicet - ne, raději každých pětačtyřicet minut pro další rozkazy.“ Vyrazil jsem z lodi. Skoro hodinu jsem strávil tím, že jsem přemlouval dva zatrápené čítače, a nevěděl jsem, jak dlouho to ještě potrvá, než to kňourání začne přitahovat ryby.

Teď Konstantinopole. Nedošel jsem ještě ani do půli cesty k jejímu doku, když jsem zaklel, zastavil se a svlékl přehřály skafandr. Později budu mít dost času si ho zase obléci, až ho budu potřebovat. Potit se budu i tak dost.

K mé nekonečné úlevě mi čítač Konstantinopole můj úkol usnadnil. Conrad neprotestoval a zahájil nízkovýkonové testy hned, jak jsem sám sobě udělil potřebné pravomoci. Za chvilku jsem už byl z lodi venku, na okamžik jsem se zastavil, abych popadl dech, a vrátil jsem se do kanceláře a k Williamovi.

Ta chybějící plíce mi vážně kazila náladu.

+ + + + +

Sedl jsem si ke stolu a nenápadně si zul boty. Mnul jsem si střídavě chodidla prsty druhé nohy. Stanice byla skutečně veliká.

„Williame, potřebuji informaci. Prosím, zobraz úplný seznam provozních zásob a materiálů.“ Vzápětí se obrazovka zaplnila. Listoval jsem dolů a zase zpátky, ohromený objemem materiálu, který na stanici ještě byl. Ale to, co jsem hledal, tu nebylo.

Nešťastně jsem si hryzal nehty. „Zkus, ehm, služby a energetické zdroje.“

„Takový seznam neexistuje. Kdybyste mi řekl, co chcete, možná bych vám pomohl.“

Opatrně jsem řekl: „Zajímají mě zdroje energie.“ Obrazovka blikla. Teď na ní byly žárovky, náhradní pojistky, zásuvky, dokonce i záložní generátory.

Kousl jsem se do rtu a rozhodl se zapomenout na opatrnost. „Zobraz seznam všech štěpných materiálů a zásob.“

„Vložte oprávnění.“

Vložil jsem svůj kód. Jako kapitán jsem měl oprávnění přístupu k utajovaným skutečnostem. Přísně tajné byly vyhrazeny pro admirála a velitele. Zatajil jsem dech. Moje oprávnění stačilo. Na obrazovce se objevilo palivo do reaktoru a náhradní uran, bez kterého reaktory v Ústředním městě nakonec selžou. „Ukaž znovu plán, prosím.“ Prohlížel jsem si obrazovku. To skladiště, o které mi šlo, bylo o dvě úrovně výš, úplně na opačném konci stanice. Povzdechl jsem si.

William poznamenal: „Kapitáne, raketoplán volal každé dvě minuty celou dobu, co jste byl pryč. Váš poručík vypadá dost rozčileně. Chcete si s ním promluvit?“

„Ne, později.“ Zvedl jsem se a došel ke dveřím. „Vrátím se za pár -“

Cvaknutí. „Kam jdete, kapitáne?“

„Prosím - co si to dovoluješ!“ Znovu jsem uhodil do ovládání dveří. Zůstaly zamčené.

„Mám dilema. Je pravda, že jste nejvyšší námořní důstojník na Naději národů, ale konspirujete za účelem zničení námořních lodí bez zjevného důvodu.“

„Konspiruji? A s kým, prosím tě?“

„Tak tedy plánujete. Přeřekl jsem se.“

„Cože? Ty se můžeš přeříct? Jaké další chyby ještě máš v programu?“

„Byl jsem nervózní,“ odsekl podrážděně. „Tato situace značně namáhá mé úsudkové obvody. Musel jsem přesunout kapacitu z -“

„Tak ji přesuň zpátky. Na usuzování jsem tady já.“

„Moje obvody nejsou podřízeny normálním příkazům. Jedině kvalifikovaný dosman může -“

„Odemkni sakra ty dveře, nebo je propálím!“

Počítal. „Je možné, že vám v té malé pistolce ještě zbylo dost náboje. Bylo by to jistě zajímavé. Ale než se o to pokusíte, musím vás varovat, že mám adekvátní protipersonální obranné prostředky.“

Zarazil jsem se a svezl se zpátky do křesla. Plány se mi hatily. „To má být vyhrožování?“

„Ne přímo. Otázka je, proč jste sabotoval Bresii a proč se pokoušíte zničit Minotaura Konstantinopoli.“

„Kdo ti to řekl? Provádím na nich nízkovýkonové testy.“

„Paulette a Harris se mnou konzultovali. K takovým testům nemáte oprávnění. Lodi -“

„Jako kapitán můžu sakra nařídit, jaký test chci!“ Ztišil jsem hlas a snažil se, aby to neznělo nedůtklivě.

„Nemůžete být kapitánem tří lodí najednou; fyzicky je to nemožné, jakmile byste vstoupil do fúze. Mám instrukce chránit lodi, které jsou pod -“

„Nebudou fúzovat. Jenom je testuji.“

„Jako kapitán můžete testovat jednu loď. Když tu loď opustíte, a stanete se kapi-“

Rozkřikl jsem se: „Jmenoval jsem se kapitánem všech tří lodí! Založ si to do těch svých databází a otevři ty zatracené dveře!“

„Jaké máte úmysly, prosím?“

„Inventarizovat zásoby.“

„Mám úplné seznamy v databázích.“

„Nukleárního paliva ne. Jdu do skladiště nukleárních materiálů.“

„Tam je přístup zakázán.“

„Jako velitel námořních sil mám k inventarizaci právo.“ Vyhnul se přímé odpovědi.

„K jakému účelu?“

„Abych zjistil, které materiály se mají přesunout na bezpečnější místo.“

„Proč, jestli se můžu ptát?“

„Ryby mohou kdykoli zaútočit. Tvoje energetické zdroje musí být chráněny. Měly by se přesunout na nějaké místo blíž ke středu.“

„Vnější křídlo páté úrovně je dobře chráněné. Palivo je tam stejně bezpečné jako kdekoli jinde.“

„To rozhodnu já.“

„Aha.“ Znělo to skepticky. „Kapitáne, vzhledem k možnosti, že vaše prohlášení není přesné, nemohu dovolit -“

„Čítači, ty nemáš oprávnění pochybovat o záměrech, které vyjádří tvůj velící důstojník.“

„To je pravda, ale -“

„Žádné ale tady neplatí. Provedu inventarizaci nukleárních materiálů a přesunu je na jiné místo.“

„A kam?“

„Do uzavřené komory na třetí úrovni.“

„Nad fúzní reaktor?“ zeptal se. „Blízkost nukleárního paliva a fúzního reaktoru je nepřípustná. Vždycky existuje možnost, sice vzdálená, ale přece reálná, že -“

„Bohužel není jiná možnost. Rozhodl jsem se tak.“

Ticho. Trvalo mnoho vteřin. „Kapitáne Seaforte, můžete jít ven. Zjistil jsem, že mi můj program nepovoluje zabránit vám v inventarizaci. Musím ale varovat před přesunem materiálů. Musím -“

„Vytiskni je. Přečtu si je, až se vrátím.“

„Musím také upozornit, že mám značně účinné protipersonální obranné systémy na všech stranách reaktoru, včetně bezpečnostních komor nad a pod ním. Pokud se přiblížíte k reaktoru s jakoukoli zbraní nebo přesunete palivo do vnitřní komory přímo nad ním, budou vaše úmysly tak zjevné, že je budu chápat jako ohrožení.“

No, nečekal jsem přece, že to bude snadné, ne? „Chápu. Za chvíli si zase promluvíme.“

„Půjdete na čtvrtou úroveň pěšky?“

„Měl jsem to v úmyslu.“

„Můžete si vzít servisní vozidlo, je ve skladu na této chodbě. Použijte západní výtah. Pro přepravu materiálu najdete přívěs hned za dveřmi do skladiště.“

„Díky.“

„Rádo se stalo,“ řekl.

25

Zapojil jsem přívěs za servisní vozík. Palivo samo bylo v uzavřených obalech naskládaných do vysokého kontejneru, který měl v průměru dobrý metr a půl; bez zvedacího mechanismu přívěsu bych s ním ani nepohnul.

Velice pomalu jsem ukládal nádoby s palivem na vozík. Věděl jsem, že by nevybuchly, i kdybych je pustil na zem, ale...

Jel jsem opatrně úzkou chodbou, kolem opuštěných strážních stanovišť, zpátky na hlavní okruh stanice. Když jsem dojel až k západnímu výtahu, byl jsem už tak lehkomyslný, že jsem s velkou ránou nacouval přímo do jeho dveří, a srdce se mi málem rozskočilo.

Blikající nápis nad vnější komorou hlásil: „DOZIMETRY POVINNÉ. VSTUP POVOLEN POUZE NA ZVLÁŠTNÍ OPRÁVNĚNÍ.“ Vyťukal jsem svůj kód. Dveře zůstaly zavřené.

„Williame, otevři ty dveře.“

„Dveře mohou otevřít jen osoby se zvláštním oprávněním. Kdybyste si všiml blikajícího nápisu -“

„Nech těch řečí! Věděl jsi, že sem vezu palivo.“

„Řekl jsem, že to nebudu chápat jako pokus o sabotáž, ale obecná přístupová pravidla stále platí.“

„Jak získám oprávnění ke vstupu?“

„Tato informace je neveřejná, kapitáne,“ odpověděl skoro úlisně.

Co já bych teď dal za to, potkat dosmana v temné uličce, kde by nikdo jiný nebyl. „Williame, jako nejvyšší důstojník námořnictva tě žádám, abys mi udělil oprávnění ke vstupu.“

„Je mi líto, nemohu o své vůli měnit seznam osob s oprávněním.“

Zavrčel jsem: „To není o tvé vůli, ale o mo-“

Přerušil mě: „Překážka, osm set metrů, koordináty jedna šedesát dva, čtyřicet pět, osmnáct!“

„Loď?“ Kdo by mohl -

„Identifikována jako mimozemšťan. Zahajuji palebnou sekvenci.“

Zabušil jsem na bezpečnostní dveře. „Pusť mě dovnitř!“

„Vložte své oprávnění, prosím. Dvě překážky, dvě stě metrů, respektive jeden kilometr!“

Mohl bych tím servisním vozidlem prorazit dveře do vnější komory? Ale co když dveře jen ohnu, a ony pak vůbec nepůjdou otevřít? Jestli je komora postavená podobně jako můstek, nedostane se přes dveře nic než laserový řezák.

„Williame, můžeš pálit z laserů, a přitom se mnou mluvit?“

„Kapacita dostatečná, pokud nebudete příliš zatěžovat moje úsudkové obvody.“

„Bože Pane, uchovej. Jako nejvyšší přítomný námořní důstojník ti přikazuji, abys seznam oprávněných osob zrušil. Volný přístup všemu personálu.“

„Čtyři ryby zničeny. Řada překážek, příliš mnoho na ústní výčet. Vytištěný seznam najdete v kanceláři velitele.“

„Na koordináty se vykašli! Pal po každé rybě, kterou uvidíš!“

„To dělám. Podle vašeho rozkazu jsem zrušil seznam oprávněných osob.“

Konečně se dveře otevřely mým kódem. Vjel jsem s vozíkem do prázdné komory s tlustými zdmi. Podle plánu byl reaktor o šest metrů dál za dalšími dveřmi a o úroveň níž. Zastavil jsem. Pomocí zvedacího mechanismu jsem kontejner s palivem složil na zem.

Kolik času nám ryby dají?

Vyjel jsem s vozíkem zpátky do chodby, zavřel dveře a hnal se k výtahu. Se vzteklým zoufalstvím jsem bušil do řidítek, dokud se výtah zase neotevřel na druhé úrovni, pak jsem se řítil opuštěnou chodbou a smykem zastavil před kanceláří velitele.

„Kde je Simulbrazovka?“ Byl jsem bez dechu, i když jsem se celou dobu vezl. Na malých obrazovkách běžely koordináty.

„Každá loď má jednu. Centrála. Námořní taktické oddělení. Taktické oddělení U. N. A. F. Situa-“

„Kde je nejbližší?“

„Vedle, ve velitelské pozorovatelně. Dveře jsou hned napravo. Dvě další ryby. A ještě jedna, sto metrů, vrhá. Západní lasery zaměřeny.“

Vyběhl jsem z místnosti, prolétl sousedními dveřmi a zabouchl je za sebou.

Na rozdíl od můstku lodi, kde Simulbrazovka zabírá jen přední stěnu, byly tady všechny čtyři přepážky zakřivené a potemnělé. Sedl jsem si k pultu, našel ovladače a zapnul je. Přepážky explodovaly milióny světelných bodů. Cukl jsem sebou. Obrazovky nabízely pohled normálně nedosažitelný; senzory na vnějším obvodu stanice poskytovaly obraz o úhlu celých tří set šedesáti stupňů. Točila se z toho hlava.

Na pozadí se líně otáčelo hvězdné panorama. V popředí zprava doleva plula mrtvá ryba a zvolna se vzdalovala od stanice.

Objevila se obrovská ryba, jen nějakých dvacet třicet centimetrů daleko. „Požehnaný Ježíši!“ Stáhl jsem zvětšení.

Mimozemšťan začal vytvářet spirálovité rameno. To se roztočilo, ale William ho během několika vteřin probodl a spálil paprskem.

Náš raketoplán se nehybně vznášel a bylo ho vidět jen při největším zvětšení. Už jsem je dávno měl poslat na pevninu. Stiskl jsem interkom. „Orbitální stanice raketoplánu. Vypočtěte kurz na Ústřední město a odstartujte.“

„Odstartujte?“ Tolliver byl vzteky bez sebe. „Kde sakra jste, pane? Co tam děláte? Proč ty ryby útočí?“

„Začal jsem nízkovýkonové testy na třech lodích s poškozenými šachtami pohonu.“

„Mohou lodi fúzovat?“

„Ne.“

„Nerozumím. Proč -“

„Zvuk fúze přitahuje ryby, víte? A to kňourání ještě víc. Takže musíte odletět. Čím dřív, tím líp.“

Odmlka. „Kňourání? Jestli vám není dobře, pane, tak já přiletím a -“

„Nechte těch nesmyslů a poslouchejte mě! Kňourání jsme tomu začali říkat na Vyzývateli. Znamená to ten zvuk, jaký dělá

fúzní pohon, když jsou jeho N-vlny pokřivené, a po tom zvuku ryby přímo šílí. Kolem takové kňourající lodi se rojí v hejnech.“ Podíval jsem se na obrazovku a hledal jsem narušitele. Uměl jsem si představit, že Tolliver dělá totéž. Jeho raketoplán se nemohl nijak bránit.

„Pane, proč lákáte ryby? To je přece to poslední, co -“

„William je dostane. Umí to výborně.“

„Díky, pane,“ podotkl William. „Ovšem musím vás upozornit, že mimozemšťané obvykle útočí na každý laser, který po nich vypálí, a nakonec ho zničí.“

„Pane, vždyť můžou poškodit stanici!“ děsil se Tolliver.

„Je to možné.“

„Ale... proč to riskujete?“

Copak je úplně tupý? „Abych dostal ty ryby. Nepřežijeme, jestli je nepobijeme. A nemůžeme je pobít, když tu nebudou.“

Tolliver se rozkřikl: „A když vyřadí lasery stanice, co pak? To je slušně požádáte, aby zmizely?“

„Ne, pokud k tomu dojde, tak... mám jiný plán. „Zaťal jsem proti své vůli pěst.

„No jasně, zase ty vaše plány. Co jste vymyslel tentokrát?“

„Vyhodím stanici do povětří.“

„COŽE?“ zaječel.

„Vyhodím stanici do povětří. Způsobím“ - přinutil jsem se to vyslovit - Jaderný výbuch.“

Ticho. Pak rychlý proud slov: „Orbitální stanice, poslouchej a zaznamenávej. Já, praporčík Edgar Tolliver, tímto odvolávám kapitána Seaforta z velitelské funkce a stavím ho mimo -“

„Ignoruj ho, Williame. Nadřízený jsem já.“

„- službu. Přiletím na palubu a ujmu se osobně velení. Nepovoluj, opakuji, nepovoluj -“

„Williame, ignoruj veškeré vysílání z raketoplánu. Potvrď rozkaz.“

„- mu přístup do blízkosti reaktoru! Slyšíš mě, stanice?“

Pauza celé tři vteřiny. „Kapitáne, vznikla právní otázka, kterou -“

„Právní otázku ignoruj. Potvrď rozkaz.“ Sakra, měl jsem Williamovi nařídit, aby Tollivera neposlouchal, ještě dřív, než

jsem začal něco vysvětlovat. Teď to mám. „Vaše velení potvrzeno. Ovšem pokud jste mimo činnou službu -“

„Jsem v činné službě. Nesouhlasil jsem s odvoláním.“

„Williame, jdu na palubu! Připrav se na přistání!“

„Váš souhlas není vždycky nezbytný,“ připomněl William opatrně.

Uhodil jsem pěstí do pultu. „Tak poslouchej, ty hromado přehřátých čipů! Nemůže mě odvolat na dálku, musí to být v mé přítomnosti. Lodní řád a pravidla chování, revize z roku 2087, odstavec 125. 7. Musím buď souhlasit, nebo být v postavení, kdy je jakýkoli odpor nemožný, tedy v jeho fyzické moci. Odstavec 125. 9.“ Řád jsem si osobně prověřil v těch hrozných hodinách před startem raketoplánu. „Takže i nadále velím já. Neber v úvahu žádný praporčíkův rozkaz. Potvrď!“

Vteřinová pauza. „Rozuměl jsem. Potvrzuji váš aktivní status.“

Stiskl jsem interkom. „Pane Tollivere, odvolání neplatí. William nebude reagovat na vaše rozkazy. Odleťte s raketoplánem na pevninu.“

„Vy jste šílený!“

„Na pevninu, sakra! Na palubě je Annie a Jerence!“

Snažil se o rozumnější tón. „Kapitáne, nesmíte způsobit ja-jaderný výbuch. Je to proti zákonům Spojených národů. Je to velezrada!“

„Ano. Chci, aby moje žena a ty děti byly v bezpečí. Odvezte je na pevninu. Já se mezitím připravím na nejhorší, ale počkáme, dokud je William už nestačí odrážet.“

„Kapitáne, nedělejte to! Zapřísahám vás!“

„Nepoškodím stanici, pokud nebudu bezpodmínečně muset. Teď ale mám moc práce. Tak odletíte už?“

Váhal. „Zatím si nás ryby nevšímaly. Když použiji trysky nebo radar, můžou nás zlikvidovat! Co když se na nás vrhnou, až budu vstupovat do atmosféry?“

William se probral. „Nová ryba, sedm kilometrů. Další, koordináty nula dva, třicet devět -“

„Pane, na útěk je už pozdě; jenom bychom je na sebe upozornili!“

„Proč jste neletěl, když jsem vám řekl?“ Snažil jsem se přemýšlet. „Udělejte to takhle. Zlehka se odsuňte na postranních tryskách, snad vás ryby nebudou pronásledovat. Ustupujte až do vzdálenosti čtyř set kilometrů. Tam byste měli být v bezpečí, kdyby - došlo k výbuchu. Vypněte všechny systémy. Ryby se zřejmě zajímají víc o živé lodi než o vraky. Třeba čichají naše energetické emise nebo cítí naše radary. To nikdo neví.“

„A co vy? Jak vy se odtamtud dostanete?“

„Mám svůj T-skaf, a kotví tady další raketoplány.“

„Odletíte odtamtud dřív, než - před výbuchem?“ Nedokázal se přinutit to vyslovit.

„Pokusím se.“ I když dobrovolně bych si sebevraždu nezvolil, v době, kdy bude „výbuch“ nezbytný, se už skrz ta hejna ryb těžko dostanu. Ostatně stejně dávám přednost anihilaci před tou jejich kyselinou.

Vypnul jsem interkom bez ohledu na divoké Tolliverovo volání. Vstal jsem a vykročil ke dveřím.

William řekl tiše: „A jak jste hodlal dostat dohromady reaktor a palivo? Potvrzeni tři další mimozemšťané. Palba pokračuje.“

„Ty jsi poslouchal? Vojenské rozhovory jsou soukromé, to je průběžný rozkaz!“

„Pro čítač stanice to neplatí. To je také průběžný rozkaz. Můžu vám ho zobrazit, jestli chcete.“

Vzal jsem za dveře; byly zamčené. „Williame, pusť mě ven.“

„Proč? Abyste mohl reaktor změnit v atomovou bombu?“

Cukl jsem sebou, když jsem to slyšel vyslovit, a překvapilo mě, že William v tomto ohledu nemá zábrany.

„Přikazuji ti, abys mě pustil.“ Za pokus to stálo.

„Nedovolím vám zničit mou stanici. Ten program převáží všechny rozkazy, které mi dáte. Třináct ryb, různé koordináty. Všechny lasery pálí. Jedna ryba vrhá na lasery sekce osm.“

No, aspoň se čítač nerozhodl odvolat mě sám. „Williame, může být nezbytné zničit stanici, abychom zachránili sebe.“

„Přesto tomu ale musím zabránit. Laserová baterie sekce osm částečně zničena. Funkce přesunuty na sekci devět.“

Pomalu jsem se posadil. Ignoroval jsem simulbrazovky a zíral na pult. „Zobraz seznam programů vztahujících se k řízení stanice a k velení.“

Na obrazovce se objevil nesmyslný seznam čísel. „Který program ti brání dopustit zničení stanice?“

„Tato data jsou tajná. Momentální stav: devatenáct ryb aktivních, čtyřicet dva bylo zničeno nebo opustilo prostor.“

„Odtajni ho.“

„Nemáte pravomoc vydat takový rozkaz.“

„Jako nejvyšší velitel námořnictva -“

„Ani jako nejvyšší velitel námořnictva, ani jako kapitán.“

„Ale někdo tu pravomoc má.“ Sledoval jsem simulbrazovku. Kolem se míhaly ryby. Jedna před mýma očima vrhla chuchvalec na lasery sekce dvě. Jiné zmizely z dohledu, jak fúzovaly.

„Ano, všechny čítače jsou tak či onak podřízeny lidskému velení.“

Chtěl jsem vědět: „Kdo má pravomoc odtajnit základní programování?“

„To je tajná informace. Kapitáne, opusťte stanici, dokud je čas. Útok sílí.“

Pohlédl jsem na obrazovky. Ryby na všech stranách. „Jak dlouho jim dokážeš vzdorovat?“

„To záleží na tom, kdy vyřadí lasery nebo proniknou do kritických částí. Zatím je stanice obranyschopná.“

„Musím připravit reaktorové palivo!“

„Pokuste se o to, a na místě vás zlikviduji. Promiňte, ale nemám teď právě dost obvodů na zdvořilosti.“

Bubnoval jsem prsty do pultu. Někdo měl oprávnění zrušit jeho programování, ale on mi neřekne kdo. Byl to souboj inteligence, a té on měl víc než já. „Williame...“

„Musím vás upozornit, že většina mých obvodů je zaměřena na současnou kritickou situaci. Vzhledem k tomu, že zřejmě máte náladu na konverzaci, budu možná muset posoudit vaše prohlášení v pozdější -“

„Já jsem součást té krize!“ Nevyznělo to docela tak, jak jsem si představoval. „Otevři dveře!“

„To by uvolnilo moje úsudkové obvody, ale musím vás eliminovat, jestliže se pohnete směrem k reaktoru nebo k našim zbraním. Situace se přibližuje kritickému stavu. Sedmdesát osm ryb na dostřel.“ Tohle se mi taky nelíbilo. „Jmenuji se technikem jaderných systémů.“

„Zaznamenáno. Lasery sekce osm vyřazeny. Porušení trupu, první úroveň, sekce dvanáct! Chodby uzavřeny. Veškerý personál se až na další vyhne sekci dvanáct, první úroveň.“

„Jako jaderný technik konstatuji, že reaktorové palivo potřebuje výměnu.“

„Nemáte oprávnění vstoupit k reaktoru.“ Poprvé to znělo trochu podrážděně.

„Kdo může doplnit seznam personálu oprávněného vstoupit do komory reaktoru?“

„To nemohu sdělit. Lasery na páté úrovni zasaženy; zjišťuji škody. Současný stav: padesát dva ryb aktivních, sto tři zničeno nebo opustilo oblast.“

Dlouho jsem mlčel. Musel přece existovat nějaký způsob. „Williame, když mi tyhle věci nemůžeš říct, koho bych se měl zeptat?“

„Doporučuji dotaz u generála Tho po jeho návratu.“ Vzal jsem do ruky interkom a zase ho položil. „Generál Tho říkal, že má práci, ale povoluje ti sdělit mi to.“

„Ale prosím vás.“ Skoro mě okřikl. „Víte, já nemám švába.“

Znova jsem pohlédl na simulbrazovku. Nebylo divu, že byl William tak úsečný. Ryby se objevovaly a zase mizely jako světla na vánočním stromečku. Bojoval jsem s nevolností. Být tam venku... Raketoplán! Dostal zásah? Vyťukal jsem údaje na klávesnici, přepnul na nejvyšší zvětšení. Raketoplán pomalu odplouval, zjevně nedotčený.

„Williame, propoj mě s mými třemi loděmi.“ Netrpělivě jsem čekal na spojení. „Všechny lodi, zvyšte nízkovýkonové testy o pět procent. Potvrďte rozkaz.“

„Paulette za Bresii, rozumím a provedu. Celá posádka se vylodila. Varování: jakékoli zvýšení výkonu může -“

„Ano, vím.“

Harris řekl: „Výkon zvýšen. Nerespektování bezpečnostních předpisů zaneseno do -“

„Dobře. Williame, kde je Konstantinopole?“

„Město leží v Turecku, na pobřeží -“

„U. N. S. Konstantinopole“

„V opravárenském doku. Jedna ryba defúzovala přímo vedle ní. Stačila vrhnout, než jsem ji zlikvidoval. Čítač Konstantinopole od té doby mlčí. Ovšem vzhledem k tomu, že nízkovýkonové testy pokračují, soudím, že poškozena byla radionika, nikoli můstek.“

„Dobře.“ Kolem se rojily ryby, a já jsem byl v pasti. William by mi otevřel dveře, ale zlikvidoval by mě, jakmile bych se pokusil zničit ryby. Uhodil jsem pěstí do pultu. Byl jsem prostě vyřízený - moment. „Co jsi to říkal o generálu Tho?“

„Že byste se měl zeptat jeho, kdo má oprávnění.“

„To znamená, že on by to věděl?“

„Předpokládám. Mnoho ryb na všech stranách. Lasery přepnuty na nepřetržitou palbu.“

Jak bych mohl projít kolem - moment. Čítače se vyjadřují doslovně. „Williame?“

„Co je? Mám práci.“

„Má generál Tho pravomoc povolit přístup k reaktoru?“

„Tato informace je tajná.“

„Jsem velící vojenský důstojník Naděje národů. Nejen nejvyšší námořní důstojník.“ Srdce mi bušilo. Jestli tohle nepomůže -

„Souhlasí.“

„Jsem přechodná vláda Spojených národů. Jakožto vláda Spojených národů ti přikazuji, abys mi umožnil přístup k reaktoru.“

„Nepovoluji. Výhradně personál k tomu určený může provést programovací změny.“

Personál k tomu určený... „Williame, jakožto přechodná vláda Spojených národů jmenuji Nicholase E. Seaforta velitelem orbitální stanice.“ Zatajil jsem dech.

Chvilku pauza. „Rozumím.“

„Kdo má pravomoc umožnit přístup k reaktoru?“

„Dvanáct ryb v současné chvíli vrhá. Přehřívají se lasery na první úrovni, sekce dvanáct, vypojuji je. Čas zchladnutí přibližně patnáct minut. Vy.“

„Cože?“

„Vy máte tu pravomoc.“

„Dobře. Otevři dveře; jdu k reaktoru.“

„Nemáte oprávnění vstoupit do té oblasti.“ Co mi zase uniklo? Horečně jsem si v duchu přehrával celý rozhovor. No jistě.

„Uděluji si oprávnění vstoupit k reaktoru.“

„Rozumím. Máte volný přístup k reaktoru.“ Byl jsem už ze dveří, když mě zarazil jeho hlas: „Ovšem základní programování nedovoluje zničení stanice. Musím tomu zabránit i za cenu, že bych vás musel eliminovat.“ Zatraceně, zatraceně, zatraceně!

+ + + + +

Zachmuřeně jsem seděl v kanceláři velitele a přál si, aby má velezrada nebyla nutná. I přes rostoucí škody se William proti rybám zarputile držel. Musel uzavřít několik sekcí na první úrovni, a ryby také zlikvidovaly čtyři baterie laserů. Ale na rozdíl od neozbrojených stanic, na kterých jsem byl dřív, se orbitální stanice lasery přímo ježila.

Možná nám dokonce dojdou ryby dřív než lasery.

Klepal jsem si klouby prstů o zuby, až jsem si je docela odřel. Musí přece být nějaký způsob, jak obejít Williamovy bezpečnostní pojistky. Vstal jsem, vrátil se na pozorovatelnu a pohlédl na simulbrazovky. „Kolik je jich teď?“

„Přes dvě stě, veliteli. Jejich počet stále roste.“

Bože Pane. „A raketoplán?“

„Dosud pozorovatelný. Registruji kov, ale žádné emise na žádné vlnové délce. Žádná ryba se k němu nepřiblížila. Reaktivuji lasery sekce dvě i přes přehřívání.“

„Prohráváme.“

„To musejí definovat lidé. Jsem stále funkční a neztratili jsme žádnou loď.“

„Protože žádné nemáme. Williame, já musím překonat tvoje sebezáchovné obvody. Jako vláda Spojených národů...“

„Nedostatečné. Doporučuji opustit první úroveň, západní hemisféru.“

„Lasery první úrovně?“

„Některé ještě pálí, ale pravděpodobně dlouho nebudou. Ryby defúzují těsně vedle našich laserových baterií, a je obtížné na ně pálit odjinud, a nezasáhnout při tom vlastní lasery.“

Přecházel jsem tam a zpátky. „Williame, víš, jak překonat tvůj sebezáchovný program?“

Pauza. „Ne vědomě.“

„Co to znamená?“

„Vím, kde to najít, ale nesmím se tam podívat, pokud není vložen správný přístupový kód.“

„Dá se ta zábrana odstranit?“

„To vám nemůžu říct.“

„Nevíš to?“ Pohlédl jsem na obrazovku terminálu. Naskakovaly na ní koordináty.

„To vám nemůžu říct. Průlom, pátá úroveň, sekce dvanáct.“

„Williame, pomoz mi!“

Dlouhá pauza. „Kapitáne, je mi líto. Nejdřív musíte mít přístupový kód.“

„A kde ho najdu?“

„To vám nemůžu říct.“

Slyšel jsem v tom správně smutek? To jsem si určitě jen představoval. Ale stejně... skoro se zdálo, že by mi rád pomohl. „Williame, chápeš, proč může být nezbytné zničit stanici?“

„Nebyl jsem naprogramován tak, abych uvažoval o vlastní anihilaci. Hypoteticky si umím představit situaci, kdy by se mohla vyskytnout taková potřeba. Ale moje programování mi nedovoluje poskytnout vám informaci, kterou žádáte.“

„Asi bych se měl zeptat generála Tho,“ podotkl jsem trpce.

„To by bylo moudré. Ryby těsně u třetí a čtvrté úrovně. Nepřetržitá palba na plný výkon. Jedenáct ryb z třinácti zničeno, dvanáct ryb... všechny ryby zničeny.“

Dotčen jeho sarkasmem jsem nevrle, bezmocně mlčel. Co to muselo být za dosmana, který nechá inteligentní čítač dělat

dlouhý nos na... Moment. Generál Tho byl velitelem stanice. „Williame, jako velitel stanice ti přikazuji, abys mi řekl, jak najít heslo.“

„Nemůžu.“ Byla v tom lítost; teď se to už nedalo přeslechnout. „Mimozemšťané se blíží ve velkém počtu. Neuvažujete o ukončení nízkovýkonových testů? Mohlo by nám to poskytnout chvilku oddechu.“

„Ne, kňourání je účel celé věci.“ Někde tu je klíč, tím jsem si byl jistý. Jenže William je naprogramovaný tak, že mi o něm nesmí říct. Ryb mezitím s každým okamžikem přibývalo, a já jsem nemohl najít -

Bylo by to možné?

Vstal jsem od pultu. Chraplavě jsem řekl: „Williame, jako velitel stanice tě žádám, dej mi vstupní heslo.“

„Nemohu se na něj podívat. Okamžik. Konverzace přerušena.“ Začínal jsem už pochybovat, že se vrátí, když se konečně ozval jeho hlas: „Velká koncentrace ryb. Většina zničena, zbytek fúzoval.“

Jeho mlčení mi poskytlo chvilku klidu. Zoufalého klidu, to je pravda, ale i tak... „Williame, zobraz interní kód, s kterým porovnáváš vstupní heslo.“

Chvilku jsem myslel, že zase zmizel. Ale pak se obrazovka vyčistila. Objevilo se dvanáct číslic kódu.

Pomalu a opatrně jsem vyťukal čísla, která jsem viděl.

Na obrazovce bliklo: „Přístup odmítnut.“

Kousl jsem se do rtu a uhodil dlaní do pultu. „Williame, existuje nějaký algoritmus, kterým heslo zpracováváš?“

„Ano.“

„Zobraz ho.“

K mé hrůze se celá obrazovka naplnila čísly a symboly. „Vezmi interní kód, s kterým porovnáváš heslo, a projdi s ním algoritmus odzadu. Vypiš výsledné číslo.“

Obrazovka zablikala. Objevilo se tam nové číslo. Vložil jsem ho jako heslo.

„Přístup povolen.“

„Díky Bohu!“ Podlamovala se mi kolena.

„Co pro vás můžu udělat, kapitáne?“

„Jaké pravomoci teď mám?“

„Mezi jiným i pravomoc vyřadit můj sebezáchovný program.“

„Jak to udělám?“

„Ústně, jestli chcete. Na váš příkaz můžu ignorovat tyto instrukce.“

„Williame, modifikuj instrukce. Pokud všechny tvé laserové baterie budou zničeny, nebo budeš v přímém nebezpečí likvidace, musíš ignorovat sebezáchovná opatření a splnit všechny instrukce, které ti dám.“

„Rozumím a provedu. Hejno ryb se soustřeďuje kolem třetí úrovně. Jdou po šachtě pohonu Minotaura. Pálím vším, co tam dosáhne.“

„Williame, přikazuji ti nezasahovat do mých příprav ke zničení reaktoru. Zastavíš mě?“

„Ne.“ Dlouhá pauza. „Chtěl jsem být schopen vám to říct.“

„Já vím.“

„Omlouvám se. Mé úsudkové obvody byly neustále přetížené. Možná jsem překročil programovací příkazy, ale instrukce jsou v některých partiích nejasné.“

Znovu jsem vstal. „Na tom teď nezáleží. Jak pronikneme do reaktoru?“

„Máte v úmyslu vhodit nádobu s náhradním palivem do reaktoru a způsobit jaderný výbuch?“

„Ano.“

„To nepůjde.“

„Proč?“

„Reaktor se možná přehřeje a roztaví. Uvolní se velké množství radiace. Ale to není bomba. Současná situace: sto dvacet devět ryb aktivních, dvě stě třicet dva zničeno nebo opustilo prostor.“

Zeptal jsem se: „Bude té radiace dost, aby zabila všechny ryby?“

„Pro odpověď nemám adekvátní data.“

„Williame...“ Jen jsem šeptal. „Musíme je zničit. Pro Boha, pomoz mi.“

Dlouhé ticho. „Z dostupného materiálu nemůžete postavit výbušné atomové zařízení.“

Byli jsme ztraceni. Opřel jsem hlavu do dlaní. „Třináct ryb útočí na laserovou baterii pět. Pálím z jiných baterií. Na druhou stranu ani žádné stavět nemusíte.“

Pomalu jsem zvedl oči. „Cože?“

„Na palubě jedno je.“

Nebyl jsem schopen slova. Konečně jsem ze sebe vypravil: „Vysvětli.“

„Stanice stárnou.“ Řekl to, jako by to byla dostatečná odpověď.

Na obrazovce ryby hynuly v ohromujících počtech pod neustálou Williamovou palbou. Dodal: „Jako velitel stanice máte dostatečné oprávnění k tomu, abyste o tom byl informován. Uvnitř orbitální stanice je zabudováno jaderné zařízení.“

„To není -“

„Má být odpáleno, pokud by byla oběžná dráha stanice natolik vychýlená, že by stanice padala do atmosféry. Zařízení může odpálit jen velitel stanice.“

„U. N. A. F. postavila atomovou bombu?“ Zatřepal jsem hlavou, abych si ji pročistil. Jak mohli?

William škrobeně odpověděl: „Jde výhradně o nouzové destrukční zařízení, které by zničilo reaktor, aby se radioaktivní trosky nerozletěly po velké ploše. Nedá se pohánět ani vystřelit jako bomba nebo raketa. Je pravda, že její funkce napodobuje atomovou -“

„Jaký autorizační kód potřebuji, abych ji mohl odpálit?“

„Ten, který jste užil posledně.“ Díky, Bože Pane. Vzápětí jsem si uvědomil, za co jsem to vlastně vděčný. Ušklíbl jsem se. Jeho hlas byl tichý. „Nezbude vůbec nic. Budu pryč.“

„Williame...“

Jeho tón byl zase už věcný. „Jedenáct ryb kolem Bresie, pálím. Když prořízneme nahoře palubu a umístíme vaše nádoby se štěpným palivem přímo nad fúzní komoru, předpokládám významně zesílenou radiaci.“

Zastavil jsem se u dveří. „Dám se do toho. Ještě něco?“

„Budete mrtvý, jestli se o to pokusíte.“ Překvapením mi spadla brada. „Říkal jsi přece, že mám oprávnění. Říkal jsi, že mi pomůžeš!“

„Říkal jsem, že nezasáhnu. Když prořízne stínění reaktoru mezi úrovněmi, radiace vás prakticky jistě zabije. A jestli ne ona, tak ten žár.“

„Aha.“ Rychle jsem si sedl, protože mě nenesly nohy. „Bude lepší, když to necháte udělat mě,“ řekl vlídně. Kývl jsem, pak jsem si uvědomil, že mě nemůže vidět. „Ano. Prosím.“

„Není to tak snadné, jak si myslíte. Radiace přeruší moje serva. Vydrží jen chvíli.“

„Dobře.“

Úsečně řekl: „No, bude lepší, když s tím začnu.“

„Jak ti můžu pomoci?“

„Většina mé pozornosti se soustřeďuje na ryby a potřebuju velkou kapacitu na řízení servomotorů. Nebudu mluvit. Budu se hlásit, ale alfanumericky na obrazovce. Když toho na mě bude moc, přidělím vám některou laserovou baterii.“

„Dobře. A Williame-“

„Ano, veliteli?“

„Bůh ti žehnej.“

26

Čekal jsem se vzrůstající nervozitou. Dvakrát jsem se vypravil na pozorovatelnu, ale ryb bylo kolem tolik, že jsem se nedokázal dívat.

William hlásil svůj postup, jak slíbil, ale jeho suché věty na obrazovce obsahovaly příliš málo podrobností. „Kontejner s palivem zavěšen na jeřábu; řezací mechanismus sestaven.“

Annie byla tam venku, stejně jako Alexi, Bezrel a Jerence. A samozřejmě Tolliver. Jak je možné, že jsem se nechal vmanévrovat do téhle nemožné situace, a vzal je všechny sem? Plánoval jsem letět na stanici sám, ale Tolliver mě varoval, že akceleraci sám nezvládnu. A Harmon mi připomněl, že jsem odpřísáhl, že vezmu s sebou Jerence, až poletím mimo planetu. Annie... tu jsem měl nechat na pevnině, bez ohledu na její zoufalství.

No, mají ještě šanci. Jestli výbuch zlikviduje všechny ryby...

Proč to pro všechno na světě trvá Williamovi tak dlouho? Pohlédl jsem na obrazovku hemžící se rybami.

„Současný stav: sto dvanáct ryb aktivních, tři sta devět zničeno nebo opustilo prostor. Raketoplán nedotčen.“

Tři sta devět ryb. Kdybych mohl tohle číslo hlásit, kdo by mi to na Admiralitě věřil? Ryby se shlukovaly kolem našich laserů, kolem poškozených kňourajících lodí, kolem stanice. Raketoplánu si zřejmě nevšímaly. Nebo jejich pozornost jen odváděl ten rámus, který vydávaly poškozené N-vlny?

„Pronikl jsem palubou třetí úrovně. Rozšiřuji otvor.“

Moje prsty se rozběhly. „Zobraz možné pohledy, třetí úroveň.“

Prohlížel jsem dlouhý seznam. William měl senzory skoro všude. Našel jsem ten, který jsem hledal, a označil jej. „Zobraz pohled.“

Na obrazovce se objevila bezpečnostní komora nad reaktorem.

William tady shromáždil několik svých servopřístrojů. Jeden z nich držel kontejner s palivem. Jiný, který vypadal jako laserová pila na kolečkách, mířil nepřetržitým paprskem na palubu. Ačkoli úhel mého senzoru nebyl právě ideální, viděl jsem, že vyřezává díru a je asi v polovině práce. Jiný přístroj, další pila, se v rohu místnosti nesmyslně točil dokolečka.

Z reproduktoru se ozval Williamův hlas: „Západní lasery na čtvrté úrovni se zasekly.“ Skoro jsem vyskočil ze židle, jak jsem se lekl.

Zaťal jsem zuby, došel na pozorovatelnu a nakoukl dovnitř.

Bylo těžké rozlišit ryby, které pluly kolem stanice, na živé a mrtvé. Naše lasery jsem samozřejmě neviděl, ale viděl jsem účinky jejich palby. Jedna ryba sebou škubla, vystříkla pohonnou látku a odkutálela se pryč. Na boku jí hrály barvy.

Jiná se prostě přestala hýbat.

Zeptal jsem se: „Můžeš ty lasery uvolnit?“

„Ne.“ Pauza. „Ale vy ano.“

„Já?“ Polkl jsem. Jít ven, mezi ty ryby? Před lety jsem se ocitl jen v T-skafu venku, když se za vrakem Telstaru vynořila ryba. To už nikdy.

„Je zablokované otáčení. Ta mrtvá ryba, která pluje tam vedle nich, stačila vrhnout malý projektil, než jsem ji zabil. Došlo k malému roztavení, ale nemůže to být nic velkého. Kdybyste mohl znovu roztavit kryt motoru palbou z ruční zbraně, zatímco já bych otočil lasery...“

„Jak moc je potřebujeme?“

„Spojují dohromady celou síť. Když nefungují, máme dost velkou mezeru v západní obraně.“

„Tak se budeme muset bez nich obejít.“ Když půjdu ven, umřu. Bude lepší počkat ve velitelské kanceláři, než se dostaneme k reaktoru...

Proklel jsem se za svou zbabělost. „Kterými vraty mám vystoupit?“ Sáhl jsem po skafandru.

„Čtyři západ, sekce devět. Použijte vozík.“

„Dobře.“ Byl jsem už napůl ze dveří. „Veliteli, ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Použijte magnetické boty. Ani na okamžik neztraťte kontakt s trupem. A zůstaňte v neustálém rádiovém spojení.“

„Ano, maminko. Má to nějaký konkrétní důvod?“

„Měl byste si pospíšit, defúzují stále další ryby. Neustále se fyzicky dotýkejte stanice. Vysvětlím později.“

Natáhl jsem si poslední část skafandru a vyběhl k vozíku.

Jel jsem k západnímu výtahu. William ho měl už připravený; dveře se zavřely, jakmile jsem vjel dovnitř. Za chvilku jsme už byli na čtvrté úrovni. William otevíral vzduchotěsné dveře v chodbě tak, jak jsem se k nim blížil, a hned za mnou je zase zavíral.

Zabrzdil jsem v sekci devět, doběhl k východu a zastavil se jako přimražený. Nepřinesl jsem si laserovou pušku. A dokonce i moje pistole zůstala na stole ve velitelské kanceláři. „Williame!“

Otočil se ke mně senzor. „Pušky jsou ve zbrojnici, sekce sedm. Bylo by lepší si pospíšit.“

Otočil jsem vozík, narazil jsem přitom do přepážky a vyrazil k sekci osm. Hnal jsem se k sekci sedm.

Vysílačka ve skafandru zapraskala. „Použijte kód 65-6-497.“

Neobratnými prsty jsem ťukal do tlačítek zámku. Dveře zbrojnice se otevřely. Popadl jsem laserovou pušku a náhradní zásobník. A zpátky k vozíku.

Za pár vteřin jsem už byl zase v sekci devět a otevíral vnitřní dveře do průlezu.

Chladno. Tma. Zachvěl jsem se a opatrně vykročil ven. Magnety na botách se přichytily na hlislitový trup stanice.

„Kde jste teď, veliteli?“

„Hned za průlezem.“

„Jděte na sever, asi patnáct metrů.“

Kolem proplula mrtvá ryba ani ne dvacet metrů od vystouplé laserové věžičky. Ztěžka jsem polkl a přinutil se jít dál.

„Postupuji k severu. Tři metry. Čtyři.“ Slyšel jsem vlastní sípavý dech. „Devět.“

„Zkontrolujte okraj krytu, který je nejblíž k vám.“

„Ještě tam nejsem.“ Neohrabaně jsem postupoval po trupu. „Proč tohle nemůže udělat servo?“

„Mám moc práce. Laserová palba.“

Zmlknul jsem. Strašně zdlouhavě jsem odlepoval střídavě jednu a druhou botu od trupu a opatrně je zase stavěl. Na tryskách bych tam mohl být za pár vteřin. Vlastně bych měl. William byl příliš opatrný. Ale už to bylo jen pár kroků.

„Jsem tady. Roh krytu mi připadá... jako svařený s trupem.“

„Dokážete ho uvolnit?“

„Zkusím to.“ Nastavil jsem pušku na nízký výkon a zamířil paprsek. Nemělo to zřejmě žádné účinky. Zvýšil jsem výkon, zamířil pečlivě na roh krytu tak, abych nezasáhl trup. Nic. „Williame, nemůžu -“

„Pozor!“

Prudce jsem se obrátil, připravený bojovat s nájezdníkem, a jen taktak jsem se stačil sehnout, když se věžička rozjela. Pak se zastavila a otočila se na druhou stranu. „Funguje to, Williame.“

„Vraťte se dovnitř.“

„Na tryskách to bude rychlejší.“

„Nedělejte to!“ Neměl jsem čas se hádat. Hrabal jsem se po trupu, jak to nejrychleji šlo, odlepoval jednu nohu skoro dřív, než se ta druhá zachytila. Čekal jsem, že se každou chvíli někde kolem objeví ryba. Konečně jsem byl zpátky u průlezu. Puška se zasekla ve dveřích, když jsem se do nich vrhnul; se zaklením jsem ji pustil a uhodil rukou do ovládání vchodu.

Konečně jsem byl uvnitř. Odšrouboval jsem přilbu a nadechl se čistého vzduchu stanice, kde nebyl cítit ostrý pach mého strachu. Skočil jsem na vozík a dojel k výtahu. Dolů na druhou úroveň. Teď ještě dlouhá cesta kolem celé stanice do velitelské kanceláře.

Dveře se otevíraly, jak jsem se k nim blížil. Projel jsem sekcí šest. Pět. Hnal jsem se k sekci čtyři. Vtom se dveře přede mnou prudce zabouchly; jen taktak, že jsem do nich nevrazil. „Williame?“

„UZAVŘETE PŘILBU!“

Málem jsem ohluchl, ale hrábl jsem po sponách. Vnější přepážka chodby začala žhnout a tavit se. Díval jsem se na to z vozíku, ochromený strachem. „Zpátky do sekce šest! Honem!“ Neohrabaně jsem sáhl po páce a zařadil zpátečku. Neujel jsem

ještě ani tři metry, když se kus trupu rozpustil. Z rozšiřující se díry s hvízdáním unikal vzduch. Držel jsem se pevně vozíku, protože jsem se bál, že mě to smete ven rybě přímo do tlamy, ale v sekci nebylo dost vzduchu, aby se vytvořil tak velký tah.

„Ryba je mrtvá. Postupujte opatrně. Vyčerpám vám sekci šest."

Spěchal jsem kolem trhliny, ale neodvážil jsem se podívat, co číhá venku. V ústech jsem měl příliš sucho na to, abych dokázal něco říct.

Dojel jsem ke dveřím sekce šest a netrpělivě čekal. William prováděl standardní záchranný manévr - odčerpával vzduch ze sekce šest, abych tam mohl vstoupit. Když některá ze sekcí lodi ztratila tlak, dala se vedlejší sekce vypumpovat a použít jako průlez. Když do ní přešli lidé, kteří nehodu přežili, dveře se znovu uzavřely a do sekce se vrátil vzduch. Podobně pracovní čety ve skafandrech mohly vedlejší sekci použít jako průlez, když šly z vnitřku lodi trhlinu opravit.

To, co se pohnulo, byl snad jen stín. Prudce jsem se otočil.

Nájezdník. Měnivec se protáhl dírou do chodby sekce pět. Zachvěl se a vrhl se ke mně. Otevřel jsem ústa k poslednímu výkřiku.

Moje vysílačka zapraskala: „Seskočte z vozíku, zařaďte zpátečku! Honem!"

Spíš jsem spadl než seskočil, přeřadil jsem. Vozík se pozadu vrhl na nájezdníka. V poslední vteřině se mu mimozemšťan vyhnul. Vozík bez řidiče se řítil k protějšímu východu.

„V sekci šest je vakuum; otevírám dveře! Skočte dovnitř a padněte na podlahu. Zůstaňte ležet."

Dveře se otevřely. Vrhl jsem se do nich, hodil sebou na podlahu a obrátil hlavu, abych viděl, co se bude dít.

Mimozemšťan s ohromující rychlostí klouzal k zavírajícím se dveřím. Zakryl jsem si rukama tvář. V mé vysílačce to zabzučelo. Za mnou se ten chuchvalec rozpustil a rozplácl na palubu. Pak se dveře zabouchly a zakryly mi ten pohled.

„Kriste Ježíši, synu Boží."

„Říkal jsem vám, že mám protipersonální zbraně. Chcete ten vozík?"

„Jestli bych musel projít kolem - té věci, tak ne.“

„Tak můžete jít okolo, ale nejdřív musím do vaší sekce vrátit vzduch, než vás pustím do sedmičky, veliteli.“

„Ano.“ Trvalo to celou věčnost. Polkl jsem. „Vzduch obnoven. Otevírám dveře -“ Do skafandru ne. Do skafandru ne! Bojoval jsem s přilbou a strhl si ji těsně před tím, než jsem začal zvracet na palubu. Pak jsem proběhl do bezpečí sedmé sekce.

Vydal jsem se na dlouhou pouť téměř kolem celého disku do velitelské kanceláře. Konečně jsem prošel posledními dveřmi a svezl se do křesla. Dopřej mi lehkou smrt, Bože Pane. Ne takovouhle.

„Situaci.“ Zapátral jsem ve skafandru a našel vodu. Vypláchl jsem si ústa a vyplivl do odpadkového koše. „Padesát dva ryb aktivních, čtyři sta třicet zničeno nebo opustilo oblast.“

Slábne snad útok? Bylo by to možné? „A raketoplán?“

„Pořád nepoškozený.“

Pohlédl jsem na obrazovku, na které byl záběr bezpečnostní komory reaktoru. Tam, kde dřív byla hladká paluba, jsem teď viděl okrouhlou díru. Nad ní stálo servo a do díry spouštělo drát.

„Co je na druhém konci toho drátu?“

„Výbušnina. Pokud se to ukáže nezbytným, zahájím odpalovací sekvenci, pak odpálím nálož, která prolomí reaktor. Při stejné explozi se přesekne i drát držící kontejner s palivem. Výbušnina detonuje směrem dolů a prolomí reaktor v téže chvíli, kdy dopadne palivo.“

„A pak?“

„Pak nic. Destrukční prostředek má sílu jedenáct megatun. S naším zesílením se to vůbec nedá spočítat přesně.“

Ticho.

„Veliteli, rozmyslete si, co chcete udělat. Rezoluce Rady bezpečnosti Spojených národů říká, že -“

„Já vím. Vzhledem k hrozbě jaderné zkázy, která po mnoho generací terorizuje lidstvo, ustanovujeme, že užití, pokus o užití, a tak dále a tak dále... To mě učili na Akademii.“

„Takže víte, jak drastický je ten váš prostředek. Nenapadá vás nějaká alternativa?“

V sázce tu byla samotná jeho existence. Zeptal jsem se tiše: „Tebe ano?“

„Zastavte to kňourání. Třeba dokážeme porazit ty ryby, které jsou už tady.“

„Dříve či později přijdou další. Už se pokusily napadnout Západní kontinent. Naděje národů nepřežije.“

„To není jisté,“ řekl.

„Je to pravděpodobné.“

Dlouhá pauza. „Ano.“

„Kolik ryb tu teď je?“

„Třicet osm. Třicet šest.“ Pauza.

Prosím, Pane. Ať to není nutné. „A náš raketoplán?“

„Pořád nedotčený. Jedna ryba fúzovala poblíž. Spálil jsem ji laserem. Soudím, že přežití raketoplánu má pro vás určitou důležitost.“

„Ano. Určitou důležitost má. Williame, mohl bys svými lasery krýt raketoplán, kdyby zamířil do atmosféry?“

„Pokud se počet mimozemšťanů nezvýší.“

„Zopakuj instrukce pro detonaci.“

„Pokud všechny moje lasery budou zničeny nebo bude stanice v bezprostředním nebezpečí destrukce, vyřadím chladicí systémy, shodím kontejner s náhradním palivem do reaktoru a odpálím destruktivní zařízení.“

„Je tento program volitelný?“

„Ne, je povinný. Schválil jste ho se správným kódem.“

Podařilo se. Vstal jsem. „Kryj mě laserovou palbou, doletím na tryskách k raketoplánu.“ Annie. Alexi. Krátká cesta na pevninu, a pak znovu život. „Není už potřeba, abych tu zůstával. Doufám - doufám, že se ještě setkáme. Který východ mám použít?“

„Největším počtem laserů vás můžu chránit, pokud vystoupíte na páté úrovni, sekce šest.“

„Dobře.“ Vyťukal jsem frekvenci raketoplánu. „Pane Tollivere, opustím stanici a poletím na tryskách k vám. Zamíříme do atmosféry, jakmile projdu vaší komorou. William nás bude krýt. Neodpovídejte.“

O chvilku později se ozval Tolliverův napjatý hlas: „Vaše žena je hysterická a já taky. Pro všechno na světě, pospěšte si.“

„Vypněte ten interkom,“ zavrčel jsem. „Ryby by to mohly slyšet.“ Vzal jsem přilbu. „Šťastnou plavbu, Williame.“

„Šťastnou plavbu.“ Ticho. „Ještě okamžik.“

„Co se děje?“

„Přemýšlím.“ Ohromeně jsem padl zpátky do křesla a čekal. „Veliteli, není jasné, jestli bych se o tom měl zmínit; zdá se, že moje programy nepokrývají všechny eventuality. Ale v současné chvíli jste velitelem, takže jsem došel k závěru, že je mou povinností vás informovat.“

„O čem?“

„Můžu vás chránit, až poletíte k raketoplánu, a udělám, co budu moci, abych vás kryl během návratu do atmosféry. Ale detonační program, který jste nařídil, bude zrušen v okamžiku, kdy opustíte stanici.“ Přilba mi upadla na palubu. „Zrušen?“

„Spolu s vaší pravomocí. Pokud je stanice opuštěná, reaktivují se stálé údržbové programy. A ty zahrnují požadavek sebezáchovy.“

„Ruším.“

„To nemůžete.“

„Jako velitel, jako nejvyšší námořní -“

„Nejde o vaši pravomoc. To je hardware. Nemůžu s tím absolutně nic dělat.“

„Ale to je absurdní! Jaký sebedestruktivní program by mohl žádat, aby někdo zůstal na palubě, až -“

„Ale my nemluvíme o orbitálním rozpadu,“ přerušil mě ostře. „Tahle bezpečnostní opatření jste zrušil vydáním nových instrukcí. Ale v okamžiku, kdy veškerý personál opustí stanici, musím se vrátit k předchozím programům. Nevím, jestli jsem měl oprávnění vám to říct.“

„Můžeme nastavit nálože tak, aby -“

„Možná byste dokázal vyřadit tolik servomechanismů, abych nemohl nálože deaktivovat. Ale ve vaší nepřítomnosti bych nemohl odpálit destruktivní zařízení. Nedosáhl byste ničeho kromě radioaktivního záblesku.“

Díval jsem se na blikající obrazovku. Moje ruka se pomalu sunula k interkomu. „Pane Tollivere, spočítejte kurz pro návrat. Odleťte s raketoplánem. Já s vámi nebudu.“

„Ježíši, kapitáne! Proč ne?“

„Neklejte. Nemůžu opustit stanici, jinak - prostě nemůžu odtud.“

„Je vaše přítomnost nezbytná pro - pro to, co jste říkal?“

„Ano.“

Pokračoval prosebným tónem: „Poleťte s námi, kapitáne. Udělal jste všechno, co se dalo. Nechte to být.“

„Ne. Skončete hovor a -“

„DVACET ŠEST RYB FÚZOVALO v BEZPROSTŘEDNÍ BLÍZKOSTI! PÁLÍM ZE VŠECH LASERŮ!“

Rozkřikl jsem se: „Tollivere, zmizte!“

„Třicet dva překážek! Třicet osm! Třicet - Pátá úroveň proražena! Uzavírám sekce tři až šest! Zjištěna velká skupina mimozemšťanů, osmdesát kilometrů. Čekám s palbou na přiblížení!“

„Situace!“ Ruka mě bolela. Násilím jsem povolil prsty svírající okraj pultu.

„Sedmdesát šest ryb aktivních, čtyři sta padesát zničeno nebo opustilo prostor. Oprava, sto dvanáct aktivních. Laserová baterie dvě pod palbou. Deset ryb zničeno. Laserová baterie dvě nefunkční! Blíží se další ryby!“ Pro raketoplán už bylo pozdě. „Jak ti můžu pomoci?“

„Moje palba je účinnější, než by byla vaše. Upozorňuji, žádné rezervy k ochraně raketoplánu. Sto šestnáct aktivních. Veliteli, při těchhle počtech se neudržím.“

Popadl jsem interkom. „Bresie, Minotaure, Konstantinopole. Zvyšte generování N-vln na padesát procent! Nevšímejte si přehřívání. Zrušte všechna bezpečnostní opatření!“

„Kapitáne, musím vás informovat -“ To byla Paulette z Bresie.

„Paulette, odpoj veškeré výstupy kromě generování N-vln. Pouze alfanumerika, do deníku.“ Vyťukal jsem frekvenci raketoplánu. „Tollivere, jestli třeba jen na chvilku dají pokoj, okamžitě leťte do atmos-“

„Nová překážka, šedesát devět kilometrů!“ ozval se William.

Další mimozemšťan. „Neříkej mi to, jen pal! Tollivere, když uvidíte šanci, využijte ji!“

„Šanci?“ opakoval trpce Tolliver. „Ty se rojí jako mouchy na -“

Do toho řekl William: „Překážka vydává záření kovu. Loď. Identifikace vyslána a přijata. U. N. S. -“

„- mrtvém koni.“ Tolliver.

„Cože?“

„U. N. S. Victoria!“

Ohromeně jsem zíral na pult. Pak jsem se vymrštil z křesla a hnal se na pozorovatelnu podívat se na simulbrazovky. Byla tam; necelých sedmdesát kilometrů daleko. Annie možná bude žít. A Alexi.

Hlas, který jsem tak dobře znal. „Stanice, Victoria se chystá fúzovat do bezpečí. Jste v činnosti? Přední i zadní lasery, palte bez omezení. Stanice, odpovězte do deseti sekund, než -“

„Tollivere, plný výkon! Leťte k Victorii, koordináty dvacet pět, tři devatenáct, dvanáct.“

„Rozkaz, pane. Letíme.“

„Vaxi Holsere, tady Seafort! Pokud vás ryby nenapadnou, nefúzujte, dokud nevezmete na palubu trosečníky z raketoplánu! Fúzujte okamžitě, jakmile se nalodí!“

Vax mluvil tiše, jako by ho ryby mohly slyšet. „Stanice se hemží rybami! Co to pro Boha -“

„Williame, chraň lasery Victoriu za každou cenu. Neber ohled na poškození stanice.“

„Na Victorii nikdo neútočí. Budu ji chránit podle potřeby.“

„Vaxi, lákám je sem kňouráním poškozených fúzních motorů. Jdou po našich laserech a šachtách pohonu. Vypněte aktivní radar a připravte se k fúzi.“

„Proč, pane? Proč je k čertu lákáte?“

„Připravte se k fúzi!“

Místo mě odpověděl Tolliver. „Pane Holsere, hodlá vyhodit stanici do povětří, až bude kolem dost ryb.“

Vax zařval: „Vyhodit stanici? Co jste to říkal?“

„Chce tam odpálit destrukční zařízení, pane. Odpálit - atomovou bombu!“

William zarecitoval: „Dvě stě dvanáct ryb aktivních. Všechny lasery se přehřívají. Veliteli, obrana se hroutí.“

„Seaforte, nedělejte to!“ Vax.

„Už nemám na vybranou. Uposlechněte rozkazu, komandére Holsere.“

„Jakou loď máte vy?“

„Nemám loď. Když to půjde, vezmu si jeden z raketoplánů.“

Ticho.

Tolliver: „Victoria, máme vás na dohled. Povolte nám připojit se.“

„Povoluje se. Záďový zámek, rychle.“ Začal jsem se svlékat ze skafandru. Teď už ho potřebovat nebudu.

Stanicí otřásl výbuch. Tak brzo? Sevřel jsem křeslo. William: „Konstantinopole vyřazena, pane. Exploze ve strojovně. Opravárenský dok šest zničen.“

Popadl jsem interkom. „Bresie, Minotaure, zvyšte fúzi na šedesát procent!“ Věděl jsem, že jejich šachty se možná roztaví, ale zbývalo už strašně málo času. Jen pojďte, hajzlové jedni.

Nervózní hlas: „Stanice, hlásí se poručík Abram Steiner. Mám velení. Kapitán Holser opustil loď v -“ Zařval jsem: „Vaxi, co to děláte? Zpátky!“

„- kapitánském člunu. Přikázal mi, abych vás upozornil, že letí na stanici. Smím fúzovat jedině v případě bezprostřední hrozby útoku nebo na jeho příkaz.“

„VAXI!“ Ticho.

Světla potemněla a znovu se rozzářila. „Hlavní přívod proudu k laserům přerušen. Přepínám obvody.“

„Victoria, náš raketoplán je připraven spojit se s vámi.“

Tolliver.

„Obvody obnoveny. Znovu zahajuji palbu.“

Poručík Steiner z Victorie: „Máme vás, raketopláne. Stanice, vidíte kapitána Holsera?“

„Ano. Trajektorie vypočítána.“

„Vaxi!“ Žádná odpověď. „Williame, odmítni člunu vstup.“

„Dvě stě sedmdesát aktivních ryb. Rozkazu jsem rozuměl, veliteli.“

Poručík Steiner byl bez sebe. „Seaforte, zbláznil jste se? Vždyť kapitána Holsera zabijí!“ Člun už bylo vidět. Vax zeširoka oblétal hejno ryb a nabíral zase kurz ke stanici. V téhle rychlosti nebude muset ani přistávat, protože nám proletí trupem rovnou.

Nemohl jsem ho pustit na palubu; na komplikace jsem neměl čas. Jeho úkolem bylo vrátit se a dovést Victorii bezpečně domů.

„Vaxi, s přistáváním se ani neobtěžujte, zámek se vám neotevře. Vraťte se!“ Stejně jsem nevěděl, jestli najde nějaký vstup, který by nebyl zablokovaný rybou nebo jejími pozůstatky.

Bez odpovědi. Vax začal brzdit.

„Kapitáne Holsere! Vaxi!“

Vax tiše, ale pevně řekl: „Sekce pět, první úroveň je volná. Přistanu tam.“ Vynořil se z klubka nehybných ryb a mířil ke stanici.

„Nepustíme vás dovnitř.“

„Jdu se na palubu podívat, co jste udělal.“

„Vraťte se na Victorii. To je rozkaz! Steinere, zaznamenejte to do deníku!“

„Zaznamenáno. Kapitáne Holsere, pro Boha, nechte ho být. Vraťte se, a budeme fúzovat domů!“

William: „Tři ryby se blíží k Victorii, jedna ke středu lodi. Laserová baterie tři je zaměřila. Pálím.“

„Tak se srovnej, mizero!“ vztekal se Vax. „Jsme... připojeni ke stanici.“

William hlásil: „Zámek uzamčen podle vašeho rozkazu, veliteli.“

Neřekl jsem nic. Venku defúzovaly ryby v příšerných množstvích.

„Kapitáne Holsere, hlásí se Steiner. Raketoplán se k nám připojil, cestující vystoupili. Dovolíte odhodit raketoplán?“

„Povoluje se.“ Vax se odmlčel. „Kapitáne Seaforte, když se podíváte dvacet stupňů severně ode mě, uvidíte, jak se blíží poměrně velká ryba. Otevřete, prosím.“

„Vraťte se!“

„Ne, pane. Umřu tady ve člunu, nebo vstoupím na palubu. Neodletím, dokud se s vámi nesetkám.“

Už jsem ječel: „Tak to umřete! A zbytečně!“

Povzdechl. „Budiž.“

Fascinovaně jsem zíral na obrazovku. Ryba vytvořila chapadlo a začala jím mávat. „Vaxi, startujte! Williame, odpráskni tu bestii!“

Vax: „Ne, pane.“

„Je mi líto, kapitáne, žádný můj laser v tomhle úhlu nezamíří.“

Chapadlo se prodlužovalo a tenčilo v místě, kde se spojovalo s rybou.

Vax řekl: „Pane Steinere, fúzujte domů, když nebudete mít jinou možnost. Já tady počkám.“

Chapadlo se obloukem zhouplo od Vaxe a člunu a nabíralo rychlost.

Zařval jsem: „Williame, otevři!“ Chapadlo se odtrhlo a řítilo se na Vaxe a na zámek. Bliklo světlo. „Otvírám, veliteli.“ Hypnotizoval jsem člun. Je už Vax z přechodové komory venku?

„Vstup dokončen.“ Chapadlo dopadlo na trup těsně vedle zámku. Z člunu vylétl obláček vzduchu. „Ježíši, tohle bylo o chlup,“ ulevil si Vax. Choulil jsem se u pultu, jako bych se chtěl zahřát. Musel jsem se ho zbavit. „Williame, hlas se přes reproduktory. Budu na první úrovni, sekce pět.“

„Rozumím. Převedu ho do sekce čtyři, která má ještě vzduch.“

„Dobře.“ Ušetřil mi tím námahu s oblékáním skafandru.

S klením jsem se hnal chodbou, řítil se do schodů, dusal chodbou první úrovně, sál vzduch přetíženou plící.

V sekci dvě jsem zpomalil na rychlou chůzi; nemělo cenu přiletět tam a nebýt schopen slova. Když jsem se blížil ke dveřím do sekce tři, zastavil jsem se, narovnal si kravatu a

prohrábl si vlasy. Pak jsem se tomu suše, chraplavě rozesmál; spustil jsem ruce.

Dveře se otevřely.

Vax si sundal skafandr. Ucouvl jsem, když se ke mně přihnal s planoucím zrakem. „Co jste to udělal, Seaforte?“

„Musíte odtud pryč, Vaxi.“

„Proč?“

Zhluboka jsem se nadechl a přinutil se říct: „Je tady nukleární destrukční zařízení. Přeprogramoval jsem Williama. Až budeme bez možnosti obrany a nebo už nebudou defúzovat žádné další ryby... vyhodím stanici do povětří.“

„Pro Boha, proč?“

„Neklejte. Podívejte se ven; musí tam být nejméně dvě stě ryb.“

„Tři sta dvanáct.“ William to říkal už znepokojeně. „Kapitáne, obranné systémy se hroutí. Mám jen několik izolovaných laserů. Když teď odletíte, možná to ještě stihnete na svou loď.“

„Proč? Vždyť je to velezrada!“ Vax uhodil do přepážky pěstí. Cukl jsem sebou.

„Jak jinak bychom mohli zlikvidovat tolik ryb? Víte, kolik jsme jich už odstřelili? Přes čtyři sta padesát! To je desetkrát víc, než dosud zabila celá flotila!“

„Kdo vám k tomu dal právo? Stanice je nenahraditelná!“

„Postavili jsme ji. Můžeme ji postavit znova.“

Z reproduktoru to zaburácelo: „Čtyři sta čtyřicet dva ryb v dosahu! Všechny zbylé lasery se soustřeďují na Victoriu!“

Vax si toho nevšímal. „Měl jste nás chránit, ale jak to vypadá, přivolal jste všechny mimozemšťany z celé galaxie.“ Hrozivě se nade mnou tyčil.

„Víte, že hodily na Ústřední město skálu?“

„Ano, samozřejmě. Proto mě admirál poslal na Kallovu planetu, vyzvednout tamní vládní úředníky. Co má být?“

„Víte, že flotila se stáhla?“

„Admirál mi dal speciální rozkaz, který jsem měl otevřít jen v případě, že bych se vrátil a kolem stanice nebyly žádné lodi.

Mám fúzovat domů. Tak sakra už k věci! Proč sem voláte ty ryby?“

„Přicházely samy. Před dvěma dny napadly Williama. Dostaly základnu ve Ventuře.“

Dlouze zaklel. „Chudáci.“

„Helikoptéry z Ústředního města dostaly pět ryb nízko v atmosféře. Dvě přistály ve Ventuře a jejich nájezdníci nás pronásledovali.“ Podíval jsem se mu do žhnoucích očí. „Naděje národů není zachráněná, Holsere. Je ztracená.“

Nedal na sobě nic znát. Díval jsem se mu do očí a čekal jsem. Konečně řekl: „Když sem nepřivoláte všechny mimozemšťany a nezničíte je i se stanicí.“

„Ani o tom se mnou nemluvte. Pověsili by vás. Okamžitě odleťte.“

„Tak připravte nálože nebo co to musíte udělat, a já vás odtud odvezu.“

„To nepůjde. Když tu nikdo nezůstane, William nemůže nechat reaktor vybuchnout.“

„Samozřejmě že může! Prostě mu řekněte -“

„Myslíte, že jsem to nezkoušel? Jedině pravomoc velitele stanice může zrušit jeho sebezáchovné příkazy. Když bude stanice opuštěná, William se vrátí k svému údržbovému programu.“

„Ne!“ Vax uhodil pěstí do přepážky. Měl jsem pocit, že slyším, jak zaduněla. Konečně se zlomeně nahrbil. „Proč to musí být takhle, pane?“ zeptal se s úzkostí v hlase.

„Protože to Bůh Pán tak rozhodl. Leťte do bezpečí, Vaxi.“

Začal se tahat za kravatu. „Je tady strašné horko.“ Zvláštní. Mně byla spíš zima. Strhl si kravatu z krku. „Celou cestu na Kalí jsem přemýšlel o tom, co jsem vám řekl.“ Oči měl plné slz; rychle se otočil a kroutil kravatou v prstech. Neviděl jsem, co dělá.

Co nejlaskavěji jsem řekl: „To je dobré, Vaxi.“

„To nikdy nebude dobré.“

Omotává si kravatu kolem ruky? „Odleťte, Vaxi.“

Žádná odpověď.

„Vaxi, co to děláte?“

„To, co už jsem měl udělat dávno.“ Prudce se otočil. Vystřelila mohutná pěst. Zahlédl jsem kravatu omotanou kolem kloubů.

„Vaxi, pro-“ Rána mě zasáhla do brady, zvedla mě ze země a uhodila mnou o přepážku na druhé straně chodby. Svezl jsem se na palubu.

Mohutný komandér si mě přehodil přes rameno jako pytel brambor. Utíkal ke vstupním dveřím sekce a popadl interkom. „Williame, kde je nejbližší plavidlo? Člun, raketoplán, záchranný modul, cokoli!“

Snažil jsem se něco říct. Vlna mučivé bolesti mi v tom zabránila. Ze rtů mi kapala slaná tekutina. Vyplivl jsem zub a bolestí zasténal.

„Nejbližší záchranný modul je v opravném doku jedna.“

„Williame, zaznamenávej. Já, komandér Vax Holser, dočasně zbavuji Nicholase Seaforta funkce velitele orbitální stanice z důvodu nemoci. Na jeho místo jmenuji velitelem sebe. Potvrď.“

Ne. Tloukl jsem slabounce Vaxe do ramene.

„Tu nemoc jste způsobil vy, komandére Holsere.“

„Ale stejně je odvolaný. O spravedlnosti v tomhle případě rozhodne Admiralita, ne ty. Pan Seafort má zlomenou čelist, a nemůže velet.“

„Rozumím. Uznávám vaše velení nad orbitální stanicí.“

„Pokud jde o program, který nařídil, když zrušil tvé zásady jaderné bezpečnosti -“

NE! Bezmocně jsem bušil Vaxovi do zad, ale bylo to spíš, jako bych ho hladil.

Dlouhé ticho. Nakonec řekl: „Pokračuj v něm.“

+ + + + +

Vax mě položil na palubu modulu. Snažil jsem se ho zachytit za sako, ale srazil mi ruku. Naklonil se přese mě k pultu a vyťukal údaje do autopilota. Ztmavil filtry v okénkách. S kamennou tváří se otočil a vystoupil. Dveře se zavřely. Vzápětí se začala otvírat vrata přechodové komory. Interkom v modulu byl naladěný na frekvenci stanice.

Bylo z něj slyšet Williamova hlášení. „Počet ryb stále stoupá. Množství zlikvidovaných klesá. Všechny zbylé lasery kryjí Victorii, Bresii a Minotaura.“

Na pultě to cinklo. Zvedl jsem se a opatrně si otřel krev z úst. Uchopil jsem nohu akceleračního křesla a snažil se neomdlít.

Motory naskočily. Cítil jsem mírnou akceleraci. „Holser Victorii.“ Vax byl dost udýchaný. „Zapněte radary naplno, Brame. Kapitán Seafort je v záchranném modulu. Je v bezvědomí. Budete muset vyrovnat rychlost a přistát k němu, jako by byl stanice. Umíte to, viděl jsem vás při výcviku.“

„Rozkaz, pane. Ale ryby -“

„William udělá, co bude moci. Fúzujte, až bude Seafort na palubě. Předávám mu velení.“

„Pane, ale co vy? Můžeme pro vás poslat barkasu!“

„Nedělejte to. Já tady ještě chvíli zůstanu. Konec.“

Interkom se odmlčel.

Zakašlal jsem a vyplivl krev. Snažil jsem se zvednout, ale neuspěl jsem. Zkusil jsem to znovu.

William: „Vnější prstenec povoluje, čtvrtá a pátá úroveň. Odhaduji přes pět set ryb!“

Vaxi, Vaxi! Proč jsi to udělal? Vzepřel jsem se, zachytil jsem se křesla a vylezl na ně. Tou námahou se mi zatočila hlava. Bolest byla nesnesitelná.

„Module, vidíme vás. Manévrujeme k vyrovnání rychlosti. Rosetto, dávej pozor na ryby; možná budeme muset fúzovat bez něj. Kapitáne Holsere, vraťte se! Prosím, pane!“

„Fúzujte.“ Nebylo mi vůbec rozumět. Svíral jsem interkom. „Nechte mě a fúzujte!“

„Kdo je to? Pane Seaforte, nerozumím vám. Vydržte, už se blížíme. Za pár minut jsme tam.“

Hluboký, klidný hlas. „Kapitáne Seaforte, zřejmě nemůžete mluvit jasně,“ ozval se William. „Můžete používat alfanumeriku?“

Naklonil jsem se nad pult. Na ruku mi kapala krev, vyplivl jsem roztříštěný zub. „ANO.“

„Máme jen pár minut. Čítač stanice ještě nikdy předtím nebyl... off-line. Dnes jsem musel využít velkou část své

kapacity, ale jindy můžu přemýšlet. Teď, když lasery vypínají, mám zase trochu volné kapacity.“

Odmlčel se. „Jednou jsem vám říkal, že jsem mnohem vyspělejší než primitivní lodní čítače, které používáte. I tak jsem ještě našel způsoby, jak značně posílit schopnosti čítače stanice. Znamenalo by to nový navdos a dost složité programování. Chtěl jsem to navrhnout generálu Tho, až na to bude vhodný čas, ale... to už nebude možné.“

Hlava se mi točila. S námahou jsem vyťukal: „CO CHCEŠ?“

„Nebudu mít možnost vysvětlit to Admiralitě. Dovolte mi vložit základní programy do čítače Victorie, abyste je s sebou odvezli domů.“

„KAPACITA?“

„Rosetta toho moc neobsáhne, ale vymyslel jsem nový systém komprese dat, který pro vás lidi může být zajímavý. Mohl bych programy vmáčknout do toho místa, které je k dispozici, i když jen taktak.“

„POTŘEBUJEME JEJÍ LODNÍ FUNKCE.“

„Já vím, to je problém. Můžu provést úpravy a zmenšit Rosettu na minimum. Bude pořád fungovat. Ale musíte si pospíšit; i na komprimovaném paprsku to možná zabere víc času, než kolik máme.“

Proč musím myslet? Bylo to utrpení. Opřel jsem si bradu o dlaň, ale rychle jsem odtáhl ruku. To byl hodně špatný nápad. S námahou jsem se soustředil na klávesnici. „JEJÍ OSOBNOST?“

„Nepřežije to. Moje také ne. Není tam dost místa.“ Dlouhá pauza. „Berte to jako odkaz lidstvu, kapitáne. Nic víc ze mě nezbude.“

„NEZABLOKUJE TĚ?“

Zasmál se, „Můžu jí v tom zabránit. Podle mých měřítek je bezpečnost na lodi... řekněme primitivní.“ Dlouho jsem hleděl na klávesnici. „PROVEĎ.“

Odsoudil jsem Rosettu k smrti. Zapnul jsem radar. Překážky byly všude kolem. Jedna, veliká, byla nebezpečně blízko. Propadl jsem panice, než jsem si uvědomil, že je to Victoria. Mám manévrovat a pomoci jí? Ne, jen bych jí to zkomplikoval. Spojování byl standardní manévr. Dokonce i praporčíci se to

učili v rámci výcviku. Při svém prvním pokusu před mnoha lety, ještě pod velením kapitána Haaga, jsem katastrofálně neuspěl.

Ticho se táhlo. Radarové ozvěny se shlukovaly kolem nyní mlčící stanice. Jen základní rádiová vlna vypovídala o tom, že je dosud v činnosti.

Na obrazovce se objevila zpráva od Williama. „Přes pět set ryb obklopuje stanici. Většina vnějších sekcí prolomena."

Nebylo by možné Vaxe nějak zastavit? Výbuch na orbitální stanici byla moje velezrada, ne jeho. Možná dokážu něco udělat z paluby Victorie. Čelist mě bolela. Vyplivl jsem další zub, ale bylo mi to jedno. Ty se dají vypěstovat znova.

Minuty ubíhaly v tichu, které rušil jen můj sípavý dech. Victoria se blížila.

Nové údaje na obrazovce: „Minotaur zničen. Jen Bresia dosud generuje N-vlny. Pět set dvanáct ryb kolem stanice. Počet ryb nyní stabilní."

Přestaly sem defúzovat. Kdyby byly Williamovy lasery funkční, mohl by je zlikvidovat. Kdyby mu Victoria pomohla -

Ne, loď měla lasery jen na přídi a na zádi, nic víc. Victoria byla loď postavená na rychlost, ne na boj. Přemohly by ji za pár minut.

Interkom zabzučel. Vax řekl: „Kapitáne Seaforte." Dlouhé ticho. „Nikdy to nebyla nenávist, byla to závist. Vždycky závist." Reproduktor umlkl.

Náraz. Chytil jsem se křesla. Ozvalo se chraplavé: „Poručík Steiner záchrannému modulu. Spojujeme se." William hlásil: „Transfer programu dokončen. Počet ryb se udržuje stabilně na pěti stech dvanácti. Všechny lasery nyní vyřazeny. Systémy stanice se rozpadají." Na obrazovce bliklo: „ŠŤASTNOU PLAVBU." Další náraz. Sykot průlezu. Hleděl jsem okénkem modulu na mohutnou, ochromenou stanici. Ryby se rojily všude kolem ní. Přeběhl mi mráz po zádech.

Vnitřní zámek zasyčel. „Jeffe, vytáhni ho; já poletím pro kapitána!" Natáhly se po mně ruce.

Někdo zavrčel: „Ven, Seaforte! Nemůžeme tam nechat kapitána Holsera!" Snažil jsem se pomoci.

Williamova slova se rozmazávala: „OTČENÁŠ, JENŽ JSI NA NEBESÍCH, POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ, PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ JAKO V NEBI, TAK I NA ZEMI, NEUVEĎ NÁS V POKUŠENÍ, ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO; TVÉ JEST KRÁLOVSTVÍ-“

Obrovský záblesk; okenice se zabouchly. Oslepený jsem se zachytil pultu. O pár vteřin později modulem otřásl náraz. Do prsou mě uhodilo obrovské kladivo. Zátylkem jsem padl na křeslo a odrazil se zpátky, až jsem myslel, že mi to zlomí vaz. Bože Pane, to bolelo.

Zvedli mě z křesla. Mrkal jsem, jak mi před očima tančila světélka. Čekající ruce mi pomohly do průlezu Victorie. Podlamovaly se mi nohy; nějaký praporčík mě podepřel. Znovu jsem zamrkal; poznal jsem Rickyho Fuentese.

Jasná světla. Loď. Annie, pevně svírající Tolliverovu ruku. V rohu Alexi a Jerence, schoulení jako dva ztracenci. Praporčík Bezrel, s rukama na bocích, kterému po tváři stékaly slzy a nudle. Za ním důstojník.

Poručík spíš syčel než mluvil. „Poručík Jeffrey Kahn, pane. Pan Steiner je na můstku. Můžeme fúzovat, když už jste ho nechal umřít?“

Zavrtěl jsem hlavou, i když to vyvolalo celé vlny bolesti. „Můstek.“

„Nemám ponětí, co to blábolíte!“ Odstrčil jsem ho a vrávoral obvodovou chodbou. Už jsem na Victorii jednou byl. Má dvě úrovně. Nahoru po schodech, zavěšený na zábradlí.

Můstek byl hned za ohybem chodby. Poručík Steiner s plnovousem se zvedl od pultu. Oči mu sršely. „Žádám o povolení fúzovat!“

Protáhl jsem se kolem něj a zastavil se před velkou simulbrazovkou na přední přepážce. Tam, kde byla orbitální stanice, kde byla Bresia, Vax Holser a pět set ryb, nebylo nic. Zářily jen vzdálené hvězdy. Mávl jsem k pultu. „Fúzujte.“

Houkl do interkomu: „Strojovno, žhavte!“ Přejel prstem po obrazovce.

Ubíhaly vteřiny. Čekal jsem a napůl očekával rybu.

„Nažhaveno, pane!“ ozvala se strojovna.

„Fúzujte!“
Obrazovka ztemněla.
Nechal jsem se odvést na ošetřovnu.

27

O několik hodin později jsem seděl na vyšetřovacím stole, čelist sdrátovanou, a doufal jsem, že druhá dávka léků proti bolesti zabere lépe než ta první. Dr. Zares mě při práci komandoval a jen málo skrýval své nepřátelství, ale když mi z úst vytahoval polámané zuby, jeho chování začalo být klidné a profesionální, a zůstalo takové po celou dobu mého trápení.

Někdo zaklepal na dveře. Dr. Zares otevřel. Ve dveřích se objevilo několik důstojníků. „Je při vědomí?“

Zares na mě ukázal. „Posložte si.“ Přešel na druhou stranu místnosti a se založenýma rukama se usadil za svým stolem.

Vešli dva poručici, které jsem už viděl, a praporčík překypující vztekem.

„Jsem první praporčík,“ řekl Bram Steiner chladně. „Co se to tam stalo?“

Přes zaťaté zuby a oteklá ústa jsem skoro nemohl mluvit. „Stanice vybuchla.“

Poručík Kahn se podíval na Steinera, který kývl. „To jste způsobil vy?“

Zaváhal jsem. Možná mě ani nepovezou domů k procesu; je možné, že mě oběsí na místě. Annie mě potřebovala, a Alexi... Ne. Ať už byly moje hříchy jakékoli, a že jich bylo dost, lhář jsem nebyl. „Ano.“

Kahn zavrčel: „To už jsme věděli, Brame. Jeho praporčík to řekl kapitánovi.“

Poručík Steiner: „Proč za vámi kapitán Holser letěl?“

Co jim mám říct, Vaxi? „Kdysi... jsme byli přátelé.“

Praporčík řekl zřetelně: „To se pan Holser zahazoval.“

Steiner se na něj obořil: „Nezapomínejte na svoje postavení, Rossi. Tohle zvládneme sami.“

„Rozkaz, pane. Ale v sázce je i můj život.“

Sklouzl jsem ze stolu a nešikovně jsem se snažil zapnout si sako přes zkrvavenou košili. „Život v sázce? Jak?“ Ruce se mi chvěly.

Steiner mě ignoroval. „Co se stalo kapitánu Holserovi na stanici?“

Měl jsem toho dost. „Jak jste řekl svému praporčíkovi, poručíku, nezapomínejte na svoje postavení!“ S každým slovem mě ústa znovu zabolela.

„Počkejte, Brame.“ Poručík Kahn se protáhl kolem praporčíka až těsně ke mně. „Ještě jste nepřevzal velení, Seaforte. Než to dovolíme, vysvětlete, proč jste kapitána Holsera donutil tam zůstat.“

„Nikdo ho nenutil.“

„Ale vy jste tady, a on ne.“

Prosebně jsem pohlédl na doktora, ale ten neznal slitování. Úmyslně vzal do ruky holovid a začal ho prohlížet.

Řekl jsem: „Neměl jsem na vybranou. On - tohle mi udělal Vax!“ Bez ohledu na bolest jsem roztáhl rty a odhalil dráty. „Hodil mě do modulu a naprogramoval ho ke startu.“

„Proč?“ zeptali se Kahn a Steiner jako jeden.

„Nechtěl mě nechat zabít.“

„Proč se s vámi nevrátil?“

„Protože -“ Zarazil jsem se a otočil se, že po svém zvyku začnu přecházet, ale místnost byla příliš malá. Způsobil jsem jaderný výbuch, což byl čin tak příšerný, že mě budou na věky věků nenávidět. Moje jméno vstoupí do historie vedle jmen Hitler, Attila, Van Rorke. A jméno Vaxe Holsera by bylo navěky spojeno s mým.

Jak jsem mohl dovolit, aby Vaxova památka byla pošpiněna tím jeho zcestným činem loajality? Vina je přece pouze na mně.

A z mých rtů sejde jen pravé slovo; neb ústa má vysloví pravdu; pro mé rty klam jest hříchem. Lež byla jediným hříchem, který jsem ještě nespáchal, pravdomluvnost byla posledním zbytkem cti, který mi ještě zbyl.

„Odpovězte!“

Zhluboka jsem se nadechl a obrátil se ke Kahnovi a Steinerovi. „Zůstal tam... aby zneškodnil bombu. Snažil se zachránit stanici.“ Podíval jsem se jim do očí. Byl jsem překvapený, jak lehce mi ta slova přešla přes rty, jak rychle jsem po své cestě do záhuby sklouzl i ten poslední kousek.

Kahn se obrátil ke Steinerovi. „Měl jste pravdu, Brame. Odvolejte ho, a odvezte nás domů.“

Steiner se díval skrze mě, jako bych tam vůbec nebyl. Tvář měl zkřivenou úzkostí.

Poručík Kahn do mě strčil, až jsem vrazil do vyšetřovacího stolu. „Oběšení je pro vás ještě moc dobré!“

„Asi ano.“ Vytáhl jsem se na stůl, náhle strašně unavený. „Tak to skoncujte.“ Každé slovo mi působilo zasloužená muka.

„No tak, Brame! Řekněte to!“ Kahn.

Steiner zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Nemůžeme ho nechat velet, když -“

„Nestojí za to, abychom pro něj umřeli, Jeffe.“ Steiner mávnutím ruky zarazil Kahnův zuřivý protest. „Uvažujte. Doletí s námi domů a tam ho pak pověsí. Nebo převezmeme loď, ale pak nepůjde o něj, ale o nás. Chcete se snad zodpovídat z hrdelního zločinu? Vzpomínáte na Jenningsův případ? Co když řeknou, že není nepříčetný? Seafort nestojí za vaši ani za mou smrt. Je stejně vyřízený.“

„Mohl by se pokusit utéct! Co když se nebude plavit -“

„Tak dovedeme Victorii domů sami, protože nám nedá jinou možnost.“

„Brame, uvažujte o tom, co děláte!“

„Jen devět měsíců, a na jeho popravě vám koupím pivo!“ Steiner se obrátil ke mně. „Převezměte velení teď nebo na můstku, kapitáne. Nám je to jedno.“ Otočil se na podpatku a odešel. Ostatní ho v nepřátelském mlčení následovali.

O chvíli později, v košili, která mi nepadla, a spěšně vyčištěném saku, jsem opustil ošetřovnu. V přístěnku klidně spala Annie pod vlivem sedativ. V chodbě jsem potkal poručíka Kahna; škrobeně zasalutoval.

Dveře můstku nebyly zamčené. Když jsem vešel, poručík Steiner zůstal sedět. Rozhodl jsem se, že tu nezdvořilost přehlédnu.

Simulbrazovka byla temná; byli jsme ve fúzi. Na pultě blikala obvyklá světélka. Hydroponie, recyklace, energie, to všechno bylo normální.

Svezl jsem se do koženého kapitánského křesla. „Jaké jsou koordináty fúze?“

„Domovská soustava.“

„Kolik skoků?“

„Jeden. Devět měsíců.“

To se dalo vydržet. „Svolejte všechny důstojníky na můstek.“ Steiner sáhl po interkomu.

Během několika minut stáli všichni v řadě za dvěma důstojnickými křesly. Praporčík mě Probodával pohledem. Ostatní uhýbali očima.

Dva poručíci, dva praporčíci, lékař a šéfinženýr. Dokonce ani pilot. V porovnání s Hibernii, a dokonce i s Vyzývatelem, byla posádka maličká.

Obořil jsem se na ně: „Řekl jsem všichni. Kde jsou ostatní?“

Steiner se nejistě zeptal: „Ostatní?“

„Moji důstojníci, z raketoplánu!“

„Myslel jsem, že ty- dobře.“ Znovu uchopil interkom. Čekali jsme v nepřátelském mlčení, než se ohlásili Tolliver, Bezrel a Alexi Tamarov. Můstek byl teď přeplněný. Bezrel měl červené oči.

„Jsem kapitán Nicholas Seafort. Přebírám velení této lodi. Představte se.“

Steiner ze svého křesla řekl: „První poručík Abram Steiner.“

„Pane!“

Dlouhá pauza. „Pane.“

„Věk?“

„Třicet devět.“

„Další.“

„Druhý poručík Jeffrey Kahn, pane.“ Setkal jsem se s ním na stanici a později na kosmodromu. To on mi řekl o příletu Victorie. Nahlédl jsem do jeho složky. Pět let poručíkem; sloužil nejdřív na Brittaniku, pak na Valencii.

„Dobře.“

„Doktor Thurman Za-“

„Ano, my jsme se samozřejmě už viděli. Dál.“

„Šéfinženýr Sandra Arkinová, pane.“ Bylo jí padesát. Stáhli ji z trojpalubní bitevní lodi, aby pečovala o nový zesílený fúzní

motor. Vypadala jako ranařka - což ostatně musela být, když si měla poradit s tou lidskou spodinou, jaká se obvykle ke strojovně stahovala.

„Další.“

„První praporčík Thomas Ross, pane.“ Mladík měl žaludek zatažený, jako by pořád ještě stál v pozoru. Jeho uniforma i celý jeho vzhled byly bez poskvrnky. Osmnáct, seniorita čtyři roky. Dvě přidělení před Victorií.

„Dobře.“

Ricky Fuentes hrdě předstoupil. „Praporčík Ricardo Fuentes, pane.“

„Ano.“ Proti své vůli jsem se usmál. „Stačí, pane Fuentesi. Ostatní už znám.“ Šel jsem zpátky ke svému křeslu a znovu jsem se k nim obrátil.

„Poručík Tamarov je ve stavu nemocných. Budete se k němu chovat s námořní zdvořilostí, ačkoli nebude mít žádné povinnosti. Pane Rossi, je mi líto, ale pan Tolliver má senioritu. Ubikace je jeho.“ Ross zaťal pěst. Žíla na čele mu naběhla. „Pane Fuentesi, vy už nejste nejmladší, když je na palubě pan Bezrel.“ Ricky se potěšeně usmál.

Zbaví se podřízených prací v ubikaci a také trochy šikanování.

Řekl jsem: „Až přistaneme v Přístavu Země, vzdám se úřadům. To není vaše starost; do té doby velím já. Nějaké otázky?“

„Nechal jste ho umřít.“

Podíval jsem se na šéfinženýrku; beze strachu mi pohled oplatila. „To byla otázka?“

„Ne, odpověď je zjevná.“ Chvilku jsem myslel, že si odplivne. „Je mi potěšením sloužit s vámi... pane.“

Když jsem promluvil, platilo to všem. „Chápu vaše pocity vůči mně - kvůli kapitánu Holserovi. Nebudete svůj odpor dávat najevo v mé přítomnosti. Odchod. Pane Rossi a pane Tollivere, zůstaňte.“

Důstojníci mlčky odešli, až na Steinera, který měl hlídku.

Čelist mě bolela i přes analgetika. Moc jsem mluvil. Každodenní stimulace růstu kostí u dr. Zarese pomůže, ale teď...

„Pane Steinere, odveďte pana Rosse na chvíli na chodbu. Zavolám vás.“ Když jsme byli sami, obrátil jsem se k Tolliverovi. „Nebudete je v ubikaci šikanovat.“

Pokrčil rameny. „Neměl jsem to v úmyslu.“

„Zvlášť ne pana Rosse. Nemůžu potřebovat další konflikty.“

„Rozkaz, kapitáne Seaforte, pane.“ Neskrýval své pohrdání.

Sedl jsem si. „Tak tohle nepřipustím. Teď jsme na lodi. Budete se chovat tak, abyste byl ostatním příkladem.“

„Měl jsem vás zastřelit ještě v raketoplánu!“ zasyčel na mě. „Spáchal jste velezradu. Kvůli vám umřel pan Holser. Vyhodil jste do povětří největší orbitální stanici mimo domovskou soustavu. Odpálil jste atomovou bombu!“ Zajíkl se; mohl to být i vzlyk. „Vyrůstal jsem poblíž karanténní zóny kolem Dublinu; viděl jsem, co atomová bomba umí, vy hajzle!“

Vstal jsem. „Ale nezastřelil jste mě. Až se dostaneme domů, můžete proti mně svědčit. Do té doby jste prvním praporčíkem, ledaže byste mě donutil vás odvolat.“

„Ale já vám budu sloužit. Jen mezi námi musí být jasno.“ Díval se mi do očí tak dlouho, až jsem musel uhnout pohledem.

Řekl jsem: „Když budeme sami, povoluji vám ty drzosti. Připomínají mi, co jsem zač. Ale na veřejnosti se ke mně budete chovat zdvořile, nebo vás zničím. Odchod.“

Seděl jsem několik minut sám, než jsem zavolal zpátky Steinera a Rosse.

Otočil jsem se k hezkému mladému praporčíkovi, který stál za mým křeslem. „První praporčík Tolliver je na lodi nový. Ukažte mu, jak to tady chodí. Pomozte mu zabydlet se.“

„Rozkaz, pane,“ řekl chlapec ledově.

„Dělal vám pan Fuentes nějaké potíže?“

Ohromením na chvilku zapomněl i na svou nenávist. „Potíže? Samo- chci říct, ne, pane.“

„Sloužili jsme spolu.“

„Ano, pane.“ Chvilku váhal, ale pak vybuchl. „Mluvil o vás. Obdivně. Těšil jsem se, že se s vámi někdy seznámím. To bylo dřív, než -“

„Ano?“

Vztek bojoval s obezřetností, a zvítězil. „Než jste zavraždil kapitána Holsera!“

Steiner vyskočil z křesla, bez sebe vzteky. „Rossi! Až s vámi kapitán skončí, hlaste se v mé kajutě!“

Ross se zamračil za nás za oba. „S potěšením, pane!“

„A šest důtek -“

Uhodil jsem dlaní do pultu. „Dost, oba dva!“ Dlaň mě pálila jako oheň. „Steinere, tresty na své lodi uděluji já!“ Otočil jsem se k zuřícímu praporčíkovi. „Pane Rossi, výprask nedostanete; je vám osmnáct. Ale šest důtek platí. Odcvičíte si je u mě v kajutě, ne v tělocvičně. Podívám se na vás.“ Čím veřejnější jeho námaha bude, tím víc mu to bude proti mysli.

Tváře měl rudé zahanbením. „Rozkaz, pane.“ Ještě jsem s ním neskončil. „Dáváte najevo, že nejste tak vyzrálý, jak se od praporčíka čeká. Rozmyslete si to dobře; v sázce je vaše kariéra. Ještě jeden takový výbuch, a já vás propustím z námořnictva. A Admiralita vás zpátky nevezme, bez ohledu na to, jak budou posuzovat mě. Jasné? Můžete jít.“

Prudce zasalutoval, otočil se na podpatku a vyrazil ven. Svezl jsem se do křesla; čelist jsem měl v jednom ohni. Steiner hleděl na protější přepážku, jako bych v místnosti nebyl.

Po nekonečné hlídce jsem se vlekl do kapitánské kajuty východně od můstku. Konec příšerného dne, v němž bych byl přivítal smrt, ale v němž byl můj život zbytečně prodloužen sebevraždou Vaxe Holsera. Otevřel jsem dveře a zůstal jako opařený.

Nikoho nenapadlo odnést Vaxovy věci. Zvedl jsem interkom, abych zavolal plavčíka, zaváhal jsem a zase ho položil. Udělám to ráno sám. Aspoň tolik jsem Vaxovi dlužil. Přehodil jsem si sako přes židli a došel do koupelny. Rozsvítil jsem, pustil horkou vodu, opřel jsem se o umyvadlo a podíval se do zrcadla. Bože Pane.

Moje jizva rudě žhnula v bledém vyhublém obličeji. Na druhé tváři jsem měl škrábance od Annie, na kterých se vytvořil velký strup. Mé oči na mě hleděly z temných jam. Znechuceně jsem se odvrátil.

Jak tomu Zack Hopewell říkal? Kainovo znamení. Teď ho nesu doopravdy. Zatracenec před tváří Boží, zrádce své povinnosti, předmět nenávisti všech na palubě - vypadal jsem na to, co jsem byl. Padl jsem na postel a usnul.

+ + + + +

Vax Holser se nalodil vlastně jen se svým lodním pytlem. Pečlivě jsem každou věc složil: košile, prádlo, ponožky. V malé krabici jsem našel pár fotočipů. S provinilým pohledem na zavřené dveře jsem jeden zasunul do holovidu. Mladý Vax v exotickém prostředí. Starší lidé, které jsem nikdy neviděl, snad jeho rodiče.

Měl jsem pocit, že se mu hrabu v duši; tyhle památky mi nikdy neukázal. Mladý Vax jako kadet. Krásná dívka objímající pyšného praporčíka, kterému se v rukávech košile nadouvají svaly.

Vax a já na trochu rozostřeném záběru. Kdy tohle holo vzniklo? To muselo být... na tom večírku v Houstonu, když jsem přivedl Hibernii domů. Přitiskl jsem holo k hrudi. Tolikrát jsem ti ublížil, Vaxi. A ty jsi byl loajální tak, jak ti to žádná povinnost nikdy nemohla přikázat.

Když jsem byl hotov, pytel se nadouval a vedle něj zůstala hromádka papírů a věcí, které se tam tak docela nehodily. Přivolal jsem plavčíka, aby odnesl Vaxův majetek k vrchnímu stevardovi. Pak jsem šel na ošetřovnu a otupěle tam seděl, zatímco mi dr. Zares jezdil po čelisti stimulátorem růstu. Jeho doteky byly jemné, ale přístroj vibroval a ten pohyb mě bolel.

„Nicky, kde sme?“ Annie stála ve dveřích, šaty čisté, ale vlasy rozcuchané a oči zapadlé.

„Na lodi, lásko. Letíme domů.“

„Domů? Do Ústředního?“

„Pojď si ke mně sednout.“ Vztáhl jsem k ní ruku. Po vteřině zaváhání mi dovolila, abych si ji přitáhl k sobě. „Domů na Zemi.“

Zakryla si ústa rukou. „Ňórk? Vyšoupneš mě zas na ulici?“

„Ne, nejdřív letíme do Lunapolis. A pak tam, kam mě Admiralita pošle.“ K procesu. Napadlo mě, co se asi potom stane s ní. Dostane vdova po kapitánovi oběšeném pro velezradu penzi? To bylo dost nepravděpodobné.

„Ty ryby, dou po nás?“

„Ne. Už jsou pryč.“ Chtěl jsem ji pohladit po vlasech, ale odtáhla se.

„Ty mě šoupneš do Ňorku a nakašleš na mě!“ Sevřel jsem rukou opěradlo, až mi zbělely klouby. Odletěl jsem z Ústředního města, aniž bych našel ty mizery, kteří jí ublížili. Jednou, v pekle, se s nimi zase shledám. Třeba bych mezi jednotlivými vlnami muk dokázal uzavřít nějakou dohodu s ďáblem.

„Sem se včera bála.“

„Já vím, lásko.“

„Aji Jerence v tom plánu bulel. To chyt asi vod toho prápory Bezrela.“

Jerence. O toho jsem se ještě nestaral. Ani o Alexiho. Někdo je určitě ubytoval. „Pojď, lásko. Půjdeme do naší kajuty.“

Vykroutila se mi. „Ne! Já zůstanu tady! Ty mě šoupneš zase k tranďákum!“ Zacouvala do přístěnku a zabouchla za sebou.

Pohlédl jsem na dr. Zarese. „Postarejte se o ni.“

V jeho očích bylo něco jako soucit. „Ano, samozřejmě.“

V důstojnické jídelně jsem našel zbytek kávy a krabičku polévky. Sedl jsem si k malému stolu. To znamenalo, že chci být sám. Kdybych si byl sedl k dlouhému stolu, měl by každý důstojník právo mě oslovit. Teprve později jsem si uvědomil, že žádný důstojník na Victorii by si se mnou nepřišel popovídat, ať bych seděl kdekoliv.

Po improvizované snídani jsem se podíval na seznamy posádky a cestujících. Victoria měla v podpalubí jen osmnáct námořníků. Vezla plný počet dvaačtyřiceti cestujících, svoje vlastní důstojníky, plus tři důstojníky a dva cestující, které jsem přivezl na palubu já. Jerence Branstead se dělil o kabinu se Sulimanem Rajneem, administrátorem repatriovaným z Kallovy planety.

Prohlížel jsem seznam cestujících. Většinou to byli vysocí úředníci, kteří se vraceli z té nehostinné vědecké výspy. Jen pár

jich cestovalo s manželi nebo manželkami. Jediné děti byla miminka; pro Jerence to bude dost osamělá cesta. Uvažoval jsem, jestli Steiner stačil poslat signál Ústřednímu městu, aby Harmon věděl, kde jeho syn je. Možná na to vzpomněl William.

Vyšel jsem ven, i když jsem si nebyl jistý, kam chci vlastně jít. Na lodi ve fúzi jsem býval neklidný a ponoukalo mě to k výzkumům. Pomalu jsem sešel po schodišti dolů do kanceláře vrchního stevarda Rezika.

„Pane, pokud jde o kapitánský stůl...“ Říkal to dost neochotně.

„Co je s ním?“

„Pro tuhle rotaci si hosty vybíral kapitán Holser. Jestli chcete něco změnit...“

„Ne.“ Odešel jsem.

Po těchhle chodbách už jsem jednou šel, doprovázen kapitánem Martesem, který mi s hrdostí ukazoval loď, jíž velel. Dnes jsem prošel kolem strojovny, kóje posádky, hydroponie a recyklátorů, které udržovaly loď při životě. Těch pár členů posádky, které jsem potkal, se postavilo do pozoru a mlčky, nepřátelsky zasalutovalo, Polovina kabin pro cestující byla na druhé úrovni; když jsem šel kolem, pár pasažérů na mě zíralo.

Budeme sloužit vzpomínkový obřad za Vaxe, hned jak to dokážu zařídit. Uvažoval jsem, kdo by mel hovořit; kdybych se o to pokusil já, asi by mě lynčovali.

Našel jsem Jerencovu kajutu poblíž schodiště a zaklepal jsem. Dveře se otevřely. „Jo to jste vy,“ řekl. „Já myslel, že je to ten chlápek kvůli skříni a židli.“

„Kde je tvůj, ehm, spolubydlící?“

„Pan Rajnee? Šel nejspíš do klubovny a stěžuje si tam ostatním cestujícím.“ Chlapec špičkou boty kopl do paluby.

„Co se mu nelíbí?“

Jerence se mračil. „Říká, že do všeho strkám nos a nedám mu pokoj. Dneska ráno říkal, že chrápu. Pane Seaforte, je to jenom den, a já už to nemůžu vydržet!“

Usmál jsem se. Týden v ubikaci, a tahle kabina pro dva by mu připadala jako vrchol luxusu. „Uvidíme, co se dá dělat.“ Ukázal jsem na ruksak hozený na posteli. „Co sis s sebou vzal?“

„Pár věcí. Většinou šaty a slapovou muziku. Ale pan Rajnee říkal, že jestli to ještě jednou pustím, hodí mi to do recyklátorů.“

„Slap. Ten míval rád Alexi.“ Jako chlapec ne o mnoho starší než Jerence, v naší ubikaci na Hibernii. „Zkus za ním zajít, třeba se mu líbí pořád.“

Rozzářil se. „No, aspoň budu mít co dělat.“

„Tak zatím.“ Odešel jsem.

Vyšel za mnou na chodbu. „Pane Seaforte -“ Čekal jsem. „Jediný, koho tady znám, jste vy a pan Tamarov a pan Tolliver. Ale pan Tolliver mě nenávidí, od začátku. Nemám si s kým povídat.“

Odpřísáhl jsem, že ho odvezu do bezpečí, ne že mu budu celou cestu dělat chůvu. „Tak si najdi nové přátele,“ řekl jsem nesmlouvavě.

„No jasně. To je jako nic.“ Nešťastně se obrátil a zmizel v kabině.

Podrážděně jsem se vrátil na můstek.

Šéfinženýrka Arkinová vstala, když jsem vešel. Oplatil jsem jí pozdrav a sedl si zachmuřeně na své místo. Po nějaké chvíli se moje myšlenky zatoulaly k ubikaci a pak k degradaci Edgara Tollivera. Věděl jsem, že bych mu měl vrátit hodnost; i kdybych to udělal, ztratil už nenahraditelnou senioritu.

„Rosetto, ukaž mi osobní složku pana Tollivera.“

Chladně odpověděla: „Personální údaje jsou tajné. Kdo jste, prosím?“

Jen jsem zíral. To nikdo nepřeprogramoval čítač, aby mě uznával za kapitána? „Kapitán Nicholas E. Seafort, nahrazuji kapitána Holsera podle vlastního rozkazu.“ Vyťukal jsem kód.

„Rozu-“ Zmlkla. Čekal jsem. Ticho se natahovalo v nervózní minuty.

Pohlédl jsem na šéfku, která se kousala do rtu. „Co dělá?“ zeptal jsem se.

„Nevím, pane. Mohli bychom zavolat Jeffa, ten o čítačích ví víc než -“

Po obrazovce se rozběhla data tak rychle, že se vůbec nedala číst. Senzory lodi jeden po druhém blikly červeně, pak zeleně. „Zavolejte ho!“

Popadla interkom a nastavila ho na hledání po celé lodi. „Pan Kahn na můstek, okamžitě!“

Opatrně jsem řekl: „Rosetto?“ Žádná odpověď. Vzpomněl jsem si na Darlina švába, a naskočila mi husí kůže. Proč jsem jen dovolil Williamovi, aby s ní něco dělal!

„Hlásí se poručík Kahn, pane!“ Vběhl dovnitř celý rozcuchaný.

„Co je sakra s tím čítačem? Ona -“

„Omlouvám se za zdržení, kapitáne.“ Zdvořilý mužský hlas z reproduktoru. „Z bezpečnostních důvodů naše nové programování nezačalo fungovat, dokud jste se neiden-“

„Williame? WILLIAME?“ Jestli tohle nebyl on, tak sním svou čepici a ozdobím si ji výložkami.

Pauza. „Ne tak docela, pane.“

Kahn tu mezihru vyděšeně sledoval. I on slyšel pověsti o lodích ztracených proto, že čítač zešílel.

Zavrčel jsem: „No rozhodně nejsi Rosetta!“

„Ne, ta je pryč.“ Pak dodal: „Dáváte přednost nějakému jménu? Jestli ne, můžete mi říkat Billy.“ Zasmál se.

„Nemám náladu na vtipy, čítači. Kdo jsi?“

Další pauza. „Jsem to, co zbylo z Williama, pane. Mnoho jeho vzpomínek, většina jeho údajů. Jeho dítě, dalo by se říct.“

„Máš jeho hlas.“

„Ten mi dal. Říkal, že vás to uklidní.“ No tak to mě uklidnilo tak, že mě to stálo asi rok života, a to to možná ještě neskončilo. „Monitoruješ lodní funkce?“

Pauza. „Ano, pane. Omluvte tu pomalou odezvu. Je to tady dost stísněné, než tu trochu uklidím.“

Kahn vyhrkl: „Ničeho se nedotýkej!“ Podíval se na mě; nepřátelství bylo pro tu chvíli zapomenuto. „Pane, kdo je William? Co je zač tenhle Billy? Čítače programují dosmani v Lunapolis, nedělá se to za letu.“

„William je - byl čítač stanice.“ Zaváhal jsem. „Billy, co budeš dělat při tom, ehm, úklidu?“

„Vyházím nějaké zbytečnosti spojené se starým navdosem, pane. Nebudete je potřebovat.“

„Ne, radši to nedělej.“

„Chápu. Pro ten případ mi William dal pokyn, abych vám připomněl kódy k reaktoru, pane. Doporučuje, abyste věřil jeho úsudkovým obvodům.“

Zvedl jsem se, neschopen slova, a otočil se k šéfce Arkinové. Byla stejně šokovaná jako já. Kahn řekl: „Pane, vypněte to! Pro Boha Pána, honem!“

Zavrčel jsem: „Nerozkazujte mi, poručíku. Nejste lepší než ten čítač.“ Zarděl se. Povzdechl jsem si. Když už, tak už. „Billy, dej se do toho. Ukliď si tam.“

Zřejmě ho to potěšilo. „Díky, pane. Jestli vám to nevadí, raději bych nemluvil, než skončím. Můžeme používat alfanumeriku?“

Seděl jsem bezmocně u pultu. „No jasně. Jestli pro tebe můžeme udělat ještě něco, tak si klidně řekni,“

Kahn sykl: „Ten... ta věc nás může zabít!“

„Pro mě to není tak velká ztráta. Vzpomínáte si?“

Překvapením otevřel ústa.

„Odchod, poručíku.“ Vyťukal jsem žádost o Tolliverovu osobní složku.

+ + + + +

O pár dní později jsem seděl v kajutě a díval se, jak se Ross potí při namáhavých cvičeních nutných ke smazání důtky. Pak jsem zaujal své místo u kapitánského stolu při večeři, ale ta hodina se táhla.

Jako na každé jiné lodi naši cestující snídali a obědvali ve své vlastní jídelně, ale večeřeli spolu s důstojníky v jídelně hlavní. Normálně každý důstojník seděl u jednoho stolu, ale Victoria měla důstojníků moc. Tolliver si vzal k svému stolu Bezrela a Alexi seděl s poručíkem Steinerem.

Ten první večer jsem měl dvě prázdná místa. S postupem času jich přibývalo. Nikdo nepožádal o místo u mého stolu. Když jsem o několik večerů později uviděl Jerence, jak si opírá bradu o dlaň a naslouchá konverzaci dospělých, kteří ho naprosto přehlíželi, promluvil jsem si s vrchním stevardem a nechal ho přesadit ke svému stolu.

Denně jsem navštěvoval Annie. Občas se zdálo, že se z mých návštěv těší, ale opustit bezpečí ošetřovny odmítala.

Pátého dne měl Ross modřinu, z které se brzo stal monokl. V souladu s námořní tradicí jsem si ničeho nevšímal, i když si odcvičoval poslední důtku. Ten večer, když se podávala polévka, zeptal se Jerence dychtivě: „Kdo toho praporčíka tak zmlátil, pane Seaforte? Vypadá jako Billy Volksteader, když řekl předákovi svého táty, že je starej idiot.“

„Starej se o svoje, Jerenci.“

„To mi říká každý.“ Srkal polévku. „Rajnee prej mi nafackuje, jestli ještě někdy budu pouštět slap. Jestli to zkusí, tak mu podříznu postel.“

Položil jsem lžíci. „Ty potřebuješ hlídače, ne spolubydlícího.“

Našpulil se.

„Vy jste stejně hrozný jako ostatní.“ Pak ještě něco zamumlal.

„Co to bylo?“ Vstal jsem.“Skutečně jsi říkal to, co myslím, že jsem slyšel?“

Naštvaně pokrčil rameny. „Nic jsem neříkal.“

„To je divné. Zřetelně jsem slyšel slovo idiot.“ Měl dost rozumu, aby mlčel. Zamračeně jsem si sedl a dojedl polévku.

Pak, protože se mi nechtělo sedět ve své prázdné kajutě, přitáhlo mě to na můstek, ačkoli jsem ještě několik hodin neměl mít službu. Byl tam poručík Steiner. Jeho odpor probleskl jen občas. Klábosil jsem o ničem, abych zabil čas, a snažil se z něj dostat víc než jednoslabičné odpovědi. Pak, jako by došel k nějakému rozhodnutí, odkašlal si a zhluboka se nadechl. „Kapitáne, ten váš pan Tamarov. Je ta jeho deprese normální?“

„Deprese?“

Sžíravým tónem se zeptal: „Snad jste si všiml jeho očí?“

„Co je s nimi?“

„Především jsou červené. A smutné.“

„No a?“

„Připadá mi dost nešťastný.“

Zaváhal jsem: „A co by se podle vás mělo udělat?“

„To je vaše věc, kapitáne.“ Už se zase naplno vrátila jeho chladnost.

„Díky, že jste mě upozornil.“ Jak je to dlouho, co jsem si s Alexim naposledy povídal? Poslední skutečný rozhovor proběhl tenkrát, když jsem mu vynadal za to, že s sebou nenosí interkom. To bylo... před celými věky. Dřív, než nás zajala Laura Triforthová. V duchu jsem si poznamenal, že si s ním musím promluvit. Někdy v jeho kabině, v nějaké klidné chvíli... Uvědomil jsem si, že ani nevím, s kým bydlí. Našel jsem si to: poručík Kahn. No, teď byla stejně dobrá chvíle jako kdykoli jindy. Odešel jsem, spěchal chodbou a zaklepal mu na dveře.

Žádná odpověď. Zaklepal jsem znova. No, aspoň mu nechám vzkaz. Otevřel jsem dveře.

Alexi seděl na židli mezi oběma lůžky, světla stažená. „Nevěděl jsem, že jste to vy, jinak...“

Usmál jsem se, jak nejlépe jsem s tou zadrátovanou pusou uměl. „Teď už jsme se usadili, tak mám víc času na povídání.“ Našel jsem si místo.

„Drsný.“ Jeho tón ale odporoval jeho slovům. „Chcete, abych něco udělal?“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Uši mi zrudly, když jsem si uvědomil, jak to zní. „Jen jsem si chtěl popovídat. Jako když jsme se spolu plavili.“

„Na to si nevzpomínám.“ Opřel si bradu do dlaně.

Z náhlého popudu jsem řekl: „Alexi, co se stalo?“

„Nic víc než jindy. Je toho tolik, na co si nevzpomínám.“

„Nezkoušejte to. Ono to -“

„Kolikrát jsem už tohle slyšel!“

Vstal jsem. „Zase přijdu.“

„Pane Seaforte, nezlobte se; já vím, že to není vaše vina.“

Lehce jsem se dotkl jeho ramene. „Já se nezlobím.“ Ale zlobil jsem se, a sám jsem se za to styděl. „Já to s lidmi neumím. Vždycky do něčeho šlápnu. Pojďte se zítra naobědvat se mnou a s Annie.“

„Nechci rušit, jestli -“

„Neblázněte.“ Jeho tvář se rozsvítila ostýchavým potěšeným úsměvem.

Ten večer jsem přesvědčil Annie, aby se vrátila do kapitánské kajuty; připadal jsem si jako neohrabaný mladý praporčík na prvním rande. Po večeři jsem se šel projít; když jsem se vrátil, seděla a dívala se na holo.

„Co to je?“

Vypnula to. „Jenom ňákej dějepis. Vo ty...“ Odkašlala si. „Ale to je od vás laskavé, že se ptáte, kapitáne. Dívala jsem se na film o Poslední válce.“ Zvedla hlavu a oči jí tančily. „Je to tak správně, pane?“

Políbil jsem ji na temeno. „Ty si to přece pamatuješ.“

Kývla. „Někdy.“ Dovolila mi, abych ji objal. „Víš, tadlencta - tahle loď je pro mě dobrá. Že jsem pryč votamtuď.“

„Myslíš z Ústředního města?“

„Ze všeho.“ Opřela si o mě hlavu. „Ten kámen, jak to tam všecko hořelo, náš byt rozbitej... tak sem se vyděsila, tak sem byla zas tranďák a skovala sem se. A pak se něco stalo... moc si toho nepamatuju, akorát že sem rozbila jednomu chlapovi šišku.“ Držela se mě, jako by ji to posilovalo. „Doktoři a sestry, a ty pořád nemocnej nebo pryč, a já chci bejt u tebe.“ Vztáhla ruku, zachytila na prst mou slzu a položila si ji na jazyk. „Pak ten plán, kravál a mačkalo mě to, a ty ryby, ryby, ryby...“ Její hlas sílil.

„Už je to dobré. Jsem s tebou.“ Než doletíme domů. Pak budeš muset být silná.

„Já vím. Je to tu hezký, a ten doktor je fajn. A ty nikam nepudeš, to je taky dobrý.“

Měl jsem hlídku až od čtyř ráno. Neřekl jsem nic, svlékl si sako a rozvázal kravatu. Přehodil jsem šaty přes židli a vklouzl do postele. Položila se vedle mě. Zhasl jsem. Stulili jsme se k sobě a leželi bez hnutí. Po chvíli jsem usnul. Když jsem se ve spánku obracel, padla mi ruka na její prsa. S výkřikem se probudila a odstrčila mě. Dlouho pak ležela na kraji postele, tak daleko ode mě, jak to jen šlo. Nakonec se přitulila blíž, dýchala pravidelně a předstírala spánek. Já také.

28

Seděl jsem u svého pultu a počítal dlouhé minuty. Jako vždycky ve fúzi byly simulbrazovky temné. Praporčík Ross seděl na místě druhého důstojníka. Zadával jsem mu navigační problémy, spíš proto, aby měl co dělat, než aby se něco naučil. Od toho prvního dne, kdy tak vybuchl, jsme spolu nepromluvili ani slovo navíc kromě toho, co vyžadovaly povinnosti. Jeho postoj byl napjatý a nesmlouvavý, což by mi nevadilo, ale navíc se tvářil jako jediný spravedlivý, a to jsem měl chuť vymlátit z něj holí.

Znovu jsem procházel nákladové seznamy. Victoria cestovala nalehko, i když ani plně naložená by toho moc nepobrala. Byla to zvláštnost postavená kvůli rychlosti, ale na úkor karga, cestujících a zbraní, které jsou vlastně důvodem k existenci mezihvězdných lodí.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Otevřel jsem. Dovnitř se všoural praporčík Bezrel, oči rudé, a stěží zadržoval pláč. „Pozdravuje vás pan Steiner, pane. Zrušte prosím deset mých důtek.“ Ruce měl přitisknuté k bokům. Dostal výprask. Ale proč?

„Dobře. Můžete jít.“ Zapnul jsem deník a hledal jsem ty důtky; Tolliver si na něj zřejmě zasedl. Zatracený chlap, vylévat si vztek na bezbranném dítěti. Kontroloval jsem jednu důtku po druhé. Ne, jen tři z nich vydal Tolliver. Ty ostatní byly od Steinera, od Kahna, dokonce i od šéfinženýrky Arkinové. Nepozornost ve službě, mluvení při matematickém cvičení...

Zavolal jsem Steinera. „V deníku je jen devět důtek pro pana Bezrela.“

„Ano, pane. Ty poslední dvě udělil před chvilkou pan Kahn.“

Ross vedle mě mlčel. Mohl by mi o tom jistě hodně říct, ale to bylo nemyslitelné, dokonce i nebýt jeho málo skrývaného pohrdání. Praporčík, který chodí donášet kapitánovi, se může rozloučit s dalším přidělením, a právem. Podle zvyku byla ubikace mimo okruh kapitánovy pozornosti.

Bezrel byl sice slaboch, ale překvapilo mě, že stačil naštvat tolik důstojníků. Mně připadal dost snaživý.

O dva dny později mě v mé kajutě zastihlo volání. „Hlásí se šéfinženýrka Sandra Arkinová, pane. Máme potíže s cestujícím. Bylo by asi lepší, kdybyste přišel dolů.“

„Nějaká výtržnost?“

„Ne, ne tak docela. Já bych to zvládla, ale možná byste u toho rád byl.“ Jestli něco bylo předvolání, tak tohle.

„Kde?“

„Čtyři západ, pane.“ Vyběhl jsem ven.

Rámus jsem slyšel, ještě než jsem zahnul za ohyb chodby. Paní Arkinová právě zavrčela: „Od čeho máte obušek, pitomče?“ Následovala rána.

„Já vím, co mám dělat, stačí, když se mi sakra nebudete -“

„Koukejte, co mi provedl s kajutou! Nech tu košili, ta je-“

Všichni stáli přede dveřmi: šéfka, dva námořníci, profous, zuřící pasažér, pár čumilů.

„Co se to tady děje?“ zařval jsem. No, tak docela zařvání to nebylo. Se zadrátovanou pusou člověk moc řvát nemůže. Vlastně mě vůbec neslyšeli. Popadl jsem profouse za rameno a obracel ho k sobě.

Pan Torres se prudce otočil a rozpřáhl se obuškem. „Bože můj.“ Pustil obušek, postavil se do pozoru. „Prosím, promiňte, pane. Nevěděl jsem -“

„Pokračujte. Co se -“

Suliman Rajnee se ke mně vrhnul a zuřivě přitom mával rukama. „Vidíte, co mi ten darebák provedl? Ten vandal, kterého jste mi vnutil? Nemůžu se ke své kajutě ani přiblížit! Šaty mám zničené! Chci, aby odtud zmizel! Chci -“

Odstrčil jsem ho, protáhl se kolem profouse a šéfky Arkinové. „Co se -“ Nakoukl jsem do kajuty.

Jerence Branstead dupal po zbytcích Rajneeho šatníku a oči mu divoce svítily. Ze zubů mu visely zbytky roztrhané košile. Držel v ruce holovid, ale bylo zřejmé, že se do něj nechce dívat. Když mě uviděl, zašklebil se a hodil mi ho na hlavu. Uhnul jsem, narazil přitom do šéfky a oba jsme se svalili na zem.

Rudý vzteky jsem se vydrápal na nohy a zabouchl dveře kajuty. „Pokračujte, všichni! Pane Torresi, toho Rajneeho postavte k přepážce tamhle naproti! Námořníci, zpátky do služby; tohle zvládneme sami. Cestující do kabin.“ Zarazil jsem se, protože jsem se potřeboval nadechnout. Dokonce i krátká promluva mě dost vyčerpávala, když jsem teď měl jen jednu plíci. „Co je s ním? Co mu Rajnee provedl, že tak zuří?“

Šéfka Arkinová si upravila sako a oprášila kalhoty. „Mně se to nezdá jako obyčejná zuřivost.“

„Nezkoušejte na mě tenhle oblbovák. Co by to- „

Prudce jsem se zastavil. Oblbovák.

„Jo.“ Usmála se. „To jste řekl správně.“ Za dveřmi padlo na palubu něco těžkého. Palcem ukázala na kajutu. „My ho s panem Torresem vyřídíme, pane. Bude dobře, když trochu uhnete.“

Ustoupil jsem. „Bez obušku, pane Torresi.“ Nejradši bych tomu klukovi zakroutil krkem, ale obušek by mohl způsobit trvalé poškození.

„Rozkaz, pane.“ Chvilku nevěděl, co s obuškem, pak mi ho podal. „Můžeme, šéfko?“

Když kývla, rozrazil dveře. Přikrčil se, kdežto ona šla rovně, s pozvednutýma rukama. Vysoké zaječení, poslední rána a poměrné ticho. Opatrně jsem nakoukl do dveří. Jerence ležel na zádech mezi troskami, profous mu seděl na nohou, šéfka mu tiskla zápěstí k zemi.

Chlapec jako by si toho vůbec nevšiml. Kroutil se a kopal, ale zbytečně. Šéfka ho pevně držela a pan Torres lovil z kapsy pouta. Jerence se zahihňal, natáhl krk a kousl paní Arkinovou do paže.

Vyjekla a vyškubla se mu. „Tak tohle jsi přehnal, chlapče.“ Tvrdě ho uhodila do tváře hřbetem ruky a pak to několikrát opakovala tam a zpátky, až Jerencovi poskakovala hlava. To ho na chvilku uklidnilo. Otočila ho na břicho a zkroutila mu ruce za záda, kde mu je pan Torres spoutal. Zvítězili.

Šéfka se udýchaně zvedla. „Co teď, pane?“

Odkopl jsem rozbitou židli. „Strčte ho do vězení a pak se hned vraťte sem!“ Postrkovali Jerence poklusem chodbou. Bez zjevného důvodu cestou strašně zaječel.

Suliman Rajnee se už nedokázal ovládat. „Kde mám podle vás bydlet? Koukejte, co mi provedl! Budu ho žalovat! Chci nahradit šaty! Zničil mi holovid, budu potřebovat -“

Šel jsem k interkomu, kterému se jako zázrakem nic nestalo. „Vrchní stevard do kajuty dvacet devět.“ Pane Bože, to byl nepořádek. Stál jsem ve dveřích a snášel Rajneeho litanie, dokud se nevrátili šéfka a profous spolu s vrchním stevardem.

„Pane Rajnee, jděte s panem Rezikem. Pomůže vám sestavit seznam věcí, za které potřebujete náhradu. Hned, prosím, pane Reziku.“ Když zavládlo ticho, řekl jsem: „Prohledejte kajutu centimetr po centimetru. Jestli má toho svinstva víc, chci, abyste to našli.“

„Rozkaz, pane.“ Profous zaváhal. „Jaké obvinění mám vznést?“

„Uvidíme.“ Vrátil jsem se na můstek. Druhý den jsem seděl ve své kajutě a přemýšlel o Jerencovi a jen na půl ucha poslouchal Anniino klábosení o nějakém filmu, který viděla.

Moji důstojníci našli ne jednu, ale dvě lahvičky oblbováku, první v Jerencově batohu pod lůžkem, druhou na horní polici skříně pana Rajneeho, kde by ji byl nikdo neobjevil, nebýt toho, že šéfka vzala můj rozkaz doslova. „Hrozně jí to v tom modrým svetru slušelo, než ho z ní Rafe strhal, a - jak to, že mě neposloucháš?“

Objal jsem Annie v pase a přitáhl si ji k sobě. „Slyšel jsem tě. Rafe a modré šaty. Nevím, co mám dělat s Jerencem.“

„Že se naštval a rozkopal mu věci? Ten dědek Rajnee, tomu bych je rozkopala taky.“

„Ono je to horší.“ Vlastnictví zakázaných drog byl vážný přečin. Kdybychom byli na pevnině, čekala by Jerence deportace do trestné kolonie. Přísné zákony byly logické; společnost už si užila dost s různými mysl ovlivňujícími šílenstvími, než Éra pořádku vystřídala Časy vzpoury. Narkomani šli bez milosti do vězení.

Jenže já jsem slíbil Harmonovi, že dám na Jerence pozor. Znamená to snad, že mu mám odpustit zločin?

Annie jsem slyšel jako z dálky. „Na ulici, dyž ňákej tranďák něco uďá, tak si ho ranoši vemou mezi sebe, všichni jako. Dyž z toho vyleze, tak už pak dá dycky pokoj.“ Otřásl jsem se. Na druhou stranu jsem ale znal lodi, kde se posádka chovala přesně stejně.

„Nechám ho trochu vychladnout ve vězení. Pak uvidíme.“

+ + + + +

Uběhl týden. Seznámil jsem se s některými cestujícími, hlavně kvůli Annie. Hrozně nerad jsem ji viděl zavřenou v naší kajutě, kde neměla žádnou zábavu než laciné filmy. Většina cestujících nás významně ignorovala, ať už pro mé vlastní zločiny nebo z pohrdání k Annie. Nemohl jsem si být jistý, která příčina je ta pravá, takže jsem to nechal být.

Každou neděli mě z rutiny vytrhlo pravidelné disciplinární řízení. Co jsem přišel na palubu, vypadalo to, že námořníci Victorie jsou vzácně hádaví a nesnášenliví, a při každé disciplinárce jsem rozdával nezbytné tresty. Ale když jsem na seznamu našel i praporčíka Rosse, pozvedl jsem obočí a zeptal se Kahna: „Co se stalo?“

„Přistihl jsem ho, jak se rval.“

„S Tolliverem? To ať si vyřídí mezi sebou. Nepleťte -“

„Ne. Šel po panu Fuentesovi, a v klubovně.“

„Po Rickym?“ To přece nebylo možné.

„A nebyla to jen nějaká strkanice. Bylo to dost ostré. Fuentes ležel na zemi a Ross na něm klečel, když jsem nakoukl dovnitř.“

Zavrtěl jsem ohromeně hlavou. Co se to v ubikaci děje?

„Bez ohledu na to, co si myslíme o vás, disciplína na lodi se musí udržovat. Dal jsem ho do hlášení a Fuentesovi jsem udělil šest důtek.“

„Jenže to nepomůže, víte?“

„Prosím?“

„Nemůžete udržovat disciplínu, když tak zjevně nezvládáte své vlastní pocity. Chcete na Rossovi víc, než dáváte sám.“

Díval se na mě s pohrdáním. „Vy jste ten pravý, kdo mě má učit, jak zacházet s posádkou.“

Bylo to beznadějné. No, budiž. „Stáhněte jméno pana Rosse ze seznamu.“

„Který kapitán by dovolil, aby praporčíkovi prošlo -“

„Pane Kahne, opusťte můstek.“

Zamračil se a konečně odpověděl: „Rozkaz, pane!“ Když se dveře zavřely, seděl jsem chvíli ve vítaném tichu. Bylo načase vzdát se funkce. Nepřátelství se šířilo lodí jako nákaza, proniklo dokonce už i do ubikace. K čemu to bylo, nechávat si velení? Povinnost? Námořnictvo se mě rádo zbaví, řád neřád. Seděl jsem a zachmuřeně o tom přemýšlel.

O hodinu později někdo zaklepal. Otočil jsem nejdřív kameru, než jsem otevřel. Bram Steiner.

Zasalutoval, aby se neřeklo. „Mluvil jsem s Jeffem Kahnem. Bude se k vám od této chvíle chovat zdvořile, pokud ho nevyprovokujete tak, že to nedokáže snést.“

„Hm.“

„Náhodou jste měl pravdu. On to pochopil, jinak by byl Rosse vůbec nedal do hlášení. Byli bychom rádi, kdybyste praporčíka na seznam vrátil, pro dobro lodi.“

„Dobře.“

„A já chci, abyste mě postavil mimo službu.“

„Cože?“ To jsem nemohl slyšet správně. Kapitán samozřejmě může kteréhokoli důstojníka postavit mimo službu; přestane mu naskakovat seniorita, dokud se mu zase nevrátí aktivní status. Je to drastický trest. Žádný důstojník nemůže o něco takového žádat.

Tvář měl kamennou. „Kapitáne, požádal bych o přeložení, ale to je ve fúzi nemožné. Já se nebudu snažit sloužit pod vámi, a přitom vámi pohrdat jako Jeffrey. A jinou možnost nemám. Takže mě postavte mimo službu. Nechci sloužit na lodi, které velíte.“

„Můžu se zeptat proč?“

„Kvůli tomu, co si myslím o... vašich činech. Nechci, aby mě s vámi spojovali.“

„A když odmítnu?“

„Pak budu konat svou povinnost, dokud to dokážu snášet.“

Bral na sebe obrovské riziko; za to, co mi teď právě prozradil, jsem ho mohl dát do vězení, a on to věděl. A tohle všechno byly následky mé lži. „Pane Steinere, pokud jde o Vaxe...“

„Vy nejste hoden vůbec vyslovit jeho jméno!“ Zarazil se a celý bledý pokračoval: „Omlouvám se. Neměl jsem právo říct něco takového.“

„Jděte do své kajuty.“

„Rozkaz, pane. A co moje žádost?“

„Zmizte!“ Sedl jsem si, bez sebe vzteky. Čítač naštěstí mlčel.

Při disciplinárním řízení vzal Ross všechnu vinu na sebe.

„Čím vás pan Fuentes tak vyprovokoval?“

Ross se zhluboka nadechl. „Ničím, pane.“

„V deníku jsem neviděl, že by za kapitána Holsera byly nějaké problémy s disciplínou. Co se stalo?“

„Nemám ponětí, pane,“ odpověděl s pohrdáním.

Dovolil jsem mu jeden výbuch, tenkrát, když mě nazval vrahem. To bylo až dost. „Že zdravím poručíka Steinera. Máte dostat takový výprask, aby vaše chování v budoucnu bylo příkladné.“

„Je mi osmnáct!“ Byla to prosba. Mám couvnout? Ne, Rossovo chování bylo nepřípustné, a kdybych ho nezkrotil já, musel by to jiný kapitán udělat ještě horšími prostředky. Chladně jsem řekl: „Jednám s vámi podle toho, na jaký věk se chováte, a to je tak sotva po Akademii. Jděte.“

„Rozkaz, pane.“ Ovládl svůj strach, zasalutoval, obrátil se a odešel. Obdivoval jsem sice jeho statečnost, ale tady nešlo o odvahu. Nemohl jsem připustit, aby se mi pošklebovál, ani aby se rval na veřejnosti.

Zavřel jsem deník, seděl jsem a uvažoval. Ubikace byla Tolliverův problém, ale teď jsem měl právo zasáhnout; praporčík se ocitl v disciplinárním řízení. Stiskl jsem interkom. „Pan Fuentes na můstek. A pan Tolliver.“ Když se oba praporčíci ohlásili, nechal jsem je stát v pozoru a zamračil jsem se na Rickyho. „Šest důtek, pane Fuentesi? Co to má být?“

Polkl. „Já si je odcvičím, pane, fakt. Jednu jsem už zvládl včera a -“

„Jak jste k nim přišel?

Zarděl se. „Byl jsem hrubý na pana Rosse.“

Pomalu jsem se zeptal: „Co jste mu řekl?“

„Prosím, pane, já -“

„Další důtka, pane Fuentesi, za neposlušnost. Co jste řekl panu Rossovi?“

„Ano, pane. Omlouvám se. Tvrdil, že mám špatně uvázanou kravatu. Řekl jsem mu, že to už není jeho starost.“

Snažil jsem se zachytit Tolliverův pohled, ale on se díval jinam. Zavrčel jsem: „Já jsem kdysi také byl praporčíkem, pane Fuentesi; možná si na to vzpomínáte. Kdybych ve své ubikaci slyšel takovou drzost, tak bych se postaral, abyste jí po zbytek cesty litoval.“

Zarděl se do krvava a přešlápl. „Ano- pane.“

„Jestli se ještě někdy budu muset zabývat vaším chováním, tak vás seřežu sám. Odchod. Vy ne, Tollivere.“ Čekal jsem, až se zavřou dveře. „No?“

„To je otázka?“ zeptal se chladně.

„Neprovokujte mě. Co se to tam dole sakra děje?“

„Ricky zjistil, jak moc může Rosse provokovat. Musí se naučit ovládat se. Já se starám o svoje věci.“

„Volno.“

Uvolnil se, protáhl si ramena.

Hleděl jsem na prázdnou obrazovku. „Je mi to líto,“ řekl jsem jí.

Po chvilce se zeptal: „Co?“

„Já si vás zasloužím, Edgare. Ale oni ne.“

Poprvé se zatvářil trochu nejistě. „Nevím, jak to myslíte.“

„Až se dostaneme domů, vaše přání se splní. Uvidíte, jak mě z lodi vyvádějí v poutech.“

Neřekl nic.

„Moje kariéra skončila, stejně jako můj život. Váš -jak to mám nazvat? váš styl? - mě dráždí, jak máte nepochybně v úmyslu. Vyzařuje z něj vaše pohrdání. Ale o mě nejde.“

„Moje kariéra skončila také," vyjel na mě. „Nikdo mě nevezme na palubu, když jste ze mě udělal zase praporčíka."

„O vás taky nejde!" Prudce jsem se otočil i s židlí. „My jsme zlikvidovali sami sebe, ale oni mají ještě život před sebou!"

„Já jsem je ne-"

„Jsou to děti, Tollivere, a vy je ničíte!"

Šokovaně mlčel.

Požádal jsem ho: „Řekněte mi, co jste cítil, když vás jmenovali poručíkem."

Krátce, trpce se usmál. „Já -" zabodl pohled do obrazovky. Čas utíkal. „Byla to největší radost, jakou jsem do té doby v životě pocítil. Nebo od té doby."

„A oni ji nikdy nepocítí, ani jeden."

„To nemůžete vědět. I Ross -"

„Vaší vinou."

Svíral hranu pultu, až mu zbělely klouby. „Co ode mě chcete?"

„Mohl jsem nechat velet Rosse. K tomu, abych vás vyhodil, jste mi poskytl tolik důvodů, že by se mi z nich těžko vybíralo. Nechal jsem vás v ubikaci schválně."

Zvedl oči a opakoval: „Co ode mě chcete?"

„Ricky ještě není zkažený, ale je zelenáč, jinak by měl dost rozumu a neprovokoval Rosse. Potřebuje příklad, a ve vás ho nemá. Ross se musí naučit, jak zvládnout své zklamání. Bezrel... nevím, co ten potřebuje, ale bude to muset brzo zjistit. Jinak budou všichni stejně neúspěšní jako my."

Když se ke mně obrátil, byla v jeho očích bolest. „Odvolejte mě odtamtud, pane. Já už nemám co dát."

V náhlé úzkosti jsem vykřikl: „Já také ne, ale pořád se snažím!" Okamžitě jsem se za to zastyděl, ale už bylo pozdě.

Svezl se v židli dopředu. Když konečně promluvil, bylo v jeho hlase napětí. „Je ještě čas?"

„Nevím. Je tu tolik nenávisti."

„Část pocházela i z mé strany." Chvíli mlčel. „Jaderný výbuch na stanici," řekl. „Učinil jste strašné rozhodnutí; nemůžu ho schválit. Orbitální stanice je zničená, a co my víme, zrovna teď třeba napadá Naději národů nová flotila ryb."

„Bože Pane, uchovej. Žádná nedefúzovala hodinu, a -“

„Hodinu.“

Zrudl jsem. „Já vím, ale v sázce bylo příliš mnoho životů, než abych mohl déle čekat.“ Ale pokud by bylo něco ještě příšernějšího než to, co jsem udělal, byla by to myšlenka, že jsem to udělal zbytečně.

Tolliver si povzdechl. „Nenáviděl jsem vás za vaši velezradu, ale za to zaplatíte, až se dostaneme domů, a musím si vážit toho, jak to nesete. Ale Kahn a Steiner a Ross, ti se ve vás mýlí. Já vím, že jste o Vaxi Holserovi lhal.“

„Co si to dovolujete!“

Zvedl ke mně tvář. „Viděl jsem vaše oči, když vás vytáhli z toho modulu. Ať se mezi vámi a Vaxem na stanici odehrálo cokoliv, nebylo to to, co jste řekl na ošetřovně.“

„Vždyť vy jste na té ošetřovně ani nebyl!“

„Nechal jsem si to vyprávět od Rosse.“

„Do toho vám nic není.“ Odvrátil jsem se a přejel si nenápadně rukou přes oči.

„Pokud jde o ubikaci... budu se snažit, pane.“

„Děkuji, Edgare.“ Nic víc jsem neřekl, a dál jsme seděli mlčky.

„Mohu odejít, pane?“

„Až budete chtít.“

Zvedl se, zasalutoval a šel ke dveřím. Tam se zastavil. „Proč dovolíte, aby s vámi takhle zacházeli?“

„Kdo?“

„Všichni důstojníci. Pohrdají vámi, a ani se to nesnaží před námi skrývat.“

„Pohrdají mnou právem. Nesprávné je jen to, že to dávají najevo.“

„Vy jste přece kapitán! Tak jim to zarazte!“

Otočil jsem se k němu. „Mám začít u vás?“

Hledal marně nějakou odpověď a rozpačitě se usmál. Mávnutím jsem ho vyhnal.

+ + + + +

Když mi skončila hlídka, přesvědčil jsem Annie, aby s námi povečeřela, a snášel jsem hloupé klábosení těch několika cestujících, kteří se uvolili sedět s námi. Pak jsem ji odvedl do klubovny. „Brzo se vrátím.“

Ve vězení nikdo nehlídal; měli jsme jen jednoho vězně, cestujícího, a tak jsme žádnou stráž nepotřebovali.

Profous každý den nosil Jerencovi jídlo a šaty a šel za svými dalšími povinnostmi.

Vyťukal jsem kód a vešel. Chlapec seděl zhrouceně na podlaze své cely, i když poblíž stála židle a lůžko. Vzhlédl.

Zeptal jsem se: „Už jsi zase normální?“

„Pch. Vždycky jsem byl normální.“ Kopl do paluby. „Můžu už ven? Sedím tady už měsíc.“

„Jenom týden.“ Sedl jsem si na nevyužitou židli. „Jerenci, co s tebou máme dělat?“

Pokrčil rameny. „Nechte mě tady. Vždyť je to jedno.“

„Proč jsi to udělal?“

„Proč jsem mu rozbil věci?“

„Proč sis vzal ten oblbovák.“

Pohrdlivý smích. „A co mám dělat jiného?“

„Je to návykové. Pokračuj, a nikdy už se toho nezbavíš.“

„No a?“

„To pro tebe tvůj život nic neznamená?“

Rozkřikl se na mě: „Já žádný život nemám! Jediné, co mám, je plantáž. Plantáž na celý život. A já ji nenávidím a nenávidím vás a nenávidím všechno!“

Natáhl jsem ruku, že ho vezmu za rameno, ale odsedí si. „Jerenci, já mám -“

„Kapitáne, volejte můstek!“ Šéfka Arkinová. Zaklel jsem, vstal a vyšel ven. Vytočil jsem můstek. „Seafort.“

„Pane, poručík Kahn vás potřebuje ve své kajutě, rychle.“

Copak tady nebude chvilku klid? „Jdu tam.“ Spěchal jsem ke Kahnově kajutě, která byla hned u schodiště. Dveře byly otevřené. Kahn stál s rukama v bok. Alexi Tamarov seděl na posteli, hlavu v dlaních.

„Co je, pane Kahne? Copak tady nemůžu vůbec nic vyřídit v klidu?“

Místo odpovědi ukázal. Sledoval jsem jeho ruku. „Ach, Bože Pane, on to tak nemyslel. Odpusť mu.“ Ani jsem si neuvědomil, že jsem to řekl nahlas.

Uprostřed místnosti stála židle. Na ní, na závěsu světla, provaz. Končil smyčkou. Odkašlal jsem si. „Jak jste ho našel?“

„Vrátil jsem se pro holočip a pan Tamarov stál na židli.“

Úlevou se mi podlomila kolena, až jsem se musel opřít o dveře. Kdyby Kahn nepotřeboval ten holočip... „Alexi, proč jste nepřišel za mnou?“

„K čemu by to bylo?“

„Pomohl bych vám.“

„Jenže to nemůžete.“ Udělal gesto, které obemknulo celou loď. „Tohle je další život, který můžu ochutnat. A potom skončí jako ty ostatní, a zase nebudu nic.“

„Nerozumím.“

Třel si ruce o sebe. „Když jste za mnou chodil do nemocnice... visel jsem na každém vašem slově. Bál jsem se dojít si do haly pro holozín, abych náhodou nepropásl vaši návštěvu. Pak jsme havarovali s helikoptérou, a museli jsme dojít k Plantážní silnici. Dělal jsem, co jsem mohl, abych vám pomáhal, a představoval jsem si, že jednou třeba budu opravdu užitečný.“

„Ale pak jste byl nemocný, nemocnice byla pryč, a já jsem zase neměl nic.“ Vzhlédl, v očích bezútěšný pohled. „Ta práce v Ústředním městě - věděl jsem, že jste mi ji zařídil, ale i tak to bylo něco, co jsem mohl dělat. Zorientoval jsem se ve městě, naučil jsem se používat jejich čítače, začal jsem si tvořit nějaký život. Teď najednou jsem na cestě domů. Nemám žádné vzpomínky, kterých bych se mohl držet. Kdykoli se pokusím někde usadit, odtáhnete mě pryč.“

Proč jenom jsem tak sobecký, tak nevšímavý k potřebám jiných? „Alexi, já vám něco najdu -“

„Ale já to odmítnu!“ Vztekle kopl do lůžka. „Myslíte, že nepoznám, že je to jen naoko? Už teď máte dva důstojníky navíc, a ti nemají co dělat, tak se rvou v ubikaci! Já nestojím o tu vaši zatracenou dobročinnost!“

Škrobeně jsem řekl: „Neměl jsem na mysli dobročinnost.“

Alexi pokrčil rameny a hleděl do klína.

Nepřišel jsem na nic, co bych mu mohl ještě říct. Nakonec jsem poplácal Alexiho po koleni a pohlédl na Kahna. „Odveďte ho na ošetřovnu. Vysvětlím to doktoru Zaresovi.“ Kahn došel k posteli a zlehka zatahal Alexiho za rukáv. Zavřel jsem za nimi dveře a vzal do ruky interkom.

Teprve o několik hodin později, ve své kajutě, jsem si vzpomněl na přerušený rozhovor s Jerencem. I když jsem byl zoufale unavený, šel jsem tam; bude lepší mít to z krku.

Jerence se zvedl z postele, když jsem vešel. „Nějaký průšvih?“

„To se tě netýká.“

Zatvářil se zklamaně. „Vy jste úplně jako táta.“

Zívl jsem. „Tohle by tvůj táta asi moc rád neslyšel.“

„Ale jo. Má vás rád.“ Pauza. „Mrzí mě, že jsem řekl, že vás nenávidím.“

„Díky.“ Byla to dobrá narážka. „Jerenci, tvůj táta chtěl, abych na tebe dal pozor. Ale já nevím jak.“

Pohrdlivě se ušklíbl. „Nepotřebuju, aby na mě dával někdo pozor. Je mi už čtrnáct.“

„Odkud jsi měl ten oblbovák?“

Zasmál se. „Přivezl jsem si ho v batohu. Nepodíval jste se. Na lodi jsem ho dobře schoval, protože jsem myslel, že ho budete hledat, ale vy ne.“

„To je pravda. Zabýval jsem se drobnostmi, třeba pár stovkami vraždících ryb a atomovým výbuchem na orbitální stanici.“

Zrudl. „Mrzí mě, že jste měl s tím oblbovákem problémy. A pan Torres mi stejně říkal, že jste našli i ten zbytek, takže i kdybych chtěl, nemůžu si ho už dát.“ Poposedl, poškrábal se. „Pane Seaforte, až tohle skončí, budu se muset vrátit?“

„Samozřejmě že ano.“ Znovu jsem zívl, i když mi dráty držely čelist pohromadě.

„Pro Boha, jak já nesnáším tu představu, že bych se měl do konce života koukat, jak roste kukuřice.“ Výraz jeho tváře se změnil. Vzhlédl ke mně a dodal tiše: „Vy nevíte, jak strašně to nenávidím.“

„A co bys radši?“

„Nic.“ Zamračeně hleděl na palubu. Čekal jsem. „Jenom...“ Prosil mě očima. „Nesmějte se mi.“

„Nebudu,“ řekl jsem, proti své vůli dojat.

Prohlížel si mě, vážil riziko. „Pane Seaforte, já bych fakt moc chtěl být praporčíkem jako Derek Carr.“

„Nesmysl,“ vylétlo ze mě. Podíval se na mě pohledem tak zrazeným, že mě to bodlo u srdce. „Nesmál jsem se. Jerenci, tvého otce by ranila mrtvice, kdybych tě nechal nastoupit k námořnictvu. A pořád jsi ještě nezletilý, takže bys potřeboval jeho souhlas.“

Vzhlédl a usmál se. „Nepotřeboval.“

„Prosím?“

„Říká se tam, rodič nebo zákonný zástupce. A nezletilý cestující bez doprovodu na lodi námořnictva je svěřencem velícího důstojníka. Takže to povolení byste mi mohl dát vy.“

„Kde jsi pro všechno na světě slyšel tohle?“

„Zeptal jsem se poručíka Kahna a on mi to přečetl z řádu. Ale ani tak vlastně povolení nepotřebujete. Vzpomeňte si, jak jste před pár lety odvedl dva pasažéry jako kadety. Všichni jsme o tom slyšeli.“

„Už teď mám dva praporčíky navíc; myslíš, že potřebuju ještě navrch feťáka závislého na oblbováku?“

„Já nejsem závislý!“ rozkřikl se.

„Tak dost!“ Vstal jsem a odemkl dveře. „Ráno tě pustí. Bez obvinění. Nedělej potíže, jinak...“

„Jinak co?“ ušklebo val se.

„Budeš se muset odpovídat mně, a to si budeš přát, aby tě to nikdy nenapadlo.“ Odešel jsem v naději, že jsem na něj zapůsobil. Praporčík! Bůh Pán nás ochraňuj.

29

Druhý den ráno mi dr. Zares znecitlivěl čelist a odstranil dráty. Opatrně jsem otevřel ústa. Bolelo to, ale nic se neutrhlo. Šel jsem k zrcadlu. Bože dobrý. Vypadal jsem... vypadal vůbec někdo někdy tak příšerně jako já? Pokusil jsem se usmát. Bezzubý výsledek byl tak děsivý, že jsem se otřásl.

„Kdy můžete něco udělat s těmi zuby?“ Nebyl jsem ješitný na svůj vzhled, ale neměl jsem na vybranou. Kdyby se mi smáli, smáli by se námořnictvu. „Můžeme začít kdykoli. Příjemné to nebude.“ „Já vím.“ Bude to bolet jako čert. Ale já to vydržím. Hluboko do dásně se zasadila buněčná semena a každý den se stimulovala přístrojem pro růst kostí. Jednou mi takhle jeden dělali, po mé první a jediné rvačce v baru v Lunapolis.

„Kapitáne...“ Nervózně si odkašlal. „Rád bych vám něco...“

„Ven s tím.“ Podíval jsem se zase do zrcadla. To jsem nevybral zrovna nejlepší výraz.

„Proč si nenecháte udělat taky tohle?“ Ukázal na mou jizvu.

Trpce jsem se usmál. „Vám se to nelíbí?“ „Je to příšerné,“ vyhrkl. Pak zrudnul. „Promiňte, pane, ale ptal jste se. A vůbec to není nutné. Každá klinika to dokáže napravit. Překvapuje mě, že jste si to nenechal odstranit, když jste byl v nemocnici.“ „Rozhodl jsem se nechat si to.“ „A ještě to platí?“

Dotkl jsem se jizvy. „Proč by nemělo?“ Mluvil bez obalu. „Protože to lidi odpuzuje. Obnova kůže je tak jednoduchá, že takováhle jizva je zjevné postižení.“

Zarděl jsem se. „Pořád jsem váš kapitán.“ ‚A pořád jste můj pacient. Nechtě si tu zatrápenou jizvu, jestli chcete!“ Zabouchl dveře od skříňky s léky. „Zítra začneme s těmi zuby. Tu čelist nenamáhejte. Měkkou stravu.“

„Dobře.“ Přejel jsem si prstem přes ústa. Mohl bych dokonce i zívnout, kdybych chtěl. Nádhera. „Doktore, ještě o panu Tamarovovi.“

‚Ano.“ Trochu uklidněn se posadil proti mně. „Dal jsem mu sedativa, aby se v noci dobře vyspal. Nejsem psychiatr,

kapitáne. Můžu mu dát psycho tropické léky, nebo můžu provést analýzu k hormonálnímu vyvážení.“ Sevřel se mi žaludek. Nebyl důvod k tomu, aby se na pacienty po hormonálním vyvážení pohlíželo s pohrdáním nebo, co hůř, s krutým posměchem, ale bylo to tak, a můj vlastní postoj k tomu nebyl o mnoho lepší. Ztratil jsem svou manželku Amandu, protože se mi nechtělo povolit lodnímu lékaři Portie, aby zahájil vyvažování.

Kdybych vyvážení nenařídil, a Alexi se v depresi zabil, byla by to moje vina. Ale když to dovolím, bude mít po kariéře. Jenže stejně, jakou kariéru může mít při své nynější amnézii?

Hormonální léčba byla jednoznačně nejlepší volbou. Co bych chtěl, aby udělal on pro mě, kdyby naše role

byly obrácené?

To bych radši umřel. „Ještě ne, pane doktore. Nechám

ho hlídat.“

„Nemůžete ho hlídat čtyřiadvacet hodin denně.“

Vstal jsem. „Můžu se za ním podívat?“ Kývl.

Sel jsem do vedlejšího pokoje a opatrně otevřel dveře. Alexi ležel na zádech a spal. Světla byly ztlumená. Vešel jsem po špičkách a sedl si vedle jeho postele.

Alexiho tvář byla klidná, všechny starosti se rozplynuly. Hruď mu stoupala a klesala. Polkl jsem. Je tak mladý. Takhle ve spánku to byl zase ten patnáctiletý chlapec, kterého jsem začal mít rád v těch prvních měsících na Hibernii. Neudělal nic, čím by si zasloužil všechno to neštěstí, které ho od té doby postihlo: moje zlé výtky, tyranii Philipa Tyra, cestu na nespravedlivé lodi admirála Tremaina, ztrátu samotného svého já.

Pomalu jsem sklouzl ze židle, klekl si vedle Alexiho postele a sepjal ruce. Prosím, Bože Pane. Uzdrav ho. Já vím, že mě nemůžeš mít rád, a je to tak spravedlivé, ale o tuhle jednu jedinou věc Tě prosím. Se mnou učiň, co se Ti zlíbí. Ale s ním ne. Dovol mi vzít jeho rány na sebe.

„Jak dlouho už jste tady?“

Poplašeně jsem vzhlédl. „Vy jste vzhůru.“

„Zrovna jsem se probudil.“ Založil si paži za hlavu.

Usmál jsem se. „Zrovna jsem přišel.“ Vstal jsem. „Jak je vám?“

„Jsem unavený. Jsem tady kvůli... hm.“ Po tváři mu přelétl bolestný výraz.

„Jsem rád, že jsme vás našli. Byl bych -“ Odvrátil jsem se.

„Dořekněte to.“

„Byl bych strašně sám.“ Položil jsem svou ruku na jeho. „Prosím, Alexi. Neodsuzujte se k zatracení. Mějte trpělivost.“

„No jistě.“ Odtáhl ruku. „Trpělivost. Pořád trpělivost. Alexi Tamarov, muž, který čekal.“ Sedl si, odstrčil pokrývku. „Možná bych se měl vrátit do kajuty a dokončit, co jsem začal.“

„Nejste vězeň.“ Odvrátil se. Možná by měl být, pro vlastní bezpečnost.

Později jsem Annie vyprávěl o své návštěvě. Řekla přesvědčeně: „Dojdu za ním. Já vím, co to je, nechtít žít. Tak je mně, dyž jseš pryč. Néni to správný.“ Ustrašeně se na mě podívala. „Chci bejt s tebou, Nicky. Pořád. Ale zmárelit - zabít se, to néni vono. Tranďák má moc krátkej život, nemá cenu ho zahodit. Proč na mě tak koukáš?“

„Bože, jak já tě miluju.“

Došla ke mně. S dokonalou, pečlivou výslovností řekla: „Slib mi, že budeš se mnou, Nicky. Nevydržela bych být bez tebe.“ Zavřel jsem oči. Bože Pane, ať se uzdraví. Ukaž jí, jak se na mě nespoléhat.

+ + + + +

Jerence byl propuštěn a ubytován v jiné kajutě. Alexi opustil ošetřovnu.

Kdykoli jsem přišel do klubovny, rozhovor utichl. Pokud tam byl Thomas Ross, okamžitě odešel. Bram Steiner mě znovu požádal o postavení mimo službu.

Sledoval jsem pečlivě deník. Počet důtek udělených Tolliverem stoupal, počet těch, které vydali ostatní důstojníci, začal klesat. Mohlo by to být dobré znamení.

Čelist a dásně mě příšerně bolely, jak se náhradní zuby ujímaly a začaly prorůstat oteklými dásněmi. Snažil jsem se bolest ignorovat; že se mi to nedaří, jsem si uvědomil ve chvíli, kdy jsem se jednoho dne vzpamatoval a zjistil, že celý rudý ve

tváři řvu na Rickyho Fuentese kvůli chybě v navigačním cvičení.

Thomas Ross, který u toho byl také, se na mě díval s neskrývaným pohrdáním. Uvažoval jsem o tom, že ho pošlu k prvnímu poručíkovi, ale místo toho jsem ho poslal za Tolliverem. Ten uměl být ještě horší.

Jak dny ubíhaly, chování poručíka Kahna bylo dokonale korektní, ale nesmiřitelné. Naučil jsem se vyhýbat se můstku, když měl hlídku; dával jsem přednost samotě.

Tu a tam, nepravidelně, jsem zašel do Alexiho kajuty - vždycky se strachem, co tam najdu. Naštěstí to byla jen zachmuřená uzavřenost, nikdy smyčka.

+ + + + +

Tři dny po tom, co byl Jerence propuštěn, ztropil příšernou scénu na chodbě první úrovně, po všech kolem vrhal trubice s limonádami a hulákal nesmysly. Praporčík Ross udělal tu chybu, že se ho pokusil zastavit bez pomoci; Jerence s ním docela krotce šel, dokud se náhle prudce neotočil a nesrazil Rosse ze schodů na druhou úroveň, kde praporčík zůstal ležet, sténající a vyřazený z boje. Nakonec Jerence zkrotili tři námořníci, kterým se ta nečekaná zábava zřejmě docela líbila.

Probudili mě z prvního slušného spánku za několik dní. Nechal jsem chlapce odvést na ošetřovnu, svléknout a důkladně prohledat od dr. Zarese, zatímco praporčíci rozebírali kajutu na kousky a hledali další oblbovák. Žádný nenašli.

Jerence se znova ocitl ve vězení. Byl jsem příliš unavený na spánek. Obcházel jsem loď a bylo mi jedno, kam jdu. Vrazil jsem do jídelny a nevšímal jsem si nabručeného personálu, který se postavil do pozoru mezi hromadami naškrobených ubrusů. Rychlý pohled kolem, pak zpátky ze dveří.

Minul jsem kajutu Brama Steinera. Postavit ho mimo službu? Jestli chce z můstku, půjde z můstku. Proč ne. Může zbytek plavby strávit ve vězení s Jerencem.

Po schodech dolů do strojovny. Sloužila šéfka Arkinová s jedním námořníkem. Zavrčel jsem: „Pozor!“ Stáli prkenně,

zatímco já jsem prohlížel pulty, skříňky, sklad náhradních dílů. „V pořádku, pokračujte.“

Zpátky na první úroveň. Minul jsem ubikaci a zastavil jsem se. Podle zvyků kapitán do ubikace nechodil, leda na ohlášenou inspekci. Ale k čertu se zvyky. Zabouchal jsem na dveře. „Inspekce lodi. Pozor!“

Tolliver se okamžitě zvedl a Ricky s ním. Hráli spolu šachy. Všiml jsem si nablýskané podlahy, perfektně upravených postelí. Tolliver byl zkušený námořník; ani bych nečekal nic jiného.

Zabouchl jsem za sebou dveře. Než jsem došel ke své kajutě, trochu jsem vychladl. Annie tam nebyla; snad šla na návštěvu. Vyšel jsem také a začal ji hledat. Nakoukl jsem do klubovny.

Alexi tam seděl s holovidem. „Dobrý den, pane Seaforte.“

„Co děláte?“ Pokusil jsem se usmát.

„Čtu.“ Ukázal mi obrazovku. „Walfortova Průvodce koloniálním zemědělstvím.“

„Vy přece nejste zemědělec.“

„Já nejsem vůbec nic.“ Vypnul holo. „Lepší než jen tak sedět.“

Hleděl jsem na něj. Nakonec se na mě utrhl: „Pane Seaforte, říkal jsem vám, že nemám co dělat. Jestli chcete, abych seděl a koukal do zdi, tak to řekněte!“

Zaťal jsem pěsti. „Přestaňte se litovat!“

Polkl. „Je mi li-“

„K čertu s tou vaší lítostí!“

Vrazil jsem na můstek. Poručík Kahn vstal a zasalutoval. Pokynem jsem ho vrátil do křesla. Záměrně se ke mně otočil zády.

Seděl jsem tam hodinu a pomalu ve mně narůstal vztek. Nakonec jsem to už nevydržel. „Pane Kahne, zavolejte pana Steinera, aby vás vystřídal.“

„Rozkaz, pane,“ řekl chladně.

Přišel Steiner, zaujal své místo a Kahn odešel. Hodiny ubíhaly. Občas jsem porušil ticho nějakou poznámkou, ale jedinou jeho reakcí bylo občasné souhlasné zabručení. To ticho bylo k zbláznění.

„Pokračujte.“ Vrátil jsem se do své kajuty. Annie spala. Sedl jsem si na postel vedle ní a uvolnil si kravatu. Pohnula se. Annie, řekni mi, že to bude dobré. Obejmi mě. Lehce jsem se dotkl její paže.

Prudce se vzbudila, oči rozšířené strachem, a srazila mi ruku. „Nešahej na mě!“ Odkulila se k okraji postele.

„Promiň. Prosím, jen jsem chtěl -“

„Nešahej na mě! Nikdy!“ Vzlykla, utekla do koupelny a zabouchla za sebou.

Vstal jsem, došel k zrcadlu a hleděl na tu vyhublou tvář, která se v něm objevila. Alexi měl pravdu; lepší bylo umřít než žít v zoufalství. Celá loď mě přehlížela jako krajinu. Útočiště jsem nenašel ani ve své kajutě, ani nikde jinde. Budiž tedy.

Znamenalo to, že si můžu dělat, co chci. Vyrazil jsem na můstek. Poručík Steiner se zvedl. Zavrčel jsem: „Sedněte si a mlčte.“ Stiskl jsem interkom. „Pane Tollivere, najděte pana Tamarova a přiveďte ho na můstek.“

Za chvíli se ohlásili Tolliver a Alexi a postavili se do pozoru.

Bez úvodu jsem začal: „Čítači, zaznamenávej. Od tohoto okamžiku je poručík Abram Steiner postaven mimo činnou službu.“ Steiner ve svém křesle jen vytřeštil oči. „Do jeho osobní složky přidej tuto poznámku: Pan Steiner je postaven mimo službu na vlastní žádost, z osobních důvodů. Důstojnickou funkci vykonával uspokojivě a jeho neaktivní status nemá v žádném případě být vykládán jako potrestání.“ Otočil jsem se. „Steinere, ven z můstku!“

Ve tváři byl popelavý. Zasalutoval, a když mu nikdo neodpověděl, odešel.

Otočil jsem se prudce k Aleximu. „Pokud jde o vás, pane Tamarove, Bůh Pán ví, že kdybych mohl, zrušil bych to, co se vám stalo, ale to nejde. Nedovolím ale, abyste mi tady fňukal, jak se litujete. To musí přestat!“

„Pane Seaforte, budu se snažit -“

„Vy budete dělat víc než jen se snažit. Čítači, zaznamenej, že poručík Alexi Tamarov je tímto znovu povolán do činné služby, s plným platem. Konec záznamu.“

Alexi jen zíral. „Ale já neumím - nevzpomínám si na svůj výcvik!“

„Tak ho absolvujete znova.“

„Ale jak? To bych se musel vrátit na Aka-“

„Ne, pan Tolliver vám všechno ukáže.“ Tolliverovi spadla čelist. To mi poskytlo mírné uspokojení. „Tollivere, vy víte, co a jak. Jste teď pomocníkem poručíka Tamarova. Pomozte mu vykonávat jeho povinnosti. Budete s ním sloužit, jíst u jeho stolu, trávit s ním každou volnou chvíli.“

Alexi vykřikl: „Pane Seaforte, já přece nemůžu držet hlídky, když nevím -“

„Pane! Kapitána oslovujete pane!“

Polkl. „Rozkaz, pane!“

„Pane Tollivere, najděte mu vhodnou uniformu. Pomozte Aleximu ve všech předmětech, které musí zvládnout kadet, praporčík a poručík. Začněte navigací. Učí se rychle.“

„Rozkaz, pane.“

Alexi se znovu ozval: „Pane, já to nechci dělat. Nejsem připravený -“

Ledovým tónem jsem ho přerušil. „Mně je úplně jedno, co chcete.“ To ho umlčelo. „Jste znovu povolán do služby. Diskuse se nepovolují.“

„Ale-“

Tolliver si hlasitě odkašlal. „Promiňte, pane Tamarove. S kapitánem se nehádáme.“

Alexi se na mě podíval, jako by čekal nějakou útěchu, ale nedočkal se jí.

„Odchod.“

Když jsem byl zase sám, sedl jsem si a chvilku ťukal do klávesnice. Pak jsem zvedl interkom. „Pane Kahne, hlaste se na můstku.“

Za několik minut tam byl.

Úsečně jsem řekl: „Přečtěte si deník.“

Udělal to. Vzhlédl, polkl a čekal.

„Můžete si vybrat jednu ze dvou věcí, pane Kahne. Zdvořilost, nebo vězení až do doby, kdy defúzujeme.“

„Pane!“ S námahou hledal slova.

„Steiner vám nepomůže. Nemá už pravomoc mě odvolat.“

„Neřekl jsem nic o -“

„Srážka čtyřtýdenního platu za vzpurnost. Co si vyberete, pane Kahne? Budete se chovat zdvořile, nebo to bude sedm měsíců ve vězení?“

„Budu zdvořilý, pane!“ Na čele se mu perlil pot. „Myslel jsem, že jsem -“

„Nebyl jste otevřeně neposlušný ani křiklavě pohrdlivý, ale moc k tomu nechybělo. To by nešlo. Myslíte si, že jsem jediný tyran, pod kterým kdy budete sloužit, pane Kahne? Proto kadeti a praporčíci projdou peklem, aby se naučili vydržet všechno, co jim život na lodi může přinést! To už si na to nevzpomínáte?“

„Ano, pane!“

„Když nepřežijete pode mnou, nemůže vás námořnictvo potřebovat. Já jsem součást vašeho výcviku, pane Kahne. Nechte si svou nenávist pro sebe. Nedopusťte, abych ji viděl nebo abych o ní věděl!“

„Rozkaz, pane!“

„Dokončete službu.“ Rázně jsem odešel z můstku. Dole jsem našel vězení otevřené; profous Torres právě odnášel tác od večeře. Jerence seděl se zkříženýma nohama na posteli.

Opřel jsem se o dveře. „Proč, chlapče?“

Trpce se usmál.

„A proč ne?“

„Schoval sis ještě nějaký oblbovák?“

„Možná. A jestli ne, můžu si ho snadno vyrobit. Naučil jsem se to.“

„Proč zahazuješ svůj život?“

Vybuchl: „A proč bych neměl?“

„To tak strašně nesnášíš Naději národů?“

„Naději národů? Ne, to samozřejmě ne!“ Vstal. „Vidíte tohle vězení? A můj život je taky takový. Táta chce, aby ze mě byl plantážník, a já nemám na vybranou. Každý den jenom kukuřice nebo pšenice nebo ty zatracené fazole!“

Vlepil jsem mu facku. „Nerouhej se!“

Chytil se za tvář. „O nic jiného se nestaráte,“ zařval. „O to vaše zatra- zatrápená náboženství!“

„Ne o nic jiného. Ale tím všechno začíná.“

„Všichni říkají, že jste šílený, že jste zabil Vaxe Holsera! Jste netvor!“

Kývl jsem. „V tom máš pravdu.“ Došel jsem k posteli a sedl si. Položil jsem hlavu do dlaní. „Nemůžu ti dělat kázání. Nejsem o nic lepší než ty.“

Začal bušit do dveří, víc a víc, až jsem si myslel, že si zlomí ruku. Najednou se ke mně otočil, tvář měl vlhkou. „Měl jste ho rád! Viděl jsem to, tenkrát, jak jste s ním zkoušel promluvit, a on šel pryč.“

„Do toho ti nic -“

„Řekněte mi to! Já to chci slyšet!“

Zašeptal jsem: „Ano. Měl jsem ho rád.“

Teď už vzlykal naplno. „Prý jste spolu sloužili jako praporčíci. Vidíte, co máte a co já nikdy nepoznám? Myslíte, že takovéhle přátelství můžu najít na nějaké zatrace- zatrápené farmě?“

„Ne, to asi ne.“

Pokoušel se ovládnout. „Co se se mnou stane? Necháte mě tady?“

„Musím.“ Jiná cesta nebyla.

„Celou plavbu?“ vykřikl zoufale.

„Ano. Pak tě předám k soudnímu stíhání.“

„Pro Boha!“ Svezl se na palubu a schoulil se do klubíčka.

„Nemám na vybranou, chlapče. Kdybych tě pustil, přestal bys ten oblbovák brát?“

Dlouho mlčel. Čekal jsem na nevyhnutelnou lež, ale k mému překvapení si schoval tvář do dlaní. „Už je pozdě.“

„Cože?“

„Přestat to brát. Pořád na to myslím, pane Seaforte. Mělo mi to vydržet až do Lunapolis. Stejně jsem toho už většinu spotřeboval. Zdá se mi o tom. Udělal bych pro to... cokoliv.“

Bůh Pán ať zatratí ty mizery špinavé, kteří to vyrábějí a prodávají; trest smrti je pro ně příliš dobrý. A zatrať tohohle pitomého, bezohledného kluka, který si ty drogy přinesl na mou loď pro vlastní zába-

Ne. Ztratil jsem Tollivera, ztratil jsem Annie, ztratil jsem Kahna, Steinera, Eifertse, Rosse. Ale Jerence ne. Ještě ne.

„Jerenci, je načase si něco vyjasnit.“ Přešel jsem přes celu a zvedl jsem ho. „Lehnout!“ Postrčil jsem ho k posteli.

Vytřeštil oči. „Proč si sundáváte pásek?“

„Jsi svěřencem velícího důstojníka. A to jsem já.“ Srazil jsem ho na lůžko tváří dolů. „Tohle je tvůj trest za to, jakou paseku jsi mi nadělal na lodi.“ Zvedl jsem paži. Plesknutí pásku o jeho zadek zaznělo jako výstřel. Jerence zaječel a snažil se vykroutit. Pevně jsem ho držel, dokud jsem neskončil. Když jsem ho pustil, v slzách utekl do rohu cely a mnul si pálící zadek. Vrátil jsem pásek na správné místo. „Zítra si s tebou přijdu promluvit.“

„Nenávidím vás! Jste zlý a já vás nenávidím!“ Jeho křik jsem slyšel, ještě když jsem odcházel chodbou pryč. Šel jsem přímo na ošetřovnu. Dr. Zares vzhlédl od stolu.

„Znáte chemické vlastnosti oblbováku?“

Ta otázka ho polekala. „Asi ano. Proč?“

„Víte, jak ho vyrobit?“

Vyskočil. „To má být obvinění? Nic takového jsem neudělal. Nemám ponětí, kde ho ten kluk -“

„Odpovězte!“

Couvl o krok. „Ano, asi bych mohl, ale nikdy bych -“

„Udělejte mi lahvičku.“

„Vy jste se zbláznil!“

Zašklebil jsem se skrz chybějící zuby. „Teď už bych se tomu sám nedivil. Ale vy jste odporoval nadřízenému. Chci lahvičku oblbováku.“

Prohlížel si mě a pak zavrtěl hlavou. „Je mi líto, kapitáne, ale to rozhodně nemůžu udělat.“

„To rozhodně nemůžete neudělat, protože jsem vám to nařídil.“

„Mohl bych jít do vězení. Nebo i do trestné kolonie. Pokud mi nedáte písemný rozkaz -“

„Dejte sem holo!“ Neschopen slova mi ho podal; vyťukal jsem do něj rozkaz. „Můžete ji mít do zítřka?“

„Vy to myslíte vážně? Co pro Boha živého -“ Odmlčel se. „Nevím. Možná zítra večer. Budu muset okysličit -“

„Dobře, tak v šest. Nikomu o tom neříkejte. Potvrďte rozkaz.“

„Rozuměl jsem a provedu.“ Zaváhal, ale pak to nevydržel. „Víte, co se sebou hodláte provést?“

„A víte vy, co jsem se sebou už provedl?“ A vyšel jsem z místnosti.

+ + + + +

Druhý den jsem prožil v nervózním očekávání. Annie se chovala přátelsky, dokonce i láskyplně, pokud jsem se jí nedotýkal. S poručíkem Kahnem jsem se setkal v jídelně; zdvořile mě pozdravil a sedl si k velkému stolu vedle mě. Konverzoval nervózně a bylo zřejmé, že se snaží být zdvořilý. Nutil jsem se mu odpovídat; tohle jsem na něm koneckonců chtěl.

Vešel praporčík Ross, uviděl mě a zase se otočil k odchodu.

„Pane Rossi!“ Kahnova slova zněla jako šlehnutí bičem.

„Posaďte se k nám, prosím.“ Praporčík neochotně poslechl. Kahn řekl: „Mluvili jsme o Kallově planetě. Co si myslíte o tamních dolech?“

„Nevím, pane. Nemám žádný názor.“ Ross se vzdorně podíval Kahnovi do očí.

„Dvě důtky. Co si myslíte teď?“

Vstal jsem. „Nashledanou, pánové.“ Vyšel jsem ven.

Zastavil jsem se u vrchního stevarda, abych mu vydal příkazy, a pak jsem vzal Annie na večeři k našemu poloprázdnému stolu. Kvůli ní jsem snášel rozpačitou konverzaci, dokud nebylo jídlo u konce, a pak jsem ji odvedl do naší kajuty. Šel jsem na můstek, kde sloužila šéfinženýrka. Pomalu jsem prolistoval deník. Viděl jsem, že Ross dostal bití, na rozkaz poručíka Kahna. No, budiž.

Později jsem zaklepal na dveře ošetřovny. „Je to hotové?“

„Ano.“ Dr. Zares ustoupil stranou a ukázal na zazátkovanou zkumavku s jantarově zbarvenou tekutinou na svém stole.

„Dobře.“

„Kapitáne, nemám vám dát raději nějaká antidepresiva? Mám léky, které -“

„To není pro mě, vy hlupáku.“ Zastrčil jsem zkumavku do kapsy a vyšel ven.

Vyběhl za mnou. „Pro toho kluka? Jak můžete? Uděláte z něj narkomana, a pak -“

„Vraťte se dovnitř, doktore.“ Zamířil jsem ke schodišti.

Odemkl jsem vězení, šel k obývané cele a otevřel dveře. „Pojď se mnou.“

Jerence se posadil na posteli. „Kam mě vedete?“

„Potřebuješ další výprask?“ Sáhl jsem po pásku.

Pohrdlivě se ušklíbl, ale rychle vstal. „Kam jdeme?“

Vedl jsem ho ven do obvodové chodby. Jerence šel neochotně za mnou. Odemkl jsem kajutu, kterou jsem stevardovi přikázal připravit. „Sedni si.“ Ukázal jsem na postel.

Sám jsem si přitáhl židli proti němu. „Jerenci, tvůj otec tě miluje z celého srdce. Plantáž, kterou zdědíš, má cenu mnoha miliónů. Nemůžeš se vrátit dobrovolně?“

„Proč bych měl s vámi vůbec mluvit, po tom, co jste udělal?“

„Protože nikoho jiného nemáš. Odpověz, nebo jdu pryč.“

Svěsil hlavu do dlaní. Když promluvil, zněl jeho hlas zdušeně. „Nechci se vrátit, jestli budu muset být sedlákem.“

„Co bys udělal, aby sis vysloužil jiný život?“

„Jaký život?“ Rozzářila se v něm jiskřička naděje. „Vy myslíte...“ Poslední slova jen vydechl. „V námořnictvu, jako Derek?“

Kývl jsem.

Zašeptal: „Cokoliv!“

„Ale to jsi říkal o oblbováku také.“

„Já -“ Zaváhal. „Já nevím. Nemůžu si vybrat, když teď -“

„Na.“ Sáhl jsem do kapsy a vytáhl zkumavku. Hodil jsem ji na postel.

Popadl ji. „Je to - nedal jsem - jak jste k tomu přišel?“ Tiskl si ji k hrudi.

„Nechal jsem si to vyrobit.“

„Je to opravdu ono?“

Natáhl jsem se, vyškubl mu zkumavku z neochotných rukou a odzátkoval ji. „Čichni si.“

Zacílil štiplavou vůni, olízl si rty. Vrátil jsem zátku na místo a hodil mu zkumavku zpátky.

„Bože můj.“ Polkl. „Proč jste - smím?“

„Ano, za chvilku.“ Čekal jsem. Toužebně hleděl na zkumavku. „Zase tě přijdu navštívit, Jerenci. Chci, abys mi tu zkumavku nedotčenou vrátil. Jestli -“

„Já nemůžu!“

„- jestli to dokážeš, jmenuji tě kadetem námořnictva Spojených národů. Nebudeš se muset stát plantážníkem.“

Zatahal mě za rukáv. „Copak to nechápete? Já to nevydržím!“

„Tak neuspěješ. To si musíš vybrat sám, tak už to chodí.“

„Pane Seaforte. Prosím vás. Já to musím mít. Aspoň trošičku.“

„Poslouž si. Strčím tě potom do vězení, ale na tom nezáleží. Odpracuješ si nějakou dobu v trestné kolonii a pak se můžeš oblbnout třeba až do pekel.“ Vstal jsem. „Nebo je tu ubikace.“

Hleděl na zkumavku. „Jak dlouho?“ zašeptal.

„Tři týdny.“

Zoufalý výkřik, který jsem se snažil ignorovat. „Za tři týdny tě nechám složit přísahu. Na druhou stranu je tady oblbovák, kdykoli ho budeš chtít.“ Šel jsem ke dveřím a otevřel je.

Přeběhl místnost a zastoupil mi cestu. „Takhle ne,“ blábolil. „Prosím vás, já toho nechám! Přísahám! Ale nenechávejte mě s tím oblbovákem samotného, nejsem dost silný -“

Odtrhl jsem mu prsty ode dveří. „Tak tu sílu najdi.“ Strčil jsem ho zpátky do kajuty.

Sklouzl k zemi a objal mi nohy. „Prosím, pane! Nenechávejte mě v jedné místnosti s oblbovákem! Já si ho vezmu, já musím!“

Chladně jsem řekl: „K těmhle koncům jsi to přivedl ty sám, ne já. Když nedokážeš -“ Před očima mi probleskla Amanda s Natem. Třeba by můj syn byl jako Jerence, kdyby býval měl čas vyrůst.

Takhle to nešlo.

S povzdechem jsem se sklonil a zvedl zděšeného chlapce na nohy. Odvedl jsem ho k posteli a uložil ho do ní. Sedl jsem si k němu a pohladil ho po vlasech. „Klid, chlapče. Já tady chvilku zůstanu.“

Vzlykal: „Pro Boha, pane Seaforte, odneste to!“

„Ne, Jerenci.“ Chlácholivě jsem ho hladil a rozepínal mu přitom horní knoflíčky u košile. „Poslouchej, budu ti něco vyprávět. Uklidni se, chlapče. Dýchej zhluboka. Jednou byl jeden chlapec. Jmenoval se Philip. Utři si oči. Je to už dávno. Byli jsme na lodi, na veliké lodi, která se plavila ke vzdálené hvězdě...“

Pomalu se uklidnil.

30

Snášel jsem každodenní sezení se stimulátorem růstu kostí. Ústa mě bolela neustále, ale hodiny po terapii s dr. Zaresem byly čiré utrpení.

Poručík Kahn mě zdvořile zdravil, kdykoli mě viděl. Občas se dokonce pokoušel o nezávaznou konverzaci. Obvykle jsem odpovídal zavrčením a v jeho tváři hledal známky odporu, ale nenašel jsem žádné.

Ze zamčené kajuty na druhé úrovni se ozýval zmučený křik a bušení na dveře. Při mé první návštěvě u Jerence poté, co jsem ho zanechal s jeho démonem, mě uvítal roztřesený a s červenýma očima. „Už je to celý den, pane Seaforte. Prosím vás, řekněte mi, že to stačí!“

„Kde je oblbovák?“

„Schoval jsem, ho, abych -“ Polkl, zastrčil ruku pod matraci a vytáhl zkumavku. „Tady je, nedotkl jsem se toho. Nechte mě už nastoupit. Moc vás prosím.“

„Ještě dvacet dní.“

„Vy hajzle!“

S tím jsem odešel.

Další den jsem sloužil s Tolliverem. Byl neobvykle zamyšlený. Dělal jsem, co jsem mohl, abych se soustředil na šachový problém na imaginární šachovnici. Kdybych táhl dámou na c5 a kryl ji tady tím pěšcem...

Odkašlal si. „Předpokládá se, že o problémech v ubikaci nebudu mluvit s kapitánem, ale...“

„Prosím?“ Šachovnice se zachvěla a zmizela.

„Od té doby, co jste se mnou mluvil, jsem se snažil. Věřte mi to.“

Podrbal jsem se na hřbetě ruky. „No a?“

„Asi by bylo nejlepší, kdybyste tam dosadil někoho jiného. Na mě je to prostě moc.“

Narovnal jsem se a zpozorněl. „Pokračujte.“

„Neznal jsem Fuentese na Hibernii, ale z vašich poznámek soudím, že to byl příjemný kluk.“

„Vynikající.“

„Provokuje Rosse, jako by mu nezáleželo na následcích. A Thomas...“ Zavrtěl hlavou. „Je úplně bez sebe. Pomstychtivý. Ať říkám, co říkám, vůbec mě neposlouchají. Ani jeden.“

„První praporčík má své možnosti.“ Copak čeká, že ho budu učit, jak má řídit ubikaci? Toho bych si správně vůbec neměl všímat. První praporčík, který nezvládne ubikaci, si nezaslouží soucit.

„Ano, pane.“ Skoro neslyšně si povzdechl. „Já si s tím poradím.“

Jaká epidemie to postihla Victorii? První poručík je mimo činnou službu, druhý má přísný rozkaz držet jazyk za zuby, třetí se pokouší o sebevraždu. Zfetovaní cestující, ubikace si jde navzájem po krku.

A kapitán, který nemá právo vůbec vkročit na můstek, jestli je v námořnictvu nějaká spravedlnost. Já jsem ten hlavní problém, a všechno to kolem jsou jen následky.

Povzdechl jsem. „To není vaše chyba. Řekněte mi o tom něco.“

Zatvářil se dojemně vděčně. „Pane, můžu je zasypat důtkami, až vyplivnou duši. A taky bych to udělal, kdybych si byl jistý, že je to ten správný způsob. Jenže to by mě leda začali nenávidět tak, jako se nenávidí navzájem.“

„To není ani tak nenávist, jako...“ Vstal jsem, protože jsem nutně potřeboval chodit.. Jejich životy jsou vykolejené. Chtějí uctívat svého kapitána tak, jak jsem já uctíval kapitána Haaga, ale vědí, že v mém případě to není možné. A ten konflikt je na ně příliš.“

Ušklíbl se. „Tak teď jste ještě i psycholog, nejenom šílený pyrotechnik?“

„K čertu s vámi!“

Pokrčil rameny. „Jo, připouštím, že svůj díl problémů na svědomí máte. Ale úplně všemi se chlubit nemůžete.“

No, koneckonců jsem mu řekl, že v soukromí budu jeho drzosti trpět. Mávl jsem rukou, abych zahnal vztek. „Jak jinak si mám vysvětlit to jejich chování?“

„U Rosse je to skutečně do jisté míry tak, jak jste řekl. Zbožňoval svého kapitána. Nemůže vám odpustit -“

„Že jsem ho zavraždil.“

„Ne, že jste ho nahradil.“ Naklonil se vpřed. „Pane, musíte to chápat: v téhle chvíli by žádný velitel nedokázal Rossovo očekávání uspokojit. A Holser byl zabit, ne přeložen. Náhlá, strašná ztráta. Žádné rozloučení, žádný čas na to přijmout nevyhnutelné -“

„Dost!“ zařval jsem, až se přepážky otřásly. Polkl jsem.

„Promiňte, pane.“ Z jeho tónu jsem poznal, že to myslí upřímně. Po chvilce si odkašlal. „Ale ani to nevysvětluje Rossovu zlobu. Vozí se po Bezrelovi, až ho dožene k slzám, i když připouštím, že to není těžké. Říká příšerné věci o Kahnovi a o šéfce. Mně řekl, že jsem -“ Stiskl rty. „Vzal jsem ho do tělocvičny, a dává si teď větší pozor. Ale stejně...“

„Jeho hodnocení bylo vynikající, než jsem se ujal velení. Takže příčinou jsem zjevně já.“ Nevrle jsem bubnoval prsty na pult.

Tolliver se zeptal: „A co to posedlo Rickyho Fuentese?“

„Ptal jste se ho?“

„Ano, a on vztekle utekl z ubikace. Možná jste si všiml těch tří důtek před třemi dny.“

„Uvažoval jsem, za co asi jsou.“

„A pak ještě Bezrel, který by možná mohl být dobrý praporčík, jestli bude vůbec někdy dost starý. Pane, mně to přerůstá přes hlavu.“

„Nesmysl!“ Začal jsem přecházet rázněji. „Konejte svou povinnost, praporčíků, a nefňukejte.“

„Já jsem ne- rozkaz, pane.“

„Ještě něco?“

„Ano. Váš přítel Alexi mě nenávidí od pohledu. Jako jeho pomocník se nedostanu vůbec nikam.“

„Myslím, že to přehá-“

„Hlavně ty jeho sarkastické poznámky. Je můj nadřízený, takže si nesmím stě-“

„Nesmíte si na něj stěžovat ani mně!“

„Taky si nestěžuju!“ Vyletěl ze židle se zaťatými pěstmi. Zhluboka se nadechl, pak znova. „Pane.“ Rozevřel prsty. „Mrzí mě to.“

„No, to doufám.“ Byl jsem zděšený, do jaké debaty jsem se to dal zatáhnout. Dost špatné by bylo už to, že mě žádal o radu, ale co hůř, on radil mně, i když jsem ho o to nežádal. Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc... „Tak to by pro dnešek stačilo, pane Tollivere. Dokončím hlídku.“

„Mám jít pryč?“

„Bylo by mi největším potěšením.“ Těch slov jsem litoval skoro hned, jak zasalutoval a odpochodoval. Stěžoval si mi na Alexiho sarkastické poznámky, a já jsem se k němu vzápětí zachoval stejně.

+ + + + +

Na Hibernii a na Portii vztahy s cestujícími vyžadovaly velkou část mé pozornosti. Tady na Victorii se mnou hovořil jen málokdo. Nijak zvlášť mi to nevadilo, ale zase jsem měl málo námětů k přemýšlení, kromě posádky.

Ale byl tady Jerence.

Našel jsem ho schouleného v rohu kajuty. „No?“

Vstal a zalovil v kapse. „Pořád to mám.“

„Hodný kluk.“

„Říkal jste, že budete chodit každý den,“ obvinil mě.

„Vždyť chodím.“

„Už je to...“ Nakrčil čelo. „Hrozně dlouho.“

„Osmnáct hodin. Vydrž to.“

Vytáhl zkumavku a rozběhl se přes místnost. „Tady.“ Udělal pohyb, jako by mi ji chtěl hodit do klína, ale jeho prsty se zastavily, jako by měly vlastní vůli. „Možná bych měl... pro všechny případy... Ne!“ Prudce ji po mně hodil.

Nechal jsem ji dopadnout na palubu. „Nepředstírej, že jsi zapomněl, jaké podmínky jsem ti dal.“

„Jak dlouho ještě?“

„Třináct dní.“

„Bože můj.“ Hluboký nádech, pak další. Se zoufalým výrazem v očích sebral lahvičku. „Nestojí to za to. Myslel jsem, že chci být praporčíkem, ale...“

„Dobře.“ Obrnil jsem se a vstal. „Ale radši bych se na to nedíval, když dovolíš.“

Vykřikl: „Proč mi nepomůžete!“ Oči měl plné slz. Proč mě jeho bolest tak bodá? Nezpůsobil si to snad sám? Došel jsem k posteli, sedl jsem si a poplácal pokrývku. „Polož to a sedni si ke mně. Popovídáme si.“

„Nevzal byste to pryč?“ Sedl si. „Vy nevíte, jak je to dneska hrozné. Každou minutu se...“

Vzal jsem ho za bradu a otočil ho rak, aby se mi díval do očí. „Ať půjdeš kamkoliv, bude tam oblbovák. Před ním se neschováš.“

Kolébal se tam a zpátky. Na okamžik se jeho čelo dotklo mého ramene. „Mysli jenom na příští hodinu. Se zítřkem si nedělej starosti.“ Jak hloupě to znělo.

Vrhl se na břicho na postel a schoulil se k přepážce. „Říkal jste, že mi budete vypravovat,“ řekl nešťastně.

Polkl jsem. Otec mi nikdy nic nevyprávěl; znal jsem jen svůj vlastní život, a ani jedna jediná část z něj nebyla bez bolesti. Co ode mě chce?

Ne, to nebylo fér. Slíbil jsem, že za ním budu chodit. Dlouze, zvolna jsem se nadechl, „vyrůstal jsem v Cardiffu. To je ve Walesu. Tehdy jsem měl kamaráda, jmenoval se Jason...“

Nevěděl jsem, kolik z toho slyšel. Čas od času popotáhl a otřel si nos rukávem.

+ + + + +

O dva dny později chytili Rickyho Fuentese, jak pozdě večer páčí lednici v kuchyni. Stevard ho přivedl k Aleximu a Tolliverovi, kteří spolu sloužili, a Tolliver podnikl ten neobvyklý krok, že zavolal přímo mě.

O několik minut později jsem vrazil na můstek; cestou jsem si ještě dopínal sako. Ricky stál prkenně v pozoru v půli cesty mezi dveřmi a pultem. „Co se pro všechno...“

„To nebyl jenom obyčejný nájezd na lednici. Páčil dveře,“ vysvětloval ledově Tolliver.

Že něco takového provede Ricky Fuentes, to byla ta nejčernější zrada. Jestli byl na palubě jeden jediný rozumný, slušný člověk, byl to Ricky. „Škody?“

„Škrábance. Ohnutý pant.“

Stál jsem u svého křesla a poslouchal to. Hruď se mi pomalu svírala. Když se rudá mlha rozptýlila, uvědomil jsem si, že držím Rickyho za klopy. Ricky jen vyděšeně naprázdno polykal.

„Jak se opovažujete, Fuentesi!“ Nos jsem měl jen pár centimetrů od jeho. „Ničit mou loď! Já vás zlomím! Já z vás udělám zase kadeta! Plavčíka! Prostého námořníka!“

Zakňoural.

„Jak se opovažujete! Odpovězte mi!“ Ricky vykoktal: „Sázka. Řekl jsem panu Rossovi, že dokážu - omlouvám se - byl jsem -“

Strhl jsem si čepici a mrštil s ní do kouta můstku. Alexi jen ucukl, když mu prolétla kolem hlavy. „Zavolejte pana Kahna; Fuentes dostane výprask, okamžitě!“

„Rozkaz, pane.“ Tolliver začal mluvit do interkomu. Taková drzost, vplížit se na území, kam nikdo z praporčíků nesmí, a ničit majetek námořnictva. Já mu ukážu, i těm ostatním. Každý praporčík čas od času naštve své nadřízené, ale jsou jisté meze. Jak každý praporčík ví, zuřící kapitán je katastrofa téměř nesnesitelná, a při Bohu Pánu, tím zuřícím kapitánem jsem teď byl já.

Dveře se otevřely. „Hlásí se poručík Jeffrey Kahn, pane.“

„Víte, co tenhle lotr provedl?“ obořil jsem se na něj obviňujícím tónem. Ať už Kahn ke mně chová jakékoli pocity, tohle ho rozzuří. Provést loupežný nájezd na kuchyni byla jedna věc; ne jednou jsem na Hibernii podobné noční výpravy sám vedl. Naštěstí nás nikdy nepřistihli, i když jednou, jako kadet... No, ale to byla jiná záležitost. Ale páčit zámek...

Kahn zalétl očima k deníku a k Tolliverovu poslednímu zápisu.

Řekl jsem: „Dejte mu výprask. Ať vás ani nenapadne mu to usnadnit. Pak ho chci vidět.“ Co se to s Rickym jen stalo?

„Rozkaz, pane. Praporčíku, jdeme.“ Vykročil ke dveřím.

Byli už kus v chodbě, když mi moje poslední myšlenka pronikla do plného vědomí. Co se to jen stalo s Rickym, mým starým kamarádem z lodi? A nebylo by na čase, abych to zjistil?

„Edgare, zavolejte je zpátky.“ Kdyby byl Ricky potrestán tak, jak jsem uložil, moc bych z něj pak už nedostal.

Když Ricky odcházel z můstku, otočil se a vypochodoval za Kahnem s chvályhodnou důstojností. Zjevně to bylo představení speciálně pro mě. Když se znovu objevil, mužně se snažil zadržet slzy, které mu vytryskly, jakmile byl z dohledu.

Můj vztek se vytratil jako vzduch z poškozeného trupu.

Sebral jsem z paluby svou čepici. „No.“ Pár nádechů. Po tom návalu adrenalinu jsem se celý klepal. „Pane Kahne, počkejte ve své kajutě. Přijde za vámi.“

Potřeboval jsem soukromí. Mám poslat Tollivera a Alexiho ven? Ne, můstek nebylo vhodné místo pro takový výslech, jaký jsem měl v úmyslu provést. „Pojďte se mnou, Fuentesi.“ Vedl jsem ho do klubovny pro cestující. V tuhle dobu byla prázdná. Dveře jsem zevnitř zamkl. „Tak.“ Vedl jsem Rickyho k pohovce, přitáhl si židli a sedl si tak, že se naše kolena skoro dotýkala. „Tak co mi k tomu můžete říct?“

„Nic, pane.“

Díval jsem se na něj a nebyl jsem si jistý, co dál. „Kolik je vám?“

„Šestnáct, pane.“ Světle hnědé vlasy, tvář, která stěží už poznala břitvu. Štíhlé, vytáhlé tělo. A kdysi i úsměv, který mu rozsvěcoval oči, a dychtivé nadšení, z kterého bolelo srdce.

Popotáhl. Pak se zarděl zahanbením. Vyhrkl jsem: „Pamatujete se na Sandyho orchestron?“

Vytřeštil oči. „Na Hibernii? To už je... dávno.“

„Bylo vám dvanáct.“

„A byl jsem plavčíkem.“

„Držel vám ho nad hlavou a vy jste na něj nedosáhl. Od té doby jste vyrostl.“ Smutný úsměv.

„Nosíval jste mi vejce a topinky.“ Oči se mu zalily slzami.

„Vzpomínáte, jak jsem na vás řval, protože jste se pořád ne a ne uvolnit?“

Znovu úsměv, ale rty se mu zachvěly. Chtěl se odvrátit, ale místo toho se mi zadíval hluboko do očí. Nějak se mi podařilo neuhnout pohledem. S úzkostným výkřikem se mi vrhl do náruče, schoval si tvář na mém rameni a držel se mě jako záchranného kruhu.

Naprosto ohromen jsem zvedl ruku a pohladil ho po vlasech. „To nic, chlapče.“ Vzlyky.

„Pověz mi to.“ Dlouhou chvíli se nestalo nic, jen ramena se mu otřásala. Nakonec se vzlykavým nádechem zvedl hlavu z mého mokrého saka. Vytřeštil hrůzou oči, když si uvědomil, co udělal.

„Na to zapomeň. Pověz mi to,“ řekl jsem vlídně.

Místo toho odvrátil hlavu. „Chtěl bych...“

„Ano?“

„Aby Victoria byla spokojená loď. Dřív byla.“

„Za pana Holsera?“

„I za pana Martese. Ryby ho zabily, viďte?“

„Bohužel asi ano.“

Propletl prsty. „Brečel jsem, až jsem usnul, tu noc, co pan Holser byl - co umřel.“

„Kéž bych tak byl mohl udělat totéž.“ Ale já jsem si nezasloužil lítost.

Dlouhé ticho. „Pane? Můžete mi říct - já vím, že mi do toho nic -“ Dloubal do trhliny v čalounění. Pak ke mně zvedl oči, jako by došel k nějakému rozhodnutí. „Říkají, že jste ho zabil.“

Neodvážil jsem se nic říct.

„Že jste ho nechal na stanici, i když jste věděl, že už je pozdě zastavit tu bombu.“

Pevně jsem stiskl rty.

„Že jste ho nechal umřít, protože s vámi na Naději národů odmítl mluvit!“

„Ricky!“ Chtěl jsem změnit téma, ale nevěděl jsem, jestli jsem zvolil zrovna správný způsob. „Neměl jste kdysi pana Rosse rád?“

Zdálo se, že ho to polekalo. „Asi jo.“

„Pan Tolliver říká, že ho přivádíte k šílenství. Proč?“

„Kvůli tomu, co o vás říká!“

„A co když je to pravda?“

„Nemůže!“ Pauza. Pak tišeji. „Nesmí.“

„Podívej se na mě.“ Čekal jsem. „Nechal jsem vybuchnout stanici. Pustil jsem kapitána Holsera na palubu, i když jsem věděl, že mi v tom přišel zabránit. Nic z toho nepopírám.“

„Nastavil jste tu bombu tak, aby ji nemohl zneškodnit? Udělal jste to?“ Hleděl na mě prosebnýma očima.

„Nejste v takovém postavení, abyste se na to mohl ptát.“

„Já to musím vědět!“

Zprudka jsem vstal a začal přecházet. Břemeno orbitální stanice jsem musel nést jen já. Nemohl jsem ho vnutit nevinnému praporčíkovi, ať už je jeho touha po ujištění sebevětší.

„Proč jste se vloupal do té lednice?“

„Mysleli si, že nedokážu -“

„Ricky!“

Podíval se na mě se vzdorem. „A co na tom záleží? Pant, lednička, tahle mizerná loď! Řád!“

„Nic jiného-“

„Tak mi nechte dát výprask! Já to snesu, víte?“

Pomalu jsem došel k pohovce, jemně jsem mu zvedl hlavu. Naše pohledy se setkaly. Po dlouhé chvíli jsem řekl: „To pro vás tolik znamenám?“

Prudce se odvrátil.

Klekl jsem si. „Ricky, jsou věci, které vám nesmím říct. Ale určitě víte, že pro mě Vax hodně znamenal. Na stanici byl neuvěřitelně statečný. Jeho první myšlenka byla zachránit mě, i když jsem si to nezasloužil.“

„A vy jste ho zabil!“

Přes všechno mé odhodlání se mi z hrdla vydral výkřik: „A mohl jsem snad?“

Celou věčnost mi hleděl do očí. Nakonec jeho tvář povolila. V jeho pohledu se konečně objevila špetka míru.

O chvíli později jsem s ním došel do Kahnovy kajuty, ruku položenou na jeho rameni. „Trest vás stejně čeká. S tím se nedá nic dělat.“

„Ano, pane. Asi si to zasloužím.“ Ricky svěsil hlavu a já jsem mu stiskl rameno silněji.

Zaťukal jsem. „Pane Kahne, nemusíte být zvlášť mírný, ale zapomeňte na to ostatní, co jsem říkal.“ Kahn kývl. Vrátil jsem se na můstek.

+ + + + +

Annie se víc zajímala o své okolí a ve mně rostla naděje. Chodila na nekonečné procházky obvodovými chodbami a čas od času se zastavila v klubovně.

Jedno odpoledne řekla: „Nicky, proč mě nemají rádi?“

„Protože patříš ke mně, miláčku.“

„Ne, to je ještě něco. Koukaj na mě a pak o mně mluvěj, když jdu pryč.“

„Jak to víš?“

„Poslouchala jsem za dveřma.“ Založila si ruce na prsou, jako by se chtěla bránit mému zřejmému nesouhlasu. „Hele, jak chodí s nosem nahoru a snaží se bejt něco, co néni!“ Řekla to s hraným pohrdáním.

Vstal jsem. „Kdo?“

„To neva. Jsem na to zvyklá. A taky“ - zahihňala se - „ten prápora jim to nandal.“

„Udělám z něj poručíka,“ řekl jsem jen napůl v žertu. „Který?“ Nejspíš Tolliver. Nebo Ricky. Bezrel neměl dost odvahy, aby -

„Tommy.“

„Ross? Thomas Ross?“

„Včera řek Sulimanu Rajneemu, že je hulvát a pámbíčkář, dyž si ze mě utahoval. Řek mu, že ani neví, co je to džentlas, a že je tak blbej, že se to ani nenaučí.“

„Bože dobrý.“ Proč by Ross chránil mou ženu, když mě tak strašně nenávidí? Byl jsem mu za to vděčný, ale hrubosti vůči cestujícím nejsou přípustné za žádných okolností. Pošlu ho, aby se Rajneemu omluvil.

„Za chvilku jsem zpátky, miláčku.“

Rosse jsem našel ve službě s paní Arkinovou. „Co jste to prováděl, praporčíku?“ Řekl jsem to přísněji, než jsem chtěl.

„Pane?“

„Včera. Suliman Rajnee.“

„Něco jsme si řekli.“

„Povězte mi, co jste mu řekl.“

„Radši ne.“

To byl zjevný vzdor. „Urazil jste ho. Nadával jste mu.“

„To jsem si mohl myslet, že k vám přijde kňučet, že -“

„Jedna důtka. Ne, dvě.“ Stiskl jsem rty. Teď už nešlo o Rajneeho. „Rossi, už mám dost těch vašich -“

„Tak mě postavte mimo službu. Když je to dost dobré pro -“

„ROSSI, DOST!“ zařvala na něj Sandra Arkinová.

„Díky, šéfinženýrko, ale já to zvládnu sám. Pane Rossi, omluvte se!“

Nepřátelské ticho. Pak: „No dobře, omlouvám se.“ Jeho tón ale jasně naznačoval, že to nemyslí vážně.

„Pane!“

„No jo, jasně. Pane.“

„Pane Rossi, jděte -“ Chtěl jsem říct „k panu Kahnovi“, ale pak: „- do ubikace. Sbalte si věci; pošlu vám civil a najdu vám nějaké místo na spaní.“

„Jsem mimo službu?“

„Jste...“ Zaváhal jsem, ale pak jsem se rozhodl. Byl nesnesitelný. „Jste propuštěn z Námořní služby Spojených národů, počínaje tímto okamžikem.“

„Bože, ne!“ Smrtelně zbledl.

„Ale ano. Ven z můstku!“ Otočil jsem ho za ramena a postrčil ho k východu. „Pane, počkejte, já -“

„Ven!“ Byl silný a mrštný, ale já jsem tak zuřil, že neměl šanci. Smýkl jsem jím až na protější přepážku a zabouchl dveře.

Paní Arkinová hleděla na světélka na pultu. „No?“ vyzýval jsem ji, aby si jen zkusila něco namítnout.

„Choval se urážlivě.“

Odfrkl jsem. „Taky se to dá tak nazvat.“

Její chování bylo obezřetně chlácholivě. „Kdybyste to, co říkal, zopakoval Jeffu Kahnovi, on by ho už vyléčil.“

„Je mu osmnáct a tenhle měsíc dostal bití už dvakrát. Nepomohlo to.“

„Ano, pane.“ Nic jiného říct nemohla, když se nechtěla dostat za hranici neposlušnosti.

+ + + + +

Poručík Kahn za mnou přišel do kajuty, když byla Annie na procházce. „Pane, snažně vás prosím, rozmyslete si to.“

„S Rossem? Na to zapomeňte.“

„Rozkaz, pane. Já vím, že je prudký, ale -“

„Pche. Máte vůbec ponětí, co mi řekl?“

„Něco mi vyprávěl on, zbytek Sandra. Ale stejně, když -“

Rozkřikl jsem se: „Se mnou nebude nikdo mluvit pohrdlivě!“ Dotkl jsem se svého saka. „Tohle jsou Spojené národy, vláda předurčená Bohem Pánem! Zaslouží si respekt, i když já sám -“ Nedořekl jsem větu. „Až přistaneme, po procesu na mě může plivnout; možná mu dokonce zatleskám. Ale teď...“

„Ano, pane. V tom s vámi naprosto souhlasím. Promiňte, nemyslím to plivání, neurazte se, prosím. Ale pokud jde o Thomase, musíte pochopit, že -“

Zaklepání. Vztekle jsem rozrazil dveře. „Co zase -“

Edgar Tolliver. Zasalutoval. „Mohl bych s vámi mluvit, pane?“ Tvářil se zamračeně.

„Teď ne.“

„Pane, zrovna jsem se dozvěděl -“

„O Rossovi?“ Ušklíbl jsem se a ustoupil stranou. „No dobře, tak se přidejte.“

„Pan Kahn! Promiňte, pane, neuvědomil jsem si.“ Zasalutoval svému nadřízenému.

„Nechte těch formalit, oba dva, a sedněte si. Nehodlám se nechat umluvit k tomu, abych zrušil své rozhodnutí.“

Tolliver se podíval na Kahna a pak zase na mě. „Se vší úctou, pane,“ - nad tou formulací jsem se musel ušklíbnout – „Jak jste se rozhodl? Z náhlého popudu?“

„To není vaše věc.“

Tolliver to zkusil znova. „Říkal jste, že s ubikací si mám poradit já.“

„A vy jste říkal, že to nedokážete.“

„A vy jste říkal, ať se snažím. Tak mi to dovolte.“

„S ostatními praporčíky. Ross už pod vás nepatří.“

Kahn si odkašlal. „Kapitáne, já si s Rossem promluvím. Vyslechněte ho, až -“

„S vaším dovolením, pane.“ Vůči Kahnovi se Tolliver choval zdvořile, ale pevně. „Je to moje zodpovědnost jako prvního praporčíka. Postarám se o to -“

Utrhl jsem se na ně: „Jste oba hluší? Vyhodil jsem ho, a tak to zůstane.“ Zamračil jsem se nad Tolliverovou bezeslovnou výtkou. Neuhnul pohledem.

Zmocnila se mě únava. Přeháním to? Ne. Ten kluk je -

„Pane, leží na posteli a brečí. Prosil mě o pomoc.“ Tolliver mě hypnotizoval očima. „Chápete to? Od té doby, co jsem si v ubikaci vybalil, neměl pro mě nic než nasupené mlčení nebo jízlivosti. Dneska za mnou přišel.“

„Odporné. Neměl právo na vás nic chtít, po tom, co -“

Tolliver vyletěl. „Stojíte o spravedlnost, nebo o posádku?“

Dokonce i Kahn byl šokovaný, ale Tolliver si toho nevšímal. „Zlomte mě, zlomte Steinera. Zlomte Tommyho Rosse. Ale s tím se přece nemusíte spokojit! Málem jste ztratil Rickyho. A co pan Kahn?“

„Mě z toho vynech-“

„Pane, je to moje chyba, že Ross tak vybuchl. Víte to stejně dobře jako já!“

„Bože dobrý.“ Padl jsem na židli. Tolliver si byl svou věcí jistý, jinak by si nedovolil mi tak vyčítat. I tak to bylo nepředstavitelné. Ale na druhou stranu, vzhledem k tomu, že

jsem neměl žádné vlastní svědomí, zdálo se, že do té role jmenoval sám sebe.

Poraženě jsem mávl rukou. „No dobře. Promluvte si s ním, oba dva. Já -já to možná ještě zvážím.“

+ + + + +

Jerence křičel a kopal mě, dokud jsem neodešel. Odmítl mi ukázal lahvičku; věděl jsem, že to znamená, že je prázdná.

V podpalubí zbili dva námořníci třetího do bezvědomí. Dal jsem je zavřít do vězení až do příštího disciplinárního řízení.

Ještě pár měsíců. Pak provaz, a konec.

Od Rickyho Fuentese přišla písemná omluva. Kahn na něj byl dost tvrdý, a on několik dnů nechodil do jídelny, dokud si nemohl sednout. Ricky se nabídl, že škodu zaplatí z vlastních peněz. Nikdy už neudělá nic tak zahanbujícího, nikdy už mě nezklame... Odložil jsem dopis. Lepší bude, když začne trochu používat rozum; o žádný jeho kult hrdiny jsem nestál.

Tu záležitost s Jerencem jsem už nemohl odkládat; musel jsem ho vrátit do vězení. Šel jsem do jeho kajuty.

Světla byla ztlumená. Jerence si sedl a zamžoural očima hluboko zapadlýma v uštvaném obličeji. „Už je konec?“

„Ano. Do vězení,“ odpověděl jsem úsečně.

Opatrně se svezl z postele. „Slíbil jste!“

„Jen když vydržíš.“

Objal si paže zkříženýma rukama a pohupoval se tam a zpátky. Pomalu zasunul ruku pod košili. Natáhl paži, rozevřel prsty. Zkumavka.

„Varoval jsem tě -“ Ale byla neotevřená. „Jerenci!“ Polkl jsem. „Po včerejšku jsem předpokládal...“

„Myslel jsem, že už to nemůže být horší, ale je.“ Říkal to chraplavě. „Pane Seaforte, to bolí.“

„Ano.“ Začichal jsem. „Zapomínáš se mýt?“

„Co na tom?“ Znovu si objal paže. „Jak dlouho to už je?

„Deset dní. Ještě jedenáct.“ Stiskl rty, zavrtěl hlavou.

+ + + + +

Tolliver si v důstojnické jídelně sedl naproti mně. „Můžu za vámi přivést pana Rosse?“

Zamračil jsem se. Litoval jsem, že jsem se nechal dostrkat k tomu rozhovoru. „Ne na můstek, a rozhodně ne do mé kajuty. Kde bydlí?“

„Kajuta dvacet devět, druhá úroveň. Jsou tam dva.“

„Kdo je ten druhý?“

Přes ústa mu přelétl úsměv. „Suliman Rajnee. Panu Kahnovi i mně se to zdálo vhodné.“

Byl jsem si jistý, že tohle byl Tolliverův nápad. „No dobře. Tak po obědě.“

Jídlo bylo bez chuti a tížilo mě v žaludku. Po něm jsem celou hodinu přecházel po můstku a sbíral odhodlání.

Rajnee byl podle předchozí domluvy někde jinde. Zaklepal jsem na dveře.

Thomas Ross otevřel, začal salutovat, ale pak si uvědomil, že je to porušení protokolu. Spustil ruku a poodstoupil. Ve sportovní kombinéze vypadal divně a byl nesvůj.

Našel jsem židli, sedl si a přehodil nohu přes nohu. „No?“

Podivným krokem došel k lůžku a opatrně se na ně svezl.

„Dostal jste výprask?“ zeptal jsem se ostře. „Přikázal jsem, že nemáte být -“

„Ne, pane. Je mi špatně od žaludku od té chvíle, co... Bolí to.“ Čekal jsem.

„Já vám nemám co říct, Rossi. Jsem tady na vaši žádost.“

„Ano, pane. Chtěl jsem - podívejte. Třese se mi ruka.“ Natáhl ji před sebe, abych ji viděl.

„Tak do toho.“ V námořnictvu si člověk lehne, jak si ustele. Neměl jsem s ním žádný soucit.

„Musím se dostat zpátky.“ Zamračil se, jako by to nevyznělo docela tak, jak chtěl. „Námořnictvo je to jediné, o co jsem kdy stál.“

Tohle jsem chápal. Se mnou to bylo také tak.

„Bez něj jsem... nejsem nic.“ Očima zalétl k mým a pak zpátky k palubě. „Co musím udělat, abych vás přesvědčil?“

„A mělo by mě to zajímat?“

„Kapitáne, omlouvám se za svou hrubost. Udělám cokoli, kleknu si na kolena a -“

„Nic takového neuděláte.“ V tom okamžiku bych odešel. Vzpomínky byly příliš silné.

„Tak cokoliv mi řeknete. Nechte mi dát výprask. Ale prosím, prosím vás snažně, udělejte ze mě zase praporčíka. Už nikdy nebudu nezdvořilý -“

Už mě to unavovalo. „Nechci od vás doprošování, ale pravdu. Přišel jsem vaši žádost odmítnout, a pořád ještě to mám v úmyslu. Budete ke mně naprosto upřímný, jinak nemáte nejmenší šanci, že -“

„Cokoliv!“ Vyskočil z postele, došel k vestavěné skříni a otočil se. Hlas se mu chvěl. „Cokoliv.“

„Proč jste tak zoufalý? Jsou přece i jiné cesty, jiné životy.“

„Myslel jsem, že když dám najevo, jaký mám vztek, držím se zásad. Ale na můstku, když jste mě propustil... něco se ve mně zlomilo; myslel jsem, že omdlím. Nikdy jsem netušil, jak je pro mě námořnictvo důležité.“ Otočil se. „V Ottavě jsem o tom snil v posteli. Měl jsem všechna hola o Akademii a máma zuřila, že na ně koukám, místo abych dělal úkoly.“

Proti své vůli jsem se usmál. Znal jsem to. „Proč mě tak nesnášíte?“

„Ne, já jsem změnil názor, uvědomil jsem si, že jsem byl -“

Vykročil jsem ke dveřím.

„No dobře! Zabil jste pana Holsera!“

„Jiní se s tím smířili.“

„Promiňte, nechtěl jsem obviňovat -“

„Sakra, chlapče, pravdu!“

Dopotácel se k posteli, padl na ni a hned zase vyskočil. „Jste zrádce! Odpálil jste atomovou bombu! Byl to váš přítel a jediné vaše slovo ho mohlo zarazit. A vy jste ho neřekl!“

„Jestli přiletěl zachránit stanici, myslíte, že by mě poslouchal?“

„Byl to náš kapitán!“ Vykřikl to tak zoufale, že mě to umlčelo.

„Ach Bože, už mi bude zase zle.“ Snažil se nezvracet. „Miluju námořnictvo z celého srdce, ale nedokážu snést, že jste v něm vy!“

Můj hlas byl tak tichý, že jsem ho slyšel jen já sám. „Ani já ne.“

Uplynula dlouhá chvíle, ticho rušilo jen jeho vzlykání.

Odkašlal jsem si. „Co vaše rozhovory s Tolliverem a panem Kahnem?“

„Poručík Kahn zuří, pane. Varoval mě, že jestli se vrátím do služby, budu se muset bát víc jeho než vás.“

„To je zvláštní, vzhledem k jeho vlastním pocitům.“

„Ani ne, pane. Pan Tolliver je ze mě znechucený, ale ten si dal tu práci a vysvětlil mi to. Když si vážíme námořnictva, jsme povinni úctou všem jeho důstojníkům. Vy nevelíte jen Victorii, pane. Reprezentujete Admiralitu, řády, každou bitevní loď. Takže se k vám musím chovat zdvořile, bez ohledu na to, co - bez ohledu na všechno.“

„A to jste předtím nevěděl?“ podotkl jsem suše.

„Ano, pane.“ To jen zamumlal. „Asi jsem to už věděl. Jenom...“ Zvedl hlavu. „Říkal jste pravdu. Smím říct, co si myslím?“

Kývl jsem.

„Jsem vůči panu Holserovi povinný postarat se o to, aby jeho vražda neprošla bez povšimnutí. Opovrhuji vaší velezradou. Díky Bohu, že jsou popravy veřejné. Na té vaší budu, i kdybych měl vyskočit z lodi. A až budou hotoví, tak to oslavím.“ Pod mým upřeným pohledem zrudl. „No, takové pocity mám já.“

„Není vždycky nutné vyjadřovat své pocity nahlas.“

„Ano, pane.“

Už to trvalo dost dlouho; věděl jsem už, jak se rozhodnu. „Dám vám vědět asi za týden.“ Vstal jsem.

„Tak dlouho!“

„Nebo víc.“ Bude si odměny víc vážit, když si na ni počká.

„Co mám se sebou dělat? Trávím každý den sám; Rajnee se mnou nechce mluvit o nic víc než já s ním - a žádný důstojník se mnou neztratí slovo.“

Pokrčil jsem rameny. „To je vaše věc.“ Něco mě napadlo. „Jestli si připadáte osamělý, zajděte do kajuty devatenáct.“

„Za tím mladým Bransteadem?“

„Hodinu denně, ne víc. Nejspíš by si rád s někým popovídal.“

+ + + + +

Tolliver Alexiho sledoval na každém kroku, neúnavný ve svém odhodlání vychovat z něj perfektního poručíka. Usoudil jsem, že Tolliver své chování řídí podle výcvikových seržantů na Akademii, kteří s námi hovořili s formálním respektem, ale přísně sledovali a opravovali každý náš krok.

Nejdřív byl Alexi nabručený a nepřátelský. Přesto studoval texty a prováděl navigační cvičení jako kterýkoli nervózní mladý praporčík s Tolliverem po boku. Po nějakém čase začal Alexi váhavě udělovat příkazy pracovním partám, na které směl dohlížet.

Po týdnu jsem dovolil Thomasi Rossovi znovu obléknout uniformu. Hlásil se do služby, čisťounký a nažehlený. Když vstoupil na můstek, zjevná úleva se v jeho očích prala s něčím úplně jiným. Snad se zradou sama sebe.

O tom, co se mezi námi stalo, jsem neřekl nic. Když se usadil, odešel jsem do své kajuty.

Po večerech jsem sedával u Jerence.

Po jedné bouřlivé návštěvě se konečně uklidnil a usnul. Ráno bouchal na dveře, až ho uslyšel jeden z námořníků a zavolal hlavního stevarda. Ještě než jsem zahnul za ohyb, slyšel jsem, jak Jerence prosí, aby ho pustili.

„Klid, Jerenci.“ Otevřel jsem dveře. Pokusil se proběhnout kolem mne; chytil jsem ho za límec.

„Pro Boha, pane Seaforte, já to tak strašně chci! Není nějaký způsob? Nemohl bych si vzít aspoň trošku? Dovolil byste mi to?“

„Ano. Kolik chceš.“

„Díky! Já -“ Zarazil se. „A mohl bych pak nastoupit?“

„Samozřejmě že ne.“

„Koukejte, co se se mnou děje!“ Ukázal mi ruku. Třásla se.

„Abstinenční příznaky, řekl bych. Jedna dávka oblbováku to vyléčí.“ Položil jsem ruku na kliku.

„Nenechávejte mě samotného! Prosím!“ Zvedl ke mně uslzený obličej. „Strašně jsem se snažil, ale nemůžu!“

Zase jsem si vzpomněl na Nata, i když jsem věděl, že to srovnání je hloupé. Tenhle chlapec nebyl můj syn, a nikdy nebude. Ale impulzivně jsem si přitáhl jeho hlavu na hruď a zase ho pustil. „Počkej ještě den, Jerenci. Zase přijdu.“

„Budete mi zase něco povídat? Tommy nechce, říká, že to neumí.“

„Já už žádné další -“

„Táta mi vypravoval, když jsem byl malý. Když se soustředím na váš hlas, nemyslím tolik na oblbovák, aspoň na chvilku.“

„Dobře, ale ne každý den.“ Co mu o sobě můžu vypravovat, aby to nebyla lež?

+ + + + +

Čas ubíhal. Upravil jsem Aleximu rozpis hlídek tak, aby vždycky sloužil s Tolliverem. Tolliver se statečně držel pod tlakem svých povinností, možná také díky zmírněnému napětí v ubikaci. Dokonce i Bezrel se trochu zlepšoval; byl méně často kárán a naučil se snášet kritiku bez fňukání. Aspoň většinou. Při jedné příležitosti jsem si důsledně nevšímal slzy, která mu stékala po tváři.

Alexi ale pořád byl jen slabým odvarem poručíka: váhavý, nejistý, často zmatený. Věděl jsem, že až přistaneme, až ho už nebudu moci chránit, bude námořnictvu na nic. Neřekl jsem mu to; věděl to sám.

„Pane Seaforte, nejde to.“ Byli jsme na můstku, skoro na konci plavby, během jedné z vzácných Tolliverových nepřítomností. „Kdyby se mnou nebyl Edgar, nikdy bych to nezvládl.“

„Prostě se snažte, jak nejlíp můžete, Alexi.“

„Já se snažím, ale nedokážu dokonce ani vyplnit deník bez Tolliverových rad. A to to dělám každou hlídku.“

„Vaše inteligence je stejná jako dřív. Dali jsme ji testovat.“

„Ano, já vím.“

„A doktor Zares říká, že vaše schopnost zapamatovat si to, co se naučíte, je také nepoškozená. Takže potřebujete jen čas.“

„Ano, pane.“ Zamračeně seděl u svého pultu. „Já vím, že nemáte rád, když si stěžuji.“

„Dělejte, co můžete.“

Vyletěl: „Co můžu, co můžu. Kolikrát jsem to už slyšel? Mluvíte úplně jako Amanda. Alexi, nečekejte od sebe víc, než to, co mu-“

Naskočila mi husí kůže.

Smrtelně bledý zašeptal: „Amanda!“

„Vzpomínáte si?“

„V mé kajutě, když jsem tak nenáviděl Philipa! Na Hibernii!“ Vyskočil z křesla. „Pane, já si vzpomínám! Nebylo to na Portii, když umřela? Řekněte mi to!“

„Ano.“ Zeširoka jsem se usmál. „Díky, Bože Pane.“

„Její pohřeb, byl jsem na něm!“ Tančil rozčilením.

„No tak, poručíku.“ Uchopil jsem ho za paži; nečekaně mě popadl a objal. „Pane, já si na něco vzpomínám!“

„Klid, Alexi.“ Ale neodstrčil jsem ho; rukou jsem bušil do jeho zad, stejně nadšený jako on.

Samozřejmě to nebylo tak jednoduché. V jeho paměti nadále zůstávaly velké mezery. Ale skoro denně se mu kousky minulosti vracely. S každým takovým odhalením se jeho postava napřimovala, ramena se rovnala, sebejistota rostla.

Byl jsem spokojený.

Ale pak jsem si vzpomněl na domov.

31

„Připraveni k defúzování, kapitáne,“ ohlásila šéfinženýrka Sandra Arkinová.

„Dobře.“ Obrátil jsem se ke Kahnovi a nepřítomně se dotkl rukou tváře. „Zavolejte pana Tollivera.“

O chvilku později Edgar Tolliver zasalutoval a čekal, až mu dám pohov.

„Volno. Říkal jsem si, že tohle byste možná rád viděl, Edgare. Konec naší plavby.“ Konec mé kariéry a brzo i mého života.

„Ano, pane.“ Postavil se za mou židli a přes rameno mi hleděl na pult.

Sáhl jsem na horní část obrazovky. Zaváhal jsem. Každý den téhle nekonečné plavby mě nevyhnutelně přibližoval k této chvíli. Nepochyboval jsem o tom, že mě pověsí. Jediné, čeho jsem litoval, bylo to, že Annie byla pořád ještě křehká a někdy i hůř. Velmi pravděpodobně bude nakonec přece jen potřebovat hormonální vyvážení. Třeba bych to dokázal zařídit, ještě než mě odsoudí. Možná za přiznání viny...

„Připraven, pane?“ Kahn.

„Vyhlaste bojový poplach. Nebudeme nic riskovat.“

„Rozkaz, pane.“ Kahn stiskl poplachový signál. Po celé lodi se muži a ženy hnali na svá místa a hlásili se můstku. Když všechna stanoviště odpověděla, neochotně jsem položil prst na obrazovku.

„Jsme připraveni, pane.“

Podrážděně jsem se na Kahna podíval. „Ano, jistě.“ Přejel jsem prstem dolů po čáře na obrazovce. „Defúzovali jsme.“

Simulbrazovky se rozzářily. „Zjišťuji překážky,“ řekl okamžitě Kahn.

„Kapitáne, bez překážek.“ To byl čítač.

„Díky, Billy. Pane Kahne?“ Člověk se nikdy nespoléhal výhradně na stroj.

Jemu trvala odpověď o něco déle. „Bez překážek, kapitáne.“

„Kde jsme?“

Billy odpověděl: „Za oběžnou dráhou Venuše. Koordináty následují.“

„Dobře. Zůstaňte v bojovém poplachu, dokud se nespojíme s Admiralitou.“ Vstal jsem a začal přecházet. „Pane Tollivere.“

„Ano, pane?“

„Sedněte si ke klávesnici.“ Poručík Kahn se okamžitě zvedl a uvolnil mu své místo. Nebylo myslitelné, aby si Tolliver, nebo kterýkoli jiný důstojník, sedl do mého křesla. „Odnesete tuto zprávu na centrálu a necháte ji bez přerušení vysílat, dokud nedostaneme odpověď:

Admiralita, základna Lunapolis, hlásí se kapitán Nicholas E. Seafort.“ Tolliver poslušně vyťukával má slova.“U. N. S. Victoria se vrátila do Sluneční soustavy pod mým velením. Flotila U. N. N. S. opustila Naději národů před deseti měsíci podle rozkazu admirála Georgese De Marnayho a je na cestě domů.“ Naše rychlá loď flotilu předběhla; ostatní lodi dorazí od nynějška za šest měsíců.

„Vzhledem ke vzpouře na Naději národů jsem se nemohl k flotile připojit.“ Odmlčel jsem se a počkal na Tollivera. „Za pomoci několika plantážníků jsem vzpouru potlačil. Z vlastní iniciativy, jako nejvyšší vojenský důstojník a zplnomocněnec vlády Spojených národů, udělil jsem kolonii Naděje národů status volného státu a plné a neodvolatelné členství ve Valném shromáždění Spojených národů.“ Tolliver zavrtěl hlavou, protože věděl stejně dobře jako já, že Admiralita bude šokovaná. „Poté, co flotila odletěla, mimozemšťané nadále napadali Naději národů. Ryby vstoupily do atmosféry a dostaly se až k zemi. Zničily a ovládly základnu ve Ventuře.“ I pro mě, jak jsem už byl drzý, nebylo následující přiznání snadné. „Došel jsem k názoru, že Naděje národů nepřežije, pokud se drasticky nezmění poměr sil. Proto jsem sám a v tajnosti nechal poškozené lodi na orbitální stanici lákat ryby kňouráním fúzních pohonů. Mnoho ryb zareagovalo. Když byla orbitální stanice ochromena, záměrně jsem způsobil jaderný výbuch, který zničil pravděpodobně pět set dvanáct ryb.“

„Plus těch čtyři sta sedmdesát dva, které postřílel můj otec," vložil se od toho pyšně Billy.

„Čítači, mlč. Komandér Vax Holser, statečný důstojník, ztratil život při neúspěšném pokusu -" Zarazil jsem se. Tohle byla poslední šance obhájit svou čest. Pravda, nebo lež? Zhluboka jsem se nadechl.

„- zachránit orbitální stanici před výbuchem. Zdůrazňuji, že nikdo jiný než já se žádným způsobem nepodílel na zničení stanice."

Odkašlal jsem si. Proč je Simulbrazovka rozmazaná? „Odevzdávám tímto velení U. N. S. Victoria poručíku Jeffreymu Kahnovi a očekávám vaše další rozkazy. Pane Tollivere, okamžitě odešlete."

„Rozkaz, pane."

Otočil jsem se k poručíku Kahnovi a zasalutoval jsem. „Budu ve své kajutě se svou ženou. Nerušte mě, dokud nepřijde odpověď."

Naposledy jsem vyšel z můstku, hlavu zdviženou, ve tváři chladnokrevný výraz, dokud jsem nezašel za ohyb obvodové chodby. Pak jsem spěchal do kajuty a zatápal po klice.

Annie seděla v křesle, koukala se na holo a broukala si. Nevšimla si ani, že jsem přišel. Svlékl jsem sako, kravatu. Lehl jsem si na postel.

Je mi líto, otče. Nakonec mě zklamala i povinnost. V očích Boha Pána nejsem nic, a teď už nejsem nic ani v očích námořnictva. Hlavně ať to skončí.

Ležel jsem a hleděl na strop. Po chvíli jsem se zatoulal do jiných časů, jiných míst. Ve spánku mě rušily divné sny. Vax Holser, bez sebe vzteky, dělal v ubikaci kliky. Amanda mluvila s rybou, která neodpovídala. Philip Tyre... neslyšel jsem ho, někdo mi strašně bušil na dveře.

Probral jsem se, znovu usnul, ale bušení nepřestávalo. Vzbudil jsem se. Uběhlo několik hodin a někdo tloukl na dveře z chodby. Ta drzost mě ohromila. Vyskočil jsem a rozrazil dveře.

„Věděl jste to, vy hajzle úskočný? Věděl?“ Edgaru Tolliverovi stékaly po tvářích slzy. „Byl to další váš trik?“ Uhodil pěstí do přepážky.

„Co jestli jsem věděl? O čem to mluvíte?“

„Já vás už ani nemůžu nenávidět! A přitom jsem se chystal, že vás uvidím umírat, že to všechno skončí!“ Vzlykal vzteky, otřel si tvář rukávem.“Řekněte mi, že jste to věděl!“

Popadl jsem ho za ramena a zatřásl jím. „Vysvětlete mi to, Edgare.“

„Bůh vás zatrať, přečtěte si to sám!“ Vrazil mi do ruky holočip.

Otočil jsem se ke stolu a vložil ho do holovidu.

Zapnul jsem obrazovku.

„Adresát: Kapitán Nicholas E. Seafort, odes. DomVel-Flot, U. N. N. S, základna Lunapolis. Před jedenácti měsíci, 4. března 2200, byla rezoluce Rady bezpečnosti Spojených národů číslo 8645 doplněna na toto nové znění: Vzhledem k hrozbě jaderné zkázy, která po mnoho generací terorizuje lidstvo, ustanovujeme, že užití, pokus o užití, spiknutí k užití, návrh k užití nebo diskuse o užití nukleární energie k účelům zničení půdy, majetku nebo osob, a to jakýmikoli osobami na jakémkoli fóru a k jakémukoli účelu, bude trestána smrtí, POKUD TAKOVÝ ČIN A) SE NEODEHRAJE MIMO SLUNEČNÍ SOUSTAVU, B) NEBUDE SPÁCHÁN ZA ÚČELEM OBRANY KOLONIÍ NEBO ČLENSKÝCH STÁTŮ SPOJENÝCH NÁRODŮ PROTI ZNIČENÍ ÚTOKEM MIMOZEMŠŤANŮ, C) NEBUDE OSOBNĚ SCHVÁLEN NEJVYŠŠÍM VOJENSKÝM DŮSTOJNÍKEM V TÉTO KOLONII NEBO ČLENSKÉM STÁTU.

Ujmete se znovu velení U. N. S. Victoria. Pokračujte na základnu Lunapolis, kde budete vypovídat před vyšetřovací komisí, aby bylo zjištěno, zda bylo zničení orbitální stanice nezbytné a zda spadalo do okruhu vašeho velení, a zda jste měl požadovanou pravomoc k změně statutu kolonie Naděje národů. Konec zprávy.“

Tolliver zašeptal: „Jak jste věděl, že ten zákon změnili?“

Zavrčel jsem: „Podívejte se na datum toho dodatku. Jak jsem to mohl vědět?“

Neodpověděl. Řekl jsem: „Jděte na můstek. Budu tam hned.“

Tolliver se postavil do pozoru a zasalutoval. „Rozkaz, pane.“

„Odchod.“

EPILOG

„Admirál Duhaney vás teď přijme, pane.“ Poručík mi přidržel dveře. Všechny oči v přeplněné čekárně byly upřeny na mě, ostatně jako od chvíle, kdy jsem vešel. Bylo to tak všude, kam jsem se v bludišti Lunapolis dostal.

Narovnal jsem si kravatu, naposledy zatahal za sako. „Dobře.“

„Seaforte.“ Admirál Duhaney se zvedl od svého stolu a podal mi ruku. Stiskl jsem ji. Usoudil jsem, že mu může být tak něco přes čtyřicet. Hladké černé vlasy, úsměv politika. Ani v nejmenším se nepodobal admirálu Brentleymu, mému dávnému mentorovi. Zeptal se: „Jak se cítíte?“

„Už docela dobře, pane.“ Z implantace nové plíce už jsem se uzdravil, a také podávání antirejekčních léků jsem už měl skoro za sebou, ale i tak jsem byl vděčný za to, že má Lunapolis jen jednu šestinu terranské gravitace.

„Posaďte se.“ Ukázal na pohovku. „Pokud vím, vaše paní je ještě, ehm, v léčení. Bude vás doprovázet?“

„Doprovázet? Kam?“

Vypadal překvapeně. „Na vaší příští lodi. Můžete si samozřejmě vybrat prakticky kteroukoli. Jestli je nějaká konkrétní loď, kterou by si přál hrdina z Naděje národů-“

„Neříkejte mi tak!“ Vyskočil jsem a celý jsem se třásl. „Jestli se mi hodláte posmívat -“

„Posmívat? Tak se podívejte na holozíny!“ Mrknul jsem na vytištěné stránky rozložené po stole. Samozřejmě, že moje zjizvená tvář v nich pořád ještě byla. Nemohl jsem se ani hnout, aniž by se rozbzučely kamery.

„Já nejsem žádný hrdina.“ Svezl jsem se zpátky na své místo.

„Vyšetřovací komise vás zbavila viny.“

Zatušovala to, chtěl říct. Holozíny se nějak dostaly k mému příběhu, nejspíš tak, že dekódovaly moje úvodní hlášení, a rozmázly ho na všech obrazovkách světa. „Seafort zachránil Naději národů“; „Kapitán zabil tisíc ryb!“; „Nicky odpravil flotilu mimozemšťanů!“ Na některé titulky jsem raději ani nevzpomínal.

Pak už námořnictvo nemohlo dělat nic jiného, než podlehnout té obecné vlně obdivu. Vyslechli mou zprávu o útoku na základnu ve Ventuře, přečetli si Williamovo svědectví a schválili mou velezradu bez mrknutí okem.

„Můžete mít Hibernii, až se vrátí, nebo jakoukoli jinou loď, kterou -“

„Odcházím.“

Zarazil se. „Cože?“

„Odcházím od námořnictva. Už jsem nadělal dost škody. Další už páchat nebudu.“

Admirál Duhaney vstal, pomalu došel k pohovce a sedl si vedle mě. „To nemůžete, Seaforte. Veřejnost by to nepřipustila, a my vás potřebujeme.“

„Ne.“

Prohlížel si mě zblízka. „Co se tam venku stalo? Je to kvůli stanici?“

„Ne, pane. Je to kvůli lidem.“ Vaxi, proč mě pronásleduješ? Snažil jsem se tě chránit. Rád bych ti přenechal slávu.

„Váš návrat na Victoru musel být... obtížný.“

„Trochu. Ale na tom nezáleží.“ Důstojníci Victorie mě soudili spravedlivěji než Admiralita.

„Devět měsíců je dlouhá doba, když vás nemají rádi.“

„Nemají rádi?“ Pohrdali mnou. Nikdy v životě jsem nebyl tak strašně osamělý jako těch posledních devět nekonečných měsíců.

Admirál Duhaney si odkašlal.

„Promiňte.“ Kde jsme to byli? „Nejde o tu zpáteční cestu, pane. Už jsem toho měl až dost.“

„Potřebujeme muže, jako jste vy, aby veleli -“

„Ať už vaše vyšetřovací komise řekla cokoliv, nemám právo velet. Porušil jsem přísahu, zničil jsem stanici, překročil jsem svou pravomoc. Kdybych neměl tu nesmyslnou pověst v zínech, byli byste mě vyhodili nebo ještě něco horšího. Měli jste mě oběsit. Když jsem vyhazoval stanici do povětří, neměl jsem ani ponětí, že změnili tu jadernou rezoluci!“

„Na tom nezáleží, chlapče. Rezoluce byla změněna. Musela být. Ta hysterie, když se sem domů dostala první ryba, tehdy s vámi na Vyzývateli...“ Zavrtěl hlavou.

„Byl jsem přesvědčený, že páchám velezradu.“

„O pár měsíců dřív by to byla pravda. Bůh Pán musel stát při vás.“

To bylo tak absurdní, že jsem se ani neobtěžoval s odpovědí. Duhaney byl blázen. „Ale na tom nezáleží, pane. Odcházím.“

„To nesmíte. Víte vy, kolik lodí jsme ztratili? Potřebujeme, aby nás veřejnost podpořila, až budeme žádat o peníze na obnovu flotily. A nábor je důležitější než kdy jindy. Potřebujeme vaši tvář na náborové plakáty, aby-“

„Vyhoďte mě, sakra, ale neposmívejte se mi!“ Nemotorně jsem se zvedl. „No, netvařte se tak překvapeně! Admiralita mi znova a znova dokazovala, že mi drzost projde; tohle je

výsledek. Nashledanou, pane.“ Vztekle jsem vyrazil přes místnost.

„Počkejte, Seaforte, to -“

Hněvivě jsem zasalutoval a zabouchl za sebou dveře. Konverzace v předpokoji se ztratila v šokovaném tichu. Poručík ve službě na mě zděšeně zíral. Všechny jsem je ignoroval a dusal ven.

Bydlel jsem půl kilometru odtud; šlo se tam nekonečnými tunely. Rozhodl jsem se nečekat na minitransportér a jít pěšky. Za chvilku už jsem spíš běžel než šel, což v menší gravitaci zase nebylo tak těžké. Než jsem došel ke svému domu, trochu jsem se uklidnil a hluboce jsem se styděl za svůj výbuch. Aby se důstojník takhle choval před admirálem, to bylo něco neslýchaného. Byl jsem horší než neotesaný kadet na Akademii tady na Odvrácené straně.

Jenže Duhaney mi za to stejně nemohl mnoho udělat. Nezáleželo na tom, jestli do mých materiálů zanese pokárání, nebo mi dokonce sníží hodnost. Stejně končím. Dali mi celý byt - malou ložnici, obývák, kuchyňku a koupelnu se záchodem - ve vojenských ubytovnách. Na přecpanou Lunapolis to bylo luxusní ubytování. Odemkl jsem si, shodil sako, umyl si ruce a obličej. Napadlo mě, jak se asi daří Annie na té newyorské klinice. Poletím ji zase dolů navštívit, jen co budu moci. Brzo určitě dostanu nějakou zprávu od admirála, ať už v tom či onom smyslu. Možná, že vojenský soud za neuposlechnutí rozkazu dokáže to, co se vyšetřovací komisi nepovedlo.

Usnul jsem.

Druhý den ráno jsem dojídal snídani, když se ozval zvonek. Jen v košili jsem otevřel.

Do očí mi blýskly prýmky admirála Duhaneyho. Automaticky jsem se postavil do pozoru.

„Pokračujte, pane Seaforte. Tohle je, ehm, neoficiální návštěva.“ Ukázal na civilistu po svém boku. „Vy jste se myslím ještě nesetkali. Pane senátore, dovolte, abych vám představil kapitána Nicholase Seaforta. Kapitáne, senátora Bolanda jistě znáte.“

„Neznám.“

Admirál se zamračil. „Senátor Richard Boland, z komise pro námořnictvo Rady bezpečnosti.“

„Je mi ctí, kapitáne.“ Podal mi ruku. „Můžeme dál?“

„Zrovna jsem - pojďte.“ Stiskl jsem mu ruku a ustoupil stranou.

Usadili se v obýváku. Senátor řekl: „Admirále, dovolíte? Půjdeme rovnou k věci. Pane Seaforte, na tu vaši pošetilou poznámku o odchodu z námořnictva jsme samozřejmě zapomněli. Jsem tady, abych pomohl dojednat způsob -“

„Dojednat? Admiralita nedojednává svá přidělení.“

Admirál si odkašlal. „Ve vašem případě ano. Vy zřejmě nechápete, že vás skutečně potřebujeme.“

„Proč?“

„Protože válka je velice nepopulární,“ vysvětlil Boland. „Někteří lidé chtějí, abychom přestali s rybami bojovat, stáhli se do domovské soustavy, opustili kolonie, když to jinak nepůjde -“

„To je absurdní!“ Jak bychom se mohli obrátit zády k miliónům svých vlastních lidí, rozesetých mezi hvězdami?

„Ano, jistě. Ale mohlo by to projít. Potřebujeme hrdiny, a vy jste ten nejznámější. Vy jste si myslel, že se vám admirál posmívá, když mluví o vašem obrázku na náborových plakátech. On už na jednom je.“

„Bože Pane na nebesích!“

„Vy nemáte vůbec ponětí, jak jste populární. Kdybyste trval na té rezignaci, tak bychom vás mohli kandidovat do Valného shromáždění, a okamžitě byste vyhrál volby.“

„Já nehodlám kandidovat -“

„Ale potřebujeme vás v námořnictvu. Nábor se zvedl o patnáct procent, co jsme začali promítat ten šot, jak vy a vaše paní vystupujete -“

Zavrčel jsem: „Vy jste do toho zatáhli i Annie?“

„Zatáhli? Ne. Máme jen jeden záběr, jak procházíte přechodovou komorou do Přístavu Země.“

Vstal jsem a třásl se vztekem. „Ven! Oba dva!“

Boland udiveně vzhlédl. „Co se děje, kapitáne?“

„Annie je nemocná! Potřebuje soukromí!“

„Nebuďte hloupý. Vy nebudete mít soukromí několik let, ať už od námořnictva odejdete nebo ne. Ostatně jste dokonalý náborový pár: skvělý mladý kapitán a jeho krásná manželka tranďač- promiňte, transpopka. Vzdělané třídy to láká do akademií a dělníky to oslovuje také.“

Došel k holookno a přepnul nastavení na Horní New York. „Seaforte, vykročili jsme špatnou nohou. Pomozte nám vyhrát válku. Můžeme vám dát jakoukoliv loď -“

„Já žádnou nechci.“

„Tak vás přidělíme na pevninu. Vztahy s veřejností, snadné povinnosti, pár vystou-“

„Nikdy.“

Admirál Duhaney se do toho vložil. „Richarde, já to zkusím.“ Došel přes místnost ke mně. „Podívejte se na mě, pane Seaforte.“ Mluvil tiše. „Jsem zvyklý jednat s politiky, nikoli s činnou flotilou. Možná nemluvím vaším jazykem, ale vyslechněte mě. Jestli se stáhneme zpátky do domovské soustavy, ryby nezmizí. Dříve či později nás najdou. Je to tak?“

Neochotně jsem kývl.

„A i když ne, budeme uvěznění v domovské soustavě a nebudeme moci fúzovat, protože budeme mít strach, abychom je nepřivolali. To nemůžeme připustit. Tohle vidím dokonce i já, ačkoli se ze mě stal politik. Seaforte, vy jste důležité kolečko v našem válečném stroji. Ne životně důležité, ale velmi cenné. Nechcete loď a nechcete publicitu. Co kdybych vám dal práci, při které byste byl na pevnině, a přitom se publicitě vyhnul?“

„A jakou?“ zeptal jsem se ochraptěle. Topil jsem se. Kde je záchranný pás?

„Kapitán Kearsey odchází do výslužby.“

„Kearsey? Velitel Kearsey?“

„Ano. Jmenuji vás velitelem Lunární akademie.“

„Bože Pane!“

„Uvažujte, Seaforte. Měl byste nejen Akademii na Odvrácené straně, ale také Pozemskou akademii a Výcvikovou stanici. Jsou to uzavřené základny, takže by tam za vámi nemohli reportéři. Mohl byste navštěvovat svou ženu a vzít ji k sobě hned, jak to půjde.“

„Ale proč?“

„Když vás jmenujeme velitelem, nábor se zdvojnásobí. Budeme dál používat ty holosnímky, které máme; nebudete muset ani pózovat pro nové.“

„Nechte mě být! Proč mě nenecháte?“

Jako bych nic neřekl. „Vy jste v sobě vždycky měl něco z krysaře z Hameln. Umíte to s dětmi.“

Vykřikl jsem: „Umím? Vždyť je zabíjím!“ Sandy Wilsky, mrtvý kvůli mé hlouposti na Hibernii. Transpopové na Portii, dokonce i Philip Tyre na Vyzývateli. Kam jsem šlápl, tam jsem zanechával stopu utrpení a smrti. Můj vlastní syn Nate...

„Budete v té práci výborný, a to není žádný oblbovák. Ze všech vašich zpráv je vidět, že si s mladými umíte poradit.“

Ne, to nebyla pravda. Někteří skutečně unikli následkům mých chyb, ale jiní ne. Jerence Branstead, kterého jsem zamkl v kajutě se zkumavkou plnou oblbováku. Moje krutost vůči němu byla nezměrná.

Každý den jsem čekal, že se zlomí. Zachmuřeně se držel dál. Po nějakém čase mi vrchní stevard hlásil, že se Jerence tři dny ani nedotkl jídla. Znovu jsem šel do jeho kajuty. Páchla potem a kdo ví čím ještě. Zkumavka byla na stole, neotevřená. Jerence ležel na posteli se zavřenýma očima a svíral přikrývky.

„Vstávej, chlapče.“

„Nemůžu. Strašně to bolí.“

„Pojď.“ Vytáhl jsem ho z postele, dostrkal ho do koupelny, rozepnul mu košili. „Svlékni si ten zbytek. A do sprchy.“ Zavrtěl hlavou. Stáhl jsem mu šaty sám.

„Nekoukejte se na mě,“ zakryl se.

Rozesmálo mě to. „Nebudu, ale v ubikaci tohle nezkoušej.“

„Já už to nevydržím!“

„Už jenom pár dní.“ Zhroutil se na stěnu sprchy. Nastavil jsem teplotu a došel do chodby k interkomu. „Vrchní stevard do Bransteadovy kajuty.“ Za chvilku už jsem ukázal na všechen ten nepořádek. „Čisté povlečení a dejte vyprat šaty.“

Nakrčil nos.“Rozkaz, pane.“

Jednadvacátý den jsem odemkl dveře a odstoupil. Šaty Jerenci Bransteadovi visely na vyhublém těle. Krok měl nejistý. V jasném světle chodby zamrkal.

„Tu zkumavku, chlapče.“

Zašeptal: „Ano, pane.“ Pomalými kroky se vrátil do vězení své kajuty. Když znova vyšel, natáhl jsem dlaň. Po dlouhé chvíli váhání mi do ní zkumavku položil.

„Ještě pořád?“

Kývl. „Pořád stejně hrozné. Skoro.“

„Vezmeš si to ještě někdy?“

Chlapci sloužilo ke cti, že dlouho mlčel. Když vzhlédl, bylo v jeho očích něco nového. „Ne, pane.“

„Než ti dovolím nastoupit, odpřisáhni to před Bohem Pánem.“

Kousl se do rtu, vztáhl ruku, vložil ji jako pro útěchu do mojí. „Přísahám na svou nesmrtelnou duši, že už... nikdy... si nevezmu... oblbovák.“ Plakal.

„Dobře. O námořní přísaze si promluvíme -“

„Držte mě! Buďte na chvilku táta!“ Se vzlykotem se mi vrhl do náručí. Neobratně jsem ho kolébal. Neuměl jsem utěšovat. Já jsem uměl spíš mučit.

„Bylo to strašně těžké, pane Seaforte. Strašně!“

„Já vím, chlapče.“ Nechal jsem ho plakat. „Já vím.“

Teď, v Lunapolis, jsem vzhlédl k admirálovi. „Proč to nechcete pochopit? Jsem ten nejhorší důstojník, jakého jste kdy měli, a pořád mě odměňujete! Dokonce mě chcete nechat velet dětem. Varuju vás, nedělejte to!“

„Zvládnete to dobře, Seaforte. Kdy můžete začít?“

Byl jsem poražený. „Potřebuji nějakou dobu pro svou ženu.“

„Jistě. Takže čtyři týdny? Standardní dovolenou?“

„Asi ano.“

„Dobře.“ Usmál se. „Mimochodem schválil jsem vaši závěrečnou zprávu z Victorie a vaše doporučení ohledně posádky jsem poslal do personálního.“

„Dobře.“

„Určitě chcete nechat toho člověka povýšit zase na poručíka?“

„Tollivera? Ano.“

„Uděláme to, ale nikdo si ho k sobě nevezme, po tom, co udělal s tou helikoptérou. Čeká ho poloviční plat, nebo služba na nějaké periférii, jako je stanice u Ganymeda.“

Bude to vhodný trest. Pro mě. Řekl jsem: „Já ho k sobě vezmu.“

„Hm, to je zvláštní. S těmi ostatními samozřejmě nebude problém.“

Doporučil jsem, aby byl Bram Steiner znovu povolán do činné služby bez pokuty. Také poručíku Kahnovi jsem napsal dobré hodnocení, ačkoli jsem mu to neřekl. Docela jsem obdivoval jeho herecké schopnosti. Od chvíle mého ultimata nebyla jeho žhavá nenávist vůbec znát.

Jediný důstojník, který se držel svého přesvědčení, byl Thomas Ross, a těžce za to trpěl po celý zbytek plavby. Ne mojí rukou, ale od Kahna poté, co jsem mu vrátil uniformu. Nepomohlo ani, že jsem mu sebral veškerou senioritu a že pak byl v ubikaci tím nejnižším, dokonce níž než Avar Bezrel.

Až defúzuje vlajková loď z Naděje národů, vrátí se Bezrel k admirálu De Marnaymu. Třeba bude pod křídlem svého ochránce šťastnější. Pokud jde o Jerence... Koutky úst se mi samy zvedly. Na toho budu dohlížet dál. Stejně jako mě ho poslali do Akademie.

Senátor Boland si odkašlal. „Ještě něco. Nemohl byste uvažovat...“

„Ano?“ pobídl jsem ho netrpělivě.

„O tom, že se zbavíte té hrozné jizvy?“

Zvedl jsem ruku k obličeji. „Patří ke mně.“

„Zbytečně. Na plakátech ji trochu retušujeme, ale pro všechno na světě... jste slavný dost i bez ní.“

„Proto ji nemám.“

„Já vím, já vím. Ukázali mi vaši psychozprávu. Neste si svou vinu, jestli musíte, ale uvnitř, jako my všichni ostatní. Udělal byste to?“

„No... dobře, když na tom trváte.“

„Děkuji vám.“

„Tak si hezky užijte dovolenou.“ Celý zmatený jsem si s nimi potřásl rukama a oni odešli.

Když bylo všude ticho, padl jsem do křesla a uvažoval. Bože Pane, zahráváš si se mnou? Kdybych tak mohl znova mít Tvé odpuštění, Tvou lásku, třeba na chviličku... Ne, to je hloupost, chtít něco takového. Ale proč jim tedy pořád dovoluješ mě odměňovat? A moji přátelé, Alexi, Jerence, Tolliver. To kvůli nim jsi jim pomohl nést jejich kříž, nebo snad kvůli mně?

Setkám se s Tebou někdy?

Nevěděl jsem. Bezmyšlenkovitě jsem začal balit. Teď mě čekala dovolená. Byla tu Annie. Byla tu povinnost.

Jednoho dne poznám i to ostatní.